

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på <http://books.google.com>

NYPL RESEARCH LIBRARIES

3 3433 06824779 4

Den danske Kirkes Historie.

1875

Den danske Kirkes Historie.

Den
Danske Kirkes
Historie
efter Reformationen

ved

Ludvig Helweg.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Udgivet af Selskabet for Danmarks Kirkehistorie.

Trykt hos J. C. Schalling.

1851.

**THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY**

**ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS**

Forord.

En Fremstilling af den danske Kirkes Historie maa væsentlig blive en Skildring af det danske Folks hele aandelige Udvikling, forsaavidt denne er kjendelig af dets Literatur og Videnskabelighed, af de forskjellige Foranstaltninger til at fremme kirkelige Siemed. Det er fra dette Synspunkt nærværende Bearbejdelse er anlagt, og hvor meget end Udførelsen maatte lade tilbage at ønske, troer jeg ikke Opgaven kunde stilles anderledes. Vel er det misligt, at skildre et enkelt Folks aandelige Udvikling, fordi denne paa saa mange Maader er betinget og indvirket af den almindelige europæiske; men jeg troede netop ved Udførelsen at vise, at det lod sig gjøre, og det for det danske Folks Bedkommeude langt fuldstændigere end man sædvanlig antager. De forskjellige Bolgeslag i Tidens Strømning have ogsaa her bevæget Gemytterne, og det saaledes at der lader sig paavise enkelte Mænd, der have opfattet det Almindelige paa deres eiendommelige Maade, og derved ere komne til at staae som Talsmænd for disse Ansuelser og Tanker blandt deres Talsmænd, fordi hine Ansuelser ved deres Opfattelse have faaet et folkeligt Præg. Vode vi end kun sjeldent eller aldrig voldsomme Omflag, isinesfaldende Katastropher, der betegne Vendepunktet, saa har dog ogsaa den rolige gradevise Bevægelse sin Interesse, og det saameget

mere som en saadan stemmer med det danske Folks Charakter, der altid har havt et skarpt Nie for det Comiske i enhver Overdrivelse. Om det end derfor kun er den almindelig europæiske Udvikling vi foresinde paa hjemlig Grund, hvad navnlig gjælder om det Tidsaffinit, der i den foreliggende Deel er behandlet, saa er det dog ikke blot en tro Oversættelse af det Fremmede, der møder os her; de samme Forudsætninger have hos os fremkaldt de samme Virkninger, og selve det Fremmede har ved Fordansningen vundet en folkelig Charakter. Maatte derfor denne Skildring hidrage til, at vi aandeligt taalt fandt os bedre tilrette i vor egen Hjemstavn, saa at vi ikke søgte i det Fremmede, hvad der ligger os langt nærmere, da vilde Arbeidet ikke være betydningsløst for vor fremtidige Udvikling, og det vilde ikke være gjort forgæves, selv om der i det Enkelte maatte være meget at ændre, meget at tilføie.

Hvad selve Behandlingsmaaden af Stoffet angaaer, saa turde den her forsøgte Tilnærmelse til den annalistiske Fremstilling, være Læseren meest paafaldende. Imidlertid da man i vore Dage ved enhver selv den ubetydeligste Leilighed hører Tale om „Tidens“ Fremstridt, „Tidens“ Fordringer osv. da røber dette allerede en Erkjendelse af, at „Tiden“ er en aandelig Magt, der øver sin Indflydelse paa Menneskers hele Tænke- og Handlemaade i alle Forhold, og det vil derfor neppe blive anseet for en blot ydre tilfældig Anordning, naar den historiske Fremstilling knytter sig til Tidensfølgen. Netop her, hvor det ikke kommer an paa at skildre store udvortes Begivenheder, hvor det ikke saameget kommer an paa hvad der steer som Raaden hvorpaa det steer, forekom det mig af Bigtighed altid at have Tiden for Nie, for at kunne dvæle ved det finere Farves

spil i Udviklingens Gang. Det kunde det derved ikke undgaaes, at meget, som fra en vis Side seet, nødvendig horte sammen derved blev sondret; men det er en Indvending, som ogsaa kan anføres mod enhver Underafdeling af Stoffet efter bestemte Rubriker; saa at Spørgsmaalet kun kan være om, hvilken Behandlingsmaade, der bedst samler og sondrer saaledes, at den Tante, der skal udtale sig igennem det Hele, træder klarest frem. Det var min Hensigt at vise, hvorledes de forskjellige Tidens Afsættelse og Tænkemaade gjorde sig gjældende i alle kirkelige Forhold, og det forekom mig bedst at kunne naaes ad denne Vej. Under Udarbejdelsen kommer man selv bedst til at prøve om Anlægget er rigtigt, og skjøndt jeg ikke vil nægte at det stundum voldte Vanskelighed, saa ledede det mig dog langt oftere til Jagttagelser, som jeg ellers neppe var bleven opmærksom paa; og det skulde glæde mig om Læseren under Læsningen maatte gjøre den samme Erfaring.

Der er blevet gjort mig det Spørgsmaal, eller rettere den ærede Spørger (i en Anmeldelse af 1ste Hefte i Nyt Theol. Tidst. I S. 394 fgd.) har selv søgt at besvare sig det paa mine Begre: om jeg tilsigtede „en videnskabelig Behandling af den danske Kirkehistorie efter Kilderne, eller meget mere en samlet let læselig Fremstilling meest af det bekendte Stof;“ og jeg maa tilstaae, at det falder mig vanskeligt at svare paa dette Enten Eller. Vistnok var det min Hensigt at give „en samlet, let læselig Fremstilling“, hvilket forekommer mig at være en Fordring, der maa gjøres til enhver Historie; men naar dette her sættes i Modsetning til en „videnskabelig Behandling“, saa synes den ærede Num. at gaae ud fra den Forudsætning, at Kjedsommelighed nødvendig hører

IV

med til Videnskabelighed, hvilket dog neppe Alle vilde indrømme. Naar der fremdeles tilføies „af det bekjendte Stof“, saa maa dette vel forstaaes saaledes, at hvad der tidligere er trykt, skal ansees for bekjendt; men heller ikke dette kan her rigtig finde Anvendelse. Det er en Selvfølge, at de forskjellige Tidens theologiske og opbyggelige Literatur maa blive en Hovedkilde for Kirkehistorien; men skøndt det er lutter trykte Sager, kunde man dog neppe uden videre henregne dem til det bekjendte Stof. Hvad der har ledet Anm. til denne Kjendelse synes at have været en Anvendelse af det bekjendte Ordspil med det Sande og Aye, idet han i Recensionens sidste Halvdeel bestrider „den vigtigste af de eiendommelige Synsmaader“, hiint Hefte indeholder, nemlig Dpfattelsen af Frederik II's Forhold til den Tidens theologiske og kirkelige Spørgsmaal, hoormed Christian IV's og Kesen's Forhold til deres Tids nødvendig maa betragtes i nøieste Sammenhæng. I „Kirkehistoriske Samlinger I S. 242—54 har jeg siden meddeelt enkelte Aktstykker, hørende til denne Sag, der om de end ikke indeholde noget afgjørende Beviis, dog betydelig bidrage til at bestyrke min Dpfattelse, hvilket jeg maaskee andetsteds finder Leilighed til nærmere at udvikle.

Endskøndt der saaledes i den omtalte Anmeldelse er adskilligt, som jeg ikke ganske kan billige, saa er jeg dog dens ærede Forf. meget forbunden for de enkelte corrigerende Bemærkninger, og det vilde glæde mig, om han eller andre grundige Kjendere af Historien vilde værdige de følgende Hefter et ligesaa nøiagtigt Gjennemsyn, for at jeg da ved Bærkets Slutning kunde benytte disse Bemærkninger i Forbindelse med hvad jeg selv under fortsat Studium har havt Leilighed til

at rette. Dog maa jeg her tilføie en lille Bemærkning. Idet jeg altid bestræbte mig for at give en ligefrem Fortælling, har jeg ofte undladt at gjøre opmærksom paa, i hvilket Forhold min Fremstilling staaer til den, der maatte findes hos en ældre Forfatter og heller ikke udførligt fremsat Grundene til de muelige Afvigelser. Dette er ingenlunde feet, fordi jeg miskendte Rytten af en saadan kritisk Drøftelse; selv om denne efter Uindviledes Skjen gaaer noget i det Smaalige, saa har jeg ofte erfaret, at selv det tilsyneladende Smaa kan have sin Betydning. Men saadanne Undersøgelser forekom mig mere at have deres Plads i specielle Afhandlinger end i en almindelig Fremstilling, og jeg har derfor indskrænket mig til, i Noter eller i Teksten at anføre den Hjæmmel, jeg fulgte, med Antydning af de Grunde, der bevægede mig til at følge den.

Med Hensyn til de anførte Citater, da vil den opmærksomme Læser snart blive vaer, at Hensigten med disse ikke har været, fuldstændig at anføre den hele Literatur angaaende den paa-gjældende Sag, men kun at nævne den Hjæmmel, der her er fulgt. Hvad der kunde være at sige om de her benyttede haandskrevne Kilders Værd og Beskaffenhed, var det min Agt at afhandle i et udførligere Bilag ved Bærets Slutning. Endvidere maa jeg i den Henseende bemærke, at naar der efter 1660 omtales Forordninger og Rescripter uden nærmere Angivelse, da findes disse i Schow's og Fogtmann's Samlinger, der som bekjendt ere ordnede efter Tidsfølgen, hvorfor Forordningernes Aar og Datum i Reglen er angivet i Teksten. Ofte vil Læseren maastee savne biographiske Oplysninger om de Mænd, der heilighedsviis blive omtalte, deres Fødsels- og Dødsaar, forskjellige Embedsstillinger, udgivne Skrifter osv.; men

VI

da jeg i Almindelighed intet havde at tilføie uden hvad man allerede finder samlet i Borm's Lexikon over lærde Mænd, anfaae jeg det for rettere at henvise dertil, end i den Henseende at stræbe efter Fuldstændighed.

Med disse faa Bemærkninger overgiver jeg den danske Læseverden den første Del af et Værk, der længe og vedholdende har beskæftiget mig. Det er altid misligt at tale om, hvad man i Fremtiden vil gjøre, men jeg maa dog tilføie, at det var min Agt, i anden Deel at slutte Kirkehistorien efter Reformationen, og ledsage deene med tre nye Bilag; det første indeholdende Rettelser og Tillæg; det andet en Undersøgelse om de haandstrevne Kilders Værd og Bestaenhed; det tredje et fuldstændigt Navn- og Sageregister, som ved Værkets Anlæg er bleven dobbelt nødvendigt. Skjøndt det allerede kan være tvivlsomt, hvorvidt jeg bliver istand til at fuldføre denne Deel, kan jeg dog ikke dølge, at det ogsaa har været mit Ønske og min Plan at behandle den tidligere Tid saavel før som selvs Reformationen, og jeg maa med Tak bekfende, at det ikke har manglet paa velvillige Opmuntringer fra de forskjelligste Sider til at fuldføre Arbeidet.

L. Helweg.

Øversigt over Indholdet.

Første Afsnit

(1536—1617).

Den evangeliske Statskirke. S. 1—120.

a) i dens Brydning mod den gamle Kirkeforfatning, (S. 1—83): Kronen overtager Bispemagten. Den nye Kirkeorden. Bugenhagen i Danmark; beskifter syv Superintendenter; Peder Blade. Elesvigs Forhold. Bispernes fremtidige Myndighed; deres første Biskops. Folks Stemning. Herreflosternes Opløsning. Universitetets nye Indretning. Kirkeordnansen fastsættes. Sognepræsternes Valg, Embede og Underhold. Tiggermunkene. — Hans Lausens Postil. Bispemødet i Kjøbenhavn. Domkapitlerne. Kirkerne's Gods. Kirkemødet i Ribe. — Universitetets tre Sætninger imod Papisler. De rosfilbste og lundste Kannikers skriftlige Indlæg. Disputationer. — Protestantismens faresulde Stilling i Europa. Bispemødet i Antvorkov. Det kejserlige Interim. Den nye Bibeloversættelse. —

b) i dens Brydning mod Sværmere. (S. 83—120): Gjendøbere i Fyen. De engelske Flygtninge; Johan a Laffo; Underhandlinger med dem; deres Afvisning. — Christen Pedersens Død. Almuens Vedhængen ved tilvante Skikke; Helgendyrkelse, Hereri og Trolddom. — Forbud mod Sakramenterne. Kirkemødet i Kjøbenhavn. Alterdog. Zwinglianste Lærdomme i Bremen; Biskops i Elesvig; en

VIII

Table om Herrens Nadver. — Bispernes Indbydelse paa Præstevalget. Christian III's Gudeligt. Peder og Niels Plades, Jørgen Sandolins og Hans Lausens Død.

Hemmingens og hans Skole. S. 120—207.

Niels Hemmingens; Charakteristik af hans theologiske og kirkelige Stilling; hans Lære om Nadveren; hans Samtidige; hans literære Virksomhed. — Maribo-Kloster; En Adelsknes Kamarsfæller; Herlufsholms Skole. — Ivar Bertelsens Tvist om Besværgelsen ved Daaben. De 25 Artikler før de Fremmede — H. Thomsens Psalmebog — Jakob Andrews Ophold i Landet. — Kapitler og Klostrene; Almuens Overtro; Astrologi. — Tybingernes Lære om Christi legemlige Allersædsnærvarelse. Den augsb. Conf. som Lærenorm. Kryptocalvinismen i Sadsen. Hemmingens Dogmatik; hans Benneers Erklæring. Forhøi angaaende hans Nadverlære. Hans Ojenfaldelse. Poul v. Eichen i Eslevig. Frederik II's Forhold til Dronning Elisabeth og Henrik af Navarra. Hemmingens Afsted. Concordieformlens Afvisning. — Tidens videnskabelige og sædeltige Tilstand. Ordinants i Egteskabsager. Leensmænds Tilsyn med Kirkerne Guds. — Henrik af Navarras Forslag om en protestantisk Union. — De sidste Munkelostere. Ny Udgave af Bibeloversættelsen. Frederik II's Død. — De regjerende Rigstraader; Benneffind; Niels Svolds Proces. Hemmingens Lære om Raadevalget.

Lutherdommens Seir. S. 207—266.

Hans Povelsen Resen, theologisk Professor. — Misbrug ved Præstevalget. — Hemmingens sidste Leveaar. — Fastedage og Balsarter. Jesuitter i Brunsberg, Missionsforsøg. — Forhandlinger om Besværgelsen ved Daaben; Resens Mening. Jørgen Dybvads Proces. Resens Bibeloversættelse. Bispernes Klage over Kirketugten. — Ivar Stub anklaget og dømt for calvinistisk Lærdom. Calvinismen i Eslevig. Resens Lære i Forhold til Concordieformlen; hans Modstandere. De Røds Prædikener. Provsterettens Dom. Resens Bog

om Nadværen. Røbet i Kolding; Ruds Domsædelse. Biskop Hans Knudsen og Niels Wikkelsen Aalborg. — Aalborgs Domsædelse. Resens Skrift „Om den hellige Tro.“ Rede i Kjøbenhavn. Resens Friksendelse. Pennoniter i Slesvig. Biskop Hans Knudsen anlagt og dømt. Calvinistens Uddrivelse af Slesvig. Jubelfesten.

Andet Afsnit.

1617—1730.

Den strengt lutheriske Kirkeskole. S. 259 *)—397.

Forholdet mellem Stat og Kirke. Den strengt lutheriske Theologi. Religiøs-sædelig Iver. Holger Rosenkrands. Landemøde som geistlige Domscole. Høiskolens Virksomhed. De latinske Skoler. Gymnasier i Lund og Odense. Adelenes Indflydelse paa Præstevalget. Christopher Dybvads Proces. Jesper Brochmand. Eors Academi. Papistiske Missionsforsøg; Forbud imod dem. Slesvig; svermeriske Bevægelser. Gaspar Bartholin og Jens Jerfns. Tredveaarskrigen. Formaninger til Bod og Omvendelse. Forordning om Kirketugt ved et Røde af Biskop. Adelenes Overmod. Eftervirkning af papistisk Indflydelse; Cypræns Krafald. Theologernes Virksomhed; Bibeledgave; Brochmands System og Polemik; Jerfns Smaa skrifter. Belgellans Evertmeri i Fyen. To Generalsuperintendenturer i Slesvig; Stephan Klop. H. Rosenkrands's litterære Virksomhed; hans Lære om Retfærdiggjørelsen. Theologernes Angreb paa Rosenkrands og dennes Forsvar. Formaning til Præster og Skolemand. Biskop Resens Død og Jesper Brochmands bispelike Virksomhed; hans Postil. Fornæelse af Striden imod Rosenkrands; dennes Død. Præsten Jørgen Friis i Sevel, anlagt og dømt. De Binds Prædiken. Evanes Bibel. Synoden i Rendsborg. Christian IV's Død. Gjæring mellem de forskellige Stænder.

*) Ved Nagtsomhed ere Sidetallene 259—66 trykte to Gange; derfor begynder dette Stykke med S. 259, skjøndt det forrige slutter med S. 266.

X

Geistlighedens og Skolernes økonomiske Tilstand. Livens Videnskabelighed. Brochmands Død. Hans Evanes Biskop. Niels Evidtsen Kronfæs Evarmerier; hans Dphold i Christiania og Kjøbenhavn; hans Domsædelse. Erklæring til Geistligheden. Rosenkrands's Indfyndelse. — Den svenske Krig. Frederik Brecklings Evarmerier. Rigsbag i Kjøbenhavn.

Den stivnede Orthodoksi. S. 397—502.

Evanes Forslag om geistlig Overbestyrelse. Geistlighedens Privilegier; dens Forhold til Regjeringen. Revision af Kirkelovene. Socinianer. Vandals Værk om Majestætsretten. Kongeloven. Raldsret til geistlige Embeder. Capitlernes Oplosning. Det kongelige Bibliothek. Rolds Affættelse. Raldsretten udøvet ved Cancelliet. Evanes Død. Forslag til en ny Bibeloversættelse. Frederik III's Død. Eærffilt Overbestyrelse for den lutheriske Kirke. Statsmænd og Theologer. Juristernes Forslag om Religionsfrihed. Vandals Remonstrations. Griffenfeld; Katholiker i Kjøbenhavn; Konserents i Kolding. Præfækalde Besættelse. Bagger og Ringo. Bircherods Forslag om et Kirkekollegium. Betænkninger derom. Den katolske Mission for Norden. Frihed for de Reformerte; Baggers Betænkning derom. Misbrug af Patronatsretten. Om Skolers Reduktion. Lovbogens Revision. Forslag om et nyt Ritual, en ny Psalmebog, en ny Bibeloversættelse. Danske Lov. Salg af Kirkebygninger og af Raldsretten. De Reformertes Privilegier. Ritual; Alterbog og Katekismus. Eledvig; Synodal-Forsatning; Synode i Rendsborg; Jøfva Schwarz; Pietistiske Bevægelser. — Masius's Felde med de Reformerte. Bartholins Samlinger til Kirkehistorien. Den franske Retning; Masius og Johan Passenius. Omhu for Moderømaalet; Peder Euv og Thomas Ringo. Den nye Kirkepsalmebog. Den thistedske Besættelse; Samtidens Bedømmelse af Sagen.

Det attende Aarhundredes Frembrud. S. 502—578.

Christian V's Død. Den naturallistiske Retning; Pufenbors. Videnskabelighedens og Universitetets Tilstand. Den pietistiske

Retning. Evener. Dens Indværelse. Hofpræst Lytens. Den trankebarste Mission. Almueskoler i Kjøbenhavn. Theologisk Embedsexamen. Fattigpleien og Stiftsprovst Ledberg. Pietistiske Sværmerer; Forbud imod dem. Pietistiske Stridigheder mellem Esbøvigs Geistlighed. Strandiger i Flensborg. Kjøbenhavns Theologer; Hans Bartholin, Steenbuch Trellund, Vintrup; Born Biskop. De syv Præster i Nordlandene; Hans Gyde. Klager over Menighedernes Tilstand. Missionskollegiet; dets første Blotfornægtelse. Heldekrifter imod Missionen; Bartholin og Trellund; Forbud imod dem. Lychnonius om Jødernes Omvendelse. Missionsbibelen Ludvig Holberg; hans Polemik mod Dattibens Skoledannelse; hans Ungdoms Aar; hans naturalistiske Retning. Reformatoriske Forslag. Missionerne. Gyde i Grønland. Almueskoler paa Landet. Katekismens-Forflaringer. Almuens Stemning, Klager over Geistligheden. Den hemmelige Kommission. Christian Mundts Sværmerier; Proces og Dom. Bestræbelser for Jødernes Omvendelse. Den store Ildbrand.

2 m /
73
24

Første Afsnit.

(1536—1617.)

Den evangeliske Statskirke. Hemmingfen og hans Skole.
Lutherdommens Geir.

Med den kjøbenhavnske Rigsdag i October afluttedes den Bevægelse, Reformationen havde fremkaldt, og det gjaldt nu om atter at gennemføre en ny Orden i de kirkelige Forhold. I Recessen fra 20de October, der kundgjorde Rigsdagens Beslutning, var det vedtaget, at „alle Biskoppernes og Stifternes Gods, Statter, Gaarde, Huse og Jordegods, som Biskopperne hidtil havde havt i Haand og Bærge, herefter til evig Tid skulde med al deres Rente og Tillæggelse lægges under Kronen til Kongens Ophold og menige Rigens Bedste.“ *) Men denne Inddragelse af Kirkens Eiendom, hvorved det Diemed, der tilsigtedes, „at Danmarks Riges Krone kan blive mere formuendis“, i fuldt Maal blev naaet, havde i ligesaa fuldt Maal paalagt Kronen nye Forpligtelser; da alt, hvad der tidligere havde henligget under den bispelige Myndighed: Anordningen af den kirkelige Gudstjeneste, Underviisningsanstalter, Fattigpleie, nu maatte tilfalde den. At bryde de

*) Krag og Stephanus, Christian III's Historie. I. S. 503.

mangfoldige særskilte Corporationer, hvorunder Middelalderens aandelige og borgerlige Liv havde udviklet sig, for at samle det altsammen under Statens — eller som det i den Tid hed — under Kronens alt omfattende Tilsyn, det er Reformationens mægtigt indgribende Værk i borgerlig Henseende; og da alle disse særskilte Corporationer ligesom dem, der oprindeligt havde et reent aandeligt Formaal, de mægtige Domkapitler og de rige Klostere, indtil dem, der kun bevægede sig i de borgerlige Forhold, Laugene og Gilderne, alle støttede denne deres særskilte Selvstændighed til den religiøse Indvielse, de erholdt gjennem det biskoppelige Stift, saa havde Kronen tilrevet sig Nøglen til alle disse særskilte Afstuffer ved at tilvende sig Bispemagten; nu maatte de alle oplade sig for den og underordne sig dens Tilsyn. Havde Biskopperne tidligere i Tidernes Løb gruelig misbrugt den Hyrdestav, der var dem betroet, til at underordne al borgerlig Virksomhed deres Myndighed, hvorved de havde vundet Skatte nok til at forgylde Staven som et Kongespjir, og til at købe sig Sværd for at værne om det Tilranede: da var nu Gjen-gjældenssens Time kommen, hvor Alt blev dem berøvet, og selv Ubøvelsen og Forvaltningen af den aandelige Gjerning, blev det Kronens Lod at varetage. Men Jesu Christi Kirke er nu engang med sine Skikke og sine Lærdomme, borgerlig betragtet, en særskilt Corporation, der ikke i den øverste verdenslige Magt kan erkjende sin fuldmyndige Lovgiwer, og denne Erkjendelse var for dybt sammensmeltet med Aarhundrederes kristelige Udvikling, til at den saa let kunde overvindes. Selv Mange af dem, der havde aabnet Øie og Hjerter for det oprindelige Evangelium som det atter lod nu i Kirkefornyelsens Tider, kunde ikke opgive Tanken om, at det Evangelium, som dog ikke var deres eller noget enkelt Folks, men den hele Christenheds, ogsaa i denne Christenhed som en

Heelhed maatte vinde Aerkjendelse. Det var til det frie almindelige Concil, som Christenhedens berettigede Repræsentation, mange Tusinde i den Tid rettede deres Blik, fordi de ved dette haabede at undgaae det Brud, der ellers var ulæggeligt, naar hvert Rige for sig og paa sin Viis ordnede sine kirkelige Forhold. Men Diebliffets Krav var uafviseligt; i den danske Kirke var Bruddet skeet, og der maatte strax indtræde en ny kirkelig Orden, om ogsaa kun som en foreløbig Foranstaltning. Som en saadan provisorisk Foranstaltning vandt den statskirkelige Organisation Indgang, der nu har vundet Aarhundreders Hævd, og den kunde det saameget lettere som den Mand, hvis Kalb det blev at gjennemføre Forandringen, i villig Lydighed mod Herrens Anordninger for sin Menighed, kun vilde udrense de gjældende Misbrug, for at de oprindelige kirkelige Indstiftelser kunde virke med rigere Betsignelse.

Overalt hvor Kongen var kommen frem paa sit seirende Tog, havde han søgt at opretholde og ordne den evangeliske Prædiken, og endnu førend han var kommen i Besiddelse af sin Hovedstad, henvendte Prædikanterne fra hele Riget sig til ham med den Begjæring, at „Hs. M. vilde for fuld Alvor være betænkt paa, at alle Ting i den hellige Kirke, saameget muligt er, maatte i god Maade komme til sin rette Brug og blive derved efter Guds Ords Lydelse“; hvilket de dog kun tænkte sig saaledes, at der blev indrømmet dem den Frihed, der før blev nægtet, nemlig, at „Guds Ord maatte prædikis i hele Riget uden Bøld, Enhver tale sig til Rette, og de selv staae til Regnskab for Kongen og dem, der havde Forstand paa guddommelig Sandhed“ *). Prædikanterne havde kun

*) G. L. Engelstoft, *Reformantes et Catholici in Dania concertantes*, Bilag, Side 185.

begjæret Frihed for at tale sig til Rette, men Kongen vilde nu, da han havde forenet den bispelige Myndighed i sin Haand, træffe en saadan kirkelig Reformats og Ordinatie, at ifkun den evangeliske Prædiken blev hørt og taalt i hele Riget. Derfor forsamlede han, som det hedder i Fortalen til Ordinantsen, „hoilærde Mænd og Prædikanter af Kirkerne i Danmarks Rige og vore Hertugdømmer“; men hvø disse have været, kunne vi nu ikke næiere angive. Det Udkast, som de udarbejdede paa Dansk, hvilket viser, at de danske Prædikanters Tal har været det overveieude, blev overrakt Kongen, og efterat han nøiagtig havde gennemgaaet det, hist og her tilføiet sine ikke uvæsentlige Rettelser og Tillæg ved sin Skrøver Jesper Brochmand, Verkedegn i Aarhus*), blev det ved Kongens tydske Hofpræst Andreas Jædike, der udenhvøl selv har taget virksom Deel i Arbejdet**), sendt til Wittenberg, for at „den værdige Fader, Dr. Morten Luther, ved hvem Gud af sin Mildhed og Barmhertighed igjen havde endt Christi hellige og rene Evangelium“, skulde gennemgaae Udkastet endnu engang, til det vandt hans og de wittenberger Professoreers Bifald.

Jædike havde tillige en Skrivelse med til Churfyrst Johan Frederik af Sathsen, hvori Kongen bad ham om at ville lade Melancton eller Bugenhagen komme hertil, da „Landet for Tiden ei var forsynet med beslige lærde og due-lige Folt“. Churfyrsten vilde dog paa sinen Maade undvære Melancton, da Forberedelserne til det paatænkte pavelige Concil i Mantua gjorde hans Nærværelse nødvendig i Tydskland, og selv var han heller ikke meget tilbøielig til

*) Dette Udkast er meddeelt i „Kirkehistoriske Samlinger“, 1ste Hefte. S. 55—116.

**) Zwergius, det sjællandske Clerike. S. 445.

denne Reise, „fordi Stjernerne spaaede ham ilde“ *). Efter Kongens gjentagne Anmodning, kom endelig Bugenhagen hertil (den 5te Juli), og der var fuldt op for ham at gjøre. Rimeligviis medbragte han Luthers Betænkning over Ordinantsen, der nu havde erholdt flere Tilfætninger, saaledes et meget vidtløftigt Affnit: „Regler for Kanniker og Munk“, af Bugenhagen selv, og nu blev denne paany, i de toende Maaneder Juli og August, Gjenstand for nye Forhandlinger mellem ham, Kongen og hans Raad, indtil den ved Kongens Cantster blev forelagt Rigsraadet, hvilket dog ikke havde andet at bemærke, end at „Præsterne i Begyndelsen maatte fare kempelig med de Syndere, der formenes Udgang til Sacramentet“. — Men dette var ikke Bugenhagens eneste Bestjæftigelse. For at hædre den nyskomne Gæst, der var Præst og Professor i Wittenberg, blev det ham overdraget at forrette de biskoppelige Functioner ved Kongens og Dronningens Salvelse og Kroning (den 12te August). Det var første Gang, at en saadan Handling udførtes af en lutherst Præst, og derfor talte han ogsaa om sin Kaldelse til denne Gjerning, som han satte deri, at „Alteret nu idag var ham befalet og indrømmet som en forordnet Christi Tjener“. Han talte ved denne Leilighed sit Modersmaal, Nedertysk, men indrømmede i sin Tale, at „det skulde med Rette være steet paa det danske Tungemaal, men de hoibaarne Førster, hvoraf mange vare komne fra fremmede Lande, og ei mindre Rigsraaderne havde stemt derfor“. Efterat denne Handling var fuldbyrdet, ventede ham en anden hæderlig Gjerning, nemlig at indvie de syv nye danske Superintendenter eller Biskopper i de fængslede Sted. I Frue Kirke den 2. Septbr. foregik Indvielsen i Kongens, Dronningens og Rigsraadets Over-

*) Kandelbach, Christelig Biographie. S. 40f.

værelse. Den ene af de Mand, Balget var faldet paa, Peder Plade, havde ikke for modtaget den præstelige Bielse, hvilket var Tilfældet med de sex andre; men Kongen befalede, at alle, ogsaa de der vare Præster, skulde indvies paa samme Maade, hvilket rigtignok ikke var uden Exempel, men dog heller ikke almindelig Praxis i det protestantiske Lybskand, og overalt hvor det skete, var det til stor Forargelse for Romanisterne, at man saaledes efterlignede den apostoliske Bispevielse *). Dog havde den, der blev disse Superintendententer til Deel — da man vist tør overføre paa denne, hvad Ordinantsen senere foreskrev — ikke meget tilfælles med den romerske Kirkes Bispevielse; her var ikke Talen om nogen Overantvordelse af et apostolisk Embede, men efter en Indledning, der ganske ligner den nubrugelige, fulgte Haandspaalæggelsen saavel af de tilstedeværende Præster som af Dyingen, under Bøn om Bistand og Betsignelse til Tjenesstens Gjerning, hvorpaa Handlingen sluttede med den hellige Nadveres Nydelse.

Den Mand, der mellem de saaledes Indviede kom til at indtage den betydeligste Stilling, som Superintendent i Sjællands Stift, var Peder Plade, eller som han sædvanlig kaldte sig, Palladius. Han var nu nylig som theologisk Doctor og forsynet med de bedste anbefalinger fra Luther og Melancthon, rimeligviis med Bugenhagen kommen hjem til sit Fødeland fra Wittenberg, hvor han havde opholdt sig i sex Aar. Under Krigens stormfulde Aar havde han altsaa levet i Udlandet, og heller ikke tidligere i Reformationens gjærende og hjæpende Tid mærke vi noget til ham; men Kongen maa dog være bleven opmærksom paa ham, da han understøttede ham i Wittenberg, og bekostede alt

*) Münter, den danske Reformationshistorie. II. S. 361.

hvad der gik med ved hans Forfremmelse til Doctor. Førend sin Bortreise fra Hjemmet var han Rector ved Odense Skole, og var der, da Herredagen blev holdt i denne By, saa at det er rimeligt nok, at hvad han dengang var Vidne til, har bidraget til at stemme ham gunstig for Kirkeordningen og beskæftiget ham i hans Forsæt at gaae til Wittenberg. Han var født i Ribe 1503, hvor hans Fader var en anseet Borger, og hans Barndomsaar kjende vi lidt til af nogle ret mærkelige Uttringer i hans Visitatsbog, der isøvrigt er tabt paa enkelte Brudstykker nær. Om sin Skolegang i Ribe siger han saaledes: „Den Tid vi, som nu ere Klerke herinde, ginge til Skole og vare smaa Sinker, da maatte vi hen ovenpaa Skoleloftet, saa mange Peblinge var der, at der var fuldt baade oven og neden, 700 udi Ribe Skole, 800 udi Roskilde Skole, iffun for at de skulde blive Munkke, Alterpræster; ja Edelfolk holdt deres Børn til Skole for store Præbender og kostelige Leen“. Siden kom Drengen i Aalsens Skole, som man seer af følgende Uttring: „Vi kom lettere til vor Høde, den Tid vi ginge og tiggede vort Brød for gode Dannemænds Dørre, end vi gjøre paa denne Dag. Jeg gav en Pebling udi Aalsens Skole en dansk Hvid, for han skulde lære mig at gaae om By og tigge Almisse, men han var iffun min Mester en Middagsstund, siden lærte det sig selv, at jeg ikke turde give mere ud derfor“. Om sin Beskæftigelse i Skolen siger han: „I see jo vel, at vi have ikke været ledige i Skolen, enddog vi leged undertiden paa Marken; med Lyst og Leeg lærte vi det vi lærte.“*) — De tvende Mænd, der kaldtes til Lunde og Odense Bispestole, ere mere bekjendte fra selve Reformations-Kampen; Frans Wormorsen var, dengang han blev kaldet, til-

*) Heiberg, Peder Palladius, S. 4 og 5. Theologisk Lidskr. IV. 2 6

ligemed sine tvende andre staaende Medstribere, Ole Gylde-
mund og Claus Tøndebynder, Læsemester i Theologien ved
Skolen i Malmø, og vedblev derfor ogsaa som Biskop at
føre Navnet Rector. Jørgen Jensen Sadolin, Lausens
Svoger, havde allerede tidligere virket i Odense, hidkaldt af
Biskop Knud Gyldestjerne, der skrev en Fortale til den af
Sadolin besørgede Oversættelse af Luthers Katechismus *);
under Grevesiden var han i Kjøbenhavn og prædikede i Frue
Kirke, men blev nu Gyldestjernes Eftermand. — Til Ribe
kom en Tydsk, Johan Bandal, eller som han ogsaa
kaldte sig, Slavus, hvilket Navn altsaa tyder paa hans
vendiste Herkomst; han stod høit anstreden hos Kongen, og
var, medens denne som Hertug opholdt sig i Haderlev,
Læsemester i Theologien ved Skolen i denne By; men han
var som Ublænding ikke det danske Sprog mægtig, og maatte
derfor paa sine Bisitater have en af Stiftets Provster med
sig som Tolk **). De Mænd, der kom til de andre nydste
Stifter, ere temmelig ubekjendte, endskjøndt de uden tvivl,
enhver i sin Kreds, have været dygtige og virksomme Præster;
Nads Christensen Lange eller Skade, der blev Biskop
i Aarhus, var mellem de første evangeliske Prædikanter i
Randers, og hans forbittede Modstander giver ham godt
Loy, naar han i sit Brev til Randers Borgere skriver om,
„hvoreledes Randers By i A. 1530 affaldt fra Gud og al
Sædelighed, under Ledelse af tvende ulærde Mænd, forforne
Skalle — den ene en forløben Graamunk, Broder Niels,
den anden en selvgjort Præst —“ ***). Jakob Skøn-
ning, som blev Biskop i Viborg, er mere bekjendt; han

*) Knud Gyldestjernes Katechismus, see Nordisk Tidsskrift for Chris-
telig Theologie. III. Side 209—237.

***) Dänische Bibliothek. I. S. 178.

***) Engelstoft, Paulus Elia. Første Stykke, Side 473. Nyt hi-
st. foris. Tidsskrift. 2det Bind.

var ligesom Sadolin og saamange andre af Reformationens Forkjæmpere, en Lærling af Morten Borup, og havde erholdt et Kanonikat ved Domkapitlet i Viborg, da han kom til Erkjendelse om det rensede Evangeliums Sandhed, men tog fra den Tid af meget levende Deel i Kampen, der førtes i denne By, og var altid paa Prædikanternes Side. — Til Børglum=Bispestol udnævntes Peder Thomesen, der havde været Munk i det rige Børglum-Kloster, men forlod det for at vende sig mod det fra Wittenberg frembrydende Lys; han opholdt sig der i nogle Aar, og virkede da som evangelisk Prædikant i Thorum i Salling, indtil han udnævntes til Stiftets Superintendent.

Man har ofte undret sig over, at den Mand, der altid havde staaet fremmest mellem vore evangeliske Prædikanter, nemlig Hans Tausen, nu ved denne Udnævnelse blev forbigaaet af Kongen, og det er vanskeligt at angive Grunden hertil. Maafee var Christian III ikke tidligere saa bekendt med de danske kirkelige Forhold, at han forstod rigtig at statte Tausens Fortjenester; maafee har den dristige Dærøhed, hvormed Tausen sædvanlig optraadte stræmmet, Kongen, og endelig var det hans bestemte Villie, at knytte den reformatoriske Bevægelse hertilands saa noie som muligt til Wittenberg, medens Tausen altid tidligere ligesom og senere optraadte mere selvstændig, hvorved han ogsaa i et af Lærdommens Grundstykker, i Læren om Nadveren var kommen til at afvige fra den ægte lutheriske Opfattelse. Alt dette kan have bidraget til, at Kongen hellere betroede den ypperste geistlige Virksomhed i Danmark til den befindige Peder Plade, der i oprigtig Hengivenhed fuldkommen sluttede sig til Luther, end til Tausen; saameget mere som denne allerede var i en Virksomhed, hvor han vanskelig kunde erstattes, som Lærer i Hebraisk ved Høistolen og som Prædikant snart i Kjøben-

Fortrin, som den sjællandske Biskop i Birkeligheden nok fik i enkelte Hensender, beroede deels paa hans personlige Dygtighed, deels paa hans Ophold i Rigets Hovedstad og i Kongens Nærhed.

Samme Dag Bisperne bleve ordinerede, den 2 Septbr., meddeelte Kongen den latinske Kirkeordinants, som nu i disse Maaneder stadig havde været under Forhandling, sin Befæling, hvorved den altsaa erholdt Lovskraft. Forinden var den understreven af geistlige Mænd fra alle Dele af Riget, der rimeligviis i det Diemed vare samlede i Kjøbenhavn, uden at man dog deraf tør slutte, at disse Understrevene ere de oprindelige Forfattere til Udkastet, idetmindste synes det neppe rimeligt, at saamange Domherrer og Canniker som her nævnes, have havt Deel i dette Arbeide. Understrifternes Række begynder nemlig med tvende Mænd fra hvert af de 5 Domkapitler i Riget — fra det slesvigiske Kapitel var der ingen —; og derpaa følger Navnene vistnok paa alle evangeliske Prædikanter i Kjøbstederne saavel i de 7 danske Stifter som i Slesvig, mellem hvilke ogsaa findes Navnene paa de nævnte Superintendententer, undtagen Peder Plade, dog ikke som Superintendententer, men i de Værdigheder, de tidligere beklædte, hvorved ogsaa een Landsbypræst er kommen med: Peder Thomesen denjæng Præst i Thorum, Viborg Stift.

Nu var altsaa derved Grunden lagt for den fremtidige Kirkeorden, og Kongen meente derfor nu ikke længere at turde holde de ældre Bisper i Fængsel, naar de forpligtede sig til ikke at eftertrægte deres forrige Værdighed. En saadan Forpligtelse vilde imidlertid ikke Alle understrive og de trende, der vægrede sig, forbleve derfor i Forvaring, den ene af dem Joachim Konnov indtil sin Død*). Knud Gyldenstjerne,

*) Krag og Stephanus, Christian III's Historie. I. Side 171.

den tidligere Biskop i Fyen, var meest redebon til at antage den evangeliske Lærdom og lempe sig efter dens Kirkeskifte; derfor kom han snart fri og indtraadte endog senere i Ægteskab. Dette maatte den unge Oluf Munk, tidligere Biskop i Ribe, udtryffeligt love førend sin Frigivelse, og erholdt da Lwis Kloster, et Cisterciensers-Abbedie i Nærheden af Holstebro, først som Forleening: imod at underholde Munkene, senere som Eiendom *). Den ærværdige Dve Bilde, forhen Biskop i Aarhus, erholdt Skovkloster i Nærheden af Næstved i Forleening, og de før saa rigelig forsørgede Munkte maatte nu tage til Taffe med den tarvelige Underhold, der blev dem tildeelt af den kongelige Leensmand; og endda være glade at have faaet en saa mild og veltænkende Herre som Dve Bilde **). Den forrige Erkebisp af Lund, før Nordens mægtigste Prælat, Thorben Bilde endte sine Dage som Leensmand over Bosøe, et Konnekloster af Benediktiner-Ordenen i Skaane, hvormed han senere forbandt de betydelige Indkomster af Defanetet ved Lunds Domkapitel ***). — Den eneste af de det lundske Erkesæde underlagte Suffraganbiskopper, der havde undgaaet sine Collegers Stjæbne, var Biskoppen i det slesvigiske Stift Godske Ahlefeldt; Grunden hertil var neppe blot Kongens personlige Agtelse for Manden, men snarere den, at hvad man havde anført som Beskyldning mod de andre Biskopper, at de efter Frederik I's Død havde forhindret Kongevalget, ikke kunde finde Anvendelse paa ham. Hertil kom, at han aldrig havde lagt Hindringer i Veien for de evangeliske Prædikanter, men kun benyttet sig af Heiligheden og sin indbringende Stilling til at berige sig og sin Familie. Vorig romersk-sindet var han ikke og afviste saavel

*) Daugaard, Om de danske Klostre i Middelalderen, Side 436.

**) Sammestedes, Side 270.

***) Sammestedes, S. 160 og Pontoppidan Ann., II. Side 411.

det søgne som det hellige romerske Rigets utilbørlige Forbringere. Da den tydske Kammerret i Speier havde indstævnet ham og idømt ham en Pengebøde, beviste han dem, at Slesvig var et dansk Stift, der ikke havde noget med Kammerretten at gjøre, ja skrev endog et særskilt Skrift desangaaende. Da Paven nu ved sin Nuntius, en Biskop Vorstius, vilde opfordre de danske Biskopper til at møde paa det almindelige Concil, han agtede at sammenkalde, henvendte denne sig til Ahlesfeldt, af hvem han haabede Bistand; men Ahlesfeldt var for klog til at indlade sig herpaa*). Om han end saaledes beholdt sin Værdighed og sine Indkomster, blev dog det geistlige Tilsyn overdraget til andre; saaledes fik Christian III's tydske Hofprædikant Niels Krag, rimeligviis den samme, der nogle Aar tidligere paa Grund af sine hæftige reformatoriske Prædikener var bleven erklæret i Rigets Alt**), Tilsynet over Sydslesvig.

Skulde imidlertid den danske Kirkes aandelige Udrensning og Fornæelse ret have Fremgang, saa maatte man fremfor Alt være betænkt paa, at faae Brevbrevet i Kjøbenhavn i en fornøyet Virksomhed, da den nu under Krigen havde ligget ganske øde. Ogsaa ved dette Arbejde ydede Bugenhagen fortrinlig Bistand, saavel ved Udarbejdelsen af Planen for Universitetets fremtidige Ordning, som ogsaa ved selv strax at begynde theologiske Forelæsninger. Den eneste Lærer, der fra det ældre Universitet gik over i det nye, var Christen Therkelsen Morsing, der kort før Krigen havde holdt theologiske Forelæsninger, men hvis egentlige Fag dog Medicinen var. Han arbejdede ogsaa med paa den paatænkte nye Fundats og blev af Kongen udnævnt til Universitetets første Rector***). I den Fortegnelse over Forelæsninger, han som saadan udstedte,

*) Pontoppidan, Ann. II, Side 450—85.

**) Zwergius, det sjællandske Clerike. Side 446—49.

**) Werlauff, Bidrag til Kjøbenhavns Universitets Historie, S. 16—17.

bliver der for Vinteren lovet tre theologiske hver Dag, nemlig Stykker af det gamle og nye Testamente, og saadanne Affnit af Kirkesædrene, der egne sig for Begyndere*). Mellem Lærerne nævnes Bugenhagen udtrykkelig; rimeligviis har da Lausen besørget Forelæsningerne over det Gl. Testamente og Plade hjulpen til saa meget som hans andre Forretninger vilde tillade. Ogsaa Tybsteren Tilemann v. Husen, der senere blev Biskop i Slesvig, læste i disse Aar over den hellige Skrift ved Universitetet.

Der var naturligviis fuldt op for de nye Superintendentter at gjøre. For at den menige Almue ret kunde blive oplyst om de evangeliske Lærdomme, maatte Præster og Degne have passende Lærebøger, og i den Henseende holdt man sig altid til Luthers lille Katechismus, som ogsaa Ordinantsen udtrykkelig anbefalede. Heller ikke gjorde den Anviisning for den evangeliske Gudstjeneste, som denne indeholdt, andre liturgiske Forskrifter oversflødige; tværtimod henviser den oftere til saadanne og det maatte da nærmest paaligge Biskopperne at besørge dem. Dertil hørte ogsaa Katechismen, da de mange Katechismus-Prædikener, Ordinantsen foreskriver, gjorde det høist ønskeligt, at denne lille Bog var i Alles Hænder. Den var, om man saa vil, den danske Kirkes symboliske Bog, dog beraabte man sig ikke paa den som en Autoritet eller en bindende Lærenorm, men man holdt sig til den, fordi, som Bugenhagen siger i Fortalen til Plades Udgave, „dens Grundstykker altid have været og altid bør være Børnelærdommen i den christne Kirke“. Det var Bugenhagen meget om at gjøre, at knytte den danske Kirke saa nøie som muligt til den sachske; derfor „begjærede han for mærkelige Sagers Skyld af alle Superintendentter i Danmark og Norge, at

*) Münter, Magazin für Kirchengeschichte und Kirchenrecht de Nordens. I. Side 271—77.

Enchiridion Lutheri maatte blive alene *pro manuali*." Plade gif ogsaa villig ind paa Bugenhagens Tante; efterat han nemlig havde besørget 1537 i Roskilde en Udgave af Katechismen „til alle Sognebegnes Underviisning, at de derefter skulde lære unge Folk“, udgav han Aaret efter en dansk Udgave af Luthers „*Enchiridion sive Manuale*, en Haandbog for Sognepræster til den evangeliske Gudstjeneste“, der ogsaa indeholdt Katechismen *). I Efterkriften beklager Plade sig over, at han ikke har kunnet anvende mere Glid paa dette Arbejde og beder Folk om at tage til Taffe dermed, „indtil nogen anden kan og vil det efter Lydsten forbedre, hvilket jeg seer ganske gjerne.“ Denne Opfordring tog Biskoppen i Lund, Frans Wormorsen sig af; han havde samtidig med Plade udgivet „en dansk Katechismus, hvilken af alle Sognepræster efter Prædiken for Almuens fortælles skal“, der er ganske forskjellig fra Luthers **); man overdrog nu Sognepræsten i Malmö Claus Mortensen at besørge en ny Udgave af Haandbogen, „foruden al Omvendelse og Fornyse, men bedre corrigeret og udi grovere Stil“. Dertil skulde han føie en Messebog, „der intet andet skal indeholde end nogle faa danske Præfationer og Paternoster og Testamentets Ord og nogle retfærdige Collekter og Bønner bag efter, af hvilke Præsten kan tage og sjunge efter Veilighed“. Claus Mortensen har imidlertid gjort noget andet ud'deraf end Wormorsen havde tænkt, da „Haandbogen om den evangeliske Messe 1539“ holder sig nærmere til de ældre skaanske Messebøger (fra 1529 og 1535) end til Plades Oversættelse af Luthers *Enchiridion*; den indeholder heller ingen Katechismus,

*) J. P. Myhster, Om de danske Udgaver af Luthers Katechismus, Side 9—20.

***) Sammenlids. Tillæg, Side 47.

men slutter med det Bøste, at den snart skal komme ud, trykt sammesteds og i det samme Format *). Saaledes blev Bugens hagens Formaning om ubeluffende at holde sig til Luthers Haandbog, ikke ganske tagen til Følge; endelig omtaler Plade i Fortalen til sit Skrift „om lønligt Skriftemaal“ endnu en tredie „Haandbog, udgangen af vellærte Mænd, Prædikere i Kjøbenhavn“, men da denne ikke mere findes, kunne vi ikke have nogen Mening om dens Forhold til den lutherste.

Det sværeste Hverv, der paalaae de nye Superintendenter var, at visiterer hver i sit Stift, for at indføre den nye Kirkeorden i Sognene, og see at faae evangeliste Prædikanter allevegne. For at give deres Paamindelser og Formaninger mere Eftertryk og fue de Gjenstridige, bleve de paa denne første Bisitats ledsagede af de kongelige Leensmænd. Der var ikke faae Kjøbsteder og mange Egne paa Landet, hvor evangeliste Prædikener aldrig vare hørte, og hvor derfor Bisperne nu første Gang maatte bryde Isen. I Roskilde maatte Plade prædike i 14 Dage hver Dag og dertil holde bibelste Forelæsninger, men han gjorde det med en saadan Virkning, at hele Byen strømmede til for at høre ham og indvilligede i, at tvende nye Sognepræster bleve bestiftede; ja Raadet begjærede endog, at Tausen maatte blive ansat der som tredie Præst, men man kunde ikke undvær ham i Kjøbenhavn, og Roskilde Borgere maatte derfor noies med, at han af og til kom derned for at holde Forelæsninger ogsaa de tre Herre-Klostere i Byen, saavelsom det mægtig Domkapitel, lovede at holde sig den nye Kirkeorden efterrette

*) Om Forholdet mellem Plade's og Wormorsens Enchiridion see Stemmer fra den danske Reformationstid, Side 41. Helberg, Peder Palladius, Side 166. Engelstoft, Liturgiens Historie, Side 3.

lig, endstjondt deres Biskarer og Alterpræster i Smug søgte at hindre Evangeliets Fremgang. Men uagtet den Billighed, Roskilde-Borgere i det Hele viste, gif det dog dem alle og især Domherrerne nær til Hjerter, da Plade bød, at deres gamle Stytspatron, den hellige Lucius, skulde bringes ud af Domkirken. Kapitlet vilde endog strive til Kongen derom, for at redde deres Helgen, og meente, at Billedet maatte regnes mellem Kirkens Prydelser, som Kongen havde forbudt at tage bort. Men Bugenhagen forstiffrede Kongen i et andet Brev, at han aldrig havde seet et grueligere Billede i en Kirke; vilde man afmale den gamle Pave (Lucius) som den lede Djævel, kunde man ikke have gjort det bedre; men meente isøvrigt, at Domherrerne nok fandt sig deri, naar de fik et Par Ræs Brænde til Erstatning, og det kunde Kongen saa meget lettere indlade sig paa, som Afguden var stor nok til at betale det rebelig igjen i Raskelovnen *). Hvad der overalt hindrede dygtige Præsters Ansættelse var den Omstændighed, at de Indtægter, der vare bestemte til Præsternes Lønning, vare saa ringe, at ingen Mand med Familie deraf kunde have sit anstændige Udkomme. Ogsaa af den Grund maatte det anbefale sig som den lempeligste Udvei, naar der i Klostrene fandtes Mænd, der vare nogenlunde dygtige til at varetage et præstelig Embede, da at ansætte dem, saafremt de vilde forpligte sig til at holde Ordinantsen, eftersom de i Klostrene havde deres Underhold. Dette gjaldt især Præsterne i Kjøbstederne. Derfor skriver Plade, at stjondt han i Landsbyerne havde fundet adskillige Præster, der vare lærte og fromme nok til at forestaae Kjøbstedmenigheder, saa havde disse dog alle bedet ham om, at han dog for Guds Skyld ikke vilde forflytte dem med Kone og Børn fra deres tarve-

*) Gelehrter Männer Briefe. I. S. 13—19.

lige Agerbrug til Elendigheden, d. v. s. til Kjøbstederne; thi paa Landet havde dog Nogle deres Næring, men i Kjøbstederne havde man kun Møie og Arbeide *). Der var Kirker nok allevegne, ja mange flere end man nu kunde bruge, men de umaadelige Rigdomme, Geistligheden besad, vare dengang sammendyngete i Prælaternes Hænder, saa at de egentlige Præster i Almindelighed vare saa tarveligt afslagne, at kun Jagttagelsen af Celibatsloven gjorde det muligt for dem at finde deres Underhold. Dette er overalt Tilfældet i de romersk-katholske Lande, og var det ikke mindst dengang hertillands, saa at, naar man hyppig klager over den Plyndring og Udspredelse af Kirkens Gods, som Reformationen medførte, da er dette Hensyn, at hvad der dengang var sammendynget, nu blev mere ligelig fordeelt, sjælden kommen i tilbørlig Betragtning. I Kjøbstederne kunde man ikke tænke paa at faae en Præst til hver Kirke, da disses Tal paa Grund af de mange Klosters, der gjerne hvert havde sin, ogsaa var uforholdsmæssigt stort; og man maatte endda lægge det omliggende Land ind under Kjøbstedkirkerne, for paa den Maade at skaffe Præsten Underhold. — Var dette en Hindring for Gjennemførelsen af den nye Kirkeorden, som mødte Bisperne paa denne deres første Bisitats, saa var den anden endnu større: nemlig Mangel paa dygtige evangeliske Prædikanter til at forsyne Sognene med. Hvor der var Præster, som nogenlunde kunde tilfredsstille de tarveligste Fordringer, og som vare villige til at holde sig Ordinansen efterrettelig, der gav man disse nye Bestallinger og lod dem blive; eller man overdrog Munkene i Klostrene, der vare dygtige og villige dertil, at varetage Præsteembedet i de omliggende Sogn.; og disse kunde da enten strax flytte ud eller

*) Sammensæds S. 13.

vedblive at boe i Klosteret som hidtil. Biskop kunde man ikke gjøre store Fordringer, og man maatte tage Folk som man kunde faae dem; men derhos maa man dog ikke glemme, at ogsaa de Mænd, der først forkyndte det rensede Evangelium her i Landet, vare fremgaaede af Klostrene eller Capitelhusene, saa at der vel endnu kunde findes Adskillige i disse, hvem Sjælesørgereembedet kunde med Rette betroes.

Desværre savne vi al noiere Underretning om denne Bispernes første Biskops, men det ligger i Sagens Natur, at det maatte være en vanskelig Opgave, atter at bringe Orden i saa forvirrede Forhold. Den gamle Wrestrygt for Geistligheden var vegen, nu da vilkaarlige Indgreb i dens Rettigheder, voldsomme Angreb paa dens Eiendomme, ja paa dens Personer, var blevne taalte, stundom tagne i Beskyttelse. For atter at hævde Præsternes sjunkne Anseelse, maatte Kongen udstede Beskyttelsesbreve for dem; saaledes et for Skaane-stift (St. Jakobsdag 1538), hvor der gjøres vittterligt, „at vi have taget, annammet, og undfanget os ellselige Rector Frans, Superintendent i Skaane Stift, og menige Klerkeri, Sognepræster og Sognedegne, som i fornævnte Stift boendis ere og sig efter vor Ordinants rette og skjøde ville; dem, deres Hustruer, Børn og Gods under vor kongelige Hegn, Værn og Fred, . . . og skal Ingen være deres Dommere uden vi selv, og hvo dem har noget til at tale, skal tale dem til for os eller vor Fuldmægtig, som vi i vor Fraværelse der til forordnere“ — *). Det var en almindelig Mening blandt Almuen, at den herefter skulde blive fri for alle Afgifter til Bisper og Præster, og denne loffende Udfigt havde uden tvivl bidraget meget til at skaffe Kirkerens Indgang. Noget

*) Haandskrift paa Kgl. Bibl. Et Udtog af Kongebreve fra Lunds Bispearkiv. Ny Kgl. Saml. 4. 1128.

Eftergivelse var ogsaa bleven indrømmet, men den meest tryk-
kende Afgift, Tienden, var suarere bleven tungere end efter-
givet. „Efterti Bønder og menige Almne — hedder det i
Recessen *) — besinde dem meget besværede ved Bispegave,
Havre, Smørbyrd, Mønneft, Plovforn og andre flige Ting,
da ere vi derom erus vordne, at Bønder og menige Almne
skulle udgive den tiende Kjær af alt Korn, og Dvægtiende
efter gammel Sædvane — men ikke besværes med Mønneft,
Smørbyrd eller saadant . . . og skulle Bønderne i hvert Sogn
føre Tienden i Kjær til Kirkeleden, og der skal Tienden flistes
i trende Parter“; hvoraf den ene, der før tilfaldt Bisoppen,
nu tilfaldt Kronen; den anden var Kirkerneſ Eiendom, og
forvaltedes af Kirkeværgerne; den tredie herte til Præsternes
Lønning. Men med denne Indrømmelse vare hverken For-
nemme eller Ringe tilfredse. Adelen havde vel aldrig svaret
fuld Tiende, men havde nu i flere Aar vægret sig ved en-
hver Afgift til Kirke og Præst. Derfor vilde de „hoilærde
Mænd og Prædikanter“, der affattede Udkastet til Ordinant-
sen, bestemt have dem anseet som fremmede for christen Sam-
fundet: „Hvilke som af Adelen ikke ville fornøie sine Sogne-
præster den sædvanlige Rente, naar dem lider vel, de skulle
og ingen Rettighed have til dem, naar dem trænger; thi det
er uffjelligt at kræve nogen saadan Gudstjeneste ubi Trang
af den, hvilken man plat ingen Velgjerning værdes til at
gjøre i sin Velmagt“. Men Kongen rettede dette til en For-
maning, „at de vilde dog betænke dem at være christent Folk,
og give villigen Christi Tjenere af deres Gods, hvad dem godt
synes“ **). Men Adelen brod sig ikke om denne Kongens
Formaning, og den menige Almne vilde de fleste Steder paa

*) Krag og Stephanius, Christian III's Historie. I. S. 504.

**) Kirkehistoriske Samlinger. 1 H. Side 105.

Landet helst følge dens Exempel. Derfor var der Tvedragt og Uenighed i de fleste Sogne, som Superintendenterne neppe kunde raade Bod paa, og hvorved Sognepræsternes og Degmenes Stilling blev endmere mislig.

Hvad Adelen vandt ved Reformationen, var ikke blot denne Frihed for Tienden; ikke blot det, Enhver kunde rive til sig af Kirkers Kostbarheder, hvilket endog stundom skete med Kongens Tilladelse; saaledes fik Rentemesteren Jørgen Pedersen i Guldstabning fra Ribe Domkirke 24 Lov, fra Aarhus 34 Lov og en Guldstæde til 31 Gylben *); men der var endog i Necessen udtrykkelig forbeholdt den Ret til, „naar de Personer ere døde og afgangne, som Vicarier i Forleening have, da maa hver Riddersmand komme til sit Guds igjen, som de med Brev og Seil bevise kunne at være rette Arvinger til“ **). Vel hørte Vicarierne til de ringeste geistlige Præbender, de vare senest oprettede af en eller anden Familie for Sjælemesser, men var en saadan Reclamationsret eengang indrømmet, maatte den hyppig give Anledning til de vilkaarligste Indgreb. Derfor vilde Forfatterne til Udkastet heller ikke vide noget af den at sige, men holdt sig til: „fordi Ingen kan sige Nei til, at det jo er givet til Gudstjeneste, og hver Mand jo bekjender, at den rette sande Gudstjeneste nu er kommen op, da er det jo klart, at deres Villie, som samme Guds have bebrevet fra sig til Gudstjeneste, aldrig skete visere og sandere end nu, og at Arvingerne derfor aldrig havde mindre Ret til at kræve det igjen end nu“ ***); men ogsaa denne Indsigelse maatte Kongen slaa en Streg over. Hvad der uden tvivl i en endnu langt højere

*) Pont. Ann. III. Side 232.

**) Krag og Stephanus, Christian III. I Side 307

***) Kirkehistoriske Saml

Grad hidrog til at berige Adelen, var Erhvervelsen enten af de Herregaarde, der for havde tilhørt Bisperne, eller af de rige Herreklostere som Forleening eller som Pant af Kronen, hvorved de efterhaanden gik over til at blive Familiernes Eiendom. Det var Munkene tilladt at forlade Klostrene; naar de vilde tage sig noget andet Levnet for, „skal Formanden lade de Staffarle gaac, ja give dem Klæder og Tærepenninge med paa Veien“. Denne Tilladelse benyttede Mange sig af, og derved bleve ikke saa Klostre enten ganske eller dog tildeels forladte af deres Beboere. Af de staaende Klostre erholdt Geert Alfstand Præmonstratenser = Klosteret Bekkefov i Forleening, imod at sørge for Munkene, betale Kongen 300 Gylden i Indfæstning, og holde 4 Ryttere til Kronens Tjeneste *); Tommerup-Kloster af samme Orden fik Mogens Gyldenstjerne uden noget Vilkaar i Forleening, men først efterat Jordegods var deelt mellem 8 Bønder **). I Fyen blev Holme-Kloster af Cistercienser-Ordenen, (det nuværende Baronie Brabrokketorp), pantsat til en Adelsmand, Clemens van der Bisch, for 1000 Mark løbst, saa at det rimeligviis dengang har været forladt af Munkene, da disse ikke senere omtales ***); Dueholm, et Johanniter = Kloster paa Mors erholdt Niels Lange i Pant for 1000 Rbd., imod at svare Kongen 40 Gylden aarlig og stille 2 Ryttere i Rustning til Kronens Tjeneste †). — Dog var det ikke Kongens Mening paa dengang at lade alle Klostre gaac over i private Hænder eller Forleening, tværtimod gjaldt det dem andre genstige Ene

telser, at de „skulde ved Magt blive, til saalænge at Kongen og Danmarks Rigens Raad derom med flere vise og lærde Mænd en anden Stiftelse gjøre“ *). Men en væsentlig Forandring foregik dog strax derved med dem, at selv om de fremdeles bleve bestyrede af Abbeder, Priorer eller Provster, der ved alle Herreklostre — og om dem er her kun Talen — sædvanlig hørte til en af de fornemste Adelslægter, saa bleve disse for Fremtiden kongelige Embedsmænd, der svarede Afgifter til Kronen. Ogsaa selve disse Stiftelser erholdt derved en anden Character; deres Beboere skulde ikke længer i Afsondring fra Verden kun syse med gudelige Øvelser, som tidligere var deres oprindelige Bestemmelse, men de skulde tage Deel i Statskirkens almindelige aandelige Gjerning, deels derved, at de fungerede som Præster i de omliggende Sogne, deels derved, at de som Skolemænd skulde tage sig af Ungdommens Dannelse; medens de store Klosterbygninger selv bleve benyttede som Kongsgaarde. Saaledes bleve, rimeligviis alle, endnu bestaaende Cisterciensers-Klostere: Soer og Esrom i Sjælland, Herrevad i Skaane, Bidstid og Dm i Jylland underlagde Abbeden i Sorø, Henrik Christensen Tornekraands, en mægtig og anseet Mand, der havde Sæde i Rigets Raad. „Han maa og skal beholde disse vore og Kronens Klostere under sin Hørsom og Lydelse; og de Abbeder, som nu ere i samme, maa nyde og beholde dem saalænge de leve, dog saa, at de i ingen Maade lade dem forfalde, men gjøre og beholde os deraf sliq god Tjeneste, som vi og Riget pleie deraf at have efter Klosterenes yderste Formue; ogsaa skulle de holde et godt Regiment i Klosterne med Sang og anden Gudstjeneste efter Ordinantens Lydelse. Men naar nogen af disse Abbeder ere døde og afgangne, da

*) Krag og Stephanus Christian III's Historie. 1. Side 503.

fulle de, som komme efter dem, efterat de ere valgte med Abbed Henriks Samtykke, først begive dem til os og sværge os Huld og Tro, førend de befatte dem med noget Regiment i fornævnte Klostere“. Abbed Henrik nød ikke længe godt af denne Kongegunst, da han døde Aaret efter; men hans Efterfølger, Niels Jespersen, beholdt det samme Overopsyn i 18 Aar, og efter hans Død Andre, hvorved disse Klostere i lang Tid bevarede deres særskilte Eksistens *). Om en egentlig Tilgang til Klostrene kunde der neppe efter Reformationen være Tale, og naar yngre Mænd erholdt de ældres endnu altid indbringende Levebrød, da levede de ikke mere efter nogen Munkeregel. Men saalænge de Gamle endnu levede, da var Sang og gudelige Øvelser det eneste, de i Almindelighed kunde og vilde tage sig for, og i dem havde den nye Kirkeorden stadige Modstandere. Munkene i det mægtige og rige St. Knuds Kloster i Odense af Benediktiner-Ordenen, trattedes længe med Biskop Sadolin, førend de vilde søie sig efter Ordinantsen, især da han forlangte, at de skulde lade deres Haar vore, og forbød dem at synge med ved nogen Gudstjeneste, saalænge de vare kronragede. Prioeren i Klosteret, Christen Poulsen, gjaldt meget hos Kongen, hvorfor han ogsaa senere (1541) fik Klosteret i Forleening paa samme Vis som Tornekrands fik Cistercienser-Klostrene; men i denne Sag holdt Kongen med Bissen, og derfor fik Christen Poulsen Byens Borgere til at give ham og Klosteret det Skudsmaal: „at Brødrene i deres Minde havde holdt hellig, gudelig og sømmelig Mæsse og Gudstjeneste som hæderlige og ærlige Klostermænd“*), maa-
 see for at Folk kunde vite, at naar de nu bleve forsømme-

*) Daugaard, de danske Klostere. Side 254. fgb.

**) Danske Magazin. 2det Bind. Side 70. fgb.

ligere, var det, fordi de ikke vilde opgive deres Munkes-Mærke. Dgsaa havde Peter Thomesen i Bentspøsel mange Bryderier med Munkene, utentviøl især med dem i Børglum Kloster, der indtog en lignende Stilling i Bentspøsel som St. Knuds Kloster i Fyen *).

Medens man saaledes bestræbte sig for at gennemføre den nye Kirkeorden i hele Riget, arbejdede man i Kjøbenhavn paa at fuldende det andet Værk, der skulde gaae Haand i Haand med hint, nemlig Høiskolens Omdannelse. Ved dette Arbejde var Bugenhagen fortrinlig virksom, især hvad den egentlige Underviisningsmaade angik, medens Kongens Kansler Johan Friis, der paa Embedsvegne var Universitetets Patron, besørgete Ordningen af det Økonomiske. De Midler, som Kronen nu var kommen i Besiddelse af, maatte sætte Kongen istand til at fundere Universitetet i langt rigere Maal end tidligere. Den forrige Bispegaard med tilliggende Bygninger blev overladt til Universitetet, rimeligviis i den Tanke, at Studenterne skulde høre Kost og Logi der, hvilket dog aldrig skete, medens den forrige Studiegaard for Fremtiden blev de lutheriske Bispens Bolig. Endvidere blev der tillagt Universitetet: Kongetiender af tvende, Sømme og Thune, Herreder i Sjælland; en bestemt aarlig Afgift af alle Landsby-Kirkerne i Sjælland og Skaane; Anardrup-Kloster med tilliggende Ganløse Kirke, en Mølle og Bøndergods; Frue Kirke med alle dens Indtægter, dog saaledes at Kirkens Bebligeholdelse maatte utredes af Universitetet. Kannikernes Boliger, der dannede Kapitlet ved Kirken, bleve, naar de nærværende Besiddere udtøde, overladte til Professorerne; 103 Huse i Byen, der tilhørte Kirken, skulde nu svare Jordskyld til Universitetets Skatmester; og ligelædes betaltes til ham St. Peders

*) Pont. Ann. III. Sde 180.

Kirkes Penge, der var henlagt til Frue Kirke. Ogsaa Kapitelne maatte give deres Bidrag; hver Gang en Kannik døde tilfaldt Halvdelen af Naadsens Aaret Universitetet; af to Præbender i Roskilde maatte der svares en Afgift; Kapitlet i Lund maatte afstaae flere Præbender, naar de daværende Besiddere uddøde, hvilke sidste Afgifter tilfaldt de fattige Studenter, for hvis Underhold der altsaa ogsaa blev sørget. Alt dette i Forening med et Tilskud fra Dresunds-Toldkammer ansloges til en aarlig Indtægt af 1400 rh. Gylde *). „Dette skal være Sjælen og Livet ved et Universitet, — hedder det i Fundatsen, — at rettsafne Professorer gjøre sig al Flid og Umage med deres Discipler, at de blive aflagte med en anstændig Løn, at de saae Lyst at blive hos os; thi hvis man ikke søiede en saadan Anstalt, vilde Akademiet kun være et blot Navn, og det kunde da ikke blive mere ved Magt end det forrige vi have haft“. Angaaende de theologiske Forelæsninger blev der bestemt, at „tre promoverede Doctores, mellem hvilke Superintendenten i Sjælland, skulle holde Lektier over den hellige Skrift, og den inellem dem, der forstaaer Hebraisk, tillige derover. Undertiden maa de ogsaa forelæse Augustin's Bog „Om Anden og Bogstaven“, men de maa ikke søie Commentarer til slige Skrifter og altid snart igjen begive sig til den hellige Skrift. Dog skal Bibelfortolkningen ikke være en blot Ordforflaring; derfor maa de „stundom foretage sig nogle Artikler i Theologien at behandle, at Tilhørerne kunne blive visse og bestyrkede i deres Samvittigheder og Kjætternes Værdom kan gjendrive. Især maa de trolig og flittig forestille Forfjællen mellem Lov og Evangelium, at man kan reent og rigtig forstaae Retfærdiggjørelsen af Troen for Gud og den sande Syndernes Forladelse ved Christum. Derfor vilde det

*) Krag og Stephanus, Christian III's Historie, I. S. 638. 675—681.

være tjenligt ofte at fremsætte nogle Steder af Luthers nyeste Forklaringer over Epistlen til de Galater af Philips loci communes, hans Forsvar for Bekjendelsen (Conf. Aug.), at Tilhørerne kan faae Lyst til slige Bøger og flittig læse dem.“ — I denne Anordning bliver altsaa Skriftfortolningen Theologiens egentlige Indhold og hvad man nu kalder Dogmatik blev med bestemt polemisk Hensyn kun taget med som Veilei- ning til Skriftens rette Forstaaelse. Om Kirkehistorie er her slet ikke Talen, og man er meget vaersom med at tilstede Fore- drag over de ældre Kirkefædre, medens man holder sig til det evangeliske Samsunds Fædre. — Hvad Jurisprudentsen an- gaar, blev det bestemt, at den juridiske Professor skal læse over Romerretten, „thi omentstjondt vi ikke her i vore Riger og Lande følge de romerske Love og Stikke, saa dog, efterdi det hellige romerske Rige tilstaaer, at dets Love have sin Op- rindelse af Naturens Lov, saa er det tilbørligt, at andre Rigers Love stemme overeens med Naturens Lov“*). Endstjondt man altsaa i kirkelig Henseende protesterede mod det hellige romerske Rige, og vragede de Aandens almindelige Love, man i Rom foreskrev, saa indrømmede man dog det verdslige Ret til at foreskrive Naturens almindelige Love. Iøvrigt frem- lyser ved Anordningen af dette som af alle andre Videnskabs- sager, at Universitetets Niemed ene var at danne Præster, „at forfærge Menighederne med lærde og retfindige Prædikanter, Skolerne med Lærere og Hørere“. For at lokke Folk til at studere blev det bestemt, at Ingen herefter maatte erholve de gamle indbringende geistlige Embeder, Prælaturer og Cano- nikater uden de havde studeret ved Universitetet i tvende Aar, ligesom det ogsaa blev disses nærværende Besiddere tilladt at tage til Kjøbenhavn for at studere. — Hvad Kongens egent-

*) Sammensteds S. 651—50.

lige Bestemmelse var med de for Fremtiden bestaaende Kloster, blev ogsaa her udtalt, endstjondt den vist neppe allevegne blev gennemført. Det hedder nemlig, at „hvert Munkeloster i Danmark, som kaldes med det underlige Navn, verdslige eller Herre-Klostre, skal være Skole for fattige unge Menneſter. Der ſkal være en Theologus enten det er en Munk eller en anden studeret Mand, der kan forelæse Bibelen og prædike. Dertil skulle de lærdeſte i Klosteret udvælges, eller Andre kaldes fra andre Steder, som kunne undervise i Grammatika, Dialektika og Rhetorika“ *). Disse nye Klostermænd skulle for en Ordens Skyld ogsaa bære Munkeskappe, men ikke have Munkenes egentlige Mærke, Tonsuren, „for ikke at besvære Samvittighederne“.

Denne Universitets-Fundats blev vedtaget den 10 Juni paa Herredagen i Odense og hermed sluttede Bugenhagen for denne Gang sin Virksomhed i Danmark, da han fort efter Herredagens Slutning atter gik til sit Hjem. Ved sin Vortgang gav han Folket det Vidnesbyrd: „at han ikke havde været nogetſteds, hvor man horte saa gjerne og saa meget prædike som i Danmark, ogsaa om Sogndage og om Vinteren.“ I sin Takſigelsesſkrivelse til Churfyrsten af Sachsen skrev Kongen om Bugenhagen, at „Dr. Pommeranus i al den Tid han havde været i Danmark, havde i alle Stykker, baade hvad Kirkeordenens Oprettelse og Universitetets Grundſættelse, og overhoved Fremmeſen af al christelig Bedring angik forholdt sig ſaaledes, at Kongen ikke blot for sin Person var ham Tak skyldig, men at han havde det stærke Haab til vor Frelser, den høje Gud, at ved hans guddommelige Opholdelse og Styrkelse Rige, Land og Folk til evig Tid skulde blive ved en ſaadan ret christelig Reformation“. Næsten i de ſamme Udtryk bevidnede Rigens Raad Churfyrsten sin

*) Sammeſteds Side 685.

Enchiridion Lutheri maatte blive alene *pro manuali*." Plade gif ogsaa villig ind paa Bugenhagens Tante; efterat han nemlig havde besørget 1537 i Roskilde en Udgave af Katechismen „til alle Sognebegnes Underviisning, at de derefter skulde lære unge Folk“, udgav han Aaret efter en dansk Udgave af Luthers *„Enchiridion sive Manuale*, en Haandbog for Sognepræster til den evangeliske Gudsdiensete“, der ogsaa indeholdt Katechismen *). I Efterkriften beklager Plade sig over, at han ikke har kunnet anvende mere Glid paa dette Arbejde og beder Folk om at tage til Tasse dermed, „indtil nogen anden kan og vil det efter Lybsten forbedre, hvilket jeg seer ganske gjerne.“ Denne Opfordring tog Biskoppen i Lund, Frans Wormorsen sig af; han havde samtidig med Plade udgivet „en dansk Katechismus, hvilken af alle Sognepræster efter Prædiken for Almuen fortælles skal“, der er ganske forskjellig fra Luthers **); man overdrog nu Sognepræsten i Malmö Claus Mortensen at besørge en ny Udgave af Haandbogen, „foruden al Omvendelse og Fornøelse, men bedre corrigeret og ubi grovere Stil“. Dertil skulde han føie en Messebog, „der intet andet skal indeholde end nogle faa danske Præstationer og Paternoster og Testamentets Ord og nogle reffindige Collekter og Bønner bag efter, af hvilke Præsten kan tage og sjiunge efter Leilighed“. Claus Mortensen har imidlertid gjort noget andet ud'eraf end Wormorsen havde tænkt, da „Haandbogen om den evangeliske Messe 1539“ holder sig nærmere til de ældre skaanske Messebøger (fra 1529 og 1535) end til Plades Oversættelse af Luthers *Enchiridion*; den indeholder heller ingen Katechismus,

*) J. P. Myrner, Om de danske Udgaver af Luthers Katechismus. Side 9—20.

**) Sammenlids. Tillæg, Side 47.

men slutter med det Bøste, at den snart skal komme ud, trykt sammesteds og i det samme Format *). Saaledes blev Bugenhagens Formaning om udelukkende at holde sig til Luthers Haandbog, ikke ganske tagen til Følge; endelig omtaler Plade i Fortalen til sit Skrift „om lønligt Skriftemaal“ endnu en tredie „Haandbog, udgangen af vellærte Mænd, Prædikere i Kjøbenhavn“, men da denne ikke mere findes, kunne vi ikke have nogen Mening om dens Forhold til den lutherste.

Det sværeste Hverv, der paalaae de nye Superintendenter var, at visitere hver i sit Stift, for at indføre den nye Kirkeorden i Sognene, og see at faae evangeliske Prædikanter allevegne. For at give deres Paamindelser og Formaninger mere Eftertryk og kue de Gjenstridige, bleve de paa denne første Bisitats ledsagede af de kongelige Leensmænd. Der var ikke faae Kjøbstæder og mange Egne paa Landet, hvor evangeliske Prædikener aldrig vare hørte, og hvor derfor Bisperne nu første Gang maatte bryde Isen. I Roskilde maatte Plade prædike i 14 Dage hver Dag og dertil holde bibelske Forelæsninger, men han gjorde det med en saadan Virkning, at hele Byen strømmede til for at høre ham og indvilligede i, at tvende nye Sognepræster bleve bestiftede; ja Raadet begjærede endog, at Tausen maatte blive ansat der som tredie Præst, men man kunde ikke undvær ham i Kjøbenhavn, og Roskilde Borgere maatte derfor nøies med, at han af og til kom derned for at holde Forelæsninger ogsaa de tre Herre-Klostere i Byen, saavelsom det mægtig Domkapitel, lovede at holde sig den nye Kirkeorden efterrette

*) Om Forholdet mellem Plade's og Wormorsens Enchiridion see Etammer fra den danske Reformationstid, Side 41. Heiberg, Peder Palladius, Side 166. Engelstoft, Liturgiens Historie, Side 3.

lig, endstjødnt deres Biskarer og Alterpræster i Smug søgte at hindre Evangeliets Fremgang. Men uagtet den Billighed, Roskilde-Borgere i det Hele viste, gif det dog dem alle og især Domherrerne nær til Hjerter, da Plade bød, at deres gamle Stytspatron, den hellige Lucius, skulde bringes ud af Domkirken. Kapitlet vilde endog strive til Kongen derom, for at redde deres Helgen, og meente, at Billedet maatte regnes mellem Kirkens Prydelser, som Kongen havde forbudt at tage bort. Men Bugenhagen forstiffrede Kongen i et andet Brev, at han aldrig havde seet et gruelligere Billede i en Kirke; vilde man afmale den gamle Pave (Lucius) som den lede Djævel, kunde man ikke have gjort det bedre; men meente isøvrigt, at Domherrerne nok fandt sig deri, naar de fik et Par Læs Brænde til Erstatning, og det kunde Kongen saa meget lettere indlade sig paa, som Afguden var stor nok til at betale det rebelig igjen i Kaffelovnen *). Hvad der overalt hindrede dygtige Præsters Ansættelse var den Omstændighed, at de Indtægter, der vare bestemte til Præsternes Lønning, vare saa ringe, at ingen Mand med Familie deraf kunde have sit anstændige Udkomme. Ogsaa af den Grund maatte det anbefale sig som den lempeligste Udvei, naar der i Klostrene fandtes Mænd, der vare nogenlunde dygtige til at varetage et præstelig Embede, da at ansætte dem, saafremt de vilde forpligte sig til at holde Ordinantsen, eftersom de i Klostrene havde deres Underhold. Dette gjaldt især Præsterne i Kjøbstederne. Derfor skriver Plade, at stjødnt han i Landsbyerne havde fundet adskillige Præster, der vare lærte og fromme nok til at forestaae Kjøbstedmenigheder, saa havde disse dog alle bedet ham om, at han dog for Guds Skyld ikke vilde forflytte dem med Kone og Børn fra deres tarve-

*) Gelehrter Männer Briefe. I. S. 13—19.

lige Agerbrug til Elendigheden, d. v. s. til Kjøbstederne; thi paa Landet havde dog Nogle deres Næring, men i Kjøbstederne havde man kun Noie og Arbeide *). Der var Kirker nok allevegne, ja mange flere end man nu kunde bruge, men de umaadelige Rigdomme, Geistligheden besad, vare dengang sammendyngete i Prælaternes Hænder, saa at de egentlige Præster i Almindelighed vare saa tarveligt afslagne, at kun Jagttagelsen af Celibatsloven gjorde det muligt for dem at finde deres Underhold. Dette er overalt Tilfældet i de romersk-katholske Lande, og var det ikke mindst dengang hertillands, saa at, naar man hyppig klager over den Plyndring og Udspreddelse af Kirkens Gods, som Reformationen medførte, da er dette Hensyn, at hvad der dengang var sammendynget, nu blev mere ligelig fordeelt, sjælden kommen i tilbørlig Betragtning. I Kjøbstederne kunde man ikke tænke paa at faae en Præst til hver Kirke, da disses Tal paa Grund af de mange Kloostere, der gjerne hvert havde sin, ogsaa var uforholdsmæssigt stort; og man maatte endda lægge det omliggende Land ind under Kjøbstedkirkerne, for paa den Maade at skaffe Præsten Underhold. — Var dette en Hindring for Gjennemførelsen af den nye Kirkeorden, som mødte Bisperne paa denne deres første Bisitats, saa var den anden endnu større: nemlig Mangel paa dygtige evangeliske Prædikanter til at forsyne Sognene med. Hvor der var Præster, som nogenlunde kunde tilfredsstille de tarveligste Fordringer, og som vare villige til at holde sig Ordinanisen efterrettelig, der gav man disse nye Bestallinger og lod dem blive; eller man overdrog Munkene i Kloostrene, der vare dygtige og villige dertil, at varetage Præsteembedet i de omliggende Sogn.; og disse kunde da enten strax flytte ud eller

*) Sammensteds Side 13.

Landet helst følge dens Exempel. Derfor var der Tvebragt og Uenighed i de fleste Sogne, som Superintendenterne neppe kunde raade Bod paa, og hvorved Sognepræsternes og Degmændenes Stilling blev endmere mislig.

Hvad Adelen vandt ved Reformationen, var ikke blot denne Frihed for Tienden; ikke blot det, Enhver kunde rive til sig af Kirkers Koftbarheder, hvilket endog stundom stete med Kongens Tilladelse; saaledes fik Rentemesteren Jørgen Pedersen i Guldstabning fra Ribe Domkirke 24 Lov, fra Aarhus 31 Lov og en Guldstæde til 31 Gysden *); men der var endog i Necessen udtrykkelig forbeholdt den Ret til, „naar de Personer ere døde og afgangne, som Vicarier i Forleening have, da maa hver Riddersmand komme til sit Guds igjen, som de med Brev og Seil bevise kunne at være rette Arvinger til“ **). Vel hørte Vicarierne til de ringeste geistlige Præbender, de vare senest oprettede af en eller anden Familie for Sjælemesfer, men var en saadan Reclamationsret eengang indrømmet, maatte den hyppig give Anledning til de vilkaarligste Indgreb. Derfor vilde Forfatterne til Udkastet heller ikke vide noget af den at sige, men holdt sig til: „fordi Ingen kan sige Nei til, at det jo er givet til Gudstjeneste, og hver Mand jo bekjender, at den rette sande Gudstjeneste nu er kommen op, da er det jo klart, at deres Billie, som samme Guds have bebrevet fra sig til Gudstjeneste, aldrig stete visere og sandere end nu, og at Arvingerne derfor aldrig havde mindre Ret til at kræve det igjen end nu“ ***); men ogsaa denne Indsigelse maatte Kongen slaae en Streg over. Hvad der uidentivt i en endnu langt høiere

*) Pont. Ann. III. Side 232.

***) Krag og Stephanus, Christian III. I Side 503.

***) Kirkehistoriske Samlinger. 1ste B. Side 106.

Grad bidrog til at berige Adelen, var Erhvervelsen enten af de Herregaarde, der før havde tilhørt Bisperne, eller af de rige Herrefloster som Forleening eller som Pant af Kronen, hvorved de efterhaanden gik over til at blive Familiernes Eiendom. Det var Munkene tilladt at forlade Klostrene; naar de vilde tage sig noget andet Levnet for, „skal Formanden lade de Staffarle gaae, ja give dem Klæder og Tærepennige med paa Veien“. Denne Tilladelse benyttede Mange sig af, og derved bleve ikke faa Klostre enten ganske eller dog tildeels forladte af deres Beboere. Af de staaſte Klostre erholdt Geert Ulftand Præmonſtratenſer = Klosteret Bekkeſtov i Forleening, imod at ſørge for Munkene, betale Kongen 300 Gylden i Indſættning, og holde 4 Ryttere til Kronens Tjeneste *); Lommerup-Kloster af ſamme Orden ſit Mogens Gyldenſterne uden noget Vilkaar i Forleening, men førſt efterat Jordegodſer var deelt mellem 8 Bønder **). I Fyen blev Holme = Kloster af Ciſtertienſer-Ordenen, (det nuværende Baronie Brahetrolleborg), pantſat til en Adelsmand, Clemens van der Biſch, for 1000 Mark lybſt, ſaa at det rimeligviis dengang har været forladt af Munkene, da diſſe ikke ſenere omtales ***); Dueholm, et Johanniter = Kloster paa Mors erholdt Niels Lange i Pant for 1000 Rbd., imod at ſvare Kongen 40 Gylden aarlig og ſtille 2 Ryttere i Ruſtning til Kronens Tjeneste †). — Dog var det ikke Kongens Mening paa eengang at lade alle Kloſtrene gaae over i private Beſiddelſer eller Forleening, tværtimod gjaldt det dem ſom de andre geiſtlige Stifs

*) Dangaard, De danſke Kloſtere. S. 158.

***) Sammeſteds. S. 167.

****) Sammeſteds. S. 315.

†) Sammeſteds. S. 343.

telser, at de „skulde ved Magt blive, til saalænge at Kongen og Danmarks Rigens Raad derom med flere vise og lærde Mænd en anden Stiftelse gjøre“ *). Men en væsentlig Forandring foregik dog strax derved med dem, at selv om de fremdeles bleve bestyrede af Abbeder, Priorer eller Provster, der ved alle Herreklostre — og om dem er her kun Talen — sædvanlig horte til en af de fornemste Adelslægter, saa bleve disse for Fremtiden kongelige Embedsmænd, der svarede Afgifter til Kronen. Ogsaa selve disse Stiftelser erholdt derved en anden Character; deres Beboere skulde ikke længer i Afsondring fra Verden kun syssle med gudelige Øvelser, som tidligere var deres oprindelige Bestemmelse, men de skulde tage Deel i Statskirken almindelige aandelige Gjerning, deels derved, at de fungerede som Præster i de omliggende Sogne, deels derved, at de som Skolemænd skulde tage sig af Ungdommens Dannelse; medens de store Klosterbygninger selv bleve benyttede som Kongsgaarde. Saaledes bleve, rimeligviis alle, endnu bestaaende Cisterciensers-Klostere: Soer og Esrom i Sjælland, Herrevad i Skaane, Bidstid og Dm i Jylland underlagde Abbeden i Sorø, Henrik Christensen Tornekraands, en mægtig og anseet Mand, der havde Sæde i Rigets Raad. „Han maa og skal beholde disse vore og Kronens Klostere under sin Hørsom og Lydelse; og de Abbeder, som nu ere i samme, maa nyde og beholde dem saalænge de leve, dog saa, at de i ingen Maade lade dem forfalde, men gjøre og beholde os deraf sliq god Tjeneste, som vi og Riget pleie deraf at have efter Klostrenes yderste Formue; ogsaa skulle de holde et godt Regiment i Klostrene med Sang og anden Gudstjeneste efter Ordinantens Lydelse. Men naar nogen af disse Abbeder ere døde og afgangne, da

*) Krag og Stephanius Christian III's Historie. 1. Side 503.

skulle de, som komme efter dem, efterat de ere valgte med Abbed Henriks Samtykke, først begive dem til os og sværge os Huld og Tro, førend de befatte dem med noget Regiment i fornævnte Klostere“. Abbed Henrik nød ikke længe godt af denne Kongegunst, da han døde Aaret efter; men hans Efterfølger, Niels Jespersen, beholdt det samme Overopsyn i 18 Aar, og efter hans Død Andre, hvorved disse Klostere i lang Tid bevarede deres særskilte Eksistens *). Om en egentlig Tilgang til Klostrene kunde der neppe efter Reformationen være Tale, og naar yngre Mænd erholdt de ældres endnu altid indbringende Levebrød, da levede de ikke mere efter nogen Munkeregel. Men saalænge de Gamle endnu levede, da var Sang og gudelige Øvelser det eneste, de i Almindelighed kunde og vilde tage sig for, og i dem havde den nye Kirkeorden stadige Modstandere. Munkene i det mægtige og rige St. Knuds Kloster i Dens af Benediktiner-Ordenen, trattedes længe med Biskop Sadolin, førend de vilde svie sig efter Ordinantsen, især da han forlangte, at de skulde lade deres Haar vore, og forbød dem at synge med ved nogen Gudstjeneste, saalænge de vare kronragede. Prioeren i Klosteret, Christen Poulsen, gjaldt meget hos Kongen, hvorfor han ogsaa senere (1541) fik Klosteret i Forleening paa samme Vis som Tornefrands fik Cistercienser-Klostrene; men i denne Sag holdt Kongen med Bissen, og derfor fik Christen Poulsen Byens Borgere til at give ham og Klosteret det Skudsmaal: „at Brødrene i deres Minde havde holdt hellig, gudelig og sømmelig Messe og Gudstjeneste som hæderlige og ærlige Klostermænd“ *), maa ssee for at Folk kunde vite, at naar de nu bleve forsamme-

*) Daugaard, de danske Klostere. Side 254. fgb.

***) Danske Magazin. 2det Bind. Side 70. fgb

ligere, var det, fordi de ikke vilde opgive deres Munkes-Mærke. Ogsaa havde Peter Thomesen i Bendsyssel mange Bryderier med Munkene, utentviol især med dem i Børglum Kloster, der indtog en lignende Stilling i Bendsyssel som St. Knuds Kloster i Fyen *).

Medens man saaledes bestræbte sig for at gjennemføre den nye Kirkeorden i hele Riget, arbejdede man i Kjøbenhavn paa at fuldende det andet Værk, der skulde gaae Haand i Haand med hint, nemlig Høiskolens Omdannelse. Ved dette Arbejde var Bugenhagen fortrinlig virksom, især hvad den egentlige Underviisningsmaade angik, medens Kongens Rantsler Johan Friis, der paa Embedsvegne var Universitetets Patron, besørgede Ordningen af det Økonomiske. De Midler, som Kronen nu var kommen i Besiddelse af, maatte sætte Kongen istand til at fundere Universitetet i langt rigere Maal end tidligere. Den forrige Bispegaard med tilliggende Bygninger blev overladt til Universitetet, rimeligviis i den Tanke, at Studenterne skulde høre Kost og Logi der, hvilket dog aldrig skete, medens den forrige Studiegaard for Fremtiden blev de lutheriske Bispens Bolig. Endvidere blev der tillagt Universitetet: Kongetiender af tvente, Somme og Thune, Herreder i Sjælland; en bestemt aarlig Afgift af alle Landsby-Kirkerne i Sjælland og Skaane; Knardrup-Kloster med tilliggende Ganløse Kirke, en Mølle og Bøndergods; Frue Kirke med alle dens Indtægter, dog saaledes at Kirkens Vedligeholdelse maatte utredes af Universitetet. Kannikernes Boliger, der dannede Kapitlet ved Kirken, bleve, naar de nærværende Besiddere udtøde, overladte til Professorerne; 103 Huse i Byen, der tilhørte Kirken, skulde nu svare Jordskyld til Universitetets Skatmester; og ligesledes betaltes til ham St. Peders

*) Pont. Ann. III. Side 180.

Kirkens Penge, der var henlagt til Frue Kirke. Ogsaa Kapitlerne maatte give deres Bidrag; hver Gang en Kannik døde tilfaldt Halvtelen af Raadsens Aaret Universitetet; af to Præbender i Roskilde maatte der svares en Afgift; Kapitlet i Lund maatte afstaae flere Præbender, naar de daværende Besiddere uddøde, hvilke sidste Afgifter tilfaldt de fattige Studenter, for hvis Underhold der altsaa ogsaa blev sørget. Alt dette i Forening med et Tilskud fra Drefunds-Toldkammer ansloges til en aarlig Indtægt af 1400 rh. Gylden*). „Dette skal være Sjælen og Livet ved et Universitet, — hedder det i Fundatsen, — at rettsafne Professore gjøre sig al Flid og Umage med deres Discipler, at de blive aflagte med en anstændig Løn, at de saae Lyft at blive hos os; thi hvis man ikke søiede en saadan Anstalt, vilde Akademiet kun være et blot Navn, og det kunde da ikke blive mere ved Magt end det forrige vi have haft“. Angaaende de theologiske Forelæsninger blev der bestemt, at „tre promoverede Doctores, mellem hvilke Superintendenten i Sjælland, skulle holde Lektier over den hellige Skrift, og den imellem dem, der forstaaer Hebraisk, tillige derover. Undertiden maa de ogsaa forelæse Augustin's Bog „Om Anden og Bogstaven“, men de maa ikke søie Commentarer til slige Skrifter og altid snart igjen begive sig til den hellige Skrift. Dog skal Bibelfortolkningen ikke være en blot Ordforklaring; derfor maa de „stundom foretage sig nogle Artikler i Theologien at behandle, at Tilhørerne kunne blive visse og bestyrkede i deres Samvittigheder og Kjætternes Værdom kan gjendrive. Især maa de trolig og flittig forestille Forskjællen mellem Lov og Evangelium, at man kan reent og rigtig forstaae Retfærdiggjørelsen af Troen for Gud og den sande Syndernes Forlatelse ved Christum. Derfor vilde det

*) Krag og Stephanus, Christian III's Historie, 1. S. 638. 675—681.

være tjenligt ofte at fremsætte nogle Steder af Luthers nyeste Forklaringer over Epistlen til de Galater af Philips *loci communes*, hans Forsvar for Betsjendelsen (*Conf. Aug.*), at Tilhørerne kan faae Lyst til slige Bøger og flittig læse dem.“ — I denne Anordning bliver altsaa Skriftfortolkningen Theologiens egentlige Indhold og hvad man nu kalder Dogmatik blev med bestemt polemisk Hensyn kun taget med som Veilething til Skriftens rette Forstaaelse. Om Kirkehistorie er her slet ikke Talen, og man er meget vaersom med at tilstede Foredrag over de ældre Kirkesædne, medens man holder sig til det evangeliske Samsunds Fædre. — Hvad Jurisprudentsen angaaer, blev det bestemt, at den juridiske Professor skal læse over Romerretten, „thi omentskjondt vi ikke her i vore Riger og Lande følge de romerske Love og Skikke, saa dog, efterdi det hellige romerske Rige tilstaaer, at dets Love have sin Oprindelse af Naturens Lov, saa er det tilbørligt, at andre Rigers Love stemme overeens med Naturens Lov“*). Endskjondt man altsaa i kirkelig Henseende protesterede mod det hellige romerske Rige, og vragede de Aandens almindelige Love, man i Rom foreskrev, saa indrømmede man dog det verdslige Net til at foreskrive Naturens almindelige Love. Iøvrigt fremlyser ved Anordningen af dette som af alle andre Videnskabsfag, at Universitetets Niemed ene var at danne Præster, „at forsørge Menighederne med lærde og retsindige Prædikanter, Skolerne med Lærere og Hørere“. For at lokke Folk til at studere blev det bestemt, at Ingen herefter maatte erholde de gamle indbringende geistlige Embeder, Prælaturer og Canonikater uden de havde studeret ved Universitetet i tvende Aar, ligesom det ogsaa blev disses nærværende Besiddere tilladt at tage til Kjøbenhavn for at studere. — Hvad Kongens egent-

*) Sammenfæds Side 651—54.

lige Bestemmelse var med de for Fremtiden bestaaende Kloster, blev ogsaa her udtalt, endstjondt den vist neppe allevegne blev gennemført. Det hedder nemlig, at „hvert Munkel Kloster i Danmark, som kaldes med det underlige Navn, verdslige eller Herre-Klostre, skal være Skole for fattige unge Menneſter. Der ſkal være en Theologus enten det er en Munk eller en anden studeret Mand, der kan forelæse Bibelen og prædike. Dertil ſtulle de lærdeſte i Klosteret udvælges, eller Andre kaldes fra andre Steder, som kunne undervise i Grammatika, Dialektika og Rhetorika“ *). Disse nye Klostermænd ſtulle for en Ordens Skyld ogsaa bære Munkelappe, men ikke have Munkenes egentlige Mærke, Tonsuren, „for ikke at besvære Samvittighederne“.

Denne Universitets-Fundats blev vedtaget den 10 Juni paa Herredagen i Odense og hermed sluttede Bugenhagen for denne Gang sin Virksomhed i Danmark, da han fort efter Herredagens Slutning atter gik til sit Hjem. Ved sin Bortgang gav han Folket det Vidnesbyrd: „at han ikke havde været nogetſteds, hvor man hørte ſaa gjerne og ſaa meget prædike ſom i Danmark, ogsaa om Sogndage og om Vinteren.“ I sin Takſigelsesſkrivelse til Churfyrsten af Sachsen ſkrev Kongen om Bugenhagen, at „Dr. Pommeranus i al den Tid han havde været i Danmark, havde i alle Stykker, baade hvad Kirkeordenens Oprettelse og Universitetets Grundſættelse, og overhoved Fremmeſſen af al chriſtelig Bedring angik forholdt ſig ſaaledes, at Kongen ikke blot for ſin Perſon var ham Tak ſkyldig, men at han havde det stærke Haab til vor Frelſer, den hjære Gud, at ved hans guddommelige Opholdelse og Styrkelse Rige, Land og Folk til evig Tid ſtulle blive ved en ſaadan ret chriſtelig Reformation“. Næſten i de ſamme Udtryk bevidnede Rigens Raad Churfyrsten ſin

*) Sammeſteds Side 685.

Laf og sit Haab, at hvad der nu ved Herrens Raade var grundlagt, navnlig ved Universitetet, skulde blive fast og urofsket, „hvis man ellers, under Altings saa store Ubestandighed, kan kalde Noget bestandigt og fast“ *).

Paa denne Herredag blev ogsaa Kirkeordinantsen, der nu i de foregaaende Aar var indført overalt i Riget, offentliggjort i den første danske Oversættelse, besørget af Peder Blade, og almindelig vedtaget. For endelig at raade Bød paa den Tvedragt og Uenighed, der saalænge havde været i Kirkerne, gav Herredagen denne Ordinants sit Samtykke, og vilde at den skulde holdes i alle Kirker overalt i Riget, „uden saa er, at udi en almindelig, fri christelig *generali concilio* anderledes beslattes og samtykkes, thi da ville vi altid stifke os derudi, som fromme Christne bør at gjøre“ **). Den Følelse hos de her forsamlede adelige Herrer, der havde indgivet dem denne Yttring, beelte Kongen ikke, da han holdt fast ved, at hvad der var det Guddommelige og derfor det Almindelige og det Blivende i den christne Kirke, var ogsaa her opretholdt; men hvad der hørte til det Menneskelige i Ordningen af de kirkelige Handlinger, behøvede intet Concil, men det kunde hvert Folk afgjøre efter eget Tykke. Denne Tanke ledede bestandig Kongen i sin kirkelige Lovgivning: „Tohaande Stykker forhandles i denne Ordinants; det ene hører Gud alene til, som er, at vi skulle have Guds Ord, som er Loven og Evangeliet retsindigen prædikeret og Sacramenterne vel uddeelte, Børn vel oplærte, at de maa blive udi Christo, som ind i Christum ere døbte, at Kirkensjenerer, Skolerne og fattige Folk maa forseses sin Føde. Saadant er ikke

*) Rudelbach, Christelig Biographie, Side 407—8.

***) Den rette Ordinants, som paa Herredagen i Odense, blev overseet og befulgt. Kjøbenhavn 1539. I Udgaven fra 1574, det 14de Blad.

vor Ordinants, men der med vilde vi tjene vor Herre Jesu Christi Ordinants*) Det andet Stykke maa kaldes at være vort, fordi derudi maa vel somt uden Guds Fortørnelse forvandles, enddog det ogsaa Gud tilhører, som er hvad vi have skiftet om Personer, Tid, Sted, Tal, Maade, Præstetider, Sang og Ceremonier, om Visitation og en ærlig Samqvem etc.**) . Denne bestemte Sondring mellem det Gudsdommelige og Menneffelige, det Blivende og Foranderlige i den kirkelige Samfundsorden, hører til Reformationens Grundtanke, i Modsatning til Pavedømmets Forjættelse af den hele gjældende Bedtægt, blot fordi den har vundet Hævd og derigjennem en guddommelig Bekræftelse. Men paa den anden Side var det Reformatorenes vanskeligste Opgave bestemt at afstikke denne Grændse, som de søgte at løse ved at nævne Evangeliets rette Forkyndelse og Sacramenternes rette Forvaltning, som det guddommeligt Blivende i den christne Menighed, uden tilberlig at agte paa, at der i Ordet rette ligger en Vanskelighed, som man senere, hvad den rette Lærdom angik, søgte at bøde paa ved at opstille bestemte Lærenormer eller Symboler. Dengang var der nu ikke Tale herom og Kongen meente ved den anførte Sondring at have vundet et saa sikkert Stæde for den kirkelige Lovgivning, at et almindeligt Concilium herefter kun vilde være unyttigt eller skadeligt. „Concilia eller menneffeligt Ordinants kunde her intet gjøre mod Guds Ordinants. Dersom de Concilia vilde fordomme Djævelens Lærdom og antichristelig Skif, af hvilke vi her tildags ere blevne bedragne, og vilde befale at prædike Evangelium renlige og retskaffentlige og lade Sacramenterne uddeles efter Herrens egen Indstiftelse og den apostoliske Lærdom, saasom vi nu gjøre med dette vort Concilio og Ordi-

*) Sammestedes d. 6te Blad.

**) Sammestedes d. 11te Blad.

nants, da maatte de jo være Ugubelige og ingen Christne, som dem ikke annammede — men saadant have vi længe for-
gjæves ledt efter“ *).

Hvad den Anordning af de kirkelige Forhold angaaer, som hermed var traadt i Kraft, da have vi i det Foregaaende allerede talt om Bisperne og ville dertil endnu sœie lidt om „Prædikerne“ — thi ogsaa Præstenavnet vilde man ligesaavel som Bispenavnet gjerne fortrænge og ombytte med „Prædiker“, men om end dette lyffedes i de reformerede Menigheder i Lybskland, saa lyffedes det dog ikke hos os, hvor man stadigt holdt fast ved den gamle Benævnelse. Om Provster taler Ordinantsen i al Korthed, at de skulde være Superintendenternes Medhjælpere for hvert Herred, saaledes som de tidligere havde været, og der er heller ikke nu saalidt som tidligere Tale om nogen kirkelig Indvielse til dette Embede. Derimod beholdtes en Præstevielſe ligesom en Bispevielse, men med det udtryffelige Tilføiende, at „det er ikke andet end en Skik i Kirken“, og derfor er der ved denne saalidt som ved hiin Talen om nogen Overantvordelse af et apostolisk Embede, men efterat Røstet var aflagt om trolig at varetage Embedet, fulgte Haandspaalæggelsen under Bønnen, hvorpaa Handlingen sluttede med Nadverens Annæmmeelse ligesom ved Bispevielsen, for at minde om at ifkun denne er Sacramentet, der giver hvad der udføres i Kirken sit hellige Præg **). — Da Præsten altsaa kun betragtes som Menighedens Talsmand, saa var ogsaa Menighedens Ret til at vælge anerkjendt, hvorved Kongen gav Afkald paa den Ret til at bestikke Præster, der forhen horte til den bispelige Myndighed. Den hele folkelige Bevægelse, der gjærede i Reformationen, førte ogsaa dette med sig; overalt, især i Kjøbstæderne, hvor der var vaft et

*) Sammeſteds d. 7de Blad.

**) Sammeſteds d. 46 og 47 Blad.

Christeligt Liv ved evangeliste Prædikener, saldt det naturligt, at Borgerne selv havde valgt den Prædikant, der huede dem bedst; men paa saadanne Steder, hvor der ikke var vaagnet noget aandeligt Røre eller hvor det efterhaanden var sygnet, der maatte denne Ret til at vælge aabne Døren for mange Misbrug, hvorom der ogsaa ofte nok fores Klage. Dog var denne Valgret ikke uden Undtagelser: „hvor Nogle have Rettighed af Arilds Tid at keise Sognepræster eller Prædikere, der skal Kirken bede dem om en Mand“; og disse „Nogle“ kunde enten være Adelsmænd, der udtrykkelig allerede i Kongens Haandfæstning havde betinget sig denne Kaldsret*), eller geistlige Herrer, Prælater og Kanniker, hvis „fra Arilds Tid“ hjemlede Ret ogsaa blev anerkjendt, og navnlig har de Kirkers Tal saavel i Kjøbstederne som paa Landet, hvor disse udøvede Kaldsret ikke været ringe. Den almindelige Regel for Valget var, at „hvor en Tjener behøves, skulle de Bedste af Kirken paa den menige Almues Begne med Provsten udvælge sig den, som de agte beqvem. . . . saa skal Kirken forstikke denne med en Skrivelse til Superintendenten og lade ham forhøres om sin Lærdom og Forstand“**). Denne Overhøring af Biskoppen førend Indvielsen var altsaa den eneste Prøve, der krævedes af den Valgte og derved erholdt ogsaa de nye Bisper en Leilighed til at gjøre deres Stemme gjældende ved Valget. Den saaledes prøvede og indviende erholdt da af Leensmanden i Kongens Navn sin Collats eller Confirmats.

At prædike Evangelium og at forvalte Sacramenterne, var den Gjerning, hvortil Præsten bestilledes, men for at varetage denne og navnlig for at holde de Uværdige borte

*) Krag og Stephanius, Christian III's Hist. II. Side 52.

**) Ordinantzen (1574) b. 43 Blad.

fra Nadværens Ryddelse, maatte han have Magt til at udelukke eller bandsætte. Vel kunde de reformerede Kirkesamfund ikke mere anvende Bandsættelsen som tidligere, hvor den særlig ramte dem, der fornægtede Troen og dermed løsrev sig fra Kirkens Grundvold; de kunde det ikke, fordi de manglede den Sikkerhed i Udtalelsen af den kristelige Grundsandhed, at de turde bandlyse eller forfjætte de Afvigende. Men som moralist Tugemiddel mod Troens praktiske Fornægtelse i en usædelig Bandel kunde de ikke undvære den, derfor formaner ogsaa Ordinantsen Præsterne til, „at holde hart ved den udi denne sidste Tid, fordi Band er den yderste Rægedom, Kirken haver“. Men var det saaledes de aabenbare Laster, Kirkens straffende Arm ramte, da var det i mange Tilfælde de samme, der ogsaa maatte falde under „Sværdet“ eller den verdslige Domstol, og iffun saa vare de Synder, der særlig vare Kirkens Straf undergivne, navnlig Driffædighed og Hor. De, der aabenbart vare forfaldne til disse Laster, bleve, naar de tvende Gange vare paamindede uden Frugt, med Navns Navnelse udelukkede fra Nadværen og tilfædedes først Afgang, naar de viste Anger over deres Forhold *). Saaledes løb Loven, men under de statskirkelige Former er dennes sande aandelige Udøvelse altid mislig, og maatte navnlig være det paa en Tid, hvor saamange af Kirkens bestfittede Tjenere først selv maatte have smagt denne Kirkens yderste Rægedom. Til Veiledning i denne Henseende havde Plade, Aaret iforveien, udgivet „en liden og nyttelig Bog om lønlig Skriftemaal, om aabenbar Pönitents for aabenbare Syndere,“ som han erklærer, kun nødvendig at have ladet udgaae, „efterdi nogle Sognepræster paa Landsbyerne ere saa grove og uforstandige“. Det var dog ikke nogen let Sag at

*) Sammenseds s. 50 Blad.

bringe det paa det Klare, paa hvilken Maade Præsten kunde give den Enkelte i Menigheden Tilfagnæt om hans Synders Forladelse og der gif derfor ogsaa nogen Tid hen, førend det dannede sig en fast Praxis i denne Henseende. „Hvad er her ikke omvendt paa Skriftemaalet? — skriver Kapitlet i Lund nogle Aar senere. — Første denne Kærdoms Begyndelse vdsste af intet Skriftemaal uden hvad hver bekjendte sig for Gud, og da kunde Præsten høre 400 eller tusinde Menneskers Skriftemaal tillige, og gav dem een Absolut. Dernæst tyktes dem bedre at være, at hver skulde besynderligen tale med Præsten. Det havde den Aarsag, at han skulde forfare, om de kunde deres Katchismus etc. Men nu ville de endeligen, at man skrifte de Hovedsynder, som meest nager: paa det (som Lektor Frans sagde i et Præstemøde her i Lund nu Midsummer), at Præsten kan vide med hvad Inderslighed, gudelig og beredt Værdighed hver gangen til Sacramentet, at han ikke annammer det som St. Poul siger, værdeligen til Fortømmelse“ *).

Angaaende Guds Ords Tjeneres Ophold og Forsyn, var det bestemt, at „Præster og Degne skulde nyde samme Privilegier som i Bispernes Tid“, men som vi have hørt vakte Almuens Bæring ved at betale Tienden stor Splid og Lødragt i mange Sogne. For at bilægge denne søgte Kongen i hvert Stift, hvor han opholdt sig, at træffe en mindelig Overeenskomst. Under et Ophold paa Herrevad i Skåne indstævne han saaledes for sig alle Herredsyprovster; Sognepræster, Sognebegne, alle Kirkeværger og 4 agtede Mænd af hvert Sogn, for at blive enig med dem om, hvad der skulde svares i Tiende af Korn og af Dvæg; og hvad der skulde ydes ved Barsler, Bryllupper og Jordefærd; i Hvittdosser ~~til~~

* Danfke Magazin V. Side 267 fgd.

de tre store Høitider og i Sjælegave maatte Enhver give „saameget Gud skyder ham i Hu“^{*)}. Disse Overeenskomster kunde dog ikke fuldelig bøie Almuens Gjenstridighed, og Kongen maatte hyppig gjentage sine truende Paamindelser, om „at tiende rettelig eller at forfølges derfor“^{**}).

De Munke, med hvilke de evangeliske Prædicere hyppigst maatte komme i Sammenstød, vare Sortes og Graabrødrene, fordi disse efter deres Privilegier vare Fripræster, der uden at være bundne til noget enkelt Sogn, overalt kunde paatage sig præstelige Forretninger. Som Tiggermunke havde de ingen Landeientomme, der kunde ernære dem; de eiede kun deres Kloster, der altid laae i Kjøbstederne, hvor Sjælesorg og Ungdommens Underviisning var deres paabudne aandelige Gjerning. Medens man derfor gif meget lemfældigt frem mod de andre Munke, fordi disse mere vare som verdslige Herrer, som rige Jordegodsseiere end som Munke, behandlede derimod disse „mindre Brødre“ eller Minoriter med større Strængbed, dersom de ikke villig vilde træde i det reformerede Kirkesamfunds Tjeneste. „Ingen Tiggermunke skulle ubi vore Riger efter denne Dag opholdes, hverken skulle de tigge eller prædike eller høre Skriftemaal; men de som gamle ere og strøbelige og til intet Embede beqvemme ubi Kirken, de maa blive ubi Klosteret, der de have deres Føde for Guds Skyld, saa dog at de aflægge Rappen og Klosterklæder og ikke bespotte Evangelium“^{***}). Dertil kom, at disse Klosterbygninger ofte laae Kjøbstedborgerne saa beqvemme til et eller andet Brug; medens Adelen holdt sig

*) Krag og Stephanius, Christian III's Historie. Supplement. Side 39 fgd.

***) Flere saadanne tilligemed det ovennævnte findes i Håndskrift paa Kgl. Bibl. Ny Kgl. Embl. 4. 1128.

***) Ordinantzen d. 49. Blad.

til de rigere Klostre og bestræbte sig for at skaffe deres Eiendomme til sig, saa holdt Borgerne sig til diøse og erholdt dem ofte som Gaver enten til en Kirke, til Raadhuus eller til andet Brug. — Det samme var ogsaa Tilfældet med Hellig-Aands-Huse, der ogsaa sædvanlig fandtes i Kjøbstæderne; dog beholdt diøse gjerne deres oprindelige Bestemmelse, at være Hospitalet, ja stundum erholdt de endog en anseelig Tilgift af andet geistligt Gods, som Hellig-Aands-Hospitalet i Kjøbenhavn, der dengang laae ved Graabroedre Torv og senere i Christian IV's Tid blev flyttet ud til Gaarden Barton. Det havde erholdt et Tillæg af St. Eriks-Kalend-Gilde, af St. Jørgens Hospitalet og af Frue Kirkes Kapitel, hvoraf dog endeel tidligere var givet til Universitetet*). I Almindelighed blev der bestemt, at alt hvad der af forud Tid var lagt til Fattigfolks Underholdning skal de ogsaa beholde, og hvad der var dem frataget, skulde gives tilbage; hertil søiede Kongen endnu det Tillæg, at „dersom dette ikke findes at være nok, da ville vi lægge til hvad der fattes“. Tillige bestemtes, at Diaconer skulde beskiffes, to eller flere, for at indsamle Almisser under Gudstjenesten i Kirken og sørge for deres Fordeling mellem de Fattige**).

En Art privilegerede Tryglere vare Pøblingerne i Latinstroerne; dette havde ikke sin Grund i almindelig Armød, men derimod i den samme Anstuelse, der engang fremkaldte Tiggermunkene, at nemlig de Børn, der viede sig til det almene Vel, ogsaa skulde have deres Underhold paa offentlig Bekostning, hvorfor man endnu gjerne talte om Præsters, Skolelæreres og Fattiges Forsørgelse under Cøt, fordi de alle vare Folk, der ikke levede af deres Hænders Gjerning. — Hvad Skolernes nye Indretning angaaer, da omhandles den særdeles ud-

*) Pont. Ann. III. S. 235.

***) Ordin. d. 73 Blad.

førlig i Ordinantzen (fra det 60 til det 67 Blad). Kongen havde allerede ved Hoistolens Omordning viist, hvormeget Ungdommens Dplysning laae ham paa Sinde, men ogsaa her skulde det Nye slutte sig til det Gamle. Tidligere fandtes i de fleste Kjøbsteder Skoler; men nu bestemtes der, at „der udi hver Kjøbsted skal være aleneſte een Skole og alle hine andre Pugeskoler, der her og der holdes, skulle aflægges“; dog blev der den Forskiel mellem de større og mindre Kjøbsteder, at hines Skoler gjerne havde flere Lærere end de sidstes, der i Almindelighed nu først oprettedes. Om der end saaledes allerede tidligere var anvendt endeel til de lærde Skoler, saa maatte dog Kongen efterhaanden paa flere Steder forbedre deres Indtægter ved Tillæg af Kongetiender, deels til Lærernes, deels til Disciplenes Underhold. Angaaende Læremaaden bestemtes der, at Skolerne skulde deles i flere Lektier efter Lærernes Tal, og det blev strengt foreskrevet, at „der ikke skal læres andet i dem end Latin, fordi Latin-Skoler gjerne fordærves af de danske og tydske Skoler“. Ikke blot de danske og tydske Skoler virkede efter Ordinantzens Anskuelse skadeligt, men ogsaa „deres Mening er ulidelig, som ville at Børnene skulle lære Græsk og Hebraisk, førend de saa meget fremmelige forbedret sig udi Latinen“; ja der fældes en meget streng Dom over de Skoler, der fulgte en saadan Læremaade: „de som læse Græsk og Hebraisk søge mere deres egen Fordeel og Forbedring end Børnenes, som det vel kjender sig selv.“ Vel maa man undre sig over, at Wittenbergernes Disciple med deres store Mesteres Bisald*) paa den Maade kunde kæmpe for Latinens Eueherredømme i Skolen, selv imod Anskuelsen, man skulde mene langt mere maatte tiltale dem; men ligesom

*) Jfr. *Instructio visitationis Saxonis*. 1538. — Nyerup, *De latinske Skolers Historie i Danmark og Norge*. Side 5.

de i borgerlig Henseende vanskelig kunde sig sig løs fra Forestillingen om det ene hellige romerske Rige, saaledes boiede de sig ogsaa i Skolen villig under dets Spirit, om de end i Kirken havde lært at staa Modersmaalet. — Dog blev det tilladt at oprette andre Skoler, men dem tales der kun meget løselig om. „Skriver = Skoler, som man kalder dem, for Dreng og Piger, og andre der ikke due til at læse Latin, maa Dorigheden forsørge“. Ogsaa for Bønderbørns Undervisning skulde der nu sørges, hvilket lader til tidligere ganske at være forsømt; derfor blev det paalagt „Sognebegnene at undervise Bønderfolk ubi Børnelærdommen, Katechismo, een Sunde om Ugen... Derfom de dertil ikke ere bekvemme, da maa de ikke mere være Sognebegne“. Derfor skulde de Landsfogne, der laae nær ved Kjøbstederne tage Sognebegne af Skolerne og lade dem faae den vanlige Rente til Hjælp til deres Studering*).

At vinde en levende Deeltagelse fra Menighedens Side i alt hvad der dog angik dens Salighedsag, var et Hovedformaal for den reformerende Virksomhed; medens man tidligere med dorst Eiegyldighed havde overladt alt til Kirkens lønede Tjenere, og indskrænket sin Medvirksomhed til at yde rige Gaver til de saaledes Bestittede. Nu bleve alle disse selobudne Mellemlandere mellem Menigheden og den frelseende Gud paa eengang skaffede til Side, og ifkun Præsten blev tilbage, der ikke indmuret i et Domkapitels eller et Munkeklosters snævre Stranker var adskilt fra Folket, men levede imellem det, og kunde kun ved det øve sin Gjerning. Ved sin Prædiken paa Modersmaalet skulde Præsten vinde Indgang, og derfor var det Reformationens skønneste Frugt, naar den kunde vække en livlig, folkelig Prædiken, der aabent og frit

*) Ordinantsen b. 71 Blad

forkyndte den hellige Skrifts Lærdomme. Den hele Bevægelse i Reformationstiden afgiver mange talende Beviser paa, at der blev prædikefret varint og kraftigt til Folk i hine Dage, og det mangler heller ikke paa Vidnesbyrd, at hine Røster endnu ikke vare forstummede, men at Folk med Andagt og Glæde lyttede til dem, og flokkedes om dem. Som en Tordenregn efter en langvarig Tørre havde de evangeliske Prædikanter virket; nu var Uveiret sagnet, og den voldsomme Skyldregn faldt i mildere Strømme, men Jorden var tør og indslugede begærlig enhver Draabe. Som en Gjenlyd af Prædikanternes Tale begyndte ogsaa Psalmesangen paa Modersmaalet i Kirkerne at vinde i Styrke, endssjondt Mangelen paa danske Psalmer ofte maatte gjøre det nødvendigt, at ty til de gamle latinske Kirkesange, og man gjorde det fra Kirkebestyrelsens Side med Glæde, fordi det var en god Dvælse for Degnene og Stolepogene i Latinen. Vel var det for en Deel kun Esternyn af Luthers Psalmer, der løb herinde, men at man sang dem af fuldt Bryst, beviser et lille Træk, Peder Plade fortæller i sin Visitationbog om nogle Fiskere fra Kjøbenhavn, der kom for Skade paa Isen, medens de stangede Aal. Da nemlig Isen brast og drev med dem, saa at de truedes hvert Dieblit med Døden i de koldeølger, istemmede En af dem Psalmen: „Nu bede vi den Hellig-Aand“, og derefter Dødspsalmen: „Med Glæde og Fred faer jeg nu hen“, hvorpaa de faldt paa Knæ, medens Vandet gif dem op over Armene, og bade Gud, at han vilde forløse dem af Vaanden ved en salig Død *). Men naturligviis kunde det ikke feile, paa en Tid da man maatte tage til Taffe med Præster, som man kunde faae dem, at der var mange maadelige iblandt; mange, der slet ikke engang kunde prædike, men maatte noies

*) Helberg, P. Palladius. S. 42. Theol. Tidsskr. VI, 2.

med at læse en Prædiken op af en Bog; mange, der i deres Levnet kun altfor tydeligt viste, at det var Mundsvæit med de Værdomme, de førte paa Læben; men man vilde dog ganske misfjende Tidsalderens aandelige Bevægelse, om man af bispes Udskælfser, der senere oftere ville blive omtalte, vilde lade sig forlede til at overse, at den evangeliske Prædiken havde slaaet dybe Rødder i Folkets Hjerte og vaft det af den aandelige Sløvhed, hvori det var nedsunken.

For at hjælpe paa de Sognepræster, der havde god Villie, om de end manglede Evne, til at varetage deres Kalb, udkom der tvende fuldstændige Prædiken-Samlinger; den ene var en Oversættelse af en brunsvigsk Præst, Andreas Corvin's Postil, besørget af Peder Lille fra Roskilde. Denne Reformations-Kampens Forløber, der tilligemed en anden Arelsmænd, Peder Svave, havde været mellem de første Danskere, der lyttede til Luthers Tale, havde en Tidlang opholdt sig fjernt fra sit Fædreland, da han var fulgt med Christian II. i hans Landflygtighed; nu var han kommen tilbage, og syslede, under sit Ophold i sin Fødeby Roskilde, med Oversættelsen af den nævnte Postil, der udkom i Roskilde. Samtidig med den udkom i Magdeborg „Winter- og Sommerdelen af en Postil, beredt af Hans Tausen, Prædiker i Kjøbenhavn“. Denne Mand, der havde taget saa virkform og levende Deel i selve Reformationskampen, træder nu noget tilbage, og vi finde kun sjældnere Keilighed til at nævne ham. Medens han var utrættelig i at prædike og lære, beskæftigede han sig ogsaa med literære Arbejder; for kort siden var en Oversættelse af de fem Rosebøger udkommen fra hans Haand, nu udgav han en fuldstændig Postil, der allerede et Par Aar tidligere var færdig til Trykken. Angaaende Hensigten med denne, siger han i Fortalen: „Jeg har med denne Postil ikke seet høit op, og

ei tænkt hermed at fornøie de vise Aander, men alene at ramme enfoldige Folks Lær, og synderlig de Sognepræsters Gavn og Nytte, som en grov og enfoldig Underviisning have Behov til at afværge to Skader og forfremme et dobbelt Gavn; at enfoldige og villige Præstemænd baade maatte blive ved deres Tjeneste, og en ulærd Almue kunde vorte lært og uforsømt. Thi jeg haver i Sandhed fornummet og forfaret, i disse 12 eller 13 Aar jeg har prædiket Evangeliet, at mange have staaet i Stamp, og ere i Lærdom bleve de samme de vare, iffe af nogen ond Villie eller af Had til Ordet og den evangeliske Lærdom, men af en Banvittighed; de fornumme og følte i dem selv, at de trostede sig iffe til at fornøie og gjøre sine Folk Gyldest udi den Maade, om de havde taget ved den Lærdom; derfor blev de hvor de vare, og gjennede deres Hjord til den Fælle, hvorhen de selv vidste Veien bedst, og bad Folk tro som deres Fædre, endfjændt de ei vidste hvad det samme havde været. — Der gaaer iffe igjennem disse Prædikener, hvad man maaskee kunde have ventet, nogen skarp Tone mod de gamle Bildfarelser, saa at Tausen i den Henseende tog sig Ordinantsens Formaning til Følge: „iffe hadfælige at lade ilde paa Papisterne, med mindre Prædikerer dertil trænges af Naamindelse og Exempel“. Dertil maatte han ogsaa her saameget mindre finde sig opfordret, som han ventede at vinde de Vællende. Det gif Tausen som Luther, at naar han kom paa Prædikestolen, saa var Papisteriet iffe den værste Fjende, han havde at bekæmpe, men det gjaldt saavel om at overvinde den raadende Kjædelighed og Ugegyldighed, der ringeagtede alt aandeligt, som at sprede den tykke Uvidenheds Mulk, hvori de evangeliske Sandheder vare indhyllede. Hans Prædikener ere derfor simple og enfoldige Bibelforklaringer, der uden rhetorisk Kunst med naturlig, nat

Simpehed og Lune søger at bringe den Sandhed, Dagens Epistel og Evangelium indeholder, saa nær som muligt til Menigmands Forstand og Hjerte; men dog er der Kraft og Barne i Foredraget, som den naturlig fremkommer, hvor den Talendes Hjerte gløder i den Aandens Ild, han vil tænde i Menigheden. — Ogsaa den slynske Prædikant, Christen Skrok, som dengang var Præst i Svendborg, havde nylig udgivet „en Sermon om Troens Kraft og Kynd“, en Forklaring over Galaterne 3, 6—9. Sin Hensigt med dette Skrift angiver han selv i Indgangen saaledes: „Det er os Behov at vide og oprigtig at overveie den Trætte og Tvedrægtighed, som nu ubi vor Tid er i Christendommen opkommen, at hun vendes ikke alleeneste ved nogen udvortes Skik eller Ceremonier, som mange mene, men ved dette allerhøieste Stykke, som vor Sjæls Belsærd paa hænger, som er vor Retfærdiggjørelse for Gud ved Troen“. *)

Kongen havde nu fuldendt den første Deel af sin Ojering; en ny Anordning for Kirke og Skole var affattet ved de Mænds Hjælp, han meest satte sin Lid til, og den var, uden at møde nogen Indsigelse, almindelig vedtagen; men der stod endnu meget tilbage, førend den ret førtes ind i Livet, hvorved den dog først skulde bestaae sin Prøve. Det var Kirkens Frihed i det firtende Aarhundredes Forstand, der dermed var gennemført; den Frihed, der bestod i en Fri-gjørelse fra Rom, og dermed ikke blot fra en fremmed tvingende Magt, men fra en Magt, der vilde tvinge med guddommelig Bemyndigelse. Hvad der saaledes undroges Rom og derved blev overladt til den menneskelige Myndigheds frie Selvbestemmelse, tilfaldt nu Kongen og det verdslige Regi-

*) Stemmer fra Reformatiøns-Tiden. S. 65—76.

mente, dog saaledes, at det erkjendtes, hans Ordinants for Kirken ikke maatte frænke vor Herres Jesu Christi Ordinants. En Medvirkning fra Menighedens Side i Forvaltningen af de kirkelige Anliggender tilstededes altsaa kun i een Henseende — men det ogsaa en meget væsentlig — idet der tilstodes den Ret til selv at vælge sin Præst, ligesom Præsterne i ethvert Herred fik Ret til at vælge deres Provst; og Kjøbstedpræsterne at foreslaae til Bispevalget. Det var altsaa det eneste Punkt, hvor den vundne religiøse Frihed virkelig kom Menigheden tilgode. Men om en selvstændig Organisation af Kirken i den Forstand, at den igjennem en lovmæssig Repræsentation nu fortsatte den lovgivende Virksomhed paa det eengang lagte Grundlag, var der dengang ikke Talen, ligesom man overhoved ikke tænkte paa en videre Fortsættelse, men ansaae den Gjerning nu eengang for alle afgjort. Da det imidlertid viste sig, at der dog endnu kunde være endeel at bøde paa, maatte man atter fornye de tidligere gjængse Former for kirkelige Sagers Afgjørelse. Deraf de under Christian III. temmelig hyppige Nationalconcilier, eller Møder af alle Bisperne fra Landets forskjellige Stifter, der snart samledes paa Kongens Bud, snart efter scelles Overenskomst. Naar Kongen sammenkaldte dem, var det for at høre deres Raad og Betænkning angaaende en eller anden paatænkt kirkelig Foranstaltning; naar de samledes efter egen Tilskyndelse, var det for at afgjøre enkelte Punkter angaaende forskjellige Kirkestikke eller den geistlige Tugt, hvilke Sager ellers ogsaa henhørte under den bispepelige Myndighed; og de saaledes tagne Bestemmelser havde derfor ogsaa kun den Gyldighed, som scelles Overenskomst; kunde give dem. Ogsaa bestræbte Biskopperne sig for at faae Landemoder eller Provstemoder i Gang i hvert Stift, hvilke Møder

de selv da gjerne aabnede med et længere Foredrag *), og benyttede til at meddele Stiftets Geistlighed deres Paamindelser. Kalendgilberne mellem Præster retvarede ogsaa endnu, men synderlig kirkelig Betydning havde de ikke, endstjøndt man søgte ved dem at vække en nyere Samvirksheds mellem Præsterne, og derved fremme Enighed i Lære og Liturgie. Disse Levninger af Fortidens Gildvæsen, der nu efterhaant en i alle Forhold maatte vige, vare i Birkeligheden dengang sædvanlig kun hvad man nu kalder Gilder, hvor det ofte gif meget vildt og upræsteligt til.

Allerede Aaret efterat Ordinantsen var vedtagen, ansaae Kongen det nodvendigt at sammenkalde et saadant Bispemøde, der blev holdt i August 1540 i Kjøbenhavn, for ved fælles Derveielse at glennemsee og rette nogle af Ordinantsens liturgiske Forrifter. Det er imidlertid kun med en vis Ængstelighed, de nye Bisper indledede disse Bestemmelser, fordi den religiøse Frihed, Reformationen havde forjættet og begjæret, endnu altid stod for deres Blik, selv under denne deres Stræben efter Ensformighed; og dertil frygtede de ved paa den Raade at binde Friheden, atter at føre den gamle Forgudelse af de gjængse Kirkeskikke om end i en anden Skikkelse atter tilbage. „Der er altid Fare ved, hedder det i Indledningen **), at Christus skal fortrædiges ved disse Forrifter. Af Love fremgaaer gjerne Fortrøstning til Gjerninger, men hvor den er, der kan ikke være Fortrøstning til Christus; for at forebygge denne Fare, maa man stadig

*) Af saadanne Synodal-Taler ere flere trykte. N. Palladius, *Oratio de vera et catholica ecclesia* 1556. Magnus Matthiæ har udgivet alle sine; den første Samling er *Tessaradceas orationum Synodaliæ Lundis habitarum*. 1601.

**) Pont. Ann. III. C. 249.

paaminde Menigheden, om Lovens rette Brug, ligesom ogsaa om Kirkeskiftes fromme Brug, og om Friheden i den Henseende". Disse Bestemmelser, der saaledes indlevedes, angik meest Anordningen af den kirkelige Gudstjeneste; den disciplinære Bestemmelse, der her blev tagen: at nemlig en Præst, der havde begaaet et Drab, maatte, efterat have udsonet den verdslige Dyrighed som andre stedes til offentlig Skrifte, men ikke faae sit Embede igjen, uden at først den almindelige Synode af alle Bisper derom var abspurgt; — viser hvad man kunde vente sig af den Tids Præster. Ligeledes blev den gamle papistiske Skif, Korselyrd kaldet, hvorved Præsterne bar et Crucifix omkring paa Agrene, for at vie dem til et frugtbart Aar, her forandret til en Gudstjeneste i Kirkerne, hvorved Bønderne paa vanlig Viis kunde frembære deres Gaver til Præsten og til de Fattige*).

Medens de nye Biskopper i Kjøbenhavn søgte at fiktte den nye Tingenes Orden, saaledes de før saa mægtige og indflydelsesrige Domherrer, Pralater og Rammiker, i Lund til til et Kapitelmøde, for at gjennemgaae de gamle Vedtægter og lempe dem efter den nye Tingenes Orden**).

Af disse rige og mægtige Stiftelser, der i forduin Tid endog havde formaaet at rivalisere med den bispelige Myn- dighed, bestode der 5 i Danmark foruden det slesvigsk Dom- kapitel, nemlig i Lund, i Roskilde, i Ribe, i Aarhus og Viborg, medens i Fyens og Borglums Stifter de anseete Benediktiner-Klostere traadte i Kapitlernes Sted. Ved Frue Kirke i Kjøbenhavn var der vel ogsaa et mindre Kapitel —

*) Pont. Ann. III. Side 248—54.

***) Angaaende de Statuta capituli Lundensis, Pontoppidan anfører under Aar MDKL, bemærker han selv foran i „Verzeichniß“ osv. (III. Side 26), at der i Aarsangivelsen mangler et C; er denne Rettelse rigtig, da horer bløse ikke herhvd.

bestaaende kun af to Prælaturer og 8 Kannikedømmer — men dets Opøsning var allerede besluttet, da Kannikernes Eiendomme, naar de nærværende Besiddere udbøde, skulde gaae over til Universitetet. Disse Foreningers oprindelige Bestemmelse, at samle alle ved Domkirken ansatte og fungerende Geistlige under klosterlig Tugt, havde i Tidernes Løb ganske forandret sig, da det udstrakte Jordegods, hvoraf de kom i Besiddelse, baade forsøgede deres Tal i den Grad, at deres egentlige geistlige Gjerning slet ikke stod i noget Forhold til de betydelige Indkomster, der var tildeelt Enhver af dem, og en Folge heraf var det atter, at Mangfoldigg attraaede disse Præbender, uden at bekymre sig noget om denne Gjerning, der da blev overladt til Biskopper. Ikke at opheve disse Stiftelser, men at føre dem nærmere til deres oprindelige Bestemmelse, og derved at benytte dem som et Led i den hele statskirkelige Organisme, var Kongens Tanke, hvortil ogsaa Luther havde tilskyndet ham. Naar det tidligere var Prælaternes og Kannikernes Hverv at udføre Chorsangen ved de daglige Tider i Domkirken, da blev det dem paalagt at fortsætte denne Tjeneste, ja omhyggeligere end forhen fra Ottesang til Aftensang, istkun Natfangene eller Vigilierne bleve forbudne, fordi Bønnerne da gjaldt de Afdøde, ligesom ogsaa ved de andre Tjenester saadanne Kirkesange bleve forbudne, der mindede om de forrige Branglærdomme **). Men nu da Evangeliets Prædiken for den forsamlede Menighed blev gjort til Hovedsagen i al Gudstjeneste, maatte denne Chorsang, en Levning af den romerske Kirketjenestes theatraliske Pomp, snart tabe al Betydning, saameget mere som den daglige Messelæsen, til hvis Forhyrtiligelse egentlig

**) *Instructio pro canonicis et monasteriis* sjet til Ordmanntien 1537. fol 84 fgd.

fun Chorsang tjente, nu ved den nye Kirkeorden bestemt var forbudt. Fremdeles skulde Domkapitlerne forestaae Domskolerne, hvorfor En af Prælaterne hed *scholasticus*, og skulde være Skolens Rector; ogsaa dette Hverv blev ved den nye Kirkeorden paany indskærpet, da det blev paalagt dem at underholde en Læsemester i den hellige Skrift, som kunde forklare den paa Latin baade for Ranniker, Skolebegne og forstandige Borgere og andre som did vilde søge. Endelig var det deres Hverv, at gaae Bispen til Haande ved hans Embedsgjerning, og navnlig udgjorde de ethvert Stifts øverste geistlige Ret, ligesom ogsaa Valget til Bispeembedet lovmæssig tilkom dem. Hvad nu den første Bestemmelse angik, da blev ogsaa den, som vi snart skulle erfare, tildeels endnu i Kraft; hvad den sidste angik, var den bleven ændret saaledes at det var alle Kjøbsteders Sognepræster i Stiftet Valget var overdraget, og altsaa ikke blot Domkirkeens Geistlige alene, der dannede Kapitlet. Vel kunde det synes forunderligt, at Kongen kunde stadfæste og opretholde saadanne Stiftelser, der maatte synes farlige Støtter for det gamle Kirkevælde; men man maa erindre, at Kongen, ved at bryde Bispemagten, havde knyttet den høieste kirkelige Magtfuldsommenhed, som fordem Bisperne besad, til Kronen, og i Kraft heraf var det Kongen, der besatte de ledige Præbender i Kapitlet *). Rigtignok havde de ældre Bisper neppe haft Myndighed til at bestikke Domherter, da denne mægtige Corporation, stinsyg paa Bispemagten, tiltog sig Magt til selv at besætte de ledige Præbender, men det var dog den oprindelige Anskuelse, at det tilkom Biskoppen at besætte alle Stiftets geistlige Embeder, og denne oprindelige Fordring maatte træde i Kraft, naar det

*) *Reces* fra 1536. Krag og *Stephanus*, Christian III. 1 D. S. 503.

var Kongen, der udøvede den. Derved maatte Kapitlerne i Birkeligheden snart blive til noget ganske andet, naar Præbenderne efterhaanden kom i Hænderne paa Mænd, der vare afgjorte Venner af den nye kirkelige Orden; og dette skete gjerne saaledes, at fortjente Adelsmænd erholdt Prælaternes rige Indkomster, fortjente Lærde Kannikernes, og Vikariaternes bleve hyppig tillagte Sognepræster eller Skolens Lærere til Forøgelse af deres Lønning. Men saalænge de gamle Domherrer endnu levede, var det ikke andet at vente, end at den nye evangeliske Kirkeordning i dem vilde møde afgjorte Modstandere, og at det virkelig var Tilfældet, ville vi i det Følgende snart faae Exempel paa, hvad Roskilde og Lund Kapitel angik. — Dengang Domherreerne i Lund samlede sig til det ovennævnte Kapitemøde, var Claus Urne præpositus eller Domprovst (siden 1524). Denne Mand, en Brodersøn til Biskoppen Pape Urne, tilhørte en mægtig adelig Familie, saa at han senere blev Medlem af Rigsraadet; han var i sin Tid bekjendt som en Ven og Befordrer af den humanistiske Dannelse, og maatte vel allerede af den Grund være gunstigere stemt for Reformationen*); men om der end var mange andre, som dette ikke gjaldt om, saa var det dog nu ikke Tiden, at give denne Uvillie Lust, hvor man var kommen sammen for at redde, hvad der endnu stod til at redde af Kapitlets selvstændige Forsatning og indre Organisation**). Det er en rimelig Formodning, at ogsaa de andre Domkapitler, navnlig de rigeste og mægtigste i Roskilde og Ribe, have fulgt dette Exempel, og ligeledes søgt at læmpe deres Statuter efter Tidens forandrede Vilkaar.

*) Werlauff, Bidrag til Kjøbenhavns Universitets Historie. S. 30.

**) Pent. Ann. III. S. 258—63.

Men om end disse Stiftelser, ligesom mange af de anseeligste Klosters, vedbleve at bevare en selvstændig Beskaafning, om end Bispernes Part af Tienden var indbraget umiddelbar under Kronen, og stod altsaa til Kongens frie Raadighed, ligesom og det Jordegods, der havde hørt til Bispestolene, var bleven kongelige Forleening, saa var der med dog endnu ikke draget tilbørlig Omfarg, for alt hvad der tidligere havde hørt til Stiftets Gods, og altsaa havde hængeliggat under Bispernes Bærg. Kirkerne Indtægter, der deels bestod i Jordegods, Kirkegaardene, deels i en Trediepart af Tienden, blev i hvert Sogn oppebaarne og anvendte af den af Menigheden valgte Kirkeværg, men under Biskoppens Tilsyn, og da man dengang neppe kjendte til Lægsmænd som Kirke-Giere, udstrakte dette sig til alle Stiftets Kirker, der ikke hørte til de geistlige Corporationer, Kapitler eller Klosters. Dertil kom Alter-Gods eller Jordegods hængelagt til en eller anden Kirke paa Landet eller i Byerne, for at der ved Alteret skulde læses Messer for Giveren, Calenderernes eller Præstegildernes, og andre Gilders Eiendomme, — alt dette savnede endnu tilbørligt Tilsyn. Derfor bestiftede Kongen overalt Leensmænd eller Befalingsmænd over Stiftsgodset, der skulde paasee, at alle Afgifter blev rigtigt erlagte, at det paagældende Gods svarede behørig Jordskyld og Rente, og at alting blev rigtig anvendt efter sin Bestemmelse. Denne Forleening med Stiftets Gods var ikke nødvendig knyttet til nogen kongelig Forleening; men sædvanlig var det dog en af de kongelige Leensmænd, hvem dette Tilsyn blev overdraget. Saaledes fik for Skaane Leensmanden paa Lundegaard, Sti Pors, Stiftets Gods i Forvaring, Leensmanden i Roskilde var næsten altid Stiftsbefalingsmand for Sjælland; for Fyen var Leensmanden paa Nyborg Slot, Michael Broffenhuus den første. Snart erholdt disse Stifts-

regentere, — som de ogsaa kaldes — en mere udvidet Birkfø-
 hed, hvorved de, om end under forandrede Forhold, kom til
 at forvalte de ældre Bispers verbøslige Myndighed.

Det eneste Stift i Danmark, der endnu bestod urørt,
 var det slesvigiske, og selv dengang den gamle Biskop
 Godske Ahlefeldt døde foregik der endnu ingen Forandring
 med Bispestolen, men vel med Stiftets Domkapitel. Da
 Ahlefeldt døde, tilbød Kongen Bugenhagen denne Bispestol,
 men han afflog det, for at man ikke skulde sige om ham,
 at han jagede de gamle Biskopper fra deres Sæde for selv at
 sætte sig paa dem; hvorved en tybsk Adelsmand Tilemann
 von Husen erholdt den. Tilemann havde paa Grund af
 sin Kjærlighed for Evangeliet maattet forlade sit Fødeland,
 Sleve, og var fra Wittenberg af bleven Kongen anbefalet,
 hvor han tog Doctorgraden sammen med Plade og fulgte
 rimeligviis med denne herind. I Kjøbenhavn levede han
 som theologisk Professor ved Universitetet og erholdt nu —
 et Beviis paa Kongens udmærkede Gunst — det rige sles-
 vigiske Stift*). Med det slesvigiske Domkapitel blev der der-
 imod truffen en ny Overenskomst efter den Plan, som oven-
 for blev omtalt. Det blev altsaa anerkjendt som bestaaende
 Corporation, men da det under selve Reformationskampen
 havde lidt meget og mistet næsten Halvdelen af sine Besiddel-
 ser, som enten vare anvendte i andre Diemed, fornemmelig
 til Skolerne, eller vare blevne adelige Forleeninger, saa blev
 Domherrernes Tal meget indskrænket og bestemt, at Kapitlet
 herefter skulde bestaae af 8 Medlemmer, to Prælater og sex
 Kanniker. Disse geistlige Herrer skulde i Forening med til-
 kaldte Geistlige udvalge Stiftets Biskop — en Ret, som de
 isøvrigt aldrig kom til at udøve, da Slesvigs politiske Deling

*) Pont. Ann. III. Side 133.

medførte, at det efter Husfens Død heller ikke i kirkelig Henseende blev et samlet Stift. Fremdeles skulde Kapitlet her som allevegne bestikke og lønne en Læsemester i Theologien; endelig skulde det udgjøre Consistoriet, der skulde domme i geistlige Sager. I flere Henseender erholdt endog dette Kapitel en selvstændigere Stilling end de andre danske Kapitler; vel maatte ogsaa det svare Stat og Afgifter af sine Besiddelser, men Tilsynet med dette Stifts Gods beholdt ogsaa for Fremtiden den af Kapitlet og Biskoppen valgte adelige Stiftsfoged i Svabsted og blev ikke overdraget nogen kongelig Leensmand; ligesom det ogsaa beholdt Ret til i Forening med Biskoppen selv at besætte de ledige Pladser i Kapitlet*). I det Hele var Kongen varsoommere med de geistlige Stiftelser i Slesvig end noget andet Sted. De store Klostre, der fandtes der: St. Johannes Nonnekloster i Byen Slesvig, Lygum Kloster, Rye Kloster ved Flensborg Fjord vedblev alle, endskjøndt de naturligvis maatte opgive Ordensloftet og rette sig efter den evangeliske Kirkeorden; derfor er ogsaa det forstærkede af disse det eneste Kloster i Danmark, der stedse har bevaret sin oprindelige Bestemmelse**).

For at fuldende den evangeliske Kirke-Orden og navnlig for at medoptage de Elementer i Kirkestyrelsen, der vare givne med Stiftsbefalingsmænd og Kapitler berammede Kongen et Kirtemøde i Ribe, hvorhen alle Superintendenterne tilligemed Befalingsmændene i Stifterne bleve indstævnedes til at møde for Kongen og hans Raad, ved hvilken Leilighed ogsaa Bugenhagen var tilstede. Dette var altsaa intet sædvanligt Bispemøde, eller rettere et saadant gif forud, da det var befalet Bisperne i Forening at optegne de Brøster, der

*) Sammensteds. Side 264—66.

***) Dangaard, de danske Klostre. Side 442.

efter deres Erfaring hindrede Ordinantsens Efterlevelse og sammenfattede dem i visse Artikler, for at disse paany kunde drøftes for Kongen og hans Raad og da som nye Lovbestemmelser foies til Ordinantsen. Superintendenterne klagede især over grove Misbrug ved Menighedernes Udovelse af Valgretten, derfor blev den ogsaa noget nøiere bestemt; istedetfor at det før hed: „de bedste i Sognet skulde vælge“, blev det nu bestemt, at „de menige Sognemænd skulde kende og udnævne syv af de ældste og agtste Mand i Sognet, som havde Fuldmagt til med Herredsprøstens Raad og Samtykke at kende og udvælge en anden from lærd Mand til Sognepræst,“ som efterat være prøvet af Superintendenten erholdt Stiftsleensmandens Confirmation *). Tanken i denne Valgmaade er aabenbar denne, at saavel Menighedens og Geistlighedens som den øverste verdslige Kirkestyrelses Stemme maatte høres ved Udnævnelsen; men selve den Raade, hvorpaa Valget her nøiere blev bestemt, var ikke istand til at forebygge Misbrug, og navnlig blev Geistlighedens Stemme her sædvanlig den afgjørende, baade fordi Bispernes Beskikkelsesret havde Fortidens Betsagt for sig, som og fordi Prøvesternes Raad og Samtykke, der udtrævedes ved Valget, aabnede Geistligheden og navnlig Bisperne en Leilighed til fortrinsviis at gøre deres Stemme gjældende. — For at staffe Kjøbstedpræsterne deres tilbørlige Ophold, blev Anordningen om at svare rigtig Tiende i de tilliggende Landsogne, paa ny indskærpet; Kongens Part i Tienden blev foiet til, ligelig fordelt mellem Byens Kirker og Præster; og hvor dette ikke var tilstrækkeligt, skulde „Borgerne og Sognemændene lægge Penge til af deres eget“ **). Overhovedet blev det Stiftsbefalingsmandens Pligt

*) Ordinantsen (1574). Det 148 Blad.

***) Sammensæts. Det 152 Blad.

at staae paa Præsternes Ret, at der ikke med Urette blev paalagt dem nye Tyngter og Besværing, at de erhøldt tilbage, hvad der med Urette var berøvet dem. Ogsaa Tilsynet med Hospitalerne og deres Jordegods blev ham underlagt, saaledes at der blev for hvert bestiftet en Forstander, der skulde aflægge Regnskab for ham og for Stiftets Kapitel. Ogsaa af de Sager, der før havde hørt under Biskoppens og Kapitlets geistlige Domstol bleve nu nogle henlagte under Stiftsbefalingsmanden og Kapitlet, nemlig alle Egtteskabs- og Hoersager, saaledes at i de tvende Stifter, hvor der ingen Kapitel var, skulde andre lærde Mænd i Forening med Stiftsleensmanden danne dette Consistorium eller den saakaldte Tamperret — enten Byens Sognepræster eller Munkene i ansætte Kloostere, som Munkene i St. Knuds Kloster i Odense*). Men dermed var ikke alt afgjort, hvad der før havde hørt til den geistlige Ret; i samme Grad som Biskopperens Overmagt tidligere var voret, havde de ogsaa udvidet den geistlige Ret, saa at alle Sager af hvilkensomhelst Art, der angik geistlige Personer, bleve henlagte derunder. Men ved Reformationen skulde der indtræde en skarp Søndring af det Geistlige og Verdslige, og derfor skulde alle Sager, der angik reent verdslige Forhold, hvad enten Geistlige vare indviliede deri eller ikke, henhøre under Landets almindelige Domstole; og de Geistliges særegne Børnething, Provsteretten og Landemodsretten, der dannebes nu af Kapitlet under Stiftsleensmandens Forsæde, kunde kun sælde Kendelse i Sager, der angik de Geistliges Embedsforhold; dog saaledes, at heller ikke disse kunde afgjøre Tvistigheder om Verdommens Renshed, men naar saadanne opkom, maatte Kongen selv umiddelbart afgjøre dem, efterat have hørt sine særlig dertil ber-

*) Sammebeds. Det 10de Blad.

stillede Raatgivere. Afgjørelsen af saadanne Tvistigheder, hvor begge Parter heraabte sig paa den hellige Skrifts Medhold, vare altid for den protestantiske Statskirke en „Væl i Kjødet“, som den helst søgte at omgaae, eller ned slog ved et vilkaarligt Magtsprog.

Kort før dette Møde var Biskoppen i Ribe, Johan Wandal, død, og Hans Tausen blev nu kaldet til hans Eftermand, uvidt om ved Præsternes frie Valg eller ved en kongelig Bestikkelse. Hans Indvielse til Embedet foregik med usædvanlig Høitidelighed, da Kongen og hans Raad tilligemed alle ved Mødet samlede Herrer bivaanede Ordinationen, som Bugenhagen udførte, saa at han altsaa fik Helighed til at gjøre den tidligere Forsømmelse god igjen, ved ogsaa at indvie Tausen til et evangelisk Bispeembede. Ogsaa i denne sin nye Virkefreds var han utrættelig baade som Biskop, og i de første Aar tillige som Læsemester i Theologien, da det var umuligt, strax at faae Folk til disse Embeder. I sit Hørdebrev til Stiftets Provster og Præster, reufer han især den Banart hos Almuen, at „den saa begjærlig løber efter Spaaqvinder og Troldmænd, endstjøndt dog Guds Ord læres puurt og reent fra alle Prædikestolene. Medens man holder ikke Christi Tjener sit Brød værd enten i retfærdig Tiende eller Offer, lønner man sliige Djævelens Apostelinder og betæler dem rundelig for deres Forføring og Tant“. Den samme Formaning gjentager han i det latinske Brev til den studerende Ungdom, hvormed han begyndte som Læsemester, ikke at befatte sig med høiere Aander eller med sorte Kunster, men at holde sig til den levende Gud og til Kristus allene *).

*) Disse tvende utrykte Breve af Tausen findes paa Kgl. Bibliotek. Thottske Samling. 4. 126.

Kort efter dette Røde forlod Bugenhagen for stedse Danmark, hvor han i disse bevægede Aar havde virket til megen Betsignelse, og uagtet Kongens gjentagne Opfordringer, vægrede han sig bestandig ved at vende tilbage, da hans Nærværelse her ikke mere var nødvendig. „Vi ere i Raade betænkte paa og begjære — skrev Kongen til ham det følgende Aar —, at I, dersom det var muligt, igjen vilde begive Eder hid til os, thi vi vilde nok have en saadan gammel Pommerint eller Flæskeæder, som ogsaa maastee bedre kunde taale Luften hertilands end andensteds. Vi skulde ogsaa nok sørge for samme Mand saaledes, at han skulde vide os Tak derfor“ *) — men Bugenhagens var allerede til Aars og vilde nødig forlade sin Stede i Wittenberg, hvor der var nok for ham at gjøre. Wel havde han ikke haft nogen fast Ansættelse i Danmark, men dog maatte man, især ved Høisfolen, sævne hans Nærværelse, som dertil ogsaa i disse Aar havde mistet baade Tausen og Huesen. Derfor var en stoff Adelsmand, Mac-Alpin, hvem Melancthon paa sin vanlige Viis havde givet Navnet Maccabæus, bleven kaldet til en theologisk Lærervirksomhed. Ogsaa denne Mand havde Kjærlighed til den evangeliske Lærdom, nødt til under Marias Regjering at forlade sit Fødeland, og som Flygtning tyede han til Wittenberg, hvor han levede paa en fortrolig Fod med Luther og Melancthon. Efterat han i Stratsborg for-gjæves havde søgt en Virksomhed, kom han til Danmark, og blev her strax ansat som theologisk Professor. Ogsaa den bekendte skaanske Prædikan, Die Gylde mund, der efter Sædovins Dødsang var bleven kaldet til Kjøbenhavn som Sognepræst ved Frue Kirke, blev nu tillige theologisk Professor, og da det derhos var ham paalagt at besørge de hebraiske

*) Pont. Ann. III. Side 238.

Forelæſninger, var der for ham nok at gjøre, ja, mere end han kunde overkomme.

Endſkjøndt ſaaledes den nye evangeliske Kirke-Orden overalt var gjenneført uden nogen ſynderlig Modſtand, kunde det dog ikke være andet, end at de gamle Kirkeſtifter med alle deres vildfarende Lærdomme endnu havde mange Benner, om de end ikke vovede at træde aabenlyst frem. Den Mand, der tidligere havde været deres ufortrødne Forſvarer, Poul Elieſen, var nu forſtummet, hvad enten ſaa Døden havde bortrevet ham eller han, træet af ſine frugteløſe Anſtrængelſer, nu havde truffet ſig tilbage *). Heller ikke de gamle Biſper havde nu Lyſt eller Mod til at foretage ſig noget, før at gjenoprette den gamle kirkelige Orden, endſkjøndt de alle, paa Rønnow nær, vare komne paa fri Fot. De to, der vægrede ſig længeſt ved at underſkrive den dem afſteede Forpligtelſe, Stygge Krumpen til Børglum og Johan Friis til Viborg, havde nu dog beqvemmet ſig dertil, og henlevede deres Tid i Stilhed **). Men derimod var der rundt omkring mange Munke og Kanniker, der endnu ikke vilde opgive Haabet om, at det Gamle atter kunde vende tilbage, og ſom i Smug, ſaavidt de kunde, ſøgte at forberede dets Atterkomſt. For at ſtrømme diſe hjemmelige Beſtræbelſer, paalagde Kongen de theologiske Profeſſorer, at foranſtalte en Diſputation ved Univerſitetet angaaende de meeſt omtvivlede Lærdomme. Det var Kannikerne i Kjøbenhavn, Roskilde og Lund foruden enkelte Abbeder og Munke fra de ſjællandske Kloſtere, der her bleve indſtævnedes, for at diſputere med Profeſſorerne, og naar de vare overbeviste, at under-

*) Engelſtoft, Paulus Ellæ, Side 544—54. Nyt hiſtorisk Tidſkr. 2det Bind.

***) Krag og Stephanus, Chriſtian III's Hiſtorie, I. Side 171 og Pont. Ann. III. Side 232.

skrive tre af disse affattede Artikler. Disse Disputationer skulde holdes efter Kongens udtryffelige Begjæring, men ubetvivlet havde de nylig ansatte Professorer ogsaa nok selv lyst til at prøve en aaben Dyst med de gamle Herrer. De trede Sætninger handlede 1) om Messen eller den papistiske Praxis med Nadverens Consecration, uden at nogen Menighed er tilstede. 2) om Nadveren eller om det papistiske Dogma, der paaستاer Forvandlingen af Brødet og Vinen i Nadveren; endelig 3) om Ordets Tjeneste eller om Præstevielsen som Sacrament. De vare alle affattede i en skarp Tone og ledsagede af Opfordring til alle Modstandere om at give Nøde og fremkomme med deres Indvendinger, for at, naar disse vare gjendrevne, Sætningerne kunde blive underkrevne af alle Rigets lærde Mænd.

Disputationerne bleve holdte i Foraaret 1543 og Rannikerne i Kjøbenhavn vare nærmest til at give Nøde. I Rannikestræde i de Boliger, der vare bestemte til at blive Universitetets Eiendom, naar de nuværende Beboere ved Døden vare afgaede, og omkring NikolaiKirke boede endnu adskillige, der holdt fast ved det Gamle og under Samtalen oplystes det, hvad man havde dem mistænkt for, at de havde læst Messer paa papistisk Viis. Hvad man forlangte af dem, var, at de skulde underskrive Professorernes Artikler, og gaae til Alters; dog maatte En af dem, Ranniken Johan Terning det følgende Aar fra Prædikestolen i Frue Kirke høitidelig erklære, at han erkjendte den Være der her lærtes for ret, og Sacramenterne som de her forvaltedes for rette Sacramenter. Nogen haardnakket Modstand gjorde de ikke; de fleste Rannikere tilligemed de gamle Vicarer og Alterpræster faldt snart til Føie; istum M.g. Mathias med sin Kapellan Nikolaus disputerede længe med Professorerne; da de tilsidst spurgte ham, om han da ikke ansaae den tydske og danske Kirke for

at være Christi, svarede han undvigende: „Jeg vil ikke dømme dem, jeg dømmer mig kun selv; lad dem see til, om de ere af Christi Kirke eller ikke“. Desuagtet underskrev han med den Erklæring, at han gjorde det nødvendigen og imod sin Samvittighed, hvilket dog Plade erklærede var usandt, hvad Evangen angik*). — Kapitlet i Roskilde havde derimod ikke svaret og ikke givet Møde; paa Opfordring bad Kannikerne om Opsættelse indtil Plade kom derud paa Bisitats. Da han kom i Juli Maaned, fik de ham til at gaae ind paa, at Sagen skulde afgjøres skriftlig, men dermed var Kongen ikke tilfreds og gjentog i en Skrivelse Befalingen at møde til en Disputation. Da Kapitlet havde modtaget Kongens Brev henvendte det sig til de tre Professorer og yttrede atter Dnsket om, at Sagen maatte afgjøres skriftlig „og det af den Grund, for at ikke, naar det kom til Ordskifte, det ene Ord skulde tage det andet, og Ordene da komme andetsteds hen og udlægges anderledes end de var sagt“. Kapitlet taler i dette Brev i en meget maadeholden Tone og indrømmer, at der i Papismen gik Misbrug i Svang, men advarer imod, med Misbrugene at forkaste den rette Brug eller som Lykurg at forbyde Plantning af Binstokke for at Folk ikke skulde beruse sig. Dette Brev, der er skrevet den 31te August, var ledsaget af en udsørlig Gjendrivelse af Professorernes trende Sætninger. Disse svarede ikke paa Gjendrivelsen men vel paa Brevet og undslog sig deri for at svare skriftlig. „Vi frygte ikke for“, hedder det, „at godtgjøre for al Verden vor Menings Sandhed, som Gud i sit aabenbarede Ord har villet kundgjøre for alle. Men Mennekenes Løgne og Opdigtelser er det gavnligt og nødvendigt at bølge saameget som muligt, for at ikke de Eenfoldige skulle vislebes“. Brevet slutter med at henviise til

*) Heiberg, Palladius. Side 101—9. Theol. Tidsskr. IV, 2.

Universitets-Fundatsen og Kirkemødet i Nibe, som Deviser paa det Glædelige i den foretagne Kirkerensning. — Kapitlet skrev ogsaa et Svar til dette Brev, men det blev ikke affendt, fordi „nogle gode lærde Mænd have meent, at det for Tiden maatte holdes tilbage paa Grund af Kirkens beklagelige Tilstand hos os“. Svaret er iøvrigt skrevet i en besindig Tone, der indskrænker sig til med let Ironi at møde Professorernes ikke sjældne plumpe Udfald og slutter med at yttre nogen Forundring over den Fremgangsmaade, der anvendtes imod dem. „At forlange en saadan Underskrift, strider mod alle Universitetets Vedtægt; vel staaer det Fakultetet frit for at fremsætte Theses, som der disputeres om til Ungdommens Dannelsse, men at det kræver disse siden underskrevne, er noget uhort. Hvad der her tvistes om, er tidligere behandlet i Augsburg og i Regensburg af de ypperste Theologer og tildeels er man bleven enig; men om flere Punkter er der endnu Tvist, hvis Afgjørelse endnu maa oppebies..... Vi ønske ikke noget nyt Concil, som skulde vedtage et nyt Evangelium og lave nye Troesartikler; kun kræve vi, at hvad der er almindeligt omtvistet ogsaa almindeligt afgjøres og ikke af nogen enkelt Landskirke for sig“.

Saa ængstelig og forsigtigt som Kapitlet i Roskilde var det i Lunde ingenlunde, og dets Svar indeholder et aabent Angreb paa Reformationen som fornemmelig paa dens praktiske Følger. „Endskjøndt alle Christne“, skrive Ranniferne, „have Skriften, saa forklarer de den dog forskjellig og mange grove af Forstand udtolke den vrangvillig til deres egen Fordærvelse. Om ogsaa Skriften er vel samlet, skjære dog mange af de ulærde sulde Skræddere den op, for at de ved deres Arbejde kunne fortjene sig daglig Løn, og for at fattige, vanvittige og simple Menneſter daglig kunne faae noget nyt at more sig med... Disse kalde sig selv Evangeliste, ligesom

Ingen havde læst den hellige Skrift og Evangelium uden de og ligesom al deres Handel var af det hellige Evangelium. Andre, som ikke ere af deres Slags, foragte de saa yderligen, fordsomme og forsmaae, saa en Starblind maa see aabenbare, at dersom de ellers vare Evangeliste, ubi denne Part maa man kalde dem Egeuvilliste..... Alle de, som ikke ere med dem, kalde de Papistter, ligesom hverken Paven, eller nogen af dem vare Christne... hvad skal man sige om dem? Deres Gud stinger dem: derfor hade de alle, som ikke ville være saa lette at bandse som de ere at pibe. Ingen List, Fuld eller Lempe forglemme de heller, at de kunne gjøre menige Mand søellige med sig; at ingen skal blive aarsage, saa mene de at blive ustraffede. Dette have de høilærde Doctores og Magistre i Kiøbenhavn synderlig beviist sig at have i Agt ved de Conclusa eller Artikler, de have ladet udgaae til at disputeres, og dertil ladet æfte os, ligesom vi hverken vidste Skolers eller Universiteters Sædvane og Brug, eller vi forstode hvis Mening derunder er. Vi vide vel, at i Universiteter maa til at øve og forfare en ung Mand's Forstand, disputeres imod og med alt hvad den hellige Skrift indeholder. Men det haver den hellige Christenhed forbudet og eendragtigen holdet, at intet bør eller skal holdes for varagtige Artikler, uden hvilke som blive examineret af de fire christelige Hoved=Universiteter og eendragtigen samtykt af dem. Derfor, ville de have deres Artikler underskrevet af os, da sende de dem først til førnævnte Universiteter (Paris, Oxford, Cölln og Löwen); og naar de have eendragtigen med det hellige almindelige Concil approberet dem, saa bør os og at gjøre" *).

*) Danske Mag. V. S. 261 fgd. Münster Reformationshistorie. 2. Sibe 593—98.

Det blev i det Foregaaende sagt, at det rostkildske Kapitel ledsagede sin første Skrivelse til Professorerne med en udførlig Udvikling af deres Betænkkeligheder ved de tre omtvistede Punkter, og ved denne ville vi nu dvæle lidt næriere. Disse Kannikere havde som alle, der hørte til den geistlige Stand, underskrevet den almindelige Kirkeordinants, og det var derfor kun i en noget tillempet Form de endnu kunde forsvare de papistiske Lærdomme; de indbrømmede saaledes, hvad det første Punkt om Messen angik, at den ikke var noget Soneoffer for Menneskenes Synder, da der ikke gaves noget andet end det af Jesus fuldbragte; men desuagtet meente de dog, at den nok kunde kaldes Offer, forsaavidt den var en Ihusommelse af hiint, saa at den vel ikke var et Soneoffer, men et Taffigelsens- og Ihusommelsens-Offer. Ligeledes indbrømmede de, at Nadveren oprindelig havde været forvaltet offentlig i Menighedens Forsamling, men finde det dog forsvarligt, at den private Messe senere er bleven Bedtægt, saavel for at Præsten i Troen kan slutte sig sammen med alle dem, der have Deel i Sacramentet, saa og for at dette ikke ved en hyppig Brug af alle skal blive vanhelliget. „Naar man derfor siger — seies der til rimeligiis med en Hentydning paa Professorernes Yttringer — at denne Messe allene er skabt af Satan og af Paven selvraadighed, er sammensat af naragtige Fagter, har Guds Vanhelligelse til Maal, da forekommer dette os altfor frit og altfor ubestemt.“ Angaaende det andet Punkt om Nadveren meente Kapitlet, at der i Hovedsagen var Enighed, naar alle erkjendte Sandheden af Christi Legeme og Blod i Nadveren, saa at Tvisten kun var om Brugen af Ordet Transsubstantiation. Det søger nu saavel af den hellige Skrift som af Kirkesædrene at godtgjøre Rigtigheden i Brugen af Ordet, saa at man med Rette taler om en Forvandling af Brodet og Vinen under

Indvielsen; men indrømmer, at man for at tilegne sig denne Sandhed mere maa fatte den med Duens Eenfold end med tvivlende Tvist. „Derfor kunne vi heller ikke troe, — føies der til — at Sacramentet af den Grund holder op at være Sacrament, saa at det skulde vies igjen, naar det ikke strax blev nydt. Hidtil have vi med alle Christne tilbedet Christus, som har lidt for os, i Nadveren, og vi see ikke hvad der skulde bringe os til at frasælde denne Overbeviisning... Kunde man imidlertid fremføre klarere Beviser af den hellige Skrift og de hellige Fædre, ville vi ikke være stofsindede“. — Hvad nu det tredje Punkt om Præsteviel sen angaaer, da mener Kapitlet, Ingen vil kunne nægte, at der jo til alle Tider har været retmæssig ordinerede Præster, hvilke Professorerne tillade sig at kalde „afstrabede og smurte Offerpræster“, og at Vielsen forsaavidt nok kunde kaldes Sacrament; men gjør tillige opmærksom paa, at man maa gjøre Forskjel mellem det, der her er væsentligt, og det, der kun tjener til Forziring, til hvilket sidste baade Tonsuren og Salvelsen henregnes, hiin som en romersk denne som en græsk Skik. Uagtet det nu er Ordinationen, der allene berettiger til Sacramenternes Forvaltning, fremhæves det dog udtrykkelig, at det ikke er deraf disse laane deres Kraft og deres Virkning. Tillige minder Kapitlet Modstanderne om, at det ikke gaaer an ganske at slaae Brag paa hine Offerpræster og deres Virksomhed. „J vilde selv da ikke være virkelig døbte og ikke fødte af christne Forældre, eftersom der først i de senere Aar har været andre end hine saakaldte papistiske Offerere“. — Betænkningen slutter med følgende Ord: „Dette er hvad Kapitlet simpelt og klart har fremført mod de kjøbenhavnske Theologers tre offentlige Disputationer, støttet paa den hellige Skrift og de hellige Fædre, hvortil man som til et helligt Lanker maa tage sin Tilflugt i Troens Hemmeligheder. Hvorledes det er blevet modaget, med

hvilke Skjælsord (i Mangel af Grunde) de svare os, det viser klarligt deres medfølgende Brev, hvormed de haanligt besvare Kapitlets Strivelse."

I Dpfattelsen af Forvaltningen af Herrens Raademaal tid viser sig kjendeligt Forskjellen mellem det Gamle og Nye. Om Unddragelsen af Kalken eller Raadverens Uddelelse under een Skikkelse er der i disse Forhandlinger slet ikke Tale, og det synes som det rostmildste Kapitel har regnet denne romerste Skik mellem de Misbrug, der med Nette affskaffedes, da man ogsaa efter den romerste Tankegang kan finde, at Kalkens Unddragelse er en Vilkaarlighed, der ikke staaer i nogen nødvendig Sammenhæng med den hele Anskuelse. Ordinantsen selv er dog her noget eftergivende, da den tilstaaer tre Raaneders Frist for dem, der vægre sig ved at modtage Kalken; ville de i den Tid ikke lade sig belære da skulle de betragtes som forhærdede og gjenstridige mod Christi Indstiftelser*). Forskjellen mellem den ældre papistiske og den nye reformatoriske Dpfattelse viser sig kjendeligt deri at hiin fremhæver fornemmelig Indvielsen, denne derimod Nydelsen. Efter den ældre Bedtægt var alt lagt an paa at henlede Dymærksomheden paa Indvielsen; derfor var Alteret med Knæfaldet deromkring; derfor ringedes der under Indvielsen; derfor opløstes det Indviende. I den stærkeste Modsatning stod den reformatoriske Skik, at unblade Ringvingen og Dplostelsen, at forandre Alteret til et almindeligt Bord, at forbyde Knæfaldet og hellere lade de Communicerende gaae omkring Bordet, altsammen for at drage Dymærksomheden bort fra Indvielsen og fremhæve Nydelsen som det Væsentlige. I de danske Menigheder var dengang ingen Ensformighed, men snart fulgte man den ene snart den anden Skik. Denne Usikkerhed lader ogsaa

*) Ordin. d. 61de Bjad. Engelstoft, Liturgiens Historie. S. 18.

Kapitlet i Lund Professorerne høre: „Disse høilærte Superintendenter i Danmark have vel togange eller maaſtee oftere forvandlede deres Lærdom om det hellige Sakrament Jesu Christi Legeme. Saa have de ladet aabenbar byde alle Sognepræster, at de skulle lade ringe i Mæſſen, naar de ſakrere, og derefter Sakreringen er ſteet, ſkulde de opløſte det allerhelligſte, tilbedelige (ſaa lyde deres egne Ord) Sakrament. Nu er det omvendt, ſaa de hverken ringe eller løſte . . .“ Paa det ovenfor omtalte Biſpemøde i Kjøbenhavn 1540 var der Tale om den ſamme Sag, og der forbødes det at gaae omkring Alteret, medens der blev paabudt at knæle under Indvielsen — om det er denne Beſtemmelse, Kapitlet ſigter til, er ikke godt at ſige, men i ſaa Fald maa det have benyttet den meget vilkaarligt. Iderpunktet af den papiftiſke Anſkuelse træder frem i Eneſeſſen, hvor der ingen Menighed er tilſtede og hvor der altsaa ſlet ikke kan være Tale om nogen Nydelse uden af Præſten ſelv; ogſaa denne forsvaredeſ her indirekte ved Opfattelsen af Mæſſen ſom et Takoffer, ligesom det ogſaa var Miſtaunken om at ſaadanne Mæſſer bleve holdte i Smug, der havde fremkaldt Striden.

Jøvrigt er det roskildſke Kapitels Indlæg i Sagen et mærkeligt Afſtykke, da man efter det, der viſte ſig i Reformationſkampens Tid ikke ſkulde have ventet ſaamegen theologifk Dygtighed hos den Tids Klerke, ſom denne Skrivelse lægger for Dagen. Det kunde derfor være intereſſant at vide, hvor det var dens Forfatter. Man har gjættet paa Poul Elieſen, en Gjetning, der ſtøtter ſig til den Formodning, at han endte ſine Dage ſom Læſemæſter i Roſkilde, men denne Formodning er ſelv uden tilſtrækkelig Hjemmel. Rimeligere er det, at ſøge Forfatteren mellem de Mænd, der ſenere mundtlig førte Kapitlets Sag. Kantoren Jacob Heye, Dr. theol., kjende vi ellers ikke; om den anden, der nævnes, Mæſter

Hans Parsen, veed vi kun, at han var Ven af Poul Eliesen, hvis Brev til ham endnu høves*), snarest kunde maasteeden tredie, Dr. Niels Blache være Manden. Han var nemlig Rector ved Skolen dengang, Niels Hemmingsen som ungt Memeste paa 20 Aar besøgte den og denne har senere tilegnet ham et Skrift *qvæstiones catechismi*, hvor han omtaler sin forrige Lærer med Agtelse og Taknemlighed. Naar man imidlertid roser den befindige Maadehold i Klerkenes Skrivelser i Modsetning til den bittere og lidensfabelige Tone, der gaaer igjennem Professorernes, maa man dog ikke glemme, at de senere viste, de ikke fortjente bedre Tiltale. Da de nemlig senere faldt til Foie og understrev de omtvistede Sætninger, gjorde de det som de sagde, for at redde „Koskilde Domkirkes Gudsor, Indkomster, Privilegier, Breve og Statuter og hvad andet der endnu var tilovers, at de ikke til hele Religionens Glæde for Fremtiden ved deres Ukløgskab eller Ubesindighed skulde komme i andre Hænder“. De vilde altsaa have deres Underskrift betragtet som en frivillig Videlse for at bevare Kirken og dens Gudsor, men et Martyrium af den Art karakteriserer dem som Mænd, for hvem de gode Levebrød var det højeste, og vare de end derfor mere end deres Modstandere fri for Videnskab, saa vare de heller ikke som hine fulde af en Overbeviisning, der gjennemtrængte deres hele Liv.

Uagtet Klerkenes Bægning kom det altsaa til et Møde i Kjøbenhavn den 10 og 11 December 1543, hvor de trede Mænd paa Kapitlets Vegne disputerede med de tre Professorer, der bleve understøttede af Professorene i Dialektik, Hans Sinesen. Mødestedet var Kapitelhuset ved Frue-Kirke og den første Samtale, der varede fra Kl. 8 til 11 dreiede sig om den private Messes; om den sande Communion efter Christi

*) Haandskr. paa Kgl. Bibl. Ny Kgl. Sm. 4, 1136.

Indstiftelse; om den aandelige Nydelse af Ordet fra Prædikestolen, og om den sakramentale Nydelse af Herrens Legeme og Blod ved Alteret. Den anden Samtale, samme Dags Eftermiddag fra 1 til 6, handlede om Forvandling af Brødet og Vinen; om at gjemme det indviede Brød til Optog; om Knæfald og anden ubvortes Tilbedelse deraf. Den tredje og sidste Samtale holdtes Dagen efter fra Kl. 8 til 1 og drejede sig om Ordets Tjenere, hvor Professorerne forsvarede Haandspaalæggelsen som tilstrækkelig med Forkastelse af alle de andre papistiske Ceremonier *). Da nu Kannikerne sluttede til at underskrive søgte de at bække sig ved forskellige Udslugter, først ved Tilføielsen „forsaavidt disse Sætninger stemme med Guds Ord og de hellige Kirkesædres Skrifter“; dernæst, ved at skrive: „som Kapitlet før har bifaldet Kongens Ordinants, saaledes ogsaa nu disse Sætninger“; og endelig: „Kapitlet underskriver efter Hs. Majestæt Kongens Befaling“. Men ingen af disse Tvetydigheder vilde Professorerne lade gjælde; de maatte altsaa hvide i det sure Æble og den eneste Tilfætning, der tillodes dem, var denne: „at denne Underskrift ikke skulde foregribe den almindelige Kirkes og det almindelige Conciliums Dom om disse Sætninger“. Denne Tilfætning meente man ikke at kunne nægte dem, da Kongen og Rigsraadet selv havde føiet den til Ordinantsen.

Kannikerne i Lund havde endnu ikke underskrevet, og derfor maatte Raben nu komme til dem. Vel havde Kapitlet i Koskilde endnu nogle Tvistigheder med sin evangeliske Biskop, men disse synes ogsaa snart efter at være blevene bilagte. Det var nemlig om Domkirken, der var bleven Byens Sognkirke, uden at man ændsebe dets Rettigheder eller betymrede sig om,

*) Blade's Brev til J. Gadolin, som Provst Heiberg meddelede som Bilag til Palladius Levnet. Theol. Tidsskr. IV. 2. S. 183-85.

at det da ikke mere kunde iagttage de bestemte Litter. Kannikerne tilstrev derfor Biskop Blade den 3 Mai 1544 et Brev med mange Klager over de evangeliske Sognepræsters Forurettelser; ligeledes henvendte de sig til Peder Svave, bekendt fra Reformationsbevægelsens tidligste Tid, der til Belønning for sine mange og tro Tjenester af Kongen havde erholdt Defanatet ved Roskilde-Kapitel samt Gjorslev Slot i Arv og Eie, med Anmodning om, hvis han ikke selv kom til det berammede Kirkemøde, da at tale deres Sag hos Bugenhagen, som de maaskee formodede vilde komme dertil. Hvordan Sagen blev afgjort, er ubekendt, men neppe er det gaaet efter Klerkenes Dnsfte. Kun see vi heraf, at man forberedede sig i Kjøbenhavn til et Kirkemøde, men om dets Forhandlinger erfare vi ellers Intet, dersom det ikke var de Disputationer og den dermed forbundne Universitets-Fest, der bleve holdte seent i Efteraaret 1544. De lundste Kanniker mødte i Mai, nemlig Peder Hansen (Severus), Cantor i Lund, Mester Peder Jversen eller Jarsen (Jaræus), Mester Joen, og Mester Bendt Arvidson, der var Skolens Rector og hos hvem Niels Hemmingsen ogsaa havde været et Par Aar i Skole, efterat han havde forladt Roskilde, især for at lære Græsk. Foruden disse mødte ogsaa Abbeden af Herrevad, „en heftig og svindig Mand, som heftige og svindige forsvarede den papistiske Tro og Lærdom“; Abbeden af Esrom; Erasmus Sartorius, Munk af Sorø-Kloster, „en fornem lærd og retraadig Mand ubi alle de meste tvivlagtige og merke Artikler, som indfaldt ubi den nærværende Kirkes rene og rette Lærdom“; desuden „mange andre fine Lærde og stiftelig anseende Mænd“*). Disputationerne holdtes i Universitetets store Auditorium og varede i 8 Dage.

*) Krag og Stephanus, Christian III's Historie. I. S. 279

Paa Universitetets Begne mødte her Niels Krag, der tidligere var Kongens Hofpræst og nu i flere Aar havde fungeret som Superintendent i Syd-Slesvig, Ole Gyldenmund og Hans Sinnesen, den nylig omtalte Prof. dialectices, der nu kom ind i det theologiske Facultet, hvoraf Plade paa Grund af sine mange Forretninger som Biskop udtraadte Aaret efter. Udsaldet blev, at de gamle Ranniser og Runke maatte falde til Foie og underskrive de omtvistede Artikler*). — Kort efter denne Disputats blev der holdt den første Doctorpromotion her ved Universitetet. De trende nysnævnte Mænd, der havde forsvaret den evangeliske Lærdom, bleve til Ære for den theologiske Dygtighed, de ved denne Keilighed lagde for Dagen, creerede til *Doctores theologiae*. Iovrigt havde Professorerne nylig faaet en Trettesættelse af Kongen, fordi de ikke vare slittige nok med deres Forelæsninger, hvorfor man blev enig om, at der skulde betales Bøder for Forsømmelser**).

Under disse Forhandlinger døde den sidste af de ældre Bisper, der endnu holdtes i Fængsel, Joachim Kennow, paa Kjøbenhavns Slot. Hvad Grunden kan have været til den Strængthed, der blev udvist mod ham fremfor mod de andre, er endnu aldrig tilstrækkelig oplyst; og den er saameget mere paafaldende, da Kennow havde mægtige Slægtninge, saa at endog den svenske Konge Gustav Vasa gik i Forbøn for ham. Efterat han havde hensiddet i Forvaring i Bisborg paa Gulland, blev han om Vinteren fort til Kjøbenhavn, rime-

*) Kilderne til denne hele Forhandling mellem Universitetet og Radvitterne ere *Dänische Bibliothek* VII S. 100—148. *Danske Magazin* V. S. 260—73. *Steen Friis: Om de i Aarene 1543 og 44 afholdte Religionsdisputater*, Indbydelseskrift, Roskilde 1836. *Heiberg, Peder Palladius*, S. 109—22. *Theologisk Tidsskrift*. IV. 2.

**) *Pont. Ann.* III. S. 283.

ligviis i den Hensigt nu ogsaa at sætte ham paa fri Fod; men han døde inden det Skete i Mai d. A.; man har formodet af Græmmelse over, at det ved den nærmest foregaaende Disputation var gaaet hans Landsfrænder saa haardt imod*).

Under disse Forhandlinger havde der atter gjentagne Gange været Tale om det almindelige Concil, hvortil alle Tilhængere af den ældre Kirkeforfatning knyttede deres Forhaabninger. Ved dette, et frit christeligt Concil, skulde atter den forstyrrede Eenhed i Kirken gjenoprettes, og denne Forhaabning var saa lokkende, fordi Tanken om Kirkens Eenhed var saa inderlig sammensmeltet med Fortidens religiøse Tankegang. Med Kirkens Eenhed er dens Almindelighed uatskillelig forbunden, og deraf fulgte, at det ikke kunde tilkomme det enkelte Lands Kirke at fatte den endelige Afgjorelse, men at den kun kunde det i Samstemning med den hele Christenhed. Dog maatte denne Forhaabning, om efter fælleds Overeenskomst paa et almindeligt Møde at hele Bruddet og udsæerne Afsondringen, snart vise sig som selvmobsigende; Protestanterne vilde kun kalde det Concil frit, der var uafhængigt af at Indflydelse fra Rom, og altsaa dermed forud billigede deres kirkelige Anstuelser; ligesom paa den anden Side Papiisterne kun vilde kalde det christeligt, der ved at staae under Roms Indflydelse forud vedkjendte sig deres Anstuelser. Kongen havde, som ovenfor er omtalt, iudseet dette, og derfor kunde Budstabet om at Paven nu vilde sammentalde et almindeligt Concil i Trient ingen synderlig Indtryk gjøre paa ham. Men heller ikke imellem Folket vakte det synderlig Opmærksomhed, fordi den nye Ordning af de kirkelige Forhold allerede havde vundet Fasthed og var i det Hele indført til almindelig Tilfredshed. Det var Churfyrsten af Sachsen og

*) Jfr. Knudsen, Joachim Rønnow. Side 143—46.

Landgreven af Hessen; der angaaende dette Concil henvendte sig til Kongen med Forespørgsmaal om hvad han tænkte at gjøre. Svaret herpaa var, at et Concil, Paven havde sammenkaldt mod den sande christelige Religion, kunde man lade gaae sin Gang, og hverken indlade sig paa Refutation eller Appellation, som kun bidrog til at gjøre Paven og hans Beener driftigere *). Iøvrigt havde Kongen sendt Peder Svave til Worms for paa hans Begne at møde paa Rigsdagen og med ham kunde man aftale, hvad der i den Henseende var at gjøre. — Spændingen i Tydskland mellem de religiøse Partier var nu kommen til det høieste; paa den Rigsdag, der blev holdt i Worms i Maanederne Mai til Juli vilde Reiseren ikke blot bevæge de Evangeliske til at møde paa Conciliet, men ogsaa afgjøre Tvistigheder angaaende Kammerrettens Dommermyndighed i de evangeliske Lande, samt bevæge Fyrsterne til Bistand mod Tyrkerne **). Men Kongen undgik saa meget som muligt at blande sig i de tydske Forhold, endstjøndt han som tydsk Rigssyrste maatte have særegen Anledning dertil.

Derimod vedligeholdt han bestandig en meget levende Forbindelse med Wittenbergerne og navnlig med Bugenhagen, der stjøndt han ikke oftere kom hertil, dog bestandig tog virksom Deel i den danske Kirkes Anliggender. Derfor vilde Kapitlet i Roskilde giennem Peder Svave henvende sig til ham i sin Tvist, hvilket ovenfor er omtalt; ligesom ogsaa Præsterne i Danmark sendte ham en Klage over deres knappe Underhold, for at han skulde forebringe Kongen den. Han nød ogsaa bestandig en aarlig Understøttelse; Kongen sendte nemlig aarlig til Wittenberg 150 rh. Gylden til ligelig Fordeling mellem Luther, Melancthon og Bugenhagen. Uni-

*) Mont. Ann. III. S. 285—87.

***) Sackenroth, Geschichte des Lutherthums. S. 2413 fgg.

versitetet i Wittenberg var ogsaa i disse Aar den egentlige Høiskole for Danmark*), hvorhen den mere begavede Ungdom tyede for at fuldende sine Studier, og Bugenhagen havde da bestandigt Tilsyn med disse danske Studenter, ligesom det var gennem ham og paa hans Anbefaling, de modtog den kongelige Understøttelse, der blev dem tildeelt. Dette Forhold vedblev en rum Tid efter Luthers Død i Februar d. A. Neppe havde dette Sorgens Budskab spurgt sig i de evangeliske Menigheder i Tydskland, forend mørke og tunge Uveirskyer traf sig sammen over deres Hoveder. Den blodige Fejde, der længe havde truet, brød endelig ud, da Luther havde luffet sit Die, og som Medlem af de protestantiske Fyrsters Forbund i Schmalkalden, var Kongen forpligtet til at tage Deel deri, men han gjorde det ikke. Keiseren seirede ved Mühlberg, begge Hovederne for det schmalkaldiske Forbund, Churfyrst Johan Frederik af Sachsen og Landgrev Philip af Hessen faldt i Keiserens Fangenskab, uden at Kong Christian gjorde Noget for at forhindre det, hvilket ofte er bedredet ham og det ikke uden Grund. Vel var han utilfreds med sine Forbunds-fællers Holdning, da han meente de gik for stærkt angrebsviis frem, men endogsaa den Penge-Understøttelse, han havde lovet at yde, istedetfor at stille Tropper i Marken, kom for silbig, da Slaget allerede havde afgjort Forbundets Skæbne. Det var et af de skæbnesvangre Diebliske, hvori de evangeliske Menigheders fuldkomne Undergang maatte synes for menneskelige Dine mundqaaelig, da deres fasteste Bolværk var falden. Kongen og Folket med ham følte ogsaa nok den Fare, hvori de svævede, og derfor blev der efter Tausens Opfordring an-

*) Svab Pont. beretter om de kjsbenhavnste Profesorerers Afhængighed af de wittenberger Ann. III Side 81 sammenlign man med Heibergs Peder Palladius, Side 130.

ordnet Bebedage over hele Riget, for at anraabe Gud om Beskjærmelse for den danske Kirke mod Havens Vold og Mord*). Disse Bønner vare ikke forgjæves. Om der end henrandt farlige og truende Aar, saa kom dog Hjælpen fra den Side, man mindst havde ventet, og de evangeliske Menigheders borgerlige Tilværelse i Lybskland blev sikret uden Danmarks Bistand.

Hvad der bidrager til at forklare denne Kongens Uvirkosomhed, er de haarde Landplager, der i dette og det følgende Aar hjemsøgte Landet. Pesten rasede saa frygteligt i Kjøbenhavn, at Universitetet for en Tid maatte forlægges til Knardrup-Klosters Gaard**), og Kongen selv laae om Sommeren saa hæftig angreben i Fyen, at han var Døden nær. Hungerensnød og Dyrthid ledsagede Pesten:

Du Skeppe Meel fire og tyve Skilling galbt.
 Deslige tolv Skilling en Skeppe Malt.
 Sige Menneske som leve nu,
 Komme nogen Tid sig Dyrke i Hu ***).

Derfor kunde Kongen kun skaffe Udvei for de Penge, som skulde sendes til den tydske Krig, ligesom og bestride de øvrige Krigsruftninger, som denne gjorde nødvendig, ved at paalægge Kirkens Tjenere og Kirkens Gods en overordentlig Skat for dette Aar. Alle Landets Sognepræster maatte afstaae Hjerdeparten af deres aarlige Rente, og alle Landets Kirker afgive Halvparten af deres Tiender †). Saaledes kunde den Klage, Bugenhagen havde at forebringe Kongen fra Præsterne, aldrig komme ubetimeligere end nu.

*) Haandst. Kg. Bl. Ny Kgl. Emf. 4, 1128.

***) Pont Ann. III. Side 296.

***)) Af Henrik Smiths Urtegaard, trykt 1546. Krag og Stephanus, Christian III's Historie. Supplement Side 82.

†) Emfbd. Side 71.

I dette Efteraar samledes alle Bisperne paa den børglumfte og den slesvigfke nær, tilligemed de theologifke Profeforer i Antvorskov-Klofter, for, ved forenede Bestemmelser at standse gamle og nye Misbrug *). For at udrydde de gamle papiftifke Meninger, der endnu havde dybe Rødder i Folks Sind, bleve følgende Bestemmelser tagne: „Præfter, der ikke have fattet Summen af den hele Christendom, Væren om Nefærdiggjørelsen, ftulle blive nogen Tid endnu ved Universitetet, eller undervifes af Superintendenterne eller Provfterne.“ — „De Præfter, der endnu finde Smag i den gamle Suurdei, ftal man berøve deres ugudelige og unyttige Beger, fom ikke fremme Kirkens fande Opbyggelfe, og befale dem at anftaffe de Bøger, Ordinansen anbefaler.“ „Ingen kronraget Munk maa beftige en Prædikeftol, og Ingen maa herefter forpligtes til at aflægge Munkeløfter.“ „Ofte prædike Præfterne foldt og uden Frugt, fordi de kun oplæfe Andres ftrevne Evangelieforklaringer, derfor ftulle de herefter ikke have Lov til at læfe op af en Bog.“ — „Da paa fomne Steder fimple Folk endnu knæle for Billederne i Kirkerne, ftal Præfterne formane dem til at lade denne afgudifke Skik fare; hjælper ikke det, ftal man tage Billederne bort.“ — „Hvo, der gaaer med Rosenkrands eller andre Ting, der minde om papiftifke Bildfarelfer, ftal lægge dem fra fig, gjør han det ikke, ftal han udeluffes fra Nadveren.“ — „Mange lade endnu Begravelfer foretage paa papiftifk Viis med Klerke og Munk i Chorfaaber og med latinffe Sange. Fra faadanne ftulle de anftatte Præfter holde fig borte og beftrebe fig for af Guds Ord at udrydde diiffe Bildfarelfer.“ — „Ved Nadverens

*) Pont. Ann. III. Side 287—96. Nyerup, De latinffe Skolers Hiftorie. Side 14—18.

Forvaltning minder endnu i mange Menigheder Opførelsen af det Indviede om papistisk Overtro; hvor det kan see, skulle Præsterne lade det være, men dersom Folk endnu lægge Bægt paa denne Stik, skal man give Tid, og oplyse Folk om, at det ved Nødverden kommer an paa at høre og at troe, men ikke paa at see, for da, efterhaanden overalt at kunne uden Støi afskaffe Opførelsen." — Af de nye Foranstaltninger var det fornemmelig Menighedens Valg af Præster, der havde viist sig at medføre mange Misbrug, og derfor vilde man her, ligesom tidligere paa Mødet i Ribe, træffe Foranstaltninger derimod. Dste gav Menighed mellem de Valgende Anledning til at Valget blev udsat; der blev da vedtaget, naar Valget udsattes for længe, fordi Menigheden ikke kunde blive enig; skulde Bispen tilligemed Leensmanden bestikke en duelig Mand til Embedet, en Bestemmelse, der meget bidrog til at forsøge Leensmandens og fornemmelig Biskoppens Indflydelse paa Besættelsen. Tillige blev Ordinantsens Forbud mod at holde saakaldte Leie-Præster, der ikke havde nogen fast Ansættelse, her gjentaget, og vedtaget, at overalt hvor saadanne fandtes, skulde de efter Overeenskomst med Menigheden have fast Ansættelse. Den Valgte skulde, førend sin Indsættelse, aflægge Sed paa, at han ikke ved nogen ulovlige Midler, hemmeligt eller aabenbart, havde søgt at vinde Stemmerne for sig; — uden at dog denne Sed var istand til at forebygge Simonien, hvilket den gjentagne Indstjærpelse af Forbudet herimod ogsaa beviser.

Profesforernes Disputationer med gamle Munk og Klerke, der haardnakket holdt fast ved papistiske Lærdomme, fortsattes endnu bestandig. Der nævnes mellem disse en Mester Andreas eller Adrian Hollænder, og andre, rimeligviis Graabrødre fra Helsingør, hvilket Kloster rigtignok var givet Byen til et Hospital, men adskillige af Munkene bleve

dog tilbage, og Plade nævner i sit Skrift „Om Bøden og Retfærdiggjørelsen“ Graabroderne som den rensede Læres meest vedholdende Modstandere. Det er ikke godt at see, hvad disse Folks Mening egentlig har været, men saameget seer man dog, de nægte, at den nu gjældende Daab var et kristeligt Gjenfødselsens Bad, at de af Kongen Bestiftede vare rette Præster, medens de paastod Forvandlingen af Brødet og Vinen i Natveren*). Overalt i Landet trufstedes Munk og Klerik med Bisperne; Biskoppen i Børglum, Peter Thomesen, maa nok ogsaa have følt det værst, da han maaffee endog en Tidlang havde den affatte Biskop Styge Krumpen som Leensmand paa Klosteret Børglum, Her dog havde Munkene i sin nærmeste Nærhed, og han tog sig disse Fortrædeligheder saa nær, at han derover blev kjed ad Embedet og begjærede sin Afsked, som han ogsaa fik. Til hans Eftermand blev Ole Gyldebrand valgt, og denne betænkte sig ikke længe paa at modtage Valget.

Over Høistolens Virksomhed førte man hyppig Klage, hvilket tildeels havde sin Grund i, at Lærerne ikke vare bedre lønede, end at de paa andre Maader maatte see at forøge deres Indtægter. Ole Gyldebrand vedblev at være Sognepræst ved Frue Kirke, da han blev Professor, og dertil havde han mange adelige Kostgjængere i sit Huus, hvilket ogsaa optog hans Tid, saa at han ikke kunde gjøre det ene for det andet, og man var allevegne utilfreds med ham. Da nu ogsaa den anten theologiske Professor, Hans Sinnesen, tog imod et Valg til Sognepræst ved Helliggeistkirke, besluttede samtlige Professorer, at ingen Lærer ved Høistolen

*) Helberg, Peder Palladius, S. 22 - 25. Theologisk Tidsskrift. IV, 2.

herefter maatte overtage noget andet Embede tillige *). Derfor maatte Sinnesen frastige sig det Valg, der var falden paa ham, men Beslutningen havde dog ikke mere forbindende Kraft, end at Professorens i Dialektik og Hebraisk, den unge Niels Hemmingsen tog imod det Valg, Sinnesen havde maattet gjøre Afkald paa. Denne Mand blev haardt prøvet i denne Tid. Ikke nok at han maatte opgive Præsteembedet, blev det ham endog af Rigsraadet og Consistoriet paalagt at stille sig ved sin Hustru, fordi hun forend Egtteskabet var bleven besvangret ved en Anden. Græmmelse herover lagde ham allerede det følgende Aar i Graven **). Universitetet mistede saaledes tvende theologiske Lærere, men dog kunde man, rimeligviis af økonomiske Grunde, ikke for det første tænke paa at faae nogen igjen. Derfor maatte Plade nu, da Sinnesen kun havde været ansat i hans Sted, selv overtage Professoratet.

Derimod blev Gylbenmunds Plads ved Frue Kirke strax besat med Niels Ebbesen Plade, der ligesom Broderen, Biskop Peder Plade, blev en af den evangeliske Statskirkes ypperste og virksomste Mænd saavel her i Kjøbenhavn som især da han 5 Aar efter blev Biskop i Lund. Den meget formaaende Arbejdsbegn ved Kapitlet i Aarhus, Jesper Brochmand, Kongens Sekretær, var begge Brødrenes Patron, og paa hans Forbøn erholdt ogsaa Niels Plade kongelig Understøttelse ved sit Studium i Wittenberg, hvorfor han tilegnede ham sit første Skrift: „Om Skilsmissen mellem den rene evangeliske Lærdom og Pavenes ugudelige Lærdom.“ Efter sin Hjemkomst fik han det vanskelige Hverv at være Læsemester og evangelisk Prædikant for de overdaabige og gjenstridige Birgittiner-Konner i Maribo-Kloster.

*) Pont. Ann. III. S. 301.

**) Worms Vericon over lærde Mænd. II. Pont. Ann. III. S. 343.
Ifr. IV Fortalen.

I Kjøbenhavn blev han for sine veltalende Prædikener og sit omgængelige Væsen ligesaa afholdt af Menigheden, som den havde været utilfreds med hans Forgængere. Da han derfor efter Wormorsens Død blev af de skaanske Præster valgt til Superintendent (1551), indgave Borgerne et Andragende til Kongen om at beholde ham, men det vilde Kongen ikke tilstede, da man ogsaa i Skaane trængte til byggede Mænd. *)

At Kronen endnu bestandig var i en trykkende Pengeforlegenhed, kan man ogsaa slutte deraf, at flere betydelige Konne-Klostere bleve pantsatte eller bortforleuede til Adelsmænd for Forstod, de havde gjort, eller for Laan; de nu skulde yde; endskøndt man, efter et tidligere Reskript, **) maatte formode, at Kongen vilde lade disse Stiftelser bestaae. Saaledes erholdt den siden saa navnkundige Herlof Trolle Ring-Kloster i Aarhus Stift; fremdeles bleve Gaans-Kloster i Sjælland, kort efter Dalum-Kloster i Fyen bortforleuede, og af de jydste, Sibbers og Stobbers-Klostre samt Breiløvs-Kloster i Vendelbo-Stift; dog saaledes, at man var nænsommere med Klosterjomfruerne, da ikke blot fuldstændigt Underhold udtrykkelig blev tilfikkret dem, der allerede vare indtraadte, men ogsaa dem, der for Fremtiden vilde indtræde***).

Denne Kronens Pengeforlegenhed kom desto ubeleiligere, som det var overordentlig farlige Tider, der altid udtrævede store Rustninger. Keiser Carl V, der endnu nød Seirens Triumph i Tydskland, drømte om at gjenoprette, hvad hverken Pave eller Concil havde formaaet, den forstyrrede kirkelige Eenhed, ved at paansøde de tydste Menigheder en mæg-

*) Zwergius haandskrevne Fortsættelser til det sjællandske Klerest. Kg. Bibl. Ole Rgl. Eml. fol. 1094.

**) Danske Magazin. I. Sde 191.

**) Pont Ann. III. Sde 301 og 303.

lende Overeenskomst, der foreløbig skulde gjælde (interim), indtil det endelige Forlig var opnået. Vel kunde disse hans Kirkelove egentlig kun gjælde Tydskland, men han haabede dog dermed at have begyndt et Værk, der skulde vinde Anerkendelse i hele Christenheden, naar hans Willie gav det Eftertryk, og derfor tilsendte han ogsaa Kongen af Danmark dette sit keiserlige Interim. Overalt i de evangeliske Menigheder i Tydskland voldte dette Interim stor Forstyrrelse, og ikke mindst i de chursachske, hvis Herre, Chursyft Moriz, som Keiserens Ven og Pundtsforvandt, maatte være nærmest til at gennemføre hans Willie. Man tyede til Høisfolerne for at afætte deres Erklæring, men selv den wittenberger, hvor dog endnu Melancthon levede og virkede, valde og indløb sig, tvungen af Omstændighederne, paa at forsøge en ny Overeenskomst, hvilket endnu langt mere forøgede Spliden og Forvirringen. Christian III henvendte sig ogsaa til sine Theologer, hvis Tal kun dengang var tvende, Plade og Macalpin, men begge vare enige i, ubetinget at afvise det keiserlige Matværk, som uførligt med den evangeliske Lærdom. „Vi kunne ikke med god Samvittighed tilraade“, skrev de til Kongen, „at den Bog (interim) skulde ved Magt holdes, men ville altid være redebonne til at forsvare de Artikler, som vi have skrevet imod den Bog, og ville ogsaa gjerne derudover lide hvad os kan tilkomme og overgaae af Guds Tilladelse. Thi Sandheds Betjendelse efter Guds salige Ord, og til Guds Ære bør alle Guds udvalgte Børn og fattige Christne mere at holde for Dinene end alt det, som de kunde have kjærest her paa Jorden.“ Diebliffet var betænkeligt, da Keiseren truede; Christian III holdt med sine Theologer, og bekymrede sig ikke om det keiserlige Interim; men Carl V var ikke af de Folk, der ride den Dag de satle. Han, som allevegne vilde gjøre Alt, gjorde i

denne som i alle andre Henseender ingenting, og det blev ved den truende Stilling *).

Den eneste Bispestol i Danmark, hvis gamle Besiddelser endnu ikke havde erholdt nogen endelig Bestemmelse, var den Slesvigste, som Tilemann v. Husen besad. Nu blev ogsaa denne reformeret, men mere i Lighed med den Maade, man var gaaet frem paa i Lybssland. Medens i Danmark Bispernes Jordegods blev spredte til adelige Forleninger, forblev dette samlet, og blev samlet overdraget til Kongens Broder, Prinds Frederik, der intet havde erholdt ved Stiftet mellem Brødrene. Igjennem en Række af Aar var Bispeødmunet en saadan fyrstelig Forlening, indtil det ganske gik over til det gottorpste Huus's Besiddelser. Dette Skifte mellem Brødrene havde ogsaa væsentlige Følger i kirkelig Henseende, da Slesvig nemlig ved Landets Deling blev opløst som et samlet Stift, og hver af de regjerende Fyrster lod i sin Andeel de kirkelige Anliggender bestyre ved en Provst, der i den gottorpste Deel gjerne havde Navn af Superintendent. Dog beholdt nok Husen Stiftet samlet til sin Død, selv da den fyrstelige Coadjutor tog Bispestolens rige Indtægter for sin Deel, og Husen maatte lade sig nøie med en Lønning i samme Forhold som den, de andre evangeliske Biskopper fik**).

Det er ikke de bedste Forestillinger man faaer om det fornærede Universitets Virksomhed af de ovenfor omtalte Klager, men man maa dog derved ikke overse, at Professorerne for en Deel vare optagne af et andet Arbeide, nemlig Udarbejdelsen af den nye danske Bibeloversættelse. Dette Arbeides Fremme maatte ligge Kongen meget paa Hjerte,

*) Dänische Bibliothek. V. Theologorum Hofn. judicium de interim. S. 76—160 og VI. S. 186—212.

***) Pont. Ann. III. S. 134 og 304.

og det er vel mere end en rimelig Formodning *), at Bugenhagen under sit Ophold her fornaaede ham til, ufortøvet at faae lagt Haand paa Bærket, ligesom det ogsaa stemmer ganske saavel med dennes som med Plades hele Virkemaade, at den lutherste Bibeloversættelse blev lagt til Grund og skulde følges saa nøie, „som det danske Sprog tillod det.“ — Ogsaa en anden Mand havde tænkt paa at oversætte den hellige Skrift paa Modersmaalet, det var Hans Tausen. Under et Ophold i Ribe i Fastetiden 1543 gav Kongen ham endogsaa Privilegium paa, selv at lade trykke og udgive „Bibelen, som han haver transfereret og udsat paa Danske.“ Dog skulde dette Privilegium kun gjælde for fire Aar.**). Den Oversættelse af de fem Mosebøger, der ovenfor omtales, udkom under Titel af: „Det gamle Testamente, med Tro og Flid fordansket“, hvilket viser, at Tausen havde tænkt paa at oversætte det Hele; men han kom ikke til det. Han vilde neppe have bundet sig saaledes til Luther, at domme efter den Prøve, der foreligger i de fem Mosebøger; her har han rigtignok tilbøieligt fulgt Tidens store Mester, men ligesaa ofte den gjængse latinske Oversættelse, Vulgata, og af og til rettet sig efter den hebraiske Text. I den fuldstændige danske Bibeloversættelse fik Tausen beris mod ingen Deel, da dette Arbejde blev overdraget de kjøbenhavnske Theologer. — Ogsaa en anden Præst forsøgte imidlertid at oversætte enkelte Stykker af det Gl. Test.; det var Sognepræsten i Hersted-Nster og Bester i Sjælland, Peder Tidemand, en duelig og virksom Mand, og især en flittig Oversætter af tydske Skrifter; han udgav Dommernes Bog 1539, Jesu Sirachs Bog og Salomons Viisdom 1541,

*) Cataloget over Hjelmskjernes Bogsamling. Side 1.

**) Ren, Sciographi Lutheri danicia Tausens Levet. Side 99.

hvorved han altid indskrænkede sig til at gengive Luthers. Hans Sprog er ikke saa flydende som i den fuldstændige danske Bibel, men dog blev især det første af hans Arbejder benyttet, ligesom han ogsaa selv havde Andeel med i hiin Udgave. Det var Sjællands Biskop Peder Plade, tillige med de daværende Professorer, Macalpin, Ole Gyl- denmund og Hans Sinnesen, hvem det var overdraget at besørge denne; men de erholdt Hjælp fra flere Sider, vistnok væsentligst af den gamle Christiern Peder sen. Denne af dansk Sprog og dansk Skrivekunst saa høit fortjente Mand, der især ved sin sproglig Henseende udmærkede Oversættelse af N. T. har vundet en fortjent Berømmelse, har nemlig „corrigeret og udskrevet Bibelen første Gang“, hvilket maaskee vil sige, at han besørge de første Oversættelse eller det første Udcast, som de andre Medarbejdere saa stykkeviis gennemsaar. Plade har da rimeligviis haft et Slags Overtilsyn med Bærket eller dets sidste Gjennemsyn var ham betroet. Ogsaa den medicinste Professor, Dr. Christen Morsing, der var bleven Universitetets Vicekansler, har haft Andeel i Arbeidet, fornemmelig vel med Hensyn til Bestyrelsen af de Pengemidler, som derpaa skulde anvendes. Ogsaa her viser sig en Forlegenhed for at samle den fornødne Sum, man ikke skulde have ventet hos en Konge med det Hertelag og de Riddere, man maatte formode Christian III var i Besiddelse af; der blev anvist Penge af Drefunds Told, og derhos paabuden, at hver Kirke i Landet skulde give 2 Rdl.; disse „Bibelpenge“ vare Folk ikke meget villige til at yde, og Anordningen maatte gjentages med Tilføiende, at de indkrævede Penge skulde tilstilles Kanniken Jakob Heye, Cantor i Roskilde, der forestod Indsættelsen. Imidlertid, medens Aar gik hen, bleve flere Arbejdere forhindrede; Gyl- denmund forlod Kjøbenhavn,

Sinnesen døde Aaret efter; men i deres Sted traadte andre, saaledes en Præst ved Navn, Hans Henriksen, maastee en Vicarius ved Trinitatis Alter i Frue-Kirke, og fornemmelig den lærde og talentfulde Mester Niels Hemmingsen. Endelig udkom det hele Bærk trykt af Ludvig Diez i Kjøbenhavn 1550^{*)}. Denne Christian III's Bibel, der er bleven til ved saa mange dygtige Mænds Samvirken, er som man maatte vente et fortrinligt og især i sproglig Henseende et udmærket Arbejde. En Oversættelse af Luthers tydske Bibel maatte fornemmelig søge sin Styrke i at gjengive dens Friskhed, dens klare og folkelige Tone, hvilket ogsaa i det Hele med Held er opnaaet, om man end stundum støder paa forunderlige Feiltagelser og Misforstaaelser.

Medens Christian III med Hensyn til Kirkens indre Styrelse rolig forfulgte den eengang lagte Plan: efterhaanden at omforme de bestaaende kirkelige Anstalter efter at han først havde brudt den øverste Kirkemagt; — kunde det paa den anden Side ikke feile, at Mange, ligesom berusede af Reformationens voldsomme Bevægelse, følte sig stufede i deres Forhaabning ved det Resultat, hvortil den havde ledet, og navnlig krævede en mere pludselig Nedbryden af den gamle kirkelige Orden.

Det er især fra Odense vi høre saadanne Klager. De mange Præster eller geistlige Mænd, der forhen som Munke endnu levede i St. Knuds Kloster under Prioren Christen Poulsens Tilsyn, vare Præsten ved St. Hans Menighed, Laurids Eliesen en Torn i Dinene, og

*) Holbech, De danske Bibeloversættelser fra d. 16. Aarh. S. 41—77.

denne fik Læsemesteren, der maastee ogsaa var Sognepræst for Frue Menighed, Christopher Mikfelsen til at gjøre fælles med sig. Begge vare unge Mænd, der havde studeret udenlands og under deres Studier næret deres sværmeriske Meninger. Eliesen havde tidligere haft Lunde som Anner til St. Hans, men Bonderne klagede over, at han var altfor streng, og fik derfor Lov til at vælge sig selv en anden Præst, og siden den Tid har Lunde været et Sogn for sig *). Deres Had til Klerkene i Klosteret gik saa vidt, at „de ikke allene ingen Dmgjængelse vilde have med dem, men vilde end ikke naar Præster viedes, lægge sine Hænder paa med dem efter Superattendentens Befaling“. Imidlertid indskrænkede deres Klager sig neppe dertil; uden tvivl have de i den Tid overalt gjærende gjendsøberiske Sværmerier ogsaa grebet dem, saa at de drømte om, at den hele bestaaende Kirke, ja den hele bestaaende Samfundsorden maatte opløses, for at give Plads for det nye Jerusalem, der med det tusindaarige Rige vilde nedbale fra Himlen; idetmindste synes det at tyde derpaa, naar det hedder om dem, „at de have frastaaren sig den Christne Kirke; og at de efter nogen falsk Mening, som de ville stadfæste med Skriften, have foragtet den sande Religion og have aabenbar lært i deres Lectier de Stykker, som kunde give unge Folk Aarsag til meget Ondt“; hvilket sidste ogsaa minder om Gjendsøberne, der gjerne stildrede Glæden i det forventede Rige med sandselige Farver. Bispnen Jørgen Sabolin gav sig meget af med dem, men da han søgte at tale dem tilrette, vendte deres hele Forbittrelse sig mod ham, hvem de bestyldte for at holde med Papisterne. Da Provsterne nogen Tid efter samledes til et Møde i Odense, forelagde Bispnen Sagen for dem, og alle dablede Præsternes Hæstighed, men disse agtede det

*) Bloch, Den Kjønske Geistlighed, Side 815.

iffe. Nu paamindede han dem i Overværelse af alle Dens-
 Herreds Præster, men ogsaa denne Paamindelse forbittede
 dem kun mere. Eliesen lod opslaae et Brev paa Kirkedøren,
 hvori han fremsførte sine Klager mod Bispen og prædikede
 ivrigt mod ham. Stiftets Befalingsmand, hvem det nær-
 mest maatte paaligge at stifte denne Trætte, afgjorde den
 ganske til Bispens Fordeel, men Præsterne vedbleve som hid-
 til. Nu vilde de Høilærde ved Universitetet see at mægle
 mellem begge Parter og Rectoren indkaldte dem derfor til at
 møde i Consistoriet den 9 Februar 1552. Bispen forsvarede
 sig til Professorernes Tilfredshed, men Præsterne bleve haard-
 nakket ved deres Paastrand, at de kunde og vilde bevise Bi-
 spens forargelige Kærdomme. Nu skulde Plade og Macalpin
 see at tale dem tilrette, men endstjøndt Bispen altid var villig
 til Fred og Forlig, vægrede de sig bestandig ved at tage der-
 imod og forlangte, at Sagen maatte blive forhandlet paa en
 aabenbar, almindelig Disputats, hvilket imidlertid alle Tilste-
 værende vare meget imod. Consistoriet skulde kun fælde en
 Kjendelse i Sagen, i det Haab derved at forlige begge Par-
 ter; Kjendelsen blev afgiven d. 18 Febr., men havde ikke den
 tilsigtede Virkning; videre kunde man for det første ikke gaae,
 men maatte vente paa Kongens nærmere Befaling. — Denne
 Modstand ophidsede Eliefens hæftige Gemyt; altid mere hil-
 det i sine Sværmerier, besluttede han ganske at bryde med
 den bestaaende Kirke og give dette sit Brud tilkjende ved en
 offentlig Akt. Han døbte derfor sin egen Søn, en halvvoeren
 Dreng, i Stranden ved St. Anne Bro til stor Forargelse og
 Latter for den tilstrømmende Almue. — Kongen frygtede ikke
 for noget mere end religiøse Tvistigheder, og det var ham
 derfor meget om at gjøre at faae en Ende paa Sagen ved
 at fælde Ophavsmandene. De stævnedes da i Juli for en
 Domstol, der bestod af Rigets Biskopper, endeel Præster og

Universitetets Professorer, medens Kongen selv førte Forsædet. Dommen faldt, at de „som Majestætsforbrydere havde deres Liv forbrudt“, men den formilbedes af kongelig Raade til livsvarigt Fængsel, hvorpaa de begge under stærk Forvaring førtes til Herrevad Kloster i Skaane, forflyttedes siden til Sorø og endte der deres ulykkelige Liv*).

Det er noget paafaldende, hvorledes de kunde dømmes som Majestætsforbrydere. Rigtignok havde Mikkelsen under Sagens Forhandling for Consistoriet paastaet, at Kongen havde gjort bedre i at ødelægge Klosterne i Bund og Grund end saaledes at frede om deres Levninger, hvorpaa Rector strax tog til Gjenmæle som en Fornærmelse mod Majestæten; men denne Ytring kunde neppe stemple dem som Majestætsforbrydere. Åbenbart var det deres religiøse Sværmerier og navnlig deres Gjendaab, der sædte dem, hvormed de overtraadte, ikke blot Kongens Ordinants, men efter hans egen Forklaring Jesu Christi Ordinants og maatte da dømmes ikke som Forbrydere mod den jordiske Majestæt, men som Jesu Christi Fornægtere eller som Kjætere. Det er altid de protestantiske Samsunds saarlige Punkt, at de ikke tør sælde denne Kjendelse, men undgaae det heller, og ved Statskirkens Sammensmæltten af det Aandelige og Verdslige holde de sig til dette sidste og dømme de Afvigende som Majestætsforbrydere. Iøvrigt følge Beretningerne om disse Forhandlinger vistnok forsættelig meget omhyggeligt, hvori deres Bildfarelser egenlig bestod; det var en Uresfag for Kongen, som han gjerne horte sig berømme for, at bevare den danske Menighed enig og uberørt af de Tvistigheder, der adspaltede de tybste Menigheder; derfor skulde det saameget som muligt fordølges,

*) Pont. Ann. III. Side 313—14. Danske Magazin V. Side 195—202.

at Anabaptisternes gruelige Bildfarelser ogsaa havde fundet Vei til disse Lande.

Kedens Kongen saaledes frygtede den revolutionære Folkebevægelse, truede endnu bestandig Keiseren med at ville berøve de evangeliske Menigheder den vundne Selvstændighed. Riget var derfor bestandig rustet paa Krigsfod og for at skaffe sig Penge, maatte Kongen befale Kirkeværgerne at udlevere alt hvad der endnu fandtes af overflødigt Sølvtøj i Landebykirkerne, saa hver kun beholdt tilbage en Kalk, en Patel og en Daase, „som Guds Legem bevares ubinden“, rigtignok med Koste at det skulde erstattes, naar Krigen var endt*). Churfyrst Moriz' dristige Tog gjorde en Ende paa denne Krigstilstand og med Forliget til Paasau forsvandt Frygten fra den Side. Men Bevægelsen mellem Sacramentererne tiltog bestandig og Bestræbelsen for at sikke sig mod disse blev af stor Betydning for de lutherste Samfund, da derved den Paastand, der fuldkommen kunde gjælde ligeoverfor Pavevældet, dets Kærdomme og Skikke, at man kun vilde fornye den oprindelige apostoliske Kirke, ikke mere var tilstrækkelig ligeover for disse, der ogsaa bestandig keraabte sig paa Skriften. Der maatte derfor ved Siden af Skriften fremkomme Noget, der kunde sikke de lutherste Menigheders særskilte Bestaaen; men Christian III saae meget godt det Betænkelige heri, og da han dog udelukkende vilde hævde det Lutherste valgte han den korteste Urdvei, at fastholde Ordinantsen og nedslaae eller afvise enhver Intsigelse. Derved blev den evangeliske Statskirkes Stilling nu en anden. Havde tidligere Prædikanterne og Kongen krævet Offentlighed i alle religiøse Forhandlinger, saa var man nu bange for, at offentlige Forhandlinger skulde vække for megen Røre. Havde tidligere Reforma-

*) Pont. Ann. III. Side 314.

torernes Bøger vrist sig som et farligt Baaben mod den gamle Kirkeorden og dens Lærdomme, saa frygtebe man nu, at Andre skulde bruge det samme mod den nu bestaaende, og derfor indstærpede et nyt kongeligt Reskript Forbudet mod, „at nogen danske eller tydske Bøger holdes tilfals herudi Riget, uden at de tilforn ere overseete af Professorene eller af enhver Superintendent i sit Stift“. Hvem der bestyrkede Kongen i denne afgjorte lutheriske Holdning, vare foruden Peder og Broderen Niels Plate ogsaa hans tvende tydske Hofprædikanter. Peder Noviomagus eller Neomachus som han stundum kaldes, rimeligviis efter Nimwegen i Geldern, maastee hans Fødeby, havde endnu hørt Luther i hans første Aar, da han paa Kongens Bekostning opholdt sig i Wittenberg (1543); det følgende Aar var han bleven ansat som Hofpræst, og bragte fra de dengang bittere og hæftige theologiske Tvistigheder paa de tydske Universiteter det mistænksomme Blik med sig til Danmark og hans Stilling som Hofpræst gav hans theologiske Ansuelser Indflydelse. Ogsaa den anden Mag. Henrik var en Hollænder, og hans Tilnavn Boscoducensis synes at tyde paa Herzogenbusch i Brabant som hans Fødestad. I 13 Aar havde han opholdt sig i Wittenberg, og maa ved denne Tid i Slutningen af 1552 eller Begyndelsen af 1553 være bleven ansat som Hofprædikanter, da ogsaa hans Navn nævnes ved de følgende Tilbragelser, der ofte har voldet Christian III ilde Omtale*).

I de første Dage af November antom paa Kjøbenhavns Red tvende Smaastibe, der havde en Mængde engelske og skotske Flygtninge ombord, som det senere viste sig 150 i Tallet. Kongen opholdt sig dengang paa Koldinghuus, og Befalingsmanden paa Kjøbenhavns Slot, Peder Godske, til-

*) Zwergius, Det sjællandske Clerike, Side 450 fgd. og 457 fgd.

strev da Magistraten, at man ikke skulde lade nogen af dem komme ind i Byen, førend man havde optaget Forhør over, hvad det var for Folk. Dette skete ogsaa, og det oplystes nu, at de havde været flere, men at adskillige allerede vare landsatte andetsteds; nogle i Flæskersø, andre i Marstrand, andre nord for Ellekilde ved Helsingør; paa Forespørgsel, hvorfor de saa i Hobetal vare komne hid fra England, svarede de alle eendragtig, at „dem fortoges Guds Ord og det hellige Evangeliums Hørelse og den rette Gudsdyrkelse, for hvilket de heller vilde vige med Armod end blive tilstede under Korset med verbøslig Beholdenbed.“ Der blev optaget et Register paa alle disse Folk, og dette blev tilligemed Forhøret sendt til Godstæ, der atter sendte det til Kongens Sekretær, Corfis Ulfeld, for igjennem denne at erfare hvad Kongen vilde, man skulde gjøre med dem.

Imidlertid vare Flygtningernes Ledere, der havde forladt Selskabet i Helsingør d. 31 Octbr., ankomne til Kongen, for personlig at forebringe deres Andragende. Johana Vasco, en polsk Adelsmand, der under Calvins Veiledning med Iver og Flid havde dyrket det theologiske Studium, kaldte sig Superintendent for de landflygtige Menigheder. Han havde længe ført et omslakkende Liv; i Emden opholdt han sig fire Aar som Forstander for en Menighed, samlet allevegne fra og meest bestaaende af Folk, der som han hylbede Calvins Anskuelse i Læren som i Kirkeforfatningen. Han talte her ofte haanligt om Luther og de lutheriske Menigheder, og søgte at benytte sin Indflydelse paa den regjerende Grevinde, til at fortrædige de lutheriske Præster. Edvard VI aabnede i England et Tilflugtssted for alle, der forfulgtes for deres Troes Skyld, og nu tyede ogsaa Vasco derhen med sine Benner, da en keiserlig Befaling forbød dem Opholdet i Emden. Edvard bestiftede (den 24de Juli 1548) Vasco til

Superintendent for de Fremmede, som fra Tydsffland, Holland, Franfrig, Skotland og andre Riger havde søgt Tilflugt i London, og St. Augustiner-Kirken i denne By blev indrømmet dem til offentlig Gudstjeneste. Ogfaa her begyndte Lasco, som senere de calvinistiske Puritanere, at angribe den engelske Liturgie, dens Præstes og Bispetragter med de ved Alterens Sacramente gjældende Ceremonier. Han vilde have man skulde nyde dette siddende, som et andet Maaltid, og dertil bruge hvad Brød og hvad Drik man havde ved Haanden. Edwards pludselige Død berøvede ogsaa disse Menigheder, der talte 380 Medlemmer, deres Frihed, da hans Søster, den blodige Maria, der fulgte ham paa Thronen, vilde ved Baal og Sværd hævde den romerske Cultus. Lasco var da betænkt paa med Sine atter at forlade England, og hans Tanker falbt paa Danmark, hvis Konge var bekendt for sin Milbhed og Gudsfrøgt. I Lasco's Selskab befandt sig nu hos Kongen Micronius, der var Præst ved en af Menighederne, og Joh. Utenhovius, der senere stildrede deres Modtagelse i Kolding med de mørkeste Farver. Saasnart de vare komne til denne By (den 8de November), sendte de Bud efter Noviomagus, der strax kom til dem, og yttrede megen Medlidenshed over deres haarde Skjæbne, samt lovede at tale deres Sag hos Kongen. Søndagen efter (den 10de November), holdt han en Prædiken over Dagens Epistel, Phil. 3, 17—21, hvor han talte meget haardt mod den Tids Sværmere, og navnlig mod dem, der forvanskede Herrens Navn. Lasco og hans toende ledsagere vare efter Kongens Billie tilstede, endsskjøndt det maatte sturre slemt i deres Dren, at høre Sacramenterne stildrede som de farligste Kjættene, man skulde vogte sig for som Bantroende, hvis Ende var Fortabelse. Efter Prædiken fik de den begjærede Audiens hos Kongen, men han tog

meget kolbt imod dem, og svarede kun, han skulde tage deres Andragende under nærmere Overveielse.

Netop i disse Dage (den 11te November), udkom der et kongeligt Edikt, som i Grunden allerede afgjorde Flygtningenes Skjæbne. „Paa det at vi ville have vore Undersaatter atvaret, og hver Christen maa sig vide derfor at tage vare, bede og byde vi Superintendentener, Abbeder, Priorer, Provster, Prælater, Prædikanter og alle geistlige Personer; sammeledes Riddere, Ridderses Mænd, Fogeder . . . at, dersom Eder forekommer nogen udenlandsk Mand, som vilde være i Eders Tjeneste eller bosætte sig i nogen Kjøbsted eller andensteds paa Landet, at I tilforn lade dem overhøre, hvorfra de ere komne, hvad deres Leilighed er, og hvad deres Tro er, paa det at Ingen skal tage nogen til sig enten i Tjeneste eller og tilstede at bosætte sig, som ere Gjendobere, Sacramenterere eller og fører anden uchristelig Lærdom ubi vore Riger og Lande.“

Der var altsaa under disse Omstændigheder ikke megen Belvillie at vente fra Kongens Side mod Lasco og hans Følgesvende; uendtvil var det ogsaa med Kongens Villie, at Noviomagus netop i den Prædiken ivrede saa stærkt mod Sværmerne; men Lasco var dog meest tilbøielig til at give Præsten Skylden for den kolde Modtagelse, de havde fundet. Han kunde ikke styre sin Harm, og lod Kongen anmode, om at overvære en Samtale mellem ham og Hofpræsten, hvor de kunde drøfte, hvad han i Prædikenen havde sagt. Endelig erholdt de den 15de November Kongens Svar paa deres første Andragende, men dette var afflaende: ingen offentlig Gudstjeneste kunde tilstedes dem her i Riget, esterti de saavel i Lærdom som i Kirkesikke vare forskjellige fra den danske Kirke, og Kongen frygtede, at disse deres Afvigelser vilde foraarsage Uro i Riget; men dersom de vilde skifte

Mening i den Henseende, skulde der tilstedes dem Bolig. Efterat have betænkt sig til den følgende Dag, gav de til Svar, at hvad Ceremonierne angik, tænkte de, man først vilde prøve, om ikke deres vare bedre og mere tjenlige til Opbyggelse, end de her i Landet vedtagne, og hvad Lærdommen angik, at man da først vilde overbevise dem af den hellige Skrift, „esterdi Lærdommens Sandhed ei maatte grunde sig paa et Riges Love, men paa det uryggeelige Guds Ord“. Tillige ansaae de det for hensigtsmæssigt nu skriftligt, at udtale deres Mening over Noviomagus's Prædiken; hvad der i denne fornemmelig havde stødt dem, var den Uttring, at „de bleve fordømte, som ikke med Luther lærte, at Christi Legeme var i, med og under Brødet i Alterens Sacramente“, ligesom at „man skulde vogte sig for sige, naar de, efter at være advarede, ikke omvendte sig.“ Noviomagus kom da selv, ledsaget af den anden Hofpræst, Magister Henrik, tillgemed een af Kongens Raad og to Sekretærer, til dem i deres Herberg. Han bebreidede dem, at de ikke i Centrum havde talt med ham om det, de misbilligede; han forfikkede dem, at han kun havde talt i Almindelighed, uden noget særligt Hensyn til dem, og endelig nægtede han, at han havde ubetinget fordømt dem, der forcastede Luthers Lære om Næveren, men kun naar de haardnakket bleve ved deres Vildfarelse. Man kom derved dybere i Samtale om de afvigende Meninger, og dvælede fornemmelig ved Spørgsmaalene om smaae Børns Tro, om Ordets Tjenere og især om Alterens Sacramente. Vel vilde Lasco og hans Benner ikke gjøre fælles Sag med Gjendøberne, men de vare dog altid bange for, at man lagde for megen Vægt paa Herrens Indstiftelser, og udbredte sig saa vidtløftig om disse Materier, at man ikke kunde blive særdig den Aften. Der aftaltes derfor en ny Samtale om nogle Dage, men den kom ikke istand. Paa

den berammede Dag, d. 17. Novbr., lod nemlig Kongen dem vide, at han ikke vilde tilstede noget Colloquium i Religions-Sager, og at de uden Ophold skulde forsoie sig bort af Riget, saafremt de ikke i Lærdom og Kirkesikke vilde rette sig efter den danske Kirke, hvorhos han tillige sendte dem 100 Rdlr. i Rejsepenge. Lasco anholdt nu kun om, at hans Venner maatte blive i Landet Vinteren over, men ogsaa dette blev afflaaet, hvorhos han paany fik Befaling, usfortøvet gjennem Slesvig at reise ad Tydskland til, hvorfor han med sine Venner forlod Kolding den 19de November, fuld af Harmen over en Modtagelse, han her mindst havde ventet sig.

Efterat dette var foregaaet i Kolding, erholdt Befalingsmanden i Kjøbenhavn Svar paa sin Forespørgsel om, hvad man skulde gjøre med de Flygtninge, der vare ankomne. Kongen underrettede ham om, at en høllærd Mand, Johan von Lasco, med tvende andre Lærde havde været hos ham, men at han for mange Aarsagers Skyld ikke kunde tilstede dem at blive i Riget. — „Thi betede og ville vi, at alt slikt Folk, som er kommet til os fra England, strax bliver befordret og stiftet ud af vore Lande.“ Tillige erholdt Peder Plade, en kongelig Skrivelse, der dog indeholdt den formildende Bestemmelse, at „han først skulde formaae dem til, at afstaae fra deres Meninger og være Ordinantsen undergIVEN, for da kunne de blive tilstede, om de det ellers begjære.“ Plade havde ogsaa tidligere viist de stakkels Landsflygtige Mildhed og Forekommenhed, og derfor gif han med Glæde ind paa, hvad der blev ham paalagt. Tvende Præster, der endnu vare imellem dem, David Simson, en Skotlænder af Fødsel, som forhen havde været Præst i England, og Hermes Backelerius, hvem Opsyndet over Menigheden var overdraget i Micronius's Graværelse, mødte den 1ste December paa Bispegaarden, hvor en Deel Præster, Magistre og Raad-

mænd vare forsamlede med Bispen. Badericus vilde nu, paa Forespørgsel om deres Troesbekjendelse, begynde at forklare den apostoliske Bekjendelse, men Plade afbrød ham, da han kun ønskede at vide deres Mening om Bærnebaaben, om Christi Manddoms Annammelse og om Alterens Sakramente. Om denne sidste Artikel talte de vidtløftigt, uden at de kunde blive enige med Plade, da de kun vilde tilstaae, at „vort frelsende Samsund med Herren i hans Legeme og Blod bestod ved Troen, men ikke ved nogen Christi Legems og Blods Nærværelse under Brødet og Vinens Elementer.“ Nu maatte man altsaa kundgjøre dem Kongens Willie; syv af dem bleve kaldte op i Borgemeesterens Huus, hvor det blev dem sagt, at de maatte reise igjen, saafremt de ikke forandrede deres Værdom om Alterens Sakramente. De bade vel om, at de, for de smaa Børns og de affældige Gamles Skyld, maatte blive i den haarde Vintertid, og det gif Magistraten nær til Hjerte, at den maatte sige Nei, men den maatte lyde Kongens udtrykkelige Bud. Plade gjorde endnu et Forsøg paa at overtale dem, og begjærede, at Enhver enkelt skriftlig skulde afgive sin Bekjendelse. Den følgende Dag fortsatte han atter Samtalen med de tvende ny nævnte Præster, om de rette og falske Kirkestikke, men uden at man kom videre, og af alle de Abspurgte, var der kun een eneste, en Stomager og hans Kone, der lod sig stræmme til at afstaae fra sine Meninger. De Andre maatte altsaa berede sig paa Afreisen, og mellem 12—16 December indstibedes de atter paa tretten Personer nær, der af Sygdom holdtes tilbage, for at fortsætte Reisen ad Lybskand til *).

Naar vi have dvælet noget længe ved disse Dages Til-

*) *Carboe*, Fortalen til *Zwergius* sjællandske Cleresse. S. 11—108, hvor alt er samlet, hvad der angaaer denne Sag for at forsvare Christian III's Forhold.

dragelser, da er det fordi denne Lasco og hans landflygtige Benners Udviisning ved de Fordrevnes hæftige Klager i høi Grad forbausede Samtiden. Den Evangeliets Frihed, hvorefter Reformatorerne havde talt varmt og indtrængende i Mod sætning til det Aag, den romerske Kirke paalagde Christenheden, havde valet ubestemte Forestillinger om, hvorledes de kirkelige Forhold for Fremtiden skulde gestalte sig; og Stads Kirkens Trang var endnu uvant. De afsviste Fremmede maatte allerede som Sacramenterere \approx : afgjorte Tilhængere af de sveitseriske Reformatorer, være Kongen mistænkelige og uvelkomne Gæster, men dertil har uden tvivl den hovmodige og trodsige Tone, hvormed de traadte frem, her gjort Udslaget. Lasco og Benner havde ogsaa i den under Edvard VI indrettede engelske Statskirke, dannet en særegen Menighed; at Kongen ikke saa afgjort vilde bryde Fællesskabet med dennes Tjenere, fik han snart Leilighed til at vise, da han ved sin Forbøn og Mellemkomst reddede den engelske Bibeloversætter, Nyles Coverdale, i Edvard VI's Tid Biskop i Exeter, udaf den blodige Maria's Hænder, „som en Brand udaf Ilden.“ Rigtignok havde dette sin Grund i private Forhold, da Coverdale nemlig var besvognet med den her ansatte Skotslænder, Macalpin, og det var ham, der formaaede Kongen til at foretage sig dette Skridt; men Christian skal endog have tilbudt den landflygtige Biskop geistlig Ansættelse i Danmark, hvilket han dog afflog, da han ikke var Sproget mægtig, og derfor ikke kunde stifte synderlig Nytte her. *).

Den Mand, der mellem Danmarks Geistlige blev saansomt omtalt af de forviste Landflygtige, var Sjællands Biskop, som ved forekommende Benlighed havde søgt, saavidt det stod

*) Om Coverdales Ophold i Danmark, see Molbechs Afhandling i Historisk Tidsskrift. V. Side 139—58.

til ham, at formilde det haarde i deres Skjæbne, uden at Plade dog paa nogen Maade vilde gjøre sælles Sag med dem i theologisk Henseende. Rimeligviis efter Kongens Tilskyndelse holdt han netop denne Winter Forelæsninger over Tidens herskende Bildfarelser. Melancthon lod dem senere (1558) trykke i Wittenberg under Navn af *Catalogus aliquot hæresium hujus ætatis*, hvori der handles om Antinomister, Interimister, Osiandriste, foruden andre enkeltstaaende Sværmerer; men længe efter (1635) udgav Resen det samme Skrift af Plade under Navn af *libellus de novis hæresibus seu Sværmeriis hujus ætatis*, hvorved det viste sig, at den tidligere Udgiver — ret karakteristisk for Melancthons vaklende Frygt — netop havde udeladt dem, det kom meest an paa, nemlig de tvende første: om Anabaptisterne og Sacramentererne. Iøvrigt omtaler Plade her slet ikke vore hjemlige Forhold, hvad enten det nu var af Klogskab for ikke at støde, eller fordi han meest havde Blikket henvendt paa Udlandet. Mellem Anabaptisterne nævnes her de bekjendte tydske Gjendobere tilligemed Zwingli; mellem Sacramentererne Bucer og de sydtyske Præster, Züricherne, den engelske Kirke og mange franske Medheber. Uden altsaa udtryffeligt at nævne Calvin, møder Plade dog Calvins Indvending mod den lutheriske Nadverlære: at et Legeme ikke paa engang kan være paa flere Steder og at derfor den i Himlen thronende Christus ikke kan være i Nadveren. „Det er ingen ringe Sag, som de antage — svarer han hertil — saa at en Udsoning skulde være let, uden at de afftod fra deres Mening. Hvad der gjælder vort syndige Legeme, at det er bundet til et enkelt Rum, gjælder ikke Christi forherligede Legeme, saa at han vel, ifølge sin Almagt, kan gjøre sit Tilsagn i Sacramentet Fyldest.“ Disse Plades Udtringer, der her i Korthed ere gengivne, ere af Bigtighed til at oplyse Plades kristelige Erkjendelse om et Punkt, der senere ofte vil være

Gjenstand for Dmtale, da han dermed bestemt afviser en fundamental Sætning i Calvins Theologie.

Medens Plade holdt disse Forelæsninger bode i Helsinge, Holbo Herred, den 16 Januar d. A. en Mand, ikke tilbørlig paaagtet af sin Samtid, men ihukommet saa længe dansk Sprog tales, Christen Pedersen. Han opholdt sig her hos en Slægning, Præsten Peder Andersen, og kun een gang have vi haft Leilighed til at nævne hans Navn, nemlig mellem Medarbejderne af den danske Bibeloversættelse. Han var en ægte dansk Natur; med hjertelig Trost havde han knyttet sin Skjæbne til sin ordrevne ulykkelige Konges, og en ligesaa dyb, en ligesaa uegennyttet Kjærlighed til Folk og Fædreland, forenet med et sundt og klart Blik paa dets aandelige Lær fremløser af alle hans Skrifter. Stille og tilbageholdende som han var, spore vi tidligere i Reformationens hjempende Tid kun lidet til hans personlige Virksomhed, og ligesaa lidt vidste man nu, da den havde fejret, at skjonne paa ham. Beständig sysslede han mellem sine Boger, og disse vare ogsaa de eneste Skatte, han efterlod. Hans Svigersøn, Bastian Hylsbrock, tog dem til sig; men da Kongens Befalingsmand paa Krogen, Herlof Trolle, lagde Beslag paa dem „Riget til Bedste“, viste det sig, hvormeget denne havde forstaaet at skjonne paa dem. Hans Dreng, der hentedede Bøgerne i Helsinge, havde af „Danmarks Krønike“ først foran udi staaret 6 eller 7 Serterner (Røg Papir), item midt udi 5 eller 6, og bag udi Bogen 7 eller 8 Serterner“. Det lader til som om Svigersønnen nu havde faaet Dinene op, da han det følgende Aar forskaffede sig kongeligt Privilegium paa at lade trykke Christen Pedersens Oversættelse af Spangenberg's tydske Postil; men han kom ikke til at benytte det, da Bogen ikke blev trykt*); rimeligviis paa Grund af,

*) G. Melbøch, Historisk Tidsskrift. III. Side 629, hvor der er

at Peder Tidemann fort efter udgav sin Oversættelse saavel af Spangenberg's Forklaring over Evangelierne (1556), som over Epistlerne (1560). Hvad der særlig udmærker Christen Pedersen, hvad der udgjør hans aandelige Eiendommelighed, er den naturlige Naade, hvorpaa Kjærlighed til Fortiden og til dens folkelige Udvikling sammensmælte med en oprigtig Tilsegnelse af det rensede Evangelium. Medens den reformatoriske Prædiken sædvanlig, for ret grundigt at bekjæmpe Papisteriet, ifkun altfor meget lagde an paa at nedbryde Alt, hvad der som Fortidens Arv var Folkets aandelige Eiendom, saa vidste han at luttre uden at vrage, og derved at bevare sin Kjærlighed til Sagn og Historie, til Ordsprog og Folkeviser. Men han stod ene i sin Tid — og kun af gamle Thingbøger har en flittig Gransker funnet meddele disse forhen ubekjendte, sparsomme Efterretninger om hans sidste Levedage.

Uagtet de evangeliske Prædikanter's Joven derimod, saa knyttede dog Almuens Gudsfrøgt sig endnu bestandig til Helgener og Helgenbilleder; hver Egn havde sit Billede, sit Crucifix, sin hellige Kilde, om hvis vidunderlige Kræfter Sagnene gik fra Mund til Mund og til hvilke derfor Enhver tyede hen i sin Nød for at søge Raad og Hjælp. Ikke blot Kirkerne vare opfyldte af Billeder, men ogsaa ved Landeveiene vare hyppig Crucifixer eller lignende hellige Minder opreiste. Man anførte til Forsvar herfor, at disse Tegn vare som Menigmands Katechismus; men det vilde Niels Plade, Superintendent i Lund, ikke lade gjælde, da Billederne som oftest forestillede papistiske Legender og ikke Træk af den evan-

meddeelt hvad P. B. Jacobsen har samlet af Helsingør. Raadstue-Arkv.

gelliste Historie. Saadanne kunde man gjerne lade blive, men Billeder af den første Art vilde han have alle Præster alvorlig formanet til at advare Folk imod, da han selv i sit Stift havde erfaret, hvilket Afguderi der dreves med dem. „Hvilken stor Sammenstemmel — siger han *) — er der ikke til Hellig = Mogens. Kirke i Thorum, til det hellige Kors i Edensted, det hellige Kosen i Kosen-Sogn? Hvor mange er der ikke, som den hellige Jomfru til Være tænde Lys for hendes Støtter, som raabe til hende i deres Nød og bringe hende Gaver? I nogle Sogne bære endnu alle Mænd og Qvinder Rosenkrands og holde ikke op med at misbruge Engle-Hilsenen og føre altid i Munden „Guds Lon“ (o: Laan, Gave) og Merilon (o: Marie Laan, Gave)“. Som det var i Skaane var det ogsaa i de andre Stifter; Sjællænderne hentede i Vanløse det hellige Kosen **); i Bidstrup ved Roskilde var der et Kors, hvorom man fortalte vidunderlige Historier, at der paany var udslydt Blod ***), hvilket foranledigede mange Valfarter, da derved især Daarer og Banvittige kunde helbredes. Saaledes valfartede man ogsaa til andre Billeder, til Krogstrup, til Egedes Trefoldighed gjerne paa visse Dage om Aaret †) og da de Besøgende sædvanlig bragte deres Offer med, fandt mangan Præst eller Degn sin Regning ved at nære denne Dvertro. Af samme Art Offer var ogsaa de saakaldte „Kysse-Pendinge“, som en omløbende Præst eller Degn iudsamlende mod at lade Folk kysse en Bog

*) Nic. Palladius, *Commonefactio de vera invocatione Dei & de vitandis idolis*. Wittenb. 1557 med en Fortale af Melancton.

**) Zwergius, *Det sjællandske Cleresie*. S. 86.

**) P. Palladius, *Pia quædam cantica, quæ vulgo Responsoria vocantur*. 1554. Fortalen.

†) Zwergius, *Det sjællandske Cleresie*. S. 86. *Dansk Mag.* I. S. 96

med et eller andet Helgenbillede i*). Dette var vel Afguderiet i sin groveste Skikkelse, men derhos maa man ikke glemme, at mange af disse hellige Reiser, saaledes Maifesten paa Skjøn-Balborgs Dag, St. Hans Aftens Nattevagt, vore Folkefester, der ved at knytte sig til en Helgens Navn fik en Art religiøs Indvielse; og som saadanne havde de nok for tjent en bedre Lod end at fordommes som papistisk Dvertro og Afguderi.

Vare saaledes Forestillingerne om Helgenerne, om deres vidunderlige Raad og Bistand Eysiden i Almuens Religiositet, saa manglede denne heller ikke sin mørke Side, der culminerede i Forestillingen om Djævl-Besættelsen. Denne var ligesaa almindelig udbredt, og de evangeliske Prædikanter turde ingenlunde i og for sig nægte den, da den efter deres Opfattelse havde Skriftens bestemte Medhold. Plade**) formaner kun til at være varsom med, hvad man erklærer for Besættelse, hvilken man skulde kjende paa, om den Syge kan „læse op sine Budord, Troen og Fadervor. Hvis han kan gjøre det, da er det et Tegn, at han ikke er besat, thi det maa den Dnde ikke lide“. Paa det bestemteste fraraader han de saaledes lidende at tye til papistiske Troldmanere, der kun ere Djævelens Gjæffe, men raader dem at gaae til Præsterne eller Herredsprovsten, der da skal foreholde dem passende Steder af den hellige Skrift og endelig helbrede dem ved Djævl-Besværgelsens Ord ved Daaben. De papistiske Troldmanere tale dem rigtignok til med hebraiske Ord: Jeze Behemot beschem donai o: Gaf ud Behemoth i Herrens Navn, som om det havde mere Fynd, men det er „idel Gjæfferi“. Alle

*) Emftd., Side 87.

**) Peder Palladius, Undervildning om besatte Folk 1547 i Danske Magazin. III. S. 89-96.

Egne af Landet vare opfyldte af Hære og Troldmænd, og Folk tvæde til dem, naar deres Køer og Heste eller de selv bleve syge, hvilket Plade vidtløftig omhandler i sin *Visitats-*bog. Ved saadanne Leiligheder, hedder det her, fremsførte Herene da nogle usammenhængende Talemaader, som de havde lært af Djævelen eller Munkene, som f. Ex.:

Marl gif ad Veie,
 Der kom de tre Meie
 Og vor Herre Jesus Christ
 Og Sanct Hans Evangelist,
 Melcher, Jesper, Valper,
 Jesus, Maria, Anna.
 I Ravn Fabers osv.

Men Plade opmuntrede Menigheden til at angive for Dyrigheden de Gjordemødre, der befattede sig med at signe, mane eller anden Slags Trolddom, „for at 100 Læs Brænde kunde blive anskaffet til deres Dyrbrændelse“. Med en Hær stulde man ikke tie, thi de kunde nu under Evangeliets klare Lys ikke længer drive deres Væsen. Folk fra Hoffet vilde komme til dem i Bønderklæder og med et Bind om Benet, for at bringe dem i Fristelse ved at begjære Hjælp af dem. Man saae derfor ogsaa nu, hvorledes det gif dem; en Mængde vare allerede brændte i Malmø, i Kjøge og andre Steder; en Hob sad fangen i Malmø, hvem den samme Straf ventede. I Jylland og Smaalandene jagede man efter dem som Ulve, saa der nylig paa Als og i de smaa omliggende Lande var fanget og brændt henved 52 Hære *). Men hvor stærkt end disse den nye evangeliske Statskirkes Autodafeer lyste, hvor hyppigt de end senere bleve gjentagne paa mange Steder, saa formaaede de dog ikke at forjage Almuens Hang til de sorte

*) Heiberg, P. Palladius. S. 76 fgd. Theologisk Tidsskr. IV, 2.

Konster; tværtimod ethvert Baal gjorde Troen paa den visere, og der blev altid nok tilbage, som paany vilde øve det vove-
rige Haandværk.

De evangeliske Bisper og Præster vilde fornemmelig til-
skrive de gamle Kanniker og Munkes denne Almuens Ved-
hængen ved den papistiske Overtro. Mange af dem havde
endnu ikke opgivet Haabet om atter at see Pavedømmet
vende tilbage, hvorfor de ganske afholdt sig fra Nadverens
Nydelse for ikke at indtræde i Samsund med de Frasaldne.
Ligeledes misbilligede de Præsternes Egteskab, endskjøndt
Plade beskylder dem for, at de selv levede et ryggesløst og
udsvævende Liv*). Nødig vilde de aflægge den gamle Klerke-
dragt ligesom Munkene deres Tonsur, indtil et kongeligt For-
bud hød det, uagtet Kannikerne i Roskilde bad meget om for
gammel Vedtægts Skyld at maatte beholde deres Dragt**).

Efter hvad der er meddeelt om Almuens Religiositet, er
det neppe rimeligt, at Gjendobernes ultra-protestantiske Svær-
merier havde vundet synderlig Indgang; der var heller intet,
Kongen var mere bange for. Derfor paalagde flere Forord-
ninger alle geistlige Mænd det skarpeste Tilsyn med, at disse
Gjendobernes og Sacramenterernes Sværmerier ikke ved frem-
mede Haandværkere eller Tjenestefolk fra Tydsland af indsmug-
ledes i Landet, og den sidste fra Mikkelsdag 1555***) endog med
en saadan Strænghed, at der bestemtes Straf paa „Vere, Liv,
Lem, Have og Gods uden al Naade“, saavel for disse selv, som
for dem, der haledes, „husede eller opholdt dem“. Alle geistlige
Mænd skulde haade hemmeligt og aabenbart rand-
sage, „om Noget er i sliq uchristelig Mening og Sværmeri,

*) P. Palladius, *Pia quædam cantica* 1554, bediceret til Roskilbes
Prælater og Kanniker.

**) Pout. Ann. III. Side 336.

***) Krag og Stephanus, Christian III's Historie. II. Side 240.

og da angive det for Leensmanden eller Borgemeesteren; den gruelige Maate, hvorpaa Gjendoberiet flere Steder i Lybſkland havde ſvunget ſit blotige Sværd mod al borgerlig Orden, forklarer denne Kongens Frygt og de ſtrænge Forholdsregler den fremkaldte. Men ved ikke at indſtrænke diſe til en kraftig Haandhævelse af den borgerlige Orden, ved at paalægge inqviſitoriſke Underſøgelſer, var den Bei betraadt, der altid mere maatte føre Statskirken ind i uopløſelige Forviklinger.

Iffe blot Almuens men ogsaa Præſternes Raahed og Ujædelighed var ſtor; flere Gange maatte det indſkærpes, at „Kirkefred var ligesaa hellig ſom Thingfred“; Drab, Trætter, og al Art Utugt, begaaet af Præſter, var ikke ſjælden. Da derfor Landets Biſper vare ſamlede til et Møde i Kjøbenhavn i Mai 1555, vedtoges der adſkillige Beſtemmelſer, for at opretholde den ydre Sømmelighed. Præſter maatte ikke befatte ſig med Kjøbmandſkab eller vel endog holde Skjæntestue for Bønderne; de ſkulde flæde ſig anſtændigt og ikke færdes med ſtumpede Kapper. „Naar nogen Sognepræſt er fordeelt (dømt) for Retten, da ſkal ham forbydes hans Embede, indtil han retter ſig og bliver ladet løs igen paa Thinget af Dyrigheden, men er det en uærlig Sag, da ſtædes han ikke til Embede igjen.“ — „De Præſter, ſom ugifte ere, leve lybſkelig, derſom nogen derudover forſeer ſig med Zomfrufrænkelse eller andet Skjørlevnet, da maa de ſættes af deres Embeder, indtil de med aabenbar Penitents indtages igjen, og kaldes de i en anden Sted af Stiftet, om de kunde fange Kald“ *). Diſe Straffelove, ſom Biſperne endnu havde Myndighed til at gjennemføre, bleve beſtendtgjort i et latinſt Dekret **).

*) Hndſkt. paa Kjø. Bibl. Kallſte Sml. 4, 489.

**) Pont. Ann. III. S. 339.

Til dette Møde samledes Landets syv Biskopper, men i flere Stifter var der kommen nye Mænd. Niels Esbensen Plade mødte som Biskop over Skaane, Niels Juul som Biskop i Viborg og Claus Lauridsen som Biskop i Aalborg; thi ved hans Udnævnelse blev Sædet forflyttet fra Børglum til denne By, der var den største i den Deel af Amtet, endskøndt den tidligere hørte til Viborgstift, og derfor først nu blev udsøndret derfra *). Paa dette Møde enedes Biskopperne om mange vigtige Bestemmelser; angaaende Almuens Vedhængen ved Helgene og Billedbyrkelsen blev det vedtaget, „at Prædiken skal gaae mod Billedernes Misbrug, for at de først maa tages af Folkenes Hjerte, og saa med Lempe af Kirkeværgerne udbæres, besynderlig hvor Skæfsald eller andet Afgæteri endnu finder Sted.“ Ligeledes paamindes de Landsbypræster, der af Læbe kun læse en Prædiken op af en trykt Postil, „at de skulde straffes, som altid ville prædike af Bøger, og ingentid uden, saameget mere, som de Bøger, de brugte, tit vare „hine gamle falske Prædike-Bøger“ **). Niels Plade antyder ogsaa adskillige af disse Postiller, og tænker derved uden tvivl paa Christiern Pedersens saakaldte Jertegn's-Postil, som rigtignok er en Bog, der kun med megen Barsomhed kunde bruges af en evangelist Prædikanter ***). Dog blev den brugt, og dens

*) Pont. Ann. III. S. 321 og 361.

***) Hndst. Kallste Sml. 4, 489.

***)) N. Palladius, Concionator s. Regulæ quædam utiles & necessariæ concionatoribus observandæ. Her hebdet det mellem de daarlige Præsters Leveregler: dormi secure, sermones parati, Postilla Gallerini, hvormed uden tvivl tre dengang bekjendte Postiller antydes. Den første af disse Dormi secure er nemlig en Fordreining af Discipuli sermones, en Prædikensamling af en tydsk Dominikaner Johannes Herold, hvilken Christen Pedersen stittig har benyttet ved Uarbejdelsen af sin Postil.

Riigdom paa Legender, som opmuntrende eller advarende Exempler, har vistnok tiltalt Folk, endstjondt til Forargelse for Mange. — Endvidere blev der paa Mødet bestemt, hvorledes Præster havde at forholde sig ved Trolovelser, Tillysninger og Vielser, og udtrykkelig fremhævet, at „Adelsfolk skal der ikke lyses for, da det med dem tilforn er udspurgt, naar de komme i Kirken.“

Den egentlige Grund, hvorfor Kongen havde sammenkaldt dette Bispemøde, var for at raade Bod paa Præsternes idelige Klager over deres knappe Indtægter, hvilket havde medført mange Uordener, og især den, at mangen Præst søgte at samle til sig to, tre ja flere Sogne. Efterat Kongen havde hørt saavel Bispens som Stiftsbefalingsmændenes Betænkning, blev Sagen forelagt Rigsraadet, og udkom nu som Lov. Disse saakaldte „Klemmebreve“, hvoraf hvert angik sit særskilte Stift*), bestemte noie hvert Kalds Indtægter og forsøgede dem ofte, stundum ved at skjænke Præsten Kongetienden eller en Part deraf, eller ved at staffe Præsten sin Præstegaard igjen, som Adelsmænd havde sat sig i Besiddelse af, men ogsaa ofte ved at nedbryde, eller som det hed, „obelægge“ Kirker, og altsaa formindste Sognenes Tal. Derved blev tillige Annecteringen af Sogne bestemt ordnet, hvad man tidligere neppe havde kjendt; og med denne Udelæggelse af Kirker var der givet et farligt Exempel, som mange Adelsmænd siden paa egen Haand efterfulgte, saa at man ikke kan undre sig over, at disse Klemmebreve bleve ilde omtalte af Menigmand.

Ved samme Leilighed vilde Kongen ogsaa forbedre Universitetets Indtægter, og derfor bleve Kronens Indkomster

*) Krag og Stephanus, Christian III's Historie. Supplement, S. 133—46.

fra Bønder i Stros og Hjørlande (Frederiksborg) Herreder tillagte det, saavel til Professorers og Læsemesterses Vønning om til fattige Studenters Underhold *).

„Den danske Bibel skal alle Sognepræsterne enten have i Kirken, eller lade med stor Skrift Evangelier og Epistler udskrive lige efter den danske Bibel“. Dette var ogsaa en af den omtalte Synodes Bestemmelser, og den foranledigede Sjællands Biskop til at udgive sin Alter bog, der kom Aaret efter. Han siger selv, at hans Hensigt dermed egentlig kun var, at lade Evangelierne og Epistlerne trykke med stor Stil, for at de gamle Præster lettere kunde læse dem. „Da Præsterne i Almindelighed meget ønskede en Missal eller Haandbog, som de kaldte den, da har jeg med mine fære Embedsbrødres, Superintendenternes her i Riget, Raad og Samtykke, betænkt dem og ladet dem til gode prente denne lille Bog, som skal dog hverken kaldes Missal eller Haandbog, fordi de vare to papistiske unyttige Bøger . . . , men hun maa kaldes efter Titelen: en Collectbog, eller Evangelistarium, eller Alterbogen, hvilken de ogsaa kan bruge paa Prædikestolen.“ Den optog dog, foruden en Collectsamling, ogsaa Luthers liturgiske Forstrifter, men sluttede sig ellers i Et og Alt til Ordinantsen, hvorfor den ikke behøvede nogen særskilt kongelig Bekræftigelse, da det var ved Ordinantsen den vilde hjemle sin Gyldighed, og isvrigt kun anbefale sig ved sin Brugbarhed. I de senere Udgaver optog den rigtignok, for at fremme Censformigheden, nye selvstændige Bestemmelser, hvorved den altsaa mere erholdt selvstændig Gyldighed, som Lov for Gudstjenesten; dog stete dette ikke strax, men først lidt efter lidt**). Nu havde man ogsaa efterhaanden faaet

*) Emfids. S. 154—56.

***) Engeltøst, Liturgiens Historie. S. 22.

flere Kirkesange paa Modersmaalet — den ældste, mere omfattende, Samling, der er levnet os, er fra 1553 — og vare end disse kun temmelig ubehjælpomme Efterligninger af tydske Forbilleder eller af gamle latinske Kirkesange, saa opfyldte de dog deres Bestemmelse, at give Gudstjenesten paa Modersmaalet mere Liv og Varme.

Kongens Frygt for Sacramentererne vaagnede med for-
 meget Styrke, da de pludselig viste sig ikke langt fra Rigets
 Grændser. Det rygtede sig hertil, at en Præst ved Dom-
 kirken i Bremen, Albert Hardenberg, aabenbart vedkjendte
 sig zwinglianske Lærdomme, og dette Rygte bevægede Kongen
 til at tilskrive Magistraten i Bremen. „Vi have ikke villet
 undlade at paaminde Eder“, skriver Kongen, „da Sagen er
 kommen os for Dre, at I som Christne med oprigtig Alvor
 holde fast ved den erkjendte guddommelige Sandhed, og ikke
 give den forføreriske Lære noget Rum; at I for Fremtiden
 ikke vilde udsætte Eder for, at forurolige Kirken dermed, men
 stille Eder af med Suurbeien, dersom I ikke allerede have
 gjort det, hvad vi tillidsfuldt haabe. . . . At man ogsaa skulde
 lade disse Sager komme an paa en Sammenkomst af Lærde,
 og imidlertid give Djævelen Rum, vil kun ilde behage os,
 og maaskee forarsage, at Staden siden bliver ubodelig
 Guds Ord og Nadverens Indstiftelse er, Gud være lovet,
 saa simpel og klar, at man ikke trænger til en Læremester; naar
 kun den guddommelige Sandhed bliver prædikeret og lært med
 christelig Bestedenhed“ *). — Raadet undskyldte sig med, at
 Skylden var Domkapitlets, hvis Præst Hardenberg var, men
 bad forøvrigt Kongen om at faae en theologisk Samtale istand,
 der kunde prøve denne Lære. — Kongens Svar var herpaa,
 at hvad den theologiske Samtale angik, da var en saadan

*) Kont. Ann. III. S. 346—50.

overflødig, da den omtvistede Bære forlængesiden var afgjort, men iøvrigt opfordrede han atter Raadet til at bruge sin Myndighed, „da det var bedre, Domkirken forvandledes til en Steenhob, end at saadanne Lærdomme høretes i den“ *).

Denne Tvist mellem Præsterne i Bremen, vakte ogsaa megen Røre i de nærmest liggende Hertugdømmer, Holsten og Slesvig. Hertug Adolph i Gottorp bestiftede derfor trende Mænd, Poul v. Eitzen, dengang i Hamborg, kort efter Over-Superintendent i Gottorp, Wolquartz Jonas, Hofpræst og Superintendent for de gottorpiske Besiddelser, samt Peter Bockelmann, Præst i Husum, til at foretage en Bisitation i alle Hertugen underlagte Kirker, for noie at prøve Præsternes Lærdom og Wandel. Disse Bisitatorer lode Præsterne underskrive en af dem affattet Beseendelse, hvori de først i Almindelighed forpligtede sig til at lære overeensstemmende med den hellige Skrift, den augsburgske Confession og den gjældende Kirkeorden; derpaa gjennemgaaes de enkelte Lærdomme, om Retfærdiggjørelsen, om Daaben og Nadværen, for med Afvisning af alle Branglærdomme bestemt at udtale sin Samstemning, med de vittenbergiske Reformatorer **).

Kongen vilde ogsaa tage sine Forholdsregler for at sikkre sine Riger, og afæftede derfor de Hoilærde ved Universitetet en Erklæring under Navn af „en Tavle om Herrens Nadvæere eller Alterens Sacramente“, affattet af Niels Hemmingsen, der nogle Aar tidligere (1553) var bleven Professor i Theologien. Den skulde ikke være en Enkeltmands Mening, men være „en almindelig, aabenbar, eendragtlig, den menige Christen Kirkes over disse Lande og

*) Dänische Bibliothek. V. S. 185—93, 206—14.

**) Dänische Bibliothek. IV. S. 182—192.

Riger Confession og Bekjendelse". Forfatteren gjenmemgaaer her de forskellige forkastelige Lærdomme om Nadveren, der paa den Tid vare fremkomne. Ved at gaae ud fra Indstiftelsesordene: „Dette er mit Legeme“, viser han, hvorledes hvert Parti tager sit Ord og kunstler med det. Nogle mene med Carlstadt, at Jesus ved at sige „dette“, har peget paa sit Legeme; Andre med Zwingel, at „er“, skal forstaaes som „betyder“; Andre med Dcolampad, at Legeme maa forstaaes figurligt, eller med Anabaptisterne, om et aandeligt Legeme. Nu omtales ogsaa Papisternes Bildfarelser, og endelig den sjette, Calvins Mening, paa følgende Maade: „Nogle bekjende vel, at Christi sande Legeme og Blod er ubi Nadveren tilstede, men de mene og sige, at saadant Christi Legeme og Blod annammes allene af de rette troende og Christne Menneſter med Troen. Enddog disse og vel bekjende, at saadant Christi Legeme og Blod gives og uddeles formeðst Tjenerens, det er Præstens Haand; og alligevel der findes nogle lærde Mænd, som denne Mening ikke forskyde eller forkaste, saa kommer hun dog ikke overeens med Pauli Ord, som siger, at den, som uærdig annammer dette Sacrament, han bliver skyldig i Christi Legeme og Blod, fordi han ikke gjør Forskiel paa Herrens Legeme“. — Medens de andre Lærdomme afvises som falske og løgnagtige, misbilliges vel ogsaa denne, men saaledes, at det tilstaaes, mange lærde Mænd give den Medhold. Som den syvende og sidste, dvæler Tavlen endelig ved Luthers Afskuelse. „Omsider ere Nogle, som bekjende og sige, at ubi Nadveren er Christi sande Legeme og hans sande Blod nærværende tilstede, og at saadant annammes ikke allene af de Gudsfrygtige og Fromme, men ogsaa af Dienstkælle og falske Christne; af disse alene med Munden, men af de andre, baade med Munden og Hjertet.“ Denne Tavle er underskrevet af de tvende Brødre

paa Sjællands og Skaanes Bispestol samt af Universitetets Professorer, af hvilke Underkrifter vi fremhæve følgende: „Jeg, Peder Valladius, vedersiger og fordømmer disse Bildfarelser og Kjætterier i den Lærdom om Sacramentet, som i denne Tavle opregnede ere, og jeg bejaer og samtykker den almindelige christne Kirkes Mening og Lærdom om Nadveren, som her er udtryffeligen sat og tilkjendegiven.“ — „Jeg, Johanne Maccabæus, forkander og forsværger disse og alle de Bildfarelser, som imod Jesu Christi Nadveres Samfund urettelig og falskelig opdigtede ere . . . og derimod bejaer og samtykker den Sentens og Lærdom, som de hellige Apostle i deres Skrift lære, og den høibærømte Stole i Wittenberg nu lærer og bekjender.“ — „Jeg, Niels Hemmingsen, bekjender, at jeg forsager alle Sacramenterernes Bildfarelser om Herrens Nadvere; jeg annammer og samtykker den almindelige Jesu Christi Kirkes Sentens og Lærdomme, som ubi denne Tavle om Nadveren er fremsat, forklaret og beviist; og at jeg saa aldeles klarligen og udtryffeligen bejaer og samtykker den augsborgske Confession, den sariske og vore Kirkes Confession og Bekjendelse om den allerhelligste Nadvere“ *).

I Anledning af disse Tvistigheder, havde Melancthon skrevet til Kongen om, at man skulde vedtage efter fælles Overenskomst en ny Formel angaaende Alterens Sacramente; men dette Forslag fandt ikke Kongens Bisald: „vi skulde da om vor forhen bekjendte og antagne Lære nu igjen tvivle, om der forhen var talt og lært rigtigt.“ Derimod

*) Denne Tavle er ingenstunde fuldstændig trykt; den findes i en dansk Oversættelse, som Haandskrift paa det Kongl. Bibliothek, hvoraf ovenstaaende er taget, og vil blive meddeelt i et følgende Hefte af „Kirkehistoriske Samlinger“.

sendte han ham det nysomtalte Skrift, som „vore Kirkers Beskjendelse“, og meente, at Sagen dermed kunde bero, uden at man behøvede at indlade sig paa nye Colloqvier, en Sag, der var ham ligesaa meget imod som nye Beskjendelser *). Derfor lagde Kongen kun lihen Bægt paa „denne vore Kirkers Beskjendelse“, og den er ikke engang bleven offentliggjort; men Grunden hertil kan muligviis ogsaa have været en anden. Vel udtaler Universitetet sig i Tavlen bestemt for den lutheriske Anskuelse, eller, som Plade rigtigere udtrykker sig, for „den almindelige Christne Kirkes Mening og Lærdom“, men dog ikke med nogen skarp Udelukkelse af Calvin, ligesom og Kongen selv, i det han bekjæmpede, kun saae Zwingli's Wildfarelser, hvorfor han og henventer sig til Melancthon, og venter fra hans Haand en Gjendrivelse af Hardenbergs Brangkerdomme. Dette har neppe været de skarp lutheriske Theologer, hvis Ordfører fornemmelig Flacius Illyricus var, ganske tilpas, hvorfor ogsaa denne i en Skrivelse til Kongen søgte at oplyse ham om Melancthons tvivlsomme Stilling **). Derfor kunde ogsaa Frygten for at fremfalde nye indviklede Undersøgelser og dermed nye Tvistigheder, maaskee have bevæget Kongen til ligesom atter at lade den Tanke falde, der forhen havde bragt ham til at afæste sine Theologer en saadan Beskjendelse.

Da det bestandig var Zwinglianernes Sværmerier, Kongen bekjæmpede, uden at han ret var bleven opmærksom paa Calvin's mæglende Stilling, kunde derfor ogsaa flere af de Underskrivende i deres Hjerter nære en langt større Samstemning med denne den sveitsiske Reformations ypperste Heros, end de fandt det raadeligt nu at lægge for Dagen. H e m m i n g-

*) Pont. Ann. III. Side 351.

***) Pont, Ann. III. Side 354—57.

sen, som blev dette Aar forfremmet til Dr. theol., maaskee til Belønning fordi han ved denne Leilighed havde været Universitetets Ordfører, beraaber sig senere ofte paa, at Macalpin ved denne Promotion ligefrem havde nægtet, at Frelseren kunde være legemlig allevegne, hvilket netop er et Grundtvistepunkt mellem Calvin og Luther. Macalpin har ikke efterladt sig nogen Skrifter, hvoraf man nærmere kunde lære hans Anskuelse at kjende, men Hemmingsen udgav netop samme Aar et af sine theologiske Hovedværker, *Enchiridion theologicum*. Denne hans kortere Dogmatik maatte ved sin simple og klare Fremstilling af den kristelige Læres forskellige Sætninger være en meget brugelig Haandbog for Præster og Studenter, men angaaende det omtvistede Punkt udtrykker Hemmingsen sig her ligesom i Tavlen; nemlig saaledes, at kjendte man ham kun af disse Ytringer maatte man formode, at han var en streng lutherisk Theolog, men nu da man kjender hans senere Optræden, seer man nok, han kunde skrive hvad han strev, uden dog væsentligt at nære nogen anden Anskuelse end den, han senere mere uforbeholdent udviklede.

Hvad det altsaa her gjaaldt om, kom egentlig først senere til at træde frem, og vi vende os derfor atter til de indre kirkelige Forhold. Paa Bispemødet i Kjøbenhavn 1555 var man bleven enig om, at „bandsatte Mennesker skulle gaae af Kirken under Sacramentets Tracterelse; dersom de ikke vilke, naar de ere engang paamindte, da skal Sognepræsten paaminde Sognefolkene at uddrive dem fra sig, om de vilke nyde Sacramentet“ *). Især tænkte Hans Tausen meget paa, at gjenoplive den gamle Kirkes strengere Tugt og udtalte skriftlig sin Mening herom, som han sendte til Blade; for at han til-

*) Haandskrift paa Kongens Bibliothek. Kall'ske Sml. 4, 489.

ligemed Macalpin og de andre Theologer kunde afgive sin Betænkning. Ved samme Leilighed klager Tausen ogsaa over den Overlast, Præsterne led af den ustyrlige Adel. Han havde selv i sit Liv erfaret det. Der fortælles nemlig, at engang han prædikede i Ribe var en Adelsmand bleven saa opbragt, at han med draget Sværd var gaaet ham paa Livet *). Nu var det en Præst i (Norre- eller Sønder-) Dmme, der var bleven forurettet, uden at han angiver hvori Forurettelsen bestod, men klager kun i Almindelighed over, at deres Vilkaar var meget haarde med denne „uæble jydste Adel“ (ignobili jutica nobilitate **). Vignende havde ogsaa Præsterne i Sjælland faaet at fornemme. Der vilde Adelen betragte Præste- og Degnesønner som Bornebø, indtil et Kongebrev (Nat. Bartholom: Dag 1530) fritog dem derfra og erklærede, at de Børn, der fødtes i Præsters eller Degnes Huse, skulde være fri som dem, der fødtes i en Kjøbsted ***).

Det var især den Adelen indbrømmede Ret til at reklamere, hvad der forhen var skænkter til Kirker og Præster, der gav Anledning til de vilkaarligste Anmasselser; ofte berøvede Adelsmænd Præsterne deres Jorde og Gaarde, gjorde Paa-stand paa Kirkerne Grund og behandlede dem som deres Eiendom; men Hans Tausen lod sig ikke skræmme. Han indstævnedes Ransmændene, naar han kom til Rundsab derom for Kongen og Rigens Raad, og erholdt ikke sjælden en gunstig Kjendelse, hvorfor det ogsaa synes som den jydste Adels Harme særlig rettede sig mod ham.

Tausen havde ønsket at høre de kjøbenhavnske Theologers Betænkning over sit lille Skrift, men Sygdom forhindrede

*) Pont. Ann. III. S. 147.

**) Judicium de excommunicatione. (Hdft. paa Kgl. Bibliothek. Thottiske Sm. 4, 126.

**) Pont. Ann. III. S. 307.

Plade i at svare og Macalpin var imidlertid død, hvorfor Skriften heller aldrig blev trykt. Macalpin døde hædret og agtet af sin Samtid, og Kongen viste, hvor høit han satte ham, ved personlig at følge ham til Graven *).

En anden Anledning til Sammenstød mellem Bisper og Adelsmænd foruden Kirkegodset var Præstevalget, ikke saameget i de egentlige Patronatskald som i de andre, hvor Adelsmænd havde betydeligt Jordegods og derfor gjerne vilde tale et Ord med ved Valget. Et saadant Tilfælde fandt Sted i Aarhus Stift, der er ganske mærkeligt, fordi det ogsaa oplyser, hvordan det gik til ved et saadant Valg. At Bisperne endnu kjendte ikke efter Loven saa dog i Birkeligheden gennem Provsterne næsten egenmægtig raadebe for Valget, er ovenfor omtalt, og Kongen synes ikke at have haft noget derimod, idet mindste høre vi ved denne Leilighed, han mundtlig har befaleet Bisperne, „at hver skulde i sit Stift gjøre sig Flid til, at de Personer, som enten havde været eller endnu vare til Studium, kunde besønderligen forsee udi samme Stift, naar der blev noget Kald ledigt“. Dette sidste, at Enhver skulde forsee i sit Stift, synes ogsaa Bisperne at have lagt megen Vægt paa: ellers maatte jo „mange gode unge Personer, som søge Skole og Lærdom, saagodtsom falde udi Mishaab og plat overgive Bogen, naar de saae Fremmede af andre Stifter skulde komme og blive forseeet med Kirkens Forsyn, og de, som indfødt var udi Stiftet kunde ingen Forsyn fange.“ Det omtalte Tilfælde var følgende: da der var død en Præst paa Jørgen Rosenfrands's Gods, vilde Bisoppen, Laurids Bertelsen, bestille en Præst fra et andet Herred i Stiftet, uden at man mærker til at noget Valg var foregaaet. Men da kom Rosenfrands til og bragte En med sig fra Veile, hvem

*) Pont. Ann. III. S. 343.

han helst undte Kaldet; han sendte ham til Biskoppen og forlangte, at han enten strax skulde beskikkes eller ogsaa at der skulde prædikes paa Balg. Men Bertelsen svarede herpaa, forunderligt nok paa en Tid, da Menighedens Balg var lovbestemt, at det slet ikke var Skik i Stiftet, at der prædikes paa Balg, og han fandt det kun lidet ønskeligt, at denne Skik indførtes, fordi „skulde det saa gaae til, at først Een saa en Anden, saa en Tredie og saa en Fjerde osv. skulde stedes til at sampe og lyses med Prædiken, da vilde den undertiden, som høiest kunde raabe og meest med Ord kunde prale, dog maatte haade ulærd og ugubelig, fange Raar og Udvalgelse, og den, som lærd og gudfrygtig er, maatte forskydes og gaae tilbage, hvorudaf vil komme ikke alene Bulder og Ustikkethed, men ogsaa Forargelse og Guds Ords Foragtelse i den hellige Kirke“. Da nu imidlertid Rosenkrands stod paa, at der skulde foregaae Balg, kunde Bertelsen ikke nægte, hvad Loven foreskrev, men prædikes skulde der ikke, da den, han foreslog, var „vel bekendt i sit Herred og begjæret af Nogle“; hvis han da „befindes skikkelig“, indseer han ikke, hvorfor han skulde forskydes*).

Snart stod Christian III ved sit Livs Grændse. Kunne vi end ikke mere istemme den overvættets Lov, der er bleven denne Konges Bestyrelse af Kirke og Skole til Deel, saa bliver der dog altid nok tilbage, der sikker ham en høilovlig Ihufommelse. Han var bydende og streng med andedødes tænksomme, og var altid rede til at bruge sin hele kongelige Myndighed, for at værne om den evangeliske Kirkeorden, hvis Lærdomme han allerede som ung Prinds havde grebet med Overbeviisningens Kraft. Han var tydst i hele sin Dannelse,

*) Danske Magazin IV. 205 fgd. Jfr. Dr. Engelstoft, Om Beskikelse af Kirkens Tjenere. Theolog. Tidsskr. V. S. 197—98.

og henreven af sin Tids mægtige Elias søgte han at værne om den rene Læres Sæd i sine Riger og Lande ved at holde sig nær til den høie Skole i Wittenberg, hvori han ogsaa saae det bedste Middel til at nedkue det revolutionære Røre i Reformationen. Rigtignok blev derved den folkelige Bevægelse, der gjærede stærkt i selve Reformationskampen, atter trængt tilbage og navnlig havde Folkelighedens Talsmand Christen Pedersen nok fortjent en bedre Lod af den nye danske Høiskole end at sygne hen i en lille sjællandsk Landsby. Endskjøndt Forbindelsen med Rom og de Rom hengivne Kirker var afbrudt, vilde Kongen dog nok anerkjende og bevare et noiere Samfund med alle reformerede Statskirker, uden ængstelig at prøve de dogmatiske Lærdomme; ja selv med den russiske Kirke søgte han at indlede en nærmere Forbindelse, ligesom ogsaa Patriarken i Constantinopel, da han erfarede de nordiske Rigers Frafald i Rom, sendte, et Par Aar før Kongens Død, en anseelig Prælat Lemetrius fra Kairo herind, for at prøve „om de nordiske Kirker kunde samles med den constantinopolitanse i en almindelig og samdrægtig Tro og Lærdom“. Denne Lemetrius lod sig, efter Sigende, ganske vel „befalde i disse nordiske Lande“; „han fandt mange ypperlige Ingenia og en kostelig Skole“, men han kunde ikke finde sig i, at det geistlige Guds blev anvendt til verdslig Brug *). Der var tvende samvirkende Aarsager, sig de paveligsindede Skribenter, som skaffede det lutheriske Skæpperi Indgang: den ene var Klerkes og Præsters Lyst til Giftermaal, den anden Adelsmænds Grubsthyed efter Kirkegods; og det laader sig ikke nægte, at de begge ogsaa hertilands virkede med. Medens den første bidrog til at fremme Orden og Sædelighed, saa bliver derimod Kongens Estergivenhed mod Adelsens Haver

*) Krag og Stephanus, Christian III's Historie. I. S. 389.

syge paa Kirkers og Skolers Beføstning den vægtigste Anse, den følgende Tids Historie har mod hans indre Forvaltning. I sit personlige Liv var Christian III et Monster paa Fromhed og Gudsfrøgt, og han krævede med Strængighed det samme hos Andre, hvorfor han hyppig anordnede almindelige Bededage eller Gagnedage som de endnu kaldtes. Især i hans senere Aar antog hans fromme Iver en strengere Charakter. „Ifte alene paa Kjøbenhavns Slot, hvor han var meget, søgte han Kirken idelig, men moren hver Dag, naar Kloffen var 6, reed han ned til Helliggiestes Kirke; hver Søndag, naar Tjenesten var ude paa Slottet, kom han med sit ganske Hofgesinde ned og hørte Aftensang i vor Frue Kirke. Naar almindelig Herredag eller anden Samling var af Rigens Raad eller Adel, vilde han ifte lade Nogen til Forhør eller sætte sig paa Rædterting med dem, før de alle havde været i Kirken, hørt Guds Ord og gjort deres idelige Bønner“ *). Da han laae paa sin Sotteseng kom, Dagen før Juleaften, hans Hofpræst Poul (Noviomag) ind til ham, for at trøste ham, men Kongen svarede mildelig: der har været En hos mig, som bad mig være trostlig og sagde, at al min Svaghed skulde nu tilstundende Nytaarsdag faae en god og lykkelig Ende.“ De Omstaaende bleve underligt tilmode derved og Lægen hyldstede til de Andre: den gode Herre har haft en Drøm, men Kongen svarede lydelig: „Nei ingen Drøm, disse Dine have seet og disse Dren hørt hvad jeg taler“ **). Som Barslet havde bebudet, indtraf det virkelig, og det Dølstende i den fromme Konges sidste Timer bevarede sig længe i frisk Minde. Med rolig Fatning talte han om sin nærforestaaende Dødsning og sagde til sin Hofpræst Mester Poul, der netop kom fra sin

*) Emstbd. S. 388.

***) Emstbd. S. 398.

Faders Dødsleie: „Idag skal jeg følge ham, og som I har været hos Eders Fader i hans Hjerste, maa I ogsaa være hos mig“. Han bad ham om at være fort med sin Prædiken idag, da han kun havde knap Tid, modtog derpaa Sacramentet, trøstede sin Gemalinde og velsignede sine Børn. Nu istemte han med lydelig Røst og med freidigt Hjerte Luthers herlige Psalme: „Mit Fried und Freud fahr ich dahin“, bad derpaa Præsten at synge den anden: „Nun läßt uns den Leib begraben“ og under Psalmesangen stred han den sidste Strid. Nytaarsdag om Eftermiddagen Kl. 4 ubaandede han det sidste Suk, medens Mester Poul tilvinkede den henfarende Aand sit Farvel med Psalmistens Ord: „Som en Fader forbarmer sig over sine Børn, saa forbarmer Herren sig over dem, der frygte ham“^{*)}.

Juden saa Kar fulgte ogsaa de Mænd Christian III i Graven, der havde levet og virket med ham. Brødrene Peder og Niels Plade, den fattige Esbern Jensens berømte Sønner, ere ubentvødt de Mænd, hos hvem vi reneft og klareft gjenfinde Aanden i Christian III's Styrelse af Kirken. Begge vare afgjorte Benner af den strængt lutherfte Theologi og arbeidede med uførtroden Iver for gjennem Tale og Skrift at udbrede de evangelifte Lærdomme. Skjontt milde og omgængelige i deres hele Væfen, vifte de altid ubøielig Stræng-
 heb mod alt, hvad der mindede om Papifteriet, og det, som det synes, i en høiere Grad end de Mænd, der fornemmelig vare virkfonne i Reformationens kjæmpende Tid. Saaledes klager Niels Plade over, at, da han modtog Skaane-Stift efter Wormorsen's Død, vare endnu alle Kirker opfyldte af forargelige Billeder, og Jørgen Sabolin i Fyen maatte

^{*)} Pont. Ann. III. S. 364—66. Zverginus det fjællandske Clerest. S. 454—56.

ofte høre ilde for, at han i Hjertet holdt med Papisterne, medens Peder Plade bestandig tvistedes med gamle Kanniker og Munke i sit Stift. Heller ikke om Hans Tausens bispelige Virksomhed er der efterladt os noget Spor til at han deelte denne Brødreens Iver, medens vi finde Vidnesbyrd, der minder om hans tidligere folkelige Djærthed, naar han dristig møder de egenraadige Adelsmænds Annasjelfer. De tvende Brødre terimod, med al deres forekommende Venlighed mod Alle, bevarede ligesom deres Konge en mere aristokratisk Holbning, hvorfor de vare vel seete ved Hove som paa Adelsens Gaarde. Uagtet denne Forskjellighed arbejdede de alle, hver paa sin Maade, med redelig Iver i den samme Herres Tjeneste. At den menige Almue nu maatte blive ret oplyst om den kristelige Børnelærdom, var en af Reformationens store Formaal, hvorfor de alle idelig og idelig paalagde Præsterne ved hver Gudstjeneste at samle Sognets Ungdom til katechetisk Underviisning i Kirkerne og indstærpede dem, at Ingen maatte stedes til Nadværen, der ikke kunde gjøre rede for sin Tro. Navnlig havde Tausen ved disse Bestræbelser mange Vanskeligheder at overvinde saavel ved Præsternes Brangvillighed som ved Almuens Ligegyldighed *). Ogsaa virkede Peder Plade og Tausen i Forening med Hensyn til Psalmesangen, uden at dog nogen af dem havde digterisk Gave og maatte derfor noies med at oversføre fra Tydsken; men ogsaa dette gjorde Plade med et polemisk Sideblik, for at fortrænge de gamle utugtige Helgenviser **). I den unge Hans Thomesen, som Tausen kaldte til Rector ved Skolen i Ribe, fik han en dygtig Medhjælper, da det først var ved hans Psalmer den evangeliske Kirkesang begyndte at udfolde

*) Røn, Lutherus danicus. Tausens Levnet. S. 104—7.

***) Den danske Psalmedigtning. I. S. 54.

fine Binger i de danske Menigheder. — Ved Efterretningen om Christian III's Død tilskrev Peder Plade den unge Konge et Trøstebrev fra sit Sygeleie, og for svag til selv at varetage sit Embede, indviede Broderen, Niels Plade, Hans Albertsen, der nylig var bleven Professor i Theologien, til hans Medhjælper og snart blev denne hans Efterfølger. Sadolin i Fyen døde samme Aar som Kongen; begge Brødrene døde Aaret efter, Peder Plade den 3die Januar og Broderen saa Maanedet senere, og endelig Hans Tausen det følgende Aar. Saaledes vare de Mænd gangne til Hvile, der ved Tale og Skrift havde levet og virket for den danske Kirkes evangeliske Fornyeelse, og hvis Minde derfor skal leve, saalænge det himmelske Sædekorn, hvorum de som Morten Luthers Kærlingetrolig fredede, endnu udfolder sin spirende Kraft i danske Hjerter.

Det var altsaa for en stor Deel nye Mænd, der ved Frederik II's Regjering kaldtes til Virksomhed i Kirken og Skolen, og derfor ville vi ogsaa i aandelig Henseende spore en Forandring, om end denne først viser sig lidt efter lidt. Ved sin Regjeringsstiltværelse blev Kongen strax indvillet i en Krig mod Ditmarskerne, og for at skaffe sig de fornødne Midler til dens Førelse, maatte han i Krigsskat opkræve en Trediedeel af Præsternes aarlige Indkomster, og derhos blev der for dette Aar lagt Beslag paa alle Kirkers Tiende og Indkomster i hele Landet*). Men efterat Krigen var tilendebragt, viste han sig overordentlig gavmild mod Kirken og Skolen, uden at dog dette kom Præsterne tilgode.

*) Engelstoft, Om Patronatsretten. S. 55. Theol. Tidsskr. VI, 2. Pont. Ann. III. S. 367.

Disperne i Ribe, Kjøbenhavn og Lund fik betydelig Forsøgelse af deres Indkomster ved Tillæg af Kongetiender, og paa samme Maade Skolerne i Aarhus og Lund, endstjøndt det, der blev tillagt denne sidste Skole, vare Tiender, der i Reformationstidens Forvirring var den berøvet *). Det var Kongens bestemte Villie, ubrødeligt at opretholde den kirkelige Orden, hans Fader havde gennemført, og han tænkte ingenlunde paa, atter at knytte den afbrudte Forbindelse med den romerske Stol. Imidlertid drømte man dog udenlands om, at den unge Konge mueligviis vilde være at bevæge til at anerkjende Tridentiner-Conciliet, der atter skulde samles for at slutte sine tvende Gange afbrudte Forhandlinger. I det Viemed skulde en apostolisk Nuntius smugles herind i Landet i Selskab med en keiserlig Gesandt; men Planen mislykkes, og den pavelige Udsending kom ikke længer end til Lybek. Her erholdt han nemlig Kongens Svar, at en pavelig Legat ikke maatte betræde disse Riger og Lande, da Kongen ligesaa lidt som sin Fader vilde træde i nogen Underhandling med Rom **).

Den Mand, der under Frederik II's Regjering angiver Tidens aandelige Eiendommelighed, er Niels Hemmingsen; vel havde han i henved 20 Aar allerede virket i Hovedstaden, baade som Professor ved Høiskolen og Præst ved Helliggeistkirke; men i Christian III's Tid træder han mere tilbage ved Siden af Yeder Plade, og de andre under denne Konge høit betroede Mænd. I denne sin lange Embedsvirksomhed havde han haft Leilighed til at danne en bygtig theologisk Skole mellem Landets Ungdom, og nu i hans fremrykkede Manddomsalder, vare mange indflydelsesrige Stillinger i den

*) Pont. Ann. III. S. 376 fgd.

***) Emphds. S. 378 fgd.

danske Kirke og Skole beklædte af Mænd, der skyldte ham deres theologiske Dannelse. — Hemmingsens tidligste Ungdomsliv er temmelig ubekjendt, og maa for størstedelen oplyses af enkelte henfastede Utringer i hans senere Skrifter; end ikke naar og hvorledes han blev overtydet om Pavedømmets Bildfarelser, veed man at angive, men i og for sig er det let forklarligt, at et saa opvakt Hoved som Hemmingsen maatte blive revet med af Tidens aandelige Bevægelse, og at det maa være skeet paa den Tid, han endnu var i Skole, kan man slutte deraf, at han tyede til Wittenberg, dengang han var i den Alder, at han paa en Højskole maatte søge sin videre Uddannelse. Muligviis kan den roskildske Kannik, Niels Blache, hvis Skole han en Tidlang besøgte, i den Henseende haft Indflydelse paa ham, idetmindste giver han ham, i Tilagnelsen af sine „katechetiske Spørgsmaal“, det Lov: „at han troligen underviste ham i Religionens Begyndelsesgrunde“, og vi have tidligere lært Blache at kjende som en Mand, der med Skarpsindighed og Værdighed søgte at gaae en Middelvei mellem de kæmpende Anskuelser. Hemmingsen var en Bondesøn fra Folland, født i Taagerup den 12 Mai 1513, og tilbragte sine Læreaar i forskjellige Skoler, senest i Roskilde, hvor han var to Aar, og i Lund, hvor han søgte hen. for under Kannikens, Mester Bent's Vejledning at studere Græsk. Da han, 24 Aar gammel, 1537 vilte til en Højskole, var der ikke at tænke paa at gaae til Kjøbenhavn, hvis Universitet først begyndte at reise sig af sine Ruiner. Han drog derfor til Wittenberg, men uden Udsigt til nogen Understøttelse, og de saa Dalere, han havde iommen, bleve ham endog frastjaaetne undervejs, hvorfor han i Wittenberg maatte ernære sig ved at give privat Underviisning, eller ved at afskrive Forelæsninger for sine mere velhavende Landsmænd, som opholdt sig der. Men Me-

lanchtons Yndest, som han i hoi Grad vandt ved sit Ietnemine Hoved og sin usfortrødne Flid, berebte ham i Hjemmet en lysere Fremtid. Efter fem Aars Ophold vendte han hjem, forsynet med Melanchtons bedste Anbefalinger, maaſtee i Macalpin's Selſkab, og fandt allerede det følgende Aar en Anſættelse ved Univerſitetet*). Under denne mangeaarige Lærervirksomhed, er det Hemmingsens utvødelige Fortjeneste, at have bragt den hjemlige Videnſkabelighed i Være, ſaa at Landets Ungdom flokkedes til hans Hørefale, og Kjøbenhavn's Univerſitet kom til at indtage en agtet Plads mellem de evangeliske Høiſkoler, hvilket er ſaameget glædeligere, ſom Wittenberg nu ved Reformatoreernes Bortgang tabte den fremragende Betydning, det tidligere beſad.

Wille vi i korte Træk ſildre den aandelige Eiendommelig-
 lighed, for hvilken Hemmingsen førte Ordet, da bliver man
 ſnart vaer, at den religiøſe Begeiſtring, der bruſede mægtigt i
 Reformationens første Frembrud, nu var vegen for en for-
 ſtandig Reſexion. Det Brud, der ved Reformationen var
 ſteet med Fortidens kirkelige Udvikling, ſøgte man praktiſt at
 bøde paa, ved for Fremtiden at opretholde Enighed ſaavel
 med Henſyn til de kirkelige Skikke, ſom de theologiske Lær-
 domme. Som tidligere, i Naredømmets Dage, Kirkens
 Eenhed, ſaaledes blev nu Enighed (concordia) Tidens
 Løſen, men denne kunde tilſigtes paa en dobbelt Maade:
 enten derved, at man i religiøs Videnſkabelighed faſtholdt
 et beſtemt udviklet Lærebegreb ſom ene ſaliggjørende, eller
 derved, at man i forſtandig Reſexion erkjendte Dyder og
 Udyder paa begge Sider, og derfor vilde vinde Enigheden ved
 at ignorere Forſkjellighederne, kun med beſtemt Misbilligſe

*) Doctor Niels Hemmingsen ſilbret af Jens Møller; Hiſtoriſk Ra-
 leuder, Anden Aargang. 1815. S. 329 ſgd.

af den lidenskabelige Tone, der yttrede sig i Fortjættninger. Unægtelig kjendte den romerske Kirke ikke de protestantiske Statskirkers smaalige Joren for Ensomigheden; men den kunde oversee Forskiellighederne, da Eenheden var fast beskyttet ved Forbindelsen med den romerske Stol; nu var denne hævet, og man vidste ofte ikke at angive det fælles forbindende mellem de Frasalde, uden ved det reent negative, at man protesterede, da den positive Paastand, om udelukkende at holde sig til Skriften, blev forstaaet forskielligt, og var derved netop Tvedragtens Næring. Det var fornemmelig i Forholdet til de sveitserske reformerede Menigheder Banfeligheden laae. Tidligere havde man kunnet være mere ligegyldig ved disse; ligesom Luther afviste dem under Navn af Schwarm- und Kottengeister, saaledes bleve Gjenløbere og Sacramenterere her bestemt forbødte, og man havde kunnet det paa Grund af de politiske Forstyrrelser, der hyppig ledsagede de sveitserske Reformatorer. Men nu var ved Calvin's Indflydelse Forholdet blevet et andet; de sveitserske Menigheder erholdt ved ham i praktisk Henseende en fast Organisation, og i dogmatisk, en saa fuldendt theologisk Lærebygning, at den vakte alle Lærdes udeelte Beundring; Forholdet imellem dem var ikke mere som mellem kirkelig Orden og sværmerisk Forstyrrelse; tværtimod, begge vare ordnede Samfund, men med gennemgribende Forskielligheder i den dogmatiske Lærdom. Her forsøgte Melancthon atter sin Middelvei, for at bevare Enigheden og undgaae Schismaet, ved at finde noget sandt og noget vrangt paa begge Sider og dulme den lidenskabelige Hæftighed ved forstandig Reflexion. Medens de lutheriske Menigheder med religiøs Lidenskabelighed samlede sig om Herrens Indstiftelser som Salighedsmidler, vilde Melancthon kjolne Jveren ved at nærme sig til Calvin i Opfattelse af disse's Betydning; naar-de cal-

vinistiske Menigheder efter deres Mesters Exempel, med speculativ Videnskab fordybede sig i Udvælgelsens evige Raadslutning, da vilde Melancthon ogsaa her dæmpe Iveren, og holdt sig med Luther til den i det virkelige Liv aabenbarede Raade. — Hemmingsen tilhørte med hele sin Sjæl den philippistiske Retning, og en saadan koldblodig Fordragelighed, der ængstelig undgaaer enhver Uenighed, der opretholder og forsvarer det Bestaaende, fordi det er det Bestaaende, og fordi en Forandring let kan vække den slumrende Videnskab, blev snart almindelig Tone mellem Danmarks Theologer. Det er Philippismens Betydning i kirkelig Henseende, at den erkjendte, hvad Melancthon saa dybt følte, det Betænkkelige i de indtraadte kirkelige Schismaer; den erkjendte, at theologiske Stokers Tvistigheder ikke burde begrunde kirkelig Sondring, uden dog bestemt at finde, hvad den bestandig søgte, den fælles Tro, der begrunder og betinger det kirkelige Fællesskab. Melancthons Benner vare fortrinnsviis Videnskabsmænd, og det er i videnskabelig Henseende deres store Betydning, at føre Ordet for en friere Videnskabelighed, ligesom de selv vare dens ypperste Dyrfere. Frederik II's Regjering hertullands udmærkede sig ogsaa ved levende Interesse og velvillig Understøttelse af al Videnskabelighed; hvilket ogsaa som Anders Sørensen Vedel til Gode, hvis stille Gang gjennem Livet vi ikke tør tabe af Sigte ved Siden af Hemmingsens mere glimrende Dptræden, fordi den Kjærlighed til det dansk folkelige, der var gaaet i Graven med Christen Pedersen, atter fornyede sig i ham; og han fandt i rigeligt Maal den Opmuntring og Paaskjønnelse af sin Samtid, som Christen Pedersen maatte savne.

Ogsaa i en anden Henseende kunde man maaskee finde det paafaldende nok, at den folkelige Udvikling, der med Reformationen kjæmpede for sin Anerkjendelse, men som træng-

tes tilbage ved den Dørvægt, den tydste Indskydelse vandt med Christian III's Seier, igjen med Hemmingsen vaagne til fornøjet Liv. Som bekjendt, var det hans calvinste Opfattelse af Herrens Nadvere, der omsider fældede Hemmingsen, og netop den samme Beskyldning er ofte reist mod den egentlig danske Reformator, Hans Tausen; saa at det kunde synes ogsaa i denne Henseende, som om denne ikke uvæsentlige Samstemning tydede paa en indre Sammenhæng. Endstjøndt det først var senere, at denne Punkt i Hemmingsens Theologi blev fremdraget og gjort til Gjenstand for juridisk Undersøgelse, ville vi dog her vælge noiere derved, for at sammenholde hans Ytringer med Tausens, som vi finde dem i hans Prædiken til Skjærtorsdag Formiddag. „Hvad Christus har givet Disciplene, og endnu giver os i Sacramentet, er sandt Brød og Viin, dog ikke saa bart som nogen anden Kost, vi fødes med. Men med det samme Brød og Viin, som vi æde og drikke efter Guds Ord i fast Tro til Ordet, samme Sacrament er grundet paa, da æde vi sandelig i Troen ubi Manden paa det indvortes Memmes Begne, vor Herres Jesu Christi hellige Legeme og drikke sandelig hans Blod; ligesom det var ikke noget tomt Veir, der Jesus blæste paa Apostlerne (Joh. XX.), men havde sandelig den Helligaand med sig, da Ordet lød: „annammer den Helligaand!“; saasom Vandet i Daaben ikke er noget blot Vand, men et Bad, Gud har forfattet i sit Ord til at afsto sine Udvalgte af Synder; ja ligesom Christi Ord er ikke noget tomt og dødt Ord, der ikke fører andet med sig end en lydende Røst, men har en Kraft med sig til at udrette alt hvad det lyder om i alle, som tro og annamme det — saaledes har det sig og med dette Sacramente“ *). — Vi ville sammen-

*) Jesu Christi Paaskes og Pinsels Historie af Hans Tausen. Det XXXI Blad.

holde hermed, hvad Hemmingsen skrev kort før sin Død: „Paa det at du desbetre forstaae kan det, som hører til dette Sacramentes rette Brug, skal du først agte paa Guds Vilis, hvordunde han haver fra Verdens Begyndelse givet sin Billie tilkjende for Menigheden, som er uti tvende Maader, det er med Ord og med udvortes synlig Tegn. Ordet foregiver Guds Billie og Forjætning, og udkræver af Menneffene Tro og Lydighed. Tegnet er Guds Bidnesbyrd om Ordet, hvormed han bekræfter sin Forjætning for alle dem, som troe og bruge samme Tegn, ja stadfæster dermed Menneffenes Tro, som forlade sig paa Gud efter hans Forjætning. Derfor, troer du Ordet, da faaer du visselig det, som Gud har lovet dig, hvilket Tegnet ogsaa bemærker og besegler. Troer du ikke Ordet, da gavner dig hverken Ordet eller Tegnet, men kommer dig heller til større Straf; thi du gjør Gud til en Løgner baade ubi sit Ord og i sit Tegn. Dette Slags Tegn, som jeg nu taler om, kaldes af de hellige Lærefædre Sacramenterne, det er et helligt Tegn, som bærer Bidnesbyrd om Guds Naade, og det besegler dem, som rettelig bruge det. Dette maa være sagt kortelig om Ordet, Troen og Tegnet, hvordunde det bør dem at komme overeens med hverandre: Ordet gaaer for, Troen annammer Ordet, Tegnet stadfæster Troen“*). Det var i sine sidste Levedage, da han fuldkommen havde udviklet sine calvinistiske Anskuelser, Hemmingsen nedskrev dette, og sammenholde vi det med den ovenfor anførte Yttring af Tausen, da finder der unægtelig en Overeensstemmelse Sted. Ogsaa Tausen kalder den sacramentale Nydelse „en aandelig ubi Troen i det indvortes Menneffe“, hvad Hemmingsen udtrykker ved, at „den syn-

*) Om Hemmingsen og Resen af E. Helweg. Theol. Tidsskr. for d. Norske Kirke. II Bind. S. 154.

lige Spiisning, som er Brød og Viin, betyder den aandelige, som skeer ved Christi sande Legeme og Blod", og usandsynligt er det ikke, at Lausen, hvis Anseelse og Indflydelse netop var størst i Hemmingsens meest modtagelige Læreaar, kan have bidraget til i den Henseende at stemme ham mere gunstig for Melanctons mæglende Stilling; men derhos mistjende man ikke den aldeles forskjellige Aandsretning, hvori den samme Anskuelse her kommer frem. Den imod Papismenes Misbrug lidenskabelig kjæpende Lausen vilde ret skarpt modsætte sig den aandelige Sløvhed og Eiggylbighed, Papismen førte Ordet for ved sin Lære, om at den blotte Nydelse uden nogen aandelig Selvvirksomhed fra den Nydendes Side, i og for sig var velsignende; derimod finde vi aldrig, at han nogenstunde vilde gjøre sin Anskuelse gjældende som noget forskjelligt, eller endog i Modsatning til Luthers, tvertimod taler han ofte som denne om Herrens Nærvær, villigt indrømmende den Herres ubegribelige Almagt, der her over Brødet og Vinen udtaler sit velsignende Ord *). Vel hengif der en rum Tid inden Hemmingsens theologiske System var saaledes afrundet og udviklet, at han og, vi kunne vel sige, hans hele Samtid blev sig Forskjelligheden heri fra det ægte lutheriske klart bevidst, saa at man vist neppe med Rette kan bestynde ham for ligefrem Uredelighed, naar han i saa lang Tid oversaae ja benægtede den. Men have vi tidligere opfattet Hemmingsens aandelige Retning rigtigt, som en Stræben efter Enighed, der skulde vindes ved at omgaae de altfor skarpe theologiske Bestemmelser, da ligger deri saavel hans Forskjellighed fra Lausen, der netop var en Stridens Mand lige fra sin første Optræden til han lagdes i Graven, som ogsaa Grunden til, hvordan han saalænge,

*) Om Lausens Calvinisme, see Nyn, Lutherus danicus. S. 123.—25.

ligesom af Princip, ogsaa i denne Henseende kunde ignorere Forskelligheden; men da den udenfra paatrængte sig ham, vilde han dog ikke opgive sit eget, og kom derved, eller rettere, viste derved, at han væsentlig var i Modsætning til det ægte lutherste.

Mellem Hemmingsens Samtidige var der heller ikke mere som tidligere Noget, der kunde danne en Modvægt mod hans theologiske Indflydelse; vel vare flere af dem, der nu kaldtes til Virksomhed, praktisk dygtige Mænd, men de manglede Lyst og Evne til at befatte sig med Tidens theologiske Spørgsmaal. Det gjælder om Peder Plades Efterfølger i Kjøbenhavn, Hans Albertsen, om Niels Plades i Lund, Tyge Asmundsen, om Jørgen Sabolins i Fyen, Niels Jespersen, af hvilke dog saavel den første som den sidste særlig berømmes for nidfær Jær i Opfyldelsen af Embedets Pligter. Hemmingsens Collega ved Universitetet var, foruden Biskoppen, Rasmus Wikkelsen Glad, der under Navnet Erasmus Lætus havde vundet stor Berømmelse for sine latinske Poesier, men om hvis theologiske Virksomhed Intet fortælles, hvorfor denne neppe havde synderligt at betyde. Han var bleven Dr. theol. i Wittenberg, og blev efter sin Hjemkomst 1560 theologisk Professor; men et Par Aar efter, da han fungerede som Rektor, mistede han, som det lader paa Grund af sit forargelige Levnet, Rectoratet; han beholdt dog sit Embede *), ja nød endog senere udmærkede Beviser paa særdeles Kongegunst, da han blev optaget i den danske Adelsstand, men forspildte til sidst ogsaa sit Professorat, fordi han forsømte at varetage det. Mellem Universitetets øvrige Professoreer var dengang

*) Winding, Acad. Havn. Side 101. Worms Lexicon. I. Side 568.

Houl Madsen, Professor i Dialektiken, en afgjort Ven af Hemmingen, hvilket han senere fik Leilighed til at vise; nu maatte han for en Tid forlade Kjøbenhavn, da han blev valgt til Tausens Eftermand i Ribe, men kom senere (1569) i Albertsens Sted paa Sjællands Bispestol. Til Præst ved Frue Kirke og Provst i Soffelunds Herred blev, i Tyge Asmundsens Sted, den unge, talentfulde Hans Thomsen valgt, der tidligere havde været Rector for Skolen i Ribe, og altsaa kom fra Hans Tausens, men ogsaa Jens Grundets nære Omgangskreds. Denne Mester Jens Grundet, hvem Ribe Skole i de 8 Aar han var dens Rector havde sin Opkomst at takke, var dengang Sognepræst ved Domkirken og Medlem af Kapitlet; han hørte ogsaa ganske til dem, der priste den milde Forsønlighed hos Melancthon, i Modsatning til den skarpe lidenskabelige Tone, hvori hans Modstandere talte, og han var en Mand med overordentlig Indflydelse paa sine Omgivelser *). — Af Frederik II's nye Hofpræster var Mester Niels Nielsen Kolding, ikke af de meget fremtrædende, men dette gjælder ikke Tydsteren, Mag. Christopher Hieronymus Knopf. Han kom herind for at være Hofprædikant paa Koldinghuus for Enkedronning Dorothea, og fortrængte der en anden Tydster, Lucas Bachmeister, der ikke befandt sig vel herinde, og derfor et Par Aar efterat han var kommen (1562) tog til Rostok, hvor han blev theologisk Professor. Bachmeister var i Livet som i Videnskaben en ivrig og streng Lutheraner, og rimeligviis var det Grunden, hvorfor man ikke ret kunde finde sig i ham, og foretrak den smidigere Knopf, der var bekendt som Philippist. Han forblev i Kolding en Tidlang hos Enkedronningen, og kom senere (1567) til Frederik II's Hof, hvor vi i

*) G. F. Wegener, Anders Esrensen Vedel. Side 20—24

det Følgende oftere ville have Veilighed til at spore hans Indflydelse *).

I disse Aar udfoldede Hemmingen en overordentlig literær Frugtbarhed; tidligere havde han af betydeligere Værker kun udgivet sit enchiridion theologicum, men i dette Aarti udgav han sine Commentarer over det Ny Testaments Breve, foruden mange andre Skrifter. Hans Postil udkom paa Latin, og at den kom paa Latin, viser, at disse Prædikener egentlig ikke ere holdte. De vare ubearbejdede efter nogle Forelæsninger, Hemmingen havde holdt for flere Aar siden over alle Søndags Evangelier for de unge Mennesker, der vare i hans Huus. Sammenligne vi denne Prædikensamling med Lausens ovenfor omtalte, da er Forskjellen kjendelig nok. Her er traadt Analysering af den bibelske Text, hvorved den udstyffes og udfondres i Delinger og Underdelinger, hver med sin Rubrik, istedetfor Lausens simple men livskraftige og friske Anvendelse af Bibelordet. Det barnligt-Gensfoldige er vegen for skarpsindig Theologi, og hvad der gjælder disse Tidens Forbilleder, blev snart paa alle Prædikestole Maalet, hvortil man stræbte. Det var en forstandig Dplysning, Prædiken skulde give, men hvad man savner her, er det religiøse Gemyts Varme. Den forstandige Dplysning kræver en skarp Sondring, for at holde Begrebet reent og klart, men dog maatte de Forskjelligheder, der derved kom tilsyne, ikke i lidenskabelig Iver blive til Forkjætringer; nei, Enigheden skulde bevares, og derfor begynder Hemmingen sin Postil med en Formaning til Gentrægtighed. „Det har jeg alene lagt Bind paa, at foredrage den rette christne Kirkes Rørdom, hvilken den høie Skole i Wittenberg nu haver holdt i meer

*) Zwergius, det sjællandske Cleresse. Side 476—180.

end fyrretyve Aar, hvilken ogsaa her i denne høie Skole er lært og foredragen. Og ved den samme eendrægtelige Lærdom blive vi endnu, som ere komne isteden efter dem i denne Skole, og bede Gud af Hjertet, at vi maa leve og dø i den samme Eendrægtighed."

Ligesom Hemmingen med denne Postil havde givet en Anvisning for Prædiken, saaledes gav han i sin Pastor sive pastoris optimus vivendi agendique modus pastorale Forskrifter og Formaninger, saavel for Præstens private Liv, som for hans hele Embedsførelse. Dette Skrift hører mellem dem, der have vundet meest Udbredelse, og disse Hemmingens simple og jævne Formaninger, der røbe et sundt og klart Blik paa Livets Forhold, have længe bevaret hans Minde, ikke blot hertilands, men ogsaa i Udlandet. Bogen er tilegnet Tyge Almundsen, fordi, som Forfatteren siger i Tillegnelsen, han ved sine Samtaler med denne, medens han endnu var her i Kjøbenhavn som Provst, først havde fattet Tanken om at udarbejde den. Hyppigt havde de for hinanden klaget over, hvilket ynkværdigt Skue den nuværende christne Menighed frembød i Sammenligning med den apostoliske, og denne Klage var da ikke ny, da det var den, der havde fremkaldt de forskjellige Munkesamfund, i hvilke man med mere eller mindre Strængighed vilde gjøre den apostoliske Kirketugt gjældende. Hemmingen havde dog bemærket, at i enkelte Menigheder hertilands var det bedre, og det i saadanne, hvor dygtige Præster fra Reformationens Begyndelse i Forening med dertil udvalgte Sognemænd, havde vaaget over Sæderne; derved var han kommen til at erkjende, at det fremfor alt kom an paa at faae dygtigere Præster, hvis man vilde vente, der skulde blive bedre Menigheder; da man nu maatte sande Chrysofomi Ord: vi have mange Præster og dog kun faa.

Angaaende de geistlige Stiftelser, der endnu bestode, var der i Frederik II's som i hans Faders Haandsæftning bestemt, at de skulde blive ved Magt, indtil Kongen og Rigsraadet, efterat have hørt de Lærdes Mening, traf en anden Bestemmelse *). Hvad Kapitelne med deres Prælaturer og Kanonikater angaaer, da bleve de omtrent behandlede som tidligere, kun maaskee med den Forskiel, at Frederik II var villigere til ogsaa at skænke fortjente Lærde Prælaturerne. Saaledes erholdt den afdøde Konges fornævnte Hofpræster, der nu vare fratraadte, hver sit Præbende; Mester Henrik blev Dekan ved Lunds Kapitel; Poul Noviomag, Rannik i Aarhus, og begge beholdt denne Pension til deres Død. — Klosterne's Antal var allerede saa betydelig formindsket, at der ikke var mange; man havde alt for flere Aar siden flaget over, at ifkun saa saa Jomfruer, siden den nye Kirkeorden var traadt i Kraft, vare indtraadte, saa at ogsaa Jomfruklosterne snart vilde forsvinde. Derfor var det udtrykkelig blevet bestemt, at Maribo-Kloster for Fremtiden skulde bestaae som en Forsørgelses-Anstalt, dog uden at de Indtraedende bleve bundne ved noget Løfte **), ja, Christian III havde endog i egen Person indført en ung adelig Frøken Anna Gise, i dette Kloster***). Den jydskke Adel gjentog nu den samme Klage paa Grund af, at de „ellers maatte give deres Døtre til Bønder eller ufri Folk“ †); men desuagtet gif ogsaa Jomfru-Klosterne med stærke Strid deres Opløsning imøde. De eneste, hvorum vi bestemt vide, at de endnu havde Conventualinde, ere, foruden St. Hans Kloster i Slesvig, tvende, der begge hørte mellem de yngste,

*) Pont. Ann. III. Side 367.

***) Sammestedt. Side 386.

****) Daagaard, De danske Kloster. Side 323.

†) Pont. Ann. III. Side 383.

begge nemlig af St. Virgittes Orden, Mariager i Jylland og det førnævnte Maribo, hvilket sidste ogsaa længe blev ved Magt af alle danske Klostre.

Bispen i Fyen, Niels Jespersen, i hvis Stift Maribo-Kloster laae, var ingenlunde mellem dem, der onskede dets Bestaaen. Han indgav endog en bitter Klage til Kongen over Nonnerne, ikke blot for deres usømmelige Opførsel, at de nødige og ugerne talte med Præster og fromme Mænd, medens de villig-aabnede deres Celler for Hofmænd og unge Adelsmænd, men ogsaa for deres haardnakkede Vedhængen ved papistiske Skikke. De bare endnu hyppig Psalterbaand, for at læse Herrens Bøn og Englelovsangen, smykkede sig med en Hovedpynt, ziret med Frelserens Billede. Førend Gudstjenesten begyndte, mumlede de til hverandre i Choret: „have vi gjort Eder imod med Ord eller Birken, tilgiver os for Guds og Jomfru Marias Skyld“; under Prædiken snakkede de med hverandre eller læste i „Vor Frue Lieder“ eller „Hellig Aands Lieder“, for ikke at lære noget af Prædiken; paa Bededagene sang de deres latinske Vitanisange og festligholdt, tværtimod Ordinantsen, endnu Marie Fødselsdag. Endelig beskyldte Bispen dem for, at de mellem dem selv i Klosteret førte et vildt og ryggesløst Liv med Sviren, Sværmen og Banden. Derfor glædede sig Nonnerne over Sabolin's Død, i Haab om at faae et mildere Tilsyn, hvad Klagen ogsaa beskyldte dem for, da maatte de nu see sig stufede i dette Haab *).

Desuagtet har man dog meent hos Niels Jespersen, ligesom hos hans Forgjænger, at finde en Tilbøielighed til Papismen **), men det er vistnok uden al Grund; det er paa

*) Pont. Ann. III. S. 395—97.

**) Pont. Ann. III. S. 124.

Udtryk i et Synodal-Monitum, man støtter denne For-
ning, men ved disse Synodal-Monita, maa man ikke
: Udtrykkene, da man har af dem mange fra hinanden
gende Afskrifter *). Niels Jespersen var en myndig og
ng Mand, der med Iver søgte at holde Stiftets Geis-
ed i tilbørlig Lugt; men ogsaa han kom til at erfare,
: vanstelig Bispens Stilling var, ikke blot i Forhold til
gamle Stiftelser, der endnu stod som Levninger fra en
den Tid; men navnlig i Forhold til den overmodige
aflyrlige Adel. En Dag som Bispens stod paa Prædike-
n i St. Knuds Kirke i Odense, reiste en adelig Dame,
e Oldeland, sig op i sin Stol og overste ham med
ebeord, saa at han, da han forgjæves havde stræbt at
je hende til Tausshed, maatte bryde af, og Gudstjenesten
te sig i en almindelig Støi og Forvirring. Grunden
ette forargelige Optrin var denne. Fru Oldeland var
ned Hans Norby til Uggersløvgaard, og denne havde i
: Aar haft en Trætte med sin Sognepræst i Uggersløv,
ilfdst gif saavidt, at han i alle Sognefolks Nærværelse
e Kirkebøren i for Præsten, som Tjenesten skulde til at
de. Da Herremanden blev ved sit og holdt Kir-
luffet i flere Søndage, uden at stævne Præsten og
at besidde jus patronatus til Kaldet, kunde Bispens
te, og maatte see at tale Norby til Rette; men
hjælp ikke, Præsten maatte reise, og der blev valgt
nden. Denne, som var ret efter Norby's Sind,
et saa forargeligt Levnet, at han kort Tid efter blev
t for en Provsteret og affat. Nu vilde Norby gaae i
n for sin gode Ven, og tog derfor ind til Odense.
jif til Bispens tilligemed en anden Adelsmand, Ivar

Lunge til Tiirsbæl, men da hans Bønner ikke hjalp, skædte han Bispen huden fuld, og dersom ikke Andre havde holdt ham tilbage, var det kommen til Haandgribeligheder. Den saa dybt krænkede Bisshop indgav en Klage til Kongen, og bad om hans Bestyttelse; men nu lagde flere af de anseeligste sjeneste Adelsmænd sig derimellem, nemlig Kantstler Anton Bryffe til Vangese, Erik Strabbe til Busstrup, Otto Rud til Møgelkær, Erik Lange til Engelholm, og ved deres Mægling blev Sagen saaledes afgjort, at Norby skulde tilstaae sin Forbrydelse og tilsiige Bispen sit Venstreb. Det var denne Idmyggelse, der togte i Norby's høiadelige Fruer, og fremkaldte det omtalte Optrin, men det berettes ikke, hvorledes hun maatte bøde for det *). Naastor var det for at trøste ham over den lidte Krænkelse, at Kongen kort efter viste sig Bisshoppen særdeles bevaagen, idet han lagde Kalandergodsfer fra 5 Sogne paa Falster ind under Bispestolen, tilligemed en Bondegaard i Ravnstrup paa Folland, for at han der kunde have sit Ophold, naar han var paa Bispestols **). Fru Odeland, der imidlertid var bleven Enke, vedblev paa sin Viis at lade den nye Præst i Uggersløv føle sin Uvillie; Alterlysene lod hun ved sin Tjener tre Gange slukke midt under Tjenesten; hun lukkede Kirken for Præsten en Sognedag, da han skulde forrette en Vielse, fordi Fruen havde dengang sine Fæde med Meel staaende i Kirken. Til sidst drev hun det dog saavidt, at Rigsraadet maatte tage sig af Sagen, og nu blev hun idømt en Pengemulkt ***).

*) Pont. Ann. III. Side 397. 38. Zvergius haandfrevne Samlinger. Aftenerne i Sagen mellem Hans Norby og Niels Jespersen, findes i det Kongl. Bibl. Thott'ske Sml. fol. 98.

***) Pont. Ann. III. Side 399.

***) Pont. Ann. III. Side 408.

Over disse Træk af Naahed og Overmod maa man dog ikke glemme, at der vare ikke faa mellem den Tids Adelsmænd, der vare dykere grebne af det aandelige Liv og bedre vidste at skønne paa dettes ofte temmelig maadelige Talsmænd. Den gamle Kantøler Johan Friis til Hesselager pleiede at sige, „at han vidste ingen større Heron, om han maatte ønske sin Fiende nogen Ulykke uden Guds Fortørnelse, end at han vilde ønske ham Præstemænds Brede og Afgunst“ *). Rigsadmiralen Herlof Trolle var i hele sit Liv et Mønster paa Gudsfrøgt og kristelig Godgjørenhed. I sin Ungdom havde han studeret i Wittenberg, og vedblev bestandig at staae i fortrolig Brevverling med Melancthon, ligesom han gjerne omgaffes den Tids berømte Lærde navnlig Hemmingesen. Selv syslede han med Fædrelandets Historie og hans efterladte Samlinger har Arild Hvitfeldt senere benyttet. Hvor han af Kongen bestilledes til Befalingsmand, betegnede han sin Vei ved milde Gaver til Stoler og de Fattige; Helsingør, Restved- og Roskilde-Skole bære Vidne om hans Gavnildhed, og derhos understøttede han mange unge Mænd til deres Studier saavel i Kjøbenhavn som i Udlandet. For at sætte Kronen paa sit Værk, besluttede han tilligemed sin Hustru Birgitte Gjøe, da deres Egteffab var barnløst, at indvie sin Gaard Herlufsholm til Guds Ære ved at omdanne den til en Skole og Opdragelses-Anstalt. Denne Gaard, det forrige Skovkloster, havde han erholdt ved et Magesifte med Kronen, hvorved han afstod sin Gaard, Hillerødsholm, som han havde arvet efter sin Svigersfader Mogens Gjøe, paa hvis Grund Kongen da lod Frederiksborg opføre. Samme Aar Herlof Trolle offrede sit Liv i Kamp for Fædrelandet, erholdt denne Skole sin Fundats, der har bevaret hans Minde gjennem alle

*) Regener, A. S. Webels Levnet. Side 54.

Lider *). Da den, indrettet efter tydske Friskolers Monster, skulde være en Opdragelses- og Forpleinings-Anstalt, behøvede dens Neblinger ikke mere at samle deres Brød ved gode Danne-mænds Døre; men isvrigt skulde de som andre tage Deel med i den daglige Kirkesang og latinsk skulde alting være, saa at det at tale dansk ligesom at stimes og flaaes blev straffet med Riis **). Mange spottede med denne Herlof Trolles og Birgithe Gjøes fromme Yver, og især yttrede Arvingerne lydelig deres Misfornøielse, ja forsøgte endog at faae Testa-mentet erklæret magtesløst; men Sagnet fortæller, hvorledes den hensovede Birgithe Gjøe som en Styksaand vaagede over sin Stiftelse og Anslagene bleve tilintetgjorte ***).

Det er et smukt Billede af sin hebengangne Ven, Hem-mingsen giver i sin Vigttale over Herlof Trolle. Ingen Dag gif hen uden at Morgen- og Aftenstunden var viet til Psalme-sang og Bibellæsning; og som i Hjemmet levede han ogsaa i Felten. Om bord paa Flaaden blev der Middag og Aften holdt Gudstjeneste, og naar Fjenden nærmede sig, bød han først alle sine Mænd at falde paa Knæ og gjøre deres Bøn til Gud. Ligesom Christian III krævede Trolle strengt den samme Guds frygt hos sine Omgivelser, men det søltes ikke som nogen Tvang, da de evangeliske Prædikanter havde vaakt en dybere religiøs Alvor hos det hele Folk. Saaledes knæ-lede ogsaa den kjække Daniel Rangau med sine fire Tusinde til Bøn paa Falkenberg-Hede ved Svarteraa, førend de reiste sig til en Kamp, der evig vil mindes som en glimrende Vaabens-daad i den danske Historie †).

*) Ludvig Boesen, Herlof Trolles Levnet og Bedrifter. 1780.

**) Myerup, de latinske Skolers Historie i Danmark og Norge. Side 37—41.

***) Pont. Ann. III. Side 408.

†) Resen, Kong Frederik den II's Krønike. Side 136.

Hvor meget det end var Tone overalt i Landet at prise Enigheden i at holde fast ved de vedtagne religiøse Lærdomme eller Skikke, saa kunde dog al Tvist ikke undgaaes, saameget mindre som det dog var unægteligt, at den hele theologiske Anstuelse, Hemmingsen førte Ordet for, hvormegent man end vilde holde paa Skinnet, dog i Grunden ikke samstemmede med det, Luther lærte og den høie Skole i Wittenberg saalænge den lærte med ham. Det var mod Primsignelsen eller Djaevlebesværgelsen ved Daaben — som almindeligt udførtes saaledes, at Præsten modtog det Barn, der skulde døbes med de Ord: „Far herud du urene Aand og giv Plads for den Hellig Aand“ og dernæst, „jeg besværges dig du urene Aand, at du farer ud af denne Jesu Christi Tjener“ — en Indsigelse først blev lydelig, endstjondt man søgte at neddyse den saameget som muligt. Svar Bertelsen, Præst paa Moen, havde paa egen Haand undladt at bruge den endstjondt den var paabudt i Ordinantsen, men han fandt den forargerlig og usømmelig, og ingen af hans Sognefolk fandt sig besejret til at klage over denne Forandring i det Paabudne. Denne Mand havde i sin Ungdom studeret i Wittenberg og da han kom tilbage derfra som Magister, tilbragte han nogle Aar i Hemmingsens Huus, paa hvis Anbefaling han blev ansat som Professor pædagogicus ved Universitetet. Men han kunde ikke enes med de andre Profesorer, hvilket tyder paa, at han har været en temmelig hæftig og stridig Mand; derfor fik han tre Aar efter den Bested, at han maatte see sig om efter et andet Kald, og blev da 1562 bestiftet til Præst i Stege. Men her reiste der sig efter nogle Aar en Klage imod ham, deels fordi han ikke vilde ægte det Fruentimmer, han var forlovet med, deels fordi han undlod Besværgelsen. Det er vanskeligt at finde Rede i denne Sag, da der vist med Billie er udbredt en vis Dunkelhed over den. Hvad det

første Punkt i Klagen angaaer, da lader det sig let forklare af Tidens Forhold; det var nemlig dengang ganske almindelig Skik at Sognemændene ved Valget til et ledigt Præsteembede toge særlig Hensyn til, hvem Enken i Kaldet kunde ønske, og at de førend Valget affortrede Kandidaten det Løfte, at ægte hende eller hendes Datter, eftersom Forholdene var, for at Familien derved kunde blive forsørget; det var heller ikke sjældent, at den Valgte, naar han først var bleven bestiftet, vægrede sig ved at holde sit Løfte, og dette gav da hyppig Anledning til Klage*). Men denne Grund kan dog ikke forklare den haarde Dom, der blev fældet over Manden, da man sædvanlig søgte i Mindelighed at afgjøre en saadan Sag til begge Parters Tilfredshed; saa at Forklaringen ene maa søges i det andet Punkt, at han havde ubeladt Djævelsbesværgelsen, og denne selvraadige Afvigelse fra Ordinantsens Bud revsedes ved den strengeste Straf. Uden at man seer hvorfra Klagen kom, blev hans Sag indanket for Landemodet i Roskilde, og uden at han fik Veilighed til at tale et Ord til Forsvar, hvad enten han saa ikke kunde eller ikke vilde give Møde, blev han dømt til at miste Livet; en Dom, der senere, vel af kongelig Raade, formildedes til Fortabelse af Embede og Eiendom og strengt Fængsel i Sorø Kloster**). Her i den ynkeligste Forfatning nedskrev han 60 Sætninger, hvori han udviklede sine Ansuelser om Besværgelsen, og at disse aldrig bleve trykte, tyder ogsaa paa, hvad den hele Fremgangsmaade imod ham beviser, med hvilken ubøielig Strængighed man værnedes om den usforstyrrelige Enighed. Disse Sætninger fortjener dog en særlig Omærksomhed, fordi man af dem seer saavel at Bertelsen havde vel overveiet hvad han gjorde,

*) Engelstoft, om Bestikkelse af Kirkens Tjenere. Theol. Tidsskr. V. 2. Side 186. sgd.

***) Danske Bibliothek. IV. Side 6.

at han var en Discipel af Hemmingsen, saa at det kun hæftigheden, der bragte Mesteren til at bryde Staven over *). I sin Bedømmelse af den ældre christne Kirke under edømmet, gaaer Ivar Bertelsen ud fra, at den ligesomernes Tid ved Dævlenes List og Mennefternes Uredelighed og Dumdriftighed i den Grad er besmittet, at alle vedtagne Skikke maa forekomme enhver gudsfrygtig Mand uanfælige (Prop. 10). Medens Luther kun vilde affæffe, der stred imod Skriften, er her netop det calvinste Princip gjort gjældende, at affæffe hvad der ikke af Skriften lød bevise; et Princip, som Hemmingsens rationaliserende Logik altid var tilbøielig til at tale Ordet for. Da dette i Bertelsens Mening tidligere ikke var klart nok erkendt, var der i den danske Kirke ved begge Sacramenter Ordinansen bleven Skikke tilbage, der i enhver Hensigt vare forkæstelige: ved Nadveren Oploftelsen af det indviede Brød og Vin, ved Daaben Dævlebesværgelsen. Den var, for ikke at forlede til en papistisk Tilbedelse af det indviede, allerede affæffet, men den sidste stod endnu tilbage. Ivar var denne Skikke, fordi den gik ud fra, at det spæde Barn er besat af den onde Mand uden at tage Hensyn til at det er en kristne Forældres Barn; forargerlig og forkæstelig var fordi enhver Præst ved denne Besværgelse handlede i egen Bemyndigelse. Vel havde Luther billiget den, men alænge han lærte, at Daaben ene var saliggjørende, Børn, der døde uden Daab, vare evig fordømte; men lærte han lært anderledes og nu kunde man ikke uden at tænke paa Luthers Minde holde fast ved denne Skikke. Er alt-

. Ivar Bartholini Propositiones LX. 1586. Dänische Bibl. bl. IV. Side 57—74.

faa Djævelbefværgelsen en Misbrug af den treenige Guds Navn, da maa, ifølge det apostoliske Ord: man bør adlyde Gud mere end Mennesker, enhver Præst protestere imod den, og ikke for Fred og Ro's Skyld erklære det for en ligegyldig Ting, om Guds Navn tages forfængeligt.

Dette Bertelsens Forsvarsskrift blev, saavidt man kan skønne, aldeles uændet og et Par Aar hengit, førend hans Benner vovede sig til at gjøre noget for ham, og selv da gjorde de det saa hemmeligt som muligt. Den theologiske Professor Rasmus Glad skrev nemlig i den Fangnes Navn et Bønnskrift til Kongen, hvori han bekendte sin Udydighed og bad om Tilgivelse; Hofpræsten Niels Rølding fik ham til at sætte Segl under, saa at man altsaa kan see, han har haft formaaende Benner*). Dette Bønnskrift blev uden Betydning, ja det er rimeligviis endogsaa aldrig kommen Kongen for Die, og Ivar Bertelsen betragtede det ogsaa selv kun som en Tilstaaelse, der var ham afløst, da han ellers bestandig protesterede imod den hele Fremgangsmaade, der var anvendt imod ham, som en fuldkommen ulovlig Voldshandling, hvorfor det altid var hans Begjæring, at der maatte blive nedsat en lovlig Ret til at fælde en Kjendelse i hans Sag, og først naar den var gaaet ham imod, kunde der være Tale om at bede om Naade. Det er heller ikke klart, om det var dette eller et andet lignende anonymt Bønnskrift, der bragte Hem-

*) Det hedder nemlig i et Brev til Poul Madsen d. 8. Decb. 1569: „Ego manu mea (quod et publice facturum sum apud senatum regni) apud te protestor, ne unum quidem verbum, quod in obligatione illa est, me agnovisse, agnoscere aut agniturum esse pro meo. *Scriptis eam Lætus.* Ego obrutus contra omnes leges divinas et humanas, carceris et mortis periculo coactus eam depinxi, M. Nicolaus accepto a me sigillo obsignavit. (Dänische Bibl. IV. S. 18).

mingfen til at pttre sig i Sagen, og han gjorde det paa en Maade, der ikke gjør hans Character megen Ære, da hans Brev kun er fuldt af Bitterhed mod den haardtplagede Mand, af Frygt for paa nogen Maade at blive indviklet i hans Sag, endstjøndt han dog i Grunden maatte give ham Ret. I et saadant Bønnskrift vare nemlig nogle Ord anførte af Hemmingsens „Theologiske Haandbog“, hvori han ogsaa nævner Djævelbesværgelsen ved Daaben mellem papistiske Tilfættninger, der helst maatte være borte. Dette var nok til at sætte den Frygtsomme i største Bevægelse. Han foreholdt Ivar Bertelsen de Regler, han havde givet i sin Pastor, at den enkelte Præst ikke maatte tillade sig nogen Forandring i vedtagne Stifter, at man skulde være varsom ved al Forandring, da den lettere kunde afskedkomme ondt end godt, at man i de nogenlunde reformerede Kirke helst slet ikke maatte foretage nogen Forandring. Det var altsaa Hemmingsens sædvanlige Tankegang: Enighed fremfor Alt, selv om det skulde være en lille Smule paa Sandhedens Befæstning; men hvad nu Stridens egentlige Gjenstand angik, da vilde han bestemt skielne mellem Papismen og de reformerede Kirkers Anvendelse af Besværgelsen; hiin meente, at Børnene virkelig vare besatte af Djævelen, medens alle kyndige Præster her vilde indrømme, at christne Forældres Børn vare deelagtige i Raaden, saa at Besværgelsen her kun var en figurlig Handling, der passende betegnede Daaben som Grændsestjættet mellem Naturens og Raadens Rige *). Ivar Bertelsen blev ham imidlertid intet Svar skyldig og det i en Tone, der var nok saa bitter som Tiltalen. Hvad Beskyldningen [for Afvis-

*) Af dette Brev, dat. d. 16de Marts 1568, findes Brudstykker i Dänische Bibl. IV. Side 10 fgd. Fuldstændigt i Haandskrift i det Kongl. Bibl. Thott'ske Saml. 4, 330.

gelse fra Ordinantsen angik, bemærkede han, at Præster i Almindelighed ikke i saa Henseende vare saa samvittighedsfulde, da de hyppig forbigik hele Indledningen, der forklarede Handlingens Betydning, og kom strax frem som Comedianter med deres mystiske Besværgelse. Hemmingsens Forklaring af denne som en figurlig Handling, vilde han ikke heller lade gælde, da den efter sin hele Form tillagde sig selv og ikke Daaben sin frigjørende Kraft, og derfor blev han ved sit, at Præsten derved anmassede sig en Myndighed imod Guds Ord, hvilket ikke maatte betragtes som en ligegyldig Handling, men som en fordømmelig Misbrug af Guds Navn*). — Hermed standse denne Polemik; men den fængslede Præst maatte en Tid sulke under den haardeste Behandling, indtil vi pludselig om et Par Aar atter møde ham i en anseet og hædret Stilling.

Ved denne Tid kaldte Kongen Anders Sørensen Bedel til sin Hofpræst, der ogsaa som Theolog var en Lærling af Hemmingsen. Paa sin Udenlandsreise havde han derfor fortrinsviis holdt sig til Melanctons Venner, Peucer i Wittenberg, Cammerarius i Leipzig, og disse Mænds Dmgang bidrog meget til at nære den Unges Interesse for historiske Forskninger. Vel var der, dengang han kom tilbage til Kjøbenhavn, tvende Hofpræster, Niels Kolding og Christopher Knopf; men den sidste var gaaet med Daniel Ransau som Feltpræst i den svenske Krig, saa at det vel nærmest var i hans Fraværelse Bedel skulde udfylde hans Plads, endstjøndt han blev i sin Virksomhed ogsaa efterat Knopf var kommen tilbage. At syssle med Fædrelandets Historie var hans Lyst, og det var fornemmelig derved han vandt de Stores Yndest i sin Samtid og et hæderligt Navn blandt Efterslægten; men han var ogsaa en dygtig Prædikant, saavidt man kan skjønne efter

*) Dänische Bibl. IV. Side 10—15.

de 9 Prædikener over den 90de Davids Psalme han senere udgav *). Der er digterisk Kraft i hans Foredrag og han talte med Fynd i et flyvende Sprog, men dog er det mere de almeen-menneskelige end de særlig christelige Betragtninger, der flyde ham let og varmt fra Læben, hvilket vel tildeels lader sig forklare af det Thema, han her behandler, men dog atter minder os om, at den Troens Varme, der besjælede Prædikanterne i Reformationstiden, allerede er dæmpet. Iøvrigt udgjøre disse Prædikener et sammenhængende Hele, og det var ikke sjældent paa den Tid i en Række af Prædikener at udlægge et eller andet Affnit af Bibelen, hvilket ogsaa godt kunde gaae an, da man kunde gjøre Regning paa stadige Kirkegjængere, der som Kongen selv sad med Bibelen i Haanden for at følge Præsten i hans Udlægning **).

For at ikke den kirkelige Fred og Enighed skulde forstyrres ved tilkommende Fremmede, havde allerede Christian III givet skarpe Anordninger, der fornemmelig sigtede til at udelukke Gjendobere og Sacramenterere. Men Lutherdommens Tvist med Calvinismen vakte overalt en Stræben efter, istedetfor saadanne apodiktiske Afvisninger, at affatte bestemte dogmatiske Love for Troen og Lærdommen. Den Afsondring, der var indtraadt derved, at hvert Rige paa sin Viis ordnede sine kirkelige Forhold, maatte gjøre enhver Fremmed mistænkelig, og for bestemt dogmatisk at afgrænse den danske Kirke, udkom 25 Artikler for de Fremmede, der altsaa er vort første egentlige symboliske Skrift. Vel kunde man paa en Raade ansee alle de Bøger, som Ordinantsen anbefalede eller paabød alle Landets Præster, for saadanne, og stundum anvendtes de ogsaa saaledes; men disse Bøgers forskjelligartede

*) Den 90de Davids Psalme med 9 Prædikener forklaret. 1593.

***) Wegener, Anders Eriksen Bedel. Side 52—54.

Anlæg og Indhold, gjorde dem uskiftede til i bestemt juridisk Forstand at være Love for Lærdommen, og deres Anbefaling sagde i Grunden ikke mere end hvad der ofte blev gjentaget, at man vilde holde sig til den høie Skole i Wittenberg. Dens Lærdomme maatte altsaa ogsaa her være de gældende, og Indledningen til disse Artikler anfører derfor uden videre de tre saakaldte almindelige Symboler, tilligemed den augsborgske Confession, som forpligtende Lærenormer for den danske Kirke og Skole, endsskjønt denne sidste først saa Aar senere udtryffeligt blev paabuden.

Da Hemmingsen er Sjælen i alt hvad der angaaer kirkelige Foranstaltninger paa denne Tid, turde det ikke være uden Interesse at see, hvorledes han søgte at fastholde Kirkens Almindelighed i den bestaaende statskirkelige Afsondring. Vi finde dette klart udtalt i hans dogmatiske Hovedværk „De christelige Indstiftelser“, hvor det hedder om den apostoliske Bessjendelse *): „Denne er den christelige Stridsmands Symbol, saa at den, der befsjender det i Hjerte, Mund og Levnet, er de Helliges Medborger, Guds Hjemmesfødning, opbygget paa Apostlernes og Propheternes Grundvold. — Den, der altsaa befsjender denne det christelige Symbols Tro, ham anbefale og elske vi som et Christi Lem, om han endog afviger fra os i nogle Sætninger, som ikke røkke Grundvolden. — Vi læse i Fædrenes Skrifter mange stridige Meninger, vi see en stor Forskjellighed i Ceremonier, men saalænge Grundvolden bliver urokket, er endnu alt godt. — Derfor, naar man skal domme om Kirkens Lemmer, da bør man ikke domme efter Nogen eller Halmen, men efter selve Grundvolden, og saalænge Nogen bliver ved denne, da er

*) Nic. Hemmingius, Syntagma institutionum Christianarum. 1571. pag. 205 - 6.

han en levende Steen, antaget af selve Bygmesteren, Christus, til den levende Guds Tempels Bygning. — Dog følger ikke deraf, at man bør tillade urolige Hoveder, efter eget Godtbeholdende, at lege med Meninger, thi dette hindrer den guddommelige Bygning og affrømmer mange fra at søge selve Grundvolden, og at opbygges paa denne. — Prives maa derfor med Rette fromme Fyrsters og Kongers Hensigt, ved Lov at forebygge, at ikke Noget forstyrer Kirkens Nødvendighed ved nye Meninger, og give Modstandere Velvilje til at bagvasker den Værds Art, som vi beklæder. — Hvor kraftigt og varmt end Hemningsen i disse mærkelige Ytringer udtaler sin Erkjendelse af den oprindelige kristelige Betsendelses evige Betydning, i Forhold til de af Konger og Fyrster paabudne Værds-Forrifter, saa var han dog ikke karakterfast nok til at gjennemføre denne Anstaltelse, og under de idelige Tvistigheder om de selvsorte Betsendelser, tabte han, som alle de andre, den oprindelige kristne Tro mere af Syne.

Hvad nu de omtalte 25 Artikler angaaer, da har de uden tvivl ingen anden end Hemningsen til Forsætter, hvis Udtryksmaade og hvis Anstaltelser vi ogsaa gjenfinde her. Derimod er det vanskeligt at sige, hvad der egentlig har foranlediget dem, da Artiklerne selv ikke ere rettede imod noget enkelt religiøst Parti. Saaledes er vel den 15de Artikel om Daaben bestemt stillet mod Gjenfødsberne, og ligeledes den 1ste, om Guds Ord, den 2den, om Kirken, den 12te, om de Bodfærdiges Afsløsning, den 18de, om Edens Gyldighed mod sværmeriske Forestillinger, der sædvanlig blandede sig mellem disse; men ved andre er Hensynet til Papisterne bestemt det overveiende; saaledes den 6te, hvor der frafjendes det naturlige Menneske enhver Art af Fortjenstlighed (*meritum de congruo*), ligeledes den 13de, om Gudsdyrkelse, den 17de,

om Messen og den 23de, om Skærseilden. I den 10de Artikel, om Boden, hedder det, at til denne hører tre Stykker: Anger, Tro og den nye Lydighed, hvori vi altsaa gisfinde Melanctons Ven, Georg Major's stærkt ansægtede Læremaade, medens den augsborgske Confession, som betjendt, holder sig til de tvende første, og fremhæver, at den sidste kun maa nævnes som Troens Frugt *). I den 5te Artikel afvises Zwingli's skarpe Adskillelse af de to Naturer i Kristus **), hvilket ogsaa Hemmingsen ofte omtaler misbilligende, endskjøndt — som vi snart nærmere ville komme til at omtale — han i denne Lærdom gav Calvins mæglende Anskuelse afgjort Medhold. Angaaende Læren om Nadveren udtale Artiklerne (den 16de) sig saa stærkt lutherst. som Hemmingsen paa den Tid pleiede, naar det hedder: at »Herrens Legeme, givet for os, hans Blod, udgydt for os, virkelig (substantialiter) er tilstede i Nadveren“ ***).

Ligesom det var under Frederik II, Regjeringen først begyndte at udstede Love for Lærdommen, saa var det ogsaa først nu, den søgte ved sine Anordninger at fremme og ordne Psalmesangen i Kirkerne, der tidligere ganske havde været

*) *Articulus X. An fateantur, salutarem poenitentiam esse conversionem hominis ad Deum per fidem in J. Chr., cujus partes sunt: contritio, fides et nova obedientia. Cfr. Conf. Aug.: Constat autem poenitentia hisce duabus partibus: altera est contritio seu terrores incussi conscientiae agnito peccato. Altera est fides, quae concipitur ex evangelio seu absolutione . . . deinde sequi debent bona opera, quae sunt fructus poenitentiae.*

***) Frederik II's Mandat om nogle visse Vilkaar og Artikler, som de Fremmede, der begjære at bygge og bo her i Riget, skulle indgaae. Kjøbenhavn. Sartorius 1627. -- Pont. Ann. III. Side 416—20.

***) *Art. V . . . unus sit Christus, unicus mediator Dei et hominum, idque non secundum alteram tantum naturam, sed secundum utramque simul.*

overladt Bispernes Omsorg. Dog var det af egen Drift, de Mænd havde paataget sig Arbeidet, der udførte det. Den sjeneste Biskop, Niels Jespersen, bestjæftigede sig meget med at samle Kirkemelodier, og derfor blev det ved et Kongebud ham overdraget (1565), at udarbejde en Graduale eller Sangbog; medens Sognepræsten ved Frue Kirke i Kjøbenhavn, Hans Thomesen, allerede gennem mange Aar havde syset med at forbedre Menighedens Psalmesang. Vel kunde Tidens hjøilge Forstandighed ikke være gunstig for en digterisk Flugt, og derfor blev ogsaa „de gamle Viser, der havde været brugt under Pavedømmet“ saavel som „de, der vare christelig forvøndte“, det Bedste, Hans Thomesens Psalmebog kom til at gjemme; men dog er der i hans egne Psalmer langt mere Klang og Tone, end i nogen af hans Forgjængeres, og dertil er det hans Roes, at han dog har haft Sands for at opbevare det af det Gamle, som her er glemmt, skjøndt man derved fristes til at anke over, at han ikke endnu langt mere har benyttet den Kilde, hvor han har fundet „Den signede Dag, som vi nu see“, eller „Jeg vil mig Herren love, Som alle mine Synder bar“. Mange af Thomesens Samtidige have ydet Bidrag, saavel Adelsmænd som Præster og Borgere, meest fromme Hjertesul efter Diebliffets Indskydelse, mellem hvilke de tvende af Thomas Knudsen Hygom, Hans Thomesens Fader, tiltale meest ved eenfoldig Simpelt. Tanken om Herrens nære Gjentømf, der overalt var levende i Reformationstiden, udtaler sig i mange af disse Psalmer, navnlig i Claus Førd's og Søren Valudan Striver's *). Da Samlingen udkom, ledsagedes den af et Kongebrev, der bød, at den skulde anstafes til hver Kirke i Landet,

*) Den danske Psalmedigtning. II. Psalmehistorien. Side XVIII—XX.

og lænkes fast til Degnestolen for ikke at forkomme, med Tilføiende, at „Ingen anden Psalmebog maatte kjøbes eller føres tilkjøbs her i Riget“ *), hvilket Forbud man dog ikke har forstaaet efter Bogstaven, da det ikke varede længe, førend den ene nye Samling udkom efter den anden. Foruden Psalmebogen nævnes her mellem de Bøger, enhver Kirke skulde have, ligeledes lænkede til Degnestolen: Gradualen, der dog først udkom 1373, og Manualen, rimeligvis Peder Plades Alterbog fra 1556, der saaledes her første Gang nævnes som kongelig autoriseret.

Det omtalte Kongebrev er udstedt under Barbjergs Belæring, og fra samme Tid hidrører et andet, der paabyder Oprettelsen af et Convictorium for 100 Studenter. Tidligere havde først 12, siden 20 Studenter, haft fri Kost hos Forstanderen for Helliggeisthospitaal, men ved denne Frederik II's Fundats blev Tallet udvidet til 100, og derhos givet dem det Tilfagn, at „et bedre og bequemmere Sted ubi Fremtiden, med et stifteligt Huus dertil, kunde dem berammes og tilflyes, hvor de bedre og mageligere kunde være og blive underholdte“, hvilket Løfte dog først langt senere blev opfyldt **). Denne Kongens Gavnildhed mod Studenterne er saameget mere paafaldende, som Krigen krævede svære Offere; allerede i flere Aar havde saaledes Stiftsleemændene og Stiftsfriverne maattet oppebære Kongens og Kirkens Part af Lænden til Krigsfolkets Proviantering, først blot for Sjælland og Skaane, senere for hele Landet ***).

Endskjøndt den danske Kirke søgte at aflutte sig i sig

*) Kirkehistoriske Samlinger, 1ste Hefte. Side 140. fgb

***) Verlauf, Universitets-Bygningens Historie. 1836. Side 8. Ryerub, Kjøbenhavns Universitets Annaler 1805. Side 24.

***)) Engelstoft, Om Patronateretten. Side 56. fgb. Theol. Tidsskr. VI. 2.

selv, saa kunde den dog ikke ganske holde sig uberørt af de hæftige Tvistigheder mellem de skarpt lutherste og de philippistiske Theologer, der førtes paa de tydske Hoistoler; ijer da Hemmingsens Berømmelse var for stor til at man kunde være ligegyldig ved hans Mening. Medens Melanchtons Benner fornemmelig vare samlede i Wittenberg og i Leipzig, fandt Zenersernes hæftige Modstand en kraftig Understøttelse i de svabiske Theologer. Den ypperste mellem disse, Brentz, en af Luthers ældste og troeste Benner, havde som Præst i Schwäbischhall stridt haarde Kampe for den ægte lutherste Lære og Betsjendelse, og døde nu som Provst i Stuttgart og Inspektør for Universitetet i Tybingen; men han fandt en virksom Efterfølger, i det samme Universitets Kantøler, Jacob Andrea. Opfattelsen af Nadveren var altid det Midtpunkt, hvorom Striden samlede sig, men dermed havde navnlig Brenz bragt en anden Lærdom i næste Forbindelse, nemlig Læren om den himmelfarne Frelseres legemlige Allestedsnærværelse. Luther selv havde i sit Skrift: „Das diese Worte Christi: das ist mein Leib, noch seht stehen“ søgt at forklare sig Herrens virkelige Nærværelse i Nadveren derved, at Gudmennesket i Kraft af det Gubdommeliges og det Mennefteliges personlige Forening i ham, ogsaa gudmenneskelig maatte være allevegne; men han udviler dette som en Forklaring, man kan antage eller forlæste, naar man kun holder fast ved Ordet som det lyder, at Herren er virkelig, altsaa gudmenneskelig, tilstede i sin Nadver. Denne Forklaring optog Brenz atter i Modsetning til Calvinismen og de calviniserende Theologer, der vilde sondre bestemt mellem det Gubdommelige og Menneftelige i den himmelfarne Frelseres Virksomhed; og dertil satte han denne Lærdom i en saa luadskillig Forbindelse med den lutherste Nadverklære, at man kun kunde tro paa Herrens virkelige

Nærværelse i Nådveren, naar man antog, at han i Straft af Naturenes Forening ogsaa som Menneske var allevegne. Paa samme Maade opfattede ogsaa Andræ Forholdet, og nu var denne Lærdom om Christi Person bleven Tvistepunktet mellem de bestemte lutherste Theologer og Philippisterne. For at bringe en Tilnærmelse mellem begge Partier stund, derved at begge udtalte sig for hinanden, besluttede Andræ personlig at besøge alle evangeliske Høiskoler, og kom nu ogsaa i dette Tiemed til Danmark, men fandt hverken hos Kongen eller de kjøbenhavnske Theologer høiagtelse. Derimod modtog den gamle Entedronning Dorothea i Kolding ham meget naadigt, og fra hendes Hof strev han et Brev til Hemmingsen, dat. den 13de November, for at overtøye ham om, at vilde man holde med Wittenbergernes, og altsaa med dem lære Herrens virkelige Nærværelse i Nådveren med sit Legeme og Blod, saa maatte man ogsaa samstemme i, hvad Brens havde lært, at den ved Faderens Høire thronende Frelser, paa Grund af at det Guddommelige i ham var traadt i en uadskillelig Forening med det Menneskelige, uden al local Bevægelse, uden al Døstigen eller Nedstigen kunde i Nådveren fordele sit Legeme og Blod. Hvad Brens havde lært, var saaledes, rigtig forstaaet, ikke noget nyt, men kun en videre Udførelse af hvad der ligger i den lutherste Nådverlære, og det var herom Andræ nu æstede Hemmingsens bestemte Erklæring. Men denne indløb sig slet ikke herpaa. I sit korte Svar, dat. d. 19de December, erklærede han i stærke Udtryk sin Samstemning med den lutherste Nådverlære, men undlod aldeles at tale om Tybingernes Lærdom *). Med dette Svar maatte Andræ lade sig noie, men den Uenighed, der her mere rober sig i hvad

*) Pont. Ann, III. Side 421—22.

der forties end i hvad der udtales, kom snart til at gribe betydningsfuldt ind i Hemmingsens Liv.

Mellem den Tids ypperste Adelsmænd, ved Siden af Herlof Trolle fortsener Kongens og derved ogsaa Universitetets Rantsler, den gamle, fromme Johan Friis, særlig at nævnes, der nu gif i Graven, efterat have tjent fire Konger og altid med redbon Iver stræbt at fremme det Sande og Gode, saa at Ivar Bertelsen, Abbed i Ringsted, med Sandhed kunde sig ved hans Grav:

Hvorlunde Verdens Hul omgaar,
Om Dyd maa nyde sin Vre,
Udsællig, mens Danmark staar,
Bliver han, vi jordebe here.

Med Blisdom, Rigdom og verdslig Magt,
Som Gud hannem med forleente;
Han trolig og vel, foruden al Pragt
Baade Gud og Alget tjente.

Kirker og Skoler skulle sige der af,
Dg menige Mand hannem kende
Dg vide hannem Laf end over hans Grav
Her efter til Verdens Ende.

Saa troer jeg vist, Gud er hannem blid,
Dg frelste hannem fra al Nede!
Hans Legem her hyltes indtil den Tid
Vi skulle opstaa af Døde*).

Ved hans Jordefærd samlede sig en stor Skare, og den foregik efter gammel Skik „med gudelig Sang og trøstelig Prædiken“ ikke for det skulde komme de Hensøvede til Gode, som Anders Vedel bemærker, men „de Esterlevende til Trøst- og Underviisning“. Med denne Vedels Viigtale eller rettere med Hemmingsens over Herlof Trolle begynder den

*) Anders S. Vedel, En Prædiken ved Johan Friis's Begravelse. 1571.

Række af Uigprædikener, der i bestandig stigende Omfang fortsætter sig gennem hele det følgende Aarhundrede. De afløste ligesom Fortidens Sjælemesser, og de Efterlevende vilde dermed om ikke sørge for de Hensøvedes evige Vel, saa dog for deres timelige Berømmelse. Jo mere deres Omfang vorede, bleve de ogsaa ligesom de forrige Sjælegaver en ikke uvæsentlig Indtægt for Kirkens anseete Præster. Der hengik et Par Aar, førend Friis i den unge Niels Raas erholdt en værdig Efterfølger, og i denne Mellemtid havde Hemmingsen ligesom tidligere Christen Morsing en kort Tid den Ære at fungere som Universitetets Vice-Kantsler.

Krigen med Sverrig var nu lykkelig tilendebragt, og Kongen kunde derfor nu mere ubeelt henvende sin Opmærksomhed paa at fremme Fredens Gjerning. Som han tidligere havde tænkt paa at sørge for Studenternes Underholdning, saaledes vilde han ogsaa forbedre Professorernes Lønning, da de byre Tider havde viist, at de var for daarligt lønede. Adskillige Kannikedommer og Vikarier i Roskilde og Lunde Kapitel bleve for Fremtiden lagte til de Høilærdes Rente, dog først naar de nærværende Besiddere ved Døden vare afgangne. De sex *Professores artium* erholdt derimod strax de saakaldte præbendæ 6 til ligelig Fordeling. For at denne Disposition over Kapitlets Gods ikke skulde synes at ophæve det Tilfagn, der var givet om at opretholde slige Instituter, blev det udtrykkelig tilføiet, at de, der erholdt saadanne Præbender, ogsaa for Fremtiden skulde gjælde som *membra capituli*, og da man klagede over, at der kun vare saa faa residerende Kanniker, blev det alvorlig indskærpet, at der af de Professorer, som havde Kannikedommer eller Vikarier i Roskilde, skulde møde til hver Termin, naar Ægteskabsfager forhandlede, 2 *Doctores* og 3 *Magistri* for at domme med de residerende. — Ikke blot Universitetet men ogsaa Præsterne kunde trænge til

Understøttelse, idetmindste klagede de hyppig paa Landet over Forurettelser og knappe Kaar. Vel havde Christian III, især ved de saakaldte Klemmebreve eengang for alle søgt at raade Bod derpaa, men nu klagede man over, at disse kongelige Breve overholdtes ligesaa lidt som Ordinantens Bestemmelser, hvorved meget var skademet dem af deres Reute og Indkomster; det blev derfor paalagt Superintendenterne at paasee, hvorledes det forholdt sig dermed, for at man da kunde tænke paa Midde og Raad. Især havde de Præster, der vare bestiftede af Prælater i Kapitlerne, al Grund til at besvære sig, da disse Herrer benyttede deres Patronatsret til at sætte sig i Besiddelse af alle Præstens Indtægter, saa at han kun beholdt det Lærveligste tilbage. Da Kongen havde bekræftet Kapitlernes Statuter og Privilegier, kunde han her vanskeligere stride ind, og maatte derfor indstrænke sig til den Formaning, at de i Forening med Superintendenterne vilde gjøre en christelig Skik og Ordning derpaa, saaledes at Præsterne beholdt deres Præstegaarde og oppebare Tienden imod at give den Prælat eller Kannik, der havde jus patronatus, en lidelig Afgift*).

Ogsaa med de Præster, der hidtil havde havt deres Bolig paa Klosters, blev der foretaget en Forandring. Af de fem Cistercienser Klosters, der kort efter Reformationens Gjennemførelse forbleve under Abbeden af Soer's Tilfyn, havde de fire i Aarenes Løb mistet deres tidligere Charakter. Esrom-Kloster var bleven en Kongsgaard, Herrevad i Skaane en adelig Herregaard, uvisst naar dette skete**); Bidstild ved Rimmfjorden var ligeledes bleven en Herregaard, Bjørnsholm,

*) Disse tre Kongebreve, der omtales Pont. Ann. III. Side 439, findes i Haandskrift paa Kgl. Bibl. Ny Kgl. Saml. 4, 1128.

***) Dangaard, de danske Klosters. Side 236.

men den Skole, der var paa Klosteret, vedblev dog endnu en Tidlang at bestaae *). Om-Kloster i Nærheden af Skanderborg behagede Kongen ved sin yndige Beliggenhed saameget, at han gjorde det til et Slot, Emborg, og lagde den daværende Skoles Indtægter til Aarhus Skole **). Nu vare der imod tvende andre forbundne med Sors, nemlig, St. Bents Kloster i Ringsted af Benedicts Orden og Johanniterklosteret Antvorskov, som dengang stode under Mag. Morten Pedersen Albans Tilsyn. De vare for en stor Deel beboede af de omliggende Sognes Præster, hvortil Abbederne havde Patronatsret; men det blev nu bestemt, at „Præsterne efter denne Dag ikke skulde have deres Værelse og Underhold i Klostrene, men der skulde udlægges Præstegaarde paa Bygden, hvorhos de skulde boe og residere, og nyde den Tiende og Præsterente, som andre Præster -paa Landsbyerne bekomme“ ***). Det var 21 Sogne, hvorom dette gjaldt; dog saaledes, at to og to bleve annecterede, hvorved de udgjorde 41 Præstegjæld i Omegnen af Ringsted, Sors, og Skjelstjor. Dog hengik der flere Aar med denne Udskiftning, saa at den først traadte fuldkommen i Kraft, efterat Morten Pedersen havde forladt Soer og var bleven Sognepræst ved Roskilde-Domkirke; men uden tvivl mistede ogsaa disse Klostre, nogle af de sidste der endnu vare tilbage, derved den største Deel af deres Beboere.

Morten Pedersens Efterfølger som Forstander for de nævnte Klostre blev Ivar Bertelsen, dengang Abbed for St. Bents Kloster i Ringsted, den samme Mand, der var bleven affat og i nogle Aar havde hensiddet i Fængsel paa Grund af at han havde undladt Besværgelsen ved Daa-

*) Dangaard, de danske Klostre. Side 375.

***) Sammeleeds. Side 419.

***) Danske Magazin. III. Side 62—64.

ben. Eigesaa pludselig og formløs som hans Affattelse var, er ogsaa nu hans Besrielse. Der fortælles, at Kongen en gang paa en Gjennereise i Sorø var af en af sine Hofmænd bleven mindet om, at en dygtig Mand levede her i meget usle Kaar. Kongen lod derfor Bertelsen kalde, og denne stibrede nu i en gribende Tale sine Lidelser og sin Ustyldighed, hvorfor Kongen ikke blot aabnede hans Fængsel, men endog bestiftede ham til Formand for Klosterne i Morten PederSENS Sted *). Imidlertid maa han allerede tidligere være udfriet af sit Fængsel, da han to Aar før var tilstede ved Johan Friis's Ligbegjængelse og allerede 1571 nævnes som Abbed i Ringsted **). Ja han skal endog i den Grad have vundet Kongens Gunst, at denne i sin Rantsler Johan Friis's Nærværelse yttrede: „I Statsager høre vi helst Eder, men i Sager, der angaae Gudsfrygten og Samvittigheden foretrakke vi Jvare Bertelsen for alle andre“ ***); og vist er det, at denne Mand ofte fik Beviser paa Kongens udmærkede Gunst.

Ogsaa St. Knuds Kloster i Dønsø bestod endnu af Navn, men paa Forstanderen, Prior Christen Poulsen nær, husede det ikke mere nogen af sine forrige Beboere; ogsaa her havde allerede i rum Tid Præster haft deres Døphold og størstedelen af Klosterets Indtægter anvendtes til Skolen, hvis Rector og Hørere foruden flere af Skoledegnene her havde Døphold †). Men Christen Poulsen var en gammel Mand og derfor overleverede han nu Klosteret til Kronen mod selv at have Naadsens Brød der Resten af sine Dage. Fra den Tid blev Klosteret en adelig Forlening, sædvanlig over-

*) Pont. Ann. III. Side. 496

***) Og det endog af Pontoppidan selv. Ann. III. Side 434.

****) Pont Ann. III. Side 496.

†) Danske Magazin. II. Side 74.

ladt Rigets-Rantsler qvit og frit som hans Lønning, og Skolen skulde for Fremtiden have fra Hospitalet, hvad den hidtil havde haft fra Klosteret. Der skulde ifølge den nye Fundats 30 Skoledegne og 4 Hørere for Fremtiden have *convictorium*, og for at de Fattige paa Hospitalet derfor ikke skulde berøves hvad dem tilkom, fik det et Tilskud af Kongetiender fra 37 Sogne i Fyen og 5 paa Volland, foruden hvad der særlig blev lagt til Rectorsens og Hørernes Lønning *).

I Almuens Hang til at befatte sig med de sorte Kunster saae den Tids Præster ogsaa en Levning af Papisteriet, og forsaavidt med Rette som Papismen forvandler alt aandeligt til magiske Kunster. Særligendet for det Magiske er nemlig, overalt at anvende det, der har en religiøs og hellig Indvielse paa en aldeles vilkaarlig Maade; som nu det Sacramentale i Papismen bliver et Hereri, saaledes anvendte Trolldmænd eller Trolldoner — thi det var altid meest Fruentimmer, der befattede sig dermed — det Religiøse paa en carrikeret Maade, som om det paa Grund af sin overnaturlige Indvielse ogsaa i ethvert Tilfælde skal virke paa en overnaturlig Maade. „Somme tro nogen forborgen og hemmelig Kraft at være i de Bogstaver, Guds Ord og især det hellige St. Hans Evangelium skrives med... Dævlemanere mene sig formeðst nogle vedtagne Ords Dypregnelse at kunne uddrive Dævelen eller ogsaa at gjøre Ormes Forgift til Intet... Naar Folk lede efter noget stjaalet, bruge Trolldoner at mumle over et Sold nogle Ord af den 70de Psalm: „Naar du seer en Lyy, da løber du med ham“... Andre tillægge Korsets Tegn, enten tegnet med Fingre eller skrevet eller gjort af Træ, Kraft imod Sygdom og Dævelen.... Andre tillægge viet Vand, viet Lys, Chrisme, papistisk Smørelse, papistisk Olie

*) Pent. Ann. III. Side 435

saadan Kraft" *). Som den hellige Strifts Ord anvendes af Troldmændene paa en reent vilkaarlig Maade, saa er det ofte det reent vilkaarlige i Ordnes eller Lydenes Sammenstilling, der skal frembringe den overnaturlige Virkning. „Somme binde paa dem Sværdbrev, Korsets Tegn, underlige Ord skrevne med Runebogstaver, som de ikke selv forstaae... Item naar man faaer Koldfygen, da søger man til dem, der skulle skrive for den; somme skrive Calamitas, somme Kalamaris og andet saadant Gjæfferi, hvilket man skal paa adskillige Lieder æde i sig. Somme skrive en lang Ransse at hænge om Halsen, saasom den: „De ni Søstre de udrede, de tre i Øster, de tre i Vester“ osv. En Part skrive paa Latin: *per patris clementiam, per filii sapientiam etc.*... Hvor mange Slags Signelser og Ransser, der bruges, er sjøt utalligt**).

Med ubøielig Strængthed forfulgte Dyrigheden alle, der stode i Ry for at besatte sig med Trolddom, og Baalet var sædvanlig de Anklagedes Lod. En Præst i Hjørulunde, Sjælland, Jakob, var ilde berøgtet for sit Trolderi og Misbrug af Guds Ord, og det i saa vidt en Krebs, at Hans Thomesen i Kjøbenhavn besandt sig befoiet til fra Prædikestolen at advare Menigheden imod ham. Hr. Jakob anlagde Sag mod Provsten, men Kjendelsen gif ham imod og han mistede sit Embede. Saadanne Hæxeprocesser hørte til Dagens Orden, men sjælden slap den Anklagede saa let derfra. I Fyen var der en gammel Kone, Maren Rytter-Kone kaldet, som efter to Vidners Udsagn, at hun havde forheret Folk, blev dømt af Underretten til Baalet. Landsdommeren i

*) Hemmingius, *Admonitio de superstitionibus magicis vitandis* 1575 I dansk Oversættelse 1617.

**) Sammensteds, især Oversætterens Fortæle.

Odense indankede Sagen for Kongen og Rigsraadet og denne Ret erklærede Konen for uskyldig, men Kjendelsen kom for siglig for at redde hende, da Underrettens Dom allerede var fuldbyrdet. For at forebygge slikt for Fremtiden besluttede Kongen, „at, efterdi der findes stor Uskiftelighed i slige Trolddomsfager, saa ville vi med det første gjøre en Ordning eller Skik, hvorledes her efterdags holdes skal“ *). Om denne nye Ordning nogensinde er kommen istand, er uvisst, men mildere har den neppe været, da alle Theologer ansvare Dvrigheden for ligefrem forpligtet til at fælde Dødsdom over Troldmænd. „Derfor skal og maa— siger Hemmingsen—den verdslige Dvrighed, efter Guds Lov Ex. 22: „Du skalt ikke lade nogen Troldkone leve“! item efter Keiserloven in codice, ogsaa efter vor danske Lov, ja med saa Ord at sige efter alle Folks Sædvane, bruge Herrens Dom mod saadanne Gudsbespøtere. Hvilken som helst herimod gjør af Mistundhed, han skal vide, at det er en grum Barmhjertighed, som sparer nogle saa Døde til Manges Skade og Fordærvelse“ **).

Hvor strengt man end bedømte Almuens sorte Kunster, saa hævede dog een Side af Magien endnu videnskabelig Anseelse, især da den i Tyge Brahe vandt en navnkundig Forsvarer. Denne var for nogle Aar siden kommen tilbage til sit Fødeland ved sin Fader Otto Brahe til Knudsstrup's Død, og havde nylig forbauset den lærde Verden ved sine Jagttagelser over en ny Stjerne, der lod sig tilsyne i Cassiopeas Tegne. Endstjondt han nedstammede fra en fornem adelig Slægt, var det dog ikke deri han satte sin Stoltthed; „hvad vi ikke selv have gjort, men hidledt fra vor Herkomst og Forsædte, det er ikke vort.“ Derfor maatte han døie me-

*) Pont. Ann. III Side 436. 37.

***) Hemmingius, Admonitio de superstitionibus magicis vitandis.

get af sine Stands-Frænder, som fandt det uværdigt, at en Adelsmand befattede sig med boglige Syssler. „Du ligner Diogenes fra Sinope“, sagde En af disse engang til ham; „Da vil jeg ikke ligne dig ved en saa ringe Mand“, svarede Tyge Brahe, „du ligner Julius Cæsar“. „Hvorledes det“? spurgte den Anden. „Jo“, svarede Brahe, „for du vil heller være den Første blandt Narre end den anden eller tredje mellem de Bise“ *) Men var Brahe ikke stolt af sin adelige Byrd, saa var han det af sin himmelske Videnskab, og tænkte allerede paa at forlade sit Fædreland, da han efter Kongens Begjæring begyndte at holde Forelæsninger ved Universitetet. Den Tale, hvormed han aabnede disse, indeholder et udførligt Forsvar for Astrologien. Efterat have gennemgaaet de forskjellige mathematiske Videnskaber, kommer han, som disse hemmelighedsfulde Kjerne, til at tale om Astrologien eller Læren om Stjernernes Indvirkning paa den elementære Verden og paa alle Vegemer, der ere fremgaaede af denne. At nægte denne, siger han, er at tale ilde om Guds Forsyn, og at modsigte siensynlige Erfaringer. Dog tænkte han sig ikke Guds almægtige Frihed bunden ved den evige Verdensorden, der stod at læse i Stjernerne; han kunde gjennembryde den, hvad han havde bevist i den hellige Historie; heller ikke Mennesket var ubetinget bunden til den. „Astrologerne binde ikke Menneskets Villie til Stjernerne, men indrømme, at der er Noget i Mennesket, som er ophøiet over Stjernerne, i Kraft af hvilket han kan overvinde Stjernernes uheldbringende Inclinationer, dersom han vil leve efter det sande oververdslige Menneske“ **). Men den naturlige Ver-

*) Danske Magazin. II. Side 182 - 190.

***) Oratio in academia Hafniensi recitata 1574 de disciplinis Mathematicis, 1610.

densudvikling er altsaa knyttet til dem, og hvert Menneske har sin Fødselsstjerne, der bebuder hans Fremtids Skæbne. *Astra regunt homines, regit astra Deus* var den Lærdom, Brahe forkyndte, og hans Anseelse maatte bringe alle Indvendinger til at forstumme. Det var endogsaa en theologisk Professor, Kort Arelsen, som, selv en Discipel af Brahe, senere udgav denne Tale, men hvorledes en bibelsk Præst paa den Tid bedømte Mathematikerens Grublerier, erfare vi ved følgende Yttring i en af Anders Bedels Prædikener: „Hvad som Himlens Løb og Stjernerne er aurorendes, kan vel Ingen nægte, at saadanne store Vegemer skulle jo virke i det, som de finde for sig her paa Jorden. Men hvo er derpaa fuldkomneligen udlært? Omendkjøndt Nogen vil fordrifte sig til, at tillægge Himlen nogen Kraft og Forarbejdelse, iffe allene ubi umælende Creature, men ogsaa ubi Menneskene, saa have vi dog Guds Ord, vore Fødders Lys, at rette os efter, saa vi kunde iffe gaae der tværtimod at tilregne Stjernerne det, som Skriften lægger vore Synder til, som en fortjent Straf af Guds retfærdige Dom og Brede. Ringere ere Planeters Magt end menneskelig Fornuft, og mere ligger Magt paa menneskeligt Liv og Endeligt, end at Gud vil overgive Regimentet, som han selv har alene over det, og antvorde det hen udi noget Creaturs Hænder“ *).

Paa de tydske Høiskoler fortsatte imidlertid den skarpsindige og rastløs virksomme Lybinger Kantøler, Jacob Andrea, sine Bestræbelser for at bringe en bestemt mæglende Overenskomst istand mellem alle evangelisk-lutheriske Theologer. Det var altsaa ogsaa Enighed (*concordia*), Andrea tilsigtede; men saaledes, at Alle sluttede sig til eet skarpt udviklet dogmatisk System. Dette Lutherdommens Palladium

*) A. S. Bedel, Den 20 Psalme, 1593. Den femte Prædiken.

fulde da reise en Dæmning imod Calvin's altid mægtigere Indflydelse, som de lutherste Theologer nu, da de ikke mere kunde støtte sig til Luther selv, ikke formaade at modstaae, saameget mindre, da endog Melancthon var bragt til at vasse ved Calvin's dybsindige dogmatiste System. Det var fornemmelig i tvende Stykker de calviniserende Theologer vare tilbøielige til at give Calvin Medhold imod den lutherste Theologi; nemlig først og fornemmelig i Opfattelsen af Herrens Nærværelse i Nadveren, hvor Lutheranerne lærte, at han er der paa Grund af sit indstiftende Ord, altsaa hvad enten det Indviende nydes af Troende eller Bantro; Calvinisterne derimod, at han er der, men kun for den Troende, saa at det altsaa er den Nydendes Tro, der bevirker det Overordentlige i den sacramentale Nydelse. I noieste Sammenhæng hermed staaer det andet Spørgsmaal om, hvorledes den himmelfarne Frelzers fortsatte Virksomhed i sin Menighed overhovedet skal tænkes, eller som det hed i Skolens Sprog, de ubiqvitate corporis Christi, om han kan være allevegne i Nadveren med sit Legeme og Blod som Ordet lod, hvilket Lutheranerne og navnlig de Tybinger Theologer bestemt lærte, medens de calviniserende paastode, at man i den forklarede Frelser skarpt maatte sondre mellem det Gubdommelige og Menneftelige; saalænge han var paa Jorden havde begge været i en uadskillelig Eenhed, men nu var han som Mennefte mellem de fremfarne salige Aander i Himlen, og skal derfor det i Skjødet levende Mennefte komme i nogen noiere Forening med den Himmelfarne, kan det kun skee derved, at han i Aanden ved Troen hæver sig til ham. Melancthons dygtigste Discipel, den saavel for sin Lærdom som for sin Fromhed, almindelig agtede Superintendent i Brunsvig, Martin Chemniz, havde erklæret sig villig til at indlade sig med Andrea i en nærmere Undersøgelse angaaende

de omtvistede Punkter; og endſkjøndt der ogſaa mellem dem var Forſkjellighed — Andreæ lærte nemlig, at Christus paa Grund af det Menneſteliges Forening med det Guddommelige, nødvendig og ubetinget maatte være allevegne (*ubiqvitas absoluta*), medens Chemnig indſtrænkede det til, at han kunde være hvor han vilde og var der, hvor han i ſit Ord havde lovet ſin Nærværelſe (*ubiqvitas respectiva*) — enedes de dog ogſaa i denne Lærdom ſaaledes, at ingen af diſſe tvende Læremaader beſtemt blev udeluſket. — Hemmingsen derimod, lærte i dette Stykke beſtemt med Calvin, at det Menneſtelige, iſølge ſin væſentlige Natur, var bundet til et beſtemt Sted, og derfor kan det Menneſte, Jeſus fra Nazareth, ikke være tilſtede i den hellige Nadver. Den Betydning, der da kun tillægges denne, bliver det, at den er et ſindbilledligt Tegn, hvortil en hedengangen Ven har knyttet ſit Minde i Aſſebens Dieblit, og ſom derfor kun er hvad det er for det elſkende Gemyt — et Tegn, der har hvad man under andre Forhold vilde kalde Affections Bærdie. Det er det troende og elſkende Gemyt, der giver Nadveren ſin Indviſe, men den erholder den ikke ved Gudmenneſtets indſtiftende Ord. Jo ſtærkere alſaa Hemmingsen forkaſtede de Lybinger Theologers Lærdom om Frelſerens Perſon, deſto mere kom han uvilkaarlig til at bekræfte deres Paaſtand, at han nemlig dermed ogſaa kom til at opgive Luthers Tro paa Herrens virkelige Nærværelſe i ſin Nadver *).

Frederik II kunde ſelv ingen beſtemt Mening have angaaende de ſtarpe theologiske Beſtemmelſer, hvorom der tvistedes, men han vilde ikke kjøbe Lutherdommens Enighed ved

*) Hemmingsens Skrift: *exemplar epistolæ sacræ ad Theologos Acad. Witt. de re sacramentaria*. Gen. 1571 vilde uidentviflkaſte et Lys paa Forf.'s Forhold ved Striden paa den Tid, men det findes ikke paa de herværende Bibliotheker.

at bryde med de calvinistiske Samsfund, om han end i sine egne Riger bestemt vilde opretholde den eengang indførte kirkelige Orden. Den Opmærksomhed, som hine Sammenkomster mellem Tydsfflands berømteste Theologer vakte i de lutheriske Menigheder, frygtede han, skulde vække Røre; og da man tog fra alle Sider krævede, at ethvert kirkeligt Samsfund skulde fremlægge sin Lærdomsnorm, meente han sikkest at undgaae alle Vanstueligheder ved at foreskrive Reformatorenes oprindelige Lærdoms-Bekjendelse, den augsborgske Confession, som bestemt Lærnorm. Derfor udstedte Kongen den 28de Juni en Skrivelse til alle Biskopper, hvori det hedder: „Efterdi vi erfare, at udenlands allevegne baade ubi Kirker og Stoler skal yppes adskillig ny Disputatser om Sacramentet og andre den christelig Lærdoms Artfeler af urolige Mennesker, som mere søge deres egen Ærgjerrighed end Guds Lov og Ære . . . ville vi, at ubi alle Kirker paa det allerensfoldigste skal læres og prædiktes om Sacramentet efter den augsborgske Confession, og ingen ny subtilig Disputats derom opvækkes“ *). — Dermed blev altsaa hiint Skrift, hvori Melancton med sin overordentlige Dybsindighed og Klarhed udviklede den lutheriske Lærdom, første Gang bestemt paabudet i den danske Kirke, og det paa en Tid, da man helst vilde omgaae det ægte Lutherske. Men derved mistede ogsaa denne Haandhævelse af den augsborgske Confession den Betydning, den under andre Forhold vilde have; Melancton havde nemlig selv, som bekjendt, foretaget sig Forandringer i den, og navnlig forandret den 11te Artikel om Nadveren, efter sin senere calviniserende Anskuelse. Derfor vare reent calvinistiske Theologer ogsaa villige til at

*) Haandskrift paa det Kongl. Bibl. Ny Kongl. Saml. 4, 1128. Jvf. Pont. Ann. III. Side 441.

anerkjende denne Confession, og de gjorde det gjerne, for dermed at kunne støtte sig til dens saa almindeligt anerkjendte Autoritet. De danske Theologer kunde saameget mere ansee sig berettiget til at bruge den paa samme Maade, som den netop her var paabuden med en bestemt Protest imod en nyere Udvikling af den oprindelige lutherste Lærdom. Derfor beraabte de sig nu saa ofte paa den, fordi de derved afviste alle de andre, lige fra dens Apologie, forfattet af Melancton, indtil den Enigheds-Formel, der nu var i Gjærde. Da Hemmingsen kort isorveien i sin Dogmatik bestemt havde foredraget sin calvinistiske Nadverlære, benyttede han sig af den samme Tvetydighed, og søgte at vise sin Læres Overeensstemmelse med den augsborgske Confession, hvorved han bestandig havde denne for Die i dens forandrede Form *).

De tydske Theologers Bestræbelser for at bringe en Enigheds-Formel tilveie, erholdt mere Eftertryk, da Churfyrst August i Sachsen stillede sig i Spidsen for dem, men dette skete først efterat der var foregaaet en theologisk-politisk Omvæltning i hans Lande. Medens Andrea og Chemnis foretog de indledende Stridt, holdt Hoistolerne i Wittenberg og i Leipzig, ligesom den kjøbenhavnske, sig ganske udenfor disse Forhandlinger; og man kunde let faae Churfyrst August's Indvilligelse hertil, ved at forestille ham, at Tybingerne fremkom med nye Lærdomme, medens man i Wittenberg og Leipzig kun holdt sig til det Gamle. Paa disse Hoistoler havde nemlig Melanctons Bemærkninger samlet sig, og deres Hensigt var her, som altid, at forebygge et Brud med Calvin og de sveitserske Reformatorer, ved at opgive den skarpt lutherste Opfattelse af Nadveren. Churfyrst August,

*) Assertio Dni Hemmingii de coena Domini. Haandskrift paa Kongens Bibl. Gl. Rgl. Saml. 4, 1445.

ligesom Frederik II, forstod sig ikke stort paa de theologiske Spørgsmaal, men den Vrefrygt for Luthers Navn, der fra Barndommen af var ham indprentet, forenet med Vrefrygten for sin Faders Minde, der havde ordnet Kirken og Skolen efter Luthers Anviisning, var stærk nok til at gjøre ham døv for enhver Tale om Tilnærmelse til Calvin og Sacramentererne. Pivlægen Peucer, Melanctons Svigersøn, havde ganske vundet Churfyrstens Fortrolighed, men vilde han opnaae det Formaal, som han ansaae for sin Livsopgave, nemlig at ophæve Spliden mellem Lutherdommen og Calvinismen, maatte det for Churfyrstens Skyld fæe paa en saadan Raade, at denne ikke mærkede andet, end at den ægte Lutherdom raadede i Churfyrstendømmets Kirker og Skoler. Dette underfundige Spil, der aldrig kan undskyldes, selv om Peucer, efter sin store Mesters Exempel, benyttede det til at fremme en friere Videnskabelighed, søgte han i Forening med sine Venner, Geheimeraad Cracau og Churfyrstens Hofpræst, at glemmemføre, deels ved Udgivelsen af Skrifter, der uden at man for tydelig mærkede det, havde til Formaal at trænge Luther tilbage for at høre Melancton, deels ved Valget af saadanne Mænd til Professorer og Præster, der samstemmede med dem. Dette lykkedes ogsaa i flere Aar. Dengang Fredrik II fejrede sin Bryllupshestid med Sophie af Mecklenborg, var Churfyrst August herinde og flere Theologer i hans Følge. Hemmingsen fortæller, at han ved denne Leilighed confererede med dem om den christelige Troes Artikler, og at de vare fuldkommen enige; men skøndt han nægtet det, lader det næsten til, som om de havde truffen Aftale om til en bestemt Tid baade i Wittenberg og i Kjøbenhavn, paa een gang aabenlyst at tone Calvins Flag. Idetmindste traf det sig saa, at i Januar, samme Aar som Hemmingsen udgav sin Syntagma, udkom i Leipzig paa Böltelin's

Forlag et Skrift, betitlet *Exegesis perspicua controversiæ de coena Domini*, der var forfattet af de wittenberger Professorer dog uden Navns Nævnelse. Dette Skrift, der ligesom Hemmingens *Syntagma*, utvetydigt vedkjendte sig Calvinismen, aabnede den forblindede Churfyrstes Dine, og han greb nu til de strengeste Forholdsregler mod sine fordums Venner. Peucer, Cracau og Hofpræsten bleve fængslede, og den strengeste Undersøgelse foretagen, der havde mange Professorers og Præsters Affættelse til Følge. Churfyrsten lod anstille en Takkefest for det calvinistiske Kjøtteries Udryddelse og han sluttede sig nu ganske, om ikke til de støiende Zenerfere, der altid havde været Wittenbergernes meest forbittede Modstandere, saa dog til de moderatere Tybinger, og gik ind paa Andrea's Forligelsesplaner, hvis virksomste Beforderer han for Fremtiden blev.

Hemmingens omtalte dogmatiske Hovedværk, den modneste Frugt af hans theologiske Granskning, *Syntagma institutionum Christianarum*, er altsaa især bleven bekiendt, fordi han deri om Nadveren lærte, at „Christus er her tilstede ikke med Hensyn til Stedet, thi spørger man om Stedet, da er Christi Legeme begrændset i Himmelen, men med Hensyn til Menneskets Tro, der rigtig bruger Christi hellige Nadver“ *). Det aabenbart Calvinistiske, der ligger deri, at først den Rydendes Tro gjør Sacramentet til Sacrament, kunde heller ikke herhjemme undgaae Opmærksomheden; og Universitetets Rantsler Niels Raas henvendte sig til den unge Jakob Madsen fra Aarhus for at erfare hans Mening desangaaende; denne Mand var nylig, efterat

*) N. Hemmingius, *Syntagma* pag. 243: Adest quidem, non ratione loci, nam si locum spectas, corpus Christi in coelo est *νεφύρανον*; sed ratione fidei hominis legitimo utentis sacra coena Christi.

han i længere Tid havde opholdt sig i Udlandet, hvor han navnlig havde studeret ved det tydske reformeerte Universitet i Heidelberg, bleven ansat først som Professor i Latin senere Græsk, hvor han kom istedetfor Hans Hemmingsen, en Søn af Theologen, som Faderen havde den Sorg at see affat paa Grund af forargerligt Levnet *). Paa Raas's Forespørgsel erklærede Madsen sig fuldkommen enig med Hemmingsen; den her stillede Benægtelse non ratiōe loci forekom ham træffende at ubeluffe, hvad Luther og Melancthon kalde det Capernaitiske, eller den papistiske Forvandling af Nadveren, fordi Herrens Nærværelse ikke er en fysisk men en sacramental; „ligesom Herren sad legemlig mellem sine Disciple dengang han uddeelte sit sande Legeme, saaledes er han nu i Himmelen, skøndt vi i Nadveren nyde hans sande Legeme“ **). Af de theologiske Professorer var Rasmus Wikkelsen Glad nylig bleven affat, rimeligviis fordi han forsømte sine Forelæsninger ved idelig Dmstakken i Udlandet, og i Sachsen havde man anbefalet Jørgen Dybvad til hans Efterfølger, der nylig var kommen hjem fra et Ophold i Wittenberg. Dybvad begyndte ogsaa strax at holde theologiske Forelæsninger, som det lader til i afgjort lutherisk Retning, men han formaaede paa ingen Maade at maale sig med Hemmingsen i aandelig Dygtighed. Han erholdt heller ikke det ledige Professorat, der blev overdraget til Anders Larsen, tidligere Læsemester i Theologien og Rannik ved Kapitlet i Roskilde, om hvis theologiske Virksomhed ellers Intet er bekjendt. — Ogsaa Anders Bedel fik netop nu Leilighed til at lægge sin Hengi-

*) Winding, Acad. Hafniensis. Side 128.

***) Haandskrift paa Kongens Bibl. Gl. Kongl. Saml. 4, 1444. Jvf. Pont. Ann. III. Side 507. Det synes her som om Madsen dengang har kjendt Uddelelses-Ordene: Det er Jesu sande Legeme, og netop benyttet dem paa sin Vis.

venhed for Dagen mod Hemmingsen ved en latinſt Oversættelse af dennes Skrift Livsens Bei; et af de ſaa, Forf. har affattet paa Modersmaalet, og hvori han giver en opbyggelig Freenſtilling af de chriſtelige Grundlærdomme, om Loven og Evangeliet ſamt diſſes indbyrdes Forhold.

Stod end Hemmingsen ſaaledes i Hjemmet næſten ganſte uanfægtet, ſaa havde man dog i Sachſen et ſtærpt Die henvendt paa ham. De i Sachſen affatte Profeſſorer og Præſter beraabte ſig hyppig paa Hemmingsen og paa den kjøbenhavnske Høiſkole, og dette bevægede Churfyrſten til at tilſkrive ſin Svoger for at advare ham mod ſine Theologer, ligesom de andre lutherſke Fyrſter i Lybſkland tidligere havde advaret ham. Denne Skrivelse blev ikke uden Virkning. Frederik II lod nemlig den 5 Juni Biſkoppen, Profeſſorerne og alle Kjøbenhavns Præſter indſtævne til at møde i Rigets Hovmeſter Peder Dre's Huus, for i Overværelſe af denne, af Kantøleren Niels Raas og Rigſtraaden Jørgen Roſenfrands at prøve deres Lærdom. Peder Dre tiltalte førſt Forſamlingen paa følgende Maade: „I Dannemænd! min naadige Herre og Konge har befalet Kantøler Niels Raas, Jørgen Roſenfrands og mig at give Eder Hans Raades Mandat og Billie tilkjende... I diſſe Dage er Hs. Maj. tilſtrevet af Churfyrſten, at de Theologi, ſom han haver anholdt, beraabe ſig paa dette Universitetet og paa diſſe Kirker, at her ſkulde haveſ og læres ligesom de have lært om Sacramentet, og til ydermere Bidneſbyrd har Churfyrſten af Sachſen til egen Haand overſkiftet Rgl. M. en Bog udgaaen af Dr. Niels Hemmingsen, udi hvilken der ſkrives de coena Domini tværtimod Aug. Conf., hvilket Hs. M. ſaare ilde behager, derfor har Hs. Raade befalet os at ſige Eder, at Theologi og Lærte her i Kjøbenhavn ſkal ſkrive og lære de coena Domini ſimpliciter juxta Aug. Conf., ſaaſtremt min

Herre ikke skal straffe det paa Eders Liv.... Og Eder, Dr. Niels lader min Herre befale, at I skal revocere den Artikel de coena Domini, hvorpaa vi er Eders Gjenfvar begjærensdes." — Derpaa tog Hemmingsen Ordet og svarede med Hensyn til den Tilbagefaldelse, der var forlangt af ham: „Der er en Proposition, som de støde sig over i mit Skrift, den vil jeg gjerne udslætte, men jeg kan Intet skrive eller indsætte i dens Sted. Lybskland er stort og der ere mange Fyrster; hver har sine Theologer og de lempe sig efter deres Fyrster. Kongen af Danmark er Monark i sit Rige, ham bør vi at svare. Der udgaae mange confessiones in Germania og vel i 14 Dage den ene mod den anden, at vi skulde dem underskrive, er ubilligt. Min Bog har ingen Oprør været Aarsag til endnu; jeg takker Gud og Kgl. M. at her er Enighed i Kirker og Skoler om den ene Værdom som den anden.“ — „Saa forstaaer jeg da Dr. Niels,“ udbød Jørgen Rosenfrands, „at disse andre Theologi, her staaer, ere ligesaa gode som I, efterdi I siger, at her er Enighed.“ — „Jeg siger Intet om de Andres Bekjendelse“, svarede Hemmingsen, „men siden min Bog udgik, er ikke lært anderledes derom end tilforn.“ — „Saa hører jeg,“ vedblev Rosenfrands, at I lære i Skolerne tværtimod det som prædikes.“ — „Hvad Præsterne lære er ikke min Sag“, var Svaret, „jeg har endnu aldrig lært anderledes i 33 Aar. Jeg har disputeret tilforn her i Universitetet, og der jeg blev Doctor, trakterede Maccabæus det samme Argument. Jeg har lært det af Philip Melancton og Andre, som ere lærdere end de, der nu staae imod.“ — Hermed havde Hemmingsen afgivet sin Erklæring og nu tog Biskoppen Poul Madsen Ordet for at svare paa Præstestabets Begne. Han begyndte med at minde om, at som Normer for for den danske Præstestand kunde egentlig kun de sachsiske Visitationen-artikler betragtes, der vare vedtagne paa den Odenseer

Rigsdag og anbefalede i Ordinantsen, foruden den lille Catechismus, men meente isvrigt, at den Splid og Tvedragt om den hellige Nadvere, naar man seer nøiere til, ikke havde saa meget at betyde som mange af Uvidenhed meente. Jugen var jo nemlig saa grov og forblindet, at han vilde nægte Christi Nærværrelse i Nadveren; det var kun om Maaden, hvorpaa han var der med sit hellige Legeme og sit dyrebare Blod, der tvistedes, men denne Maade blev dog altid ufattelig for den menneskelige Fornuft, som man derfor helst maatte lade med Mund og Haand uoverfasket og henstille til den Gud, for hvem Intet er umueligt. Derpaa endte Biskoppen sit Foredrag med at udvifle, hvorledes man i disse Kirker forklarede Herrens Nærværrelse i Nadveren, hvilket nok omtrent har været paa samme Maade Hemmingsen tænkte sig det, da Rosensfrands bemærkede dengang han var færdig, at denne Beskrivelse var ham altfor subtil. Derefter sluttede Peder Dre Mødet med den Forsikring, at intet ondt skulde komme dem til for hans Skyld, og med den Formaning, for Fremtiden at forblive ved Guds Ord og den augsborgske Confession *).

Faa Dage efter, den 9de Juli, vare Profesforerne tiligemed Kjøbenhavns Præstestab atter samlede og maatte underskrive følgende Forpligtelse, der i de stærkeste Udtryk gjentog, hvad der allerede det forrige Aar var paalagt dem: „Vi bekjende for den rette prophetiske og apostoliske Lærdom at være den, som kortelig er forfattet i Luthers Catechismus og den augsborgske Confession, hvilken Lærdom vor Konge saavel som hans Fader altid haandhævet haver. Og bekjende os samme Lærdom haade hertil at have lært og prædiket og herefter i lige Maade at ville prædike og lære og ikke ubi

*) Resen, Frederik II's Krønike. Side 287—89. Jvf. Haand-
skrift paa Kongens Bibli. Gml. Kongl. Saml. 4. 1446.

nogen Maade at vige fra samme Lærdom... og det ved den Eed, vi have svoret Gud og Dyrighed paa bemeldte augsb. Conf. og under Livs og Hals Straf om nogen bliver befunden derimod at gjøre. Og derfor ville vi ikke efter denne Dag, at noget skal præntes in Theologia enten her i Riget eller udenlands, uden at det tilforn af menige Professorer er overseet;" hvilken sidste Bestemmelse rimeligvis havde sin Grund i, at Hemmingsens omtvistede Bog var udkommen uden dette Gjenemsyn *).

Denne Erklæring, der altsaa udsagde, at de Understrevne ogsaa hidtil havde lært efter den augsborgske Confession, understrev ogsaa Hemmingsen, og det endda med det Tilføiende, at han gjorde det „af et oprigtigt Hjerte“. Men desuagtet forlangte man af ham, at han bestemt og offentlig skulde tilbagefalde sin Lærdom om Nadveren. I Februar det sgd. A. modtog de Høilærde nemlig gjennem fire Rigsraader et Brev fra Kongen, hvori han, efterat have talt om „hvortledes vore Kirker og Skoler ere mistænkte for, at der om Sacramentet anderledes prædikes og læres end udi vor kjære Hr. Faders Tid“, nu forlanger, „at I strax besteder Dr. Niels Hemmingsen for Eder og hannem tilholder skriftligen paa Latine, hvad som forargerligt er i hans Bog, in meliori forma at igjenskalde og sig derom forklare“ **). Nu havde sølgelig den gamle Mand kun Valget mellem en offentlig Ydmygelse eller at give Afkald paa sit Embede og udsætte sig for Kongens Ugunst; at han vilde vælge det første kunde man efter hans hele tidligere Optræden neppe være i Tvivl om, og han kunde saameget mindre føle sig opfordret til her at bringe sin

*) Pont. Ann. III. Side 445—47. Haandskrift paa Kong. Bibl. Ny Kongl. Saml. 4, 1128.

***) Haandskrift paa det Kongl. Bibl., Gml. Kongl. Saml. 4. 1446.

Overbeviisning noget Offer, som han altid vilde betragte den hele Trætte som en Tvist om Ord, ifkun sværmerist Uforstand eller personligt Fjendskab tillagde en saadan Betydning. Han beqvemmede sig altsaa til at udstebe Gjenkaldelsen; rigtignok først efterat der var bleven holdt flere Møder i Consistoriet og hans Venner havde forestillet ham, hvormeget han udsatte sig for ved at nægte sin Underkrift. Han erklærede heri ikke blot, hvad han tidligere ofte havde forskiftet, at han i Læren om Nadveren fuldkommen stemmede med Luther, men ogsaa, hvad han tidligere aldrig havde indrømmet, at han i sin Syntagma havde skrevet anderledes og det efter Johan Calvins Mening, hvilket han hermed tilbagefaldte. Med hvilket Sind han gjorde det, viser følgende Httring; han rakte nemlig Papiret til de andre Professorer i Consistoriet med de Ord: „Der har I det, gør med det hvad I vil, men jeg bliver dog ved min Mening“; og dette viste han ogsaa. Imidlertid var man tilfreds med, hvad han havde skrevet; kun maatte han gjentage det baade paa Latin og paa Dansk; Revocationen blev da tilstillet Kongen og han lod den den 26 April forsyne med de andre theologiske Professorers Underkrift *).

Saaledes havde altsaa Kongen tilbageviist den Bestyldning, at han lod sine Theologer ustraffet krænke den af hans Fader indførte Kirkeorden; men iøvrigt tænkte han slet ikke at følge sin Svogers Exempel i den voldsomme Maade, hvorpaa han havde stræbt at udrense Calvinismen, ligesaa lidt som han var tilbøielig til at gaae videre ind paa dennes kirkelige Planer. I dette sidste blev han ogsaa bestyrket ved det Forhold, hvori Holsteens og Slesvigs Theologer stillede sig

*) Pent. Ann. III. Side 454. fgb. Treschow, Inbellærere. Side 133 - 34.

til dem. Da nemlig Churfyrsten i Torgau havde afholdt et Møde af berømte Theologer, hvor et Betsjendelsesbrev var bleven affattet, der under Navn af den torgause Bog dannede Grundlaget for Concordieformlen, oversendte han ogsaa dette til Hertugerne af den oldenborgske Stamme, der havde Besiddelser i Slesvig og Holsteen. Hos Hertug Adolph i Gottorp havde den daværende Hofpræst og Superintendent Poul v. Egen stor Indflydelse, en Mand, der som Theolog havde vundet et berømt Navn; men han meente sig fornærmet af Jakob Andrea, der efter Peucers Fald afgav den ledende Tanke i alle Churfyrstens kirkelige Foretagender, og var maa-
 ske netop af den Grund utilbøielig til at gaae ind paa disse. Hertugen foranstaltede i September et Møde af sine Theologer og Præster, 72 i Tallet, for at afgive Betænkning over den tilsendte torgause Bog, men disse fraraadede bestemt dens Indførelse af flere Grunde; først fordi den var overflødig, da man havde Betsjendelsesbrevet nok; dernæst fordi den snarere vilde vække ny Splid end befordre Enighed, og fordi den atter opfriskede næsten glemte Branglærdomme; endelig — og det var den vigtigste Grund — fordi den optog Brenz's forunderlige Meninger om Christi Majestæt. Denne Betænkning var affattet af Egen og blev oversendt Churfyrsten, førend endnu hans den Elbre i Haderslev var bleven betænkt paa hvad han vilde gjøre i denne Sag. Han sammenkaldte derfor ogsaa i Oktober sine Præster og disse vedtog en Betænkning, affattet af Provst Jørgen Pedersen i Tønder, der i Hovedsagen samstemmede med Egens, men dog talte i en mildere Tone. Hans den Yngre i Sønderborg og Pilsen erklærede sig endog for sin Deel villig til at antage den torgause Bog, men uden at han dog gjorde noget for at iværksætte dens Aerkjendelse*).

*) Dänische Bibl. IV. Sids 223—40.

At Hemmingens holdningsløse Færd under disse theologiske Forviklinger, blev skaanseløst spottet i latinste Smædevers, som dengang ret faldt i Tidens Smag, kan man ikke undre sig over; og var da ikke andet end Gjengæld, dersom han ellers er Forfatter til det noksom bekjendte *somma episcoporum*, som den almindelige Mening tillagde ham *). Men ogsaa hans private Liv gav Anledning til megen ilde Omtale. Hans første Ægteskab var meget ulykkelig og han maatte tilsidst ved Tamperetten lade sig skille ved sin første Kone; det var et almindeligt Sagn — idetmindste omtaler Ivar Bertelsen i sit bitre Feidestift mod Hemmingen det saaledes — at han ved sin usømmelige ja barbariske Opførsel imod hende, under sine uanstændige Driffigilder, selv havde givet Anledningen hertil **). Hvor meget der i denne Beskyldning maa tilskrives Polemikens Hæstighed, lader sig nu ikke afgjøre; men ganske forties tør dette Bidrag til Hemmingens Charakteristik dog ikke, da man ikke kan regne Ivar Bertelsen mellem de almindelige Bagvaskere. En Frugt af dette Ægteskab var den førnævnte Hans Hemmingen, der paa Grund af sit udsvævende Levnet blev affat fra sit Profesforat. Hertil føie sig i Tiden tvende andre Tildragelser, der heller ikke bidrage til at vise de daværende sædelige Tilstande i noget gunstigt Lys. En Præst ved Kjøbenhavns Hospitaler, Rasmus Hansen Kerav, der nylig havde fuldendt den første danske Oversættelse af Hemmingens Postil, blev af Kongen bestiftet til Præst i Røddby paa Lolland. Menigheden havde rigtignok valgt en Anden, den Afdødes Kapellan,

*) Haandskrift (Hottste Saml. 4. 331.):

Paulus amat Musas, Venerem Tycho, munera Nicolaus;

Lauriger indoctus, Petrus laudatur in aula;

Bartholides vulpes, servat Georg undique bilem.

***) Myerup, Bidrag til Universitetets Historie. Side 36.

men ham fandt Kongen ikke stiftet til dette Sogn, som „synderlig burde være forserget med en lærd og anseet Person, efterdi det ligger paa et almindeligt Færgested (til de tydste Havne), hvor man drager frem og tilbage“. Herav var en nidfær Præst, der rebelig stræbte at gjøre sin Kalbelse Fyldest, men Menighedens voldsomme Modstand bragte det tilsidst saavidt, at han indgav en Klage. Derved oplystes det, at tre af Sognesfolkene med voldsom Haand havde overfaldet Præsten, og den ene af disse endog undsagt ham paa Livet; Almuen vilde ikke tiende, Huusfolk ikke gjøre Høstdage, Børn hindredes fra at lære Katechismus; „hold Eders Børn til at drive Plog, og faaer dem en Smække-Svøbe“, raabte En af Sognemændene paa Kirkestævne, da Præsten anfebe derved, og saaledes mødte der ham Fortræd allevegne *). — Biskoppen i Skaane, Tyge Asmundsen, ogsaa en Ven af Hemmingsen, nødte en forargelig Proces, hvori han dog erkjendtes for uskyldig, til at nedlægge sit Embede. En utugtig Præstefone fra Landskrone, der af sin Mand var anklaget for Hoer, og derfor indstævnet for Kapitlet, udlagde Biskoppen som den Skyldige; men da Kapitlet ikke vilde dømme sin egen Superintendent, blev der nedsat en overordentlig Ret, bestaaende af 5 Adelige og 9 Professorer, mellem hvilke Peder Dre, Niels Raas, Niels Hemmingsen og Poul Madsen. Tyge Asmundsen blev erklæret aldeles brodefri, men maatte dog, efter Anklagerens Paastand, frie sig med Gød, og Bagvaskelsen kunde Dommen ikke lukke Munden paa. Syggelig som han var, frænfet og fortrædiget i sin hele Virksomhed, besluttede han at nedlægge sit Embede, og tog, Juledag 1577, i en talrig Forsamling, Afsted med sin Menighed **). Han levede siden som Kannik i Lund, og

*) Den danske Psalmedigtning. I. Levnetsløbene. Side 20.

***) Sammestedt. Side 18.

gav som saadan sin Stemme til sin Efterfølger, Niels Hvid's Valg.

Det var altsaa Frederik II's bestemte Billie, at forebygge det Brud mellem de lutherste og calvinistiske Menigheder, som de tydske Fyrster og Theologer tilsigtede ved deres Forhandlinger om at sammensatte den udelukkende lutherste Lærdom i en bestemt Formel; og dette Diemed vilde han opnaae derved, at den eengang vedtagne kirkelige Orden strængt overholdtes i enhver Landskirke, men dog med Anerkjendelsen af det christelige Fællesskab. Om han end derfor nu bestemt vilde hævde den augsborgske Confession og dens Lærdom, saa vilde han dog dermed ikke sondre sig skarpt fra de calviniserende Menigheder, da disse i Almindelighed ogsaa villig vedkjendte sig denne i dens forandrede Form. Saaledes skrev Dronning Elisabeth til Kongen, at skjøndt den ikke var anerkjendt i England, saa havde man der dog intet imod den, da man billig maatte oversee de smaa Ufuldkommenheder, der klæber ved alt menneskeligt. For Protestantismens mægtige Bestytterinde i Europa kunde de tydske Fyrsters Bestræbelser, der nødvendig vilde medføre en Schisma i Protestantismen selv, ingenlunde være ligegyldig. „Hvad der hidtil i lang Tid har modstaaet Pavevælden — skrev hun i sit Brev, dat. d. 29de October 1577. — hvad der endnu modstaaer den, er vor Enighed, der i Christo eendragtig have sammensvoret os mod de romerske Kjøtterier og den latinske Afgud... Det eneste Frelsens Haab seer den romerske Antichrist i vor Uenighed“. Derfor beder Elisabeth Kongen paa det indstændigste, at han vil anvende al sin Indflydelse hos Churfyrsten af Sachsen, for at bevæge ham til „at sønderrive det affattede Bekjendelseskrift og forhindre dets Underkrift, da han dermed vilde bevare mange Lu-

ſinders Liv fra Undergang, deres Blod fra Udgydelse“ *) — Ord, ſom den senere Tids Erfaring ikke kan kalde for ſtærke.

Med Sachſen havde imidlertid Churbrandenburg forbundet ſig, for at erholde den paa et Møde i Bergen paa ny gjenneſeete torgauſte Bog overalt vedtagen; men den Maade, hvorpaa diſſe Fyrſter her optraadte ſom bemyndigede Styrrere for alle lutherſke Samfund, maatte ogſaa af poliitiſke Grunde gjøre den danſke Konge betænkelig ved, ubetinget at ſøie ſig efter dem. End ikke Hertugerne i Holſten og Sleſvig vare at formaae til, alvorligt at indlade ſig med dem, og Poul v. Eitzen i Gottorp lod ſig, ligefaalet ſom Jørgen Pedersen i Tønder, bevæge til at forandre ſin eengang i denne Sag udtalte Anſtueſe. Men vilde Kongen vente at vinde nogen Indflydelse paa de tydſke Fyrſter, maatte han beſtemt viſe, at den kirkelig-politiſke Union, han tilſigtede, ikke hindrede ham i at hævde den rene lutherſke Lærdom i ſine Lande. Hvad der i denne Henſeende ſtod hans Planer i Weien, var det, at Hemmingſen, den kjøbenhavnske Høiſkoles berømteſte Theolog, engang var kommen i Orde for Calvinisme. Uagtet ſin afgivne Gjenkaldſe vedblev han dog ſin tidligere Læremaade, og talte kun om den ſom en Tilſtaaelse, der var ham aftrungen, og ſom han havde beqvemmet ſig til at afgive for Fred og Enighedſ Skyld. Man meente i Almindelighed, at Jørgen Dybvad, der var bleven Profeſſor i Mathematik, af Misundelſe over Hemmingſens Anſeelse, hemmelig underrettede Tydſterne om, hvordan det gik ved Univerſitetet. Men diſſe kunde vel ogſaa nok uden det ſelv ſee, at hans Gjenkaldſe ikke havde ſtørt at betyde, og formaade derfor Churfyrſt Auguſt til,

*) Pont. Ann. III. Side 472—74.

paamy at henvende sig til sin Svoger for at bevæge ham til, fuldkommen at fjerne Hemmingen fra Hoistolen. Da alt hvad der tidligere var skeet, kun havde bidraget til at henvende Opmærksomheden paa Hemmingens Calvinisme, besluttede Kongen at gjøre en Ende paa den Sag. Uden at man mærker til, at nye Undersøgelser bleve indledte, erholdt Hemmingen sin Afsted fra Universitetet, dog i meget naadige Udtryk, hvorved der tillige, paa Grund af hans tidligere Fortjenester, blev indrømmet ham et Kanonikat i Roskilde, foruden flere Kirketiender til hans fremtidige Underhold. Hemmingen maatte saaledes opgive en Lærervirksomhed, som han med Hæder havde øvet gjennem mange Aar, og henvendte siden i Roskilde en rolig og sorgfri Alderdom *).

Hemmingens Afsted var det Offer, Kongen bragte de tydste Theologer og Fyrster, for derved til Gjengæld at vinde villigere Øren for sine Enigheds-Bestræbelser. Ligesom før Dronning Elisabeth, henvendte nu en anden calvinistisk Fyrste, Henrik af Navarra, som dengang stod i Spidsen for Hugenerne under de blodige Kampe, sig til Kongen, med indstændige Bøgher, at han vilde anvende alt for at forebygge, at ikke saamange Kirker bleve ustyldigt og uøst fordømt, samt for at foranstalte en Synode sammenskabt af alle dem, der „med Forskydelse af det papistiske Afgudereri; antage Guds rene og salige Ord, og paakalde den samme Skaber og Frelser“. Det Forhold, hvori de sveitserske Reformatorer traadte til Luther og hans Venner, gjen tager sig bestandigt; ligesom Zwingli var rede til i Marburg at rætte Luther sin Broderhaand, saaledes vare de sveitserske reformerede Menigheder altid rede til at anerkjende Samfundet med de lutherste, da de i den forskjellige Opfattelse af

*) Pont. Ann. III. Side 174—75.

Nadveren kun saae en theologisk Meningsforskjellighed, medens for Luther og hans Benner Tvivlen om Herrens virkelige Nærværelse i sit Naademaaltid var en Fornægtelse af Christendommens inderste Hjerteliv, som de derfor med Afsty viste fra sig. Frederik II, ligesom de i hans Tid formaende Theologer og Præster, var mere tilbøielig til at betragte Forholdet paa Calvinisternes Biss, men da dog den danske Kirke var reformeret efter lutherst Mønster, maatte han være nærmest til at forsøge en Mægling. I et Brev til Henrik af Navarra (dat. Koldinghus d. 13de Juni 1580), foreskrev han denne, at han i en Samtale med Churfyrsten det foregaaende Aar, havde gjort sig al Umage for at vinde ham, hvilket han ogsaa nok haabede skulde lykkes, da han havde foreskillet sin Svoger, at han ved at søge Enigheden ad den Vej, han hidtil havde fulgt, kun fremkaldte Uenighed. I dette Foraar havde han atter ventet Churfyrstens Besøg, men der var indtruffet Forhindringer, og derfor var det ikke kommet til nogen bestemt Aftale. „Hvad Churfyrsten hidtil har gjort — vedbliver Kongen i sit Brev — det har han gjort af oprigtig Iver for at fremme Enighed, om ogsaa Jakob Andrea — hvem Du mener allerede spiller Pave i Tydskland — eller andre Professore misbruge Fyrstens Godhed, og istedetfor Fred og Ro, som Fyrsten tilsigter, bringer Krigens Forstyrrelse over Kirke og Rige. Jeg for min Part har slet ikke befattet mig med nye Formularer eller nye Underskrifter, men kun holdt mig til den indførte Ordinants“. Sluttelig gjentager han Forsikringen om at ville anvende Alt, for at fremme Enighed mellem de reformerede Kirker *).

*) Dette Brev er ikke optaget i den Brevverling imellem Kongen og Henrik af Navarra, som Resen har i Bilagene til Frederik

Metens Kongen var beskæftiget med disse Tanker, opholdt han sig paa Tilbagereisen nogle Dage paa Antvorskov-Kloster, som han nylig havde forandret til en Kongegaard *). Her erfarede han, at de tydske Theologer og Fyrster havde fuldendt deres Værk, idet han erholdt *Opus Concordiæ* tilsendt, der foruden den nylig affattede Concordieformel ogsaa indeholdt alle de andre af Reformatorernes Skrifter, der nu slutte gjælde som Regler for Lærdommen; Bogen var kostelig indbunden i Fløiel med Guldbeslag, og ledsaget af en Skrivelse fra Churfyrsten til Kongen, hvori han bad ham om at læse den, og derpaa antage den i sine Riger. Antagelsen af denne Bog var et aabent Brud med Calvinismen, som Kongen endnu havde haabet at forebygge; af theologiske Raadgivere havde han kun hos sig sin tydske Hofpræst Knopf, og maaskee Klosterforstanderen, Ivar Bertelsen, begge Philippister; og Kongen betænkte sig ikke længe paa, hvad han vilde gjøre. Der fortælles, at da han en Nat ikke kunde sove og vidtloftig overveiede Sagen, stod han pludselig op, og bad sin Kammerjunker gjøre Ild. „Han havde fanget en Djævel, som han vilde brænde“, sagde han, og da Ilden stod i lys Lue, fastede han Bogen deri **), hvorpaa han den følgende Dag (den 24de Juli), lod Breve udgaae til alle Bisper, der paa det strængeste forbød Bogens Antagelse. Om Kongen virkelig har brændt Concordieformlen som en djævelst Bog, er bleven meget omtvistet ***), men vist er det, at Forbudet blev udstedt, der lod saaledes: „Vider, at

II's Krønike; men det findes i Haandskrift paa Kongens Bibliothek. Saml. Kongl. Saml. 4. 2582.

*) Dangaard, de danske Kloster. Side 279.

**) Resen, Frederik II's Krønike. Side 328.

***) Herman ab Elavig, *Disquisitio historica de formula concordie, num in Dania combusta.* 1716.

den Bog man kalder *opus concordiaë*, ſom nu i lang Tid ubeluffende har været ubi Værk, er nu i Tryk udgangen, og er os deraf et Exemplar tilkommen. Og efterdi ubi denne Bog ſkal findes den Lærdom, ſom os og vore Kirker fremmed og ubevaant er, at lettelig derover den Enighed, ſom til Guds Lov diſſe Riger haver været holden ubi, kunde forſtyrres . . . thi byde vi Eder og alvorligen befale, at I ſtrar tilſige alle Bogførere, der ubi Stedet, ſom pleier at indføre Boger, at de aldeles ingen af fornævnte Concordiebøger kaldte, tiltænke at indføre, ſælge eller afhænde her ubi Riget, ſaaſremt de ikke derover vil have forbrudt deres Boeslod, og ſtraffes paa Livet uden al Raade. . . Deſligeste at I ſtrar tilſkrive alle Præſterne i Eders Stift, og dem, ſom Skolerne foreſtaaer, at de ikke tiltænker at lade ſamme Bog findes hos ſig, ſaaſremt de ikke derover vil have forbrudt deres Kalb *). — For at bevare Enigheden, afviſte alſaa Kongen den nye Enighedsformel, og naar der ſom Grund dertil anføres, at der i denne fandtes den Lærdom, ſom er diſſe Kirker fremmed og ubevant, da kan der ikke være nogen Tvivl om, at det er Hemmingsens og hans Skoles Calvinisme, der har fremkaldt Forbudet.

Deſuagtet kom Hemmingsen dog ikke, hvad mange havde ventet, tilbage til ſit Embede igjen; men da Jakob Madsen, der tidligere for Kantøleren Niels Raas havde erklæret ſig fuldkommen enig med denne, kom til at indtage hans Plads ved Univerſitetet, viſer dette tydeligt nok, at det var hans Perſon, ikke hans Lærdom, man frygtede. Concordieformlens Afviſning blev ogſaa, ſaavidt man kan ſjønne,

*) Pont. Ann. III. Side 481. ſjg. Haandſkrift paa Kongens Bibl. Ny Kongl. Saml. 4. 1128.

overalt i Landet modtaget med Glæde. Da Biskop Vo Madsen bekendtgjorde Forbudet for Stiftets Præstedsfæde han det med en Skrivelse, der slutter med i Formaning, at „de slittig skulde bede Gud om at bev Kongen standhaftig i saa fromt et Forsæt til hans Næ hre, og til vore Kirkers fromme og heldbringende En hed“ *). Den spanske Biskop Niels Jespersen kjendtgjorde Forbudet ved et Synodal-Monitum, der er gi givet saaledes: „Ingen Præst skal prædike aabenbare e disputere noget i Samsæde om den nye Tydslands Theolo som der er opkommen nu nyligen *de coena domini* synl lig ved Jacob Andrea hos Churfyrst August i Meissen. er forbuden alvorlig og slittelig af Kongl. Majestæt og falet, at Superintendenten skal give saadant tilkjende“ *). Poul v. Egen gav i de stærkeste Udtryk sin Harm over det nye Bekjendelsesstrift: „han vilde heller lade høre Haand hugge af, end underskrive denne Formel; vilde sætte sig imod den, og hverken sty Strifte eller Svc Id eller Band“ ***). Hvorledes de øvrige Bisper modt Forbudet, er ikke bekjendt, men ingensteds mødte det no aaben Modstand.

Heller ikke her udblev den philippistiske Retnings pligste Frugt: Interesse og Zver for en friere Videnskabelig Fremme. Tyge Brahe, rigelig understøttet med konge Forleninger, fortsatte paa Hveen sine astronomiske Jagttæge og hans Bolig Uranienborg var saavel som hans vidensk lige Apparater udstyret med fyrstelig Pragt. — Und

*) Pont. Ann. III. Side 98. Fuldstændigt hos Zwergius, sjællandske Kleresi. Side 96. sgd.

**) Pont. Ann. III. 486.

***) Treschow, Jubellærere. Side 26.

Bedel havde ved sin Fordansknig af Saxo, der udkom 1576, vundet sig et ubodeligt Navn, og hans historiske Studier lede ham ogsaa til den Tanke at udarbejde Kirkens Historie i Danmark, hvortil han gjorde en Begyndelse ved Udgivelsen af Adam af Bremens Bispekrønike. Ivar Bertelsen havde fundet en Afskrift af den i Sors Kloster, som han sendte til Biskop Poul Madsen og denne atter til Kantseren Niels Raas, der opmuntrede Bedel til at besørge Haandskriftets Udgivelse. Ved omhyggelige Undersøgelser udfandt Bedel Forfatterens Navn, og den Udgave af Bispekrøniken, der udkom fra hans Haand 1579, bærer Præget af hans Flid og Nøiagtighed. Det laae den Tids Lærde temmelig fjærnt at befatte sig med Kirkehistorie, og for at man ikke skulde tro, at han med denne Bog vilde anbefale Pavedømmet, ledsagede han den med en lang Afhandling som Fortale til Forsvar for den evangeliske Kirkeforfatning *). Til at udarbejde en fuldstændig dansk Kirkehistorie kom han aldrig; men, at han dog havde Die for at bevare Sammenhængen i den foregaaende kirkelige Udvikling, viser det Udcast til en saadan, han har efterladt, hvori den danske Kirkes Historie væsentlig deler sig for ham i trende Afsnit; det første: „hvoreledes Messias Fødsel og helliggjørende Kundskab er først aabenbaret i disse nordre Lande“; det andet: „hvoreledes den romerske Antichrist har sæuet sig herind i disse Lande som i andre omliggende, og under et helligt Skin forført og forvildet utallige, enfoldige Christne, dog der forhaabes visse, at mange ere beholdne ved Saligheds Tro og Besjendelse, som de havde af deres Børnelærdom og Guds Rands Indskydelse“; det tredje: „hvoreledes Guds hellige Ord og den sande Lærdom om Salighed alene at bekomme ved Jesum Christum, er igjen kom-

*) Wegener, A. S. Bedel. Side 105 og 113.

men paa Fod, og den papistiske Værdom udseiet ved mærkelige lærde Mænd, som Gud dertil bekliffede i denne sidste Verdens Alder“ *). For at fuldføre dette og lignende omfattende historiske Arbejder, maaskee ogsaa fordi han var fæd af sin præstelige Virksomhed ved Hoffet, og gav Bebel sit hidtil hafte Embede, og erholdt i Foraaret 1581 som kongelig Historiograph et Kanonikat ved Ribe Domkapitel, tre Aar efter endog dertil et af Prælaturerne**), saa at han var istand til i sin fremtidige Bolig, Lilieserget ved Ribe, at fortsætte sine Studier under de gunstigste Forhold.

En anden mindre glædelig Betragtning af hiin Tid er den Ippighed og Usædelighed, der raadede i alle Forhold. Alle juridiske Undersøgelser, som Usædeligheden fremkaldte, vare henlagte under Kapitlernes Afgjørelser i hvert Stift, men ved disse saakaldte Tamperetter herskede stor Villkaarlighed, da man ikke længer kunde følge de gamle kanoniske Love og dog endnu ikke havde truffet nye Bestemmelser. At værne om Ægtefæltets Hellighed som en af Gud indsat Orden ogsaa for Geistligheden, maatte naturligviis være en Hovedopgave for de evangeliske Prædikanter***); men i flere Henseender opgav man dog de ældre strengere Bestemmelser, navnlig med Hensyn til de forbudne Led, uden at der dog havde dannet sig nogen fast Praxis. Dette var i flere Aar Gjenstand for Kongens og Rigsraadets Overveielse. Hemmingsen, hvis Raad gjerne blev hørt ved alle kirkelige Foranstaltninger muligens fuldt som tidligere, afgang sin Betænkning i sit Skrift „libellus de conjugio, repudio et divortio,“ der udkom 1578, nærmest sammenskreven til deres Underretning, der

*) Wegener. A. C. Bebel. Side 144.

**) Sammeleeds. Side 117 og 138.

***) M. Palladius, Ægtefæltets-Regler. 1537.

skalde domme i saadanne Sager og ledsaget med oplysende Exempler af en Mængde vanskelige Tilfælde, der vare ham forelagte. For at erfare Bispernes Mening om en saa vigtig Deel af den kirkelige Lovgivning, samlede Kongen dem alle til et Møde i Kjøbenhavn. Det var det eneste Bispemøde, der blev holdt i denne Konges Tid og heller ikke dette synes at have været af synderlig Betydning, da der slet ikke fortælles noget om dets Forhandlinger, ja end ikke Tiden, naar det blev holdt, er ganske sikker. Vi kjende det kun af et Brev, som Kongen tilskrev de forsamlede Bisper*), hvori han anker over Præsternes forargelige Levnet: „Vi have befundet, at der mangesteds udi Riget findes stor Brøst hos Provster saavelsom hos Præster, at hos mange deres Værdom og Levnet ikke følges ad, men en Part af dem føre et utilbørligt Levnet udi idelig Drukkenskab, Horeeri og andre saadanne Laster, hvormed de give Andre Forargelse... thi bede vi Eder og alvorligen befale, at have tilbørligt Opseende i Eders Stift paa Provster saavelsom paa Præster, deres Levnet, hvorledes de stifte og skaaer dem, og hvis Noget findes at føre et saadant forargeligt Levnet, at I da ikke oversee med Noget, men dem strax affætte“... For at give Befalingen end mere Bægt, blev der søiet til, at dersom Bisperne vare efterladne i deres Tilsyn; „da befale vi vore Stiftsleensmænd Eder uadspurgt, at finde der Raad til“. — At ikke blot Geistlighedens, men ogsaa de andre Stænders Usædelighed gav Grund til Klage, viser et andet Kongebrev fra 11te Juni 1580: „Efterdi vi

*) Pontoppidan anfører dette Brev (III. Side 438) dateret den 8de Juni 1574; men i Haandskrift paa Kongens Bibl. er det henført til den 28de Juni 1579. (Ny Kongl. Saml. 4, 1128). Det kan derfor være tvivlsomt, naar Mødet blev holdt, men dets Resultat fremkom først i Frederik II's Orbinants om Uegteskabsager 1582.

ere komne i Forfaring, hvorledes mange her ubi Riget baade Ædel og Uædel leve et ondt og forargeligt Levnet med Doelskab og løse Kvindfolk, som de holder hos dem i deres Huse og hvormed de omgaaes aabenbarligen uden al Blufel; derfor skulle Provster og Præster først straffe hemmeligt for saadant forargeligt Levnet, og dersom de endda ikke stilled, skulle de tre Søndage efter hverandre fra Prædikestolen advare dem. Om de endda ikke inden den Tid har skilt dem ved samme løse Kvindfolk, da skulle de offentlig bandsættes. Saafremt Noget af Præsterne seer igennem Fingre med dem, da have de deres Kalb forbrudt“ *). — Endelig udkom, efter at være „overveiet af Danmarks Riges Raad og nogle Høilærde i Riget“, Frederik II's Ordinants i Ægtefælsfager, den 19de Juni 1582, der omhandler saavel Trolovelsen som Ægtefættet og Skilsmisfen. Som de forbudne Led nævnes her, det første, det andet og det tredje, eller Sødskende, Sødskendebørn og Næfssødskendebørn; medens det fjerde Led derimod var givet fri. Dog vare „for mærkelige Sagers Skyld“ de fyrstelige Personer undtagne, og Kongen forbeholdt sig, uden at det dog udtrykkelig er nævnet, i disse Forhold den pavelige Dispensation, saa at han, efter at have forespurgt sig hos de Høilærde, kunde bevilge Ægtefættene i andet og tredje Led, uden at dog dette skulde holdes for Lands Skik **).

For at bringe mere Orden ind i Forvaltningen af Kirkenes Gods og Rente, blev det, Marsdagen efter den omtalte Ordinants's Udstedelse den 19de Juni 1583 ***) , overdrage

*) Danske Magazin. VI Side 221.

**) Friis Eboarsen, Ekelfførs Beskrivelse. Side 417.

***) Friis (Ekelfførs Beskrivelse. Side 400), anfører dette Kongebrev fuldstændig under dette Datum: Pontoppidan omtaler det kun, men under Aaret 1582. (Ann. III. Side 492).

Leensmændene: „at have i Forsvar alle de Kirker, Præster, Degne, Kirkesjenerer og Kirkegods, Præstetiender, Præstegaarde og Degneboliger, som findes i deres Leen; de skulle aarlig lade forhøre Kirkerne's Regnskab hver i sit Leen og have Indseende med, at Kirkerne skeer Fyldest og holdes i Hævd og Bygning, og at deres Rente dem til Bedste anvendes og til intet andet; stæde og bortfæste Kongens og Kronens saavel som Kirkens Part af Tiendefornet, til hvem der meest vil give deraf; og for dette som for alt andet, hvad der af samme Jurisdiction blev oppebaaren, gjøre godt og klart Regnskab“. Altsaa alt, hvad der forhen havde været Stiftsleensmanden overdraget for det hele Stift, blev nu sondret, saaledes at hver Leensmand varetog Bestyrelsen af Stiftsgodset for sit Leen, dog med Undtagelse af de Sogne, hvor Kapitterne havde Patronatsret. Som Grund til denne Forandring anfører Brevet, at „dette Lilsyn med det geistlige Gods faldt Stiftsleensmanden besværligt paa Grund af Stifternes store Udstrækning“; og vi kunne vel hertil føie en anden, at det heller ikke blev udført med den behørigt Noiagtighed. Allerede Christian III havde klaget over, at der ikke foresandtes noiagtige Jordebøger over dette Gods, saa at „Enhver begyndte at raade dermed som ham lystede“ og derfor paalagt sin Rentemester at skaffe dem tilveie*). Dog er dette neppe skeet; idetmindste forlangte Kongen nu paany, at saadanne skulde optages. Derfor paalagde han i et Brev (dat. d. 10 Januar 1583) Stiftsleensmanden paa Lundegaard — og rimeligviis ogsaa de andre Stiftsleensmænd — at optage en Fortegnelse over „al vor og Kronens Rente, Herlighed og Retlighed, som os tilkommer af Stiftets Juridits..... desligeste dersom der findes nogen Kirker, som Adel eller Andre til-

*) Krag og Stephanius, Christian III's Historie. I. Side 298.

holde sig *jus patronatus* til^{*)}. For at lette Stiftsleensmændene dette Tilsyn, der maatte være meget besværligt, da alle Afgifter ydedes *in natura*, vare Stiftsstrivere blevne ansatte som deres Hjælpere, og deres Tal hyppig forøget — saaledes havde 1578 Volland og Falster, hver sin Stiftsregenter i Haad Uffstand til Hættebjerg, Hovedsmand paa Aalholm, og Hemming Gjøe til Kierstrup, Hovedsmand paa Nykjøbing ^{**)}; — men nogen Orden har der neppe været med Tilsynet, ligesaa lidt som der var det med Anvendelsen af Indtægterne. Denne Orden har ubentvivl Adelen draget sig til Nytte, og derfor i denne Tid tilvænt sig Eiendomsret over de Kirker med deres Tjender og øvrige Indkomster, der laae paa deres Godsfer, hvorved altsaa den Kaldsret, der var indrømmet, blev udvidet til en Eiendomsret over Kirkerne, hvilket man tidligere neppe har kendt. Den Forandring, der nu foregik i Bestyrelsen af Kirkegodset, maatte end mere bidrage til at befæste denne Adelen Eiendomsret som Patroner; da Leensmandens Myndighed i verbølig Henseende ikke udstrakte sig til Adelen Godsfer, maatte det falde naturligt, at denne ogsaa i kirkelig Henseende udøvede hans Myndighed indenfor sine Enemærker. Derimod kan det vel være, at dette Leensmændenes geistlige Tilsyn betydelig har indskrænket Bispernes Myndighed; saavel deres Indflydelse paa Præsternes Bestikkelse som i det Hele deres Myndighed over Stiftets Præster og Værere; men dog hengik der længere Tid, førend denne Følge ret kom til at vise sig ^{***)}.

Vende vi os atter til de almindeligere kirkelige Forhold, da kunde Papismens altid dristigere Optræden i disse

*) Haandskrift paa Kongens Bibl. Ny Kongl. Saml. 4. 1128.

**) Haandskrift paa Kongens Bibl. Ny Kongl. Saml. 4. 1188.

***) Jfr. Engelstoft, Om Patronatsretten. Side 65—67. Theologisk Tidsskrift. VI. 2.

Nar vel give de protestantiske Fyrster grundet Anledning til Frygt og vække Dristet om ved forenede Kræfter at afværge den truende Fare. „De, der i Spanien eller Italien blive mistænkte for den reformerede Religion, maa alle prøve Korsets Bitterhed; i Frankrig vil Pavens Sendebud imod Rigens Raads Billie og Samtykke nøde dem til at antage tridentiner Mødets Forordninger samt indføre Inquisitionen, hvilket strider imod den franske Kirkes Friheder; i England ere Jesuiterne beskæftigede med at sætte Undersaatterne op mod deres Dyrighed, og i Skotland have Papisterne i alle Raader lagt sig om Worde med Kongen at forvende hans Sind, og havde ikke den gode Herre fra Barnsbeen været saa vel oplært og ved Dronningen i Englands Raadsforsel bleven end mere bekræftet, da havde vel en blodig Tvist reist sig mellem England og Skotland; i Nederlandene er stor Elendighed, og da der ingen Haab er for dem at blive hjulpsne af Fremmede, synes det umuligt for dem at kunne modstaae den spanske Magt; i Sveitserland har romerske Skalleskytter bragt det saavidt, at en ret skabelig Krig blandt dem selv er opblusset; i Sverrig leve Indbyggerne i stor Frygt, siden papistiske Skikke ere igjen indførte i Menigheden, og Jesuiterne have indtrængt sig i Hjertet af Riget“. Denne Fremstilling af Tidens Forhold gav Henrik af Navarra i et Brev til Frederik II, hvor han atter optog sit tidligere Forslag om en Union til Forsvar mod den fælles Fiende mellem alle protestantiske Fyrster; og han maatte saa meget tillidsfuldere henvende sig til Danmark med dette Forslag, som man her mere end noget andet Sted havde holdt sig fri for alle jesuitiske Indskydelse; ja man havde endog det foregaaende Aar ligesom flere Steder i Tydskland, forbudt Indførelsen af den gregorianske Kalender fordi den hidrørte fra en Pave*).

*) Pont Ann. III. Side 492.

Den Union, den franske Fyrste foreslog, havde nærmest et politisk Viemed, men skulde dog hvile paa et religiøst Grundlag, idet han gik ud fra, at alle Protestanter væsentlig vare enige, og mindede derhos om, at der ogsaa under Pavedømmet var Splid imellem Theologerne uden at dog denne lede til noget kirkeligt Brud. Vel kaldte man hans Troesfæller Zwinglianer eller Calvinister, men skulde de kalde sig efter nogen Mands Navn, maatte det være Luthers, thi det var for at forsvare hans Navn, utallige Mennesker nu i de sidste 60 Aar vare ihjelslagne; vel var der tvistet endeel om Herrens Nadver, dog vare begge Parter enige i, at „Brødet og Vinens Brydelse er Christi Legems og Blods Samfund, men hyad Annammelsens Maade angaaer, da er det et alt for subtilt og curiøst Spørgsmaal, hvorved Rogle have indviklet os i saamange Tvistigheder og Trætter“. For imidlertid at udfævne disse, var det atter hans Ønske, at en almindelig Synode maatte blive sammenkaldt, hvor en theologisk Overenskomst maatte kunde bringes tilveie.

Frederik II var imidlertid ikke saa villig til at indlade sig paa Henrik af Navarra's Planer; at bilægge den kirkelige Tvist, maatte han vel ansee for ugjorligt nu, da de tydske Lutheraner ved at antage Concordieformlen havde sondret sig ligesaa skarpt fra Calvinismen som fra Romanismen, hvilket han forgjæves havde bestræbt sig for at forhindre. Hvad Sagens politiske Side angik, da kunde en saadan Alliance let lede Kongen ind i Forviklinger, han saameget hellere vilde søge at unddrage sig for, som han ikke saa den truende Fare i sin umiddelbare Nærhed. Kong Henrik III af Frankrig saavel som den tydske Keiser betragtede naturligviis Henrik af Navarra's Bestræbelser med mistænksomme Øine, og derhos havde dennes Ambassadør, Jakob Segur Bardillan fornærmet Kongen ved først at henvende sig til de protestantiske Fyrster i

Lybskland. Vel undskyldte han dette senere med, at et Rygte om Kongens Upasselighed havde bevæget ham dertil; men ganske glemt var det dog ikke derfor, og da han endelig kom hertil, kunde han kun med Nød og Neppe faae Audients. Efter et Mars frugtesløse Bestræbelser vendte Segur endelig tilbage til Frankrig, men tilskrev dog førend sin Afreise Kongen et Brev, som sluttede med: „Jeg maa med Sandhed bekjende, jeg har hørt Deres Majestæt ønske af Hjertens Grund, at der engang maatte blive en nærmere Forening og Cendragtighed mellem alle de Menigheder, der have kastet af sig det papistiske Nag og taget imod den rene evangeliske Religion. Gud giv alle Fyrsterne i Lybskland vare ligesaa sindebe, da kunde jeg med større Glæde og mere Fornøielse for det fælles Bedste rejse ud af Lybskland *).

Hermed vare disse Underhantlinger med de Reformeerte i Frankrig vel ikke ganske afbrudte, men de fortsattes uden Eftertryk, medens derimod en nærmere Tilslutten til England og den engelske Kirke blev af længere Varighed. Hemmingsens Stemning mod de tyske Theologer blev under hans Dphold i Moskilde altid bitterere og uforsonligere, og han spølede bestandig med at anstille nye Undersøgesser angaaende de omtvistede Kærdomme. Saaledes udarbejdede han en dogmatisk Afhandling, betitlet *Immanuel sive catholica institutio de Domino nostro J. Chr. vero Deo et vero homine*, hvor han til Slutning ligesvem forfættret sine Modstandere, naar han skriver: „Dig, Barmhjertighedens Fader, beder jeg for din Søn, Jesu Christi, Skyld, at du vil oplade deres Dine, som ere forførte ved Ubiquitariernes Sophismer, og mage det saa, at de atter slutte sig til den

*) Denne Brevværling findes trykt som A nhang til Resen's Frederik II's Krønike. Side 439—64.

Guds Kirke, udenfor hvilken ingen Salighed er“. Dette Skrift, der er affattet 1583 og tilegnet Poul Madsen, blev dog, rimeligviis paa Grund af sin bitre Tone, dengang holdt tilbage, og udkom først efter Forfatterens Død i Frankfurt 1615, besørget af en Englænder, Robert Alenson fra Canterbury, der paa en Reise i Danmark havde fundet det i Haandskrift hos en Præst. Jo skarpere Hemmingen skilte sig fra de tydske Theologer, desto villigere nævnedes de Reformeerte hans Navn som deres Aandsfrænde. Der udkom endog i Genf en samlet Udgave af hans theologiske Bærter under Navn af *Opuscula Theologica in unum volumen collecta* 1586, foranstaltet af en genfist Præst, man formodede den berømte Beza selv. I Fortalen taler Udgiveren med den største Berømmelse om Hemmingens theologiske Arbejder, og skjøndt han indrømmer, at han ikke er ganske enig med Calvin i Læren om Naadevalget, saa fremhæver han dog meget stærkt hans, saavelsom hans Mester og Lærer Melanctons Samstemning med Calvin i Læren om Nadveren.

Imidlertid vare de sidste Munkelostere, der endnu bestode som en Levning fra en sunden Tid, ogsaa blevne omformede, rimeligviis fordi deres gamle Beboere nu næsten alle vare uddøde. De trende forhen saa mægtige Stiftelser, som Ivar Bertelsen forestod, Johanniterhuset Antvorskov, Benediktiner-Klosteret Ringsted og Cistercienser-Abbediet Sorø, bleve 1580 verdslige Forleninger. Antvorskov var Kongens Indlingsopholdssted, og han forandrede det kort efter til en Kongsgaard, hvor han tilbragte sine sidste Aar. Ringsted-Kloster fik den forrige Forstander, Ivar Bertelsen, nu i Forlening, det eneste Exempel paa, at en saadan blev en Borgerlig til Deel, hvormed han desuden forbandt Indtægterne af et Kanonikat i Aarhus Kapitel. Da han døde tre Aar derefter,

blev Ringsted en fast Forlening for Landsdommeren i Sjælland, ligesom det andet bekendte Benediktiner-Kloster, St. Knuds Kloster var bleven det for Rigets Kantler. Dog vedblev saavel Antvorskov som Ringsted endnu en Tid at være Skoler eller rettere Opdragelses-Anstalter, hvor Disciplene havde frit Underhold; hvilket ogsaa var Tilfældet med Soro, hvorfor det, efterat det i nogle Aar havde været en adelig Forlening, blev overdraget de kongelige Prindsers Overhofmester, Johannes Svabe, som der skulde opdrage og undervise dem tilligemed andre Adelsbørn *). Denne Opdragelsesanstalt i Soro blev (1586) betydelig udvidet, da Frederiksborg Skole skulde flyttes derhen, som Kongen havde anlagt Aaret efter sin Regjeringsstiltrædelse, men, som han havde erfaret, var anlagt paa et mindre passende Sted, da „Disciplene der daglig havde Dingjængelse med de gemene Hofbetjente“. I Soro Skole skulde Disciplene ogsaa have deres Forpleining, og være de „fattige Forældres Børn“, tillige deres Klæder, saa at den altsaa, efter denne Fundats, ikke var bestemt udelukkende for adelige Børn **).

En af de folkeligste Forfattere i denne Konges sidste Tid, og dertil det serteende Aarhundredes ypperste Psalmedigter, er Hans Christensen Sthen, tidligere Rector i Helsingør, nu Præst i Malmø. Hans „Haandbog“, og hans „Bandrebog“, horte til de meest læste Opbyggelseskrifter paa den Tid, og med dem bleve hans Psalmer bekendte, der næsten alle ere digtede i Folkevisernes Tone, og tiltale ved den hjertelige, ukunstlede Simpeltid, der er disse egen ***). Naar Sthen saaledes stræbte at vække en evange-

*) Dangaard, de danske Klosters. Side 205. 257 og 279.

**) Myerup, de latinske Skolers Historie. Side 31—33.

***) Den danske Psalmedigtning. I. Side 171—204.

liff Folfefang, da fteete det ubentviol i den beftemte Henfigt dermed at fortrænge den gamle, fom ogsaa nu næften ganffe forftummer; vel vedblev man endnu at fyuqe de gamle Bifer, men det Kildevæld, hvoraf de vare fremgaaede, der før havde ftrommet faa frift og affpeilet alt hvad der tildrog fig i Tidens Løb, ophørte nu at vælde, faa at det var paa Tide, de literære Samlere, der havde Kjærlighed for det Folfelige, begyndte at opbevare i Bøger, hvad der gjennem Aarhundreder havde levet i Folfemunde. Med en faadan Samling var ogsaa netop i diife Aar Anders Bedel beftjæftiget paa fit Lillebjerg, efter Dronning Sophie's Anmodning, der engang, da hun var truffen fammen med Bedel paa Uranienborg hos Tyge Brahe, yttrede, at hun havde fynderlig Lyft til at læfe diife gamle Bifer. Han udførte dette Arbeide med fin fædvanlige Flid og Omhyggelighed, og førft fem Aar efter at Dpfordringen var fteet (1591), udgav han „Et Hundrede udvalgte danffe Bifer“ — Begyndelfen og Stammen for alle følgende Samlinger *).

Kjøbenhavns Theologer vare i Frederik II's fivfte Tid beftjæftigede med at foretage et Gjennemfyn og en ny Udgave af den danffe Bibeloversættelfe. Den førnævnte Profefor, Jakob Madfen, kom dog ikke til at tage Deel med i Arbeidet, da han døde (1586), endnu i fin kraftige Alder, men hans Efterfølger, Jakob Olesen Slangerrup (*Slangendorphius*) udførte det i Forening med den anden theologifke Profefor, Anders Larsen, og Bifkop Poul Madfen. Aaret efter Kongens Død, 1589, udfom denne Frederik II's Bibel i Folio, trykt hos Mads Wingaard, men man var i Almindelighed ikke meget tilfreds med dette Arbeide, ja Folf meente endog at kunne fpøre Profeforernes Calvinisme i Bibeloversæt-

*) Wegener, A. S. Bedel. Side 148. fgd. 175.

telsen *), endskønt det er vanskeligt at see, hvorledes det skulde være muligt, da den i Grunden kun var et Dptryk af den gamle, forøget med Luthers Randglofer og Fortaler — selv de, hvori han erklærer Hebræerbrevet, Jakobs og Judæ Brev, samt Aabenbaringen for uapostoliske — tilligemed Vitus Theodorus's Summarier eller korte Indholdsangivelser til hvert Kapitel.

Kong Frederik endte sine Dage paa Antvorskov, hvor han døde Skærtorsdag Eftermiddag den 4de April. Om Formiddagen blev der holdt en Gudstjeneste ved hans Sygeseng, hvorunder han selv med lydelig Røst tog Deel i Psalmesangen. Senad Eftermiddagen rakte han Røgen sin Haand, og bad ham føle Pulsen, men denne kunde ikke give ham noget Haab; da sagde Kongen: „Lad Aaren slaae hvad den slaae vil, det vide vi, at Guds Naade og Bønnskab slaaer os ikke feil“. Nu hensant han nogen Tid i Afmagt; ved sin Dpvaagnen sagde han atter til de Omstaaende: „Jeg maa bekfende hvad man synger i Kirken: Det er en ganske underlig Strid, som Døden og Livet strider“; men han trøstede sig med de følgende Ord af denne Luthers herlige Psalme: „At Livet sit Magt og Overhaand, og monne Døden aflive“; og fortalte derpaa, hvorledes han selv havde erfaret det, da han engang for nogle Aar siden faldt i Besvimelse, og tænkte paa: „see du har været død og er kommen til Live igjen; vi maa vel ved Guds Naades Hjælp overvinde Døden“. Medens Kongen blev svagere og svagere, fremsagde Hofpræsten Knops, der var ved hans Sotteseng, den 103de Psalme, og da han kom til Verset: „Som en Fader forbarmer sig“, gjentog Kongen lydeligt: „det er sandt,

*) P. V. Becher. De Resenii versione danica S. Sc. p. 12 „qvi dicerent de ea versione, professores esse Calvini sectatores. -

det er sandt“, og det var hans sidste Betsjendelse, da han, saa Timer efter, opgav sin Aand *).

Disse Frederik II's sidste Diebliske vidne om, at Evangeliets Tro var hans Hjerter nær, dengang Verdenslivet ikke mere kunde adspredde ham; vel var han altid en flittig Kirkegjænger og en opmærksom Bibellæser, men dog faaer man saavel ved hans personlige Liv som ved hans hele Styrelse af Kirken det Indtryk, som om den evangeliske Fromhed for ham mere var et Arvegods eller Esterklang af, hvad der havde levet i hans Faders Hjerter. Betsjendt er Anders Bedels Uttring i sin Rigtigste over den hedengangne Konge: „Man mener vel, at dersom H. N. kunde haft Aarsag for fremmede Fyrsters og udlændiske Legaters og andre sine gode Mænds daglige Omgjængelse, at holde sig fra den almindelig statslige Drift, som nu over al Verden iblandt Fyrster, Adels og den menige Mand alt forneget gjænger er, da syntes det for menneskelige Dien og Tanter, at hans Raade kunde levet mangan god Dag længer. Men dette er nu forgjæves at disputere om. Døden vil have en Aarsag“.

Den samme væglende Stilling mellem Lutherdommen og Calvinismen, som den danske Kirke havde indtaget i Frederik II's Tid, fortsatte sig ogsaa i de følgende Aar, da de fire Rigsraader for den unge Konge styrede Riget, især saalænge Kantøleren Niels Raas, Hemmingsens personlige Ven, stod forrest mellem disse. Den nye Regjering's første Handling i kirkelig Henseende var det i en Rundskrivelse til alle Bisper (dat. den 10. Juli) i den unge Konges Navn paany at indskærpe den Aarordning, Frederik II havde udstedt 1574: „Som vor Fader nogen Tid forleden for adskillige nye Disputatser, som udenlands af nogle urolige Mænd

*) Resen, Frederik II's Krenike. Side 354—56.

nesker var yppet, har været forarsaget at lade et alvorligt Mandat udgaae til alle Superintendenterne overalt i Riget... kunde det vel være at befrygte, at saadanne urolige Mennesker efter Hs. Majestæts dødelige Afgang kunde dem forlyste imod den Rosighed og Samdrægtighed, som Gud vore Riger tilbød haver forundt... derfor skulle alle Præster og Læsemestere paa det ensfoldigste, saameget paa Saligheds Begne Behov gjøres efter den augsborgske Confession deres Sognefolk lære og undervise; desligeste at sig ingen understaaer udi Ceremonier i Ordinanfens vedtagne og hidtil brugelige, at forandre af egenfindig, privat Mening" *). Det var altsaa atter de skarpt lutheriske Theologer, der her stempedes som urolige Mennesker, der kun vilde yppe Riv, og naar derfor nu den augsborgske Confession paany blev indskjærpet, da tænkte man uden tvivl paa denne i dens forandrede Form, der ikke ubeløfter Calvinismen i Læren om Nabveren. Det andet Bud, som dette Circulære indeholdt, at man uafvigeligt skulde holde sig til Ordinantsens liturgiske Forrifter, var lettere at overholde, og da det nu paany blev indskjærpet, havde det til Følge, at en Præst ved Helliggeistkirke for en Tid blev suspenderet fra sit Embede. Denne Mand, Jens Jakobsen, der kaldte sig efter sin Fødes Hveen, Venusinus, var bekendt for sin grundige Lærdom, men han havde, paa Grund af sine Betænklichkeiten ved Djævlbesværgelsen ved Daaben, unbladt at bruge den, og altsaa „af egenfindig, privat Mening“ forandret Ordinantsens Ceremonier. Dog kom han ikke til at bøde saa haardt, som tidligere Idar Bertelsen. Han blev suspenderet, deels paa Grund heraf, deels fordi Menigheden klagede over, at han prædikede dem altfor høit og philosophisk, en Klage, der

*) Haandskrift paa Kongens Bibl. Ny Kgl. Saml. 4. 1128.

gjerne kan forstaaes efter Ordene, da Jens Jakobsen var anseet for en meget lærd Mand, men som dog uden tvivl paa en forblommet Maade skal beskylde ham for Calvinisme, hvis kunstlade Forklaring af Herrens Nærværelse i Nadveren man sædvanlig karakteriserede paa den Maade. Hans Suspension varede imidlertid kun nogle Maaneder, da han saa bekvemmede sig til at love herefter at følge Ordinansen. Dog var det fra den Tid af hans Driste, at opgive sin præstelige Stilling, hvilket dog først lykkedes ham efter 12 Aars Forløb, da han blev Professor i Physik ved Universitetet, senere i Beltalenhed og Historie, og derhos kongelig Historiograph *).

Fyens Biskop, Niels Jespersen, var død, Aaret for Kongen, og Stiftets Kjøbstedpræster valgte Jakob Madsen Beile til hans Eftermand. I tyve Aar havde han været i Ribe, først som Rektor ved Skolen, senere som Præst ved Domkirken, og da Byens Borgere nødig vilde miste ham, indgik de til Kongen med et Bønnskrift om at beholde ham, „eftersom han paa Embeds Begne, baade i Pestilensens Skrobeligheder og ubi andre Maader har skiftet sig christelig og vel mod Enhver, den Fattige saavelsom den Rige“; men denne Bøn blev dem ikke tilstaaet. Hvad der særlig udmærker Jakob Madsens bispelige Virksomhed, er den Iver, hvormed han overalt i Stiftet søgte at udrydde Hævedømmets Levninger, en Iver, som uden tvivl calviniserende Anskuelse ansporede og forstærkede. Hvor der endnu i Kirkerne fandtes flere Altare, bad han, at de overflødige skulde nedbrydes, endsskjønt han heri modte Indsigelse fra flere Kirkeiere, der svarede ham, at hvad de ikke selv havde opbygget, vilde de heller ikke rive ned. Billederne, især naar de forestillede Jomfru Maria med Jesusbarnet, vare ham meget imod, og han lod dem

*) Pont. Ann. III. Side 582.

borttage, hvor han fandt dem anstødelige. Ved Naderens Forvaltning, var det endnu i Fyen paa flere Steder Skik, at Præsten opløstede det Indviede under de Nybendes Knæfald og Signelse. Paa sit første Landemøde forbød han ikke blot Opløstelsen, men ogsaa Knæfaldet og Signelsen, hvilket indvirkede ham i en Tvist med Præsten i Brændekilde, Christen Lauridsen, der ikke vilde opgive de tvende sidste, Knæfaldet og Korselsen, og havde i denne Henseende den almindelige Bedtægt for sig *). — Den lundste Bispestol blev ledig Aaret efter Kongens Død ved Niels Hvids Afgang. Ogsaa denne Mand havde maattet friste en lignende Skjæbne som hans Forgjænger, at en forargelig Proces forbittede og maaskee forkortede hans Dage. En Præst i Skurup, Mester Jakob Nielsen, var bleven affat efter Biskoppens Kjendelse, paa Grund af en Smædevise, han havde skrevet mod En af Kongens Befalingsmænd, og svær nu Biskoppen et dødeligt Had. Han fik Leilighed til at yttre det, da denne blev indviklet i Trætte med en Adelsmand, Haak Ulfsstand og dennes hele Familie; Biskoppen havde nemlig kjøbt en Riggsteen af Kirkeværgerne, som hans Modstandere paastod, var tagen fra deres Familie-Begravelse, og denne Trætte, som flere egenhændige Breve fra Kongen forgjæves søgte at bilægge, blandede Jakob Nielsen sig i, ved at sætte Smædeviser i Dmlob, hvori han ligefrem skældte Biskoppen for Lyy. Den ene begyndte saaledes:

Her er lagt en Vise ny,
 Men Kragen gaell,
 Om Bispen ubl Lunde Vn,
 For Stenen han staell;
 Han staell ved Nat Tide
 Hun sover op under Tide. osv.

*) Bloch, den fyenske Geistlighed. Side 53—60.

En anden saaledes:

Det er sprunget vldt om Land,
At Hvid er sortere end en Brand.

Det er sprunget vldt i Ord,
At Hvid er sortere end Jord.

Bisp Niels han ved sig tænkte saa,
Hvorlunde han skulde en Ligtreen faa. osv.

Disse outskabsfulde Biser lod han ved en Lirendreier synges overalt i Byen, ja brød endog ved Nattetid med Bold ind i Bispens Huus for at være vis paa, han fik dem at høre. Men nu blev efter Kongens Befaling Mester Jakob paa-greben, og ført til Kjøbenhavn. Her blev hans Sag ind-anket for Consistoriet, der dømte ham fra Kjøle og Krave, og overgav ham saa til den verdslige Øvrighed, der fældede hans Dødsdom. Endstjænt Rector og alle Universitets-Professorer gif i Forbøn for ham, stjænt han selv ydmyg-elig bad om Naade, blev dog Dommen fuldbyrdet. Da han besteed Skafottet, skal han have sagt til de Dmstaaende:

Skal nu Mester Jakob miste sit Liv,
For Hanen gaet,
Saa er dog Bispens en Lys
For Stenen han stæet *).

Endstjænt Niels Hvid saaledes fik al den Dpreisning, Domstolene kunde give ham, meente man dog, det var Græmmelse over de lidte Krænkelses, der tre Aar efter lagde ham i Graven. Til hans Eftermand blev Mogens Mad-sen valgt, der i sin Ungdom havde været Hans Spandemagers Medhjælper i Lund, og siden (1571) blev hans Es-følger som Provst og Sognepræst ved Domkirken; han havde

*) Danske Magazin. Treble Række. III. Side 140—68, hvor Hr. Kall-Rasmussen har meddeelt alle til denne Sag henhørende Aktstykker.

altsaa bestandig opholdt sig i Lund paa nogle Aar nær, da han var Hofpræst hos Frederik II, medens denne som Prinds holdt Hof i Malmö *). — At indvie ham til Biskop i Skaane-Stift, var en af Poul Madsen's sidste Embedsgjeringer, da denne Hemmingsens tro Ven og nidkjære Forsvarer døde Aaret efter. Til hans Eftermand paa den rosfulde Bispes stol udnævnte de fire Rigsraader, som det synes, uden at noget Valg var foregaaet, Peder Winstrup, der tidligere (siden 1578) havde været Sognepræst ved Helliggeist-Kirke, men nu i flere Aar havde opholdt sig i Aarhus, først som Laurids Bertellsens Medhjælper i Bispeembedet, siden i 4 Aar som hans Eftermand **). — Foruden Poul Madsen, havde Universitetet nylig mistet en anden theologisk Lærer, nemlig Anders Larsen, ved hvis Død Jørgen Dybvad erholdt sit lange nærved Tusse opfyldt, at komme ind i det theologiske Facultet, uden at man dog nu mærker til, at han optraadte som en Modstander af Hemmingsens Skole, hvortil han heller neppe besad den fornødne Dygtighed, men vel, at han var en urolig og trættefjær Mand.

Den i det Foregaaende omtalte Tilnærmelse mellem Danmark og England, fremkaldt ved begge Rigers eensartede firkelige Stilling, blev ad en anden Vej fastere knyttet, da Jakob VI af Skotland ægtede Kong Christian's ældre Søster Anna. Denne Fyrste, der under Navn af Jakob I efter Elisabeth's Død ogsaa besteg Englands Throne, satte sin Væge i at glimre ved sine videnskabelige især theologiske Studier. Bryllupsføitidelighederne sciredes i Norge, men næste Foraar kom det unge Fyrstepar til Kjøbenhavn. Under dette sit Ophold besøgte Jakob hyppig de theologiske Forelæsnin-

*) Zwergius, det sjællandske Clereste. Side 466. sgd.

***) Sammensteds. Side 107.

ger, medens han gjennem sine Ministre, Wilhelm Stuart og Johannes Stynæus atter fornyede de æltre Underhandlinger om en protestantisk Union, for med forenede Kræfter at møde de romanske Fyrsters truende Stilling. Men skjøndt Rigsraadet forsikrede fuldkomment at dele dette Dunst, lededes Underhandlingerne dog ikke med nogen Kraft, og man tabte sig i theologiske Undersøgelser, uden at komme til noget Resultat. Kong Jakob vilde ogsaa benytte Leiligheden til at gjøre nærmere Bekjendtskab med de to danske Kæder, der dengang var Europas Beundring; han besøgte derfor først Tyge Brahe paa Hveen, siden Niels Hemmingsen i Roskilde. Med denne sidste underholdt han sig fornemmelig om de Helliges Udvælgelse og Guds evige Raadslutning, maaſtee i det Haab at vinde Hemmingsen ogsaa for denne Punkt i Calvins dogmatiske System; men det lykkedes ikke*), da han heller ikke i dette Stykke fornægtede sin Mester. I Læren om Raadsvælget stode nemlig Melancthon og hans theologiske Benner Calvin stærkere end de strængt lutheriske Theologer, hvormed de end i Læren om Nadveren nærmede sig til ham. Deres hele rationaliserende Retning maatte lede dem til, tilteels af praktisk Interesse, mere at agte paa den menneskelige frie Selvbestemmelses Betydning, end med spekulativ Videnskab at forbyde sig i den guddommelige Raadslutnings Mysterier. — Formodentlig var det disse Samtaler, der foranledigede Hemmingsen til udførligt at fremsætte sine Tanker om denne Læredom i et særskilt Skrift: *De gratia universali, libero arbitrio, poenitentia et justificatione*, der udkom 1592, og det følgende Aar i en dansk Oversættelse, besorget af Niels Lauridsen Arctander, dengang Hospræst, kort efter Biskop i Viborg. Det er ved skarpt at sondre mellem Guds

*) Pont. Ann. III. Side 516. fgd.

Billen og Guds Tilsteden, Hemmingsen her søger at vinde en Plads for den menneskelige frie Selvbestemmelse; og Udviklingen i dette Skrift udmærker sig som i alle hans andre ved en besindig Klarhed, der viser, at han forstaaer at fatte sin Opgave i dens hele Dybde og dog at beherske den. — Med dette Arbejde kom han til anslaae en Stræng, der altid finder Øjensklang i de calvinistiske Samfund. Bestandig sysselsatte Raadevalgets Hemmelighed diæses Theologer, og det er Opsættelsen heraf, der angiver de forskjellige Retningers Særkjende, medens det i de lutheriske bestandig er Opsættelsen af Herrens Indstiftelser og navnlig af Nadveren. Ogsaa paa den engelske Høiskole i Cambridge hævdede der sig dengang flere Stemmer mod Calvins hjerteløse Værdom om den ubetingede og evige Forskyldelse, der dog kun havde til Følge, at man i de saakaldte Lambethske Artikler udtrykkelig anerkjendte Calvins Autoritet, men ikke uden kraftige Indsigelser*). Under disse Forhandlinger havde man ikke været ligegyldig ved den Kjendelse, Hemmingsen havde afgivet. En engelsk Theolog Petrus Pavo henvendte sig endog skriftlig til ham for at bevidne ham sin Tak over den Forklaring, han i dette Skrift havde givet, med Beklagelse over, at skøndt der var mange i England, der tænkte som han, saa turde de dog ikke lære det offentlig **).

Adskillige strænge Kongebreve af forskjelligt Indhold udgik fra de regjerende Rigsraader for at standse kirkelige Uordener, der allerede ofte vare forbudne, uden at den strængere Tone, Forbudet nu fik, altid var istand til at opnaae det tilsigtede Niemed. Det blev forbudt Præsterne, under Embedsfortabelse, ved et Kongebrev af 2den Mai 1592, at tage Jorde-færds og Skrifte-Penge; men neppe er dette nogenstinde

*) Short, History of the church of England. 1845. Side 308.

**) Pent. Ann. III. Side 545.

bleven overholdt. At Præster fra Landsbyerne bosatte sig i den nærliggende Kjøbsted for der at leve et behageligere Liv, blev forbuden ved et Kongebrev den 26de November 1591, og det var af de Ting, der var lettere at forebygge. Banskeligere var det derimod at paasee, om ogsaa den tiendepligtige Almue rigtig svarede denne Afgift, og blev det derfor bestemt (den 9de Juli 1593), at Ingen maatte føre sit Korn i Laden, førend den, der havde fæstet Kongetienden, tilligemed Præsten og Kirkeværgeren vare derhos og havde Indseende med at alting gik rigtigt til. Men det Ubillige i denne Befaling maatte snart vise sig, da man dog ikke kunde forlange, at Bonden skulde lade sit Korn staae paa Marken og forbærves, dersom de tre nævnte Herrer ikke indfandt sig i rette Tid, hvorfor den ogsaa ved et andet Kongebrev nogle Aar senere (den 21de Februar 1596) i Grunden blev tagen tilbage. For at forebygge, at ikke ulærde og uværdige Personer skulde benytte Menighedens Balgret til ved Gunst og Gave at staae sig et præsteligt Embede, hvilket man hyppig førte Klage over, blev der (den 22de Februar 1593) taget de strengeste Forholdsregler; men om de derfor forebyggede, hvad de forbød, er et Spørgsmaal, der neppe kan besvares bekræftende. Ikke alene skulde den Præst, der havde givet Skjænk eller Foræring, afsættes og aldrig mere stedes til geistlig Befordring, men ogsaa de, der havde modtaget saadant, skulde give det dobbelte til nærmeste Hospital og dernæst, var det en Embedsmand, skulde han have sit Leen forbrudt; var det Superintendenten eller Provsten, sit Kald og Embede; var det en Adelsmand, skulde han tiltales for Retten som Overtræder af Kongens Mandat; var det Bønder, skulde de miste deres Gaarde*).

*) Disse Kongebreve, som Pontoppidan kun kortelig omtaler, findes fuldstændig i Haandskrift under det angivne Datum paa Kongens Bibl. Ny Kongl. Saml. 4. 1128.

Samtidig hermed tilskrev det theologiske Facultet alle Biskopperne, ikke at ordinere Nogen til et geistligt Kald, uden han iforveien havde studeret ved Universitetet, og medbragte derfra et Vidnesbyrd om sin Lærdom og sit Levnet *). Hermed anviste altsaa Facultetet selv den Vei, der senere blev fulgt, at henlægge til Høistolen den Prøve, der forhen havde været overladt de kirkelige Tilsynsmænd.

Med Rantsleren Niels Raas's Død den 29 Juni 1594, der havde fungeret som den første mellem de regjerende Rigsraader, synes det som om man bedst kunde betegne Grændsen, da en ny aandelig Retning begynder at udvikle sig, hvis Virkninger vi i de følgende Aar ofte vilde faae Leilighed til at paavise. Det er en ny Slægt, der nu kommer frem, og de Mænd, der før nød deres Samtids fulde Anerkjendelse, maa træde tilbage for andre. Dette skulde Anders Bedel først komme til at erfare. Neppe havde hans høie Belynder Niels Raas luffet sit Die, førend det blev overdraget Professoren i det græske Sprog Niels Krag at skrive Danmarks Historie paa Latin, og der blev givet Bedel et Aars Frist til at komme frem med, hvad han havde samlet, hvis han ikke vilde miste det Prælaturs ved Ribe=Kapitel, der i det Diemed var ham forlenet. Derfor er det rimeligt nok, at han vilde forsøge en anden Udvei, der syntes at aabne sig for ham. Hans Evisgerfader, Biskoppen i Ribe, Hans Laugesen, der havde været gift med en Datter af Tausen, var nemlig imidlertid død, og Kjøbstedpræsterne samlede sig i Ribe for at foretage et nyt Valg. Bedel attraaede dette Kald, men af de fire Valgmænd vare begge Sognepræsterne i Ribe ham inod, og man kunde

*) Pent. Ann III. Side 522.

ikke komme til Enighed. Begge Parter henvendte ſig til de regjerende Raader, der beſtemte ſig for en tredie, Ingen for havde tænkt paa; dog ſkulde Formen af Valg iagttages, og Præſterne ſtemte efter de regjerende Herrers Willie. Men den Valgte undſkyldte ſig for at modtage Tilbudet, og da det var gaaet ligesaa med en anden, der paa ſamme Raade var foreſlaaet, indſtævnedes de fire Valgmænd til Kjøbenhavn, og nu valgte Rigsraaderne uden lang Betænkning en af diſe, Sognepræſten ved Ribe Domkirke, Peder Hegelund til Biſkop *). Saaledes havde diſe Forhandlinger, der varede henved et Aar, heller ikke erholdt for Bedel et forøſſet Udfald; han maatte, endog inden den faſtſatte Friſt var udløben, afgive alle ſine Samlinger til ſin begunſtigede Medbeiler og da han miſtede ſit Prælatur, ſaae det mørkt ud for ham. Dog ſit han efter et Par Aar Opreiſning for det lidte Tab og henlevede paa Lilliebjerg et lang og ſorgfri Alderdom.

Ogsaa et andet Varsel ſynes at bebude et Omſving i den aandelige Retning, naar der endnu forend Kaas var død reifte ſig en Klage mod en Præſtes Calvinisme, men dog var dette mere en enkeltſtaaende Tildragelſe. En Præſt ved Nicolai Kirke i Kjøbenhavn Iſak Grønbe d. havde i en Pindſeprædiken udviklet den guddommelige Udvalgſe paa calviniftiſt Wiis, alſaa en Lærdom, hvori Hemmingſen og hans Venner ellers ikke gav Calvin Medhold. Han yttrede nemlig, at hvem Gud eengang gav den Hellig-Aand, ham unddrog han den heller aldrig ſiden, hvilket han oplyſte ved Davids, ved Peders, ved den bodfærdige Novers Exempel; ligesom og, at den, der dør ubodfærdig, dermed beviſer, at han aldrig har haft Aanden. Flere Rigsraader, mellein hvilke Rigets Kantøler, Arild Hvitfeld, vare tilſtede i Kirken, og diſe

*) Wegener, Anders E. Bedel. Side 193—198.

indstævnete Præsten for Consistoriet, hvorved det oplystes, at han ofte havde behandlet omtvistede Værdomme paa Prædikestolen. Sagen blev forhandlet under Biskop Winstrups Forsæde, og derpaa indstillet til de regierende Rigsraader, der fældede den Kjendelse, at Gronbeck havde fortjent at miste sit Embede, men paa Biskoppens og andre gode Mænds Forbøn, blev Straffen ham estergivet, saafremt han vilde tilbagefalde sine vrangte Værdomme, og lære for Fremtiden, saavel om Næbveren som om andre Religions-Artikler, efter den hellige Skrift og den ausborgste Confession. Gronbeck var villig til at underskrive hvad man forlangte, og dermed havde den Sag en Ende *).

Rantøleren Arild Hvitfeld var selv en fortjent Videnskabsmand, og han begyndte nu at lade Frugten af sine omfattende Studier komme for Dagen ved Udgivelsen af sin „Danmarks og Norges Krønike“, hvorved han dog ogsaa benyttede Andres Arbejder, saavel den ældre Hans Svaminings **), der var Bedels Formand som Historiograph, som maaskee ogsaa Herlof Trolles Samlinger. „At leve i Tiden uden at vide Tiden, er som ikke at være“, var den Tanke, der ledede Hvitfeld under dette Arbejde, hvorved han samlede et Værk, der er af umisteligt Værd for al dansk Historieforskning. Dermed kom han til at levere den Fortsættelse af Saro, som Christen Pedersen havde begyndt, uden at man agtede derpaa; som man forgjæves havde ventet fra Anders Bedels Haand, og som man ligeledes forgjæves ventede fra Niels Krags. Kunne man nu end heller have ønsket Fortidens Gjærninger fortalt i de tvende Førstes klare, folkelige Tone, saa vilde det dog være utafnemligt, at fæste en

*) Danske Magazin. I. Side 79—88.

**) Wegener, N. S. Bedel. Side 222.

havde udeladt Besværgelsen, dels fordi han ikke havde været Braub, der i 18 Aar ikke havde været til Alters, og ligget i et ondt Levnet med sin Frille *). Med denne sidste Betydning sigtes uidentivt til hans ægteviede Hustru, der var en Bontepige fra Knudstrup, hvilket Ægtekab adeligt Hovmod ikke vilde anerkjende for retnæssigt; overimod, havde de ikke været viet, vilde man vel saalidt ved denne som ved andre Belygheder, have omtalt dette Forhold med saa bitter Haan, da det næsten ikke ansaaes for nogen Skam for en Adelsmand, at leve med en „ufri Kvinde“ uden Bielse **). Men er denne Betydning af en saadan Art, vækker det Formodningen om, at ogsaa de andre ere utmalede af Avind og Fiendskab, for at stille den gamle Stjernetyder i det meest forhadte Lys, som en Troens Fornægter.

Efter den ældste theologiske Professor, Hans Slanges rups Død, kom den Mand ind i Facultetet, der senere optraadte som en kraftig og vedholdende Befjæmper af Calvinismen i den danske Kirke, nemlig Hans Poulsen Resen, det berømteste Navn mellem Danmarks Theologer efter Hemmingsen, om han end maaskee neppe i theologisk Værdi, og langt fra i en klar og anskuelig Fremstilling kan maale sig med denne. Resen var en Præsteson fra Jylland, født i Byen af samme Navn i Skodborg Herred, Ribe Stift. Sin Ungdom tilbragte han paa Reiser som Hovmester for en ung Adelsmand og understøttet af et kongeligt Stipendie. Han opholdt sig tre Aar i København i den theologiske Professor Lucas Bachmeisters Hus, den samme, der for adskillige Aar tilbage en kort Tid var Hofpræst hos Dronning Dorothea i Kolding, men dengang maatte vige for den calviniserende

*) Danske Magazin II. S. 316. fgb.

***) Sammensteds. S. 191. fgb.

Christopher Knopf; og usandsynligt er det ikke, at Bachmeister har haft en væsentlig Indflydelse paa Kænsens theologiske og kirkelige Udvikling, da det egentlig kun var i Roskild han studerede Theologi. Under sit senere Ophold paa tydske Høiskoler, navnlig Wittenberg, befattede han sig meest med mathematiske Studier, og paa sin italienske Reise deelte han sin Tid mellem Betragtningen af Oldtidens Mindesmærker og Sydlandets yppige Natur, øvede sig i Musik og i det italienske Sprog. Da han kom tilbage til Fædrelandet, blev han strax ansat ved Universitetet som Professor i Logik og tillige extraordinært i Theologien; nu da han var kommen ind i Facultetet, blev han kort efter creeret til Doctor af sin ældre Collega, Jørgen Dybvad *).

Hvad der særlig beskæftigede den unge Konge i kirkelig Henseende, ligesom før de regjerende Raader, var at raade Bod paa de mange Klager over Misbrug ved Præstefaldernes Besættelse, hvorved alle de stridende Parter hyppig beraabte sig paa, kun at ville følge Ordinantsen. Biskoppen holdt sig altid til, at Valget skulde stee efter Provstens Raad og Samtykke, de adelige Herremænd til, at de Bedste i Sognet skulde vælges, og den Sogende forklarede dens Bestemmelser saaledes, at han forstod sig 7 Sognemænds Vælgjæring, som han da forelagde Biskoppen **). Ved Reformationen troede man eengang for alle, grundig at have forebygget Papiismens Misbrug, at de geistlige Embeder kun bleve Forsørgelsesanstalter; men ogsaa her viste det sig, at Nisfen sad ved Flytningen paa det sidste Læs, da ogsaa nu Hensynet til Familiens Forsørgelse gjorde sig gjældende ved

*) Zwergius, det sjællandske Cleresi. Side 132—34.

***) Jof. en Synodaltale i Magnus Mathiæ, Tesssaradecæ orationum Synodallum.

Bestillingen, og det endog i een Henseende med Regjeringens Samtykke. Hyppig vare nemlig mange Præstekald i denne Tid, ligesom Indsidders-Husene i Olsebymagle, arvelige paa Spindesiden, derved at Præstekonen havde een Mand, det vil sige to halve. En afdød Præsts efterladte Enke og Familie gik sædvanlig en meget usikker Fremtid imøde; vel indrømmede Ordinantsen Enken Embedets halve Indtægt i det første Aar — i Liighed med det, der ogsaa under Pave-dømmet blev oppbehaaret af ledige Embeder — men naar Aaret var ude, skulde Enken, „om Præsten vilde strænge“, forlade Præstegaarden uden noget Krav paa fremtidig Forsørgelse *). Den nemmeste Udvei til at raade Bod herpaa var, naar den nye Præst ægtede hende eller, om hun var for gammel, hendes Datter, hvilket derfor først blev en Overenskomst mellem Candidaten og Balmændene, senere en saa almindelig Vedtægt, at den næsten havde Retsskyldighed. Den spanske Biskop, Jakob Raben Beile, har saaledes antegnet i sin Bisitatsbog, at Landrup Kald i Fyen blev ubesat i tre Aar, fordi Sognemændene vilde udelukke Enken med hendes sex uforsørgede Børn, og have Kapellanen; men denne fik tilsidst en anden Befordring; Skolemesteren (formodentlig Hundslæreren), fik Kaldet, og „saa blev alting godt“ (=: han ægtede Enken). Her var det altsaa Biskoppen, der gjorde Enkens formeentlige Ret gjældende; hyppigere var det omvendte Tilfældet; saaledes fortæller den samme Biskop, at nogle Aar senere havde en Kapellan et andetsteds givet en Adelsfrue og Sognemændene det Løfte, at ægte Formandens Datter; da han siden vægrede sig ved at opfylde det, „saae det ud til Brede“, men heldigviis fik Pigen en anden Mand. Til disse Exempler kunde føies

*) Ordinantsen (1574). Det 72de og følgende Blad.

flere, og de vilde vist endnu langt mere kunde mangfoldiggjøres, dersom man kjendte noiere Præsternes Folge i de enkelte Sogne, da denne Praxis naturligtvis ofte maa have gjentaget sig, førend den kunde erholde det Skin af Ret, som den virkelig besad *). — Af en lignende Art var det, naar en Præst i levende Live tog sin Søn eller Svigersøn til Kappellan, med Røste af Sognemændene om Succession i Kaldet, for paa den Raade at sikkre sin Families fremtidige Underhold. Derved kom mange Kald til at gaar i Arv i den samme Familie gjennem mange Slægtled. Ogsaa dette kunne vi oplyse ved Exempler fra Høen, fordi Præsterækkerne i dette Stift ere udførligt bekjendte. I Barløse Sogn fulgte Søn paa Fader lige fra Reformationen til 1616; da den sidste døde i saa ung en Alder, at han ikke kunde have nogen voren Søn, valgtes en Søn af Nabopræsten; Samtoste Sogn gik fra Fader til Søn eller til Svigersøn endog lige til 1701; i Haarby Sogn og Vøglismose Kapel ansaae Familien Drigstrup sig for at være i en saa ubelukkende Besiddelse af Kaldet, at da der i Aaret 1616 var kaldet en Mand af en anden Familie, der dog kun levede der i eet Aar, skal hiin Familie have udblettet hans Navn af series pastorum, for dermed at udplette Mindet om denne Krænkelse af dens formeentlige Ret, og vist er det, at Navnet er udblettet, og han kaldtes alene Hr. Knud. I Gjedsted i Jylland var det samme Tilfældet; der holdt Familien Brasen sig Mand for Mand lige til 1699 **). I een Henseende var nu denne sidste Misbrug af en langt mindre anstødelig Art, end den forhen omtalte, men dog domte man dengang anderledes, fordi den sidste med-

*) Engelstoft, Om Beskikkelse af Kirkens Tjenere. Theologisk Lidskrift. V. 2. Side 185. fgb.

**) Sammenlæs. Side 179.

førte en Krænkelse af Valget, eller rettere, det var en Raade, hvorpaa Præsten kunde omgaae det til sin Families Fordel, uden at Biskoppens Stemme blev hørt gennem Provstens Raad. Da derfor flere Biskopper vare samlede i Kjøbenhavn til en Herredag, udvirkede de hos Kongen et strengt Forbud imod, at Sognepræsten enten lod sin Søn eller den, han vilde give sin Datter, ordinere til sin Kapellan, paa det han siden kunde faae Kalbet; trængte han til en Medhjælper, skulde han henvende sig til Superintendenten, og denne skulde da forordne ham en Person, som han kendte god til Sjælesorger *). I Almindelighed forstod man dette Kongebrev saaledes, at ingen Sognepræst maatte faae sin Søn eller Svigersøn til Kapellan, og endskjøndt Winstrup, der selv havde affattet hiint Brev, ved en enkelt Leilighed, hvor adskillige Adelsmænd havde indlagt deres formaaende Forbøn for en Præsteson, forklarede det saaledes, at det kun kom an paa, at det stete med Biskoppens Indvilligelse, og uden at Kapellanen ved noget Løfte bandt Valgets Frihed **), saa forstod man det dog ellers allevegne som et ubetinget Forbud, der naturligviis vakte megen Misforstaaelse, og var i sig selv saa urimeligt, at det efter saa Aar omtrent blev taget tilbage igjen.

Den gamle Hemmingsen, der nu igjennem saa mange Aar var vant til ved alle kirkelige Forhandlinger at afgive sin Stemme, vilde ogsaa nu gjøre det, og udgav derfor et Skrift betitlet, *defensio vocationis ministrorum ecclesiarum*, 1598, formodentlig for at forsvare Menighedens frie Kalbsret ***); og det var det sidste Skrift, der i hans levende Live

*) Jvergins, det sjællandske Clerike. Side 109. fgb.

***) Sammeskeds. Side 113—15.

***)) Dette Skrift af Hemmingsen findes ikke paa de herved nævnte Bibliotheker.

udkom fra hans Haand. Alder og anstrængt Arbeide blinde hans Sinne i hans sidste Leveaar, men hans Aand var endnu utrættelig. Bestandig var det Forklaringen af Herrens hemmelighedsfulde Raademaaltid, der sysselsatte ham, og han arbejdede nu paa et lille Skrift, betitlet: „Nogle Spørgsmaal om Christi Legems Blod og Sacramente og Svar dertil, foregivne af N. S. D.“, der i et simpelt og let fatteligt Sprog skulde udvikle Calvins Anskuelse. Men hvor meget end Hemmingens Stemme gjaldt i alle andre kirkelige Sager, saa var hans Afvigelse fra Luther i denne Lærdom for vitterlig, til at man turde lade ham paany udtale sig herom, af Frygt for at vække en theologisk og kirkelig Tvist. Dingen blev derfor kaldet op paa Kjøbenhavns Slot og maatte der afgive sit Manuskript, saa at det aldrig blev offentliggjort, men bevarede dog i flere Afskrifter*). Maaskee har han tænkt, at det kun var personligt Nag mod ham, der hindrede hans Landsmænd i at anerkjende det Sande i hans Lærdom, og derfor tog han paany fat paa det samme Arbeide i det Haab, at „denne fri calvinistiske Bekjendelse om Indstiftelsesordene ved Nadveren“, som han nedstrev paa Latin i sine sidste Levedage, skulde vidne for ham efter hans Død. Men dette Ønske blev ikke opfyldt, rimeligviis af samme Grund, der havde forhindret Udgivelsen af nys omtalte Skrift og denne hans Bekjendelse blev henliggende i Manuskript**). Hemmingen døde i Roskilde, hvor han havde henlevet en rolig og sorgfri Alderdom; i sine sidste Diebliske begjærede han at nyde Nadverens Sacramente, og medens han derpaa med lydelig Røst fremsagde

*) Der findes tvende saadanne paa Kongens Bibli (Bl. Kgl. Cui. 4. 1442), hvoraf Brøvet ovenfor ere meddeelte. At han maatte afgive Manuskriptet, fortæller Pont. Ann. III. Side 543.

***) Denne Hemmingens sidste Bekjendelse findes ikke her paa Bibliothekerne.

sin Yndlingsfang, den 103die Psalm: „Min Sjæl lov Herren“, henvov han blidt og roligt den 23de Mai, mæt af Dage i sin Alders 89de Aar. Hans Krig blev med stor Høitidelighed fædet til Jorden i Domkirken; de fleste af Universitetets Professorer fulgte hans Vaare, hvem den beundrende Samtid ikke uden Grund tillagde Navnet af „Danmarks almindelige Lærer“ *).

Medens den danske Høiskole med Hemmingsen mistede sin bedste Prydelse, var den unge altid virksomme Konge især at fuldføre dens Bygning i en langt større og anseeligere Stil end tidligere. Allerede Frederik II havde tænkt derpaa, men først de regierende Raader havde lagt Planen, og Adlerne vilde man staffe tilveie, ved at indkræve Afgifter af alle Kirker i Sjællands, Skaane og Fyens-Stift, senere ogsaa af alle Præster over hele Landet. Strax efter den unge Konges Kroning blev Bygningen paabegyndt, men det gik langsomt med at samle de fornødne Pengemidler og gjentagne Gange maatte strænge Kongebreve kræve nye Tilskud af de ovennævnte Kilder. Ved Opførelsen af dette nye Kollegiehus, der laae hvor nu Solennitetssalen ligger, tænkte man først at indløse det Væste, der tidligere var givet de Studenter, der nød Convictorium, om fri Bolig; men senere forandrede man denne Bestemmelse og Bygningen indrettedes til Auditorier, hvortil man høilig trængte **).

Endskjøndt den evangeliske Cultus nu havde bestaaet igjennem flere Mennekealder uanfægtet, saa beholdt det religiøse Liv hos Folket i mange Enkeltheder dog endnu Fortidens Præg. Der fortælles om Anders Bedel, at han ikke blot

*) Pont. Ann. III. Side 543—48.

***) Berlauf, Kjøbenhavns Universitets Bygnings-Historie. 1836. fol. Side 10—16.

strængt iagttog de kirkelige Festedage, men ogsaa paa de gamle Fastedage, der nu sædvanlig festligholdtes ved Ugeprædicationer, afholdt sig efter gammel Skik fra Kjødspiser; ja han pleiede endog paa Langfredag at lade sine Børn komme til sig i sit Studerekammer, hvor han i christelig Nidkjærhed lod dem fornemme den hudflettede Hersers Lidelse *). Ogsaa høre vi endnu i det forløbne Aarhundrede om Adelsmænds Reiser til det hellige Land, der mere eller mindre havde Valfarternes Charakter. Otto Skram til Hammelgaard foretog sig fra Constantinopel 1591 en saadan Reise, hvor han med en Pilgrims Andagt dvælede ved alle de Steder, der vare indvieede ved hellige Erindringer. Han modtog ogsaa den for saadanne Pilgrimme bestemte Væresbeviisning, da han forend sin Afreise af Prioren til St. Salvators Kloster til Jerusalem „for sin store Devotion og Andagt“ blev udnævnt i „den hellige Gravs Ridder“ **). Som det religiøse Liv saa bevarede ogsaa endnu de kirkelige Stikke saameget af det Gamle, at der vel mellem dem, der udvortes søiede sig efter den nye Kirkeorden, kunde findes Afkillige, der i Stilhed haabede den ældres Tilbageførelse. Hvad der saaledes endnu maatte foresindes, søgte Jesuiterne, saavidt Omstændighederne vilde tillade, at føre sig til Nytte; disse uførtroede altid virksomme Førfjæmpere for Pavedømmet. I de preussiske Østprovincer, der dengang stode under det Pavevælden henqivne Polens Overhøihed, havde de mod Slutningen af det forrige Aarhundrede anlagt trende Skoler eller Collegier, mellem hvilke det i Brundberg er blevet det navnkundigste. Saa betydelig og indgri-

*) Wegener, A. E. Bebel. Side 214.

***) Beretningen om denne Otto Skrams Reise, affattet af ham selv, findes i Haandkrift paa Kongens Bibl. Bl. Kongl. Saml. 4. 3084. Jfr. Bebel Simonsen, Rationalhistorie. II. 2. Side 168—77.

bende en Indflydelse dette Collegium og dets Udsendinge en Tidlang fik i Sverrig ved det svenske Kongehuus's nære Forbindelse med det polske, saa ubetydelig blev den, som de siden efter, da deres Bestræbelser i Sverrig vare mislykkede, søgte at vinde i Danmark; men heller ikke her kunde hine i den Tid saa foragtede og dog saa frygtede, saa forhadte og dog saa misundte Skolemænd ganske forseile deres Virkning. De jesuitiske Draggelsesanstalters glimrende Ny kunde let fordukle de temmelig maadelige, der fandtes her i Landet, og ved deres Forgivende kun at undervise deres Pleiebørn i de klasseste Studier og navnlig i Latinen, uden Hensyn til deres religiøse Tro, loffede de ogsaa flere Adelsmænds Børn til sig. En af de første, der kom derfra, tilstod ganske aabenhjertig for Kongen, at han var opbraget i Brunsberg, hvorpaa Kongen lod ham prøve og gav baade ham og hans Lærere godt Løn. Exemplet smittede og flere saavel Adelige som Borgere sendte deres Børn derhen. Kongen havde i Begyndelsen ikke noget derimod, ja han syntes tværtimod det var glædeligt, at Ungdommen andetsteds kunde faae en grundig Underviisning. Saaledes berette idetmindste Jesuiterne selv, ligesom og at han, da Biskop Winstrup gjorde ham Forestillinger herimod, skal have svaret, at Biskoppen gjorde bedre i at ruste sig med sine Disciple mod Jesuiternes og see til om han kunde overvinde dem ved Disputeren. Men flere andre Biskopper forenede deres Stemmer med Winstrups. Biskoppen i Lund *Mogens Madsen* holdt ved et Landemøde i Stiftet en Tale mod Jesuiternes Sekt, hvori han skildrede deres underfundige Bestræbelser med de forreste Farver, hvilken Tale han senere lod trykke*). Efterhaanden som deres Disciple kom tilbage, søgte

*) *Tessaradeonas orationum Synodaliun. 1590—1603. Hafn. 1604. 4.* Disse *Ragnus Mathie's* Landemødestaler indeholde flere interessante Oplysninger om den Tids kirkelige Forhold.

disse at udbrede Lærernes Berømmelse. En ved Navn Hæggæus blev Rector i Malmö, og han overtalte Mange i Byen til at sende deres Børn til det preussiske Seminarium. Endelig gav Kongen efter for Biskoppernes Forestillinger og udgav en Forordning (den 6te Oktober 1604), hvorved det blev paabudt alle Bisper og Provster at have et vaagent Die med de unge Mennesker, der havde besøgt saadanne Steder, da de i Fremtiden ikke maatte befordres til noget Embede i Kirke eller Skole; de, som fremdeles besøgte Jesuiter-Kollegier, skulde forvises Landet, og de Forældre og Børgere, der tillod sig Keiser, betale svære Bøder. Især var Kongen meget vred paa Rectoren i Malmö, der havde været Jesuiternes virksomste Medskab, og da det blev paalagt ham, enten at afsværge Papismen eller forlade Riget, valgte han det sidste og begav sig til Brunsberg *). Her opholdt sig ogsaa en anden fordreven Geistlig fra Skaane Stift ved Navn Jakob Schröder, der havde været Præst og Provst i Gjødestad i Nørre-Halland, og nu kaldte sig *episcopi Varmiensis Cancellarius*; han angreb meget heftigt sin forrige Biskop Rogens Madsen for hans ovennævnte Tale og foranledigede derved denne til at skrive et Forsvar, som dog aldrig blev trykt **). — Imidlertid indsaae Kongen nok at et Forbud om det end var nok saa strengt, i Grunden kun var et daarligt Middel til at værges sig imod de jesuitiske Skolemænd; og det stemmer derfor ganske med hans tidligere Ytringer, naar han saa Dage efter hiint Forbud lod ved Professorene udarbejde en ny og fuldstændig

*) Münters Reformationshistorie II. Side 636—42.

**) M. Jacob Schröter, *Orationis invectivæ Mathiæ Lundensis apud Danos Superintendentis adversus Sectam quam vocant Jesuiticam refutatio*. Brunsberg. 1605. Zwergius, det sjællandske Clerike. Side 468

omstemme ham, saa at han atter blev dem gunstigere. De sendte derfor hemmeligt nogle Udsendinge til Danmark, der efter deres eget Sigende fandt en ret god Modtagelse og gjorde enkelte Profelyter. Mellem disse Missionærer var ogsaa Nordmanden Lars Nielsen, almindeligt bekendt under Navnet Klosterlasse, der for endeel Aar tilbage havde virket i Sverrig med overordentlig Held. Allerede i sin Ungdom var han bleven vunden for den romersk-katholske Lære og traadte, efterat have besøgt flere Seminarier, ind i Jesuitter-Ordenen. Hans norste Fødsel, hans fortrolige Bekendtskab med Forholdene her oppe maatte gjøre ham til et meget brugbart Redskab ved den nordiske Mission, derfor blev han udseet til i Forening med flere Ordensbrødre at gaae til Sverrig i Johan III's Tid. Han vandt ogsaa Kongens Indest i den Grad, at han først blev kaldet til Professor i Upsala, siden, for at være Kongen nærmere, til Præst ved Klosterkirken paa Ridderholm i Stokholm. Overalt optraadte han som Lutheraner, hvad han som Nordmand ogsaa let kunde uden at vække Mistanke, og forstod godt at bruge Luthers Skrifter, især de tidligere, saa kunstigt, at han med deres egne Ord foredrog romersk-katholske, dem ligefrem modstridende Lærdomme. Han vandt ogsaa Mange for sig, stiftede og forstod et Collegium i Stokholm, tog virksom Deel i Udarbejdelsen af en ny Liturgi; men under alt dette kunde det ikke længe blive skjult, hvad han egentlig førte i sit Skjold, og efter 4 eller 5 Aars Forløb maatte han atter forlade Sverrig for at ty til Brunsberg. Nu var han en gammel Mand vel otte og tredsindstyve Aar, men Alderen havde ikke kjølnet hans Iver. Han kom til Danmark, først til Helsingør, senere til Kjøbenhavn, efter Foregivende for at bede om Reisepas til Norge i et Familieanliggende; men i Birkeligheden for at uddele et Skrift, han havde forfat'et paa Latin og Dansk, først her i

Kjøbenhavn, og naar han havde erholdt Tilladelse, ogsaa i Norge. Dette Skrift^{*)}, der var tilegnet Kongen og Rigsraadet, indeholdt en temmelig udførlig Fremstilling af den papistiske Lærdom i Spørgsmaal og Svar, og dets Hensigt var at fremstille denne som den ægte gamle, kun for faa Aar siden fortrængte Fædrene-Religion, for at lære den nulevende Slægt at erkende den Uret, man ved Reformationen havde begaaet mod Forfædrene. Da han kom til Kongen for at begjære Rejsepas, maa han have fundet denne meget naadig stemt, siden han havde den Dristighed at tilbyde sin Tjeneste ved en Kirke-reformation, hvis Nødvendighed han meente at have tilfulde godtgjort i nysnævnte Skrift. Nu var hans egentlige Hensigt robet, og man fandt ved anstillet Undersøgelse, at han havde endel Exemplarer af sin Bog med sig til Uddeling blandt Folk. Han blev indstævnet for Consistoriet, hvor Rector tilkjendegav ham Kongens Befaling at udlevere alle sine Exemplarer af sin Bog, og at aumalde hvem han havde givet den til, for at de atter kunde borttages. Man erklærede ham tillige: „at Kongen ikke begjærede hans og hans Pafs Hjælp til Kirkers og Skolers Reformation, da Kirker, Skoler og Universitetet vare i alting saaledes reformerede, at ingen videre Reformation gjordes fornøden“. Endelig blev det ham betydet inden fire og tyve Timer at rømme Landet, ja, der blev endog givet ham en Opsynsmand med paa Weien, for at passe paa, at han ikke undervejs foretog sig noget, der kunde

*) *Confessio Christiana de Via Domini, quam Christianus populus in tribus regnis Septentrionalibus Daniæ Sveoie et Norvegiæ, constanter confessus est annis, a Christi side suscepta, amplius sexcentis, usque ad Christianum III, Daniæ et Norveg. & Gostavum, Sveciæ Reges. Laurentio Nicolai Norvego e. S. J. auctore. Cracoviæ 1601. Det samme Skrift udkom Aaret efter paa Dansk i Bruneberg.*

forstyrre den offentlige Rolighed. — Saaledes var ogsaa dette Forsøg mislykket, men Jesuiter lade sig ikke stræmme ved nogen Hindring, og de fortsatte ogsaa deres Bestræbelser, om end deres Veie nu blive saa skjulte, at de vanskelig lade sig efterspore *).

Af langt større Betydning for den aandelige Udvikling end hine jesuitiske Smuglerier paa Grændsen, ere de Kærelser, som Brydningen imod Calvinismen fremkaldte indenfor Landets egne Grænser. Det var i Lærdommen om Næbveren, denne Forskjellighed især fremtraadte, men deraf fulgte dog ikke nogen Tvist om det Rituelle ved Sakramentet, uden forsaavidt som de calviniserende altid vare ivrigt i at forbyde eller undlade Oplostelsen af det Indviende, Knæbøiningen og Korselsen. Men desto stærkere samlede de deres Modstand mod Djælebesværgelsen ved Daaben, hvorom der allerede oftere i det Foregaaende har været Tale. Det var nemlig neppe nogen Tilfældighed, at Calvin havde afskaffet, Luther derimod bibeholdt denne Kirkeskik, men det havde sin dybere Grund deri, at Besværgelsen knyttet til Daabshandlingen paa den stærpeste Maade udtrykte Daabens aandelige Nødvendighed som eneste Salighedsmiddel, medens paa den anden Side Unbladelsen af denne Besværgelse svækkede Daabens Betydning, og nærmede den til at blive en blot høitidelig Indvielses-Ceremoni. Vel træder Forskjelligheden saaledes opfattet, ikke klart frem, og selv de, der bekæmpe Besværgelsen, forsikre gjentagne Gange, at de ingenlunde vilde nægte Menneskets Gudsforladthed i sin naturlige Tilstand eller Daabens saliggjørende Virkning, men den er dog tilstede, og den røber sig stundum utvetydigt nok. Denne Misbilligelse af Besværgelsen var fremsat saa ofte, selv i Kongens

*) Münters Reformations-Historie. II. Side 644 - 43.

Kærværelse, at Christian IV bragte Sagen under Overveielse i Rigsrådet, og da man der var bleven enig om, at „samme Befværing og Exorcismus uden nogen Forargelse i Religionen aldeles kunde affattes“, forlangte han i et aabent Brev, dat. d. 6te April, Profesforernes og Bispernes Erklæring desangaaende, førend en Lov derom udgik. Selv havde Kongen personlig overbeviist sig om det Rigtige i at ubelade den, og, da derfor kort efter hans nyfødte Datter, Prindsesse Elisabeth, skulde føres til Daaben, bød han Bisshop Winstrup, at foretage den uden Befværgelsen. Winstrup adlød, endskjøndt det fra mange Sider blev haardt bebrejdet ham. „Er jeg den Mand, skrev han senere i et Brev til Jakob Holm i Aalborg, der kunde modsætte mig den høieste Dyrighed, i at undlade en Ceremoni, der er vilkaarlig og usødvendig, og ikke forbunden med nogen Skade for Religionen“. Med denne Undskyldning for sin Fremgangsmaade har han ogsaa udtalt sin Mening om selve Befværgelsen; endskjøndt han isøvrigt tiltraadte sine Collegaers Erklæring, at det var bedst for de Svages Skyld ikke at foretage nogen Forandring, om man end gjerne kunde have gjort det paa Reformationens Tid, da denne Skik dog ikke er befalet i Skriften, og saa let kunde mislydes paa papistisk Viis.

Den første af de Adspurgte, der var færdig med sin Betænkning, var den theologiske Profesfor Resen, og han optraadte ved denne Feilighed første Gang som Talsmand for den skarpt lutherste Synsmaade, idet han søgte at vise, at Befværgelsen havde en religiøs Grund, og dernæst, at den havde en heldbringende Virksomhed. Han gik ud fra, at Formaalet for al Christi Gjerning var, at nedbryde Dævelens Magt, der yttrede sig saavel i legemlig som i aandelig Besættelse; men af disse tvende er den sidste den farligste, og

da den er en fælles Løb for Alle, der af Naturen ere Verdens Born, have Kirkes Fædre med Rette knyttet Besværgelsens Ord til Daabens, da der i den ligger den sande Befrielse for al aandelig Besættelse. Derfor kommer han, efter at have anført flere af Kirkesædrenes og Reformatorernes Vidnesbyrd, til det Resultat: at Besværgelsens Mening ingenlunde indeholder nogen Ugudelighed eller Døvetro, men er sund og heltbringende for den Døtte i hele Livet.

Saa afgjort for dens Bibeholdelse udtalte Ingen sig som Kesen, men dog forsvarede den gamle Jakob Holm i Aalborg den med mere Varme, end Winstrup havde gjort. Jakob Holm afgav sin Betænkning, ikke i sit eget Navn, men i alle sine jydte Collegers, „hvem den Hellig Aand havde bekliffet til Bischopper i Jylland“. Vel indrømmede han, at denne Stif, som hverken var forbudt eller paabudt i Skriften, maatte regnes til Mellemting (*adiaphora*), men de Grunde, Luther havde anført for dens Bibeholdelse, ansaae han dog for saa afgjørende, at han fandt sig beseiet til at anføre dem; og da den ingenlunde var opkommen under Pavens dommet, men hidrørte fra den gamle Kirke, fandt han det ikke tilraadeligt at vække Forstyrrelse i Menighederne ved dens Afskaffelse. — Den syenske Bischof, Hans Knudsen Beile, der nylig var bleven valgt og bekliffet til dette sit Bispesæde efter Jakob Madsen Beile's Død, afgav ikke nogen Stemme i denne Sag. Peder Hegelund, Bischof i Ribe, opfordrede ham rigtig nok dertil, og anførte ved den Leilighed en ny Grund imod Udeladelsen, at nemlig den danske Kirkes Fjender, som den førnævnte Jakob Schrøder, derved vilde faae ny Auleetning til at beskylde dem for Nyhetsfyge; men Hans Knudsen taug, enten fordi den nye og uvante Virksomhed optog hele hans Tid, eller fordi han ikke strax vilde optræde imod sine Colleger med et afvigende Votum; thi, at han

vilde have gjort det, dersom han havde yttret sig, maa man formode af hans senere Forhold. — Den lundske Biskop, *Mogens Madsen*, var i Begyndelsen ogsaa noget forelegen ved at komme frem med sin Betænkning, endstjondt denne omtrent stemmer med *Winstrups*, kun at han maaskee er endnu mere villig til at give Slip paa Besværgelsen, uden dog bestemt at tilraade Affsaffelsen.

Medens Bispernes Betænkning i det Hele gif ud paa Bibeholdelse af Exorcismen, meest fordi den engang var anordnet og havde saa vægtige Autoriteter for sig som *Luther* og *Augustin*, var det fra Universitetets Professorer dens Forkastelse og Fordømmelighed afgjort blev udtalt, ligesom det var En af Professorerne, der afgjort havde talt til dens Forsvar. Den ene af disse Besværgelsens Fordømmere er i det Foregaaende nævnet, *Jens Jakobsen fra Hveen (Venusinus)*, Professor i Historien, der tidligere som Præst ved Hellig-Geist havde undladt den paa egen Haand; med ham forenede sig *Hans Stephansen*, ligeledes Professor i Historien, og *Kort Arelsen (Alsac)*, dengang Professor i Græff og Hebraiff. Endstjondt saaledes i det Hele Stemningen var for Besværgelsens Affsaffelse, fandt Kongen sig dog ikke besøiet til at udstede nogen almindelig Lov besangaaende, og indskrænkede sig til at lade Undbladelsen blive en gjældende Regel for Kongehuset. Det var saaledes den første Seir, *Nesen* vandt over den cryptocalvinistiske Retning i Danmark; og den Forandring, der foregik i den hele theologiske og kirkelige Betragtning igjennem de Optrin, vi i det Følgende skulle skildre, havde til Følge, at der igjennem hele det følgende Aarhundrede ikke kunde være Tale om Besværgelsens Affsaffelse. *).

*) Dänische Bibliothek. IV. Side 15—57 og 83—140, hvor alle de her nævnte Breve og Betænkninger ordret ere meddeelte.

Den ældste theologiske Professor, Jørgen Dybvad, kom ikke til at afgive sin Stemme i denne Sag, da han under Forhandlingerne blev indviklet i en Proces, der kostede ham hans Embede. Dybvad havde altid været ilde lidt ved Universitetet, og nu havde han i flere Aar følt sig kaldet til at optræde som en hæftig og hensynsløs Budsprædikant mod Tidens herskende Banart og Usædelighed, uden dog at have det folkelige Præg, der giver en saadan Mand Interesse, da det altid var paa Latin, han holdt sine Budsaler. Han begyndte med at revse den academiske Ungdoms løslagte og usædelige Levnet *), hvilket vist neppe har været uden gyldig Grund, som man i det Hele ikke kan nægte, at der i og for sig var meget sandt i, hvad Dybvad forebragte. Med det nye Aarhundrede gif han mere methodist frem, idet han regelmæssig hvert Aar i sine Disputationer, hvorved hans Søn var Respondens, gennemgik først de ti Bud i deres Heelhed, dernæst hvert enkelt Bud med alle de Anvendelser paa den Tids Forhold, som han fandt fornødne. Iøvrigt gav han med Hensyn til Anordningen af Decalogus Calvins Jæddeling Fortrin for Luthers — hvorved, som bekendt, det første Bud deles i tvende, medens det niende og tiende træktes sammen til eet — uden dog at støtte sig til denne Autoritet. Med hensynsløs Hæftighed badede han Høie og Lav; og ikke sjælden offentlige Foranstaltninger, hvorfor de andre Professorer ikke havde rovet at give deres Minde til hans Sætningers Trykning; men han gjorde det alligevel, og maatte da selv staae til Ansvar derfor. Allerede hans Theses de juramento, der udfom 1605, vare udgaaede uden hans Collegers Consens, men dog lod man det gaae hen, og indskrænkede sig til at give ham en alvorlig Advarsel; men

*) *Commonefactio de disciplina, quæ legibus Academicis præscribitur. 1597.*

nu udfom atter hans *Disputatio de sanctificando Sabbatho*, 1607, der sluttede sig til det tredje, eller som han kaldte det, det fjerde Bud, paa samme Maade, og for dette Skrift blev han ved Ridder Jens Bjælke draget til Ansvar for Consistoriet. Han havde her dablet det igjennem Biskop Winstrup udfædte kongelige Forbud (fra 14de August 1597) mod, at Præsterne fik deres Sønner eller Svigersønner til Kapellaner, paa følgende Maade (*Thesis 88*): „hvilken Galstak, Raseri og Vanvittighed kan saaledes ophidsse Menneskers Sind og forvirre deres Dømmekraft, at de mene, Børn, der ere avlede af Ordets Tjenere, ikke burde antages af Forældrene til gjensidig Hjælp i Tjenesten . . . Jeg kunde opregne Fortegnelser over Præster, hvor Børn have fulgt Forældrene, ogsaa i den ældste Kirke, thi Slægtskab og Svogerstab bør ikke forhindre, at jo de blive foretrukne for Andre, af hvis Tjeneste Samfundet kunde have meest Nytte . . . Det paa ligger Landsbypræsterne allevegne, paa egen Regning at vedligeholde den Gaard, de beboe, hvorfor skulde man da forbyde de Præstesønner, der ellers vare stiftede til det, at succedere? eller om der ikke er Sønner, hvorfor skulde man da nægte Døttre og Enker at have Gavn af Forsædres Arbeide, naar Tjenestens Forvaltning ikke lider nogen Skade derved? — Det var en starp Tiltale, men der var al Grund til at dable, hvad han dablede, og denne bristige Indsigelse blev heller ikke uden Følger, da Biskop Winstrup paa næste Synodalmøde erklærede: „at det omtalte Forbud kun gjaldt de uvidende og udygtige, men at Kongen dermed ingentunde i og for sig vilde frænke Præstens Sønner eller Svigersønner“. — Foruden dette havde han (*Thesis 99*), i samme Tone dablet et andet kongeligt Forbud, udstedt ved de regjerende Rigsraader, imod at Præsterne tog særskilt Betaling for Begravelser; men hvad der egentlig fældede Dybdad,

var uidentivl den Naade, hvorpaa han i sin *Thesis* 126 omtalte Adelen og dens Privilegier, hvilket han kom til ved at omtale dens Bægring ved at betale Tiende, en vilkaarlig Annættelse, som allerede Christian III havde misbilliget uden at kunne forhindre. „Der ere Folk, skrev Dybvad, som prale af Forfædres Seire, Bedrifter, Rigdomme og af Slægtens Glæde; som ansee sig bedre end andre; som gjøre Paa-stand paa Forfædres Hæder, førend de have øvet Forfædres Bedrifter . . . Lad dem betænke deres Herkomst at de nedstamme fra Adam, og strax ville de erkjende, at de Intet have uden af Guds Naade“. Det var for haardt at døie for den Tids overmodige Adels, og Bjælke foreholdt ham, at han heller maatte oplyse den academiske Ungdom om Menenius Agrippa's Fabel hos Livius, end bibringe den saadanne Lærdomme. — Foruden disse Anteposter, uddragne af hans sidst udgivne *Theses de Sabhatho*, kom man nu ogsaa frem med de andre, der vare uddragne af hans tidligere *Theses de juramento*, men disse angif ikke kirkelige Foranstaltninger; kun er det mærkeligt, at man ogsaa foreståede ham den Naade, hvorpaa han havde omtalt Papester; at han nemlig havde kaldt Bellarnin Pavens svorne Træl, kaldt Paverne romerske Uhyrer, efter hvis Indskydelse den spanske Konge havde draget den engelske Dronning efter Livet. — Efterat Sagen var undersøgt, fældede Consistoriet den Kjendelse, at Dybvad skulde miste sit Embede; men henstillede iøvrigt Sagen til Kongens Naade. Dybvad forblev affat og henlevede sine sidste Aar i Kummer og Armod *). Ved hans Affættelse kom Kort Arelsen ind i det theologiske Facultet, der ovenfor blev omtalt som Professor Græsk og He-

*) Pont. Ann. III. Side 566—76. Jfr. Haandskrift paa Kongens Bibl. Gml. Kongl. Saml. 4. 1451.

braist. Han havde som Student tilbragt flere Aar i Tygge Brahe's Huus, og havde der vundet Forfjærlighed for de mathematistiske Videnskaber; at han som Theolog tilhorte den cryptocalvinistiske Retning, kunde man allerede fornødt af hans Erklæring imod Besværgelsen, men han var en forsigtig og tilbageholdende Mand, og forstod derved at bevare sin Lærerpøst ogsaa under de senere indtrædende theologiske Forsvælinger.

Resen fuldførte inidlertid et Arbeide, der i længere Tid havde beskæftiget ham, nemlig en ny Udgave af den danske Bibeloversættelse, hvorved denne undergik en væsentlig Forandring. Mellem de mange Anfør, man havde fremsført mod den tidligere fra 1589 var ogsaa den, at den var i høi Grad unøiagtig trykt og dertil saa dyr, at kun Faa kunde kjøbe den. Disse Mangler vilde en Bogtrykker i Kjøbenhavn, Hans Alborg, i Forening med Kongens Myntmester, Nikolai Svabe, afhjælpe ved at foranstalte en ny, nøiagtigere og billigere Udgave; men det vilde Kongen først tilstede, naar Professorerne ved Universitetet havde gennemseet den og rettet hvad der var at rette. Disse vare af flere Grunde ikke meget tilbøielige til at paatage sig dette Arbeide, og da Resen flere Gange forgæves havde tilskyndet dem, besluttede han sig til at gjøre det alene. Efterat han som Prøve havde udgivet sin Oversættelse af det N. T. og dernæst af Pentateuchen, udvirkede han (1604) et Kongebrev, hvorved det paa tænkte Gjennemsyn blev ham overdraget; og han fuldførte det saa hurtigt, at den nye Oversættelse fuldstændig kunde udgaae St. Hansdag 1607. Hans Formaal med dette Arbeide var at rette den lutheriske Version saa nøie som muligt efter den hebraiske og græske Grundtext, men han kom derved til, da han saaledes fulgte en ganske anden Grundsætning end Luther havde fulgt, at levere en ganske ny Oversættelse. Resen be-

fad ikke, hvad ogsaa hans andre Skrifter udvise, nogen syn-
 derlig Styrke i Modersmaalet, og han blev derfor ofte ved
 den ordrette Gjengivelse af Grundtexten næsten usforstaaelig,
 ja stundum meningsløs. Dette Arbejde er Rilden ogsaa til
 vor nu brugelige kirkelige Oversættelse; men den er senere
 undergaaet saa mange Forandringer og Forvællinger, at man
 ikke kan tilegne Resen alt, hvad man har at anke over denne.
 Den Grundsætning, der her var fulgt, stemte godt saavel
 med Tidens aandløse Forgubelse af Bibelbogstaven som
 med dens Ringægt mod Modersmaalet, og derfor vandt Re-
 sen ved dette Arbejde baade hjemme og ude stor Anseelse og
 Berømmelse*).

At gjøre den hellige Skrifts Læsning tilgængelig for
 Menigmand, var et af de lutherste Samsunds store Fortrin,
 og derfor havde de lutherste Konger her i Landet ogsaa sær-
 deles deres Opmærksomhed henvendt derpaa, ligesom de i
 enhver Henseende med Kjærlighed og Ærefrygt pleiede og op-
 retholdt de reformerede kirkelige Indretninger. Igjennem en
 lang Række af Aar havde disse nu frit og uhindret kunnet
 virke; og dog kunde Ingen nægte, at, saae man hen til det
 sædelige Liv blandt Folket, da havde det rensede Evangeliums
 Virkningen langt fra fremkaldt den store og isinesaldende For-
 andring til det Bedre, som man havde ventet. I Anledning
 af Kongens ældste Søn, Prinds Christians, Udvælgelse til
 Thronfølger samlede alle danske Bisper, paa den gamle Ja-
 kob Holm i Aalborg nær, i Kjøbenhavn, nemlig Winstrup
 for Sjællands Stift, Hans Knudsen for Fyen, Mogens Mad-
 sen for Skaane, Peder Hegelund for Ribe, Jens Gjødese for
 Aarhus og Niels Arctander for Viborg; og ved denne Lei-

*) P. W. Becher, de Resenii Versione Danica scripturæ sacræ.
 Hafn. 1831.

lighed holdt de ofte indbyrdes Møder for at tale med hverandre om de kirkelige Forhold. Frugten af disse Samtaler var et Brev til Kongen, der indeholdt Klager over den gjængse religiøse Bigegyldighed og sædelige Fordærvelse, og for at raade Bod herpaa vidste man intet andet Middel end at bede den borgerlige Dyrighed ved sin Myndighed at haandhæve Kirkens Tugt. Mange Steder vilde Ungdommen ikke lære Katechismen, ja Folk blev halvhundrede Aar gamle uden at kjende noget til den og kunde derfor heller ikke stedes til Herrens Bord; Hoer, Voldtægt, Meeneed gif mange Steder i Svang uden at man ændse Kirkens Formaning og Tugt; Skolerne manglede den fornødne Understøttelse til at kunne virke; og ved Præstevalget krænkede man idelig Ordinansens Bestemmelser*!). Disse og lignende Klager bleve ofte gjentagne, og uden Birkning bleve de ikke, om der end hengif Aar, førend man havde fundet de Midler, hvorved man meente at kunne raade Bod herpaa.

Dgsaa Kesen satte sit Haab til Kongen og den verdslige Dyrighed, men han var deri forskjellig fra Bisperne, at han ansaae det for Kilden og Roden til alle Kirkens Brøst, hvorover man klagede, at man havde forladt det rene Guds Ord, som Luther prædikede, for at hengive sig til den mennefkelige Fornufts egenraadige Spekulationer. Det var derfor hans første Bestræbelse, at dette kunde blive koalt i sin Rod; først naar Calvinismen blev afviiist overalt, hvor den lod sig høre, kunde man vente, at Foranstaltninger til det sædelige Livs Fremme kunde bære den forønskede Frugt. Saaledes var den Tanke, Kesen i sit Liv udtalte, og han fulgte denne Plan med ubøielig Fasthed uden at ændse nogen Hindring, der stillede sig i Veien for ham. Det kom ham derfor først an paa at

*) Pent. Ann. III. Side 578—80.

strømme Calvinismen fra Universitetet, hvor den i den hebraiske Professor Ivar Stub havde sin dygtigste og dristigste Talsmand, og derfor blev det denne Mands Fod her at falde som Offeret. Han havde dertil personlig krænket Resen ved at underkaste den af ham nylig besorgede Bibels oversættelse en temmelig skarp Bedømmelse, og derhos udgivet i Trykken sin Oversættelse af tvende Kapitler af Jobs Bog som en Modprøve. Dette vilde Resen have anseet for usømmelig Ringeagt mod en kongelig Foranstaltning, da den omtvistede Bibeloversættelse allerede havde erholdt kongelig Autorisation, og derhos havde Stub gjort sig skyldig i en anden Forseelse, at han ikke havde ladet sine academiske Theses gienneengaae Theologernes Censur. Anklaget af Resen for Consistoriet, hvor Winstrup som Rector førte Forsædet, tilstod Stub i den kongelige Kantsler Christian Friis's Nærværelse, at han hylkede Calvins Mening om Forskyldelsen og om Guds absolute Raadslutning. Da Rector nogle Dage derefter i Consistoriet erklærede, at denne Bekjendelse vilde berøve ham hans Professorat, svarede han: „Jeg har altid mundtlig og skriftlig paastaat, at en Troessætning modbevises kun ved en prophetisk og apostolisk d. e. en guddommelig Autoritet og ikke ved nogen menneskelig, det være sig Luthers eller Calvins; og dog holder jeg begge i Ære, læser deres som alle kirkelige Skribenters Bøger, men kun som menneskelige. Og for at jeg skal holde mig til Calvin da tilstaaer jeg, at jeg har læst adskilligt i hans *Institutio Christiana*, som jeg giver mit Bifald og vil gjøre det til man overbeviser mig om, at det ikke stemmer med den hellige Skrift eller vore Kirkers rette Mening. . . . Men jeg veed ikke, at Calvins Navn nogenstinde har været ugjerne hørt i disse Lande, da det meget mere er vitterligt, at den Enighedens-Bog (*liber concordiæ*), der saavidt jeg skjønner burde hedde Uenighedens og som de

saakaldte Lutheranere holde sig til, er ved Kong Frederik II's Reskript afviist fra dette Rige". — Stub benyttede sig altsaa her af det kongelige Reskript mod Concordieformlen i den Forstand, hvort det ogsaa var givet, nemlig som en Erklæring om, at man i den danske Kirkeskole ikke billigede den skarpe Adskillelse mellem Luther og Calvin, der med denne Formel var opreist; men iøvrigt var det en anden Side i Calvins Theologie, der havde tiltalt Stub, end de andre danske Præster og Theologer af Hemmingsens Skole. Det var Calvins Grundtanke, der fører alt tilbage til Guds evige urandsfagelige Raadslutning, Stub havde grebet, og den Maade, hvorpaa han i sit Indlæg forsvarede denne sin Mening, viser, at den ikke blot var et løst Indfald, men en igjennem videnskabeligt tænksomt Overlæg vunden Anskuelse. Universitetets Professorer vare derfor ogsaa meget betænelige ved at indlade sig paa denne Sag, og ønskede helst at faae den bysset hen ved at bevæge Stub til at udstede en Tilbagefaldelse. Rectoren ledsagede denne sin Opfordring med den Bemærkning, at han her kunde følge mange Andres Exempel, der havde forset sig paa lignende Maade; men Stub svarede, at han erkjendte Calvin for en from og tro Guds Ords Tjener og Professor, og derfor kunde han ikke med god Samvittighed fordømme ham som vildfarende, falsk og gudsbespottende; men dersom man uden at krænke hans Samvittighed vilde tilstede ham at beholde sin Plads mellem Professorerne, lovede han, at gjøre Sit til at bevare Fred og Enighed med Theologerne og ikke at yppe nogen Riv om Troessager. — Consistoriets Kjendelse gik Stub imod; men dog var man betænkelig ved at dømme ham som Calvinist, og Professorerne kunde her undskylde sig med, at det ikke egentlig tilkom dem at sælde nogen Dom i denne Sag. Men desto mere holdt man sig til de tvende andre Punkter i Klagen, hvis Afgjørelse var mere paa rede

strømme Calvinismen fra Universitetet, hvor den i den hebraiske Professor Ivar Stub havde sin dygtigste og dristigste Talsmand, og derfor blev det denne Mands Lod her at falde som Offeret. Han havde dertil personlig krænket Resen ved at underkaste den af ham nylig besørgede Bibels oversættelse en temmelig skarp Bedømmelse, og derhos udgivet i Trykken sin Oversættelse af tvende Kapitler af Jobs Bog som en Modprøve. Dette vilde Resen have anseet for usømmelig Ringeagt mod en kongelig Foranstaltning, da den omtvistede Bibels oversættelse allerede havde erholdt kongelig Autorisation, og derhos havde Stub gjort sig skyldig i en anden Forseelse, at han ikke havde ladet sine academiske Theses gennemgaae Theologernes Censur. Anklaget af Resen for Consistoriet, hvor Winstrup som Rector førte Forsædet, tilstod Stub i den kongelige Kantsler Christian Friis's Nærværelse, at han hylkede Calvins Mening om Forskydelsen og om Guds absolute Raadslutning. Da Rector nogle Dage derefter i Consistoriet erklærede, at denne Bekjendelse vilde berøve ham hans Professorat, svarede han: „Jeg har altid mundtlig og skriftlig paastaat, at en Troessætning modbevises kun ved en prophetisk og apostolisk d. e. en guddommelig Autoritet og ikke ved nogen menneskelig, det være sig Luthers eller Calvins; og dog holder jeg begge i Ære, læser deres som alle kirkelige Skribenters Bøger, men kun som menneskelige. Og for at jeg skal holde mig til Calvin da tilstaaer jeg, at jeg har læst adskilligt i hans *Institutio Christiana*, som jeg giver mit Bifald og vil gjøre det til man overbeviser mig om, at det ikke stemmer med den hellige Skrift eller vore Kirkers rette Mening. . . . Men jeg veed ikke, at Calvins Navn nogenstinde har været ugjerne hørt i disse Lande, da det meget mere er vitterligt, at den Enighedens-Bog (*liber concordiæ*), der saavidt jeg skjønner burde hedde Uenighedens og som de

saakaldte Lutheranere holde sig til, er ved Kong Frederik II's Reskript afviist fra dette Nige". — Stub benyttede sig altsaa her af det kongelige Reskript mod Concordieformlen i den Forstand, hvori det ogsaa var givet, nemlig som en Erklæring om, at man i den danske Kirkeskole ikke billigede den skarpe Adskillelse mellem Luther og Calvin, der med denne Formel var opreist; men iøvrigt var det en anden Side i Calvins Theologie, der havde tiltalt Stub, end de andre danske Præster og Theologer af Hemmingsens Skole. Det var Calvins Grundtanke, der fører alt tilbage til Guds evige urandsfagelige Raadslutning, Stub havde grebet, og den Naade, hvorpaa han i sit Indlæg forsvarede denne sin Mening, viser, at den ikke blot var et løst Indfald, men en igjennem videnskabeligt tænksomt Overlæg vunden Anskuelse. Universitetets Professorene vare derfor ogsaa meget betænkelige ved at indlade sig paa denne Sag, og ønskede helst at faae den dysset hen ved at bevæge Stub til at udstede en Tilbagekaldelse. Rectoren ledsagede denne sin Opfordring med den Bemærkning, at han her kunde følge mange Andres Exempel, der havde forset sig paa lignende Naade; men Stub svarede, at han erkjendte Calvin for en from og tro Guds Ords Tjener og Professor, og derfor kunde han ikke med god Samvittighed fordømme ham som vildfarende, falsk og gudsbespottende; men dersom man uden at krænke hans Samvittighed vilde tilstede ham at beholde sin Plads mellem Professorerne, lovede han, at gjøre Sit til at bevare Fred og Enighed med Theologerne og ikke at yppe nogen Riv om Troessager. — Consistoriets Kjendelse gif Stub imod; men dog var man betænkelig ved at dømme ham som Calvinist, og Professorerne kunde her undskyldte sig med, at det ikke egentlig tilkom dem at fælde nogen Dom i denne Sag. Men desto mere holdt man sig til de tvende andre Punkter i Klagen, hvis Afgjørelse var mere paa rede

Haand, nemlig at Stub havde ladet sine Theses trykke uden Censur, og at han havde critiseret den autoriserede Bibeloversættelse. Man fandt deri tilstrækkelig Grund til at fradømme ham hans Professorat, og Stub døde kort efter af Sorg over den lidte Krænkelse*).

I den gottorpste Deel af Slesvig traadte under Hertug Adolphs yngste Søn Johan Adolph Calvinismen altid dristigere frem, da den fandt en mægtig Støtte i Hertugens høit betroede Yndling, den lærde Johan v. Boweren. Superintendenten i Slesvig, Jakob Fabricius, Poul v. Eigens Efterfølger, søgte rigtignok at gjøre hvad han kunde for at forebygge det; men det havde kun til Følge, at han faldt i Hertugens Unåde, da han i en Juleprædiken skarpt havde udviklet den lutherste Lærdom, og sit sin Afsted. I hans Sted kom en bestemt Præst, Dr. Philip Cæsar, der aabenlyst var calvinistisk, saa at det ikke længer kunde være nogen Hemmelighed hvad man tilsigtede. Adskillige af Landets Præster begyndte temmelig høirostet at tvore herimod, men Johan Adolph og hans Raadgivere lod som de ikke mærkede det, i det Haab, at de bedst i Stilhed kunde forberede deres Bærk. Ifkun een Landsbypræst blev affat fra sit Embede og det er endda uvidt om det alene var af den Grund, nemlig Niels Hansen Helvad. Denne Mand, Præst i en By af samme Navn mellem Tønder og Haderslev, havde fra sin Ungdom af lagt sig efter de mathematiske Videnskaber og, hvad dermed gjerne stod i Forbindelse, Astronomi og Astrologi. Denne hans hemmelige Videnskab var den nærmeste Anledning til hans Ulykke, da Boweren engang havde bedet ham om at stille hans Nativitet. Dette faldt saalidt ud efter den hov-

*) Pont. Ann. III. Side 586—92. Foruden den her meddeelte Dom, findes flere Afstykker i denne Sag i Haandskrift paa Kongens Bibl. Gml. Kongl. Saml. 4. 1452 og 53.

modige Mand's Onfte, at han harmfuld udbrod: „Helvad har stillet mit Nativitet; jeg skal stille ham hans igjen, saa Fanden skal hente ham“. Denne Rolle overtog imidlertid Bowern selv, og drev ved Chicaner Stjernetyderen fra det Kalb, som han og hans Forsædte havde havt 127 Aar. Vel kom han en kort Tid atter tilbage, men kun for paany at miste det ved sin Avindsmands Dom. Helvad maatte saaledes dele sin Bishops Skæbne, og det er meer end sandsynligt, at det samme, der bevirkede Fabricius's Unaade og Afsted, ogsaa har ægget og tilskyndet Bowern's uforsonlige Had mod denne Mand *).

Ved Universitetet var derimod ved Stubs Affættelse Calvinismen fældet; Cowr ad Arelsen holdt sig forsigtig tilbage, og Kefen blev nu ene den Mand, der meddeelte den danske Kirkestole sin særegne Character, saa at det er paa Tide lidt noiere at dvæle ved hans theologiske og kirkelige Stilling. Med ubegrændset Vrefrygt og Hengivenhed havde Kefen hengivet sig til Luther, og han saae deri den eneste Frelse for den danske Kirke, naar han kunde indaande den og navnlig dens Præster de samme Følelser, hvilket han haabede at kunne iværksætte ved Kongens Bistand, til hvem han saae op som Kirkens Fosterfader, hvem det Hverv var betroet, ligesom Israels fromme Konger fordum, at befrie Guds Menighed for Kjætteriets Besmittelser. Stræng statskirkelig var Kefen som næsten alle Theologer paa den Tid, og han var i Besiddelse af sin Konges udmærkede Gunst. Denne var af Naturen tilvoielig til kraftige, ikke sjælden vilkaarlige Forholdsregler, og derfor have vi her i Danmark aldrig været Vidne til saa mange dogmatiske Retsundersøgelser, saa mange

*) Pont Ann. III. Side 137, 592, 594. Den danske Psalmedigtning. I. Levetidsløbene. Side 31. fgb.

Afsættelser som i denne Tid, hvor det gjaldt for Nesen om, fra Grunden af at udrydde den Calvinisme, der ved Hemmingsen havde vundet saa almindelig Indgang. Vel havde denne, hvad vi ogsaa nylig bemærkede i den stubste Strid, vundet en positiv Retsgrund for sig i Forbudet mod Concordieformlen, der skulde danne Lutherdommens faste Værn; men de danske Kirker og Skoler vare dog paa den anden Side oprindelig reformerede fra Wittenberg af, og dermed knyttede til Wittenbergernes Lærdoms-Bekjendelse: den augsborgske Confession, og Luthers lille Katechismus. Dermed var Grundtanken givet, og havde man nu kun denne i hele dens Følgerighed, saa behøvedes der ikke nogen yderligere Forpligtelse. Udentvivel var det ogsaa denne Betragtning, der havde vundet Kongen for Nesen, da han vistnok fuldkommen deelte sine kongelige Forfædres Sky for nye Lærebestemmelser, medens han var villig til, hvad han ansaae for sin helligste Forpligtelse, selv om han ikke forstod sig synderlig paa hvad der handlede om, at haandhæve den af hans Farsfader givne Kirke-Reformatiøn og Ordinantiøn. Dog var det ikke blot beregnende Kløgt, der ledede Nesen til denne Betragtning; det var hans faste Overbeviisning, som han ofte udtalte, at den hele lutherste Lærendrilling var uimodsigelig givet i den augsborgske Bekjendelse, ja den var givet i den lille Katechismus, en Bog, hvis besindige Klarhed, hvis dybe christelige Sandhed Nesen aldrig kunde blive træet af at berømme. Om det derfor end var Concordiebogens Lærdomme han vilde staae Indgang i den danske Kirkestole, saa vilde han dog ikke Bogen som Lov, fordi han fandt den overflødig, og det eneste Spor i Lovgivningen, som de ved Nesen vakte theologiske Stridigheder have efterladt sig, er, at herefter udtrykkelig fremhæves den uforandrede augsborgske Confession eller Confessionen fra 1530 som bindende Lærenorm, for derved at

undgaae den Tvetydighed, man tidligere havde benyttet. Med Hensyn til den meget omtvistede Concordiebog kunde han kun ønske, at det fordømmende Forbud imod den gik i Glemme, eller maaskee, at det udtrykkelig ophævedes, endstjondt han dog uden tvivl ogsaa selv havde Betænklichkeiten ved, saaledes aabent at bryde med den nærmest foregaaende Tid, medens hiint var lettere at opnaae.

ville vi først, førend vi gaae ind paa Stridens Enkeltheder, forsøge klarere at opfatte de aandelige Forskielligheder, der her mødtes, da er det ikke nok at sige, Striden dreiede sig med Hensyn til Nadveren om *in, sub & cum pane & vino*, eller blot *cum*; med Hensyn til Frelserens Person de *ubiquitate corporis Christi*; men vi maa beaante disse frusne dogmatiske Vissthykker for at de kunne smælte sammen med den almindelige Bevidsthed. Tidligere have vi i Calvinismen eller rettere i Philippismen fundet en overveiende Forstandighed, der uden heftig Videnskab men ogsaa uden hjertelig Varme søgte at udvikle klare Begreber; i Modsetning hertil vilde Resen som Luther give levende Aufsueller, saaledes at det Aandelige viste sig, ikke i en abstrakt Almindelighed, men som en virkelig Person, der bestandig virkende er tilstede i sin Menighed. Det er det Hjertelige i den lutherste Christendom, at den holde fast ved den virkelige Frelser, som han engang i Tidens Fyldte har aabenbaret sig, og som han end bestandig aabenbarer sig i sine Indstiftelser; medens Philippisterne vilde trænge denne hans personlige Aabenbaring noget tilbage, vel ikke saa, at de vilde fornægte hans haandgribelige Virkelighed i hans Kjods Dage — endstjondt det var til denne Folgeslutning Luther bestandig i sin Feide imod Sacramentererne søgte at vise dem hen —; men, hvad de saaledes erkjendte i Fortiden, vilte de ogsaa blot anstue i denne, og i det Nærværende kun see en Erindring om det Forbigangne, ikke en levende Fort-

sættelse. Den Jesus af Nazareth, der eengang fuldbyttede Verdens Frelse, er for dem nu kun i Himlen, og hans nærværende Virksomhed bliver kun den almeen-guddommelige, der først ved Erindringen om hvad han var for Menneskene, vinder sin eiendommelig-christelige, sin frelsende Betydning. Imod en saadan Forslygtigelse af det Christelige, hvorved det blev eensbetydende med det Gode i Almindelighed, der i sin videre Følge leder til i Christendommen kun at see een Aabenbaring af det Gode sideordnet de mange andre, hvor det gjennem Hædningenes Wiismænd, gjennem Jøernes Propheter har aabenbaret sig for Mennesker — i Modsatning hertil vilde Nesen atter lære de danske Menigheder at anstue alt det Gode i den Gode, i den levende Frelser, og da med Hensyn til Fortiden at finde hans Spor overalt hvor det Gode lader sig tilsyne, og med Hensyn til Nutiden at finde ham der, hvor han vil lade sig finde, i sine Indstiftelser.

Det var altsaa som Tilhænger og Forsøgter af Concordeformlens Lærdomme, at de calvinistiske sindede mellem den danske Geistlighed idelig fordømte Nesen og hans Virksomhed ved Universitetet. „Aldrig har Guds Kirke her i disse Lande været i større Fare end nu; — skriver Præsten i Helsingborg, Niels Mikkelsen Halsborg, til sin Ven, Ole Rod, Præst ved Nikolai, i et Brev, der senere vil blive omtalt — Concordebogen, som ved et kongeligt Brev er forbudt, citeres hyppig ved det eneste offentlige Akademie, der er i disse Riger, og anbefales særdeles de studerende Unglinger, der om soie Tid skulle styre Guds Kirke med Guds Ord. Hvad skal man sige til, at en Philosophie, sammensat af Concordebogen og af metaphysisk Snak, paanødes de Unge ved deres Disputationer“. Den samme Anke fremførte ogsaa, som vi senere ville see Exempler nok paa, Ole Rod bestandig mod Nesen; men hans Modstandere vare isvrigt

af en dobbelt Art. De hæftigste og lidenskabeligste mellem disse forekastede ham, at han med Luther lærte Herrens virkelige Nærværelse i Nadveren; medens de mere Besindige søgte at undgaae dette, og holdt sig til, at han vedkjendte sig den Lærdom, der, som det hed i Forbudet mod Concordieformlen, „var vore Kirker fremmed og ubevant“, nemlig denne, at den guddommelige Natur saaledes opfyldte Mennesket Jesus, at han i Kraft af begge Naturernes Forening kunde være tilstede i sin Nadver. Hvor noie end disse tvende Lærdomme ere indbyrdes forbundne, saa at de første begge i Forening udgjøre den fuldstændige Anskuelse, saa førte dog den foregaaende theologiske Udvikling hertilands det med sig, at det egentlig kun var angaaende den sidste Lærdom, man efter Løven kunde reise en Anklage mod Kesen som Branglærer, og det blev Modstandernes Fremgangsmaade, at de med Forbigaaelse af den første Lærdom søgte at stemple ham som den, der med Eutychianerne sammenblandede det Guddommelige og Menneskelige i Kristus; der lærte, at det Menneskelige i ham, fuldkommen deelagtiggjort i det Guddommeliges Egenskaber, ogsaa maatte være evigt som hiint. Denne Lærdom bragte Kesen idelig paa Bane i de akademiske Disputationer, navnlig i sine Theses om den treenige Gud, 1609, og om den ene Nægler, 1611 og 1612, ligesom han og stemplede sine Modstandere som Nestorianer, der saaledes sondrede det Guddommelige og Menneskelige, at den virkelige Frelser kun blev et slet og ret Menneske, om end særlig benaadet af Gud, hvorved de nærmede sig til Arianerne og Ebioniterne, og maatte tilsidst komme til den „tyrkiske Bildelse“, der kun stiller Jesus som et udmærket Menneske i Række med mange andre *).

*) Kesen, om den hellige Tro. 1614. Fortalen.

Der er altsaa en bestemt Plan og Tanke i Nefens hele Optraeden og igjennem de Domsfæddelser og Affættelser, den medfører, foregaaer der en ny theologisk og religiøs Udvikling. Men derfor skal det ikke nægtes, at han af Naturen var en Mand, der heller brød igjennem end han gik uden om, og som gjerne vilde lade Andre føle sin Myndighed. Dette fik Provsten ved Frue Kirke, Peder Jensen Skjelderup, at fornemme, da han paa egen Haand havde givet Student Thomas Kunde Kaldsbrev til Kirkens nederste Capellani, og formaaet Biskop Winstrup til at ordinere ham. Derved havde han paa en dobbelt Maade forsynet sig imod Universitetets Professorer; deels vare de nemlig Kirkens Patroner, og det tilkom altsaa dem at kalde, deels skulde de theologiske Professorer først meddele Studenten deres Vidnesbyrd, førend han ordineredes. Skjelderup blev draget til Ansvar for Confsistoriet, hvor Nefen især talte ham temmelig skarpt til, og bragte det til, at han maatte underskrive en ny Forpligtelse, hvori han lovede „ikke oftere at foretage sig noget Universitet til Foragt“. Iøvrigt havde man i og for sig ikke noget imod det Balg, Provsten havde truffet, og Thomas Kunde beholdt sit Capellani *).

Skjelderup's Svigersøn var den førnævnte Præst ved Nikolai, Ole Rost, og derfor kan vel dette Sammenstød have bidraget til at anspore hans Iver i at optræde som Nefens Modstander, om end dette havde sin dybere Grund. Ved det Bisald Nefen vandt blandt den studerende Ungdom, følte han sig opfordret til i sine Prædicener idelig og idelig at ivre mod dennes formecnlige Branglærdomme. I en Ugeprædiken, han, 1613, holdt i Frue-Kirke, sagde han

*) Skjelderup's Levnet i Zwergius's haandskrevne Samlinger. Gml. Kengl. Saml. fol. 1094.

blandt andet: „Der nævnes Christus tre Gange Menneffens Søn, hvori vi have en stærk Underviisning om Jesu Christ menneskelige Natur og Manddoms Annammelse mod vore Modstandere og hæreticos, som lægge sig efter, hvorledes de kunde vrie og vende Guds Ord efter deres Villie og Begjæring, saadanne Lustspringere, Ubiquitister, *fratres concordia*, som sige, at Christus har været Menneffe af al Eviighed“. — Ved en anden Leilighed, Christi Himmelfartsdag, sagde han i Nikolai Kirke: „Christus er opfaren over alle Himle, og sidder der hos Faderens høire Haand localiter og circumscriptive, hvad hans menneskelige Natur er anlangendis; men udi sin guddommelige Natur er han udi lige eens Majestæt og Herlighed med sin himmelske Fader; hvorfor at de, som lærer, at Christus skulde være tilstede her paa Jorden efter sin menneskelige Natur, synde groveligen, ja commiscerer *coelum et terram*; thi hvorledes skulde det være muligt, at Christus skulde nu svæve heromkring? Han siger jo selv: mig have I ikke altid hos Eder; men efter hans guddommelige Natur besjende vi, at han er allevegne, hvor han vil... Derfor er det Skarn og Løgn, som nogle sige, at Christus skulde være *realiter* tilstede i sin hellige Nadver med sit Legeme og Blod, som er saa langt derfra som Himmelen er fra Jorden, men allene med sit Legems og Blods Kraft... hvilket ogsaa de hellige Fædre noksom vidner om, Augustinus, Hieronymus og i vore Tider Hemmingius“. — I en Prædiken om Christi Gjenkomst til Dom i Frue Kirke, yttrede han sig saaledes: „Herom tales der i vores christelige Troes-Artikler: ved den han skal igjensomme at domme Levende og Døde. Men her ville nu disse Sværmere og Kjættere sætte en ny Brille og Glofe paa og sige: som skal igjensomme, uteluffer saa det Ord

de den, hvilket er aabenbar imod den ganske bibelske Skrift, de hellige Symbola og alle orthodore Fædres Consens; thi her staaer udtryffeligt i Texten: de den, de den, det er fra Himmelen, hvor han er opfaren og sidder ved Faderens høire Haand. Bort, bort derfor med Ubiquitister og Concorde-Brødre, med deres communicatione idiomatum, som lærer, at Christus skal være her paa Jorden ganske tilstede; ja, tør endog sige, at han har været et Menneske fra Ewig- hed, førend han blev født paa Jorden, hvilket er idel Løgn; til hvilket at besmykke de udsjære af Bibelen og Katechismen, hvad dem kan være imod". Saadanne Yttringer bleve gjerne opstrevne strax af Studenter, der hørte hans Prædiken; derfor sagde han engang: "Du, som siger, at Christus har været et Menneske fra Ewig- hed, og dermed staaer og forfører Ungdommen, hvad heller Du est Keiser eller Konge, Herre eller Fyrste, Rector eller Doctor, da saaer Du Skam paa Din Nakke. Jeg vil bevise Dig med den gode, gamle, graa Bibel, at det er Løgn og Skarn og Phantasteri, Du farer med, ja Du, som saa siger, Du være Rector eller Doctor; saa er Du dog en Pøbling eller Sinke derudi. — Nu, Ræsviis, tegn an og før det til Marked; det skal vel komme til Marked, om Gud vil at jeg lever!" — Stundum forekastede han ogsaa Biskop Winstrup, at han ikke røvsede Hefens vrangt Lærdom, og det heller ikke paa den lemsfærdigste Maade, naar han med Hentydning til ham, talte om "en stum Hund, som sad over sine 10 eller 15 Ketter, rodete i sine Rosenobler og Dalere, den Stund han saadant skulde straffe".

Saa hæftige og lidenskabelige Udfald fra Prædikestolen — der rigtignok her ere gjengivne efter hans Modstanderes Bidnebyrd for Retten — mod en Mand, der i en vidt Krets var hædret og agtet for sin theologiske Lærervirksomhed,

maatte naturligvis vække almindelig Forbauselse hos Alle, der ikke kjendte til Sagen, Uvillie og Harme hos alle Resens Benner, især blandt den yngre Slægt. Den frygt-somme og forsigtige Biskop Winstrup, der ellers vist neppe var synderlig stemt for Resen, kunde derfor ikke tie, men formanede gjentagne Gange Kock til at fare lempeligere frem; men han agtede ingen Formaninger. Vilde ikke de, som det paalaae, vogte de danske Menigheder for farlige hjætterste Lærdomme, saa vilde han; og vedblev saa med sin tidligere Prædikemaade, indtil Resen fandt sig besøiet til at indgive en Klage over ham, hvilket havde til Følge, at Prædikestolen blev ham forbudt, og at han blev suspenderet fra sit Embede, indtil der var falden Dom i Sagen. Kock henvendte sig til Kongen, der dengang opholdt sig i Haderslev, og nu blev det ved en kongelig Skrivelse Biskop Winstrup paalagt, ufortøvet at anordne en overordentlig Provsteret nedsat, der skulde afgjøre om Kock efter Loven havde forbrudt sit Embede eller ikke. I denne Ret havde Biskoppen Forsædet, og foruden ham bestod den af: Peder Skjelderup, Provst og Præst ved Frue Kirke; Claus Lysander, Provst i Bjæverskov-Herred; Rasmus Lauridsen, Provst i Liunge (nu Frederiksborg) Herred; Niels Effildsen, Provst i Lybjerg Herred; Peder Krag, Provst i Ringsted; endelig Hans Bang, Sognepræst ved Helliggeist, men mod denne sidste gjorde Resen Indsigelse, da han var bekendt for Kock's gode Ven. For disse Dommere fremstod altsaa den 29de Januar (1614) Resen som Klager med den Paastand, at Kock havde overtraadt de kongelige Anordninger, ved at fremføre paa Prædikestolen Bestyldninger mod ham som Branglærer og Forfalsker af Katechismen: ved at afhandle dunkle og for Menigheden usattelige Ting i sine Prædikener; ved at have været Biskoppens gjentagne Formaninger overhørig, og endelig, ved at føre vrang

Værdom om Nadveren. Nu bleve Vidnerne afhorte; hvorpaa Koef forsvarede sig med, at han efter Kirkeordnansen var forpligtet til at røpse falsk Værdom, og da han havde fundet denne saavel i den nye Katechismus, som i flere ved Universitetet udkomne Disputationer, kunde han ikke tie dertil; sluttelig fremlagde han et Vidnesbyrd, som Borgemeistere, Raadsmænd og andre Borgere paa et Sognestævne havde afgivet, hvori de vidnede, at Koef i de syv Aar, han havde været ved Kirken, havde været ulastelig i Være og Wandel. Dømmen blev, at Koef, paa Grund af sin Ulydighed mod Biskoppen, der havde formanet ham til at fare lempeligere frem, med Rette var suspenderet fra sit Præsteembede *).

Det egentlige og vansteligste Spørgsmaal om den rette Værdom blev altsaa her ganske forbigaaet, og man kunde det saameget lettere, som Kongen havde bestemt, endnu førend Propsteretten var samlet, at stævne begge Parter for sig, da han personlig vilde fælde Kjendelsen om dette. Spørgsmaal. Men derved kom Kefens Anse over Modstandernes Calvinisme slet ikke under Dmtale, da det ved det andet Møde var Koef, der fremstod som Klager. For dog ikke ganske at lade det gaae upaatakt hen, udgav Kefen et Skrift „Om det høiværdige Herrens Nadveres Sakrament, hvortledes Jesu Christi Legeme og Blod siges der at være tilstede i, med og under Brød og Viin“ **); i dette søger han da at vise, at „Dr. Luther ikke har fundet paa disse Vloeser . . . ,

*) Akterne i denne Sag findes hos Pont, III. Side 618—29, og i Haandskrift paa Kongens Bibliothek. Omf. Kongl. Saml. 4. 1458.

**) Dette Skrift, der ogsaa fører Titlen: Jesu Christi Testamente, er trykt uden Aar, nien udkom rimeligvis i dette, 1614, hvilket ogsaa en skriftlig Antegnelse i Universitets-Bibliothekets Exemplar angiver.

men han har med Underdanighed og Gudsfrygt annammet dem af Christi Kirke og Menighed . . . og saaledes ere de komne ikke blot i vor Kirkeordinants, men findes tilmed i vore kristelige Kirkesange, som daglig siunges og bruges; saa, dersom der ikke var andet i, med og under, lode vel Folk, som have gjort Eed paa samme Ordinants, saadant uansægtet". For nu des klarere at vise, at han i dette Stykke havde Medhold hos den danske Kirkes ældre Lærere, foiede han som Tillæg til sit, tvende andre Smaastrifter, eet af Peder Plade, det andet af Mester Jon Tursen, Rannik i Lund, (+ 1577) Forfatter af flere Skrifter, hvis „Christelige Underviisning, naar man vil gaae til Alterens Sacramente“, her optoges i denne Resens Bog.

Nu var der ikke mere Tale om denne Sag, men desto stærkere fremtræder nu Besskyldningen mod Resen selv for Branglærdom. Det var at vente efter den Udbredelse Calvinismen nu i en lang Række af Aar havde vundet, at Resen maatte have mange Modstandere; men hvad enten det var Sky for hans aandelige Overlegenhed eller Frygt for den udmærkede Kongegunst, han besad, saa viste det sig, at Ingen vovede at træde aabenlyst frem. Hans Kollega i Fakultetet Conrad Arelsen var en af dem, der gjerne vilde puste til saameget han kunde, naar han kun selv kunde holde sig i Skjul; han forsynede Koed med fremmede Theologers Bidnesbyrd imod Resens Lærdom, og maastee var det ogsaa ham, der af dennes foromtalte Theses havde udtaget og sammenstillet de meest anstødelige Sætninger, der saaledes udbredtes over hele Landet. I Modsætning til Calvinisternes Bestræbelse for at forflygtige den personlige Kristus ved skarpt at sondre det Guddommelige og Menneftelige i ham, vilde Resen netop holde fast ved den personlige Kristus saaledes, at han har fuldbragt af sin Gjer-

ning i hele sin ubelelige Personlighed. Kesen holdt sig til det apostoliske Ord: Jesus Christus er igaar og idag den samme, ja til evig Tid (Hebr. 13, 8) og forstod dette saaledes, at Gudmennesket var virkende i den gamle Pagt, forsaavidt han var nærværende i Forfættelsens Ord, i Abrahams Sæt; ja Gudmennesket havde skabt Verden, fordi han var som saadan i den guddommelige Raadslutning. Derved kom han til den Sætning, der voldte saa megen Anstod, at den menueskelige Natur i Kristus for Gud var evig, for dermed bestemte at fastholde den personlige Eenshed; men den Slutning, hvortil han altid vilde føre det hen, var, at denne ene ubeleste Kristus er nu tilstede i Madveren, at han er der ikke blot efter sin guddommelige Natur eller som den alt nærende og styrkende Kraft; — dog blev den nu trængt tilbage eller fortiet, da det var et Punkt, man paa Grund af de ydre Forhold helst vilde undgaae at røre ved.

De Vidnesbyrd udenlands fra, som Arelsen i Smug skaffede Rod i Hænde mod Kesens Lærdom, ere ogsaa af en meget tvivlsom Charakter. Det ene var fra den Tids berømteste reformerte Theolog, David Paræus i Heidelberg, og de tvende andre fra en isvrigt temmelig ubekjendt Mand, Professor Lubinus i Rostok, der ogsaa stod i Ry for calviniserende Meninger. Desforuden beraabte Rod sig ogsaa paa Niels Wikkelsen Aalborgs ovenfor omtalte Brev, hvori Forfatteren ligesvem vedgik, at det var som Concordieformlens Forvarer han fordomte Kesens Færd og Lærmaade. Hvad der endnu bestemtere vidner om, at det var den strengt lutherste Theologi, Kesen vilde forsøgte i Modfætning til den raadende Calvinisme, er det, at han altid havde en tro Medstrider i Jesper Brochmand. Denne Mand, der senere som streng lutherst Dogmatiker vandt europæisk Berømmelse, var for flere Aar siden fra Rectoratet i

Herlufsholm kommen til Universitetet og fungerede nu som Dekan i det philosophiske Facultet. Vel traadte han ikke selvstændig frem i denne Tvist, men ydede dog, hvor der var Leilighed. dertil, Resen sin Bistand.

I Kolding den 21 Februar skulde begge Parter møde for Kongen og hans Raad for der at forfægte deres Sag. Dette Raad, der her var samlet, bestod af Kongens Rantsler Christen Friis til Borreby, Rigets Rantsler Jakob Ulfeldt, Rigsrådsmandrup Passberg, desuden af Universitetets Rector og Bisperne, Jens Gjødesen fra Aarhus, Christiaan Hansen fra Aalborg, Niels Arctander fra Viborg og Hans Knudsen Beile fra Odense. De tvende andre Bisper, Winstrup i Kjøbenhavn og Hegelund i Ribe, vare gamle og sygelige, hvorfor de vare bleve fritagne for at give Møde. I denne Forsamling fremstod Ole Roock for i den hele danske Kirkes Navn at forebringe sine Klager over Resen, deels fordi han førte falsk Lærdom om Christi Person, deels fordi han havde forfalsket Katechismen. Efterat Klagen var forelæst, spurgte Kongen først, hvor da den Kirke var, der førte Klage over Resen, og da Roock hertil beraabte sig paa, at han havde Medhold hos mange lærde Mænd og hos Kjøbenhavns Borgere, svarede Kongen tørt: „Ja Søren Tolder har bedre Forstand at smage en Pot tydsk Ol end at judicere i saadanne Sager“; og Resen førte til, at den Menighed, han beraabte sig paa, var fuld af de groveste Bilsfarelser og af Sacramenternes Lærdom; men det vilde Kongen ikke høre noget om og bød dem at tale om andre Ting, da han ikke var tilfunds at anstille inquisitoriske Undersøgelser. Nu gennemgik man enkeltviis de omtvistede Punkter, men Roock viste ved enhver af disse, at han langtfra var en saadan Modstander voren, hverken i theologisk Lærdom eller i dialektisk Færdighed, da han med idelige Gjentagelser med usikker løs Snak trøttede

Tilhørerne, medens Nefens klare og skarpsindige Forsvar ganske havde vundet Kongen, hvorfor hans Udfald mod hans Modstandere altid bleve bittere. Ogsaa Conrad Arelsen, der var fulgt med Nefen, blev draget med ind i Samtalen, fordi han havde skaffet Roß de trede nye omtalte Breve, men han blev kort affærdiget af Kongen med de halvt truende Ord: „Hr. Doctor, agter hvad I svarer, vi faae det nok at vide“. — Ved denne Leilighed kom Nefen ogsaa til at forklare sig over Roßs ofte gjentagne Beshyldning om Katechismens Forvanskning; han vedgik, at han havde besørget den Udgave fra 1608, der sigtedes til, endstjondt hans Navn ikke var nævnet, men han havde gjort det efter Kantzlerens Befaling; da man i de foregaaende Udgaver, navnlig i den fra 1569, havde ubeladt flere ikke uvæsentlige Stykker. Dertil vare disse udsolgte, saa at man endog i Herlufsholm havde begyndt at bruge de Reformeertes, den heidelberger Katechismus. Han vilde efter Blade's Anviisning holde sig saa nær til Luther's som muligt, og havde derfor gjengivet Troesbekjendelsens andet Led i den forkortede Form, hvori den der fandtes, uden dog dermed at tilfigte nogen Ændring i den tilvante kirkelige Bedtægt. — Under Samtalen blev Kongen altid hæftigere mod Roß, saa at han tilsidst sagde til ham: „I siger det staaer ikke i Bibelen, o hvor har I læst Bibelen, saa mange Aar I har været Præst“. Det kunde derfor ikke være tvivlsomt, hvilket Udfald Sagen her vilde faae; men dog var det langtfra, at alle de Tilstedeværende folte sig ligesaa tilfredsstillte ved Nefens Forsvar som Kongen. Især var den fynske Biskop, Hans Knudsen Beile, meget misfornøiet med Sagens Gang, og han havde ogsaa under Samtalen forsøgt at hjælpe lidt paa Roß, men uden at opnaae Noget. Heller ikke kunde han formaae de andre Biskopper til at tage sig af den Betrængte; alt hvad de gjorde var, den følgende Dag

striflig at indgive til Kongen en underdanigst Begjæring, at det maatte paalægges Resen nøiere at forklare sine tidligere mørke Talemaader og forbydes ham for Fremtiden at betjene sig af saadanne, men uten at de rovede at tale et Ord til Kock's Forsvar. Dertil blev der ogsaa taget Hensyn i Dommen; denne afgjorde nemlig Striden saaledes, at Kock som Følgner og Bagvasser, som Forbryder mod Kirkeordinantzen havde fortjent Døden, men af kongelig Naade blev det ham paalagt, inden 14 Dage at rømme Kongens Riger og Lande; Resen derimod blev det paa Grund af Bispernes Protest Naade anbefalet, baade paa Latin og Dansk nøiere at forklare sig angaaende de omtvistede Sætninger *).

Hermed var dette Møde hævet, men den Bevægelse i Gemytterne, der havde fremkaldt det, var dermed ikke bragt til Roilighed. Den domte Præst maatte med Hustru og Børn forlade sit Fædreland og tyede til Stokholm, hvor han dog fandt en bedre Modtagelse end han maaskee havde ventet. Gustav Adolfs Moder, Enkedronningen, blev under et Ophold i Stokholm opmærksom paa ham, maaskee ved at høre ham prædike, og hun tog sig nu af den trængende Familie. Paa hendes Forbøn kaldte Kongen ham til en præstelig Virksomhed i sin Hovedstad, og for at vise sin Erkjendtlighed tilegnede Kock Gustav et Skrift, han udgav 1617 paa Svensk, betitlet „Troens Bished og Triumph“, hvori han vilde godtgjøre den kristelige Troes Sandhed i Modsetning til Hedningers og Tyrkers Bildfarelser **). Men hans Bemærk i Danmark toge

*) Om Mødet i Kolding see Pont. III. Side 628—48. Emisn. Haandskriftet paa Kongens Bibliothek. Gml. Kongl. Saml. 4. 1456 og 1457.

**) Dette Skrift, som Pont. ikke har kjendt, findes paa Kongens Bibliothek, Hjelmskjernes Samling, og af dets Dedicatien er ovenstaaende Meddelelse om Kock's senere Ekjæbne tagen.

sig den Dom, der var overgaaet ham, nær til Hjerte. Hans Knudsen Veile, der saalænge han var i Kolding af Frygt for Kongen havde maattet lægge Vaand paa sin Tunge, kunde, da han kom hjem til Odense, ikke tie længer. I en Prædiken, han fort efter holdt, advarede han imod at indføre her i Landet en papistisk Inquisition, hvorved det ikke vilde gaae Sandhedens redelige Vidner bedre, end det gif Hollænderne under den spanske Hertug af Alba, eller Englænderne under den blodige Maria. Ved Juletid gjentog han lignende Ytringer for en stor Forsamling i en Viigtale over en Adelsmand, hvilket havde til Følge, at han selv ikke længe efter skulde erfare Virkningerne af en saadan Inquisition*).

Kongen var nemlig efter dette Møde fast bestemt paa, vel ikke at opspore Calvinismen overalt hvor den fandtes, men at lade dem bøde haardt, der vare indvillede i Rod's Sag. Mellem disse var den fornævnte Præst i Helsingborg, Niels Mikkelsen Aalborg, hvis Brev til Rod fra 15 Decbr. 1613 var bleven fremlagt i Retten**). „Jeg takker Dig, berømte Mand — skrev han heri — saavel for de mangfoldige Tjenester, du har beviist mig baade fraværende og nærværende, som fremfor alt, fordi Du hidtil har vlist dig som en dygtig Stridsmand i Herrens Krige, saa at Du paa ingen Maade har undflyet Modstandernes giftige Stub, men hjækt har stillet Dig imod dem“. Udentvivel var det dette Vidnesbyrd om hans Samstemning med Rod, der bevægede Kongen til at lade Sag anlægge imod ham i Anledning af en Ytring, der fandtes i den Forklaring over Aabenbaringen, som han havde udgivet for tre Aar siden. Ved Fortolkning

*) Pont. Ann. III. Side 695.

***) Dette Brev findes i Haandskrift paa Kongens Bibliothek. Omf. Kongl. Saml. 4. 1455.

gen af Aabenb. 7, 9, hvor der, efterat der i det Foregaaende er talt om de 12000 Beseglede af hver af Israels Stammer, endnu omtales en stor Skare af Hedningefolk, staaende for Thronen, ytrer han sig nemlig saaledes: „Jøderne i det gamle Testamente og vi Christne i det nye Testamente, formedelt Ordet og Sakramenterne, ere nohsom forseglede og forvarede om vor Salighed, hvorfor vi maa takke den almægtigste Gud. Herforuden ere mange Tusinde, som ikke siges her at være beseglede, og ligevel staae for Stolen, det er, de ere blevne salige; hvorfor mange forblindede Hedninger, som af Andre uskyldigen ere forfulgte med Bold og Tyranni, om det Guds Lam, som af Verdens Begyndelse er slagtet, vil meddele dem sin Døds og Pines Fortjeneste, hvo vil hannem det forbyde, efterdi han er Herre over Himlen og Jorden?... lad ham raade at gjøre af sit hvad han vil, at give dig Saligheden formedelt Beseglingen, og give en Anden Salighed uden Besegling?“ — Paa en lignende Maade havde Zwingli udtalt sig for Hedningers Saliggjørelse uden Troen, og da man nu vilde Kølborg til Livs, blev denne hans zwinglianfke Bildfarelse draget frem og gjort til Gjensland for en retslig Undersøgelse. Det Mislige herved var, at Bogen allerede var udkommen for flere Aar siden forsynet med det theologiske Facultets Approbation, saa at en Klage over Forfatteren ligesaa meget maatte ramme Censorerne. De tvende theologiske Professorer stode just ikke paa den bedste Fod med hinanden; det havde viist sig ved Mødet i Kolding, det viste sig kort efter, da Resen havde endeel Indvendinger at gjøre mod et af Arelsen udgivet Skrift „de physica christiana“; en Tvist, der dog snart blev bilagt i Mindelighed *). Nu kom det atter ved denne Leilighed til et temmelig hæftigt Ord-

*) Svergius, den sjællandske Geistlighed. Side 146

stifte imellem dem, da Keisen undskyldte sig med, at han paa Grund af sine mange Færdigheder, maatte overlade den yngre Professor det specielle Gjennemgaa; medens Arelsen viste Sagen fra sig med den Undskyldning, at han i et saa vigtigt Anliggende maatte underordne sig den ældre Professors Dom. Meningen var, at Ingen af dem havde læst det vittiløstige Bærf, der udgjør treende tyffe Bint, uviagtig igjennem; og man lod med disse Undskyldninger Censorerne være udenfor Sagen, medens Færfatteren maatte lide desto haardere. Aalborg blev nemlig gjennem sin Bispe Poul Mortensen Dyrup, Rogens Mariens Efterfølger, efter Kongens Befaling indstævnet til at møde i Consistoriet for den Ret, der bestod af alle Universitetets Professorer og den skaanste Bispe. Her fremstod den 8de Juni Kongens Sagfører Niels Eggebrecht for i Kongens Navn at forelægge Retten følgende tvende Spørgsmaal: 1) hvorledes en Mand, der nærede zwinglianste Bidsfarelser, — saavel tværtimod Conf. Aug. art. V og Articuli pro peregrinis som mod den hellige Skrift — der havde sammensvoret sig med en Kirkes Forstyrter som Ole Kock, hvilket hans Brev til denne klarlig utviste; hvorledes han kunde beklæde et geistligt Embede? 2) hvorledes en Bog, der indeholdt saadanne Bidsfarelser, kunde erholde de theologiske Professorers Approbation? Dette sidste Spørgsmaal gif man altsaa forki, men hvad Aalborg angik, da sælbde Retten den Kjendelse, skjønt han uden at forsvare sig erklærede sig villig til at tilbagekalde sine Bidsfarelser, at han skulde have sit Embede forbrudt, deels paa Grund af sine zwinglianste Lærdomme, hvis Udbredelse ingen Tilbagekaldelse fra hans Side mere kunde hindre, deels paa Grund af det paaberaakte Brev*). „En saadan Fremgangsmaade

*) Pent. Ann III. Side 601—608.

vilde i vore Dage ikke kaldes *amor orthodoxiæ*, men *orthodoxomania*“, bemærker Pontoppidan ved at fortælle denne Dom, at ubentvivl kan kun Kongens ophidsede Stemning paa den Tid forklare Sagens Udfald. Det varede heller ikke længe, førend det Haarde i Dommen atter blev taget tilbage, da han tre Aar efter (1617), blev kaldet til Præst ved den nylig byggede Holmens Kirke i Kjøbenhavn; men dog først efterat han tilfredsstillende havde besvaret fire af Kæsen forelagte Spørgsmaal angaaende de omtvistede Kærdomme: om Prædestinationen, om Christi Person, om Navveren og om Daaben*). Aalborgs Forklaring over Aabenbaringen er isøvrigt et Værk af ikke ringe theologisk Værd, og skjøndt det lider af en trættende Vidtløftighed, fandt det dog saamange Læsere, at det udkom 1627 i et nyt Dplag, hvori det Sted var udeladt, der i den tidligere havde voldt Afskød.

Zuidlertid bøde Sjællands Biskop, Peter Winstrup, den 24de Juni; han havde under sit Embede samlet sig en betydelig Formue, hvilket ogsaa Kock havde ladet ham høre, hvoraf han dog testamenterede 1000 Daler til Universitetet. Kongen havde udseet Kæsen til dette Embede, men da den theologiske Polemik, hvori han var indviklet, endnu ikke var ført til Ende, henstod Bispestolen ubesat i nogen Tid. Med sin sædvanlige Næsthed arbejdede Kæsen paa det Forsvarschrift, der var forlangt af ham imod „nogle nestorianske Klaffere“, som han kaldte sine Modstandere; og allerede i Slutningen af Juni kunde han fremlægge det til Professorernes og Bispernes Prøve, der i dette Tiemed samledes i Kjøbenhavn. Dette Skrift *de sancta fide*, er det dybsin-

*) I et Haandskrift paa Kongens Bibliothek. (Gml. Kongl. Saml. 4, 1464.) nævnes i al Korthed bløse Sætninger, som bleve Aalborg forelagte den 8de April 1615.

digste Forsøg paa en speculativ Dpfattelse af den christelige Lærdom, som vor ældre Theologi har at opvise. Det er i dette, at den lutherste Lærdom *de communicatione idiomatum* først blev fremsat og forfægtet, og er end Forsvaret i flere Punkter dunkelt, saa erindrer ogsaa Forfatteren os ofte om, at han her taler om „en saadan stor Hemmelighed, at den hverken kan med Fornuft begribes eller med Ord udfiges som det sig burde“, naar han udvikler, hvorledes det Menneske Jesus er i Besiddelse af Guddoms-Magt og Herlighed, og i Kraft af denne er tilstede i sin hellige Nadver. Skriftet udkom først paa Latin „for Disputatsernes Skyld“, og dertil ogsaa paa Dansk, „det bedste og næste det kunde gøres, dog slikt falder ikke saa let paa vort Sprog, der ei er brugt tilforn og drevet ubi saadanne høie og vanskelige Ting“; saa at Resen altsaa følte selv, at Sproget i denne Bog trængte til en Undskyldning.

Møderne bleve holdte i Consistoriet under Forsæde af Universitetets Rector, som dengang var den theologiske Professor Kort Axlens, og foruden Professorerne, samlede sig her alle Biskopperne efter deres Seniors Dpfordring, Jens Gjødese i Aarhus. I 8 paa hinanden følgende Møder fra den 4de til den 8de Juli forelæste Jesper Brochmand Bogens 8 Capitler — det 9de om Luthers Katechismus blev, som mindre væsentligt, ikke forelæst — og Resen indlebede ethvert af disse med et kort Foredrag til yderligere Forklaring. „Det har ikke været min Hensigt at skabe Kirken“, sagde han i det første af disse, „men snarere at fremme Guds Ære i den ved trolig at forebringe de sande Grundlærdomme; gid kun de vilde staae den, som langt ere afvegne fra disse, ikke blot i Ord men i Sagen selv, hvilket er meget at beklage“. Forhandlingerne førtes med en dulgt Bitterhed, som ikke ret kunde give sig i Lust, da Resens

Modstandere ikke havde Mod til aabent at udtale deres Mening. Medens næsten alle Professorerne erklærede sig fuldkommen enige med Resen, hørte Bisperne derimod i det Hele til hans Modstandere, men de vægrede sig bestandig ved at afgive deres Betænkning strax og forlangte Opsættelse. Der blev indrømmet nogle Dage, før at Enhver noiere kunde overveie sit Svar. Den 13de Juli fremkom Professorerne med deres; vdtløstigt var Rectorsens, Kort Arelsens, og han yttrede vel adskillige Betænkneligheder ved enkelte af Resens Sætninger, men fandt dog altid selv en Mening, hvori han kunde give dem Bisald, hvorved han altsaa fritog Resen for at svare. Men Bisperne holdt sig længe tilbage; da der atter den 15de blev holdt Møde, maatte de endelig efter nogen Bægning kommen frem med deres Dom. Den gif da ud paa, at Resens Bog ikke havde tilfredsstillt dem, og de anseede endnu over de samme Lærdomme, de tidligere have forekastet ham. Resen gav den følgende Dag, den 16de Juli, et kort Svar, hvori han, uden at opgive noget af hvad han tidligere havde sagt, søgte paany at begrunde det — og dermed vare Forhandlingerne sluttede *). De samlede Betænkninger og Meninger bleve indsendte til Kongen, og han afgav derved sin Kjendelse, at Bogen saa Dage efter, den 30te Juli, udkom med Kongl. Maj's „sønderlige Gunst og Frihed“, ligesom den ogsaa er tilegnet ham. „Jeg har kortelig og rebelig, skriver Resen i Tilsegnelsen, af Guds Ord, af de hellige Fædre og vore visse Kirkebøger viist, hvor de Ord og Sententser stode, som Nogle tvivlede om, saa mig forhaabes, at Ingen, som har Sandhed og Fromhed hær, skal kunne andet end lade sig det vel befalde. Derfom der endnu findes

*) Pont. Ann. III. Side 648—686, hvor Forhandlingerne udførligt meddeles efter Consistoriets Arkiv.

vanartige og vrangne Domme, da sætter jeg det ind til Gud og E. K. M's christelige Betragtelse, som til alle dem, der ere Guds sande tro christne Mennesker" *).

I den gottorpste Deel af Slesvig var derimod Calvinismen den raadende, endog efter Boverns Død, uagtet Præsterne rundt omkring i Landet med Iver torbnebe mod Sacramentererne. Deres Uvillie mod Regjeringen steg til det høieste, da denne endog vovede at tage mennonitiske Gjendøbere i Forsvar, rigtignok kun saaledes, at deres borgerlige Rettigheder bleve dem uforfrænkede, men man forstod det i Almindelighed saaledes, som om Regjeringen dermed billigede deres Lærdomme. Til Eiderstedt var der nemlig kommen adskillige hollandske Mennoniter, mellem hvilke ogsaa en Præst, Johan Jacobs, og de begyndte paa forskjellige Steder at holde offentlige Forsamlinger. Der strømmede da hyppig en Mængde Mennesker til, og adskillige bleve gjendøbte, hvilket rigtignok Jacobs senere nægtede, men kun i den Forstand, at det ikke var nogen Gjendaab, da han ikke ansaae den Daab, de som Børn havde modtaget, for nogen Daab. I deres Taler gif de skarpt løs paa Statskirkens Præster, og disse maatte derfor saameget mere føle sig opfordrede til, i Forening at anmode Hertugens Staller i Eiderstedt, Herman Høier, om at gjøre en Ende paa Mennoniternes Uvæsen. Denne lod de Paagjældende fængsle, og indberettede Sagen for Regjeringen i Gottorp, der bestemte, at de Fængslede skulde løslades, men indstævnes til Forhør paa Gottorp. Her blev der forelagt dem adskillige Spørgsmaal, og da de

*) Joh. P. Resenius, *De sancta fide in verum Deum & quem ille misit, Jesum Christum cum veri Catechismi vindiciis simul — contra quasdam calumnias Nestorianicas libellus Apologeticus.* Sartorius, 1614.

havde besvaret dem, fremkom de med en modsat Besværing, at det kun var enkelte Jvrere mellem Præsterne, der havde beredet dem denne Medfart. Nu blev samtlige Præsters Erklæring forlangt, med Forespørgsel, om man bestemt kunde bestylde dem for, at de pønsede paa Oprør. Provsten i Eiderstedt, Georg Crusius, svarede da i det hele Præstestabs Navn, at Gjendøberiet var en gruelig Bilsfarelse, og hvor det taaltes, havde alle Tidens Erfaring lært, at Oprør og Brud paa Landfreden ikke var sjævn. Da man altsaa ikke kunde forebringe nogen bestemt Anke imod dem, søbede Hertug Johan Adolph den Kjendelse, at Mennoniter skulde have Lov til at drive deres borgerlige Haandtering i Landet, naar de levede ærbart og i Stilhed, og ikke forsøgte at udbrede deres forkastelige Lærdomme. Den Frihed, der saaledes blev indrømmet dem, medførte altsaa, at de kom til at staae under et specielt Tilsyn; men det skulde kun gjælde de egentlige Mennoniter, derimod ikke „de Mange, som Præsterne i deres Iver kaldte Sværmere og Sacramenterere, da disse tit vare ganske uskyldige Mennesker, der kun afveeg fra den reformerede Religion i enkelte endnu uafgjorte Lærdomme“. Ved denne fyrstelige Resolution af 1ste December 1615, fik altsaa Præsterne en ny Trettesættelse for deres Iveren mod Calvinisterne, og Skøndt Regjeringen ved i dette Tilfælde at tale Tolerancens Sag, kun talte sin egen, saalænge den selv halvt aabenlyst hylde en anden Lærdom end den anordnede, fortjener det dog Opmærksomhed, at Calvinismen paa en Tid da den statskirkelige Symbolsvang altid blev mere herskende, ogsaa her kom til at tale Ordet for Tolerance i borgerlig Henseende *).

*) Pont. Ann. III. Side 676—90.

I Kongeriget vandt derimod den strengt lutherste Lærdom afsjort Overhaand. Hans Poulsen Resen blev endelig d. 29 April udnævnt til at beskæde Sjællands Bispestol og nogle Uger efter ordineret af Bisshop Poul Ostrup fra Lund. Men endnu vare de calvinistiske Undersøgelser, der stode i Forbindelse med den todfte Sag ikke afsluttede, saalænge Hans Knudsen Weile i Fyen var uanfægtet, der ved enhver Leilighed havde viist sig som Resens ivrigste Modstander. Hans Knudsen var ivrigt en agtet og anseet Mand, men ubestændig og fremsæsende, hvilket han havde viist ved sine Ytringer om Forhandlingerne i Kolding, ligesom og ved en anden Leilighed, da han i en Ordinations-Tale kaldte Ordinantsen i en haanende Tone: „en prægtig Ordinants, som foreskriver, at Præsten skal kaldes af syv galne Bønder“. For at Præsternes Sammentømster, de saakaldte Kalandgilder ikke blot skulde gaae hen med Spiisen og Driften, havde han ligesom Peder Hegelund i Ribe Stift stræbt at bringe theologiske Samtaler i Gang ved Møderne og selv hyppig taget Deel i disse. Ved saadanne Leiligheder var det, han jævnlig bragte Differentpunkterne mellem Lutherdommen og Calvinismen paa Bane, og erklærede sig selv for den sidste, idet han afviste den førstes Benner som „Klacionere og Ubiquitariere“. Da han allevegne udtalte sig meget uforbeholdent, kunde det heller ikke forblive skjult for Kongen og denne havde desuden under de foregaaende Forhandlinger havt rigelig Leilighed til at lære hans theologiske Anskuelser at kjende. Der blev derfor den 31te Juli udnævnt tre overordentlige Kirkesvisitatorer for at bereise Stiftet og indsamle Vidnesbyrd om Bispens Forhold, nemlig Christen Friis til Krogerup og tvende Professorer, Elias Eisenberg, Dekan for det filosofiske Facultet og Jesper Brochmand, der var

bleven theologisk Professor i København *). Faa Dage efter (den 10de August) tilskrev Kongen allerede den Anklagede et truende Brev, hvori han foreholdt ham alle de Anker, der vare fremsførte imod ham, og indstævnedes ham til at møde i Kolding for Rigens Raad og Biskopperne den 13de September. Hans Knudsen svarede herpaa i en ydmyg Skrivelse, hvori han bad om Naade og Tilgivelse, men Kongen var ubønhørlig **). Rigtignok blev den fastsatte Termin forlænget, men dette havde ubetvivl sin Grund i, at Bisitatorerne ikke i saa kort en Tid kunde røgte deres Hverv. De Vidnesbyrd, som de indsamlede rundt omkring saavel i Fyen, som paa Volland og Falster, vare næsten alle eenslydende; de gik ud paa, at Knudsen nægtede Muligheden af, at Herren legemlig kunde være allevegne og derfor ogsaa, at han legemlig kunde være i sin Nadver; „ligesom jeg, medens jeg sidder her i min Stol -- sagde han engang -- med mine Tanker kan være i Rom og rundt omkring, saa er Jesus i Nadveren.“ Dertil anbefalede han altid calvinistiske Bøger; og hvad han talte om med Præsterne forebragte, han for Menighedene i sine Prædikener og Katechisationer. Bekjendtest ere de Vidnesbyrd, som Præsterne Jørgen Pedersen i Errindlev paa Volland og Provst Hans Jakobsen i Nykøbing forebragte. Begge bekræftede med Eed, at han havde anbefalet dem calvinistiske Skrifter som „umistelige“ Bøger. Da Bissen svarede for Retten, at det Ord „umistelige“ var ikke hørt af hans Mund, sagde Hr. Jørgen, om ikke det saa et eenslydende. Endvidere vidnede Provsten: „Det kan Bissen ikke nægte, at

*) Sententia in Mag. Johannem Canuti, quondam episcopum Fionensem, publice lata in Regni comitiis. Hafniæ, 3die Juni 1616. Samling af Domme i det Geheime-Arktiv.

***) Pont. Ann. III. Side 697—98.

fig den Dom, der var overgaaet ham, nær til Hjerte. Hans Knudsen Veile, der saalænge han var i Kolding af Frygt for Kongen havde maattet lægge Vaand paa sin Tunge, kunde, da han kom hjem til Odense, ikke tie længer. I en Prædiken, han fort efter holdt, advarede han imod at indføre her i Landet en papistisk Inquisition, hvorved det ikke vilde gaae Sandhedens retelige Vidner bedre, end det gif Hollænderne under den spanske Hertug af Alba, eller Englænderne under den blodige Maria. Ved Juletid gjentog han lignende Uttringer for en stor Forsamling i en Viigtale over en Adelsmand, hvilket havde til Følge, at han selv ikke længe efter skulde erfare Virkningerne af en saadan Inquisition*).

Kongen var nemlig efter dette Møde fast bestemt paa, vel ikke at opspore Calvinismen overalt hvor den fandtes, men at lade dem bøde haardt, der vare indvirkede i Rod's Sag. Mellem disse var den fornævnte Præst i Helsingborg, Niels Mikkelsen Aalborg, hvis Brev til Rod fra 15 Decbr. 1613 var bleven fremlagt i Retten**). „Jeg takker Dig, berømte Mand — skrev han heri — saavel for de mangfoldige Tjenester, du har beviist mig baade fraværende og nærværende, som fremfor alt, fordi Du hidtil har vlist dig som en dygtig Stridsmand i Herrens Krige, saa at Du paa ingen Maade har undflyet Modstandernes giftige Skud, men hjækt har stillet Dig imod dem“. Udentvivel var det dette Vidnesbyrd om hans Samstemning med Rod, der bevægede Kongen til at lade Sag anlægge imod ham i Anledning af en Uttring, der fandtes i den Forklaring over Abenbaringen, som han havde udgivet for tre Aar siden. Ved Fortolkning

*) Pont. Ann. III. Side 695.

***) Dette Brev findes i Haandskrift paa Kongens Bibliothek. Gml. Kongl. Saml. 4. 1455.

gen af Aabenb. 7, 9, hvor der, efterat der i det Foregaaende er talt om de 12000 Beseglede af hver af Israels Stammer, endnu omtales en stor Skare af Hedningefolk, staaende for Thronen, yttre sig nemlig saaledes: „Jøderne i det gamle Testamente og vi Christne i det nye Testamente, formedelt Ordet og Sakramenterne, ere nohsom forseglede og forvarede om vor Salighed, hvorfor vi maa takke den almægtigste Gud. Herforuden ere mange Tusinde, som ikke siges her at være beseglede, og ligevel staae for Stolen, det er, de ere blevne salige; hvorfor mange forblindede Hedninger, som af Andre uskyldigen ere forfulgte med Bold og Tyranni, om det Guds Lam, som af Verdens Begyndelse er slagtet, vil meddele dem sin Døds og Pines Fortjeneste, hvo vil hannem det forbyde, efterdi han er Herre over Himlen og Jorden?... lad ham raade at gjøre af sit hvad han vil, at give dig Saligheden formedelt Beseglingen, og give en Anden Salighed uden Besegling?“ — Paa en lignende Maade havde Zwingli udtalt sig for Hedningers Saliggjørelse uden Troen, og da man nu vilde Nalborg til Livs, blev denne hans zwinglianste Bidfarelse draget frem og gjort til Gjensland for en retslig Undersøgelse. Det Mislige herved var, at Bogen allerede var udkommen for flere Aar siden forsynet med det theologiske Facultets Approbation, saa at en Klage over Forfatteren ligesaa meget maatte ramme Censorerne. De tvende theologiske Professorer stode just ikke paa den bedste Fod med hinanden; det havde viist sig ved Mødet i Kolding, det viste sig kort efter, da Resen havde endeel Indvendinger at gjøre mod et af Arelsen udgivet Skrift „de physica christiana“; en Tvist, der dog snart blev bilagt i Mindelighed *). Nu kom det atter ved denne Leilighed til et temmelig hæftigt Ord-

*) *Svergius, den sjællandske Geistlighed. Side 146*

stifte imellem dem, da Resen undskyldte sig med, at han paa Grund af sine mange Forretninger; maatte overlade den yngre Professor det specielle Gjennemsyn; medens Arelsen viste Sagen fra sig med den Undskyldning, at han i et saa vigtigt Anliggende maatte underordne sig den ældre Professors Dom. Meningen var, at Ingen af dem havde læst det vidtløftige Værk, der udgjør tvende tykke Bind, noisagtig igjennem; og man lod med disse Undskyldninger Censorerne være udenfor Sagen, medens Forfatteren maatte bøde desto haardere. Ålborg blev nemlig gjennem sin Biskop Poul Mortensen Dstrup, Mogens Matsens Efterfølger, efter Kongens Befaling indstævnet til at møde i Consistoriet for den Ret, der bestod af alle Universitetets Professorer og den staaende Biskop. Her fremstod den 8de Juni Kongens Sagfører Niels Eggebrecht for i Kongens Navn at forelægge Retten følgende tvende Spørgsmaal: 1) hvorledes en Mand, der nærrede zwinglianste Bilsfarelser, — saavel tvertimod Conf. Aug. art. V og Articuli pro peregrinis som mod den hellige Skrift — der havde sammensvoret sig med en Kirstens Forstyrter som Ole Kock, hvilket hans Brev til denne klarlig utviste; hvorledes han kunde beklæde et geistligt Embede? 2) hvorledes en Bog, der indeholdt saadanne Bilsfarelser, kunde erholde de theologiske Professorers Approbation? Dette sidste Spørgsmaal gif man altsaa forki, men hvad Ålborg angik, da sælbede Retten den Kjendelse, skjøndt han uden at forsvare sig erklærede sig villig til at tilbagekalde sine Bilsfarelser, at han skulde have sit Embede forbrudt, deels paa Grund af sine zwinglianste Lærdomme, hvis Udbredelse ingen Tilbagekaldelse fra hans Side mere kunde hindre, deels paa Grund af det paaberaakte Brev*). „En saadan Fremgangsmaade

*) Pent. Ann III. Side 601—608.

vilde i vore Dage ikke kaldes *amor orthodoxiæ*, men *orthodoxomania*“, bemærker Pontoppidan ved at fortælle denne Dom, at ubetvivl kan kun Kongens ophidsede Stemning paa den Tid forklare Sagens Udfald. Det varede heller ikke længe, førend det Haarde i Dommen atter blev taget tilbage, da han tre Aar efter (1617), blev kaldet til Præst ved den nylig byggede Holmens Kirke i Kjøbenhavn; men dog først efterat han tilfredsstillende havde besvaret fire af Resen forelagte Spørgsmaal angaaende de omtvistede Lærdomme: om Prædestinationen, om Christi Person, om Nadværen og om Daaben *). Aalborgs Forklaring over Aabenbaringen er isøvrigt et Bær af ikke ringe theologisk Værd, og skjøndt det lider af en trættende Biddløsheds, fandt det dog saamange Læsere, at det udfom 1627 i et nyt Dplag, hvori det Sted var udeladt, der i den tidligere havde voldt Aftød.

Zundlertid døde Sjællands Biskop, Peter Winstrup, den 24de Juni; han havde under sit Embede samlet sig en betydelig Formue, hvilket ogsaa Koed havde ladet ham høre, hvoraf han dog testamenterede 1000 Daler til Universitetet. Kongen havde udseet Resen til dette Embede, men da den theologiske Polemik, hvori han var indviklet, endnu ikke var ført til Ende, henstod Bispestolen ubesat i nogen Tid. Med sin sædvanlige Klaffhed arbejdede Resen paa det Forsvarsskrift, der var forlangt af ham imod „nogle nestorianske Klaffere“, som han kaldte sine Modstandere; og allerede i Slutningen af Juni kunde han fremlægge det til Professorernes og Bispernes Prøve, der i dette Diemed samledes i Kjøbenhavn. Dette Skrift *de sancta fide*, er det dybsin-

*) I et Haandskrift paa Kongens Bibliothek. (Oml. Kongl. Saml. 4, 1464.) nævnes i al Korthed disse Sætninger, som bleve Aalborg forelagte den 8de April 1615.

digste Forsøg paa en speculativ Dpfattelse af den christelige Lærdom, som vor ældre Theologi har at opvise. Det er i dette, at den lutherste Lærdom *de communicatione idiomatum* først blev fremsat og forfægtet, og er end Forsvaret i flere Punkter dunkelt, saa erindrer ogsaa Forfatteren os ofte om, at han her taler om „en saadan stor Hemmelighed, at den hverken kan med Fornuft begribes eller med Ord udfiges som det sig burde“, naar han udvifler, hvorledes det Menneske Jesus er i Besiddelse af Guddoms-Magt og Herlighed, og i Kraft af denne er tilstede i sin hellige Nadver. Skriftet udkom først paa Latin „for Disputatsernes Skyld“, og dertil ogsaa paa Dansk, „det bedste og næste det kunde gøres, dog slikt falder ikke saa let paa vort Sprog, der ei er brugt tilforn og drevet ubi saadanne høie og vanstelige Ting“; saa at Resen altsaa følte selv, at Sproget i denne Bog trængte til en Undskyldning.

Moderne bleve holdte i Consistoriet under Forsæde af Universitetets Rector, som dengang var den theologiske Professor Kort Arelsen, og foruden Professorerne, samlede sig her alle Biskopperne efter deres Seniors Dpfordring, Jens Gjødese i Aarhus. I 8 paa hinanden følgende Møder fra den 4de til den 8de Juli forelæste Jesper Brochmand Bogens 8 Capitler — det 9de om Luthers Katechismus blev, som mindre væsentligt, ikke forelæst — og Resen indlebede ethvert af disse med et kort Foredrag til yderligere Forklaring. „Det har ikke været min Hensigt at skade Kirken“, sagde han i det første af disse, „men snarere at fremme Guds Ære i den ved trolig at forebringe de sande Grundlærdomme; gid kun de vilde staae den, som langt er afvegne fra disse, ikke blot i Ord men i Sagen selv, hvilket er meget at beklage“. Forhandlingerne førtes med en dulgt Bitterhed, som ikke ret kunde give sig i Lust, da Resens

Modstandere ikke havde Mod til aabent at udtale deres Mening. Medens næsten alle Professorerne erklærede sig fuldkommen enige med Resen, hørte Bisperne derimod i det Hele til hans Modstandere, men de vægrede sig bestandig ved at afgive deres Betænkning strax og forlangte Opsættelse. Der blev indrømmet nogle Dage, før at Enhver noiere kunde overveie sit Svar. Den 13de Juli fremkom Professorerne med deres; vidtløftigt var Rectorsens, Kort Arelsens, og han yttrede vel adskillige Betænkneligheder ved enkelte af Resens Sætninger, men fandt dog altid selv en Mening, hvori han kunde give dem Bisald, hvorved han altsaa fritog Resen for at svare. Men Bisperne holdt sig længe tilbage; da der atter den 15de blev holdt Møde, maatte de endelig efter nogen Bægning kommen frem med deres Dom. Den gif da ud paa, at Resens Bog ikke havde tilfredsstillt dem, og de anseede endnu over de samme Lærdomme, de tidligere have forekastet ham. Resen gav den følgende Dag, den 16de Juli, et kort Svar, hvori han, uden at opgive noget af hvad han tidligere havde sagt, søgte paany at begrunde det — og dermed vare Forhandlingerne sluttede *). De samlede Betænkninger og Meninger bleve indsendte til Kongen, og han afgav derved sin Kjendelse, at Bogen faa Dage efter, den 30te Juli, udkom med Kongl. Maj's „sønderlige Gunst og Frihed“, ligesom den ogsaa er tilegnet ham. „Jeg har fortælig og redelig, skriver Resen i Tilsegnelsen, af Guds Ord, af de hellige Fædre og vore visse Kirkebøger viist, hvor de Ord og Sententser stode, som Nogle tvivlede om, saa mig forhaabes, at Ingen, som har Sandhed og Fromhed hær, skal kunne andet end lade sig det vel befalde. Derfom der endnu findes

*) Pont. Ann. III. Side 648—686, hvor Forhandlingerne udførligt meddeles efter Consistoriets Arkiv.

vanartige og vrangne Domme, da sætter jeg det ind til Gud og E. K. M's kristelige Betragtelse, som til alle dem, der ere Guds sande tro kristne Mennesker" *).

I den gottorpste Deel af Slesvig var derimod Calvinismen den raadende, endog efter Boverns Død, uagtet Præsterne rundt omkring i Landet med Iver torbøede mod Sacramentererne. Deres Uvillie mod Regjeringen steg til det høieste, da denne endog vovede at tage mennonitiste Gjendøbere i Forsvar, rigtignok kun saaledes, at deres borgerlige Rettigheder bleve dem ufortrængede, men man forstod det i Almindelighed saaledes, som om Regjeringen dermed billigede deres Kærdomme. Til Eiderstedt var der nemlig kommen adskillige hollandske Mennoniter, mellem hvilke ogsaa en Præst, Johan Jacobs, og de begyndte paa forskjellige Steder at holde offentlige Forsamlinger. Der strømmede da hyppig en Mængde Mennesker til, og adskillige bleve gjendøbte, hvilket rigtignok Jacobs senere nægtede, men kun i den Forstand, at det ikke var nogen Gjendaab, da han ikke ansaae den Daab, de som Børn havde modtaget, for nogen Daab. I deres Taler gif de skarpt løs paa Statskirkens Præster, og disse maatte derfor saameget mere føle sig opfordrede til, i Forening at anmode Hertugens Staller i Eiderstedt, Herman Hoier, om at gjøre en Ende paa Mennoniternes Uvæsen. Denne lod de Paagjældende fængsle, og indberettede Sagen for Regjeringen i Gottorp, der bestemte, at de Fængslede skulde løslades, men indstævnes til Forhør paa Gottorp. Her blev der forelagt dem adskillige Spørgsmaal, og da de

*) Joh. P. Resenius, *De sancta fide in verum Deum & quem ille misit, Jesum Christum cum veri Catechismi vindiciis simul — contra quasdam calumnias Nestorianicas libellus Apologeticus.* Sartorius, 1614.

havde besvaret dem, fremkom de med en modsat Besværing, at det kun var enkelte Jyrere mellem Præsterne, der havde berebet dem denne Medfart. Nu blev samtlige Præsters Erklæring forlangt, med Forespørgsel, om man bestemt kunde bestynde dem for, at de pønsede paa Oprør. Provsten i Eiderstedt, Georg Crusius, svarede da i det hele Præstestabs Navn, at Gjenløberiet var en gruelig Bidsfarelse, og hvor det taaltes, havde alle Tidens Erfaring lært, at Oprør og Brud paa Landefreden ikke var sjærrn. Da man altsaa ikke kunde forebringe nogen bestemt Anke imod dem, fældede Hertug Johan Adolph den Kjendelse, at Mennoniter skulde have Lov til at drive deres borgerlige Haandtering i Landet, naar de levede ærbart og i Stilhed, og ikke forsøgte at udbrede deres forkastelige Lærdomme. Den Frihed, der saaledes blev indbrommet dem, medførte altsaa, at de kom til at staae under et specielt Tilfyn; men det skulde kun gjælde de egentlige Mennoniter, derimod ikke „de Mange, som Præsterne i deres Jver kaldte Sværnerne og Sacramenterere, da disse tit vare ganske ushyldige Menneſter, der kun afveeg fra den reformerede Religion i enkelte endnu uafgjorte Lærdomme“. Ved denne fyrstelige Resolution af 1ste December 1615, fik altsaa Præsterne en ny Trettesættelse for deres Jyren mod Calvinisterne, og skøndt Regjeringen ved i dette Tilfælde at tale Tolerancens Sag, kun talte sin egen, saalænge den selv halvt aabenlyst hylkede en anden Lærdom end den anordnede, fortjener det dog Opmærksomhed, at Calvinismen paa en Tid da den statskirkelige Symboltvang altid blev mere herskende, ogsaa her kom til at tale Ordet for Tolerance i borgerlig Henseende *).

*) Pont. Ann. III. Side 676—90.

I Kongeriget vandt derimod den strengt lutherste Lærdom afjort Overhaand. Hans Poulsen Resen blev endelig d. 29 April udnævnt til at beklæde Sjællands Bispestol og nogle Uger efter ordineret af Bisshop Poul Ostrup fra Lund. Men endnu vare de calvinistiske Undersøgelser, der stode i Forbindelse med den todfte Sag ikke afsluttede, saalænge Hans Knudsen Weile i Fyen var uanfægtet, der ved enhver Leilighed havde viist sig som Resens ivrigste Modstander. Hans Knudsen var ivrigt en agtet og anseet Mand, men ubesindig og fremfæsende, hvilket han havde viist ved sine Ytringer om Forhandlingerne i Kolding, ligesom og ved en anden Leilighed, da han i en Ordinations-Tale kaldte Ordinantsen i en haanende Tone: „en prægtig Ordinants, som foreskriver, at Præsten skal kaldes af syv galne Bønder“. For at Præsternes Sammenkomster, de saakaldte Kalandgilder ikke blot skulde gaae hen med Spisen og Driften, havde han ligesom Peder Hegelund i Ribe Stift stræbt at bringe theologiske Samtaler i Gang ved Møderne og selv hyppig taget Deel i disse. Ved saadanne Leiligheder var det, han jævnlig bragte Differentpunkterne mellem Lutherdommen og Calvinismen paa Bane, og erklærede sig selv for den sidste, idet han afviste den førstes Benner som „Klacionere og Ubiquitarier“. Da han alle vegne udtalte sig meget uforbeholdent, kunde det heller ikke forblive skjult for Kongen og denne havde desuden under de foregaaende Forhandlinger havt rigelig Leilighed til at lære hans theologiske Anskuelse at kjende. Der blev derfor den 31te Juli udnævnt tre overordentlige Kirkevisitatorer for at bereise Stiftet og indsamle Vidnesbyrd om Bispens Forhold, nemlig Christen Friis til Krogerup og tvende Professorer, Elias Eisenberg, Dekan for det filosofiske Facultet og Jesper Brochmand, der var

bleven theologisk Professor i Nefens Sted *). Saa Dage efter (den 10de August) tilfrev Kongen allerede den Anklagede et truende Brev, hvori han foreholdt ham alle de Anker, der vare fremsførte imod ham, og indstævnedes ham til at møde i Kolding for Rigens Raad og Biskopperne den 13de September. Hans Knudsen svarede derpaa i en ydmyg Skrivelse, hvori han bad om Naade og Tilgivelse, men Kongen var ubønhørlig **). - Rigtignok blev den fastsatte Termin forlænget, men dette havde uden tvivl sin Grund i, at Biskopperne ikke i saa kort en Tid kunde røgte deres Hverv. De Bidnesbyrd, som de indsamlede rundt omkring saavel i Fyen, som paa Volland og Falster, vare næsten alle eenslydende; de gik ud paa, at Knudsen nægtede Muligheden af, at Herren legemlig kunde være allevegne og derfor ogsaa, at han legemlig kunde være i sin Nadver; „ligesom jeg, medens jeg sidder her i min Stol -- sagde han engang -- med mine Tanker kan være i Rom og rundt omkring, saa er Jesus i Nadveren.“ Dertil anbefalede han altid calvinistiske Bøger; og hvad han talte om med Præsterne forebragte, han for Menighederne i sine Prædikener og Katechisationer. Bekjendtest ere de Bidnesbyrd, som Præsterne Jørgen Vederfen i Errindlev paa Volland og Provst Hans Jakobsen i Nykjøbing forebragte. Begge bekræftede med Eed, at han havde anbefalet dem calvinistiske Skrifter som „umistelige“ Bøger. Da Bispnen svarede for Retten, at det Ord „umistelige“ var ikke hørt af hans Mund, sagde Hr. Jørgen, om ikke det saa et eenstyvende. Endvidere vidnede Provsten: „Det kan Bispnen ikke nægte, at

*) Sententia in Mag. Johannem Canuti, quondam episcopum Fionensem, publice lata in Regni comitiis. Hafniæ, 3die Juni 1616. Samling af Domme i det Geheime-Arkiv.

**) Pont. Ann. III. Side 697-98.

engang han sad ved mit Bord, der mine Børn læste og jeg befalede dem at neie i Jesu Navn, han da jo efter Læsningen sagde til mig: alt er I end saa viis som de andre. Da jeg spurgte: hvori? svarede han: Derudi at I befale Eders Børn at bøie Knæ i Jesu Navn, hvor staaer det skrevet? Jeg henvisste til Phil. 2. Ja, svarede Bispen, ligesom Englene i Himlen og Djævlene i Helvede, der ikke have Knæ, bøie sig og ære Jesum alleneeste aandelig, saaledes skulle vi og bøie ikke de legemlige men aandelige Knæ i Jesu Navn". Da reiste Kantsleren Christen Friis sig ivrig op og sagde: *Tu autem, Domine præposite, quid ad hæc episcopo tuo respondisti.* „At Englene og Djævlene bøie Knæ paa deres aandelige Viis alleneeste“, svarede Provsten, „men vi paa vor aandelige og legemlige Viis tillige“. „Mener I det, Domine“, foiede Resen til, „at der er og ikke legemlige Knæ i Himlen og Helvede; have ikke Enoch og Elias i Himlen, ligesom Dathan og Abiram i Helvede, legemlige Knæ at bøie i Jesu Navn“ *). Den Ret, der skulde fælde Dom i Hans Knudsens Sag, blev nemlig samlet i Kjøbenhavn den 28de Mai, og bestod af de samme som i Kolbing, nemlig: Christen Friis til Borreby, Kongens Cantøler, Mandrup Parsbjerg, Jakob Ulfeld, Rigets Cantøler, foruden Breider-Ranzow, som Kongens Vicar; tillige alle Rigets sex andre Biskopper, mellem hvilke altsaa ogsaa Resen. For denne aflagde altsaa Bisfitorerne deres Beretning, hvori Knudsens Benægtelse af Jesu legemlige Ubiquitet — altsaa den samme Lærdom, der bevægede Frederik II til at fordømme Concordieformlen, — stærkt blev fremhævet som et Anklagepunkt, foruden hans calvinistiske Lærdom om Nadveren og, som det synes, ogsaa om Naadevalget. Derpaa bleve forskellige

*) Errindlev og Osborgs Præstefæulke. Ny Kongl. Saml. 4. 1169.

Præsters Bidnessbyrd hørte, mellem hvilke det ovenfor anførte, der viser den samme Tendents til at forklare Skriftens Udsagn som figurlige Talemaader, der altid var Lutherdommens Anke mod Calvinismen. Som Actor i Sagen var Kongens Skriver, Christen Thomesen til Tanderup, bestiftet, og han søgte i sit Indlæg mere at omgaae Stridens dogmatiste Side, for at fremhæve dens juridiske, som han fandt i, at Biskoppen havde anbefalet Bøger, der modsagde de i Ordinantsen paabudne, at han offentlig i Prædikener og Disputationer havde omhandlet Lærdomme, der kunde yppe Tvivtigheeder; og at han havde talt fornærmeligt om Ordinantsen og om Kongens Regjering. Dommen faldt den 3die Juni, at Hans Knudsen skulde affættes fra sit Embede, og kun af Agtelse for det hellige Embede, han hidtil havde beklædt, blev en strengere Straf ham estergivet *).

Dgsaa i den gottorpiske Deel af Slesvig mistede Calvinismen nu den Støtte, den tidligere havde haft. Rigtignok var Boweren allerede død for flere Aar siden (1612), der ved sin egenraadige Fremgangsmaade havde gjort sig saaa almindelig forhadt, at han vel maatte love 60 Rød Sølv i sit Testament til den, der vilde holde en Rødtale over ham; men den calvinistiske Hofpræst, Philip Cæsar, formaaede endnu saameget hos Hertugen, at Udeladelsen af Exorcismen ved Daaben, der altid var Calvinisterne anstødeligt, blev anbefalet Præsterne *). Dog, Hertug Johan Adolph døde pludselig (den 31te Marts d. A.), der hidtil havde været Calvinisternes Beskytter, og neppe havde han luffet sit Die, forend

*) Sagen er her fremstillet efter den originale Doms-Akt i Geheime-Arkivet, og derfor i flere Punkter afvigende fra Pontoppidans. Ann. III. Side 695—700, og Bloch, Fyenss Geistlighed. Side 80—85.

*) Pont. Ann. III. Side 610—11.

Philip Cæsar med alle sine Benner forlod Slesvig, hvorved Jakob Fabricius, der havde maattet vige Pladsen for ham, atter kom til sin forrige Værdighed. I alle Landets Kirker blev der holdt en Takkebøn, at „Ordet nu blev prædiker rent og uforfalsket, uden at forhindres af Dævelens snedige Anslag“ *).

I Kongeriget kom ogsaa den Reformationens hundredaarige Jubelfest, hvortil man forberedte sig, til at lyde som en Seirssang over Cryptocalvinismen. Vel blev der ikke i det Enkelte anstillet yderligere inqvistoriske Undersøgelser, men efterat alle, der vare optraadte som Resens Modstandere, vare sælbede, medens han selv, tilligemed Jesper Brochmand, ved Universitetet foredrog den strengt lutherste Lærdom, forstummede den ganske. Resens Svigersøn, Niels Paaste, der (1616) blev Biskop i Bergen og Dr. theol., fortæller selv, at han endnu som Præst i Skaane havde holdt fast ved de calvinistiske Anskuelse, der vare ham indpræntede under hans Skolegang i Viborg; men nu havde han lært at indsee sin tidligere Vildfarelse *), og som det gif ham, var det ubetvivel gaaet flere. Resen udvirkede hos Kongen, at der hvert Aar paa Allehelgensdag skulde i alle Landets Kirker holdes en Takfigelsesfest for den lutherste Reformation, som han sammenlignede med Tempelrenselsesfest i den gamle Pagt; og for at istemme Jubel-Glæden ved den nu forestaaende Høitid, udgav han sine tvende Skrifter: *Jubilæus Christianus* og *Lutherus triumphans*.

*) Pont. Ann. III. Side 701.

**) Worm, Lexikon over lærde Mænd. II Side 163.

Andet Afsnit.

(1617—1730.)

Den strengt lutherste Kirkestole. Den stivnede Orthodori.
Det attende Aarhundredes Frembrud.

Den statskirkelige Grundtanke, at fuldkommen Overensstemmelse i alle Borgeres religiøse Overbeviisning og theologiske Lærdom er den sikreste Grundvold for det borgerlige Samfund, er vel ingenlunde ny og eiendommelig for det syttende Aarhundrede; men den fremtræder dog nu med en ganske særegen Styrke, baaren af den Overbeviisning, at iffun den strengt lutherste Theologie indeholdt Striftens saliggjørende Lærdom, som det derfor var Regjeringens første Pligt at hævde med ubøielig Strængthed. Det var Biskop Resen's Fortjeneste, at have gjort den sidste Paastand gjældende med overbevisende Styrke, medens det var Christian IV's Roes, at han statskirkelig havde gennemført den. Derfor blev det sagt ved Resens Baare: „Paa de Tider var der ikke ringe Fare udi vort Fædreland, at den rene Lære skulde blevet forhindret og vrang Lærdom igjen indtrængt sig, hvorpaa der af Mange blev flittig nok arbeidet, men da stod denne Mand efter Jojabæ Exempel for Guds Huus og Ord, og med nogle faa,

ved Bistand som Gud selv gav, afværge de saadan Ulfste *). Og i Dedicationen af det berømte theologiske System priser Jesper Brochmand Kongens Styrelse af Kirken paa følgende Maade: „Fra Din første Regjeringsstiltværelse har Du arbejdet derhen, at alle dine Underfaatter tænkte og talte eens om Gud og de guddommelige Ting. Og det har Du gjort med en saadan Fremgang, at de, der afvege i religiøse Meninger nu vanke om, landsflygtige, langt borte fra de Majestæten undergivne Riger og Lande. En saadan Lykke forstaae kun de ret at skønne paa, der af Erfaring have lært, hvilken bestandig Pest og Udelæggelse for Riger en blandet Religion er, som væbner og opflammer Forældre mod Børn, Underfaatter mod Dyrighed.“

Holdt vi os nu nærmest til det sidste, til den statskirkelige Tænsel, for at see hvorledes Tidens Ypperste forklarede sig Forholdet mellem Stat og Kirke, da finde vi dette udførligt udviklet i Brochmands ovennævnte dogmatiske Værk. Han gaaer her ud fra den theokratiske Dpfattelse af Staten, at det er den borgerlige Dyrigheds Kald og Bestemmelse, med Sværdet at vogte over Lovens tvende Tavler, saaledes at den straffer hvad der er forbudt, og udfører hvad der er anordnet. Men deraf følger paa den ene Side, at der ikke paaligger den direkte nogen Forpligtelse til de evangeliske Lærdømmes Udbredelse og Haandhævelse, da Evangeliet ikke er indskrevet i Lovens Tavler, og heller ikke kan haandhæves med Sværdet, som skrevet staaer: vore Vaaben ere ikke kjødelige men aandelige; men til at føre de aandelige Vaaben til Evangeliets Haandhævelse er det hellige Præsteskab bestillet. Det er altsaa Forskjellen mellem den geistlige og verdslige

*) Jozabæ hellige Ombede, Lighrædiken over S. P. Resen af Niels Povelsen Scandorph, Sognepræst ved Frue Kirke 1639.

Dyrighed; men paa den anden Side tilkommer det denne sidste, i Kraft af Lovens første Bud at vaage over Dyrighedsloven af den sande Gudstjeneste, og overalt hvor Dyrigheden befinder den sande Tro maa derfor den evangeliske Kirke indrømme den Ret til at føre Tilsynet med alt, hvad der udvortes er nødvendigt til den sande Gudsbjerkelse. Med Hensyn til Maaden, hvorpaa den verdslige Dyrighed, og navnlig den kristelige Landsherre skal fuldbyrde dette Hverv, henvises til Forbillederne i det gamle Testamente, til Israels fromme Konger, og ligesom disse skal han vaage over, at den sande Lærdom bliver grundfæstet og udbredt i hans Rige. Vel tilkommer det ikke ham umiddelbart at fælde Kjendelsen i dogmatiske Tvistigheder; men det paaligger ham i saadanne Tilfælde at sammenskaldte Synoder af Skriftlærte, hvad enten de tilhøre den verdslige eller geistlige Stand, for at disse kunde prøve den omtvistede Lære, og han maa da som kristelig Landsherre fuldbyrde Synodens Dom, ikke saaledes at han straffer den overbeviste Vranglærer paa Livet, thi Evangeliet kan ikke udbredes med Sværdet; men at han forviser ham fra sine Riger og Lande, fordi en blandet Religion er Gud forhadet, og er farlig for det borgerlige Samsunds Nødsøghed*). Til en saadan Spidsfindighed var altsaa den Evangeliets Frihed, der dog tilsyneladende skulde haandhæves, eller dog ikke turde ganske fornægtes, her saavel i Theorie som i Praxis indsnæret. Havde man tidligere forekastet Vaedømmet, at den ved at sammenblande Lov og Evangelium, atter indførte de theokratiske Lovbestemmelser i den kristne Kirke, saa var nu det samme Forhold, om end paa en uogen anden Maade kommen igjen i de evangeliske Landskirker. Sammenblandingen bliver ogsaa i hinefaldende nok derved, at

*) Brochmand, *Systema Theologiæ universalis* II. S. 5002 sqq.

alle de Skriftsteder der anføres for Evangeliets Frihed ere af det N. T. (2 Cor. 10, 4; 2 Tim. 4, 2; 1 Petr. 5, 3 o. fl.), medens de, der skulle bevise den blandede Religions Forkastelighed hentes fra det Gl. T. (Deut. 13, 1; 2 Kong. 18, 21 o. fl.). En saadan Sammenblanding maa nødvendigvis frenkomme, naar Troen ikke betragtes som den Enkeltes men som det hele Folks Sag, da det netop er karakteristisk for den gammel-testamentlige Aabenbaring, at den er givet det hele Folk, og derfor ogsaa skal haandhæves som det hele Folks Religion.

Den samme gammeltestamentlige Tone gjenfinde vi ogsaa i alle de Lovbestemmelser, der angaae Heretri og Trolddom, og det saaledes at den her kom til Anvendelse i sin hele Strængthed. Medens man med Hensyn til Branglærere dog vilde lade Landsforviisning træde istedenfor Dødsstraffen, saa saldt denne Formildelse bort med Hensyn til Udøverne af de sorte Kunster, og det var derfor ganske i Overensstemmelse med Theologernes Tankegang, naar en ny Forordning af 12 Octb. 1617 paany indskærpede de gamle Straffebestemmelser. „Efter som daglig Erfaring giver tilkjende, — hedder det i denne — at nogle hemmelige Kunster, som ere Signen, Manen og Maalen.... fast gaaer i Svang og holdes for usorbuden af den Aarsag, at de formenes at komme Mennesker og Fæ til Gavn og Helbred; saa, efterdi derudi manges og vanbruges nogle formeente Guds Ord.... have vi herved forordnet, at dersom Noget af Adel overflige Kunster, da skulle de stande os tilrette og straffes; de, som ikke ere af Adel, skulle have forbrudt Boeslod og rømme vore Riger og Lande.... Hvad rette Troldfolk angaaer, som have bebundet sig med Djævelen, da skulle de straffes

efter Loven, og de, som sig med saadant Folk indvikler, straffes paa Livet uden al Raade.“*)

Denne Opfattelse af Forholdet mellem den geistlige og borgerlige Vdrighed var vel, som ovenfor bemærket, egentlig ikke ny, men den fremtraadte dog nu paa en anden Maade, da den strengt lutherste Theologie herefter alene skulde finde Anerkjendelse i den danske Statskirke. Vel forlangte man ogsaa tidligere Enighed i kirkelig Henseende, men tænkte der ved nærmest paa Overeensstemmelse i de kirkelige Ceremonier ved Gudstjenesten, og naar der var Tale om Læren,^o da tænkte man sig ikke Enigheden anderledes end at der nok indenfor denne kunde være Plads for theologiske Forskjelligheder. Vel er det ikke Antagelsen af noget nyt Symbol som statskirkelig Lov, der betegner denne Overgang; alt hvad der i den Henseende skete var, at der udkom 1618 en ny Oversættelse af „Den uforandrede augsborgske Confession og sammes Apologie“, besørget af Ole Jacobsen Kjøbing, forsynet med en Fortale af Nesen, som varmt anbefalede den sit Stifts Geistlighed; men det var heller ikke de symbolst orthodoxe Theologer i Begyndelsen om at gjøre, at støtte sig til noget Symbol, naar ikke politiske Forhold gjorde det nødvendigt. I Theologien kunde de ikke beraabe sig paa Symboler som en Autoritet, da ifkun den hellige Skrift skulde gjælde som saadan; men deres Paastand var, at enhver ubildet Læser maatte indrømme, at Luther og alle, der trolig fulgte ham, holdt sig til den rene bibelske Lærdom uden som Papisterne at blande den med nedarvede Bildfarelser eller som Calvinisterne forvanskte den ved en kjødelig Fornuftis Egenraadighed. Derfor frygtede man heller ikke mere for at kalde sig selv

*) Paus, Samlinger af gamle norske Love III (Supplement) Side 568 fgd.

alle de Skriftsteder der anføres for Evangeliets Frihed ere af det N. T. (2 Cor. 10, 4; 2 Tim. 4, 2; 1 Petr. 5, 3 o. fl.), medens de, der skulle bevise den blandede Religions Forkastelighed hentes fra det Gl. T. (Deut. 13, 1; 2 Kong. 18, 21 o. fl.). En saadan Sammenblending maa nødvendigvis fremkomme, naar Troen ikke betragtes som den Enkeltes men som det hele Folks Sag, da det netop er karakteristisk for den gammeltestamentlige Aabenbaring, at den er givet det hele Folk, og derfor ogsaa skal haandhæves som det hele Folks Religion.

Den samme gammeltestamentlige Tone gjenfinde vi ogsaa i alle de Lovbestemmelser, der angaae Hereri og Trolddom, og det saaledes at den her kom til Anvendelse i sin hele Strængthed. Medens man med Hensyn til Branglerere dog vilde lade Landsforviisning træde istedenfor Dødsstraffen, saa saldt denne Formildelse bort med Hensyn til Uboverne af de sorte Kunster, og det var derfor ganske i Overensstemmelse med Theologernes Tankegang, naar en ny Forordning af 12 Octb. 1617 paany indskærpede de gamle Straffestemmelser. „Efter som daglig Erfaring giver tilkjende, — hedder det i denne — at nogle hemmelige Kunster, som ere Signen, Maanen og Maalen.... fast gaaer i Svang og holdes for usorbuden af den Aarsag, at de formenes at komme Mennesker og Hæ til Gavn og Helbred; saa, efterdi derudi manges og vanbruges nogle forneente Guds Ord.... have vi herved forordnet, at dersom Noget af Adel eller slige Kunster, da skulle de stande os tilrette og straffes; de, som ikke ere af Adel, skulle have forbrudt Boeslød og rømme vore Riger og Lande.... Hvad rette Troldfolk angaaer, som have bebundet sig med Djævelen, da skulle de straffes

efter Loven, og de, som sig med saadant Folk indvikler, straffes paa Livet uden al Raade.“*)

Denne Opfattelse af Forholdet mellem den geistlige og borgerlige Øvrighed var vel, som ovenfor bemærket, egentlig ikke ny, men den fremtraadte dog nu paa en anden Maade, da den strengt lutherste Theologie herester alene skulde finde Anerkjendelse i den danske Statskirke. Vel forlangte man ogsaa tidligere Enighed i kirkelig Henseende, men tænkte der ved nærmest paa Overeensstemmelse i de kirkelige Ceremonier ved Gudstjenesten, og naar der var Tale om Læren,^o da tænkte man sig ikke Enigheden anderledes end at der nok indenfor denne kunde være Plads for theologiske Forskjelligheder. Vel er det ikke Antagelsen af noget nyt Symbol som statskirkelig Lov, der betegner denne Overgang; alt hvad der i den Henseende skete var, at der udkom 1618 en ny Oversættelse af „Den uforandrede augsborgske Confession og sammes Apologie“, besørget af Ole Jacobsen Kjøbing, forsynet med en Fortale af Nesen, som varmt anbefalede den sit Stifts Geistlighed; men det var heller ikke de symbolst orthodore Theologer i Begyndelsen om at gjøre, at støtte sig til noget Symbol, naar ikke politiske Forhold gjorde det nødvendigt. I Theologien kunde de ikke beraabe sig paa Symboler som en Autoritet, da ifkun den hellige Skrift skulde gjælde som saadan; men deres Paastand var, at enhver ubildet Læser maatte indrømme, at Luther og alle, der trolig fulgte ham, holdt sig til den rene bibelske Lærdom uden som Papisterne at blande den med nedarvede Bildfarelser eller som Calvinisterne forvanskte den ved en kjødelig Fornufts Egenraadighed. Derfor frygtede man heller ikke mere for at kalde sig selv

*) Haus, Samlinger af gamle norske Love 111 (Supplement) Side 568 fgd.

eller here sig kaldte efter Luthers Navn, tværtimod at hedde Lutheraner blev nu anseet som et Hæderønavn, som Devotus paa at man ubrødelig vilde holde ved det lutheriske d. v. s. den rene bibelske Lærdom med skarp Afsondring fra Alle, der i een eller anden Henseende afveeg derfra. Den forsonende Bestræbelse, der gik igjennem Hemmingsens Theologie, eller den Bestræbelse at holde fast ved det almene-christelige og udaf dette at bedømme Forholdet mellem de theologiske og confessionelle Forskjelligheder, blev vel optaget af Sønder-Byden Jørgen Callisen, hvis bekjendte Navn i den lærde Verden er Georg Calixt, og langt klarere udviklet og gjenneført end Hemmingsen havde gjort det; men han maatte i Tyskland opslaae sin Lærestol; herhjemme havde man ingen Plads for ham, da man ubetinget afviste slige ireniske Bestræbelser med Apostelens Ord: hvad Samfund er der mellem Christus og Belial*). Calixt f. 1586, ifkun eet Aar yngre end Brochmand, var 1613 bleven ansat ved Universitetet i Helmstädt, og vandt her, ved paa en eiendommelig Maade at fortsætte den phillipistiske Retning i Theologien, snart et berømt Navn og betydelig Anseelse; men overhovedet var Indsydelsen udenfra i kirkelig og videnskabelig Henseende aldrig ringere end i det syttende Aarhundrede. Vel var det endnu, ja var maaskee endog almindeligere end tidligere, at alle unge Mænd, der søgte noget mere end den allernødtørstigste videnskabelige Dannelse, tyede til fremmede Universiteter; men alle bevarede dog det kirkelige og theologiske Præg, de i Hjemmet havde modtaget. Alle, som reiste for at studere, søgte fornemmelig at forfremmes i Studiet af de classiske Sprog, og maatte derfor til Leyden i Holland, som dengang var disse Studiers Hovedsæde. Endnu mere end Calixt i

*) J. D. Jersin, Oratio academica, Antironicum. 4. 1621.

Lybfland glimrede dengang Hug o Grotius i Holland som et Vidunder af Genie og Værdom; men desuagtet kom denne ligesaa lidt som hiin til at øve nogen kjendelig Indflydelse paa de danske Værde.

Men uagtet de Beskyldninger for Eensidighed og haardt hjertet Ufordragelighed, som ofte ere gjorte den strengt lutheriske Kirkefælle, hvis navnkundigste Talsmænd Resen og Brochmand ere, saa maa man dog ikke overse, at den udydende herhjemme en overordentlig saavel videnskabelig Dygtighed som religiøs-sædelig Iver, om end denne ligesom dens hele statskirkelige Betragtning, mere havde Lovens end Evangeliet's Character. Den foregaaende Tid var endt i Klagemaal over, at Statskirken, med al Anerkjendelse af den Betsignelse Reformationen havde bragt, dog ingenlunde kunde siges at have løst sin Dypgave; thi saaledes kunne vi opfatte de Klager over Kirketugtens Forsald, over Skolernes flette Tilstand o. desl., som de forsamlede Biskopper indgave til Kongen 1608, og atter gjentog 1610*). Efterat forsk al Tvivl og Tvist om dogmatiske Spørgsmaal var afgjort een gang for alle, vilde man nu med Iver og Kraft gennemføre den sædelige Regeneration, der attraaedes, og dermed er Characteren af den følgende Tids Kirkefyrelse angivet. Der gaaer en stærk religiøs Iver gennem denne Tid, om end denne Tids religiøse Begeistring fuldkommen mangler den umiddelbare Friskhed, som rørte sig i Reformationstiden. Det er igjennem den statskirkelige Lovgivning, Sæderne skulle reformeres, og denne atter støtte sig til en Reformation at det lærde latinske Skolevæsen som den fasteste Bognborg til at værne om den orthodoxe Være.

Christian IV stod dengang i sin fulde Manddomskraft,

*) Emilg. Håndst. paa Kg. Bibl. Ny Kgl. Emf. 4. 1145.

udrustet med et klart Blik for alt, hvad der tjente til Statens Tars og med villigt Hjerter til at udføre det. Ved hans Side stod den lærde og arbeidsomme Christen Friis til Kragerup, der som Præsides i Cancelliet nærmest maatte blive den, ved hvem alle Reformer i Kirke og Skole-Sager bleve ledede. Men en maaskee endnu større Indflydelse, end Christen Friis besad ifølge sin Embedsstilling, udøvede den berømte Lærde Holger Rosenkrands ved sin personlige Character, sin Iver og Dygtighed, hvorfor ogsaa denne Mand har Krav paa en særlig Dymærksomhed. Han tilhørte ved Fødselen en gammel adelig Familie, der eiede betydeligt Jordegods, og naar han desuagtet offrede næsten al sin Tid til theologiske Studier eller til at fremme de kirkelige Interesser, da vidner dette om, at han i sit Hjerter maa have følt sig meer end almindeligt religiøst bevæget. Men paa hiin Tid havde man ikke blot et skarpt Die for alt, hvad der var udenfor det Almindelige især paa det religiøse Gebeet, man vidste ogsaa strax at give det Særegne et bestemt Navn; det varede derfor heller ikke længe, førend Rosenkrands, en Adelsmand, der var frommere og ivrigere i Troen end mangan Theolog eller Præst, blev mistænkt for veigeliansk Sværmeri eller for at høre til Rosenkreuzernes Orden, Benævnelser der svare til den senere Tids Pietisme. Som alle unge Adelsmænd paa den Tid traadte han tidlig i Statens Tjeneste, og blev brugt deels i Cancelliet deels ved fremmede Gesandtskaber, indtil han 1617 blev Medlem af Rigsraadet og erholdt de sæculariserede St. Hans- og Dalum-Klostre i og ved Odense i Forlening, fra hvilken Tid han isærdeleshed tog virksom Deel i alt hvad der angik Kirke og Skolesager. Angaaende hans Forhold under de Resenske Controverser hedder det blot, at han var tilstede i Rolding, dengang Die Rods Sag der forhandlede, og at hans Raad blev ved denne som

ved mange andre Leiligheder flittig hørt; men et Brev til ham fra Professor Lubinus i Rostock viser, at Rosenfrands har bebrejdet denne Mand, at han havde givet Roed Medhold mod Kesen *), hvilket tyder paa, at han selv var af den modsatte Mening, og dette er ogsaa efter hvad man ellers kjenner til Rosenfrands det sandsynligste, da han, med al sin Iver for levende Christendom dog ikke vilde afvige fra den lutheriske Læremaade. Selv nævner han Johan Arndt's Skrifter, og fornemmelig dennes bekjendte Andagtsbog, „Ser Bøger om den sande Christendom“, der udkom 1605, som sin kjæreste Læsning, og den samme Iver for praktisk Christendom, der besjælede Arndt, udgjør ogsaa det Characteristiske hos Rosenfrands. Hans hele Liv har en alvorlig Fromheds Præg; hver Morgen og Aften blev Bøn og Psalmesang sjælden forsømt; han underviste jævnlig selv sine Børn og viste en faderlig Omsorg ogsaa for sit Lyende. Derfor betroede flere Adelsmænd ham deres Børns Opdragelse, og endnu større var Tallet paa de vordende Præster, hvis Studier han havde veiledet og opmuntret. Mellem disse vare de bekjendteste, den djærve og aabne Ole Bind, dengang Conrector i Roskilde; den veltalende Jacob Madsen, der først blev Hofprædikanant, siden Biskop i Aarhus; Hans Bandal, der 1617 blev Biskop i Viborg og dennes Broder søn Peter Bandal, der blev antaget af Rosenfrands som Hovmester for hans Søn, Gunde, paa dennes Udenlandsreise, og siden som Præst i Maugstrup og Jægerup i Nordflæsø var bekjendt for sin Lærdom. Hvad enten Rosenfrands opholdt sig i Kjøbenhavn eller paa sin Gaard Rosenholm havde han jævnlig en Kreds af unge Mennesker omkring sig og vedligeholdte bestandig en utbredt Brevverel med sin Tids meest anseede Mænd. Hans Kundskaber i de gamle Sprog, Hebraisk,

*) Dänische Bibliothek III. S. 213—18.

Græst og Latin, som i alt hvad der hører til Theologien, gjorde, at Mange henvendte sig til ham med Forespørgsler i tvivlsomme Tilfælde, og han var altid rede til at give et udførligt og veloverveiet Svar. Livligst var dog hans Forbindelse med Rosen og Brodmand, og de mange Breve, der bleve vekslede imellem dem, vidne om gjensidig Agtelse og Venstabs. Disse tre Mænd maae derfor nævnes sammen som „Støtterne“ i den danske Kirke paa hiin Tid, og at Rosenfrands's Indflydelse mellem disse ikke var den ringeste synes det, man maatte formode af den strængt æstetiske, den pietetistiske Tone, der gaaer igjennem Christian IV's kirkelige Lovgivning fra denne Tid af*).

Mellem de Foranstaltninger, der sigtede til at fremme en strængere kirkelig Tugt, kunne vi ansee det som den første og foreløbige, naar Forordn. af 1 Mai 1618 ordnede de geistlige Domstole paa en bestemt Maade end tidligere. Landemoder eller aarlige Sammenkomster af Stiftets Provster med Biskoppen bleve vel ogsaa tidligere holdte, men meest kun for at Biskoppen her kunde bekjendtgjøre de kongelige Forordninger, der angik Geistligheden, og meddele sine Monita, men uden at der tilkom dem nogen dømmende Myndighed, som nu blev tillagt dem. Ved samme Leilighed bleve Kalands-Gilderne eller Sammenkomster mellem et Herreds Præster bestemt forbudne, fordi disse kun bestode i Gæstebud, der gif paa Dmgang mellem Præsterne og derfor kun vare til Byrde for den Enkelte, og vilde man fremdeles alle samles engang med Provsten, da skulde det stee i en Kirke og uden noget Gæsteri.

*) De Blind, Elligprædiken over Hølger Rosenfrands 1643. Breve fra og til Rosenfrands findes i Dänische Bibl. II, S. 140—198. III. S. 193—236, og i Hndskft. Gl. Kgl. Sml. fol. 131, af hvilken sidste Samling fornemmelig det første „ill Gramer“ fortjener Dyrksomhed.

Landemoder skulde i hvert Stift holdes tvende Gange om Aaret, ved Midtsommer og om Efteraaret, og skulde da under Stiftsleensmandens Forsæde alle Provster mødes med Biskoppen. De Straffe, som denne Domstol kunde idomme, vare af en reent kirkelig Art; for Præster og Degne Affættelse fra Embedet eller Pengebøder, for Andre Udelukkelse fra Nadveren og Bandsættelse. Dersom andre Straffe vare nødvendige, blev den Paagjældende overgivet til den borgerlige Dyrighed, og derfor skulde Leensmanden i det Amt, hvortil den Anklage hørte, være tilstede. Dengang Biskop Resen i Roskilde bekendtgjorde denne Lov, udtalte han sig udførligt over, hvilke Sager der vilde henhøre under denne geistlige Domstol. Først nævne de alle dem, der angif Væren og Ceremonierne, men saadanne forekomme i Virkeligheden kun sjælden, medens de gjængse Sager ere saadanne, der angaae usædeligt Levnet enten af de geistlige Embedsmænd eller af Enkelte i Menighederne, dog kun af den lavere Almue, da Adelsens Forret kun at dømmes af Kongen og Rigsraadet gjorde det umuligt at reise nogen Anklage mod dens sædelige Levnet. Ægteskabsager vedbleve som hidtil at henhøre under Capitlernes Afgjørelse, og kun naar der var Spørgsmaal om selve Bielsen kunde disse komme ind under de reent geistlige Domstole *).

Skulde der imidlertid indvirket grundigt paa Præstestanden, saa maatte der begyndes med Dannelsesanstalterne for de vordende Præster, og Bestræbelser i den Retning syselsatte bestandig Christian IV's Regjering. For Høistolens Bedkommende blev der nedsat en Commission, bestaaende af Rantsleren Christen Friis, Rigsraaderne Holger Rosenkrands og Christen Holdt til Hastrup, Bisperne Resen i Sjælland og

*) Pont. Ann. III, S. 711 fgd. Jfr. Sjæll. Syn. Mon. i Kall'fr Embl. 4, 489.

Mads Jensen Medelfart i Skaane, foruden nogle af de ældste
 Professore, og denne sysselsatte sig i længere Tid med Forhand-
 linger desangaaende, uden at den dog kom væsentlig til noget
 andet Resultat (i de saakaldte *novellæ constitutiones* af 18
 Mai 1621) end at haandhæve den ældre Fundats og rette
 de senere indsnegne Misbrug.*) Universitetet vedblev at
 være en reent kirkelig Værestalt bestemt til at danne Prae-
 fter, saaledes at alle Studenter maatte lægge sig efter theo-
 logiske Studier og alle andre Videnskabers Værd og Betyd-
 ning bedømtes kun efter deres Forhold til Theologien. Fa-
 cultetet bestod dengang som tidligere af tre Medlemmer: Bi-
 shop Resen, Kort Arelsen og Jesper Brochmand, som dog
 var fraværende i flere Aar (1616-20) for at forestaae den
 udvalgte Prinds Christian V's Underviisning. Endnu som
 tidligere indstrænkede Theologernes Forelæsninger sig væsent-
 lig til Bibel-Fortolkningen; men dog med den Forskjel at
 Studiet af det gamle Testamente nu drives med langt større
 Iver, hvormed Studiet af det hebraiske Sprog staaer i den
 nærmeste Forbindelse. Allerede Resens Bibeloversættelse er et
 Vidnesbyrd om, at han særlig havde lagt sig efter dette Sprog,
 og næsten alle Theologer, som i dette Aarhundrede blive
 nævned, søgte ved Kundskab i dette Sprog at aflægge deres
 Værdomsprøver. Ved Siden af Hebraisk blev Polemiken med
 andre Confessioner dreven med meest Iver, saavel i lærde
 Værker og Professorernes Forelæsninger som ved de akademi-
 ske Disputationer, der udgjorde ligesom senere Examinerne
 det egentlige Midtpunkt i hele Universitetets-Livet. Polemiken
 var i de første Aar endnu nærmest rettet imod Calvinisterne;
 da Johan Piscator, Professor i Herborn, en i sin Tid meget
 anseet reformeert Theolog, havde angrebet Hemmingsens Skrift

*) Myerup, Bidrag til Kjøbenhavns Universitets Historie S. 52.

om det almindelige Naadevalg, fik Resen kongelig Befaling til at forsvare den lutherste Lærdom mod dette Angreb, hvilket han gjorde i fem Disputationer, der senere bleve trykte *); men i den følgende Tid var det Polemiken mod de Romerske-Katholiske, der blev Hovedsagen, og i denne vandt Jesper Broghmand først almindelig Berømmelse. — Det juridiske Studium kunde aldrig vinde nogen ret Betydning, skjøndt der stadig var een juridisk Professor, og det gjælder om dette, hvad man ogsaa kan sige om Medicinen og Naturvidenskaberne, at de vare afhængige af Theologien og bundne ved denne, endskjøndt Universitetet netop gennem hele Aarhundret glimrede ved sine berømte Læger, Caspar og Thomas Bartholin, Ole Worm o. fl. Det gjælder om Jurisprudentien, saalænge man gif ud fra den theokratiske Betragtning af Staten som Haandhæver af Lovens tvende Tavler; og i hvilken Forstand det gjælder om Naturvidenskaberne, vil vise sig, naar vi dvæle lidt noiere ved den første af de ovennævnte, Caspar Berthelsen Bartholin, der kan siges at have lagt Grunden til det lægevidenskabelige Studium her i Landet. Han var en Præsteson fra Malmö og havde paa sine vidtloftige Reiser i Udlandet først studeret Philosophie og Theologie, indtil han i Holland lagde sig efter Medicinen, hvilket Studium han skyldte sin Navnsnndighed. Endskjøndt der paa flere Steder blev gjort ham anseelige Tilbud, vendte han dog tilbage til Hjemmet, „baade for at tjene sit Fædreland, og fornemmelig for den rene Religions Skyld, han her fandt.“ Ved Siden af den praktiske Uøvelse af sin Kunst som Læge, forsømte han ikke sine naturvidenskabelige Studier. Han beskæftigede sig saavel med geologiske Undersøgelser om Jord-

*) Joh. P. Resenius, *Disputationes quinque de gratia universali* 1615-20.

flodens Indre, som med astronomiske om dens Ferbelte i Himmelummet; men i begge Henseender ansaae han sig fer ubetinget bunden til Skriftens Veiledning, da han ikke vilde lade den Urvei gjælde, at Skriften lempede sig efter den menneskelige Fattervne. *) Dog var det ikke blot af den Grund han forkastede det copernikanske System; som Tyge Brahe's Lærling fulgte han dennes Spor, og ansaae det for en Hypothese, der ikke var beviist derved, at Phænomenerne lode sig deraf forklare, „da Astronomerne kunne antage mange falske Hypotheser, hvoraf dog de himmelske Phænomener lode sig forklare.“ Med denne Forkastelse af Systemet saar Læren om Stjernernes Indvirkning paa Verden og Menneskelivet i en vistnok ikke tilfældig Forbindelse. Bartholin lærte nemlig, ikke blot at man af Himmellegerne kunde forudsige Veirligets Forandring og dermed alt, hvad det har Indflydelse paa, navnlig Helbredstilstanden, men ogsaa Menneskets medfødte Anlæg, dog kun de medfødte, saa at Mennesket ved at fatte en aandelig Beslutning kunde frigjøre sig for Stjernernes Indvirkning. **) Naar man derfor foretæller Enkelte paa hiin Tid deres Tro paa Himmellegerernes Indvirkning, paa Versler osv. som en Mangel paa Oplysning, saa maa dette ikke oversees, at alt hvad det attende Aarhundrede først stemplede som Overtro dengang under Navn af Astrologie nød videnskabelig Anerkjendelse, og sandt Forsvarer i Tidens meest utmærkede Mænd, som Bartholin, den navnkundige Astronom Longomontan o. fl. Hidtil have vi båret ved den theologiske Indflydelse paa den Tids Videnskabelighed, men dermed er kun nævnet den ene Factor, den anden

*) Bartholin, *Physica generalis* 1614 Cap. V.

**) Bartholin, *Astrologia s. de stellarum natura* E. 28; 215—16.

e. Aristoteles og den aristoteliske Philosophie, et Arvegods fra Middelalderens Skolastik, som Melancton havde ført ind paa de protestantiske Høiskoler. Aristotelisk Philosophie ansaaes for uadskillelig fra theologisk Bidskabelighed, saa uadskillelig som Formen fra Indholdet, og derfor vare alle andre Bidskabsfag saavel ved Bedtægt som ved Lov knyttede til denne Mand's Skrifter. Professoren i Græsk skulde bestandig forklare Aristoteles i sproglig Henseende; Professorerne i Betsalenhed og i Physiken vare bundne til hans Veiledning, ikke at tale om Professorerne i Logik og Metaphysik, der naturligtvis allermindst kunde løsrive sig fra hiin gamle Mester, der nu igjennem saa mange Aarhundreder havde beherstet Kathedrene*). — Dette sidste Professorat var isvrigt mellem dem, der først bleve oprettede under denne Konges Regjering, og blev først overdraget til en Mand, der i det følgende øftere vil blive nævnet, nemlig Jens Dinesen Jerfin; men hvor høit man end stattede den aristoteliske Metaphysik som et nødvendigt Studium for enhver Theolog og enhver Bidskabsmand, saa blev dog Embedet selv paa Grund af den snævre Lønning altid ubetydeligt**).

Sin Omsorg for det lærde Skolevæsen havde Kongen allerede lagt for Dagen ved Udarbejdelsen af den nye Skoleforordning af 1604, og disse Bestræbelser fortsatte han bestandig, saaledes at man satte Opgaven for Skolernes Forbedring deels i at skærpe de kirkelige Andagtsøvelser for at befordre Fromheden, deels i at fremme Færdigheden i det latinske Sprog som al Værdoms Kilde og Provesteen. Den Tjeneste, der hidtil blev krævet af Skoleungdommen ved en kirkelige Gudstjeneste, var man derfor langt fra tilbøielig

*) Myerup, Universitetets Historie S. 60—61.

**.) Embets S. 74.

til at indskrænke, tværtimod blev den altid strengere krævet. Dog gjælder dette ikke ubetinget. Naar saaledes Ordinantzen paalægger Sognene, der ligge nærved Kjøbsteder, at tage Degne af Skolerne til at forestaae Kirkesangen og Ungdommens Underviisning, hvilket senere blev bestemt saaledes, at det skulde gjælde de Skoler, der laae to Mile fra Kjøbstederne, saa synes det som om man nu var betænkt paa at aflasse denne Skik. Paa et Landemøde i Roskilde i 1617 var der megen Tale derom, og der blev bestemt, „at *præpositus Hafniensis generalis* skal sammenstrive en Jordebog og antegne, hvor mange Traver Korn hver Sæbedegn bekommer, og hvad der kunde løbe i Skjæppen til at afgive den tiende Skjæppe til Skoleborn“ *); dermed var en Begyndelse gjort til den saakaldte Degnepension, hvorved Degnekaldene ligesom affjøbtes Skolerne, men dog var det kun en Begyndelse og endnu igjennem dette Aarhundrede omtales Skole- eller Løbe-Degne til Forskiel fra de faste Sæbedegne som noget almindeligt. — Foruden denne Degnetjeneste paalaae det Rector med hele Skoleungdommen at opvarte med Sang i Kirkerne deels daglig som Ungdommens egen Andagtsøvelse deels ved den offentlige Gudstjeneste, hvilket sidste egentlig tilkom Kannikerne i Capitlerne, men efterhaanden som disse ganske mistede den geistlige Character, blev det overladt Skolerne alene. Denne Opvarten med Sang indskrænkede sig ikke til Kirkerne alene, men ved alle Bryllupper, Barsler og Begravelser maatte Skoleungdommen i samme Diemed være med, hvilket naturligvis gav Anledning til mange Udsvævelser, hvorover der klages i en Bise saaledes:

*) Ejæll. Syn. Mon. Hbft. paa Kgl. Bibl. Kall'ske Sml. 4, 489. Jfr. B. Kothe: Om Degnepensionen. Dansk Kirketidende V. S. 365.

Nu er der allevegne i Skole
 Grothanser, som kunne drifte og bole,
 Og bruge sig med Lyfthighed fri
 Med Albet, Trommer og Symphoni osv. *)

Hvor strængt man end dablede og ved Keilighed straffede saadanne Udskielser, saa holdt man dog altid fast ved, at Sangen var den bedste Gudsfrugtigheds Dvøelse, og at den derfor ret burde pleies og dyrkes i Skolerne. Dog var der ogsaa en anden Grund, som gjorde Sang uundværlig for dem, og det var, at Disciplene ved den samlede sig deres Underhold, ved som tidligere at syng e for gode Danemænds Dørre. Jens Madsen Gøttorp, senere Præst, tidligere Skolemester i Landskrone, har i sin „Jesu Christi Vines og Døds Historie 1623“ samlet adskillige Sange, der brugtes ved saadanne Keiligheder, og udtaler sig i Forordet til nævnte Skrift desangaaende paa følgende Maade: „Det var Skik i Landskrone, at paa Vinds-Aften hvert Aar skulde tages en Maigreve som man kalder det af Skolerne, hvilken Skolemesteren med sine Collegis og alle Disciple skulde med Sang følge ind i Byen. Nu vare Borgerne der sammesteds meget fromme imod os, at de, hvis Søn vi besøgte den Ære, vilde findes taknemmelige igjen ånød den ganske Hob, som kom for deres Dør — det samme maa jeg i Sandhed bekjende om dem, at de om Hvitidsaftenerne, naar vi dem med vores Musika besøgte, vare os meget fromme, saa jeg ikke noksom kan berømme deres Mundhed“. Den Maade at bede Almisfe paa saavel Helligastenerne, Juul- Helligtrekonger- og Mortens-Aften, som ved andre festlige Keiligheder, var igjennem hele det sextende Aarhundrede hjemlet ved Lov som ogsaa

*) Myerup og Rahbek, den danske Digtekunsts Hist. II, S. 99.

ved Skif og Vedtægt;*) men den tabte efterhaanden mere og mere sin Betydning som der paa andre Maader blev sørgt for den studerende Ungdom. Til fattige Studenters Underhold ved Høiskolen var der allerede tidligere henlagt ikke ubetydeligt, da 100 Studenter havde fri Kost paa Klosteret eller Communitetet. Disſes Tal blev i Christian IV's Tid forøget, 1619 med 20 nye Alumnier og 1630 atter med 21, og dertil kjøbte Kongen 1618 Cantøler Christen Friis's Gaard i Rannifestrædet for der at indrette et *Collegium regium* eller den saakaldte Regens, hvor der foruden Kosten ogsaa kunde gives dem fri Bolig — en Understøttelse, som dog kun tildeels var en kongelig Gave, da de fornødne Penge bragtes tilbeie derved, at alle Landets Præster betalte 1 Rdlr., hvilken Afgift ogsaa for Fremtiden skulde erlægges af enhver tiltrædende Præst.***) Paa en saadan Maade blev der vel ikke af Regjeringen sørgt for Skolernes Ungdom, men den blev derimod sittig betænkt af den private Gødgjorenhed, og de Gaver, der deels af enkelte Adelsmænd deels af Biskopper og andre formuende Geistlige fornemmelig i dette Aarhundrede bleve skjænkede, vare en ikke ubetydelig Sum.

Hvad Christian IV's Reform af Skolevæsenet angaar saa var det den vigtigste, at han vilde give Stiftsskolerne eller Skolerne i Stifternes Hovedstæder, hvor der var Capitel en udvidet Indretning, for derved at forebygge hvad der hyppig klagedes over, at Ungdommen kom saa uforberedt til Universitetet, at de Færreste kunde følge Professorerens Forelæsninger. Det samme var allerede tidligere forsøgt i Slesvig af den gottorpſke Hertug Adolph, som 1576 udvidede den der værende Skole til et Gymnasium, uagtet Domherreerne i Capitlet vare meget utilfredse med denne nye Byrde, der der

*) Rietz, Skånska Skolvæsendets Historia Lund 1848. S. 70—83.

**) Pent. Ann. 111. S. 712—713.

ved paalagdes dem; men den blev kun af kort Varighed. I alle Stiftsstæder var der ifølge Ordinansen en Læsemester eller Rector i Theologien, hvorved altsaa en Begyndelse var gjort til den nu paatænkte Udvidelse. Ved Forordn. af 9 Jan. 1619 grundede Kongen et Collegium ved Lunds-Doms-kirke, der skulde dannes af fem Professore, den første i Theologien og Hebraisk, den anden i Græsk og Latin, den tredje i Metaphysik, den fjerde i Logik, den femte i Mathematik.*) Men Mangel paa Penge forsinkede Planens Udførelse. Da Holger Rosenfrands kom som Leensmand til Odense, tog han ned Iver fat paa Sagen, og skænkede af egne Midler 1000 Rdl. til dens videre Fremme. Flere hængste Adelsmænd fulgte hans Exempel, og derved blev Gymnasiet oprettet i denne By, der kunde tjene som Mynster for lignende Anstalter i andre Stiftsstæder. I Lund havde man maattet tage Superintendanten med mellem Professorene; men det blev ikke Tilfældet her. Den forrige Læsemester blev Professor i Theologien ved Gymnasiet, og foruden ham bleve tvende andre Professore ansatte, en i Logik, en anden i Physik; Skolens Rector skulde paatage sig den latinske Profession, Correctoren den græske og hebraiske. Hensigten hermed var ikke at gjøre Landets almindelige Dannelsesanstalt overflødig; men dog blev der givet Gymnasiaerne det Privilegium, at naar de begave sig til Universitetet „maatte det staae dem frit for, strax at angive sig til Examen, saavel til Kosten at naae i Communitetet, som til Attestationem at faae.“ Denne Fundats er fra 18 Febr. 1621 og et Par Aar efter begyndte Gymnasiet i Odense sin Virksomhed,**) men det var ogsaa kun i Lund og i Odense at Planen blev fuldstændig gjennemført, skjøndt Kongen aldrig opgav den, men hyppig optog den paany.

*) Rietz, Skånska Skolev. Hist. S. 103.

***) Myerup, De latinske Skolers Historie S. 104 - 8.

Da den aldrig blev gennemført, er det ikke godt at have nogen Mening om hvad Virkning den vilde have havt, men den Fare laae nær, deels at den vilde befordre den provin-
fielle Sondersplittelse, deels medføre, at Hoiskolen blev endnu
sjældnere besøgt, naar Ungdommen i hvert Stifts Hovedstad
kunde gennemgaae den fuldstændige Skole.

Til den egentlige Folke-Underviisning eller til deres Darn-
nelse, „som ikke buede til at lære Latin,“ stete derimod ~~lidet~~
eller intet, og hvad der stete, havde ikke til Formaal at fremme
en almindelig Dannelse, men at befordre Gudsfrigten ved at
bibringe Almuen deres Christendoms-Kundskab. Af den Grund
vare Degnene vedblevne efter Reformationen, for at de skulde
undervise Ungdommen paa Landet i Catechismus, og de gjorde
dette ved een Gang om Ugen at samle Landsbyens Børn i
et eller andet Huus, forefige dem de enkelte Stykker af
Catechismus, nogle Bønner og Psalmer saalænge til Bør-
nene havde indpræntet sig det i Hukommelsen, og sluttede da
hver Læretime med en lille Pystighed. Desuden var det ofte
paalagt Præsterne at tage sig af Ungdommens Underviisning;
hver Søndag skulde efter Prædiken Catechismen forklæres
og hyppige Catechisationer finde Sted især med dem, der første
Gang stedeses til Herrens Nadvere. Men den idelige Gjen-
tagelse af denne Formaning til Præsterne røber, at de ikke af
egen Drift vare synderlig villige til at gjøre det, og det
blev derfor rimeligviis mange Steder forsømt. — Mellem
de Mænd, der ved Skrifter bidroge til Meningmands Christ-
lige Dplysning, fortjene især tvende at nævnes Poul An-
dersen Medelby og Anders Arrebo; begge kom de til at
friste en ganske lignende Skjæbne. Poul Medelby havde i sine
yngre Aar været Hosprædikant og blev 1597 Superintendent
paa Gulland og Sognepræst i Bisby; men her var han kun
i faa Aar, da han strax efter sin Ankomst kom i Trætte med

flere af Egnens Præster, der havde hans Affættelse til Følge.*) Omtrent tyve Aar senere havde Arrebo den samme Skjæbne. Og saa han blev Hofpræst i en ung Alder, derpaa 1618 Bisshop i Throndhjem ifkun 30 Aar gammel; men nu samlede der sig et Uveir omkring ham; ubetænksomme Yttringer i overgivent Lune bleve i hans Fjenders Mund til Beskyldninger om de groveste Forbrydelser, og disse medførte en retslig Undersøgelse, der havde hans Affættelse til Følge, efterat han paa fierte Aar havde forestaaet sit Embede. Imidlertid kom begge snart i Embede igjen. Poul Medelby blev 1602 Præst ved Frue Kirke i Odense og her var det han foruden flere andre Dpbyggelseskrifter udgav sin „Postil for Ungdommen over alle Søndags Evangelier“; en Andagtsbog, der udkom første Gang 1614, og fandt saa god en Modtagelse, at den i Løbet af eet Aarhundrede blev trykt i otte forskjellige Dplag. — Mere bekendt end Poul Medelby er Anders Arrebo især for sine poetiske Forsøg, navnlig for sin „Davids Psalter“, der udkom 1623, Aaret efterat han havde forladt Throndhjem. Man har i Literaturhistorien nævnet Arrebo's Navn med megen Berømmelse, og umægtelig er det, at vi hos Arrebo møde en ny Tone i Psalmefangen. Medens nemlig det livligste og bedste i det sertiende Aarhundrede, Hans Thomesens og Hans Sthens Psalmer mere maae betragtes som den hendsende Folkesangs sidste fromme Hjertesuf, saa danner derimod Arrebo Begyndelsen til Kunstpoesien, og ved at laane Tanker og Billeder af Davids Psalmer, vinder Udtrykket i Kraft og Høihed, om han end ikke er saaledes Herre over Sproget eller kan magte de metriske Former, saa at Versene flyde let og høieligt.**) Det er derfor karakteristisk, at vi netop nu møde Arrebo's „Davids Psalter“ paa en Tid, der netop er en Skoletid, hvor

*) Bloch, Egnens Geistlighed I. S. 752—58.

**) Den danske Psalmeligting. II S. XXV. og XXVII.

man med Ælid søger at nedhæve det naturlige Liv for ved Regeringens Strængbed at frede om Evangeliet.

Hvad Geistlighedens hergetlige Stilling i det Hele angaaer, da førte Reformationen det med sig, at den som Stand, efterat de gamle Herre-Biskopper vare afskaffede, maatte tage sin politiske Betydning. Men heraf kunde det ogsaa let blive en Folge, at den i verdélig Hensende saa mægtige Adelsstand kunde komme til at udstrække sin Myndighed indenfor de kirkelige Grænser. Dette viste sig fornemmelig ved de geistlige Embeders Besættelse, en Sag, der havde beskæftiget Christian IV saameget i hans tidligste Regjeringsaar. I det firtende Aarhundrede havde den gamle Krefsyg for Bispnavnet ført det med sig, at de geistlige Tilsynsmænd, Bisperne og Provsterne, vedbleve uagtet Menighedens Valgret at have den overveieende Indflydelse ved Besættelsen; men efterhaanden bleve disse Overgreb hemmede, ikke just saaledes at Menighedens frie Valg derved blev hævdet, men at de adelige Leensmænd vandt hvad der blev unddraget de geistlige Tilsynsmænd. I et Kongebrev af 1 April 1606 dables Bisperne for at de ikke, „naar nogen Person kaldes, tilholde ham at tage Collats af vore Leensmænd paa vore Begne, førend han af dem ordineres som det sig bør, men en Part, efter de ere ordinerede, paa nogle Maaneders Tid, og en Deel Aar og Dag derover fortove.“ Derved blev altsaa Leensmandens Collats fremhævet som et afgjørende Moment ved Bestiftelsen, medens den tidligere kun var betragtet som noget, der skulde tages med for en Ordens Skyld. Denne Paamindelse blev ikke givet i den lemfældigste Tone, da den indledes med Anførsel, at „Bisperne af deres egen Autoritet og Myndighed dem understaaer, naar noget Kald er blevet ledigt, dithen at forvise, hvem de til samme Vocation vil have befordret, for end Sognemændene det ringeste der veed af at sige.“ Her-

i denne direkte Krænkelse af Menighedens Valg, var der en indirekte, naar nemlig Provsterne i Vacance-Tilfælde laaned Sognemændene til af Biskoppen at begjære en Ud; men ogsaa dette blev erklæret for lovstridigt, og om tidligere kunde have været nødvendigt at henvende sig til Biskoppen desangaaende, saa behøvedes det nu ikke, „da der (Gud ske Lov) her uti Riget ikke findes Mangel paa lige og lærde Personer, som sig noksom tilbyder at høre.“*) Saaledes erholdt Leensmændene paa Embeds- og en betydelig Indflydelse paa Besættelsen, og som de Gudseiere kunde de adelige Herremænd let gjøre deres egne gjældende ved Menighedernes Valg, ikke at tale om de andre, hvor de som Patroner udøvede Kalbsretten. Det er vanskeligt at see, at dette Forhold maatte bidrage meget til at gjøre Præsterne afhængige af Rigets mægtigste Stand. En forbindelse hermed kan ogsaa den Bestræbelse fra Adels- og Godebenedes Side omtales, at bringe Bestyrelsen af Kirkerne og andre Indkomster til sig, hvilket saameget lettere vilde lykkes, som Tilsynet med dette Kirkegods, ogsaa nu da det er overdraget Leensmændene, altid var meget ufuldstændigt.

Derved blev der aabnet de Enkelte Leilighed til privat at bruge sig paa det Offentliges Beføstning, men ikke det offentlige; denne Erhvervelse af Kirkens Eiendomme kunde let Anledning til yderligere Indblanding i de kirkelige Forhold, hvilket heller ikke sjælden skeete. Saaledes maatte Præsterne bestandig mere og mere trykkende komme til at føle deres Afhængighed af den overmægtige Adelsstand, der benyttede sin Magt og Indflydelse altid paa den lemsældigste Maade.

Som Beviis paa at den lærde Stand følte Trykket af Adelsstandens Overvægt, pleier man at paaberaabe sig Løgen

*) Brevet findes i en Samling af Kongebreve for Norge, Kall'ke 4. 472.

Christoffer Dybvad, og da den Proces, der blev indledt mod denne Mand, ogsaa erholdt en kirkelig Retning kunne der saameget mindre ganske forbigaae den. Naar man imidlertid særvanlig sammenstiller denne Dybvad med Faderens, den i det Foregaaende omtalte Theolog Jorgen Dybvad, og nævner dem begge som Offere for Adelsvælden, saa maa man dog ikke oversee Forskjellen imellem dem. Faderen var slet ikke Politiker, men en streng Moralist, der ivrede mod alt hvad han fandt stridende mod de ti Bud og disses Forklaring; Sønnen derimod var det, og som Politiker tillod han sig i sine Samtaler skaanseløst at bedømme de daværende Forhold. Hans Levnet er isvrigt temmelig ubekendt. At han, medens Faderen endnu var Professor, i flere Aar har opholdt sig i Holland, kan man see af de mathematiske Skrifter, han der udgav, og var allerede dengang Doctor i Medicin og Mathematik. At han ogsaa havde opholdt sig en Tidlang i Paris, tør man vel slutte deraf, at den franske Statsforfatning bestandig foresvævede ham som Mynster, og at en fransk Retslærd fra det sertiende Aarhundede, Johan Bodinus († 1596) var den Hjemmel, hvorpaa han stadig beraabte sig. Da han kom tilbage efter Faderens Afsættelse forskaffede Cantsleren Christen Friis til Borrekby ham et Canonikat ved Lunde-Capitel, men dette var dog ikke istand til at stemme Dybvad forsonligere mod Cantsleren, hvem han tilskrev Skylden for Faderens Skæbne. Hans bitre Had mod denne Mand gik saa vidt, at han yttrede ved Efterretningen om Cantslerens Død, han havde fortjent, at hans Been bleve nedgravede under Galgen, hvilket senere blev et Hovedpunkt i Anklagen imod ham. Rimelignvis har Dybvad efter sin Hjemkomst taget sit Ophold som Ræge i Bergen i Norge, idetmindste var det derfra Anklagen først blev reist imod ham. Hvad man beskyldte ham for, var ikke nogen

lovsstridig Handling, heller ikke Meninger, han i trykte Skrifter havde udtalt*), men tilfældige Ytringer, fremførte ved forskellige private Leiligheder. Af disse fremgaaer imidlertid tydeligt nok hans Mening. Danmarks Forfatning var saa mangelfuld, fordi Kongen ikke var i Besiddelse af de syv Majestætsrettigheder, som Bodinus opstillede, og det var ene Adelen, der gjorde ham dem stridig. Derfor priste han Christian II som et Mynster for Konger, da han holdt med Borgere og Bondestand; men desværre var ved hans Fald Adelsmændenes Vælde stegen til det Høieste, da de fik Hals- og Haands-Net over deres Bønder og Sagefaldsret til 40 R Bøder. Skulde derfor Riget bringes paa Fode, maatte de miste disse; de andre Stænder dele med dem Sædet i Rigsraadet og Kronens Leen bortgives ikke til dem, men til hvem det vilde give meest for dem. Sagen var heller ikke saa vidtløftig at bringe i Orden, da der kun var 800 Adelsmænd, som havde noget at betyde, og dem kunde man nok ved Leilighed aarelade. Det var omtrent Tonen og Tankegangen i Dybvads Ytringer, og da han var Doctor blev han indkærnet for Consistoriet i Kjøbenhavn, hvor Kongens Skriver, Axel Arnfeldt til Lysholt, fremstod som Actor, medens Biskoppen i Bergen, Niels Vaasse, foruden otte andre geistlige og verdslige Embedsmænd i Byen fremstode som Vidner imod ham. Disse fremførte næsten eenslydende de samme Ytringer, saa at man neppe kan være i Tvivl om Dybvads Mening, skøndt han under Forhøret gjerne fragit hvad han havde sagt. Lillige vare tvende skriftlige Concepter fra hans Haand fremlagte i Retten, hvoraf den ene indeholdt politiske Betragtninger, den anden blandede Bemærkninger meest angaaende religiøse

*) Worm nævner i sit Lexikon mellem disse Observationes politice uden Angivelse af Aar og Trykkested, men det forefindes ikke her paa Bibliothekerne, og blev heller ikke i Processen omtalt.

og theologiske Sværgemaal, og det var dette sidste, der paadrej ham kirkeligt Ansvar. Han spottede heri nemlig ikke blot med „Rationalismens“ Herredømme i Danmark, en Benævnelse hvorefter han sigtede til Keiens theologiske Færd; men emtalte tillige paa den forargelige Maade de almindelige christelige Grundlæggende, og mellem disse Bespottelser havde han seiet en Rængde Bemærkninger af en saadan Art, at man for Belangrighedens Skyld ikke vilde anføre dem i Domsacten. Rigniguel vilde Dybrad slaae alt dette hen i Spej, men saaledes var Retten ikke til Sindss, og Confessioen fastte den 22 December den Kjendelse, at han havde grovelig forrøbet sig med Gud, den christelige Religion, med Kongen, Rigsrådet, de Dede ikke undtagne, med Altestanden og andre Rigens Stænder, hvorfor han blev udstødt *cum ignominia ex nostro ordine* og overgivet Kongens Raade eller Uraade. Hans Dom blev Fængsel paa Livstid og han henjød først i Blaataarn i Kjøbenhavn, senere paa Dragsholm, hvor dog efter to Aars Forløb Kulkamp i Søoverretset gjerte Ende paa hans Dage*).

Derjom man imidlertid af Dybrads Proces vilde drage nogen Slutning om Stemningen mellem den lærde Stånd eller Geistligheden — thi begge disse Benævnelser maa endnu betragtes som identiske — saa turde denne Slutning dog være meget for dristig. Dybrad havde i Udlandet dannet sig sit politiske System, og Græmmelse over Faderens Skæbne bidrog ikke lidet til at forøge den Bitterhed, hvormed han anvendte det paa Forholdene i Hjemmet. Vil man domme om Stemningen, maa man holde sig til de Mænd, der paa den Tid note den største Ansæelse, og da fremfor Alle til

*) Pent. Ann. III. S. 716—25. Brudstykker af de sidst omtalte Documenter, som Pent. ikke har kjendt, findes vedlagte Domsacten i Ole. Rgl. Eml. fol. 123.

Geistlighedens ypperste Talsmand, nemlig Jesper Brochmand, der 1620 atter vendte tilbage til sin Virksomhed ved Universitetet, og som gennem en lang Række af Aar var i indseende Betydning Danmarks ypperste Præstelærer. Han var født i Rjøge (1585), hvor hans Fader Rasmus Sørensen Brochmand var Borgermester; efterat have besøgt den derværende Skole, kom han i sit trettende Aar til Herlufsholm, hvorfra han gik til Kjøbenhavn for at blive Student, men beholdt sig kun meget kort ved Universitetet, da han endnu samme Aar vendte tilbage som Hører ved Skolen. Her vendte han, til han fandt Veilighed til at komme udenlands, og gik da som almindelig Skif var til Holland, hvor han deels Leiden deels i Francker i fem Aar studerede de lærde Sprog og Philosophie, men uden at blive berørt af de der værende theologiske eller politiske Meninger. Brochmand var en stille og tilbageholdende Mand, der for ingen Priis vilde sænke sig ind i Forhold, hvortil han ingen Kaldelse havde, og søgte derfor bestandig at undgaae al Indblanding i de fleste Conflicter. Han var opfyldt af varm Nidkjærlighed for sin Virksomhed i Kirken, som Theolog skrig Forskæmper for den strengt lutheriske Orthodoxi, og derfor gik alle hans Bestrebelser ud paa at staafe den rene bibelske Læres Indgang i det og navnlig i Præstestanden. Men Tidernes Vilkaar gjorde det med sig, at han ikke kunde holde sig udenfor de værgeløse Tvistigheder. Det var neppe tilfældigt, at de bedste Mænd, der virksomst arbejdede for at gjennemføre den vandrede Regjeringsform, Hans Svane og Peder Schumacher, omgik af Brochmands nærmeste Kreds, og som det gik med disse tvende, saaledes gik det paa en Maade med Præstestanden det Hele. Skjøndt han kun vilde danne den til at varetage det aandelige Kald, saa førte Tidforholdene det med sig, at den i Virkeligheden anvendte den større Dygtighed, som

det det kun kun i Besiddelse af, til at sørgede i Høring med de andre Indvalgte sine Sæder, for indseet at disse Akademiets Sæder.

Over nejer man sig med sine kun Klage over den Udsættelse, som var dog alle var skilte dem i Besiddelse af Sæderne og Lønnene, hvilket ogsaa var nødvendigt for Løse alle andre akademiske Embeder i Sorø indskaffet være: som Sæderne Sæder. De udbragte næsten alle deres Klage om den akademiske Underretter, Lærere af en Højskole og Hermetik, der fulde vedere deres Sæder, og derfor flere mange Akademiets Reiser en Feilighed for mange forskellige Sæderne af at komme som Udvalgte Sæder — over den akademiske Mening en rettidig Bemærkning for enhver godtzet Sæder. Over de mange Akademi var dem allerede en Retvisighed, da Sæderne alle skilte dem Feilighed til den Lønnene, som de behøvede, og derfor herre det med til Christian IV's omfattende Planer til Skolevæsenets Omordning at raade Det saa dem Sæder ved Dyrenelsen af et adeligt Akademi i Sorø, der kunde give denne Stand en for sin Enling passende Dannelse og derret gjøre Udvalgte reiserne overflødig. Denne Akademi blev snart Kongens Højskole, og der blev intet sparet for at udbyrre det saa fuldstændigt som muligt. Det sidste Kloster, der foruden det fiesvigle endnu bestod i Danmark, Maribo Jomfru-Kloster blev nu indtaget for at staffe de fornødne Midler tilveie, og Rectoren for Sorø Skole, Hans Steffensen erholdt 1621 Brev om, indtil videre at tage Godset under sin Bestyrelse. De gamle Klager over dets hidtilværende Beboere vare bestandig vedblevne, og man havde derfor ingen Betænkelighed ved at ophæve denne Stiftelse; dog erholdt de Jomfruer, som havde ført et anstændigt Levnet, Tilfagn om andets Sæder at blive forsergete. Maribo-Kloster havde altid været mellem

de rigeste, og eiede ved Opløsningen i Langeland 6, paa Falster 33, i Fyen 10, i Skaane 15, i Jylland 39 og i Sjælland 85 Bønder-Gaarde; men desuagtet erholdt Akademiet endnu een betydelig Tilgift, da det rige Borglum Kloster i Aalborg Stift blev bestemt til den Adelsmands Lønning, der skulde fungere som Akademiets Cantsler*). Den Skole, der siden Frederik II's Tid havde bestaaet i Sorø, skulde ogsaa fremdeles vedblive, dog med den Forskjel, at „de Adels Børn, som ere i Skolen for adskillige Aarsagers Skyld skulle herefter i deres Institution, Spiisning, Sovekammer og anden Omgængelse være adskilte fra andre Børn, som ikke ere af Adel“. Denne Bestemmelse, der er karakteristisk for Tidens aristokratiske Tankegang, medførte, at Skolen deelte sig i tvende, der ogsaa hver fik sin Rector, medens Akademiet var udelukkende bestemt for unge Adelsmænd. Hvad der gjør denne Stiftelse mærkelig er, at den var lagt an paa at give Dannelse, der var forskjellig fra den latinske theologiske Dannelse, som var Universitetets og det hele lærde Skolevæsens Formaal, en Dannelse, der vare mere beregnet paa Livet end paa en bestemt Embedsstillling. Derfor skulde Latinen her ikke være det gængse Sprog, men det var ikke at vente, at man i hiin Tid skulde have Blik for Modersmaalets Betydning, og Tydsk eller Fransk kom derfor til at træde i Latinens Sted. Der skulde ansættes en tydsk Præst ved Akademiet, der tillige som Professor skulde vejlede Ungdommen til Gudsfrygt og meddele Undervisning i sit Modersmaal, ligesom ogsaa de andre Bidskabsfag bleve foredragne i dette Sprog. Studiet af Historie og Politik maatte blive Hovedsagen ved Akademiet, der skulde danne unge Mennesker til at varetage Fædrelandets

*) Lanber, Udsigt over Sorø Academies Forfatning 1623—65. 1827. (Indbydelseskrift) S. 5.

oglygde Ansiggender bemme og ure, og der var derisat ingen
 mindre årsag, at denne Efterskoles Dødsart vare kastede
 af Svergs Konunglige Akademi bette. Den berømte belandske
 lærde, Adam Henning, blev 1623 indkaldt her at seerlige
 dem Professorat, men frandt ham det sine mangelfulde Skrif-
 ter vandt den lærde Hertens Hensetning, fremmaacte han dog
 iffe at sænge Akademiens Lygtem. Han beholde den Ene-
 berte af sin Tid (1629) og arbejdet af sin Efterfølger Siffert
 Sæffersien eller, som han iøvning kaldes den yngre Sæf-
 fersien, et Sver af den evendomme Rector, Frans Sæffersien
 eller den ældre Sæffersien, og han har det sine Hærfinger
 i Jættelandske Efterskole vunder et ærlig Kæm. — Dog skulde
 Akademiets iffe denne sine Hærfinger til Sæffersien, og der
 for var der rigelige betaget her at Røste dem Hærfinger i de
 derlige Dødsart, Kunst og Sang, Malning, Hærfinger og Hærf-
 ning. Akademiets arbejdet sin Hærfinger d. 30 Nov. 1623 og
 maacte fra den Tid af i Hærfinger; men hævmedet end Chri-
 stian IV seare at frede en denne Sæffersien, fremmaacte den dog
 ærlig indkommen at seerlige sin Hærfinger, og Grundet
 heraf vil der vel iffe vare sandeligt at utvænke.*) Men end
 iffe var Akademiets Hærfinger Underretningen meddeelt med
 livligt og sængende, saa beholde dog Rector selv saa meget
 tilfækkende, at den bedre kunde bette for sinne Sæffersien, og derisat
 foretrak den ædelige Ungdom bekantlig denne Dei, uden at
 Røstbuddene derimod vare istand til at ferbynde det.

I de Aar, hvormed vi her beskæftige os, var en haardt
 nasser og edelstygende Strig mellem de ferdsjellige Riksfærdier
 udbrudt i Tordslund, og den deraf endmaacte Hærfinger havde
 draget en Mandate Hærfinger betind i Landet, hvor der endma

*) Pont. Ann. III S. 734—46 Sfr. Danber. Sver Academiets
 Hærfinger 1623—65.

var Fred og Rolighed. Antallet af de tydske Familier i Kjøbenhavn var derved voret saa stærkt, at der 1618 var bleven organiseret en tydsk Menighed til Petri Kirke, der siden Reformationen havde henstaaet ubenyttet og allerede i Frederik II's Tid var overladt til tydsk Gudstjeneste. Kongen var i det Hele ikke utilfreds med denne Tilstrømning, da han heller vilde have dygtige Fremmede ind i Landet, end at Landets Børn skulde reise udenlands, og ventede derved at eftertre de lærde Studier som Landets Handel og Industri. Dog var han i virkelig Henseende ikke uden Betænkelse, i derved fremmede Secter og Partier skulde indsnige sig i Landet, og derfor paalagde han Biskop Resen at samle alle lutheranere, der havde nedsat sig i Byen, i Fruekirke, og at paalægge dem enten at underskrive Fremmed-Artiklerne eller forlade Landet.*) Denne Betænkelse viste sig heller ikke at være ugrundet, da de Pavelige virkelig søgte at benytte sig af Omstændighederne for at indsmugle deres Udsendinge. Mellem de fremmede Lærde, Kongen søgte til Akademiet i Jyde, meldte sig ogsaa en vis Nikolaus van Dyk, som søgte professoratet i Historie; men forend han fik sin Udnævnelse, bagede man, at han førte en Pavebulle med sig, der bestilte ham til Missionær i Danmark.***) Men at eet Forsøg glippede, strammede dem ikke. Vel yttrede der sig i Landet selv jævnsteds noget Dulle om, at det gamle Kirkelegion med sine forvanskede Lærdomme og overtroiske Skikke skulde vende sig. Bevarede der sig end mellem Almuen især paa Landet endnu endeel af de gamle Skikke, saa var det dog mere kun betragte som gamle Vaner, hvis egentlige Betydning for Landet siden var glemt. Saaledes fandt Biskoppen i Skaane,

*) Pontoppidan, *Annaler* III S. 727.

**) *Emuds.*

røgte deres Hverv, og at knytte Forbindelser med alle i Landet bosiddende Catholiker, hvis Tal dog ikke var betydeligt. I Kjøbenhavn foresandt de sex eller syv; i Malms foruden nogle Fremmede een indfødt dansk Mand, Hans Clausen, der var hennemelig Papist, og hvis tvende Brødre i Udlandet vare traadte i den romerske Kirkes Tjeneste. Efter denne foreløbige Prøve begave de tvende Udsendinge sig tilbage, for i Rom at aflægge Beretning for det høie Collegium. Her var man tilfreds med Udsalget, og en pavelig Bulle af 16 Mai. 1623 beklædte dem formelig til Missionærer, hvormed det blev dem tilladt at læse de fjætteste Bøger for desto bedre at gjenbringe dem, og derhos paalagt „efter den Maneer i den romerske Kirke frugelig at annamme og afløse alle de Kjættere, som alvorlig og af Hjerte gjøre Poenitens og begjære at omvende sig til den romerske Kirkes Samqvem, dersom de deres forrige Bildfarelse med den høieste Eed ville forsværge.“ I Antwerpen erholdt de af den pavelige Nuntius den specielle Instrux for deres Fremgangsmaade, der afgiver heelt igjennem et characteristisk Beviis paa den romerske Smuethed. De skulde, naar de mødtes, lade som om de ikke kjendte hinanden, for ikke at vække Opsigt; naar de holdt opbyggelige Forsamlinger, skulde disse være smaa og have Skin af muntre selftabelige Sammenkomster; de skulde betjene sig af det franske Sprog, fordi de fleste Catholiker i Landet vare Franskmænd, men derhos lægge sig med Flid efter Dansk, for at kunne tale med Indfødte og oversætte Bøger i Landets Sprog; de skulde bestræbe sig for at vinde Indgang i de forskjellige Kredse, men navnlig at vinde Kongens Gunst, hvis Interesse for Antiquiteter og Kunstsager de maatte føre sig til Nytte og derfor forsyne sig med saadanne Gjenstande; endelig skulde deres Bestræbelser gaae ud paa, at faae danske Drengene med godt Nemme, som kunde opfores i Collegiets Skoler og siden afgive en Grund-

vold for Kirken i de nordfste Lande. — Forsynede med denne Instrux ankom de tvende Missionærer atter hertil i Sept. 1623 i Selskab med andre Munkke og Præster. De medbragte papistiske Bøger, Messfleader, viede Billeder, Afladsbreve o. a. desl., og i Kjøbenhavn, Malmø og Helsingør begyndte de at holde hemmelige Messer og Forsamlinger. Men her afbryder Beretningen,*) og Frugterne af deres Virksomhed lære vi kun at kjende fra en anden Kant, nemlig fra Forbudene imod dem.

Man seer heraf, at Jesuiterne, skiondt de ellers overalt stode fjendelig ligeoverfor Propaganden, der levedes af Dominikanere, dog gjorde fælles Sag med disse i den nordfste Mission og at Jesuit-Stolen i Brunsberg, til Trods for de tidligere Forbud, endnu bestandig loffede enkelte reisende Danstere og Nordmænd til sig. I Hamborg havde Kongen faaet Nys om, at der var reist Jesuiter ind i Landet, som ikke alle vare vendte tilbage; der blev anstillet Huusundersøgelse hos Arnold Wyszwyler i Malmø og her fandt man foruden Messfleader, Afladsbreve o. s. v. en pavelige Instrux, som robede Munkenes Spor.***) Ved Akademiet i Sorø yttrede der sig hemmelige religiøse Bevægelser, hvorom Biskop Resen blev advaret af Kongen i et Brev af 31 Jan. 1624, hvor der tales om „at mange baade af vor egen og af fremmed Nation hemmelig skulle eftertrage, Ungdommen herudi Riget at forføre i deres Troesartikler, og dem saaledes ved adskillige Selters Bildfarelse fra den rette udi vore Kirker vedtagne Confession at fradrage.“***) Vel siges det ikke utryffeligt, at det var papistiske Udsendinge, der vakte dette Røre,

*) Hndskft vaa Kgl. Bibl. Ny Kgl. Saml. 8. 189. Jfr Münter, Reformationshistorie II S. 655—62.

***) Christian IV's Breve ved Molbeck I. S. 135, 148, 150.

****) Tauber, Sorø Akademies Forfatning 1623—65. Bilag S.

men dog bliver dette end mere rimeligt derved, at denne Klage utvetykelig føres over Studenterne i Kjøbenhavn, og her nævnes een ved Navn Jørgen Lauridsen som forført af dem.*) Disse Machinationer foranledigede det strænge Forbud mod papistiske Præster og Munk af 28 Febr. 1624, der var motiveret ved, at »Paven og sit Auhang nu uyligen underfællige Munk, særdeles Dominikaner og Jesuiter og andre hid i Riget hemmelig have indfisset, som de mange Aar forleden affaffede Bildfarelser og *superstitiones* udi vore Riger og Lande paany sig skulle beslute at indføre"... »For det første ville vi — hedder det i denne Forordning — alle papistiske Munk, Jesuiter, *presbyteros seculares* og andre saadanne geistlige Personer, under deres Rigs Fortabelse ganske og aldeles have forbudt, sig her udi vore Riger og Lande at begive og lade besøge.« Fremdeles blev »alle andre Secters hemmelige Exercitier, Dvælses og Prædiken, som ere imod den augsb. Conf. af 1530, forbudne og affaffede"; endelig blev de gamle Munkstyre ved Besøget af Skolen i Brunsberg paany forbudne og dertil soiet strængt Forbud imod at besøge en hvilken som helst Skole i Preussen.**) Disse strænge Trusler forfædte ikke deres Virkning; de hemmelige Udsendinge maatte skyndsomt forlade Landet, og i alle Kirker blev der d. 6 Marts anordnet en høitidelig Lassebøn for Afværgelsen af den truende Fare.***) For grundigt at forebygge slige Tilfælde for Fremtiden, blev det paalagt Brochmand stadig at holde polemiske Forelæsninger mod de papistiske Bildfarelser, for at den afdemiste Ungdom kunde bedre oplyses om alle Controverspunkter.

*) I et Kongebrev af 11 Febr. 1624 Sjæll. Teg. i Gch. Arkivet.

***) Hans, Samling af Ole norske Love III S. 624—26.

***) Pont. Ann. III S. 754.

Naar vi af disse Foranstaltninger see, hvor omhyggelig Kongen søgte at holde de romersk-katholske ligesom tidligere de calvinistiske Bilsfarelser borte fra sine Riger og Lande, saa viser den Kirkeorden, som han i Forening med den regjerende Hertug i Holsten-Gottorp, Frederik III, udstedte d. 14 Dec. 1623, hvorledes han fattede sin Opgave som Landskirkens verdslige Overhoved. „Vi have med Misbag forunnmet, — hedder det i denne — at der i vore Fyrstendommer gives Folk, som ikke indfinde sig til Guds Ords Hørelse og de hellige Sacramenters Brug. Nu kunne vi ikke rolig see paa dette ugudelige Væsen, hvorved der bliver givet stor Forargelse, og hvorfor, dersom det ikke bliver hemmet, den allerhøieste Gud i Himlen kunde blive foraarfaget til at udgyde sin Brede over Land og Folk, men befale alvortigt, at Enhver, der har naaet Skjelsaar, ikke forsømmer Kirkegangen især paa Son-Faste og Bededage, men forføier sig i rette Tid til Kirke og bliver der til Gudsstjenseten er ude; at han idetmindste een Gang om Aaret skrifter sine Synder i Kirken og derpaa nyder Sacramentet.“*) Vel tales der i denne udførlige Anordning ogsaa om de forskellige afvigende Kirkepartier, idet at al privat Gudsstjeneste paa det strengeste forbydes; men dens væsentlige Indhold er dog at forebygge den til alle Tider gjængse Ligegyldighed hos Mængden mod de kirkelige Handlinger. Omendstjondt den indskrænker sig til Hertugdømmerne Slesvig og Holsten, saa viser den dog Tanken i Christian IV's Styrelse af Kirken i det Hele; han vilde ikke blot med Magt holde alle fremmede Lærdomme ude, men han vilde ved det samme Middel bringe Alle Landets Børn til at aabne Øren og Hjerter for de anerkjendte Lærdomme, samt

*) Denne „Ordnung . die Gottesfurcht und Exercitium religionis betreffend“ findes i Corpus Constitutionum Regio Holsaticarum. Altona 1749 I S. 243—49.

til at vise Kærdommens Frugt i en christelig Omgangselse.

Deduagtet kunde det ikke undgaae Regjeringens Opmærksomhed, at denne strænge statskirkelige Afsondring let kunde virke hemmende paa Landets Handel og Industri ved at lægge et Baaud paa Samsærfelen med Udlandet. Hertug Frederik III, kjendt for sin Person ivrig Lutheraner, var derfor ikke utilboelig til at indrømme Fremmede en rigtignok snævert begrænset Religionsfrihed indenfor sine Landemærker, ligesom han strax ved sin Regjeringsstiltrædelse havde gjentaget sin Fædres Forbud mod Præsternes forfjættrende Iver. Saaledes tilstod han Remonstranter eller Arminianer, der flygtede fra Holland, frit Ophold i sit Fyrstendomme, ligesom senere Mennoniter, og disse Flygtninger byggede Byen Frederiksstad (1621), hvor de erholdt fri Religionsøvelse. Den samme Frihed tilstedeedes senere ogsaa i denne By romerske Catholiker, og derfor tyede den ovenfor omtalte Niels Jansen herhen, efterat det strænge Forbud mod de papiistiske Præster havde gjort hans Virksomhed i Kongeriget umulig, og som Præst ved den derværende Menighed, maatte han vente paa gunstigere Tider. — Slevigs nærmere Forbindelse med Tydskland førte det med sig, at dets Beboere vare mere udsatte for Paavirkning af de religiøse Sværmerpartier, der især i disse bevægede Aar udbredte sig allevegne i det protestantiske Tydskland. I Flensborg var dette navnlig Tilfældet med tvende Borgere, Hartvig Pöbman, Byskriver i Staden, og Nikolaus Knudsen Letting, der befattede sig endeel med chemiske Studier, ligesom det i det Hele er et Særkende ved det syttende Aarhundredes Enthusiaster at forblinde naturphilosophiske Phantasterier med deres religiøse Gurblen. I Begyndelsen yttrede deres Sværmeri sig kun deri, at de ivrede mod den gjængse Usædelighed og anbefalede Læsningen af Joh. Arndts Skrifter; men da deres Sognepræst

Frue Kirke i Kjøbenhavn, den Forandring, der foregik med ham, og den Raade, hvorpaa han agtede at løse sit Løfte, var, at han for Fremtiden alene vilde beskæftige sig med theologiske Studier, hvori han ogsaa blev bestyrket derved, at der blev en Plads ledig for ham i det theologiske Facultet.

Kort Aarsen, der under de Resensste Stridigheder oftere blev nævnet som hemmelig tilbøielig til Calvinismen, blev nemlig syg og døde paa den samme Tid som Bartholin begyndte at komme sig. Han tilbød sig at overtage dennes Post, hvilket med Glæde blev modtaget, og han offrede nu sit Livs Aften med Iver og Varme ubelukkende til dette Studium. — En lignende pludselig Dødsfald var ogsaa foregaaet med den nysnævnte Jens Dinesen Jerfin, der tidligere var bekendt som en dygtig Skolemand, og hvis latinske Grammatik, der blev forfattet efter kongelig Befaling, almindelig blev roeft som et godt og brugbart Arbejde. Da han søgte Præstembedet ved Frue Kirke, skal Brochmand have yttret: „hvad skulle vi gjøre med den Atheist!“ vel synes det ikke at stemme med de smaa theologiske Arbejder, han tidligere havde ladet trykke — tvende akademiske Leilighedstaler —, men det kan nok være, at hvad han der yttrede, mere var noget tillært end egentlig Hjertets Overbeviisning; og see vi hen til hans senere Liv og Virksomhed, bliver det høist rimeligt, at der er foregaaet en saadan pludselig og overordentlig Skæbne i hans Indre, som først har bestemt ham til at hellige sit Liv til Evangeliets Tjeneste. Den fortælles paa følgende Raade: Jerfin var altid en stor Elsker af Musik, og pleiede under sit Ophold i Sors ofte at gaae ind i Kirken for der at spille paa sin Luth, da det forekom ham, Musikken der lød bedre. En Aften fik han det Indfald at spille sit Stykke paa den gamle Biskop Absalons Grav, men her mødte ham noget overordentligt, som han aldrig talte om, men som han dog

selv aldrig kunde glemme. Fra den Stund forandrede han sin hele tidligere Levemaade, og hans forhen saa livlige og muntre Sind blev greben af en dyb Melancholi. Da han havde erholdt det attraaede Præste-Embede, prædicatede han med en Ild og Barme, der rystede mange forhærdede Hjerter, og som vidnebe om den indre Kamp, han bestandig fornåm i sig selv*).

I midlertid nærmede sig altid mere Krigen's truende Farer. Christian IV var i Rauenborg bleven udvalgt til Kredsoberst i den nedersachsiske Kreds, og havde dermed udtalt sin Erklæring at optræde som de Evangelistes Forsvarer i Tydskland. Danmark havde nydt en Række af fredelige Aar, der vare bemærkede af en virksom Regjering til at forsøge Landets Velstand og Flor, saa at Christian IV kunde føle Pyst og Mod til at forsøge, hvad hans Farfader under lignende Forhold for enhver Priis havde søgt at undgaae. Det var en Kamp mod de Keiserliges truende Vælde, men ligesaameget en Kamp mod de Paveliges Hænder, der overalt udsandt deres Ræt skjærmede bag de seirende Armeer. Da Christian IV forlod sin Residens for selv at overtage Ledningen af Krigsoperationerne, bestilte han sin Søn, den udvalgte Prinds, til Regent i sin Fraværelse, og under dette Regentskab erholdt Biskop Resen et Kongebrev af følgende Indhold, dat. Aalborg den 17 Decbr. 1625: „Eftersom stor Uenighed er udi Religionen, bede vi Eder og naadigst ville, at I flittig Indseende haver, at ingen Professor herefter udi Akademiet antages, med mindre han tilforn erklærer at være *Aug. Conf. aanti* Tredve oprigtig hengiven“**). Brevet nævner altsaa slet ingen Anledning til at kræve denne Forpligtelse, og man kunde derfor antage, at den var stilet imod Calvinister, men

*) Pont. Ann. III S. 158 fgb.

***) Brevet findes i Conffistoriets Archiv. (Pakken: Bibeloversættelser, Lærdommen og Lærere).

de Forhold, hvorunder det fremkom, gjør det langt rimeligere at der nærmest var tænkt paa de pavelige Missionærers snigende Underfundighed, som man nylig havde haft Leilighed til at prøve, og endnu bestandig havde al Grund til at frygte. — Det afgjørende Nederlag ved Lutter am Vareuberg den 17 Aug. 1626 knækkede med eet Slag det danske Riges Bælde, saa at ikke blot dets politiske Tilværelse var truet, men ogsaa den evangeliske Kirkeforsamling, hvori Folket saae sin Glæde og Ære, syntes sin Undergang nær. Diebliffets Ulykker hvilede tungt paa Land og Rige, og opfyldt med bange Ahnelser saae man med Gru en endnu mørkere Fremtid imode. At Herren efter sin urandsagelige Villie vilde straffe Folkets Banart og Ugudelighed ved atter at fratage det Evangeliets klare Lys, var den Frygt, der rørte sig dybest og gav Anledning til, at den indsatte Regjering anordnede ugentlige og maanedlige Bods- og Fastedage over hele Riget, hvilken Anordning efter Krigen erholdt kongelig Stadsfæstelse (den 9 Febr. 1631*).

Resen bekendtgjorde denne Anordning ved Landemødet i Roskilde paa følgende Maade: „I alle Kjøbsteder skal hver Uge om Fredagen holdes en særdeles Bods- og Bedrings-Prædiken af Præsten, hvori han skal føre Menigheden til Sinde disse sidste Verdenstidens bedrøvelige Tilstand over den ganste Christenhed; paa Landet skal saadanne Bededage holdes i Hovedsognene den første sogne Onsdag i hver Maaned, og i Anneret næste sogne Onsdag; og skal derhos, saalænge disse anordnede Bededage holdes, alle Gilder og Gjæstebud være aldeles nedlagte og afskaffede. Enddog den hellige Egtelabs Ordning saa og den høi værdige Daab imidlertid ei kan eller bør opholdes eller forhindres, saa skal det dog have i Agt, at der aldeles ingen Gjæstebud

*) Paus, Samling af gte. norske Love III. S. 709—13.

med Drik, Spil eller Dands maa anstilles . . . Skal og Leensmændene med deres Fogeder, saa og Dyrigheden udi Kjøbstederne have flittigt Tilsyn, at denne Forordning usor-
sommet bliver holdt“ *). Den samme Bestræbelse at stemme det hele Folk til en alvorlig Bød for derved at afvende den truende Fare for Kirke og for Rige, yttres sig ogsaa i Univer-
sitet-Consistoriets Skrivelse til Studenterne af 21 Marts 1627. Heri formanæs disse til at betænke de mangehaande Ulykker, Pest, Krig, Oversvømmelser, Hunger, hvoraf Landet hjemsogetes, og, det værste af alt, Antichristens Machinationer, derfor skulde de ydmyge sig under Guds vældige Haand og aflægge de kostbare nye Moder og Moder **). — Brochmand udtaler sig i et Brev til sin Ven Holger Rosenfrands angaaende Tidens Vilkaar paa følgende Maade: „Det forekommer mig, jeg seer, den Tid er ikke fjærn, da Gud vil lade sit Huns bløve øde imellem os. Vore Fiender, skøndt forblindede af Døertro, ere dog i den Henseende klart seende, at de i Sæk og Aske, Kaste, bestandige Bommer og forskjellige Legems-
piinsler bevidne deres Sorg over Guds Fortørnelse. Vi derimod, for hvem Guds Ords klare Lys skinner, vi fraadse, leve utugtigt og arbeide kun paa at samle Penge. Der er Ingen, som sukker, Ingen, som anraaber Gud for Guds Huns; klæder sig i Sæk og Aske for Kongens Belfærd; Ingen, som tager sin Tilflugt til Jesus Christus nu, da vor Gud som en brølende Løve bryder ind paa os med sine Straffedomme“ ***). Rosenfrands deelte ganske hans Synemaade, og hos ham yttrede denne Følelse af Sønderknuselse sig saaledes, at han ønskede sig fritaget for alle de verdslige Forretninger, der paalaa ham som Medlem

*) Sjæll. Syn. Kon. Kall'se Sml. 4. 489.

**) Nyerup, Universitetets Historie S. 111.

***) Dänische Bibliothek III S. 213—15.

af Rigsraadet for ganske at kunne ofre sin Tid til Guds Tjeneste. Han havde længe følt, at denne Virksomhed ikke stemmede med det Kalb og de Gaver, der vare ham forlænde, og allerede for fire Aar siden havde han ønsket at træde tilbage; men dengang var hans Begjæring bleven lagt til Side. Nu, ti Aar efter han var traadt ind i Rigsraadet, trængte disse Betænkninger med fornyet Styrke ind paa hans Sind; „naar han kristelig randsagede i sin Samvittighed, hvorved han saavel som Andre havde forstørret vor Herre, siden han os i disse Tider nu saa haardt hjemsogte for vore Synders Skyld, da var det fornemmelig faldet ham paa Sinde, at han ikke havde gjort vor Herres Villie, idet han ikke havde fuldkommet hiint Forsæt og Løfte“. Støttet til disse Betragtninger begjærede han altsaa bestemt sin Afsted, og Brochmand roste ham for dette hans gudelige Forsæt*); men dog blev dette Skridt anderledes bedømt af Rosenkrands's Standsfæller. Rantsleren Christen Friis gav ham i et Brev af 4 Nov. 1627 at betænke: „Gud har kaldet og bestiftet Dig til Dyrighed, hvorved Du ogsaa kan yde Guds Kirke udmærket Tjeneste; ligesom en brav Soldats Dygtighed ikke kan kjendes, naar han ligger hjemme, men først i aaben Mark omringet af Fjender; saaledes skal man prøve den kristelige Stridsmands Mod og Standhaftighed, naar han hæft modstaar Satans Angreb, og ingenlunde undbrager sig“. Ligeledes forestillede ti Medlemmer af Rigsraadet, hvis Forbøn hos Kongen han havde begjæret, ham i et Brev af 7 Jan. 1628: „at udi denne farlige Tid, hvor ikke alene vort Fædreland pericliterer men ogsaa den sande Religion, kunde han ikke gøre vor Herre og Gud større Tjeneste end ved at hjælpe med sine gode Raad“**). Men

*) I Tillegnelsen til De pontificae Romane. 1628.

***) Disse tvende Breve fra Christian Friis og fra Rigsraaderne

Rosenfrands forblev fast i sin Beslutning, skøndt ogsaa Kongen tog den temmelig unaadig op, naar han svarer paa hans Begjæring om Dimission: „Efterdi han selv har taget den paa en Tid, da Religionen, vores Person og hans Fædreland stod i den største Fare, saa formene vi, at han ikke ikke videre behøver at søge den“ *).

Den samme aestetiske Iver forbundet med stærk Polemik mod de Pavelige ytrer sig ogsaa i hiin Tids Literatur. Resen opmuntrer Præsterne i sit lille Strift „*De visitatione Catechetica ac sacris Catechumenorum et exercitatorum religiosa Confirmatione*“ 1627, til at have flittigt Tilsyn med de Unges Underviisning og fornemmelig til at prøve dem, der første Gang skulde stedes til Nadveren. Denne Formaning er tidligere ofte givet og indskræpet, men det fortjener at bemærkes, at Resen derhos udtrykkelig anbefaler en Confirmation med Haandspaalæggelse førend den første Altergang, hvilket tidligere ikke var anordnet og heller ikke synes at have været nogen almindelig Skik. Det hedder nemlig: „Naar Nogen tilgavns har lært deres Catechismus med Forklaring og i den rette gudfrygtige Mening, saa skulle de ikke blot roses derfor, men ogsaa confirmeres med Haandspaalæggelse enten af Superintendenten eller Præsten, naar de skulle stedes til Herrens Nadver“ **). Dog var dette kun et Raad ikke nogen Anordning, saa at Confirmationen derfor ikke blev nogen almindelig Skik, men ganske ude af Brug synes den ikke nogensinde at have været, da ogsaa Tillæget, at Superintendenten skulde gjøre det, minder om den gamle

findes i Gl. Kgl. Sml. 4. 1468; det første paa Latin, det sidste paa Dansk, hvilket sidste tillige indeholder Oplysninger om Rosenfrands's Motiver til sin Begjæring.

*) Christian IV's Breve, ved Rolbeck I. S. 315.

**) Jfr. Zwergius, Sjæll. Clerike S. 151.

bispelige Confirmation. — Brochmand begyndte Rækken af sine polemiske Skrifter mod de papistiske Bidsfareller med Udgivelsen af „*Disputationes de præcipuis Christianæ Religionis capitibus*“ 1626, der ogsaa udfom under Titel af „*Controversiarum sacrarum Volumina duo*“, og hvortil hans følgende Skrift „*De pontifice Romano libri V*“ slutter sig som 3de Deel. Det er den navnkundigste romerske Theolog fra Slutningen af det sertiende Aarhundrede, Jesuiten Cardinal Bellarmin, han har valgt til sin Modstander, fordi han i dennes *Disputationes theologice* finder Angrebet skarpest mod de lutheriske Lærdomme, og følger derfor ham Skridt for Skridt for at afvæbne hans Indsigelser. Dette udførlige og grundige Værk er nærmest skrevet for de Lærde; men Tidsforholdene gjorde det nødvendigt, at ogsaa Nøiemænd blev noiere oplyst om Tvistepunkterne, for at han kunde blive befæstet i den Lærdoms Form, hvori han var opfødt. I det Niemed skrev Brochmand tvende Smaa skrifter: „Uderviisning, om et Guds Varn uden sin Sjæls største Glæde kan den papistiske Religion antage“ 1627; og „En Christens aandelige Kamp med Syndens, Sjælens og Samvittighedens Banghed og Mistvovelse“ 1627; af hvilke især det første har en bestemt polemisk Tendens; begge høre de til Brochmands meest udbredte Opbyggelses skrifter, og ere ligesom et aandeligt Feltraab, hvori han søger at opmunde den danske Christenhed til at staae fast i denne Anfægtelsens Tid.

De keiserlige Armeers afgjorte Overlegenhed i Felten fordoblede naturligtvis Jesuiternes og Propagandens Iver, sa man sinigrede sig med det glade Haab, at Keiseren ikke vilde nedlægge sine Vaaben, førend han havde bragt alle Rjaternes Riger og Provindsjer tilbage til ubetinget Lydighed under den ene saliggjørende Kirke og Pavedømmets Lykfsalighed. Hvilke Planer man dengang nærede, ad hvilke Veie man

brønte om at naae det store Maal, derom erholde vi nogen Underretning af et Brev, som Keiserens Striftesfader i Prag, Jesuiten Pater Mullmann skrev til en Ordensbroder i Hildesheim, d. 8 April 1628, men som blev opsnappet paa Weien uden at naae sit Bestemmelsessted.*) Brevskriveren omtaler her, efterat have gjenneemgaaet de Forholdsbregler, man agtede at anvende mod det protestantiske Tybssland, de danske Forhold paa følgende Maade: „Hvad Danmark angaaer, har man resolveret at indlade sig paa en Tractat, hvori hele Tybssland er indviklet. Det er ingen i det romerske Rige mere magtpaaliggende end Hertugen af Holsten og hans Adels, søgelig ogsaa Churfachsen, som hans Svigerfader, at Hs. Kais. M. bliver forliget med Danmark. Nu er det vist, at Adels og Rigsraad i Danmark ikke søge noget mere end Freden, samt at Kongen intet kan foretage sig uden Rigsraadet. Der mangler altsaa kun en brugbar Person, som kunde være lutherisk i sin Tro men katolsk i sin Gjerning, og saalidt fordygtig, at han kunde anbringes i Hs. Kgl. M.'s Tjeneste. Hs. Keis. M.'s Tjenere skulle allerede have foreslaaet et dygtigt Subjekt, og kan D. Høiærv. desangaaende forhøre sig hos Gen. Commissær Altringer. Som det mig er beskrevet, skal det være en anseelig, elsket, listig, veltalende og forborgent Person, saa at Intet i Fremtiden mangler ham uden den aabne Beskjendelse af den katolske Religion“. Efter derpaa at have omtalt Forholdene til Sverrig, Søstæderne og Holland, vedbliver Brevskriveren: „Naar nu Hs. Keis. M. er bleven slet færdig i det rom. Rige og har det under sin Willie, naar han

*) Dette Brev findes paa Latin i Hbft. (Ole. Kgl. Sml. 4, 2600), men trykt baade paa Tydsk, Dansk og Svensk findes det i Hjelmskjernes Sml. betitlet. „En Missive som Hs. rom. Keis. Maj's Striftesfader til en fornemme Jesuit i Hildesheim med en af deres Orden tilskreffuen dattner“ 1628.

ogsaa til Søes befunder sig saa stærkt, at der ikke fra Sverrig eller Danmark kan stee ham nogen Forhindring, da har han lovet Hs. Pav. Hellighed, at han vil, selv om der ingen syn- derlig Præterit eller Skia kunde havees, — den høieste Grad af alle menneskelige Forpligtelser er jo at befordre Menneskers Salighed, derfor mener den katholske Kirke, at man begaaer Synd mod den Hellig-Aand, hvis man ikke, naar Keilighed gives, bebrager Kjætere i sligt et Diemed — falde ind i Hjertet af Danmarks Krone, som er Sjælland, bemægtige sig Sundet og sende saa mange Folk derover som man andetsteds kan undvære. — Sundet er den vigtigste Plads i hele Europa, thi der kan man stille Øst fra Vest, tildeels affjære de nordste Lande fra Søen, og fornemmelig aldeles luffe Nederlændernes Kornloster. Jeg er kun bange for, at Sverrig og Holland skulle mærke disse Planer og forekomme sligt; allerede da jeg var i Bryssel, blev der sagt mig, at Hollænderne lode sig forlyde med, at hvis saadant stete, vilde Borgere og Bønder, som af Abelen bliver plaget med stor Trældom og derfor er denne Stand af Hjerte gram, slaae sig til deres Parti, og det Onde saaledes blive værre.“

Hvor meget der i denne Plan om Kjæteriernes fuldkomne Udryddelse er meer end Munkedrømme, lader sig vanskeligt paa vise, da den pludselige Forandring i Krigens Gang snart maatte tilintetgjøre enhver Tanke om dens Iværksættelse. Men vi ser det, at man i Danmark og vel i det hele protestantiske Lydsland frygtede lignende Anslag, som man søgte at afvende ved ivrig Faste og Bøn. Kesen gav et Exempel paa, hvorledes han vilde gjennemføre en strengere Kirketugt, da han paa et Landemøde i Roskilde 1628 navngav tyve Præster i Stiftet, som han truede med Affættelse, dersom de ikke forbedrede deres Levnet. Men den vigtigste Frugt af disse Bestræbelser, ligesom i det Hele den udførligste kirkelige Ar-

ordning i Christian IV's Tid, er „Forordningen om Kirkens Embede og Myndighed mod de Udbudsferdige, samt om adskillig Geistlighedens Forhold,, der udkom d. 27 Martis 1629 og blev føiet som et Tillæg til Ordinantsen.*) Den var bleven udarbejdet af Rigets samtlige Biskopper tilligemed Universitetets Professorer paa et Møde i Kjøbenhavn, men den fremkom som Lov givet af Kongen og Rigets Raad, uden med et Ord at omtale Bispernes og de Høilærdes Raad og Betænkning, hvilket dog tidligere ved lignende Foranstaltninger var iagttaget.

Bispemøderne vedbleve altsaa bestandig, at have en aldeles tilfældig Charakteer, og det er kun meget uegentlig man i dem kan see National-Concillier eller en bemyndiget kirkelig Repræsentation. Vel vare de aarlige Provstemøder i hvert Stift blevne ordnede ved Lov, men saaledes at de væsentlig kun vare geistlige Domstole; Bispemødernes ubestemte Bemyndigelse forskaffede dem derimod i Birkeligheden større Indflydelse paa de kirkelige Sagers Behandling. Snart samlede Bisperne for at dømme i vanskelige Sager, fornemmelig i dogmatiske Tvistigheder; snart for som sagkyndige Mænd at afgive deres Raad og Betænkning, førend Regjeringen fattede sin Bestemmelse. Ved en saadan Leilighed maatte de ogsaa særlig føle sig opfordrede til at fremkomme med Bønner og Forslag, og deres Stilling sikrede dem for, at deres Ord ved givne Leilighed ikke vare uden vægtig Betydning. Det var ikke som Bisper men som Mænd, der vare vel forfarne i den hellige Skrift, man begjærede deres Raad, hvorfor ogsaa ved dette Møde som næsten altid de Høilærde fra Universitetet, snart alene de theologiske

*) Fuldstændig findes den i Paus, Samling af alle norske Love III. S. 680—708. I tydsk Ueversættelse hos Pent. Ann. III. S. 770—792.

snart alle Professorer, samlede med dem, og uden tvivl har ved denne Anordning om Kirketugten Jesper Brochmand været een af de virksomste Medlemmer. Foruden Sjællands Biskop Hans Resen vare her tilstede for Fyens Stift, Hans Mikelsen, der 1616 var kommen i den affatte Hans Knudsens Sted; iffun to Aar tidligere var han første Gang bleven kaldet til Præst af den meget formaående Fru Ellen Marsoin, hvis Datter den bekjendte Fru Kirstine Munk han en kort Tid havde givet Underviisning, og uden tvivl havde han denne Forbindelse at takke for sin hurtige Befordring *). Det samme var ogsaa Tilfældet med Biskoppen i Lund, Mads Jensen Medelfart, der 1614 var bleven Præst ved Nikolai i Kjøbenhavn i den affatte Ole Roock's Sted; medens han var i dette Embede, blev han nemlig udseet til at fuldbyrde Kongens Vielse med Fru Kirstine, der foregik i Lund 1615; Aaret efter blev han Hofprædikanter og 1620 valgt til Biskop i Skaane**). Fra de jydskke Stifter mødte trende, nemlig Morten Madsen Pælius fra Aarhus, der havde været Lærer for Kongens Børn med Kirstine Munk; Hans Bandal fra Viborg og Christen Hansen fra Aalborg. Ribe Bispestol var dengang ved Iver Hemmets Død ledig, og blev først kort efter Mødet besat med Jens Dinesen Tersin, dengang Provst og Præst ved Frue Kirke i Kjøbenhavn, og det bemærkes udtrykkelig ved denne Besættelse, at den skete uden noget foregaaende Valg af den Riber Geistlighed. Kongen udnævnte ham nemlig under et Ophold paa Eutin Slot i Holsten til Biskop i Ribe, og lod derfor ogsaa Embedsedden forandre saaledes, at, medens denne tidligere lød: „Jeg N., udvalgt Superintendent til N. Stift“, kom

*) Pont. Ann. III. S. 129 - 32.

***) Zwergius Sjæll. Cler. S. 542 - 44.

bet nu til at hedde: „Efter som Eders Kgl. M. naadigst har beffikket mig at være Superintendent osv.“*). Dog skete denne Udbrøvelse først flere Maanedes efter Mødet, og vi vende nu tilbage til den her ubearbejdede kirkelige Anordning.

Hvad denne indeholdt var vel i og for sig ikke noget nyt, men kun en omstændelig og nøiagtig Udførelse af hvad Ordinantsen i korte Træk allerede havde forestrevet; dog saaledes at der ved denne nøiagtigere Udførelse blev tilføjet flere ikke uvæsentlige Bestemmelser. Forordningen er indledet med de Klager, der tidligere ofte vare gjentagne, og som nu under Livens Tryk altid lode stærkere: at „Dndskab dagligen har tiltaget, saa at man udi dette klare evangeliske Lys, som udi disse Riger og Lande saa rigeligen haver været optændt, fast har anstillet et skjodesløse, forargeligere og ugudeligere Levnet end paa de Steder, hvor den gode Guds Bei og Villie ikke saa klarligen har været aabenbaret og beffendt, en stor Deel af den Aarsag, at mange i denne forsængelige Mening befundne ere, at den sande Guds tjeneste fornemmelig og alene bestaaer i udvortes Kirkegang, Sacramenternes udvortes Brug, Siungen, Beden og deslige; uanset deres Liv, Levnet og Dmgjængelse ikke befundes Guds Ords Villie og Formaning lig og enformig“. Det er altsaa den gamle Klage, at de kirkelige Handlinger som i Pavedømmets Dage, kun ere et *opus operatum*, dog med den Fo. Skjal, at medens dengang Bisper og Theologer kappedes om ved sophistiske Rærdomme at tage denne Menighedernes Dorstthed og Ugyldighed i Forsvar, naar de kun ikke aabenbart unddroge sig disses Ledelse, saa erkjendte man det nu derimod som et Dnde, der maatte afhjælpes, og som man meente bedst at kunne afhjælpe ved en strengere Gjennemførelse af Kirke-

*) Pont. Ann. III. S. 160.

tugten. — Skal den kirkelige Tugt i Statskirken have nogen Betydning ved Siden af de borgerlige Straffelove, da maa man, som ogsaa her skeer, gaae ud fra: at „endeel Synder og Forseelser ere af den Art og Bestaaffenhed, at de med sædvanlig Proces og Rettergang besværligen kunne bevises, rettes, hjælpes og dæmpes“. Angaaende de Synder og Laster, hvorom dette gjælder, hedder det senere (I, 8), at „de behøve ikke her at opregnes, da Guds Ord saadant klarst udtyder“, men eksempelvis anføres: Prædikens Forsømmelse, Helligdags Misbrug til Gilder, Afholdelse fra Sacramentet over et Fjerdingaar, Sværgeren og Banden, Uforligehed mellem Ægtefolk, mellem Forældre og Børn, Lefserdigehed, Druftenstab osv. For at skærpe dette Præstens Tilsyn med Menigheden skulde der (I, 1) tilforordnes ham Medhjælpere, som Leensmanden efter Bispens og Præstens Raad skulde bestikke af de bedste og gudsfrygtigste Mænd i hvert Sogn, helst saaledes at dette Tilsyn blev overdraget Kirkeværgeren og Fattigforstanderne. Dette kirkelige Sogneraad, skulde holde Møde fire Gange om Aaret til Lampendagene; ethvert Medlem skulde ligesaavel som Præsten formane og advare alle, som de formeente levede i ondt Levnet, og for en saadan Formaning kunde Ingen af dem, selv om de gif efter et løst Nytte, tiltales for Retten eller dables, men derfor skulde ogsaa alt afgjøres hemmelig og mundtlig, for ikke at bringe nogen i ondt Nytte (I, 29). Frugtede en saadan Formaning ikke, blev den Paagsælvende indstævnet for det samlede Sogneraad, og Præsten skulde byde ham at afholde sig fra Nadveren, til han afstod fra sin Synd. Frugtede heller ikke dette, da blev Synderen trende Søndage efter hinanden lyst til Band, og kunde da kun ved aabenbar Skrifte atter optages i Menighedens Samsund. Skete dette ikke inden Aar og Dag, blev den Bandsatte indstævnet for

Landemøde for ved Dom at overgives den verdslige Dyrighed og forvises Landet (I, 16). Bandsættelsen havde altsaa ikke blot kirkelig Virkning, som tidligere; tværtimod blev den borgerlige Virkning Straffens Culmination; men derfor maatte der paa den anden Side indrømmes den Bandsatte Ret til, naar han formeente sig forurettet, at indanke sin Sag for Rigets øverste Domstol, Kongen og Rigsraadet (I, 17), hvorved altsaa Sagen i sidste Instantz blev en Proces mellem Præsten og den Bandsatte, hvor det kom an paa ad juridisk Veie at godtgjøre sin Anklages Sandhed — uden tvivl een væsentlig Grund, hvorfor denne hele Lovgivning aldrig blev ført ind i Livet. Hvad der skulde give Kirkens straffende Arm Alvor og Bægt, bidrog netop til at gjøre den i Livet uanvendelig, og kun saalænge Præsten indstræbte sig til alvorlige Formaning eller til at udelukke fra Herrens Nadver, kunde han handle frit i sit Embeds Medfør uden at paadrage sig juridisk Ansvar.

Hertil blev søiet Anordninger for Skriftemaalet i Almindelighed, hvis Formaal angives her ligesom i Ordinantsen saaledes: „at Guds Børn enhver for sig efter sin særdeles Nødtorftighed kunde blive underviist i Lærdommen, og vide noget des mere af det, som de af Børnelærdom og Prædiken tilføren haver hørt“ (II, 13). Underviisning samt Prøvelse af Lærdommen blev altsaa betragtet som Hovedsagen, og det maatte nærmest gjælde de Unge, der første Gang vilde nyde Herrens Nadver, hvorfor det blev dem paalagt nogle Dage iforveien at melde sig hos Præsten. Dog gjaldt det ikke dem alene; ogsaa Andre, „der havde nogen hemmelig Fristelse og Anstød“, skulde melde sig først, og Præsten skulde da om Eoverdagen straffe dem, dog maatte der ikke være flere end at han tilbørlig kunde høre og undervise dem alle. Ligeledes skulde Præsten have Tilsyn med, at Ungen for længe afholdt

fig fra Nadveren, heller ikke de Unge, naar de først vare komne til Skjelsalder, og enten af Præsten eller Provsten og Superintendenten paa Bisitatter vare blevne confirmerede og stadfæstede i deres Børnelærdom. Fremdeles blev det strengelig forbudt at nyde Nadveren til Bekræftelse af et Vidnesbyrd i verdslige Sager, ligesom og naar Rogen understod sig at bruge Nadveren eller den hellige Daab hjemme i deres egne Huse, „hvissket enhver ret Christen, Adet saavelsom Uadel selv ydermere og grundeligere betænte kan, Gud til Hære, sig selv til Gavn.“ (II, 14—18).

Iøvrigt var det ikke blot Præsten og hans Medhjælper, hvem dette sædelige Tilfyn var overdraget. Det blev ogsaa paalagt Borgemeister og Raad i Kjøbstæderne at opstille Gabestokke paa Torvene, „hvorudi Bysvendene skulle strengelig være befaleet at sætte den udi, som offentlig med Sværgen og Banden lader sig høre“. Og som en Synderlighed ved denne hele Anordning fortjener det ogsaa at bemærkes, at Leensmanden overalt nævnes først ved Siden af Bispen og Provsten som Præstens Foresatte. Det er Hovedpunktet af den statskirkelige Betragtning, hvorved enhver af Statens Embedsmænd som saadan maa ansee sig selv som røgtende et kirkeligt Embede, og blev i Rædedømmet det præstelige Embede hæmmet og nedkøet af den overordnede Geistlighed, saa stod det nu atter Fare for at svækkes i sin Betydning ved de verdslige Stormænd. Det maatte ogsaa snart vise sig ved, at den kirkelige Tugt egentlig kun af Præsten kunde udøves imod dem, der i borgerlig Henseende betragtedes som ham underordnede. Vel var det bestemt (I, 24), at „dersom nogen Adels-Person befindes at ligge i aabenbare Laster... da skal Sognepræsten først i Genrum advare ham, og dersom det ikke vil hjælpe, give Provsten og Bispen det tilløbende for at de kunde indkalde ham for sig og da i lige Maade

med Band og andet sig mod ham forholdte og procedere“. Der var altsaa i Loven selv hjemlet en Forskiel i den Maade man skulde gaae frem paa mod Adelspersoner, idet Bispen her skulde fore Præstens Sag, og man maatte allerede heraf formode, at Lovens Bestemmelser kun sjælden kunde bringes i Anvendelse inod dem, sa der er end ikke efterladt os et eneste Bidnesbyrd om, at det nogenfinde er skeet. Det var ogsaa som om Samtiden selv strax skulde faae Troen i Hænderne paa, hvor huul den sædelige Iver var hos den verdslige Dyrighed, der udtalte sig i denne Anordning, da Christian IV selv endnu samme Aar begyndte sin forargelige Proces mod Fru Kirstine Munk, hvor han bestyldte hende for Utrofskab under hans Fraværelse i Krigen, medens hun gjengjældte den samme Bestyldning mod sin kongelige Egteherre.

Derimod kan der neppe være nogen Tvivl om, at Iveren jo var alvorlig meent fra de Mænds Side, der egentlig talte gjennem Kongens og Rigsraadets Ord, nemlig Rosenkrands, Resen og Brochmand, der alle deelte den Dverbeviisning, at ikkun en alvorlig Bod kunde afvende Guds Straffedomme fra Folk og Rige. Derfor kunde Resen i sin Talsgæstestale for den over al Forventning gunstige Fred i Lybet udtale sig saaledes: „Strax fra den ulykkelige Krigs Begyndelse bleve Bededage (*litaniæ*) anordnede, ikke blot aarlige som forhen ofte, men desuden maanedlige og ugentlige i Kjøbstederne, forbundne med Prædikener, der sigtede til at vække en alvorlig Bod. Og skøndt det ikke syntes som om vi strax bleve bønhørte, saa erfarede vi dog altid noget til Frelse... Og nu? er det ikke et Beviis paa, at Gud har hørt vor Bøn, naar Hænderne, der med Bold havde besat saa store Strækninger af vort kære Fædreland, saa pludselig have truffet sig tilbage, og det uden Blodsud-

gyldelse mod Alles Forventning, saavel vore Landsmænds som Hændernes? Freindeles have vi deri et nyt Beviis, at Hænderne, skøndt de havde sat sig fast i Hjertet af Hertugdømmerne ja af selve Kongeriget, disse Hændere, hvoraf de fleste ellers vare saa tvrige for deres Religion med dens Vilfarelser og dens overtroiske Misbrug, dog ikke forhindrede eller forbød Guds Ords Prædiken og Sacramenternes Forvaltning i vore Kirker, ei heller med Magt tvang Nogen til en fremmed Bekjendelse^{*)}.

Mellem de Følger, denne ødelæggende Krig havde havt i borgerlig Henseende, var ogsaa denne, at Regeringen var kommen til at behøve de ringere Stænders Medvirkning, hvorved saavel Geistligheden som Borgerstanden i de forskjellige Stifter kom til at udtale sig over almindelige Anliggender, uden at dog denne Geistlighedens Dyræden som særskilt Rigsstand erholdt nogen kirkelig Betydning. Derimod bragte Borgere i deres Klagemaal ogsaa kirkelige Anliggender paa Tale, idet de anseede over, at Adelsmændene paa mange Maader søgte at tilvende sig kirkelige Eiendomme som ogsaa at bringe Menighedens Kaldsret til sig. Mellem andre Besvælinger lyder nemlig ogsaa følgende Klage: „Adelen selv er fri for Tiende; under denne Frihed lægge de nu hele Landsbyer under deres Sædegaarde, og dermed betager Kronens, Kirkens, og Præstens Tiende, som Bønderne pleiede at udgive, hvorover Kirken forfalder, Præsten forarmes, og Kronen mister sin Tiende og Stat. Foruden de Kirker, Adelen haver *just* til, have de fleste baade Kronens og Kirkens Tiende i Hæfte for en ringe Afgift, og dermed tvinger Kronens Bønder, at deres Korn i stort Uveir maa staae paa Marken, indtil deres

*) H. P. Resen, *Gratiarum actio pro pace præter spe recuperata 1629.*

Umpart Liende er talt og frataget.... Med Præstekald, som den i Sognet boende Adel tilegner sig at være berettiget til at kalde, gaaer det iblandt meget selsomt til.*) Men Adelen var for overmodig til at ændse flige Klager, og den fulgte uden at lade sig anfægte den eengang betraadte Bet, der bii drog ikke lidet til at forsøge deres Rigdomme og Indflydelse. Ja disse Nar frembyde endog det meest slaaende Exempel paa, hvad den kunde vove selv mod en af Rigets ypperste geistlige Embedsmænd i den bekjendte Trætte mellem Bistoppen i Lund og en staansf Herremand. Holger Rosenfrands til Glumminge i Slaane — ikke at forverle med hans berømte jydste Navne — havde kaldet en Student til Præst paa sit Gods med den Forpligtelse at ægte en af hans Frues Piger. Nu horte flige Forpligtelser vel ikke til det Usædvanlige, men sædvanlig gjaaldt den Enken i Kaldet, og Studenten foretrak, da han først var bleven Præst, at følge den sædvanlige Skik, nemlig at ægte Enken. Fortørnet herover indstævnedes Rosenfrands ham for Landemodet som den, der havde brudt et givet Ægteskabslofte, men han blev fritjendt, og nu vendte den fortørnede Adelsmands hele Harmes sig mod Bistoppen. Engang da der var Marked i Lund, trængte Rosenfrands sig ind i Bispens Hus med nogle ligesindede Benner, lod Musikanter kalde og vilde have Bispinden til at dansse. Da hun undslog sig, tog han fat paa Datteren og begyndte at medhandle hende paa en usømmelig Maade. Den opbragte Fader talte Rosenfrands haardt til, og Striden endte med, at denne slog Bistoppen i Ansigtet, saa Blodet strømmede ud af Næse og Mund. Blodig som han var, begav den haardt krænkede Mand sig til Kjøbenhavn, henvendte sig til Biskop Resen, og begge begave sig usfortøvet til Kongen. Sagen kom for Retten, og Herredagen, der var Adelen's Bærneeting,

*) Suhm, Nye Samlinger. I. S. 202.

idømte (d. 15 April 1635) Rosenfrands en Mulet af 1000 Rdl. Da Dommen blev ham forkyndt, skal han have yttret: „Jeg vilde gjerne give endnu 1000 Rdl. om jeg maatte give den gamle Skjælm endnu engang saameget“; hvortil Kongen svarede, da denne Yttring blev ham fortalt: „Ja, havde jeg havt saa mange Svogre i Retten som Holger, saa havde min Præst Doctor Mads nok faaet en anden Dom“*) Dette Exempel paa, hvad en Adelsmand i hine Aar turde tillade sig mod Stiftets Biskop, lader formode, hvad Præsterne især paa Landet maatte døie, og lignende Ytringer af Adelsens Raahed og Overmod bidroge meer end noget andet til at forbitte Præstestanden, og nødte den til at gjøre fælles Sag med Borgerstanden mod Landets Undertrykkere, den ene privilegerede Adel.

De Planer, som romerske Præster og Munkte nærrede om Rjætteriernes fuldkomne Udryddelse, fik som ovenfor sagt en brat Ende, da Gustav Adolph's Optræden paa Krigsstuepladsen pludselig forandrede Tingenes Stilling. Men forend dette skete, fornyedes dog endnu de tidligere Forsøg. Kort forend Fredens Afslutning havde Dr. Broniver, der tidligere havde forsøgt sig som Missionær herinde, atter optaget Tanken om at fornye den afbrudte Mission, og derfor henvendt sig til sin forrige Collega, Niels Jansen i Frederiksstad. Men denne, som var osiere bekendt med de indre Forhold, var ikke meget villig til at gaae ind paa slige Forslag. „Efter som man siger, at Freden allerede er sluttet — skrev Jansen d. 11 Mai 1629 — seer jeg ikke, paa hvilken Maade Præster kunde føres herind. Thi det er jeg fuldkommen overbevist om, at, saalænge Kongen ikke er Katholik, kan den katholske Tro ikke indføres i disse Lande“**) Dog blev der i disse Aar vunden

*) Treschow, Jubellarere. S. 59. Bloch, Nyens Geistlighed. S. 616.

**) Brevet findes i Geheime Archivet.

een navnkundig Apostat, og det i Jansen's Nærhed, saa at det neppe stete uden hans Paavirkning, nemlig Præsten ved S. Mikkel's Kirken i Slesvig, Hans Adolph Cypræus. Hans Fader, Poul Cypræus, en under Hertug Adolph berømt Statsmand og Retslærd, var en overordentlig lærd Mand, og han havde begyndt omfattende Samlinger til Slesvigs ældre Kirkehistorie, som Sønnen fortsatte og hvorefter han udarbejdede sin lille Haandbog*) Denne Bog, *Annales episcoporum Slesvicensium*, der udkom i Kölln 1634, er udarbejdet med megen Flid og Omhyggelighed, og derfor af særlig Bigtighed for vor ældre Kirkehistorie. Det var i den Tid et uvant Studium, og denne Syslen med Fortidens Efterladenskaber synes ogsaa først at have vaakt hos Cypræus Tanken om at vende tilbage til den gamle, oprindelige Kirke. Under denne sin indre Uro faldt han i en svær Sygdom, og søgte Løsning for sin Tvivl hos den katholske Præst i Frederiksstad, Jansen. For at gjenvinde sin Helbred gjorde han med Superintendent Jacob Fabricius's Minde en Reise i Udlandet, men fra denne vendte han aldrig siden tilbage. Han opholdt sig en kort Tid i Hamborg, gik derfra til Amsterdam, hvor han fornemmelig pleiede Dmgang med Forstanderen for den romersk-katholske Menighed Dr. Leonhard Marinus, efter hvis Raad han drog til Kölln. Her affvor han Lutherdommen for at vende tilbage til den romerske Kirke, og udgav Aaret efter (1634) sit kirkehistoriske Værk, hvori han vilde vise „den ene, hellige, katholske og apostoliske Kirkes Tilstand, Oprindelse, Udbredelse og Forandring i Kongeriget Danmark og de tilgrændsende Hertugdømmer.“**) Men Cypræus stod ene i

*) Poul Cypræus haandfrevne Samlinger til Slesvigs Kirkehistorie, forsøgte med Adolph Cypræus's Bidrag, findes paa Kgl. Bibl. Ole. Kgl. Embl. fol. 1047—49.

**) Jvf. Joh. Möller, *Cimbria litterata*. I. S. 119—20.

sin Tid saavel med sin Interesse for Kirkens Fortid som med sin Fortjærlighed for Romanismen, og derfor synes det ogsaa som Regjeringens Frygt fra deene Side efterhaanden aftog. Katholiker fik Tilladelse til at bosætte sig i Kjøbenhavn rimeligviis ved den franske Gesandts Mægling, sa der blev endog afskænket dem en Pengesum til Indrettelsen af deres Gudstjeneste; *) ligesom det strænge Forbud mod at besøge Königsberg og de preussiske Stæder atter blev ophævet ved Kongebrev af 22 Mai 1632, da Jesuiter Collegiet i Brunsberg, som man tidligere havde frygtet, ikke mere eksisterede. **)

Hvad den indre Forvaltning angaaer, da var Kongens Iver for Forbedringen af det lærde Skolevæsen endnu usvækket, om ogsaa den Pengesorlegenhed, hvori han efter Krigen hyppig befandt sig, hindrede ham i fuldstændig at gennemføre sine Planer. Med Oprettelsen af Gymnasier i hvert Stift for at bøde paa den mangelfulde Skoleunderviisning, vilde det ingen ret Fremgang have, og derfor tænkte man at kunne naae det samme Maal ved at give Universitetet flere Lærere. „Efter som vi naadigst erfare, — skrev Kongen d. 10 Setbr 1630 — Ungdommen fast ringe at være grundet i Guds saliggjørende Ords Kundskab saa og ellers i *lingvæ latinæ fundamentis*, da have vi uti Jesu Navn for godt anseet, endnu tvende Professorer ubi vort Universitet at forordne; den ene skal være Professor Theologiæ og til Rede forklare *locos communes sacros* engang hvert Aar; den anden skal være Professor *eloquentiæ*“; sluttelig bestemmes Lønnen for enhver af disse af Roskilde Kapitels Gods. ***) Grundig Kundskab i Christendommen og i det latinske Sprog var efter Christian IV's

*) Kallefen, Theologisk Maanedstift. 1804. I. S. 3.

**) Brevet findes i Confloriet's Archiv.

***) Myerup, Kjøbenhavns Universitets Historie S. 76.

Tanke de to Bestanddele, hvoraf al lærd Dannelse fremgik; for sin egen Person var han en saa stor Under af Latinen, at han lod Professorerne skifteviis holde en latinisk Prædiken paa Slottet hver Onsdag. *) Men dog var han ikke uden Frygt for, at disse tvende Factorer kunde komme i Splid med hinanden, at nemlig den altfor store Fortrolighed med de latiniske Classifere kunde bibringe Ungdommen hedenste Forestillinger, men i saa Fald maatte Classifernerne vige, da Forfremmelsen i Guds sande Frygt dog var det sidste Endemaal for al Dannelse. Denne Betragtning ledede Kongen, da han i et Brev til Afsen og alle Biskopperne af 6 Decbr 1630 bød dem agte paa, at „de hedenste Afguders Navne, som her udi Skolerne hidtil meget haver været brugt, affkaffes“; hvilken Paamindelse i „den store Reces“ af 1643 gjentages saaledes: „at Ungdommen lærer at styre de hedenste Afguders Navne, som findes i mange Bøger, der ellers endnu ere i Brug, i Særdeleshed udi Poesie og andet slikt, hvorudi de hedenste Afguders Navne ofte indføres, i den Sted Gud alene og hans hellige Navn burde at bruges.“**) Ifølge det ny nævnte Brev blev altsaa de theologiske Professorers Tal forøget, og da Caspar Bartholin døde 1629, var der Plads for tvende nye. Bartholins Virksomhed som Theolog blev altsaa kun kort; men han har dog i adskillige smaa opbyggelige Tractater, efterladt sig et Vidnesbyrd om den; i tvende af disse, „Underviisning om Herrens Nadver“ 1627 og „Underviisning om begge Christi Naturers personlige Forening“ 1631, havde han nærmest de calvinistiske Bildfarelser for Øie, og søgte at oplyse Menigmand om den ægte lu-

*) Christian IV's Breve ved Molbeck I. S. 395.

***) Riets, Skånska Skolvæsendets Historia. S. 100 fgb. Rosenvinge, Samling af gld. danske Love IV. S. 353.

therste Betragtningmaade. Hans Efterfølger blev Niels Pedersen, der fornemmelig havde sysselsat sig med Studiet af Hebraisk, og Hans Brochmand, en Broder til den berømte Jesper Brochmand, erholdt det nys oprettede fjerde Professorat, men begges Virksomhed blev kun af kort Varighed og af mindre Betydning.

Biskop Resen var imidlertid beskæftiget med en ny Udgave af den danske Bibel, som det havde viist sig man trængte til, og allerede d. 7 Juni 1629 havde Kongen ladet Professorerne forespørge, hvilken af de ældre Oversættelser man helst skulde lægge til Grund.*) Den nye Bibeloversættelse udkom først 1633, og det viste sig da, at man havde givet den ældre Fortrinet for den nyere, af Resen selv besørge, hvorom han i Fortalen til Udgaven af 1633 yttre sig saaledes: „Vor allern. Konge er ogsaa besynderlig at love, som ikke alene A. 1607 lod udgaae den lille danske Bibel, da igjennemseet med Flid, efter den græske og hebraiske Text, det bedste mueligt var, og eftersom den paa andre afskillige Tungemaal var bedst udsat.**) Men nu da der fattedes Exemplarer baade af den store og den lille, har Hs. M. naadigst anordnet og befalet, den danske Bibelversion, som i hans Faders Tid paa Tryk var udgangen, paany at lade publicere og af Theologerne her i Universitet skittelig at gienneffes, dog derubinden aldeles intet at forandre, uden hvor Hovedmeningen til den christelige Lærdoms Forfremmelse det udtrævede, hvilket og nu ved Guds Naade er efterkommet“.

*) Pont. Ann. III. S. 792.

**) Naar Resen her siger, at han ved sin Bibeloversættelse fra 1607 har fulgt fremmede og da vel nærmest tyske Mynstere, saa kan herill bemærkes, hvad en løs Seddel i Paffen Gle. Rgl. Smf. 4. 1446 oplyser om, at han fornemmelig har fulgt „den herbornede Bibel“ ved Joh. Bistator.

Det siges altsaa her udtrykkelig, at denne Udgave var et kun lidet forandret Optryk af Frederik II's Bibel fra 1589, der atter sluttede sig til Christian III's, og usandsynligt er det ikke, at de Forandringer, der her paa en noget forblommet Maade omtales som nødvendige, gik ud paa at bortviste de calvinistiske Stænk, man havde meent at finde netop i hiin Udgave.

Til samme Tid udgav Brochmand sit bekendte dogmatiske Hovedværk under følgende vidtløftige Titel: *Universæ Theologiæ Systema, in quo omnes ac singuli Religionis christianæ articuli ita pertractantur, ut primo vera sententia afferatur et asseratur; secundo controversiæ priscæ et recentis expediantur; tertio præcipui conscientiæ casus e verbo divino decidantur.* Hafnia 1633 to Dele i Quart. Dette Brochmands lærde Værk nød overordentlig Anseelse i hele den lutherste Christenhed, og det Udtog, Forfatteren selv besørgede deraf: *Epitome Systematis Theologiæ* 1649, var i over eet Aarhundrede den almindeligt brugte dogmatiske Haandbog ved alle akademiske Forelæsninger og Disputationer. Sammenligner man den med Hemmingsens dogmatiske Haandbøger, hans *Enchiridion Theologicum* og *Syntagma institutionum Christ.* saa er Forskjellen med Hensyn til Formen kjendelig nok, om denne end ligesaameget har sin Grund i Tidens hele Forskjellighed, som i Forfatternes. Medens man hos Hemmingsen møder en større bibelsk Simpeltid i Udviklingen, der er en Følge af at han laae Reformationstiden saameget nærmere, saa bevæger Brochmand sig bestandig i den senere Tids slofasteste Skolesprog, der havde udviklet sig igjennem en vedholdende Polemik mod de forskjelligste Indsigelser. Men alt hvad der udmærker det syttende Aarhundredes Theologie, den utrættelige Nøiagtighed i at udvikle hver enkelt Læresætning og forfølge den i alle dens Consequenser, den dialektiske Sifferhed

i at fremstille og afvise de forskjellige Indvendinger, vil man finde samlet i Brochmands System. Det er den strengt Lutheriske Theologie, han vil udvikle, men dog vilde man forgivees vente dette angivet i Bærkets Anlæg, da han egentlig slet ikke berører dette sit Forhold til de kirkelige Symboler. Naar der i Livet modte afvigende Meninger holdt man sig gerne ved Bedømmelsen af disse til Symbolerne, for at undgaae de tvivlsomme Undersøgelser om Skriftens rette Fortolkning; i Skolen derimod holdt man sig helst til den hellige Skrift, for at undgaae de tvivlsomme Undersøgelser om Symbolernes kirkelige Berettigelse. Derfor er Læren om den hellige Skrift og dens Inspiration alene Systemets thetiske Forsætning, der afhandles i Indledningen; og denne Aandens Indgivelse af den hellige Skrift opfattes saa omfattende og ubetinget, at endog Tilfætningen af Vocaler og Accenter i det gamle Testamente betragtes som indbefattet derunder, altid støttet til det indirekte Beviis, der afviser alle historiske og kritiske Indvendinger, at, dersom ikke alt var indgivet, var Aandens Tale tvivlsom og dunkel, og da det ikke kan være Tilfældet, maa jeg antage Skriften heelt og fuldstændig som den foreligger. — Som Bærkets Titel angiver, er der ved hver enkelt Læresætning en Trebeling i Behandlingen; først fremsættes den rette Mening gennem Theser og Antitheser; dernæst gendrives de forskjellige hæretiske Partiernes Indsigelser ligesaa Papister og Calvinister indtil de ældste Hæresier, saa at dette Afsnit altsaa optager det dogmehistoriske Stof, og er behandlet med en Fuldstændighed og Noiagtighed, der viser, at den polemiske Iver dog altid bevarede Interessen for een Side af Kirkens Historie; det tredie Afsnit, der har til Overskrift „*casus conscientiæ*,“ er af meget forskjelligartet Indhold, da man her snart finder Gendrivelse af Fornuftens Indvendinger mod de bibelske Sætninger, snart en Anviis-

ning til disses praktiske Anvendelse. — Uagtet al den Berømmelse, som i de følgende Tider er bleven Brochmands System rigelig tildeelt, manglede det dog heller ikke paa Indsigelser mod enkelte Punkter,*) og mærkeligt er det, at mellem disse netop nævnes hans Udvikling af Læren om de to Naturers Forening i Frelseren Person eller det i det Foregaaende saa meget omtalte Dogme *de communicatione idiomatum*, da dette maastee kunde give et yderligere Bidrag til den rette Opfattelse af de Næsenste Controverser. Man seer nemlig heraf, at Brochmand ogsaa, hvad der tidligere er bemærket om Nesen, holdt med de tybingske Theologer i dette Stykke, saavel med de ældre, Brentz og Andrea, som med de yngre, uden at indlade sig paa Concordieformlens noget modificerede Fremstilling, eller, for at bruge et bekendt Skoleudtryk, at de holdt med Kryptikerne imod Kenotikerne. Men denne Eienommelighed var ikke Gjenstand for nogen senere Drøftelse, og kan derfor her kun i Forbigaaende bemærkes.

Kort efter Udgivelsen af dette Værk fortsatte Brochmand atter efter Kongelig Befaling Rækken af sine polemiske Skrifter mod de Romerske Katholiske, og det netop paa et Tid, da en ny Bending i den tydske Krig, paany kunde vække Frygten fra denne Side. Anledningen hertil var et Skrift *speculum veritatis*, som en frasalden Lutheraner, Hertug Christian Wilhelm, Administrator i Magdeborg, havde udgivet, hvilket Brochmand besvarede 1634 med *Αυχνος λογου προφητικου*. Han søger her at gjendrive de Indvendinger mod Lutherdommen, der havde bevæget Fyrsten til Frasalb, og naar han som den første nævner, at den romerske Kirke har Kirkesædrene paa sin Side, da forelægger Brochmand sig de tvende Spørgsmaal: om en Samstemning med Kirkens Fædre ubetinget kan kræves?

*) Jfr. Zwergius, Sjæll. Cleresie S. 181.

og dernæst: om en saadan findes i høiere Grad i den romerske end i den lutherske Kirke? og besvarer begge benægtende. Derpaa imødegaaer han de andre jesuitiske Paaastande, at ifkun den romerske Kirke kan siges at have Skriften, da Lutheranerne og andre Sekter bestandig maa strides om de enkelte Bøgers Autoritet; at den romerske Kirke alene kan sige: *extra ecclesiam nulla salus*; at den alene er i Besiddelse af den rette Ordination som er nødvendig for alle præstelige Functioner o. s. fr. Brochmands lærde og skarpsindige Indlæg i Sagen forblev ikke uden Svar, og dette foranledigede ham atter til, adskillige Aar derefter, at udgive *Confutatio Apologiæ speculi Brandenburgensis 1648* i tre Tomer i Dvart; et Værk altsaa, der bugner under den Tids trættende Vidtløstighed i alle theologiske Forhandlinger.

Vende vi os fra den lærde Verden og dens Controverser til at betragte den stille præstelige Virksomhed i Menigheden, da er der i hine Aar neppe nogen dansk Præst, der i Iver og Nidhjærhed for sit Kald kan lignedes med Biskoppen i Ribe Jens Dinesen Jersin. Den indre Gjæring, hvori hans Gemyt besandt sig, ansporede bestandig hans Virksomhed, og ved sine Skrifter søgte han at bidrage sit til Almuens christelige Dplysning. Med sin Tractat „*Vera via vitæ*“: En rigtig Vei, som fører til et evigt Liv“, der udkom 1633, vilde han saa simpelt og enfoldigt som muligt vise Folk, hvad der hørte til levende Christendom, at det ikke er nok blot at tælles med mellem den christne Kirkes Medlemmer, men at det kommer an paa hjertelig at slutte sig til den og derved tilegne sig dens Goder; og denne lille Bog, der udkom i mangfoldige senere Dplag, er atter og atter bleven læst, i flere end hundrede Aar. I sit Skrift: „Tractat om Mirakler, Tegn og Aabenbaringer“ 1632, badler han Folks forfængelige

Higen efter Barsler af enhver Art; da man dengang var utrættelig i at ubfinde saadanne enten i Kometer eller andre selv ganske ubetydelige Tildragelser, som sysselsatte de Snakkelystnes tomme Nysgjerrighed, var en saadan Formaning netop af en Mand som Jersin vistnok paa sit rette Sted. I sit Sind sølte han sig bestandig bevæget af indre Auføgtelser, hvorpaa der fortælles følgende Exempel. Engang da han hjørte paa Bisitats, blev han saa overvædet, at han blottet for al Trøst maatte bede sin Gud om at sige ham et beroligende Ord, hvortil denne svarede: „Kjære Herre, saaledes elstede Gud Verden, at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv“; og da dette Ord quægede hans trætte Sjæl, raadede han sidenester Andre, naar de sølte sig saaledes beklemte, ikke at foragte selv de Enfoldigstes Trøst. Hans heftige Sind og Zver i at udføre sit Kalbs Pligter fremskyndede hans Død. I Sommeren 1634 var han paa Bisitats i Medbolden, og kom her i Trætte med en Mand af Sognet, der gif saavidt, at Manden gav Bispen en Drefigen. Jersin havde mange Fjender, især mellem de adelige Herremænd, og disse fremsillede Sagen ved Hove paa deres Maade til Bispens Skade. Syg og affræftet som han dengang allerede var, besluttede han sig til, for selv at tale sin Sag hos Kongen, at reise til Kjøbenhavn; men han kom ikke længer end til Nyborg. Her tog Sygdommen saaledes overhaand, at han maatte holde Sengen, og saa Dage efter døde han, medens de Omkringstaaende efter hans Besgjæring sang Psalmen: „O Herre! frels mig og dom min Sag Mod den ugudelig Skare!“*) — Ved sin Død efterlod han sig i Haandskrift endnu een Tractat: „Troens Kamp og Seier“, som efter Eufens Anmodning „den salige Mandes

*) Pont. Ann. III. S. 161—63.

beslynderlige og udvalgte Ben" Jesper Brochmand gjennemsaae og befordrede til Trykken 1635. Disse Jersfins trende nævnte Smaa skrifter, der senere bleve oversatte baade paa Tydskt og paa Svenskt, udgjorde Almuens meest yndede Læsning til Opbyggelse, og bevarede igjennem mange Tider Jersfins Navn i frist Minde.

I Odense havde den tidligere omtalte slesvigiske Sværmer, Hartvig Lohman, taget sit Ophold, og søgte herfra at udbrede sine sværmeriske Grundsætninger over hele Fyen, uden at han dog vandt synderlig Fremgang. Han levede her som Læge og nød stor Anseelse for sine Cure, hvoraf man altsaa seer, at han fulgte sin Ben Lettings Exempel, der ogsaa befattede sig med Studiet af Naturens Hemmeligheder, hvilket, som allerede ovenfor bemærket, var temmelig almindeligt hos den Tids veigelianske Sværmere. Efterat han var bleven forviist fra de hølsten-gottorpiske Lande, havde han i forskjellige tydske Smaa skrifter givet sin Harmelust mod Præsterne i Slesvig, Flensborg og Husum, hvormed han ikke uden Grund tilskrev Skylden for sin Forviisning. Man seer tillige af disse, at han nu fuldstændig havde fattet og tilegnet sig de veigelianske Lærdomme, som ogsaa snart maatte paadrage ham Ansvar i hans nye Opholdssted. Vel yttrede denne hans Afvigelse sig i Livet kun ved en stille, strengt religiøs Levemaade, saaledes som senere Pietismen; men i hiin mere dogmatiserende Tid, udviklede ogsaa Sværmeriet langt skarper end senere sin eiendommelige Lærmaade. Afvigelsen træder tydeligst frem i Betragtningen af Frelserens Person, da Veigelianerne nægtede hans sande Menneftelighed, og lærte, at hans Legeme var af en himmelsk Oprindelse, idet de stottede sig til Skriftens Ord 1 Cor. 15, 47 "den anden Adam er fra Himmelen". Den Ringeaagt mod det Legemlige,

der yttre sig deri, kommer igjen paa ethvert Punkt i deres religiøse Betragtning; det er indvortes, den Christne skal søge Dplærelsen, der er ham givet med Aandens indre Salvelse; det er indvortes, han skal høre Guds Ord i Henrykkelsens Time, og for at komme til denne indre Hørelse „skal han vende Sind og Sanser fra alle Creaturer, fornægte, glemme, hade og lade sig selv“. Derved kom de paa qværfest Wiis til at ringeagte Herrens Indstiftelser, da de kun søgte en reent indvortes, aandelig Nydelse, ligesom ogsaa til at ringeagte den beklæbte Præstestand, i hvilken de overalt fandt deres Anklagere og Dommere. Af lignende Lærdomme vare Lohman's Feidestriker overspyldte*), saa at det efter de daværende Forhold snarere er at undre over, han kunde henleve flere Aar her i Landet uanfægtet, end at der omsider blev reist en Anklage imod ham. Muligviis kan dette være blevet foranlediget ved den i Ddense ansatte Læge Dr. Henrik Coster's Skinsyge, hvilket Lohman selv formodede, men dog bliver denne Mand slet ikke nævnet under Sagens Forhandling, medens man af denne seer, at Undersøgelsen stete efter Kongelig Befaling, ikke saameget paa Grund af hans i Ddense udviste Forhold, der synes at have været upaaklageligt, som for at nøde ham til at tilbagekalde de Lærdomme, han i hine Skrifter havde vedkjendt sig. Den Ret, der skulde fælde Kjendelsen i hans Sag, bestod af Biskoppen Hans Mikkelsen; Byens tre Sog-

*) Wahrhaftiger Bericht aus was Ursachen Hartwig Lohman und Nikolaus Letting genannt Kunke, sowohl auch andre mehr von den Priestern allhier zu Husum, Flensburg und an andern Orten im Lande hin und wieder auf den Predigtstühlen ausgekertz, gelästert und verdammet werden. 1624, — Antwort auf Herrn Friedrich usw. auf seiner fürstlichen Gnaden am 29 Sept. 1624 zu Husum publicirtes Verweisungs Mandat. Hartwig Lohman exulis 1624 e. fl.

neprester: Jakob Sperling ved St. Knuds, Ludvig Mikkelsen ved Frue og Henrik Mikkelsen ved St. Hans-Kirke; samt tvende af Gymnasiet's Professorer: Svend Mikkelsen, Professor i Logik og Metaphysik, Christen Hansen Lund, i Physik og Mathematik. Til denne Ret indgav Lohman paa Forlangende sin Bekjendelse, men denne var affattet i saa almindelige Udtryk, at „enhver Sekterer, Papist, Calvinianer, Gjendøber, Photinianer, Beigelianer let vilde give den Bisald og underskrive den.“ I Modsætning hertil opsatte Consistoriet selv en Bekjendelse, der bestod af en Række af Theses uddragne af Lohmans egne Skrifter, der ledsagedes af en Række Antitheses, som Consistoriet selv havde affattet „efter Guds Ords Regel, efter Kirkeordinantsen og den Augsb. Conf.“ Men denne Bekjendelse vægrede Lohman sig ved at underskrive, og efterat han gjentagne Gange havde forlangt Udsættelse, afgave samtlige Consistoriales den Bekjendelse, at han ikke kunde taales i Byen saafremt han vægrede sig ved at tilbagefalde sine Bidsfarelser. Imidlertid havde den Anklagebe- gjennem Leensmanden, Henning Wallendorph, henvendt sig umiddelbart til Kongen, og derved vandt han vel nogen Opsættelse, men ikke nogen væsentlig Forandring i Dommen. Han maatte nemlig nu møde for Landets øverste geistlige Ret, der dannedes ved flige Sager, og som bestod af Universitetets Rector, de theologiske Professorer, samt trende Biskopper, Resen, Hans Mikkelsen og Mads Jensen Middelfart. Sognepræsten ved St. Hans Kirke i Odense, Henrik Mikkelsen mødte som Actor, og Forhandlingerne varede fra den 17de til 27de April 1635. Der blev ikke affordret Lohman nogen ny Bekjendelse, men kun krævet, at han skulde underskrive de 25 Artikler for de Fremmede, hvilket han ogsaa bekvemmede sig til. Hans Gjenkaldelse af de tidligere Bids-

farelser blev oplæst fra Prædikestolene i Odense, og dermed faldt den Sag hen *).

Slesvig var altid Hjemstavn for veigelianste eller pietistiske Sværmerier, som i de øvrige danske Provindser ikke ret kunde fæste Rod. Men var dette en Virkning af den tybste Indflydelse, saa medførte denne ogsaa, at den forfjættrende Iver hos de ansatte Præster var langt stærkere, der bragte dem til altid at have et skarpt Nie med enhver aandelig Bevægelse. Johan Schrøder, Provst og Slotspræst i Haderslev, der en Tidlang tillige havde været Sognepræst ved den derværende Fruekirke, bestyrdte sin Efterfølger i dette sidste Embede, Peter Sinknecht for i sine Prædikener at foredrage Lærdomme, der stred mod de 25 Artikler for Fremmede, hvormed han meente at sigte ham for veigelianst Sværmeri. Biskop røbede Sinknecht i sin hele præstelige Virksomhed en usædvanlig Iver og Varme, men hvad der forekastedes ham, var dog af den Art, at det vel kunde fortjene en mildere Bedømmelse. Naar han saaledes i Modsætning til den anordnede Sabbatshvile priste de Christnes daglige indre Sjæle-Sabbath, naar han advarede mod at forstaae Legeomernes Opstandelse altfor kraft, naar han yttrede, at Præsterne gjerne kunde undvære Læsning i hedenske Bøger, da var det Sætninger, som kun forfjættrende Iver eller personlig Krænkelser ubetinget kunde stemple som Hæresier. At personlig Krænkelser har været en mægtig Driveffeder i denne Sag, seer man navnlig af den Anke, at Sinknecht ved at anføre Matth. 23, 8: „Iader Ider ikke kalde Mestere“ havde haanet de akademiske Grader, da Schrøder nemlig var Magister, Sinknecht derimod ikke. Efterat Anklagen var kommen for

*) Pont. Ann. III. S. 810-24. Bloch, Evens Geistlighed I. S. 96-98.

Kongen blev han indstævnet for en Synode i Rendsborg, hvor Kongens Statholder i Holsten, Christian Veng, førte Forsædet; men Sagen kom ikke til videre Forhandling, da Sinesnecht frivillig nedlagde sit Embede, for saaledes at afbryde den Trætte, hvori han var kommen med sine Embedsbrødre i Byen. Kort efter erholdt Provst Schrøder ogsaa sin Afsked, uist af hvad Grund, men rimeligviis fordi man frygtede, hans Trættefærhed skulde volde flere Bryderier *). Imidlertid var man ikke heldigere med Valget af hans Eftermand, som var den nylig nævnte Henrik Wittelsen, tidligere Præst i Odense. Det var af de meget sjældne Tilfælde, at en dansk Præst erholdt Ansættelse i Slesvig, da man næsten bestandig ansatte her Tydskere saavel i de overordnede som underordnede Embeder. Han begyndte at affasse det tydske Sprog ved Gudstjenesten i Haderslev og at udføre alle kirkelige Handlinger paa Dansk, hvilket rimeligviis var den første Anledning til, at han kom paa en spændt Fod med Egnens øvrige Geistlighed. Da han nu dertil allerede i Odense havde viist sig som en trættefær Mand og snart fik mange Bryderier i sit nye Embede, var det ikke vanskeligt at finde Klagepunkter imod ham, der kunde bevirke hans Afsked **).

Den Mængde af tydske Theologer og Præster, der altid mere og mere oversvømmede Slesvig, havde nærmest til Følge, at Folkesproget i denne Landsdeel overalt blev trængt tilbage, og saavel det Plattydske som det Danske maatte navnlig i dette Aarhundredes første Halvdeel vige for den højt tydske Dialect. Men ogsaa i andre Henseender kom man til at mærke, at der var kommen tydske Theologer til Slesvig, selv i de andre Dele af Riget, navnlig dengang den bekjendte

*) Pont. Kan. III. S. 830-33. Rhobe, Haderslev Amts Beskrivelse S. 160-63.

***) Rhobe, Haderslev Amts Beskr. S. 164 fgb.

Stephan Klog blev indkaldt for at overtage General-Superintendenturet i den kongelige Andeel. Men da denne hans Udnævnelse stod i Forbindelse med en Forandring i Slesvigs hele kirkelige Bestyrelse, bliver det nødvendigt først lidt noiere at oplyse disse Forhold. — Slesvigs politiske Sonderlemmelse medførte mange Misligheder i alle Grene af Forvaltningen og ikke mindst i de kirkelige Sager. De fire Provstier eller Superintendenturer, hvori det samlede Stift havde opløst sig efter Reformationen, vare siden undergaaede mange Forandringer. Til den gottorpste Andeel horte nu Provstierne: Slesvig, Abenraa, Tønder med Lygumkloster, Eiderstedt og Femern; Nordstrand med de omliggende Smaasøer, der alle havde lidt betydeligt ved den frygtelige Oversvømmelse 1634, havde ligesom Husum sit eget Consistorium; til den kongelige Andeel, Provstierne: Flensborg med Rube-kloster, i hvis Sted Glyksborg blev bygget, og Haderslev; Als og Værø horte siden 1571 i geistlig Henseende til Jyens Bispestol, og de tórningleenske Kirker vedbleve, efterat de i en Række af Aar havde været Gjenstand for Tvist, at henhøre til Ribe. Men alle de Kirker, der laae paa adelige Gods, dengang 15 i Tallet, vare unddragne Provsternes Tilsyn, og derfor kunde den slesvigste Adel endnu vilkaarligere end den danske her omtrent skalte og valte efter Behag*). Endvidere var det en Følge af Slesvigs Deling, at Domcapitlet, der tidligere var bestemt til at være Stiftets geistlige Domstol og det endog i en mere omfattende Betydning end i de øvrige danske Stifter, ganske mistede al Andeel i Kirkestyrelsen, hvorpaa vi ogsaa nylig have seet et Exempel, da de haderslevske Præsters Trætte ikke skulde afgjøres af Capitlet men af Synoden i Rendsborg, der heller ikke udgjorde noget stadigt Møde,

*) Falck, Statsbürgerliches Magazin VII. S. 386—91.

men rimeligviis blev sammenkaldt i det Niemed. Slesvig manglede dengang saavel et geistligt Overtilsyn som en geistlig Overret. For at afhjælpe disse Uregelmæssigheder udkom Forordn. af 9 April 1636 i begge Landsherrers Navn. „Vi have besluttet os til at indføre en saadan Christelig Anordning og høist nødvendig Inspection paa den Raade, som bliver observeret i hele det romerske Rige og andre den augsborgske Confession hengivne Kongeriger, og vil derfor Enhver af os bestikke een i Lære og Liv Christelig qualificeret General-Superintendent, som aarlig, efter som Regjeringen stifter, skal varetage General-Visitationen i alle Prælaters og Ridderstabs Kirker i disse Fyrstendommer . . . Fremdeles for at Abusus bedre kunne straffes og affaffes ville vi anordne et General-Consistorium i Lighed med den øverste verdslige Domstol, hvis Direktion tilkommer den efter Stifte regjerende Landsherre og som skal bestaae af Lands-Kantsleren samt adelige, lærde og geistlige Raader foruden General-Superintendenterne og Provsterne. Dette Consistorium skal domme saavel i alle geistlige Sager som i Egtestabsager“. Endelig bestemmer Forordningen om de Adeliges Raldsret og om deres Forvaltning af Kirkerne's Eiendomme; hvad det første Punkt angaaer, da bliver denne indstrænket til, at Patronen maa præsentere tre Candidater, mellem hvilke Menigheden kan vælge, dersom han ikke vil foretrække at overlade Præsentationen til General-Superintendenten; men sølgelig blev Menighedens Valgret her bestemte hævdet end i de andre danske Stifter. Derimod blev Patronernes Ret til at forvalte Kirkerne's Gods anerkjendt, og kun i det Tilfælde, at denne Ret blev misbrugt, skulde General-Superintendenten blande sig i Sagen*). — Hvad denne Forordning paabød, traadte

*) Pont. Ann. III. S. 837-41.

strax i Kraft. Hertugen udnævnte for sin Deel den gamle Jacob Fabricius til General-Superintendent; Kongen derimod indkaldte en lærd tydsk Theolog, den bekjendte Stephan Klog, der skulde tage sit Ophold i Flensborg, og saa Aar efter (1639) tillige blev Provst i denne By, da hans Forgjænger i Embedet Johan Reinholdt blev forflyttet til Provstiet i Haderslev, som blev ledigt ved Henrik Wikkelsens Afsættelse. Klog's Zver for Udbredelsen af Høitydsk som Kirke- og Skolesprog er ofte omtalt, og Frugten af disse Bestræbelser, der isørigt blev fremmet af Tidens hele Retning, viser sig maastee tydeligst af følgende Bemærkning. Aaret for hans Ankomst (1635) udgav Poul Balthar, Præst ved Frue Kirke i Flensborg paa Plattydsk „*Manuale ecclesiasticum* edder *Serken-Handbøkefsken*“, der indeholdt: plattydske Psalmer, Perifoye-Rakken, den lille Catechismus, Uddrag af Kirkeordinnansen samt liturgiske Forskrifter *); netop tredive Aar derefter blev den samme kirkelige Haandbog ved Adam Olearius i Slesvig udgivet paa Høitydsk, hvilket viser at den sproglige Forandring ved Gudstjenesten imidlertid var foregaaet. Denne Kirkebog var nemlig hverken i den ene eller den anden Udgave en af Regjeringen autoriseret, men derimod en Samling af hvad der var i Brug, og kan altsaa her passende tjene som Vidnesbyrd. Dog var det ikke Plattydsken alene, der maatte vige; overalt i Flensborg-Propsti blev Høitydsk indført selv i de danske Sogne, hvor dette Sprog hidtil alene var talt og forstaaet **). Saalidt forstode de Mænd, der paa den Tid vilde gjælde for Luthers troeste Disciple, hans Følelse for det Folkelige og for Menigmands Larv. Klog satte nemlig sin Vre i at gjælde for ægte orthodox Lutheraner,

*) Møller, *Cimbria litterata*. I. S. 709.

***) Allen, Om Sprog og Folkeleendomsommelighed i Slesvig. 1650 S. 38 og 39.

og han var det ogsaa i den Forstand, hvori man dengang opfattede Ordet. Han havde modtaget sin Dannelse i den Tid, da Religionskrigene fordoblede den polemiske Iver mellem de forskjellige Confessioner, og vundet sin Navnkundighed ved glimrende akademiske Disputationer; denne hans tydelige Stridbarhed vakte ogsaa strax efter hans Ankomst hertil en theologisk Polemik i Danmark, der i sin Tid blev fulgt med megen Opmærksomhed, om den end ikke har havt nogen blivende Betydning.

Efterat Holger Rosenkrands havde opgivet sit Sæde i Rigens Raad, tilbragte han sin Tid meest paa Rosenholm, ganske sysselsat med theologiske Studier som en Slags frit aandelig Tilsynsmand for hele den danske Kirke. Dog synes det, som om den overspændte Religiositet, der bragte ham til at gjøre hiint Skridt, har havt til Følge, at man med en vis Uengsteligheid bevogtede hele hans Færd og Virksomhed. I et Brev af 12 Juli 1632 advarede hans mangeaarige Ven, Cantzleren Christen Friis, ham mod at betræde Forfatterbanen; „det er at befrygte, saafremt det ringeste er *contra receptas ecclesiarum nostrarum sententias*, at naar det yppedes og kom herud, kanstee *episcopus noster* og *facultas* den mindste Part vilde samtykke med Dig; jeg giver Dig da at betænke, hvad *turbas publicas* og *privatas* det vilde caufere“. Anledningen til denne Advarsel var, at der blev trykt i Tydskland paa den Tid et Skrift, som man antog Rosenkrands var Forfatter til. Bogen udkom og vakte endel Opsigt i Kjobenhavn, men da dens Titel ingensteds angives, er det vanskeligt at efterspore den. For at fralægge sig Forfatterflabet skrev Rosenkrands d. 17 Decb. s. A. til det theologiske Facultet, maastee som Svar paa en til ham stillet Forespørgsel, og afgav i dette Brev den Erklæring angaaende den omtalte Bog, at den vel indeholdt adskillige opbyggelige

Foredrag, som han fra Tid til anden havde holdt for sine Venner og Høvsinde, men disse vare trykte uden hans Vidende og Billie og ikke i en saadan Form, at han vilde anerkjende dem*). Disse Yttringer indeholde tillige et Bink om Rosenkrands's literære Virksomhed, der var af en ganske egen Art; ved en anden Leilighed, i et Brev til Cantsleren, yttre han sig saaledes besangaaende: „Jeg har i fast over tyve Aar meddeelt mange fromme Guds Vorn mine forskjellige Skrifter, som nu ere i deres Hænder i mange Riger og Lande, og hvoraf en Part allerede er paa andre Sprog udsatte; for kort siden har jeg til Holland udsendt adskillige Tractater, der ved Trykken at publicere“. Enkelte saadanne Tractater findes endnu i Haandskrift, saaledes en udførlig „Forflaring over Catechismus“), hvori Forfatteren udvifler det hele kristelige Lærebegreb; men da de fleste andre efter hans eget Udsagn ere udfomne anonymt i Udlandet, vil det nu være vanskeligt at finde dem. Dette fortjener dog af den Grund Dpmærksomhed, da der ellers er et paafaldende Misforhold mellem den overordentlige Anseelse, hvori Rosenkrands stod i den hele lærde Verden paa sin Tid, og de hoist ubetydelige Smaa skrifter, der sædvanlig anføres under hans Navn. Grunden til at han heller ad privat Wei søgte at udbrede sine Skrifter eller foretrak at lade dem trykke i Udlandet, var uden tvivl den, at han vilde undgaae Theologernes Censur, saa meget mere som han vidste, at man bevogtede hans literære Virksomhed med ængstelig Dpmærksomhed. Det var hans Hensigt at reformere hvad han kaldte den skolastiske Orthodori ved at rette enkelte Overdrivelser, som han meente

*) Disse tvende Breve findes i Hbft. paa Kgl. Bibl. Ole Kgl. Eml. 4. 1468 og 1471. Jfr. Pont. Ann. III. S. 803.

***) Kgl. Bibl. Thott'ske Eml. 4. 216.

at forefinde i den, og dette meente han bedst at naae ved paa denne Maade at omgaae Theologernes kritiske Gjennemsyn. I det nylig omtalte Brev til Kantøleren, hvori han netop besvarer en Paamindelse om ikke at lade noget trykke uden Censur, skriver han: „Skulde Theologi her i Riget endelig ville rette og dømme mine Bøger og Skrifter mere end andre udenlandske, da kunde det muligt hælde sig, at de noget ubi samme vilde casfere og skjænde, som jeg formedelst Guds egen Munds Ord og Aand er forsikket at være Sandhed, som og Gud selv haver velsignet mig i mit Herte. Jeg vil da lade Cantøleren selv og hver retsstaffen Guds Tjener dømme, om jeg ikke var en aabenbar Guds Fornægtere, der stammelig traadte Guds Naade og Kalb under Fødder“.*)

Hvad nu denne hans Reformation af den skolastiske Orthodoxi angaaer, da meente Rosenkrands ikke at staae ene her i Landet med denne Stræben, men paastod hos Jens Dinesen Jerfin navnlig i dennes Skrift: „Den sande Vej til det evige Liv“, at finde de samme Lærdomme foredragne. Det Særegne i hans Læremaade sees maaskee lettest ved at sætte Opmærksomheden paa den Levemaade, han selv førte og anbefalede sine Venner. Det var en regelbunden, klosterlig Tugt, han anbefalede, med stadig Kirkegang, stadige Morgen- og Aftenbønner i Hjemmet, flittige Almisser, regelmæssige Bøds- og Fastedage, og disse Gjærninger priste han saaledes, at han kun vilde tilkjende den Christenavnet, der levede paa en saadan Viis. Ifkun den, meente han, kalder Skriften retfærdig eller en ret Christen, der efter i Troen at have annammet Syndsforladelsen, af et oprigtigt Herte om end i al Skrøbelighed vandrer efter Herrens Anordninger; ikke som om

*) Dette Brev af 28 Dec. 1637 findes i Samlingen, Ole Rgl Eml. fol. 131.

Mennesket ved at øve dem erhvervede sig nogen Fortjeneste, men ved at øve dem i Troens Lydigbed, tilegnede han sig Christi Fortjeneste og var ved den retfærdig i sin Gjerning. Selv forklarer han sig simplest og tydeligst om den Værd, han tillægger Gjerningen paa følgende Maade: „Naar et Guds Barn af Præsten har erholdt Forsikring om sine Synders Forladelse, saa at han fuldkommen er i Naade og Venstab med sin Gud, og han derpaa fremstiller sig for Guds Ansigt at erholde den hellige Nadver — da er det min Tro og Bekjendelse, at saadan Gjerning, alligevel nogen mennefselig Skrøbelighed medfølger, dømmes for Guds Afsyn som efter hans Ord for vor Herres Skyld ret og retfærdig at være. Ligesaa naar Nogen, som ved Jesum Christum er i fuldkommen Naade og Venstab med Gud, med mueligst Flid og Andagt læser Guds hellige Ord, eller han efter Guds Bud indtræder i den hellige Egtestand, eller han fremstiller sine Børn til at fødes paany i det hellige Vandbad, eller han af et oprigtigt Hjerte over nogen Barmhjertigheds Gjerning mod sin trængende Næste; om ogsaa adskillige syndige Forseelser medfølge og vedhænge, saa blive disse skjulte af Christi Fortjeneste, og selve Gjerningerne, som formedelst Guds hellige Aand ere gjorte i Gud, blive for Guds Ansigt optagne som rette og retfærdige at være.“ Derpaa lægger Rosenkrands bestandig Bægten, at det er ved at øves i Troens Lydigbed, Gjerningerne erholde deres Værd, og han kom derved til at lære en Dobbeltbed i Retfærdiggjørelsen, saaledes at denne først bestod i Syndsforladelse, der annammedes ved Troen, men dertil maatte komme en Gjerningernes Retfærdiggjørelse, idet Gud antog vore i Troen øvede om end fra vor Side svage og usuldkomne Gjerninger for retfærdige og rene for Christi Skyld. Han kom derved i Udtrykkene til at nærme sig den romersk-katholske Læremaade, der ogsaa taler

om en dobbelt Retfærdiggjørelse; men han afviser bestandig denne Paralell, der af Modstanderne idelig paaberaabtes, da han taler om en tilregnet og ikke som Papisterne om en tilregnet Retfærdighed, en *justitia imputata* og ikke en *justitia infusa*. Saa vanskeligt det end er, med fornøden dialektisk Skarphed at opfatte det Giendommelige i Rosenfrands's Læremaade, lige saa let er det i Almindelighed at angive Hensigten dermed; men naar man vil karakterisere denne som en pietistisk Tendens, saa maa man ikke overse hans Forskiel fra den senere Pietisme, at det nemlig ikke er ved nogen Afsondring, men ved en aandelig og hjertelig Tilslutten til den kirkelige Gudstjeneste og det hele Menighedsliv, han vil fremme den kristelige Fromhed.

Naar Rosenfrands altsaa vil bekjæmpe den skolastiske Orthodori, saa forstaaer han derved alene den gjængse Skoleterminologi, saaledes som denne ved de symboliske Bøger havde fastsat sig, og paa ingen Maade den egentlig lutheriske Lærdom. Men derved fik han ogsaa den hele theologiske Skole til sine Modstandere, og efterat først Striden var vaft, vedblev han altid dristigere at udtale sig paa sin Maade, hvorfor ogsaa Skolens Modstand altid blev hæftigere og hæftigere. Hvad der først fremkaldte Striden var i og for sig en Ubetydelighed, saa at det synes som om Modstanderne kun havde ventet paa Leiligheden, da den lærde Ridder under sit eget Navn lod en Bog trykke, hvortil han end ikke selv var Forfatter. Tilfældigviis var han nemlig kommen i Besiddelse af et Haandskrift, der indeholdt opbyggelige Betragtninger, som den i Reformationstiden bekjendte Hertug Albert af Preussen havde nedskrevet. Han besluttede at lade dem trykke paa sin egen Bekostning i Aarhus 1636, under Navn af „Fürstenspiegel“, og Iedsagede dem med en udførlig Fortale, hvori han gjorde Rede for Skriftets Indhold. Her var det, han kortelig fremsatte sin Lærdom

om Retfærdiggjørelsen, vel ikke som sin men som en i Prentsen gjældende Være; at nemlig et syndigt Menneſte alene ved Troen paa Chriſti fyldeſtgjørende Fortjeneste bliver retfærdigt for Gud, ſamt at han dernæſt, eengang retfærdiggjort, kommer til at øve Gjerninger, der for den ſamme Chriſti Fortjenestes Skyld agtes og kjendes for retfærdige. Det var Stephan Klog i Flensborg, ſom derover forſt hørvede ſin Stemme mod Rosenkrands og beſtyldte ham for at hylde Papiſters, Socinianers og Arminianers Wildfarelſe om Gjerningernes Retfærdighed *); men neppe var Angrebet ſteet, førend han fik den hele theologiske Skole imod ſig. Paa Grund af Klog's Indſigeller henvendte Kongen ſig gjennem ſin Hofpræſt Winstrup, en Søn af den ældre ſjællandske Biſkop af ſamme Navn, til det-theologiske Facultet for at afæfte det en Erklæring. Dette beſtod dengang af Biſkop Hans Poulsen Keſen og dennes Søn Hans Hanſen Keſen, af Jeſper Brochmand og dennes Broder Hans Brochmand; Jeſper Brochmand var dengang tilfældigviis fraværende, men de øvrige afgave den forlangte Erklæring d. 18 Juli 1637**), hvori de vel miſbilligede Rosenkrands's Læremaade, uden dog at give Klog Medhold, da de indrømmede, at Rosenkrands ikke vilde gjøre fælles Sag med de af ham nævnte Branglærere, om han end synes tilføielig til at tillægge Menneſtets Gjerninger en vis Fortjenſtlighed. Brochmand følede hertil kort efter (d. 21 Oct. ſ. A.) ſin egen Erklæring***) i et vidtloſtigt Brev til Broderen, der ſom han ſelv ſiger er ſrevet temmelig forvirret, da han idet Hele synes tilføielig til at dømme mildere om de omtvistede Uttringer, men erklærer dog til Slut

*) Dette Klog's forſte Angreb er kun beſjendt af de senere Indlæg i Sagen.

***) Bent. Ann. IV. S. 281—88.

***) Zwergius, Sjæll. Clerest S. 188—200.

at forfremme Guds Ære, og med deres gudelige Exempel, sagtmodige Dingjængelse, Besøgelse i Husene, hellige Levnet og trostefulde Formaning deres Tilhøring at forbedre, og drage udaf denne Verdens Sikkerhed til sand Omvendelse og Aandens Enighed i Guds Frygt og en christelig Afærlighed; menende naar de i Kirkerne deres ordinair Prædiker holde og ellers sig ikke uti noget forsee, som man kan tale dem til for efter Ordinansen, Lov og Ret, at de da sikkerlig have bestgjort deres Embede.“ Derfor paalægges det Provsterne under Embeds Fortabelse at tilholde Præsterne at føre et anstændigt Levnet; at de ikke forfalde til Drik, at de ikke brænde Brændevin i deres Huse, at de ikke ligge paa Knæ og drifte Skaaler, at de ikke danser med Glas i Haand o. dsl. — Formaning til Skolerne er ligesaa alvorlig, men dog angaar den mindre Ungdommens sædelige Liv som hele Væremåden, hvorom Kongen allerede tidligere havde udtalt sig, da han forbyd Brugen af de hedenske Gudenavne. „Efter som det befindes, — hedder det i et Brev af 1 Oct. s. A. — at Skoleungdommen ganske forsømmelig undervises i Guds Ords Frygt, idet at fast derfor holdes, at det fornemste man uti Skolerne drive skal er Syrogene, men Gudsfrygtighed agtes som en Bisag; derfor ere de flur kolde og lade i deres Bestillinger, naar de komme til Kald, og søge mere deres eget Brød end Tilhørernes Salighed. Derfor skal Guds frygt og Børnelærdommen stadig øves og drives i Skolerne til Ungdommens Forfremmelse; Skolebørnenes Stolestader i Kirkerne skulle saa anordnes, at de kunne høre og see Præsten, og efter Gudstjenesten skulle de med Sagtmotighed, uden Slag eller Trusel overhøres i det, de have lært af Prædiken.“*)

Smitlertid døde Sjællands virksomme og nidkjære B

*) Pent. Ann 111. S. 277—78. Jf. Kall'ste Emf. 4. 472.

strop, den gamle Hans Poulsen Kesen d. 14 Sept. 1638 i sit 78de Aar. Er det end i de Aar, da han som Professor ved Universitetet bekjæmpede Calvinismen, at hans Virksomhed og Indflydelse er kjendeligst, saa viste han dog ogsaa som Bisshop den samme Hengivenhed for Luther og den lutherste Theologie, om end denne nu yttrede sig i en mere praktisk Retning, hvorom ogsaa hans mangfoldige Smaafrister fra den Tid bære Vidnesbyrd. Disse ere af en dobbelt Art enten katechetiske Anviisninger eller Bededagsterter, foranledigede ved de hyppig anordnede Bededage. Hvad de katechetiske angaaer, da indskrænke disse sig til Oversættelser af forskjellige af Luthers Smaafrister i den Retning, ledsagede med anbefalende Fortaler, og stadfæste saaledes det Ord, der siges at have været hans Mundheld: „Forglemmer jeg Dig, min kjære Luther, og din lille Catechismus, da blive min høire Haand forglemmt!“ Dog formaaede han heller ikke, saalidt som den Tids Theologer i det Hele, at tilegne sig Luthers folkelige Tone, og ingen af hans senere Skrifter vidne om, at han havde lært bedre end i sine tidligere Aar at udtrykke sig let og flydende paa Modersmaalet. Blandt sine Forgængere paa Bispestolen var det fornemmelig Peder Plades Navn, han omtalte med Ærefrygt og Kjærlighed, og søgte ved Udgivelsen af flere af dennes Smaafrister at opfriske hans Minde. Uden tvivl lededes han i denne sin Dom af den samme orthodoxe Iver, saa at han forbigik de mellem-liggende, fordi han ansaae dem for mere eller mindre besmittede ved calvinistiske Bidsfarelser. Han ønskede førend sin Død at hvile i Graven ved Peder Plades Side; dette Ønske blev ogsaa opfyldt, og Præsten ved Frue Kirke hædrede hans Minde ved i sin Tiigprædiken at sammestille hans Virksomhed i Menigheden med „Jojadae hellige Tjeneste“ *).

*) Zvergius, Esal Cler. S. 149—56.

Den ved Refens Død ledigblevne Bispestol, fortæller en senere Beretning, at Holger Rosenfrands ansøgte og med megen Iver søgte hos Kongen, men han vilde have den med samme Myndighed som Herre-Bisperne i den katolske Tid eller som de engelske Biskopper *). Endssøndt intet samtidigt Bidne beretter om dette paafaldende Skridt af den gamle Ridder, saa er det i og for sig rimeligt nok, at Rosenfrands kunde føle sig kaldet til at forestaae et saadant Embede. Men paa den anden Side er det ligesaa rimeligt, at Kongen aldrig vilde gaae ind paa en saadan Begjæring, der vilde medføre en væsentlig Forandring i de kirkelige Forhold, uden at det af den Grund er nødvendigt at antage, at Kongen nærede nogen Uvillie mod Rosenfrands enten for hans Udtrædelse af Rigsraadet eller for hans theologiske Fejle. Den Mand, hvem ikke blot Kongen udkårede til Refens Eftermand, men hvem ogsaa den sjællandske Geistlighed hædrede ved eenstemmig Valg, var Jesper Brochmand. De nærmeste Dinstændigheder ved dette Valg ere ofte omtalte. Strax efter Refens Død lod Kongen ved sin Canteler Brochmand underrette om, at han havde tiltænt ham Sjællands Bispestol, men herte vægrede sig ved at modtage Tilbudet og udbad sig som en kongelig Naade at Valget maatte foregaae efter Ordinantsen. Man kunde deri see en mafferet Ytring af Misfornøielse over at Kongen ofte paa egen Haand bestilte Biskopper uden at respectere Provsternes Valgret, hvilket vi nylig saae et Exempel paa ved Jersins Udnævnelse; men dog var det uden tvivl langt fra Brochmands Tanke. Han var for eenfoldig i sin Christendom til i den Forstand at staae paa Geistlighedens Rettigheder ligesom Landsherren; men han erkjendte fuldstændig det store Ansvar for Gud og Menigheden, som det nye

*) Jens Bircherods Dagbøger, ved Rolbeck, S. 120.

Embedet paalagde ham, og vilde derfor først forsikre sig om, at han ikke havde tilfueget sig det, men at et Guds Kald var udgaaet til ham. Derfor gif Kongen ogsaa ind paa hans Begjæring, og lod Provsterne samles til Valg i Roskilde, men da deres Stemmer ogsaa alle faarede Brochmand, bød Kongen ham d. 19 Jan. 1639 uden videre Undskyldning at paatage sig Embedet, hvorpaa han blev ordineret af Peder Winstrup, den tidligere omtalte Hofpræst, der lært iforveien (1638) ved Mads Jensen Medelfart's Død var bleven Biskop i Skaane. Netop medens Sagen forhandlede havde Brochmand den Sorg, at miste sin eneste Søn, en haabefuld ung Mand, der paa en Udelelandsreise beredte sig til at uddrage et Professorat i Hjemmet; da nu Bispestolen blev ham paanødt, skal han med sin fromme Hustru have gjort det Løfte at anvende det nye Embedes Indkomster til gudeligt Brug, saasom Gud havde velsignet dem, og givet dem desforuden hvad de behøvede*).

I det Foregaaende have vi kun havt Leilighed til at omtale Brochmand som lærd Theolog; derfor maa det her, da han som Biskop forties ind paa en mere praktisk Bane, ikke lades uomtalt, at han allerede tidligere havde godtgjort sin Evne og sit Kald til en folkelig Virksomhed. Under Navn af „Sabbathens Helliggjørelse d. e. Forklaring over alle Søndages Evangelier og Epistler“ udkom 1636 Brochmands berømte Postil, der senere er trykt i mangfoldige Dplag. Prædikerne ere, hvad allerede Titelen angiver, Forklaringer af Dagens Text saavel Evangelie som Epistelrækken, og allerede dette giver dem et væsentligt Fortrin, da derved Bibelordet i dens Simpelhed og Reenhed kommer til at træde langt Hædere frem end i

*) Børglum, Skell. Cler. S. 178 fgb. og 217.

Prædikener, der dreie sig om et bestemt Thema, der udvikles gennem behørig Afdelinger og Underafdelinger. Dette Fortrin er saameget mere at paastjonne paa en Tid, da Skoletheologien altid mere og mere udmagredes og udstyldes i Definitioner og Distinctioner i det Uendelige, medens Prædikenerne sædvanlig afgave et tro Gjenbillede hertil, saaledes at de skarpe Definitioner med behørig Afvisning af alle hæretiske Indsigelser, ogsaa i dem kom til at udgjøre Hovedsagen. Hermed staaer ogsaa et andet væsentligt Fortrin i visse Sammenhæng, og det er i sproglig Henseende. Medens alt hvad der paa den Tid blev skrevet paa Dansk, ligesom de kongelige Forordninger til de opbyggelige Smaastrifter, saaledes indvævedes i langtrukne latinske eller tydske Perioder og indsprængtes med en Mængde fremmede Ord, saa at det næsten blev usforstaaeligt, er Sproget derimod i disse Prædikener jævnt og simpelt, ligesom Udviklingen af de kristelige Lærdomme er klar og opbyggelig. Har man end ikke uden Føie anset over en altfor stor Bredde og Vidløftighed, over Mængden og Vilkaarligheden i Benyttelsen af de her ofte sammenhobede Bibelssteder, saa er det Feil, som dengang ikke føles, og de føles neppe endnu af den Læsekreds, for hvilken Bogen egentlig er bestemt. Derfor har ogsaa den kristelige Almue holdt fast ved Brochmands Postil endnu længe efter hans dogmatiske System var lagt paa Hylben i den lærde Skole, og den kan med Føie anses for at have været i den danske Menighed hvad Luthers egen Huuspostil var og er i hans Hjemstavn.

Hvad Brochmands bispelige Virksomhed angaaer, da fortsatte han ganske den Bane, Kesen havde betraadt, saa at der her ingen Forskiel er kjendelig. Paa Landemoderne formanede han idelig Præsterne til alvorlig Iver i deres Kald og til at undgaae al Overdaadighed i deres Levemaade saavel

i Klæder som i Mad og Drikke. Ved et Kongebrev af 29. Jan. 1639 formanedes Præsterne til noie at iagttage de anordnede Bededage, og blev tillige ved samme Leilighed en ny Kirketjeneste paabuden, der senere bestandig har vedligeholdt sig, nemlig alle Onsdagene i Fasten. „Paa det at den gemene Mand noget bedre maatte øves og vænnes til Gudsfrygt, da skal det saaledes anordnes, at Landsbypræsterne Fasten igjennem en Onsdag hver Uge af de sex Uger som for Dimmelugen kommer, skulle samle deres Tilhørere i Kirkerne, og da staaende paa Kirkegulvet give dem med saa Ord en kort Formaning“ *). Dette foranledigede Brochmand til at skrive en „Gudelig Underviisning om vor Herres og Frelsers Jesu Christi Pine og Død“, der udkom i Trykken 1644; han havde sammenskrevet den for at tjene til Anviisning for Landsbypræsterne ved Fastejenseten, ligesom Bisperne altid pleiede at gjøre, naar Bededage anordnedes eller anden fra det sædvanlige afvigende Kirketjeneste.

Godt Psalmesangen i Kirkerne angaaer, da havde allerede Refen søgt at fremme og hjælpe paa den, deels ved at rette de gamle Toner og selv lempe nye, da han var en stor Ynder af Musik, deels ved selv at digte nye Psalmer. Af disse er især hans Psalme om Dommens Dag: „Det er forviist paa Tide snart“ bekendt, og vidner om, at han idetmindste i enkelte Diebliske forstod at udtrykke sig varmt og fyndigt. Ogsaa i denne Henseende fulgte Brochmand Refens Bei, og stod ligesom denne i noie Forbindelse med Præsten i Slangstrup, Søren Poulsen Gullænder, der alt fra sin Barndom havde sysselsat sig med Psalmesangens Forbedring. Han var som Navnet tyder paa fra Gulland, og allerede medens han gik i Skole, kom han til at tænke over den

*) Subst. paa Kgl. Bibl. Kall'fte Sml. 4. 472.

rette Rimkunst; da hans Fader tit sang tydske Psalmer; og paastod at de vare bedre gjorte end vore egne. I sine Studenter Aar opholdt han sig i nogen Tid i Tydskland, hvorved han kom til at sande sin Faders Ord; men da han som Mand traadte i Embedsvirksomhed, først som Rector i Bordingborg, siden som Præst i Slangerup søgte han at anvende sine Erfaringer til Forbedring af den danske Rimkunst, hvilke Bestræbelser bragte ham i nærmere Bekjendtskab med Stiftets Biskopper*). Nogen Forandring i Kirkesangen stete der ogsaa i Brochmands Tid, da der paa Efteraars-Landemødet (1640) bekjendtgjordes, at de latinske Hymner, som Skolebørnene pleiede daglig at synge i Kirkerne, for Fremtiden skulde ombyttes med danske Sange, som Menighed kunde forstaae og opbygges ved**). Men Brochmand havde tænkt at gjøre noget mere; han sendte Søren Poulsen et Exemplar af Psalmebøger, hvori han havde sat et Kryds ved hver Psalmé, som efter hans Mening burde forandres, og Præsten var villig til at paatage sig Arbejdet, men det blev henliggende uden at komme i Brug. De mange nye Psalmer, der vare fremkomne siden Hans Thomesens autoriserede Psalmebog, bleve derfor dog ikke glemte eller upaaagtede; de driftige Boghandlere i Kiøbenhavn Joachim Volften, Chr. Casauben o. a. foranstaltede altid større og større Samlinger, og ved disse bleve mangfoldige nye Psalmer baade bekjendte i Menighedernes og sungne i Kirkerne.

Kongens Plan med Skolernes Forbedring ved Oprettelsen af Gymnasier eller Stiftsskoler, vilde heller ikke have nogen Fremgang som ovenfor omtalt; men da den stadigt lysfølsomme Regjeringen maa vi her endnu nævne komme

*) S. Poulsen G. Prosodia danica, eller den danske Rimekonst. 1671. Førtalen.

**). Pont. Ann. III. S. 320. Jfr. Kall'ske Eml. 4. 489.

tilbage til den. Instit i Lund og i Odense vare disse Stiftelser fuldstændig traadt i Virksomhed; i Roskilde var der gjort en Begyndelse, ved Ansættelse af tvende Professorer foruden Rectoren i Theologie, der nu ogsaa her blev Professor ved Gymnasiet; men i de sydske Capitel-Stæder, Ribe, Viborg og Aarhus, var derimod intet skeet, endstjondt de gjentagne Fundatset for disse Skoler (af 25 Octbr. 1636, af 7. (17) Nat 1639) betragter dem som allerede bestaaende. Ved den sidste af disse blev der ogsaa givet særskilt Instrukt om deres Oprettelse, men allerede det følgende Aar, den 13 Sept. 1640 blev der givet kongelig Befaling, ikke blot at fortsætte Arbejdet (Indretningen*), rimeligviis fordt man under Regeringens ständige Pengesforlegenhed havde andensteds Brug for de Canonikater ved Capitelne, af hvis Indkomster Professorerne skulde lønnes.

Et af de Mænd, der havde taget virksomst Deel i alt hvad der angik Kantslerens, døde Aaret efter Reisen, nemlig Kantsleren Christen Friis til Kragerup; han var en meget virksom Mand; ja man forekaster ham endog, at han var altfor virksom; havde man tidligere været altfor langsom og betænkkelig ved at foretage Forandringer i de gamle Love uden først at spørge Regeraadet, saa var han altid paa Kantslerens Haand med nye Forordninger. Til sidst kom han saaledes i Bane dermed, at han ved ethvert usædvanligt Tilfælde altid havde en Forordning færdig. Da Kongen mærkede det, kaldte han vænne ham af med det, og spurgte ham derfor hver Morgen, naar han kom op paa Slottet: hvilken Forordning har du haft drømt om den Nat? Derfor tilbød Kantsleren, at han vilde foranstalte en Samling af

*) Ulla, Stiftskolen i Viborg S. 208. Siberg, Afskrifter til Staden i Åhus II: S. 77 og 81.

alle i denne Konges Tid udgangne Kongebreve, hvilket Tilbud Kongen med Glæde tog imod. Han begyndte ogsaa paa Arbeidet, men døde inden det blev færdigt, og maatte overlade Fuldførelsen til sin Eftermand. Saaledes fremkom „Christian IV's store Reces af 1643“, hvis første Deel „Om Geistligheden og hvad dertil hører“ omfatter den kirkelige Lovgivning, og er af stor Bigtighed, da den næsten Ord til andet er gaaet over i „Danske Lov“. Hans Eftermand, Holger Rosenfrands's Svigerføn, Christen Thomesen Sehested, der længe havde arbeidet i Cancelliet, var ogsaa en brav og arbeidsom Mand; men da han savnede dygtige Medhjælpere, klagedes der dog over stor Uorden i Bestyrelsen i hans Tid*).

Netop som den gamle Kantøler døde, vaagnebe den Trætte paany, hvori Rosenfrands var indvillet med den theologiske Skole om de gode Gjeringers, eller bestemte den kirkelige Livs saliggjørende Betydning. Han havde fort forinden indgivet til Kongen en utførlig Apologie i to Dele, der skulde afvise alle de yttrede Betæneligheder, og synes at have havt til Følge, at der fra Regjeringens Side intet videre blev foretaget i Sagen**). Men til samme Tid havde han skrevet et privat Brev til Cantøleren, der indeholdt adskillige mindre vel overveiede Ytringer, og da dette Brev, uvidt hvordan, blev bekjendt i en videre Kred, vakte det Stormen paany. Han havde her, for at gjøre denne nærmere bekjendt med sin Lærdom, udtalt sig paa følgende Maade: „Det kan ethvert Guds Barn slaae sin Tid til, at, eftersom det ikke er en løs Nørelse, vor Herres Jesu Fortjeneste arbejder i ham, men Gud arbejder baade at ville og

*) Suhm, Ny Samlinger I. S. 9. 14.

**) Selve det Gremplar af denne Apologie, der blev overtaalt Kongen, findes Ole Kgl. Eml. fol. 125-26.

at fuldkomme: saa regnes det da altsammen for Guds Ansigt og Dom, og enhver bør altsaa at regne det lige efter Guds Begning og Dom, ligesaa høit som de Bunder og Saar og den dyre Fortjeneste regnes for Guds Afsyn, formedelst hvilken alene et Guds Barn er alt det, han er, lever alt det han lever, og haver Kraft til alt det han formaaer. Her skal ogsaa have saadan en Skat i strøbelige Leerfar, paa det at den overattes Skat og Kraft skal være Guds og ikke vor, og vi derfor forarbejde vor Salighed med Frygt og Bøvelse, efterdi det er Gud selv, der udretter i os baade det at ville og at fuldkomme^{*)}. Disse Ytringer vilde Rosenkrands rigtig nok ikke ganske vedkjende sig, og undskyldte dem med, at de vare nedskrevne i stor Hast, „medens den salig Mand's Tjener meget ilede med Gjensvar“; men om de end kunde misforstages, saa gaaender man dog let i dem Forfatterens sædvanlige Laadegang, naar der kun søies til, at „Guds Børns trolydige Gjerninger ikke have deres Værdighed af sig selv eller af deres egen Ufuldkommenhed, men af Jesu Christi Fortjeneste og Retfærdigheds Tilregnelse, der er deres Skjul og Dække for Guds Dom“. Denne Forklaring tilføier Rosenkrands selv i sit Forsvarsstrift: „Tro og Bekjendelse om alle Guds Børns trolydige Gjerningers Vignelse imod vor Herres Jesu Christi Bunder, Saar og dyre Fortjeneste^{**)}. Indledningen til denne Bekjendelse røber den bevægede Stemning, hvori Forfatteren skrev. „Efterfom jeg nu for alle udraabes, at jeg skulde være i den gudsbespottelige Mening, at Guds Børns Gjerninger skulde agtes ligesaa høit

*) Hnbst paa Kg. Bibl. Ole Rgl. Eml. 4. 1468.

***) Denne Bekjendelse findes fuldstændig hos Pont. (Ann. III. S. 290—94); men Tilfølgelsen er der noget forvirret, da Pont. har forverlet de tvende Cantolere, og ikke lagt Mærke til, at Christen Friis's nylige Død omtales i Skriftet.

som Jesu Christi Bunder, Saar og dyre Fortjeneste; saa vil jeg hermed kræve Gud til Vidne, at saadan ugubelig Mening er aldrig kommen i min Hu og Tanke; saasandt jeg vil have en naadig og barmhjertig Gud i Liv og Død, her og viderdelig". Men selv med den formildende Forklaring, hine Erklæring og forfattede et skarpt Modskrift imod dem, som dog findes, og kendes kun af Rosentrands's sidste Indlæg i Sagen, der har følgende vidtloftige Titel: „Min ensfoldige grundlige og høist nødige Erklæring og Undskyldning, imod hvis nogle af de kjøbenhavnske Theologer og Præster til min christelige „Tro og Bekjendelse osv.“, baade for Hø. Rgt. M. belaffe skjende og skjemme, saa ogsaa for alle øver det ganske Kongerige og andre omliggende Riger og Lande, udi allerfarligste Mistanke og Vanrøgte at være, have angivet og udspredt. 1642.“ *) Medens Striden tidliger blev ført paa Latin for Kongen og de lærde, saa blev den nu, ud mellem Alle, om end ingen af de verledte. Både kristne nogensteds blev trykte; hiin Erklæring blev Rosentrands's sidste Indlæg i Sagen, fordi hans Død kort efter afbrød dens videre Fortsættelse.

Under et Ophold i Kjøbenhavn blev den lærde Ridder pludselig syg, og kaldte da en af sine ældste Venner, Mag. Ole Bind, dengang Sognepræst ved S. Mariæ Kirke, til sig paa sin Sotteseng, og denne har i sin Prædiken over ham givet os en smuk Skildring af hans sidste Dødsbede. Strax da Præsten kom, begyndte den Syge at tale om sin nær forestaaende Død. „Bort Liv er skjult med Christo i Gud, — sagde han, — men dog allerede aabenbaret, og skal endmere aaben-

*) Indst. paa Kg. Bibl. Ole Rgt. Sm. C. 1470. Ny Rgt. Sm. fol. 30 v. fl. St.

bares; thi uanseet at det var svagt Bælt med os, saa var dog Guds Kraft mægtigst i vor Svaghed". Og Præsten opmuntrede ham til at holde hardt ved i Barmen som Jacob gjorde, da han strid med Gud, svarede den Gamle: "Jeg har stridt en god Strid, beholdt Troen og en god Samvittighed; nu finder jeg, at han holder hardt; jeg slipper ham ikke, for han holder altid Tro og Love, om vi end svigte." Og Bind forholdt ham Ezechiel's Ord, at Gud vil ingen Synders Død, svarede den Døende: "Ja! end ikke deres, som De!" Derpaa nød han Sacramentet i sine Kjæres Kreds, tog Afsted med dem alle og døde med det Suf: "Kom, Jesu, kom i Naade og Barmhjertighed!" (D. 28 Oct. 1642). Med Hensyn til hans theologiske Retning giver Bind ham det Vidnesbyrd: "Han havde altid den største Vederstyggelighed for al hætterst Lærdom, med hvad Navn den nævnes kan, og aldrig bekjendte sig til anden end den uforfalskede augsb. Conf., ihvad og en Part Lærde for nogen kort Tid siden han var Meninger, som han aldrig vedkjendte sig, har uforstyrligt og vrangelig villet tilskrive og tillægge"; besæden udtaler han sig med megen Barmhertighed om den Hensøvedes fromme Wandel og kristelige Gæmtilhed mod Skoler og de Fattige.

Den klosterlige Tugt, som Rosenkrands stræbte at indføre især paa de jydse Herregaarde, vedligeholdte sig længe. Saa vel hans Svigerføn Cantøleren Christen Sehested som hans Sønner, især Gunde og Jørgen Rosenkrands, fulgte trolig hans Spor, og syslede ligesom han gjerne med fromme, theologiske Betragtninger. Om end den Feide, der havde reist sig mellem ham og den theologiske Skole, ganske faldt hen ved hans Død, saa sporede dog endnu Estervirkningerne deraf, idetmindste stod den Anklage, der blev reist mod Præsten i Sevel i Ribe Stift, Jørgen Friis, ikke uden Sammenhæng dermed.

Jørgen Larsen Friis var en i sin Egn bekendt dygtig Præst, der var vel anseet af Alle, ogsaa af sin Herremand en Hr. Gyldestjerne til Stubbergaard. Denne samtalede ofte med ham, og da Friis, der ganske billigede Professorernes Forkastelse, af Rosenfrands's Lærdomme, engang ved en saadan Leilighed aabent udtalte sine Indvendinger mod dennes Skrifter, saa gav dette den første Anledning til Uenighed mellem Præsten og den herstabelige Familie. Kort efter døde Gyldestjerne, og hans Enke, Christine Juul, tog sit Ophold paa Stubbergaard, hvorved der var hyppigere Leilighed til Sammenstød. Denne Frue deelte ganske sin afdøde Egtemannes Verbødighed for Rosenfrands, og hendes Levemaade havde ganske det klosterlige Præg med regelbundne Fromhedsøvelser, daglige Bibelstimer, bestemte Fastedage o. s. v. *) Dette foranledigede Præsten til i sine Prædikener at tvære imod det pharisæiske Væsen, der vilde forringe Christi Fortjeneste, og dette mishagede Fruen meget, uden at hun dog yttrede sig derom. Engang viste hun Præsten en af sine Andagtsbøger, „Aandeligt Kustkammer“ af Bent Thorsen (1623), og bad ham sige sin Mening om denne. Dette var Friis strax villig til, og benyttede tillige Leiligheden til at udtale sig om de fromme Gjerningers Værd og Betydning, men tog sig ikke iagt for, at han derved lastede en Bøg, der havde gennemgaaet den sædvanlige Censur. Han fandt nemlig, at, skøndt Forfatteren udtalte sig varmt og opbyggeligt om vor Retfærdiggjørelse alene ved Christi Fortjeneste, saa lagde han dog saa megen Vægt paa Fortrydelsen af de begangne Synder, som om det var den, der erhvervede os Syndernes Forladelse. Det var dette Forhold mellem vor Fortrydelse over begangne Synder, og den i Troen og Daaben givne Syndsforladelse,

*) Til denne Fru Kristense Juul er Jerfns Skrift „Troens Kamp og Seier“ tillegnet.

der bestandig sysselsatte ham, og da han meente, at Foll vare tilbøielige til at tillægge Angeren og Bøden for stor Betydning, talte han ofte om, at hvad en Christen trænger til er kun et fornyet Tilfagn om den i Daaben givne Naade, og det saa stærkt, som om han ansaae Anger og Bød for uvæsentlige, naar kun Troen var der. — Biskop Burchard i Ribe, Jersfins Eftermand, blev underrettet om, at man havde Præsten i Sevel mistænkt for Branglærdom, og affordrede ham derfor en bestemt Erklæring. I denne forklarer han sig angaaende det omtvistede Punkt paa følgende Maade: „Voenitens er inderlig fornøden, thi er der ikke Hjertens Anger og Ruelse, da er det iffun Hyfleri med Troen; men herforuden troer jeg, at i den Time eller Dieblif, da Menneſter af Hjertet beffende deres Synder og bede om Syndsforladelse, er Gud strax tilrede med sin Naade.“ Den adelige Frues Misfornøielse med hans Lærdomme, lod ham ingen Ro; hun lod ham indskærvne for Landemodet, men Biskop Burchard var imidlertid død, og Erik Monrad indtog hans Plads for i Forening med tvende Stiftsbefalingsmænd at fælde Dom i Sagen. Dens Udfald var, at „Hr. Jørgen Friis ikke kunde herefter i denne Menighed frugtbarlig og til Opbyggelse prædike, for de store Forargelsers Skyld, som baade givne og tagne vare; først burde han offentlig og alvorlig afbede dem, og siden derfra stilles, med mindre hoie Dyrighed vil ham benaade.“ Jørgen Friis var som det stod til at vente ikke tilfreds med denne Dom, og henvendte sig i et Brev til det theologiske Facultet for at faae Sagen appelleret. „Herpaa har jeg arbeidet — skrev han i dette Brev — at efterdi Djævelen meest lægger sig efter den Artikel om Retfærdiggjørelsen at krænke, den da reen og eenfoldig i mine Tilhøreres Hjertes maatte aannemes og bevares, og Christus beholde Væren; saa haver jeg da til Voenitens, Beden og Fasten fornamet,

men herhos advaret, at man for den pharisæiske Mening sig nøie skulde tage vare“. Dette sit Ønske fik han forsaavidt opfyldt som der i Sept. 1643 blev sammenkaldt et Møde af Bisperne og de theologiske Professorer for at afgjøre om Landemødets Dom var grundet eller ikke. Af de indkaldte mødte kun tre: Hans Wittelsen fra Fyen, Anders Ringkjøbing fra Aalborg, Frants Rosenberg fra Viborg, foruden Brochmand og de theologiske Professorer: Hans Hansen Resen, Mads Poulsen Skandorph og Laurids Mortensen Skavenius. For denne Ret bleve Klagerne mod Jørgen Friis fremsatte og besvarede, hvorved han udtalte sin Værdom reent og uforbeholdent i saa stærke Udtryk som nogenfinde. Maastee havde han ventet at finde Medhold hos de Mænd, der nylig saa stærkt havde misbilliget Rosenkrands' Væremaade; men i saa Fald skulde han snart see sig bittert stuffet, Retten gav i alle Punkter Klagerne Medhold, at Friis's Værdom forlebede til en farlig, kjødelig Tryghed. Unægteligt er det, at mange af hans Udsagni faldt „meget haarde“, men ligesaa unægteligt, at Dommen faldt endnu haardere. Landemødets Kjendelse blev ikke blot bekræftet, men endog betydelig stærket, da Friis for stedse blev erklæret uværdig til at beklæde et Væremæde, og desuden blev det paalagt ham at tilbagekalde sine gruelige Bildfarelser, dersom han vilde have Ophold i Kongens Riger og Lande. Da den ulykkelige Mand imidlertid vægrede sig standhaftig ved at afgive den forlangte Gjentagelse, blev han uden videre ved Hindsetid det følgende Aar sat paa Bremerholm, fordømt til offentligt Arbeide. Dog formidledes hans Skjæbne atter; efter eet Aars Forløb blev han paa Kongens Forbøn atter frigiven, og gif kort efter til Kjøbenhavn for at lade sin Værdom prove af det derværende Facultet. Her erholdt han følgende Vidnesbyrd: „Vi have over tre Timer collegialiter holdt et Colloquium med ham, gjennemgaaet alle

capita accusationis, og forklarede han sig derover saaledes, at vi paa hans Ord og Forklaringer holde ham for en god, from, reen evangelist-lutherst Præst. Derfor ansøge vi ærbødigt alle fromme Herrer, at de ville med deres Befordring atter opreise denne Nedboiede til Guds Ære og hans Families Trost.“*) Neppe lader sig heller ved Betragtning af Sagen, den Formodning tilbageholde, at Klagerindens adelige Stand jo har havt Indflydelse paa dens Gang; thi kunde end Friis have fortjent en alvorlig Paamindelse, saa blev han dog aldrig overbevist om nogen Branglærdom, der kunde retfærdiggjøre de københavnske Theologers Dom. Længe varede det heller ikke, førend den dybt krænkede Mand i Sverrig atter fandt Ansættelse og Underhold, som Fædrelandet nægtede ham.**)

Den ulykkelige svenske Krig, der i Christian IV's Alderdoms Dage atter rev Danmark hen i Trediveaarskrigens Hvirvel, fornyede Mindet om den tydske Krigs Udelæggelser; men, da den var af en reent politisk Charakteer, vakte den ikke noget kirkeligt Røre. Biskop Brochmand forfattede: „Tvende Kirke-Skole og Huus-Bønner i denne farlige, sorgelige og besværlige Krigstid“***); og lod udgaae en „Formaning til Geistligheden i Sjællands Stift“ ledsaget af en ny i den Anledning forordnet Kirkebøn, som Biskoppen i Fyen Hans Wittelsen havde forfattet, der nedbad Himlens Straf over Fredens Forstyrreere. Et Beviis paa, at der dog ogsaa i disse Aar blev formanet alvorligt til Bød og Omvendelse,

*) Acten der Frau Christinen Juel wider den Prediger Georg Friis (Thottiske Sml. fol. 99). Beretningen er opsat af Jørgen Friis's Broder Mathies Friis, og ledsaget med mange Afskrifter og Dokumenter, der suldstændiggjøre Pont's Fremstilling: Ann. IV. S. 335—53.

***) Kenterbahl, theologisk Quartalskrift, 1839 S. 141.

****) Den Danske Psalmedigtning I. S. 322—24.

ler den bekjendte Prædiken, som Rosenfrands's Ven, Met Binde holdt i Frue Kirke. Den Djærthed, hvormed han la Synder, der gif i Svang ved Kongens Gaard, frænk mændene og disse klagede over Præsten for Kongen; lod ham kalde til sig, og Binde maatte da for ham g den Prædiken, han havde holdt i Kirken. Da den Hofpræst, Jacob Madsen, blev Biskop i Aarhus, i Kongen Binde dennes Plads og lod ham derfor Men Binde undskyldte sig for at modtage den kongelige I beviisning af tre Grunde; han kjendte ikke Hofmands han bar Kalot, og han talte Sandhed; men Kongen hertil, at det første kom det ikke an paa, hvad det andet kunde han gjerne tage tre Kalotter, og hvad det tredje netop var en saadan Mand, han søgte. Binde forblev fertid kun fort i denne Stilling, da han døde Aaret efter just som han skulde være Doctor i Theologien.*) I efterladt sig tvende Liggprædikener over Holger Rosen og dennes Datter Mette Rosenfrands, der var gift med Ieren Christen Thomsen Sehested; men i disse mærk ikke til Manden „med den skarpe Tunge“; tværtim taler han mildt og hærligt saavel om sin fordums Lo Belgjører som om hans nylig hensovede Datter.

I den gamle Konges sidste stormfulde Aar udh hyppig Kongebreve, der angik kirkelige Sager**); udtaler sig den samme Stræben, som havde besælet : under hans hele Regjering, nemlig at vække en alvorlig ryggt i Menighederne, uden at dog denne Iver forma holde Folk vaagne i aandelig Henseende. Det lyder som en tragicomist Ironi, naar han nu paa sine gaml

*) Iverglus, Sjæll. Cleresse S. 590—92.

***) Mellem disse ogsaa et mod den stilltende Udbelesse veren, af 2 Mai 1646 (Danske Magazin III. S. 128.)

gjærtagne Gange mag befale, at „der skal tilforordnes Ffolk, som kan gaae om i Kirkerne med lange Kjæppe til at slaae dem paa Hovedet med, som sove under Prædiken.“^{*)}; da det naturligviis snart maatte vise sig, at kunde Prædikanterne ikke længer holde Ffolk vaagne, saa kunde Kjæppene det endnu mindre.

Til samme Tid lod Kongen en ny Udgave af den danske Bibel foranstaltet, der udkom 1647 i Octav besørget af Hans Svane, der 1646 var bleven theologisk Professor. Dog havde han saagodtsom ingen Deel i Arbeidet. Det var af Bibels oversættelsen fra 1607, der denne Gang foranstaltedes et nyt Dplag; men de Forandringer, der her vare foretagne i Texten, Tilføielsen af Parallelsteder, oplysende Randglosser og Indledninger, alt dette hidrører neppe fra Svane, skjøndt Udgaven sædvanlig kom til at bære hans Navn. I Riigtalen over Resen siges det nemlig om denne: „han har siden paany fra Begyndelsen til Enden igjennemseet denne Bibel (fra 1607) og corrigeret, hvad der endnu kunde være forseet, hvilken saaledes ligger færdig til Trykken.“ Allerede dette lader formode, at det væsentlig er Resens Arbeide, der her er benyttet, og denne Formodning bestrkes ved et samtidigt Bidne, et Brev fra Dr. Bandal^{**}), saa at Svanes Andeel i denne Bibeloversættelse indskrænkede sig til at forestaae Udgivelsen og besørge Correkturen, hvilket sidste, som det senere viste sig, ikke var gjort med synderlig Noiagtighed. Denne Svanes eller som den ogsaa kaldes Christian IV's Bibel udkom iøvrigt i fire Dele.

I den kongelige Andeel af Slesvig og Holsten virkede Stephan Klop med Iver for at ordne Kirkeforfatningen,

^{*)} Forordning af 22 April 1645. Pont. Ann. IV. S. 374. Indstift paa Kgl. Bibl. Kallste Eml. 4. 472.

^{**}) J. Nøkker, Svanes Levnet; i Historisk Kalender I S. 295.

nærmest efter tydft Mynster. En Følge heraf var det, at Slesvig i kirkelig Henseende altid blev knyttet engere til Holsten, hvilket passede godt med Klog's fortydftende Bestræbelser, uden at dog selve Kirkeforfatningen dermed fjærnede sig betydeligt fra den i de øvrige danske Provindser herstende. Især efterat Hertug Frederik, den eventuelle Thronfølger, som Stadtholder havde taget sit Ophold i Flensborg, erholdt Klog i ham en kraftig Talsmand hos Kongen til at giennemføre sine Planer. I Sommeren 1646 holdt General-Superintendenten et Provstemøde i Rendsborg, hvor som det synes fær holsteeufte Provster vare tilstede, og hvormed han vilde fornye de gamle rendsborgske Synoder, der nu i over hundrede Aar ikke havde været holdte. Det var Klog's Plan, at for Fremtiden alle Provster skulde møde fra begge Hertugdømmerne, at Møderne skulde holdes aarlig, og udgjøre det øverste kirkelige Collegium, der besad saavel den lovgivende som dømmende Myndighed, naturligviis altid under Forbehold af Landsherrens Approbation. Nærmest maatte altsaa Synoden sammenstilles med Landemoderne i de andre danske Stifter, men dog var den væsentlig forskjellig fra disse derved, at dens Beslutninger sædvanlig erholdt kongelig Confirmation. Dette var ogsaa Tilfældet med den første Synodes, og da dens Beslutninger bekræftedes af Kongen i Oct. 1646, var ogsaa derved selve Synodalforfatningen bekræftet, som disse indeholdt. Naasaldende er det, at der indrømmedes Synoden en dømmende Myndighed, hvilken rigtignok ogsaa Landemoderne besad, da man netop for ti Aar siden i det Niemed havde dannet et Consistorium; men at man var saa rast til at gjøre Forandringer, lovede heller ikke den nye Synodal-Indretning nogen stadig Bestaaen, som den heller ikke fik. Det varede fire Aar, førend der atter blev holdt et saadant Møde, og dermed standsede de i lang Tid, indtil en Mand, der ganske

Ette Klog's Iver, optog Tanken paamy. *) Hvad selve Beslutningerne paa det første og vigtigste Møde angaaer, saa beholdt de dels Bestemmelser, der vare fremkaldte ved det hærregne i de slesvigiske Forhold, dels saadanne, der vare af en mere almindelig Charakter og heelt igjennem minde om de Bestemmelser, der for de øvrige danske Stifter vare tagne paa Biskpebødet i Kjøbenhavn 1829. Formaalet for disse var nemlig ved en strengere Tugt og et skarper Tilsyn at fremme alvorlig Sædelighed og kristelig Dplysning saavel blandt Præsterne som blandt Almuen. I det Diemed skulde der i hvert Provsti bestiftes underordnede Tilsynsmænd omkrent som Herredsprovster for at observere Præsternes *studia og mores*; og da Driffældighed hørte mellem de almindelige Laster, blev det fornemmeligt paalagt dem at paasee, at Præsterne ikke besøgte Kroer, eller i ordentlige Selskaber ikke bleve siddende til sidste Mand. Med Hensyn til Almuens kristelige Dplysning, erkjendte Synoden, at Skoler paa Landet vare høist nødvendige saaledes som de allerede vare indrettebde i Hlensborg-Amt, derfor maatte man finde paa en Udvei til at lønne Lærerne, for at Folk ligesom kunde tvinges til at sende deres Børn i Skole. De Unge maatte ikke stedes til Herrens Bord, førend de havde deres Catechismns inde, og derpaa ligesom vare blevne confirmerede eller indviede. Heller ikke maatte Folk blive ægteviede, førend de havde aflagt en lignende Prøve, da de ellers ikke kunde foregaae deres Børn med et kristeligt Exempel. For at vaage over Sædeligheden, bleve i hvert Sogn Censores eller Sogneraad bestiftede, der skulde gaae Præsten tilhaande med Formaning og Advarsler.**)

*) Burchardi, Ueber die Synoden in Schleswig und Holstein. Oldenburg 1837. S. 27.

***) Pont. Ann. IV. S. 381-84.

Hensyn til den kirkelige Tugt, men om de virkelig i Livet bleve gennemførte, maa henstaae uafgjort, da selve Synodals-Moderne, der dog skulde samle alle de enkelte Sognes og Provstiernes Bestræbelser, ikke bleve, som ovenfor bemærket, regelmæssig afholdte.

Som særskilt for Slesvig kunne vi derimod betragte alt hvad der i Synodens Bestemmelser angik Klagen over, at mangfoldige Secter, Menmonitter, Gjendobere, David-Georgianere o. A. snege sig ind i Landet, fornemmelig i Marskegnene. Især stilleres den sidste Sect som meget farlig, da den efter sit Valgsprog: *jura, perjura, secretum prodere noli* ikke tog i Betænkning at paatage sig et hvilket som helst falskt Skin. For at forebygge alle Tvistigheder om Læren for Fremtiden befalede en anden Forordning af 14 Aug. 1647, der er udstedt af Hertug Frederik i Kongens Ravn, at alle vorbende Præster skulde aflægge Eed paa Concordiebogen. „Vi ville alvorligt have Provsterne paalagt allevegne i disse Fyrstendømmer, ikke at stede nogen *Candidatus ministerii* til et Præsteembede, førend han har præsteret og aflagt *juramentum religionis* paa den augsborgske Confession, de schmalkaldiske Artikler, og isærdeleshed paa Concordieformlen; dernæst *juramentum fidelitatis*, som Skit er.“ *) Paa denne Maade vilde man altsaa sikke sig Præsternes Rettroenhed, men Klog opnaaede derved tillige at fremme sin Yndlingsplan, at ordne de slesvigiske Kirker som i hans Fædreland, uden at man dog kan sige, at de ved denne Foranstaltning fondredes mere fra den danske Kirke i det Hele, da ogsaa her Frederik II's skarpe Forbud mod denne Concordiebog for længe siden stiltiende var taget tilbage.

Den gamle Konge Christian IV, der snart i 60 Aar

*) Pent. Ann. IV. S. 386.

havde baaret Scepteret, døde mæt af Dage paa sit Slot, Rosenborg d. 28 Febr. 1648. Hans Skriftefater, Hofpræst Laurids Jacobsen Hindsholm, var hos ham ved hans Sotteseng, og formanede ham i en latinsk Tale til at fortroste sig til Guds Naade i Christo, hvortil den Døende svarede: „Tvil ikke derpaa“ eller „J tør ikke tvivle.“ — Ved opmærksomt at følge hans Styrelse af Kirken og Skolen bliver man idelig mindet om hans bekfendte Valgsprog: „Gudsfrygt er Rigets Styrke“, der kort og fyndigt udtaler den ledende Tanke i alle hans Anordninger. Hvor fromt og christeligt end denne Sætning lyder, saa er dens Mening dog nærmest, at Gudsfrygts Fremme er Regentens første Pligt, da det er ved den, han forskaffer sig lydige og dygtige Borgere, med andre Ord, den udtaler mere en politisk Grundsætning end personlig Religiositet. I denne Forstand er det ogsaa Christian IV's Regjering praktisk fortolker Sætningen, men netop fordi Religiositets Haandhævelse blev Regentens Pligt, derfor lægger Religiositeten sig stærkest for Dagen i Lovgivningen, og den hele statskirkelige Organisation blev saa fuldstændig gennemført som ingenfinde. Nu behøver man kun at tænke paa Stoffene i Kirkerne til at holde Folk vaagne, paa Gabestoffene udenfor Kirkedørene, med den fiernere Udsigt til Bremerholm eller til Landsforviisning for at tugte de Gjenstridige, og man vil let kunne see den hele Bygning i dens Karrikatur. Men derved maa det dog ikke glemmes, at den Dygtighed, Christian IV's Regjering udfoldede i alle Retninger, møder os ogsaa her; at en udmærket theologisk Skole stod ham trolig bi ved alle hans Foranstaltninger og stræbte efter Evne at rodfæste i Hjerterne den Gudsfrygt, som Kongen erkjendte var Rigets Styrke.

Paa den anden Side er det umiskjendeligt, at jo frommere og christeligere Lovene blive desto mere mattes og svækkes

det christelige Liv i Menighederne, og de evindelige Trætter om Rangen, der bleve førte i Christian IV's sidste Tid, saavel mellem Præsterne som mellem Kirkegjængerne om Stolestæderne, er et sørgeligt Bærsel om aandelig Tomhed. Den religiøse Gjæring i Gemytterne, der havde fremkaldt Trediveaarskrigen og som den atter vakte og nærede i sine første Aar, havde for længe siden udkæmpet sig, førend den langvarige og ødelæggende Krig var bragt til Ende. Man havde under Striden glemt hvad der fra først af strebes om, hvilket saavel den franske Indblanding som Torstensons Angreb paa Danmark noksom beviste, og hvad der voldte Banstuelighed ved den endelige Afgjørelse var ikke Ordningen af de forskjellige Confessioners, men de forskjellige Staters indbyrdes Forhold, ligesom det der sysselsatte Folkene var ikke religiøse Spørgsmaal, men Brydning og Trætte mellem de forskjellige Stænder. Dette var ogsaa Tilfældet hertilands, og i samme Grad som ulykkelige Krige svækkede Regjeringen, i samme Grad vorte saavel Utilfredsgheden mod den regjerende Stand som Modet til at udtale sin Utilfredsghed. Hvad der fornemmelig vakte Geistlighedens Misnoie, er i det Foregaaende oftere omtalt. Adelens Indflydelse paa kirkelige Sagers Behandling var under Christian IV's Regjering bestandig tiltaget, og dermed Bispers og Præsters Afhængighed af Leenmænd og Herremænd; Adelen's Tiendestribed havde idelig været Gjenstand for Klage og dog vidste den ikke blot at værne om denne anmassede Rettighed men endog at udvide den. Mange Stæder havde den efterhaanden tilvendt sig Kirkenes Tiende og øvrige Indkomster, rigtignok imod at afholde de nødvendige Udgifter. Patronatsretten, der tidligere kun havde bestaaet i Ret til at kalde Præst, kom nu til at involvere en Eiendomsret over Kirken, hvorfor Necessen af 1643 betragter det som identisk "at have *jura patronatus*"

eller „at være forlenet med Kirkenes Indkomme“^{*)} — Dog var det den studerende Ungdom, der lydeligt yttrede denne Misforholdelse, og der fortælles flere Exempler derpaa fra den sidste ulykkelige svenske Krig. En Student Fred. Osvald havde i et Brev til sine Slægtinge i Hjemmet omtalt som et almindeligt Rygte, at „vor danske Adel studerede ifkun derpaa, at de kunde faa Magten og drive Kongen af Landet, saa ville de være deres egne Herrer som de udi Sverrige item de Hollandste Herrer“; men for disse Ytringer maatte han haardt undgaae, da hans Breve bleve fremlagte i Retten, og han straffet ikke alene med Relegation, men endog med *perpetua exclusione cum ignominia.*^{**)} Ved samme Tid fremkom Rigens Kantoler for Konfistoriet med Klager over, „hvoreledes Studenterne stulle sig usinligen mod Adelsstand forholde med usømmelige Ord og Bedernavne (det bekendte „Daremand“ for „Herremænd“), med Raaben af Vinbuerne efter Adelen paa Gaden og med Stene at slaae efter Adelen; hvoreledes Studenter, som ligge udi Borgernes Huse med deres Ord og onde Exempel stulle være Uarsag og Anledere til adskillig Spot, som af Borgerstanden mod Adelsstanden sees.“ Biskopen og Professorene afsviste Klagerne som ubefoiede da det først bestemte maatte bevises, hvo der havde gjort sig skyldig i sige Forseelser.^{***)} Sagen blev heller ikke forfulgt videre, men afgiver dog et utvetydeligt Vidnesbyrd om den mellem Ungdommen herskende Stemning.

Under saadanne Forhold var Biskop Brochmand's Stilling overordentlig vanskelig. Adelsens Misbrug af Patronatsretten, naar den enten ligesrem folgte Kaldet eller dog

*) Eml. G. I. Engelstoft. Om Patronatet. Theol. Tidst VI. 2. S. 71—82.

**) Ry danske Magazin. IV. S. 209—15.

***) Ryerup, Kjøbenhavn's Universitets Historie S. 106.

søgte at tilvende sig ulovlige Fordele, maatte det nærmest være Bispernes Hverv at paatale, og Brochmand paadrog sig der ved mange Ubehageligheder. Der fortælles, at en adelig Herre mand, som af den Grund var bleven vred paa ham, gav en gang sin Tjener Befaling, da han mødte Biskoppen paa Gaden, at følge ham hjem med Grovheder og Skældords. Tjeneren stammede sig ved at udføre dette Hverv men gjorde det dog, og Brochmand taalte det med den største Kølighed. Da de endelig stilledes, bad Brochmand ham hjælpe sin Herre, og gav ham en Specie for hans Uleilighed. *) — Af betænkeli gere Følger for ham, var derimod den Trætte, hvori han med alle de theologiske Professorere netop ved den gamle Konges Død blev indviklet med det mægtigste Adelsparti nemlig med Grev Ulfeld og alle Christine Kunsts Børn. Sammenhængen i denne Sag er ikke rigtig klar, her saameget seer man, at den var foranlediget ved en Betænkning, hvori Theologerne havde holdt med Kongen imod Kirke og hendes Børn, men uden at man kjender de Bæ væggrunde, der ledede dem til dette Skridt. Dog havde Brochmand i denne Sag mægtige Venner; Rantsleren Christen Sehested fik et Forlig bragt tilveie, der rigtignok var meget ydmygende for Theologerne, da de maatte bede om Tilgivelse for hvad de i hiin Betænkning af Misforstand og Ubetænkksomhed havde skrevet **); men end ikke dermed var den stolte Ulfeld tilfredsstillet, og længe varede det ikke, førend hans Brede under Dina Vinhofvers bekjendte Proces fik ny Røring. Vel var denne Strid mere af en reent personlig Charakter; det var Ulfeld, der forfulgte den gamle Biskop med et uforsonligt Had; men desuagtet har den uden tvivl ikke

*) Treschow, Jubellærere. S. 75. 76.

***) Paus, Grev Ulfelds Levnet I. S. 172 fgb.

lidet bidraget til hos Brochmands Venner at nære Hædet mod den Stand, hvis mægtigste Talsmand Ulfeld var.

Kort førend sin Død havde den gamle Konge sammenskabt Rigens Stænder; „Rigens Raad, Ridderstab og Adel saa mange sig fri og frelse kjendes, Bisper samt Capitter og det ganske Cleresi, desligeſte Kjøbmænd og Borgerſkabet“, til det foreſtaaende Kongevalg. „Efterſom — hedder det i Brevet — menige Indbyggere, ſom ſaadan Handling vedkommer, ikke laare for Landets Storhed beqvemmelig dertil forſkrives, ſom vi ellers gjerne havde ſeet, da bede vi, at I Eders fuldmægtig Udſtad med noiagtig Fuldmagt lader møde i Kjøbenhavn d. 17 April.“ *) Biſkopperne mødte tilligemed enkelte Provſter fra hvert Stift ſom Geiſtlighedens fuldmægtige Udſtad, og Valget foregik, efterat den gamle Konge imidlertid var død, paa den berammede Dag. I det Valgbrev af 17 April 1648, hvori Biſperne ſom „ſamtlige menige Provſters og Præſters fuldmægtige“ laarede Hertug Frederik, havde de til Erklæring om deres Valg ſoiet abſillige Begjæring. Saaledes androge de paa, at „Kongen vilde holde over den rette rene Guds Ords Lærdom befattet i den Augb. Conf. A. 1530, og alt afværge, ſom kan giue Anledning til falſk Lærdom“; ſamt at „Standen og dens Friheder herefter maatte blive uforkrænke.“ Og til diſſe almindelige Begjæringere vare der ſoiet tre ſpecielle: 1) at der for de Præſteſkab, ſom findes for ringe, maatte tænkes paa Midde, hvorledes de kunde til Nødtørft forſørges efter Ordinantſen; 2) at der maatte findes Midde, hvorledes fattige og nødtørftige Præſteentere kunde blive underholdte; 3) at den Contribution, ſom aarlig fordres af Præſterne, maatte forlindres, naar diſſe Riger ved Guds Hjælp bliver ſat i bedre Stand, og Præſterne forhjælpes til

*) Aftiſkyffer udg. af Kjøbenhavns literære Selskab I. S. 12—13 Jfr. Høft paa Rg. Bibl. Kallſte Sml. 4. 489.

at nyde den Immunitet, som Ordinantsen dem tilholder.“^{*)} Hvad det sidste Punkt angaaer, da blev der ikke taget videre Hensyn til det; Rigets vorende Nød gjorde bestandig nye Paalæg nødvendige, og om end nu, da Geistligheden optraadte som særskilt Rigsstand, den Form sædvanlig blev iagttaget, at den selv vedtog Skatten, saa blev dog Byrden betragtet altid mere trykkende. Ved det andet Punkt blev Tanken om geistlige Enkelsæder først bragt paa Dmtale, men for Diebliffet vare Forholdene ikke saaledes, at der kunde gøres noget for dens Iværksættelse.

I den Haandfæstning, Frederik III ved Valget maatte understrive, mærker man ogsaa nok Spor af Geistlighedens Valgbrev, naar der til det, hvori Kongen lover at haandhæve den sande Religion, blev føiet det Forbud: „ikke at tilstede, at nogen, som sig her i Rigerne at bygge og bo nedsette, maa have Frihed til anden Religions Exercitium at bruge, end den som nu brugelig er“ hvorved altsaa al Tanke om Religionsfrihed blev forbudt i Rigets Grundlov. Iøvrigt vare de saa Sætninger, der angik Kirker og Skoler gjentagne uforandrede. Ogsaa Capitelne skulde fremdeles holdes ved Magt, men naar der tilføies, at Prælaturer og Kancellidømmer ikke maatte forlenes til andre end de, „som enten udi Cleresiet, Staten eller Militien Riget nogen god og nyttig Tjeneste kunde gjøre“, ^{**)} da var der dermed ligefrem sagt, at disse Stiftelser ganske havde mistet deres kirkelige Character, og bleve anvendte isfæng til Embedsmænds Lønning eller som en kongelig Gunstbeviiisning.

Hvad Geistlighedens økonomiske Stilling angaaer, da havde Standen i det Hele vist ingen Grund til Klage. I sær

*) Hndst paa Kg. Bibl. Thottske Embl. 4. 1634.

***) Afstykker udg. af Tyens Stifts llt. Selskab II. S. 81. 90.

vare Bispernes Indtægter meget betydelige, hvorved de bleve satte istand til at skjænke betydelige Gaver til Skoler og de Fattige, og dog efterlade sig anseelig Formue. Hans Niffelsen i Fyen efterlod sig saaledes ved sin Død (1651) 30,000 Rdl. foruden en Mængde Solv, og dog havde han i sit Liv altid vist en rundhaandet Velgjørenhed mod Trængende. Foruden Embedets Indkomster havde Bisperne ikke sjælden et eller andet Canonikat i Forlening; saaledes havde Broghmand eet i Lund og eet i Roskilde*); og dertil vare de hyppige og vidtløftige Liigprædikener over afdøde adelige Herrer eller Fruer en ganske betydelig Indtægt saavel for dem som for de meest anseete Geistlige, da Betalingen for en saadan Liigprædiken var en Solvofande paa 100 Løb med 100 Specier i foruden Sportler i Mad og Drikke**). Dette gjælder vel nærmest Bisperne og de fornemmere Geistlige, men dog kunde Præsterne i Almindelighed vist heller ikke klage, hvorfor ogsaa Kongen lod dem vide, da de paany fremkom med Begjæring, „at Præstestabet hertilands var saa rigelig forsynet med Indkomster som i noget andet protestantisk Land“, og mindede dem tillige om, „at der for nogle Aar siden i hans høisalig Fr. Faders Tid var forskaffet de trængende Præster en mærkelig Forbedring i deres Indtægter, efter Bispernes afgivne Erklæring“. Desuagtet anordnede Kongen i det samme Brev, der indeholder hine Ytringer, af 7 Dec. 1648, en ny Undersøgelse, for at blive forstaaet i Fremtiden for det daglige Overhæng, med Tilføiende, at „hvis dette ikke hjælper, blive vi nødte til at træffe den Anordning, at naar Nogen for Fremtiden søger et Præstekald, maa han iforveien erklære, om han vil tage til Takke med dets Indkomster“***).

*) Zwergins Sjæll. Aler. S. 178—79.

***) Bloch, Fyens Geistlighed, 1. S. 101.

***) Pont. Ann. IV S. 343 fgd.

mand Rækken af hans dogmatisk-polemiske Skrifter; medens han kun har udgivet eet eneste eregetisk Arbejde, en Fortolkning af Jakobs Brev (1641)*). Han har tilegnet den til Præsterne i sit Stift for at lære dem at forlige Jakobs Lærmaade med Pauli, de fromme Gjæringer med den levende Tro, og den udfom netop under Feiden med Rosenfrands, maastee for at forebygge Misforstaaelser af hans Indsigelse mod dennes Lære. Hos Brodmand var til alle Tider den umiddelbar religiøse Interesse saa levende, at han i sine lærde Værker ikke blot vilde prunke med sin Værdom, men fornemmelig tilsigtede Andres Dplysning, og derved vandt han ogsaa lettere Styrke til at beherske sit Stof. Som denne Interesse svækkedes, traadte den lærde Forsængelighed ret frem, og det var som kappedes man kun om at kunne overbyde hinanden i Maaften af brogede Citater. For en saadan Videnskabelighed maatte Studiet af de jødiske Rabbiners Skrifter med Hensyn til det gamle Test. indeholde uudtømmelige Miner, hvilke ogsaa flittigt bleve benyttede, ligesom i det Hele de orientalske Sprog vedblev at være Tidens Unglingsstudium. Det tilregnedes Hans Svane som Fortjeneste først at have gjort sine Landsmænd bekendt med den Rabbiniske Litteratur, og han benyttede selv disse Kilder saaledes, at han kunde tilbringe 11 Aar med Forelæsninger over Propheten Daniel, som han senere udgav i to tykke Folio-Bind**). Hvad man beundrede paa den høie Skole som den rette lærde Videnskabelighed, søgte man naturligviis i de mindre Skoler at lægge en god Grundvold til, ved at overlæsse Børnenes Huskommelse med en Masse forskjelligartet Stof. Det er i

*) Først længe efter Forfatterens Død udkom hans *Commentarius in epist. ad Hebræos*. 1706.

***) Jfr. Jens Neller, *Evanes Levnet* i historisk Kalender I, S. 291—93.

denne Henseende Hans Ravn rober et sundere Blik, naar han misbilliger denne mekaniske Ranselæsning i Skolerne, som dog snarere tiltog end aftog efter hans Tid. „At *præcepta artium* læres udenad — skriver han i den nylig nævnte Betænkning — det er saare godt, og det kan Ingen have noget imod; men at lære hele Autores eller hele Bøger i Autores udenad, det erklærer jeg for unyttigt og umueligt; unyttigt fordi det glemmes saa sige det er lært, og tjener kun til at bebyrde Hufommelsen paa Dømmekraftens Beføstning, umueligt er det ogsaa for mange Disciple Jeg har havt Disciple, som nu ere anseete Mænd, der ikke engang har kunnet lære at opramse Catechismus udenad; men derfor burde de dog ikke have været forviste fra Skolen, ligesaa lidt som Lærerne derfor burde høre ikke“.

Ved en lille theologisk Feide, der førtes i disse Aar, blive vi bekendte med nogle af den Tids yngre Vitenskabsmænd. En ung Mathematiker Wilhelm Lange udgav under sin Udenlandsreise en Bog, som han kaldte „*De annis Christi*“ trykt i Leyden 1649 i to Dele. Den første Deel indeholder historisk-mathematisk Undersøgelse om de forskjellige Folkeslags Tidsregning; i den anden Deel beskæftiger han sig med Chronologien i Jesu Liv, hvorved han følger Johannes-Evangeliet, og kommer derved til flere fra den gjængse Mening afvigende Resultater, blandt andre til det, at Herrens Korsfæstelsedag var en Torsdag og ikke en Fredag. Udentviol var det disse Afvigelse, der gjorde Consistoriet betænkeligt ved at antage ham det følgende Aar til Professor i Mathematik ved Universitetet, hvortil han var udenævnt; men da Lange uden Bægning understreved den affordrede Forpligtelse paa den augsborgske Confession, faldt hine Betænkeligheder bort*). Des-

*) Pont. Ann. IV. S. 407.

uagtet forbleve Lange's dristige Paastande ikke uimodsagte. En ung Theolog, Johan Bandal, som dengang befandt sig paa sin Udenlandsreise og som kort efter sin Hjemkomst blev theologisk Professor, lod i Leipzig trykke en *„Diatriben de feria passionis et triduo mortis Christi adv. Wilhelm Lange“* 1651; han søgte heri, med slittig Benyttelse af de orientalske Oversættelser af N. T. samt af Rabbinernes Skrifter, at gjendrive Lange's i den hele lærde Verden forfæstede Meninger. Men dennes Paastande havde ogsaa udenfor de Lærdes Kreds vakt Opmærksomhed, og derfor forsøgte en Præst i Roskilde, Enevold Nielsen Randulph i et særskilt Skrift at oplyse Folk om Sagens Sammenhæng. „En ganske unødigt og unyttigt Controvers er moveret — skriver han i Fortalen til sit „Beviis for at Christus er piint og korsfæstet ikke en Torsdag men en Fredag“ (1651) — hvorover mange enfoldige Folk skulle være bleven i deres Sind ikke lidet perturberet og forvirret; thi, enddog at denne Tvist egentlig ikke angaaer nogen Hoved-Artikel i vor christelige Tro, saa vil dog menige Almue det ikke saaledes forstaa, og veed ikke heller saadan Understeed at gjøre“. Lange fandt sig ikke besejret til at komme med noget Gjensvar, ligesom han senere bestandigt vogtede sig for at komme ind paa det theologiske Gebeet.

Sjællands Biskop, den ærværdige Biskop Brochmand nærmede sig sin Oplosnings Stund. Corstis Ulfelds og hans Benner's Had voldte ham i hans sidste Leveaar mange Krænkelser, men han fandt Opreisning i sin Konges Agtelse og udmærkede Gunst, der ikke sjælden besøgte Bispen i hans Hjem og underholdt sig i flere Timer med ham. Brochmand var selv barnløs, men han var bestandigt omgivet af yngre Mænd saavel adelige som borgerlige, hvis Dannelse og Udvælsning han havde Tilsyn med. Mellem disse var ogsaa

Viintappers-Sønner Peter Schumacher, en Slægting af Brochmand, som havde taget ham i sit Huus, efterat han havde mistet sin Fader, og her var Kongen først bleven opmærksom paa den unge Mand's udmærkede Gaver, der siden under Navn af Griffensfeld kom til at spille en glimrende Rolle i Fædrelandets Historie. — Brochmands Helse ledede ham næsten et halvt Aar til Sygeleiet; i den Tid nød han tvende Gange Herrens Nadver med freidig Tro, og sysselsatte sig bestandig med gudelige Betragtninger. Henimod Paaste 1652 forværredes Sygdommen; en Dag laae han stille og hensunken, og da man spurgte, om han ikke vilde tale, svarede han: „Jeg holder et helligt og hemmeligt Samqvem med min Gud og Frelser; jeg taler med ham, jeg faaer Svar af ham og har jeg faaet dette Svar, at jeg først skal igjennemtrage med ham en bedrovelig Kvangfredag, men derpaa skal følge en ærefuld Paaste, som jeg forvisses om at skulle holde med ham i hans Rige“. Under de hæftigste Smerter hentæredes hans Legems Kræfter, men hans Hjerte var fuldt af Trost og Haab; han tog under Taarer hjærlig Afsked fra sin trofaste Hustru og sine nære Frænder, og hengav sig atter til stille Betragtninger. Paastesøndag viste sig alle Tegn paa den nærførestaaende Død; kort for sit Endeligt tillukkede han selv sine Dine, signede sig med Korsets Tegns, og sukkede: „kom ja kom snart Herre Jesu!“ hvorpaa han, som det var ham bebudet, henslumrede blidt og roligt Paaste-Mandag om Morgenen*). — Saaledes indgik den Mand til den evige Hvile, der var den ypperste og varmeste Talsmand for sin Tids Christelighed; og med al hans skarpe dogmatiske Ubsielighed, med al hans statskirkelige

*) En Skildring af Brochmands Levnet og fornemmelig af hans sidste Diebliske, blev seiet som Indledning til de senere Udgaver af hans Postil.

Haardtbed maa ogsaa den kommende Tid nævne hans Navn med Ærbødighed og Høiagtelse. Det blev ved hans Død almindelig erkjendt, at Fædrelandet i ham mistede sin navnkundigste Videnskabsmand, sin dybsindigste Theolog, sin nidkjæreste Biskop; Stiftets Provster og Præster henbare hans Riste til hans Hvilested i Frue Kirke, og Høiskolen afholdt en Sørgefest for at hædre hans Minde. — Erik Lorm, Provst ved Fruekirke, holdt Liigtalen over den Hensøvede, og han vilde siden lade den trykke; men Brochmands Brodersønner gjorde Indsigelse herimod uist af hvad Grund, hvorfor Trykningen standsede for Bærket var færdigt. Desuagtet udfom dog enkelte af de ufuldførte Exemplarer, men ingen af dem ere bevarede til vor Tid *).

Efter Brochmands Død hvilede der en foranderlig Skjæbne over Bispevalget, indtil det traf den Mand, der syntes udseet til det. Først blev der anordnet Valg efter Ordinantsen, og det traf den ældste theologiske Professor, Hans Hansen Resen; men inden eet Aar var omme, laa han allerede i Graven. Nu tiltog Kongen sig, som tidligere var sædvanligt, Kaldsretten, og tilbød Biskoppen i Aarhus, Jakob Madsen, den ledige Bispestol; men han afflog det paa Grund af Svagelighed, hvorpaa der atter blev anordnet Valg. Det faldt denne Gang paa Laurids Mortensen Skarvenius, den ældste theologiske Professor efter Resen's Død; men han beklædte det kun i to Aar, da han døde i Roskilde, hvorhen han var reist for at overvære Landemødet. Endelig blev (1655) den Mand beskiftet, som ret egentlig var Frederik III's Biskop, Hans Hansen Svane eller Swaningius, som nu ogsaa stod for Tour, da han var ældste Professor efter sine tvende Formænds Afgang. Denne Mand

*) Treschow, Jubellærere. S. 69—70.

er bleven meget forskjellig bedømt; medens samtidige Forfattere sædvanlig ere meget ødsle med Lovtaler over ham, saa lærer man ham at kjende fra en anden Side ved at tage Hensyn til de haandstrevne Efterretninger, der ere komne til os fra hiin Tid. Unægteligt er det, at han var mere Statsmand end Biskop, men netop en saadan Mand passede til de Tidens Forhold. Da Geistligheden havde begyndt som en særskilt Riggsstand at tage saa virksom Deel i de borgerlige Conflikter, var netop Svane en Mand, der egnede sig til at gaae i Spidsen. Selv i hans lærde Værker var Politiken det, der interesserede ham meest, og i Fortalen til sin lærde Commentar til Daniel anpriser han Bibelens Studium som en god Veiledning i Statsstyrelsen ligesaa fuldt som Plato's og Aristoteles' Skrifter. Han var en klog og smidig Hofmand, der forstod fuldkommen at vinde sin Konges Gunst; men han besad ogsaa Gaver til at lede Folkstemningen, og vidste at gribe det gunstige Dieblis til at gjøre sine Anstuelser gjældende. Derfor vandt han en saa stor Indflydelse paa Fædrelandets politiske Forhold som ingen anden Biskop, men her, hvor vi sysselsætte os med den kirkelige Udvikling, bliver Svane kun af underordnet Betydning.

Under den almindelige Egegyldighed for de kirkelige Spørgsmaal antog Eftervirkningen af den tidligere religiøse Iver tildeels en separatistisk Charakter. Som en saadan Eftervirkning kunne vi nemlig betragte det Nøre, Niels Svendsen Krønike — eller som han paa Latin skrev sig *Chronicius* eller *Chronius*, — vakte først i Christiania senere i Kjøbenhavn. Skjøndt Niels Svendsen i disse Aar tiltraf sig en ikke ringe Opmærksomhed, er hans Livsforhold dog temmelig ubekjendte. Han var gift med Marie Jerfin, en Datter af den i det Foregaaende ofte nævnte Biskop i Ribe, og dette lader formode, at han i sine tidligere Aar har staaet

i Forbindelse med denne Mand, hos hvem den religiøse Iver havde antaget en stærkt pietistisk Farve. Svendsen blev Rector i Christiania 1639, altsaa ved den Tid da Skolen i denne By skulde ombannes til Gymnasium, hvilket later formode, at han befad en meer end almindelig theologisk Dannelse. Saa snart han var kommen til Byen, yttrede sig strax hans fanatiste Iver. Der strømmede altid en stor Mængde til Kirke, naar han prædikede, og Byens Præster bevogete ham med mistænkkelige Blik, da de troede sig fornærmede, naar han talte om „Satans Apostle, sladdrende Papagøier, Hunde, som lade sig Munden stoppe ved et Stykke Kjød“ osv., Udtryk, hvormed han i Almindelighed revsede Statskirkens Præster. Det varede heller ikke længe, førend der blev indgivet Klager over ham, at han ikke påseede sit Rectorat men befattede sig med Prædikeembedet, som han ikke var kaldet til. Provsten i Christiania, Troels Nielsen, var hans ivrigste Modstander. Desuagtet beholdt han dog i tolv Aar sit Embede, og i denne Tid finde vi ham hyppig paa Reiser, maaskee for at besøge ligesindede Venner. Under et saadant Ophold i Kjøbenhavn blev Sagen mellem ham og Christiania-Præstestab foretaget for Universitets-Consistoriet; men den kunde ikke her finde sin Afgjørelse. Derfor blev der d. 21 Sept. 1651 i Christiania nedsat en overordentlig Ret, bestaaende af Statholderen i Norge, og Biskoppen i Stavanger, Thomas Cortsen. For denne Ret skulde Biskoppen i Aggershuus, Stodfleth, som beskikket Actor anklage saavel Niels Svendsen som dennes Modstandere især Stiftsprovst Troels Nielsen; men da Dommen gik Svendsen imod, og han mistede Rectoratet, tog han for Fremtiden (1653) sit Ophold i Kjøbenhavn*).

*) Acter og Documenter i Niels Svendsen Chronicks Breces 1650—51. Kg. Bibl. Thott'sk Sml. 4. 336 . 37.

Imidlertid havde Svendsen ogsaa ved Skrifter søgt at virke til Opvækkelse, og disse fandt, saavel dengang som fornemmelig et halvhundrede Aar senere i det pietistiske Nore, flittige Læsere. Hans „Aandelige Julebetænkninger“, der udkom i Christiania 1644, er en udvidet Samarbejdelse af en Juleprædiken, som han lod trykke deels for sine Tilhøreres Skyld deels efter Dyrighedens Forlangende, for at de Høi lærde i Kjøbenhavn kunde sigge deres Mening om den, og Bøgevasterne derved bringes til Taushed, der vilde hindre Guds Ords Fremgang ved at betvivle hans Lærdoms Reenhed. Svendsen's vigtigste Skrift er „Troens Erindring og Prøvelse“, trykt i Christiania 1652, der minder om hans Swigerfader, Jerfins opbyggelige Tractater, men røber dog en stærkere seerisk Retning ved den Maade, hvorpaa han vrager „den historiske Tro“ som koldt og dødt Mændsveir, i Modstæmning til den rette levende Tro, der beviser sig i Kjærligheds-Oversninger. I Tilskriften til Læseren gjør Svendsen saaledes rede for sin Bog's Hensigt: „Der hører langt mere til den sande retsindige christne Tro, end som den største Part af os sig selv monne indbilde; den kan ikke fuldkommen bevises af vor egen Mund og Ords Befjendelse eller vor egen Berømmelse, ei heller af nogen vores egen opdigtet, udvortes og ilde funderet Kirkegjerning; men den sande retsindige christne Tro udkræver en saadan Befjendelse, som Guds Hellige Aand selv formedst Guds eget saliggjørende Ord forarbejder i Hjertet. . . For at Du, christne Læser, i denne kan rodfæstes, skalt du ikke lade det blive dig for langt eller kjedsommeligt at læse denne liden Bog en og anden Gang igjennem, . . . omendstjondt Du af nogle Verdens fjedelige og uantelige Børn skulde blive foragtet, forhaanet, bespottet og kaldet en stinbellig Pharisaer, en Huusprophet, en Binkel-Prædiker eller noget saadant.“ — Hans Hustru, Marie Jerfui, stod ham trolig bi

i al hans Arbejde; han oversatte fra Hollandsk et spansk Opbyggelseskrift, betitlet „Sjælens Star“ der udkom i Kjøbenhavn 1653. De alvorlige Formaninger til Bod og Omvendelse ere her indflettede i Billeder, og hele Skriftet udgjør een sammenhængende Fortælling om hvorledes „Begjærten“: den menneskelige Sjæl efter forskjellige Hændelser ledes til den fuldkomne Kjærlighed og Salighed; — en Form for Opbyggelsesbøger, der andensheds var meget almindelig, men aldrig blev det hertilands.

Niels Svendsen fandt i Kjøbenhavn mange ligesindede Venner, og selv mellem Præsterne var der nogle, der bedømte hans Stræben anderledes, end den var bleven bedømt i Christiania. Universitetets Præst først ved Regenskirken siden ved Trinitatis, Jens Justesen, var en alvorlig streng Mand, der saavel i sit Levnet som i sin Prædikemaade stak besynderlig af mod Tidens sædvanlige Tone. Han sluttede sig først noie til Kronike og meente i ham at have fundet en ligesindet Ven; men da han lærte hans sære Meninger noiere at kjende, skilte han sig fra ham og blev siden en af hans ivrigste Modstandere. Niels Kronike holdt stadig i sit Hums gudelige Forsamlinger, der rigtignok havde Navn af theologiske Forelæsninger, men hvor dog Opbyggelsen og Udbredelsen af hans sværmeriske Meninger var Hovedsagen. Derved drog han flere Studenter til sig, mellem hvilke tvende Brødre, Esaias og Johan Fleischer nævnes som de ivrigste. Selv afskedt han sig ganske fra Nadveren og havde altsaa dermed aabenbart skilt sig fra Statskirken; saalænge han var i Christiania havde han været nødt til det, da ingen Præst vilde tage ham til Alteret; da han kom til Kjøbenhavn, meldte han sig vel til Altergang, men fik til Svar, at han først maatte staa aabenbar Skrifte for sin tidligere Forsømmelighed, og det vilde han ikke. Heller ikke forlangte han just utryffeligt en saadan

bring af sine Venner, men ved deres forblindede Over-
 feede de sig selv. Esaias Fleischer havde med sine For-
 meldt sig til Aftergang hos Præsten ved Hellig Geist
 ; men forinden sendte han denne i et Brev følgende
 aninger: „Under min Selvprøvelse har jeg anseet disse
 s og besynderlig denne Byes (efter som den skulde være
 til Eftersyn) store Synders Affhyeligbed og Bederskyg-
 ed, og det mere formedelst dem som lære, end dem som
 , derfor er jeg (ikke ved min egen Villie men ved den
 , Lands sande Bekræftelse) bleven saaledes ueens med
 samvittighed, at jeg vel vilde komme til Kirke hos Eder,
 hvortil tage Absolution eller Sacrament af Eder, uden
 r, at jeg først fornemmer, om I vil lade alle Eders
 iunger og Eders gaanske Villie (saavidt mueligt er) være
 uds Vre. . . . Eftersom jeg nu seer, at det babyloniske
 n og Forstyrrelsen er stor over os, og Guds Aand raar
 I sit Folk, at det nu skal gaae ud fra Babylon, da staaer
 ist, at dersom I ikke indgaae den hellig Lands Snykker,
 re det langt fra, at jeg skulde annamme Absolution af
 meget mindre Sacrament.“ — Rignende Formaninger
 it til samme Tid flere andre Præster fra deres Skrifteborn,
 roed blev man først opmærksom paa den sværmeriske
 gelse; rigtignok vilde Niels Kronike fralægge sig al
 stighed i disse Skrivelser, som hans yngre Venner paa
 Haand havde ladet udgaae, men dog var det ham, der
 angivet Tonen. Dypaabet til at udsontre sig fra Ba-
 Forstyrrelse, udgjorde det stadige Thema i hans Prædi-
 ligesom og at Præsternes Verdslighed og Havesyge
 den egentlige Grund til Almuens Vanart og Ugude-
 . Selv opstillede han i ni Punkter de Fordringer, han
 : til Præsterne, og disse gif deels ud paa Alvor og
 frygt under Udøvelsen af deres Kalds Pligter, deels

dog bliver det underdanigst henstillet til den høie Dyrighed, om han efter Necessen S. 69 endnu ellers skal belægges med exemplarist Straf.“ Niels Svendsen kom til at føle den haarde Dom i hele dens Strængighed, da han blev indespærret paa Dragsholms Slot, ikke langt fra Holbek, dømt til livsvarigt Fængsel. *)

Desuden erholdt Præstestanden Dpreisning for de mange Smædeord, den havde maatte døie af den Fængslede og hans Benner, ved et mærkeligt Kongebrev af 24 Nov. der havde til Hensigt at varne om Standens Ære. Det hedder nemlig deri: „Det hellige Præsteembede er indstiftet af Gud selv med himmelsk Myndighed paa Jorden, derfor kunne de, som betjene det, ikke uden stor Gudsforagt, forbigaaes og foragtes, og hvad menneskelig Skrobelighed der kunde findes hos Personerne, var ikke den Gud ubekjendt, som betroede disse Mennesker sit Kald. Derfor ville vi have alle og enhver, især deleshed al Over- og Under-Dyrighed, alvorlig befalet, at Enhver paa sit Sted tilhjælper det hellige Præsteembede, og holder det i saadan Agt og Værdighed, som Gud vil have sin Orden og Tjeneste æret og holdt, saa at man i alting gjør sig mere Tanke om Embedets Høihed end om menneskelig Dygtighed og Skikkelighed.“ — Denne Erklæring var tillige ledsaget af en alvorlig Formaning, naar det fremdeles hedder: „Herhos skal og alle de, som det hellige Præsteembede betjene, alvorlig være advarede og paaminde, at de ikke selv med deres Liv og Levner vanære deres Embede eller bringe det i Foragt, men altid forholde sig saaledes som deres Kalds Værdighed udkræver.“ — Som Anledning til denne Erklæring omtaler Brevet selv „nogle hemmelige og

*) Pent. Ann. IV. S. 423—43 Jfr. Ry. Bibl. Gle. Rgl. Cml. 4. 1477.

lige Samqvem, som søge at bringe det hellige Præstehede i Foragt, og at forlede eenfoldige Folk fra vore Kirker, den deri vedtagne Gudstjeneste“, hvormed neppe kan sigtes andet end de Forsamlinger, Niels Svendsen og hans Venner afholdt. I det disse forbydes, forbydes tillige al særlig nogen til anden Religions-Ovelse; ifkun de fremmede Missionærer eller Gesandter var det tilladt for dem selv og deres Hænder at holde Humsandagt; men det blev strengelig forbudt Tilhængerne af vor Religion under hvilketsomhelst Navn at lade sig finde paa Steder, hvor en fremmed Religion blev øvet.

De separatistiske Forsamlinger fortsatte sig altsaa endnu nogen Tid i Smug, efterat Kronike var domfældt, men de varede det neppe. Esaias Fleischer, der havde været en af hans ivrigste Benner, blev atter forligt med Statskirken, at han i en Revers til Universitetet havde gjentaldt sine merkelige Griller, og siden ved at staae offentlig Skrifte læst sig med Menigheden. Efterat han derpaa havde tilbragt længe Aar i Udlandet, blev han 1665 Præst ved Helligskirke, og i denne hans Virksomhed mærker man intet til Ungdoms Sværmerier. Under den svenske Krig og i nogle Aar efter denne nævnes en anden Student Caspar Konichen som ivrig Tilhænger af de veigelianske Anstusmen; han blev forviißt fra Riget og tyede da til Holland. Dette Land, der altid var Tilflugtsstedet for religiøse Sværmerier, kom ogsaa Niels Svendsen til at ende sine Dage. Da ogsaa Svenskerne under Krigen havde besat Sjælland, aabnedes hans Fængsel paa Dragsholm; han opholdt sig 1658 i København, men rejste derpaa med sin Hustru til Holland, hvor han døde i Amsterdam.

Naar vi i dette veigelianske eller kvækeriske Nøse see en Virkning af de tidligere Aars religiøse Iver, maa det

tillige bemærkes, at denne ogsaa har efterladt sig Spor i en sundere Retning. Der udkom nemlig i disse Aar en Mængde Opbyggelseskrifter paa Modersmaalet forfattede af Mand, der alle havde staaet i et nærmere Forhold til Holger Rosenfrands og derfor kunne anses som Frugter af hans theologiske Skole. To af hans Sønner Gunde og Jørgen Rosenfrands skrev endeel gudelige Tractater, hvoraf enkelte blev oversatte paa Tydsk og paa Svensk; Kantseren Christian Thomesen og hans Frue Mette Rosenfrands digtede en Mængde Psalmer, der dog mere vidne om deres fromme Sind end om nogen digterisk Gave. Mellem den Tids folkelige Forfattere maa ogsaa en nordflesvigsk Præst, den lærde og flittige Peder Bandal i Maugstrup og Jægerup nævnes. Han udgav „sit danske Fædreland til Hæd og Tjeneste“ en Oversættelse samt en forklarende Omskrivning af næsten alle det N. T.'s Bøger, bearbejdet efter Grundsproget og den sydlige Version. I sit Liv var han en Særling, og der fortælles om ham, at han i sin Have byggede sig et Huus paa fire Etager, i den nederste var hans Sovestue, i den anden hans Bogsamling, i den tredje hans Naturalie-Cabinet, og i den fjerde hans astronomiske Observatorium; her boede han bestandig uden at bekymre sig det mindste om sine Huussager, men han var en flittig Mand og arbejdede i mange Aar paa sin Paraphrase. Først udkom den til første Corinthier, trykt i Kjøbenhavn 1648, dernæst den til Epheser-Brevet, trykt i Slesvig 1650, forsynet med Klog's Paaskrift, at „da Folk, der kunde Dansk, havde givet Bogen deres Bifald, kunde dens Trykning tilstedes.“ Siden fulgte efterhaanden de øvrige nytestamentlige Bøger, indtil han døde under den svenske Krig, efterat have boiet meget ved det fiendtlige Overfald.*) Den betydeligste

*) Worm, Lexicon over lærde Mænd II S. 546—49.

alle her nævnte Forfattere, var Billads Nielsen, Præst i Obbyneder og Kastbjerg, Aarhus Stift, og Provst i Gierlev Herred. Hans udsørlige Forklaringer af Catechismens Parter for særskilte Bøger hørte tilligemed Jerfins til de meest af-
 oldte danske Opbyggelseskrifter i dette Aarhundrede. Hans Dyde- og Lyde-Bog 2: Forklaring over de 10 Guds Bud“, der udkom i Aarhus 1651, var den første i denne Klasse, og derpaa fulgte „Kjærligheds Maaltid 2: Forklaring over Alterens Sacramente“, ligeledes trykt i Aarhus første Gang 1656 og siden i mange Uplag. Men nu hengik der intrent tyve Aar førend de øvrige fire bleve trykte. Krigens Udelæggelse forstyrrede de rolige Syssler, og rimeligviis stand-
 de da Trykkeriet i Aarhus, saa at Billads Nielsen først i sine sidste Leveaar fik udgivet dem i Kjøbenhavn: „Himmeliges Barnemoder 2: Forklaring over Daaben“ 1671; „Røgten til Guds Hjerter 2: Forklaring over Herrens Bøn“ 1674; Kroens Bestandighed og Lommefinger 2: Forklaring over Kroens Artikler“ 1678; og endelig „Catechismi Postbud 2: Forklaring over Huustavlen“ 1679.

Rosenkrands's Indflydelse var naturligtviis kjendeligt paa de adelige Familier, og den Mængde af danske eller tydske Bønehøger og Psalmesamlinger, der ere efterladte os fra en Tid, vidner om deres fromme Øvelser. Men naar man vil erindre at det var de samme Adelsmænd, der i disse Lars verdslige Historie spillede en saa maadelig Rolle, da aatrænger sig den Betragtning, at det gif den danske Adels-
 and som det ofte gaaer verdsligfindede Folk, at de, naar Livskraften svæktes med Aarene, gribe til Bønehøgerne for at forslaae de ledige Timer. De Mænd derimod, der vare indede i Brochmands Skole, havde vel ikke arvet hans hri-
 elige Iver, men kom dog til at gribe livskraftigt ind i Færelandets fremtidige Udvikling, hvorpaa vi see det klareste

Bevist i Præstestandens Holtning saavel under den ødelæggende Krig som under Omvæltningen i de borgerlige Forhold.

Hvor skarpt end Svendsen nylig havde angrebet de danske Præster, saa fortsene de dog den Lov, at det var hos dem Trostaa mod Konge og Fædreland først valte Glimt af Mod og Uforsagthed under det paafølgende ulykkelige Krigsaar, da Carl Gustavs mageløse Tog over de frozne Vælder forfærbede og lammede det hele Danske Folk. Dengang den svenske Hær overvældede og ubplyndrede Frederiksbødder, stod Præsten Peter Dorisch for Alteret; man forlangte af ham, at han skulde bede for den svenske Konge, men han svarede: „Jeg har kun een Gud at bede til, og een Konge at bede for“; man truede ham med Præstegaardens Brand, men det skræmmede ham ikke, selv da man udførte Trudselen; „hvad min Gud vil, det skee, sagde han, Hans Villie er den bedste.“ Eignende Træk berettes fra flere Steder,*) og var end denne Modstand magtesløs, saa varlede den dog om, hvad der rørte sig i det Skjulte, og som snart skulde træde aabenlyst frem, om end først da Idmyggelsestøvet fast var udtømt til Bunden.

Underledes forholdt det sig rigtignok i Skaane og de tilgrændsende Provindser. Kort efter Krigen Begyndelse sluttede Skaanes, Blekinges og Smaalands Almuer med deres Præster i Spidsen en Bondesfred efter gammel Skik,**) og denne tvetydige Holtning indtog de hele Tiden. Da disse Provindser bleve afstaaede til Sverrig, var Præsten i Malmø, Niels Sørensen, strax tilrede med et latinsk, pralende Værdigt til Carl Gustav for at indsmigre sig hos den nye Konge.***)

*) Fr. Hammerich, *Christiern II. i Sverrig og Carl X. Gustav i Danmark*. 1847. Side 142. 146. 149.

***) *Emsteds* S. 143.

***) *Pont. Ann.* IV. Side 458.

Da der strax efter tvistedes om Den Hveen hørte til Sjælland eller til Skaane, skal Biskoppen Peder Winstrup have opsøgt Documenter af Stiftsarchivet for at godtgjøre den sidste Paa- stand til Gunst for Sverrig. Ligeledes skal han først have grøet Carl det Raad at oprette et Universitet i Lund, eller vel rettere at omdanne Byens Gymnasium til et Universitet, for at ikke de skaanske Studenter ved at gaae til Kjøbenhavn skulde bestyrkes i den gamle Kjærlighed til Danmark*) — en Plan, der dog først senere under Carl XI. kom til Udførelse.

Den for Danmark saa ydmygende Fred i Roskilde har ikke blot i den Henseende kirkehistorisk Betydning, at Riget derved blev skilt fra en Provinds, der igjennem hele Middelalderen i kirkelig Henseende havde været det ypperste Stift, saa at dets Historie ikke mere henhører under den danske Kirkes; men ogsaa ved den Overenskomst, der her blev truffen med Hertugen i Holsten Gottorp. Denne angik nemlig foruden de politiske Forhold ogsaa det forrige Kirkegods i denne Landsdeel, og blev det da her bestemt, at de Besiddelser, der forhen havde hørt under Bispestolen, Amtet Svabsted, der længe havde været et Tvistsens Æble mellem de regjerende Fyrster, blev ganske overladt Hertugen; medens de Besiddelser, der hidtil havde ligget til Domkapitlet blev ligelig deelt mellem begge. Saaledes blev Capitlet i Slesvig det første i Danmark, der blev endelig opløst; vel beholdt de daværende Kanniker deres Indkomster til deres Død, men som Besidderne afgik, bleve de inddragne og anvendte til andre Diemed.**)

*) Zwergius. Sjællands Cleresi S. 569.

***) Michelsen u. Asmusen, Archiv für Staats- und Kirchengeschichte. 2 Th. S. 483.

vil at neblægge Vaabnene for ikke at besmitte sig med Fjendesblod; men hans Nøst forstummede i den almindelige Nidkærlighed. *) Under Jubelen ved Esterretningen om den hollandske Flaades Seier i Drefundet, der dermed havde banet sig en blodig Vej til de Betrængtes Undsætning, samlede man atter i Kirkerne for at istemme Takkepsalmer; men dog kunde Professorerne og Præsterne, selv ikke i disse stærkt bevægede Dage, fornægte den strænge orthodoxe Jær, der er Eiden eiendommelig. De calvinistiske Hollændere forlangte det nederste Auditorium i Universitetet til Gudstjeneste, men Professorerne svarede: „at *heterodoxi ei sine scandalo habere prædica*, hvor *orthodoxi* holdt *sacra academica*“, og Hollænderne maatte nøies med Raadstuen til Kirke. **) Mellem de Kjømpende yttrede sig dog stundum ogsaa det vilde Strigerind, der ret med Lyst bevæger sig i Kampens Bulder uden at ændse noget evigt Liv hiinsides Graven, et Sindelag, der under Tredivaarskrigens Udelæggelser havde fundet saa rigelig Næring. Der fortælles om Gyldenløve, en naturlig Son af Christian IV, og en af de Beleiredes dygtigste Følgere, at, da han laa paa sin Sotteseng, stræmmede han med vilde Trubler alle Kongens Hofpræster fra sig og talte kun om Kamp og Slag. Da kom Studenternes Præst, den alvorlige og strænge Jens Justesen til ham, uden at ændse den Byges høie Stand, talte han til ham om Dommen, der kommer efter Døden, og som haardt vil ramme alle dem, der fremture i deres Synder. Til alles Forbauselse lod den Døgte siden Justesen atter kalde, og skiltes fra Verden som en angrende Synder. ***) Gyldenløve var død, førend det afgørende Slag, men der var ingen Mangel paa dygtige Fø-

*) Zweglins, Sjæll. Cleresi S. 264.

**) J. Bircherods Dagbøger, ved Rolbeck S. 17.

***) Pont. Ann. IV. Side 625.

rere og de Kjømpendes Mod var ubetingeligere end nogen-
 finde. Natten mellem den 10 og 11. Februar stredes paa
 Kjøbenhavns Volde den uforglemmelige Kamp, da Carl Gustavs
 i den tydske og i den polske Krig øvede og seiervante Soldater
 maatte vige for nylig væbnede Borgere og Studenter, der
 kæmpede for Fædreland og Arne. Den 11. Februar var
 derfor i meer end eet Aarhundrede en Festsdag i den danske
 Kirke, indstiftet til Taksigelse for den vundne Seier, der blev
 Fædrelandets Frelse. *) Til Belønning for udviiist Mod med-
 deelte Kongen de enkelte Stænder Privilegier og Gunstbe-
 viisninger; mellem disse var ogsaa Foundationen af Sjællands
 Stifts geistlige Enkekasse af 28 Juli d. A., hvorved Kongen
 altsaa viste, at han huskede Standens tidligere Begjæring,
 sjonndt denne Foranstaltning først senere kunde træde i Kraft.

Udenfor Kjøbenhavn var Landet for største Delen i Kjen-
 devold. Præsten i Birkerød, saa Mile fra Byen, Henrik
 Gerner, har, som Medvinder i Lurens, Rostgaards og
 Ole Steenvinkels Plan at overrumple og gjenvinde Kronborg,
 vundet et uødeligt Navn, men han kjøbte det ved svare
 Piinsler. Han blev lagt paa Pinebænken til Blodet sprang
 ham ud af Neglene, uden at man dog afpresede ham nogen
 Bekjendelse om sine Medskyldige, og blev tilsidst benaadet af Carl
 Gustav. Overalt hvor Svenskerne havde Magten opførte de
 sig i det Hele som temmelig milde Herrer; der blev holdt
 streng Mandstugt, og alt gik saameget som mueligt sin vante
 Gang, da det var Carl om at gjøre at vinde Befolkningen.
 Hans Hofpræst Dr. Zacharias Klinge varetog de bispelige
 Forretninger for Sjællands Stift, og overalt hvor der var le-
 dige geistlige Embeter, eller hvor man havde fortrængt de
 retmæssige Præster, bleve nye bestiftede, der ikke sjelden med

*) Refr. af 9 Jan. 1661.

Soldater maatte paatvinges Menighederne. Derved opstod efter Fredens Slutning stor Forvirring, da mange af de bestiftede vare ukyndige og uduelige Folk, eller dog saadanne, om hvis rette Ordination man havde Grund til at tvivle. Endnu værre gif det i de Provindsler, hvor de Allieredes Hjælpehær trængte frem. Brandenborgerne og især Polakkerne huserede frygteligt, og Beretninger om de gruelige Volds-handlinger, de udøvede, fortælles endnu i flere Egne som Følkesagn. Bønderne i Sarild, Aarhus Stift, sammenskjøde efter Freden et Legat til deres Sognekirke, for at der aarlig i den skulde holdes en Fest til Tak for Befrielsen fra Polakernes Udjugelser*). Efterhaanden som Svenskerne tabte Magten, som Almuen overalt begyndte at reise sig til Kamp mod Undertrykkerne, tiltog Forvirringen, og Tilstanden var som man kunde vente sig i et Land, hvor al borgerlig Retsorden er ørbort.

I det Slesvigste reiste der sig midt under Krigens Lummel ogsaa en kirkelig Bevægelse af en ganske lignende Art, som den, Niels Svendsen fremkaldte i Kjøbenhavn. Frederik Brekling, Præst i Handevad i Nærheden af Glensborg, der var Ophavsmand til denne, havde i sin Ungdom studeret paa de tydske Universiteter, og var der kommen i Berøring med religiøse Sværmerpartier, som dengang under forskjellige Navne yttrede sig allevegne. Han kom tilbage til sit Fædreland dengang det var hjemløst af ssendtlige Tropper, og traf i Glensborg Hovedfognet forladt af sin Sjælesørger, da Klog havde været mellem de første, der var flygtet ved Svenskernes Fremrykning. Brekling overtog nu i denne Tid hans Forretninger, og da Klog efter Freden i Roskilde vendte tilbage, formaadede han Brekling til at gaae som Feltpræst til Armeen, endskjøndt det var ham meget imod. Derfor kunde han ikke holde det længe ud i denne Stilling;

*) Pont. Ann. IV. S. 461.

overalt mødte ham kun Egennytte og Kovbegierlighed; Officere, klagede han, tilbageholdt Soldaterne deres Lønning, og derfor vare disse uagtet alle hans Formaninger nødte til at leve af Selvtægt og Ran. Især vendte hans Brede sig mod Klog, som han beskyldte for at være Medaarfsag til Krigen. Da Kongen nemlig 1656 raadslag i Odense med Rigets Stænder, om man skulde begynde Krigen, var Klog tilstede og holdt der en Prædiken over 1 Kong. 22, hvori han opmuntrede til den; lad os drage ud, sagde han, vi ville tilbagevinde Ramoth i Gilead (Halland, Bremen o. a.). Sjæd af Feltslivet, gif han til sin Fader, der var Præst i Sandved, og blev, da denne var en gammel Mand, indsat i hans Sted i August 1659. Men heller ikke her kunde han længe holde sig rolig. De Ulykker, der med Krigen brød ind over Folk og Rige, ansaae han som Himlens Straf over Geistlighedens Gribstthed og Usædelighed. Den korte Fredstid benyttede Klog til en Visitation, hvor han med Strængighed udpiinte af Bønderne alle Afgifter til Kirkerne, for at han selv kunde nyde sine rige Indkomster. Saaledes havde Præsterne ogsaa kun Tanke for at leve godt; de spurgte kun efter deres Indtægter uden at bekymre sig om Sjælesorgen, og det selv i disse Aar, hvor det arme Folk var plaget nok af Krigenes Tryk. Disse sine Tanker om Præstestabet udviklede Brekling i et særskilt Skrift, som han indsendte til Consistoriet i Glensborg; men her lod man det henligge uden at gjøre videre ved det. Da det atter kom Forfatteren til Hænde, lod han det trykke i Amsterdam 1660 under Navn af *Speculum seu lapis lydius Pastorum*, der var forsynet med en Tilskrift til Kongen. Nu kunde Klog ikke tie længere, og han indstævnedes ham da for Consistoriet som Bagvæster af den geistlige Stand, medens han lod enkelte Stykker af den udkomne Bog i Afskrift circulere mellem Præsterne.

Der blev holdt to Forhør, hvori man forlangte, at Breckling skulde navngive de Enkelte hvem hans Beskyldninger sigtede til, og da han vægrede sig herved, blev han i Marts d. A. dømt fra Embedet og overgivet til den verdslige Dyrighed. Dog havde han selv mellem Præsterne flere Venner, og de tilbød at gaae i Borgen for ham, naar det maatte tilstedes ham at forfølge sin Sag i Kjøbenhavn, men denne hans Begjæring blev afflaaet, og da man truede med at føre ham som livsvarig Fange til Rendsborg, benyttede han Leiligheden og flygtede. Han tyede til Holland, hvor han et Par Aar efter blev Præst i Zwoll og tilbragte her Resten af sine Dage. Alt hvad der angaaer Sagens Forhandling imod ham har han fra sit Stæde udførligt fortalt i sit Skrift: *„Veritatis Triumphus pro veris contra Pseudo-Apostolos, Evangelicos et Lutheranos, et eorum antesignanum Stephanum Klotsium von Fried. Breckling, weiland Pastore zu Handevitt, nun aber verfolgten Zeugen Jesu“* *).

Dog disse sværmeriske Røster bleve kun lidet paaagtede paa en Tid, der var saa udelukkende beskæftiget med at bringe Orden i de forviklede borgerlige Forhold. Til den Rigsdag, der i dette Tiemed blev udstreven til Kjøbenhavn den 8 Sept., blev tilligemed Rigens Raad og Adelen, ogsaa denne Gang Geistligheden og Borgerstanden indbudne. Kongen skrev d. 5. Aug. til alle Bisperne, „at I rette Eders Leilighed efter til fornævnte Tid og Sted at møde tilstede, som og at I tilholde menige Præster og Provster i Eders Stift, at være betænkt paa, nogle af deres Fuldmægtige af Provsterne i det ringeste Tal ssee kan, for at det kan ssee dem til mindste Beføstning mueligt er, useilbarligen at fremskikke“. Hans Svane mødte her iffe blot for Sjælland men ogsaa

*) Joh. Nollers *Cimbria litterata* III. S. 72—89.

for Aarhus, da dette Stifts Biskop Jacob Madsen dengang laae paa sit Yderste; fremdeles mødte Laurids Jakobsen Hindsholm for Fyen, Anders Andersen for Aalborg, Johan Didriksen Bartsfær for Viborg og Peder Kragelund for Ribe. Det anordnede Valg af Præsternes Fuldmægtige var i Roskilde ikke ganske falden ud til Svanes Tilfredshed, da mellem disse ogsaa var Provst Erik Dlusfen Lorm ved Frue Kirke i Kjøbenhavn, hvem Svane søgte at fjerne og derfor overdrog at møde paa Biskoppens Begne ved Dionysi Landemøde i Roskilde. I hans Sted anbefalede Svane Christen Madsen i Rjøge og Peder Billadsen Slange i Slagelse, der ogsaa begge bleve valgte, og i denne sidste erholdt han sin virksomste og dueligste Medhjælper. Fremdeles mødte to eller tre Provster fra de andre Stifter; Afsendinge fra Capitelne i Roskilde, Aarhus og Viborg, hvor dog Bispen ogsaa havde Capitlets Stemme, samt fra Universitetet; dog vare ikke alle tilstede ved Mødets Begyndelse, og da der ingen bestemt Plan var for Repræsentationsmaaden, angives saavel de Mødendes Antal som deres Navne noget forskjelligt i de forskjellige Optegnelser. — Selve Forhandlingerne paa denne for Danmarks Fremtid saa mærkelige Rigsdag ere ikke af kirkehistorisk Interesse, omendstjondt den geistlige Stands Fuldmægtige og navnlig Svane og Peder Billadsen hørte til dens virksomste Medlemmer. Som bekjendt begyndte man med at drøfte et Forslag om Consumtions-Afgiften, „at noget lideligt maatte gives og bevilges af alle Barer, som Enhver bruger og fortærer“, og sluttede med, at tilintetgjøre Kongens Haandfæstning og overdrage ham arveligt Regimente, fordi Fædrelandet under den truende Fare næst Guds Hjælp skyldte hans Mod og Uforsagthed sin Redning*).

*) J. Møller, Svanes Levnet. Historisk Calendar I. S. 233—73.

Vel søgte Adelen at splitte den geistlige Stands Sammenhold ved at udsprede det Rygte, at naar Adelen mistede Venene, skulde Præsterne ogsaa miste Tienden; men Svane blev itide underrettet om disse Rygter og overdrog Peder Villadsen at berolige Præsterne desangaaende, hvilket ogsaa lykkedes. Styrtede ved Stændens Enighed fortsatte dens Fuldmægtige den eengang betraadte Bane; Kongens særdeles Bevaagenhed bestræmte dem, Svanes beregnende Klogskab og kraftige Veltalenhed vidste at overvinde enhver Hindring. Ved Rigsdagens Slutning var det neppe klart for ret mange, hvori den foregaaende Forandring egentlig bestod. „Min Morfader, som var tilstede derved — fortæller Jens Bircherod *) — fortalte ofte for sine Venner, hvorledes den ene af *Fionensibus nostris* spurgte den anden paa Slotspadsen ad: hvad monne denne vor Sammenkomst betyde? Da kom Hr. Hannibal Schepsted lobende hen til dem, og hvidstede ham disse Ord halvhoit i Dret: „Det betyder, at vil du ikke saa skal du“. Velbemeldte min Morfader kunde da ikke forstaae hvad Mandens Mening hermed skulde være; men de efterfølgende Tidens Forfarenhed lærer nok omsider baade hannem og hans Descendenter at forstaae det“.

Endskøndt Enevoldsmagtens Indførelse neppe kan siges at betegne et Stadium i den aandelige Udvikling, saa var den dog for hele Riget af en saa gjennemgribende Betydning, at den ogsaa i kirkelig Henseende gav Folks Tanker og Forhaabninger en anden Retning. Det længe gjærende Misnoie med den adelige Stand var under Krigen voret til Had og Foragt, og man saa ingen anden Løsning paa Forviklingen

*) Jens Bircherod's Dagbøger ved Melbeck. S. 60.

Beviis i Præstestandens Holdning saavel under den ødelæggende Krig som under Omvæltningen i de borgerlige Forhold.

Hvor skarpt end Svendsen nylig havde angrebet de danske Præster, saa fortjente de dog den Lov, at det var hos dem Trostid mod Konge og Fædreland først valte Glint af Mod og Uforsagthed under det paafølgende ulykkelige Krigeaar, da Carl Gustavs mageløse Tog over de frosne Bælter forfærbede og lammede det hele Danske Folk. Dengang den svenske Hær overvældede og udplyndrede Frederiksbødder, stod Præsten Peter Dorisch for Alteret; man forlangte af ham, at han skulde bede for den svenske Konge, men han svarede: „Jeg har kun een Gud at bede til, og een Konge at bede for“; man truede ham med Præstegaardens Brand, men det skræmmede ham ikke, selv da man udførte Trudselen; „hvad min Gud vil, det skee, sagde han, Hans Villie er den bedste.“ Eignende Træk berettes fra flere Steder,*) og var end denne Modstand magtesløs, saa varølede den dog om, hvad der rørte sig i det Skjulte, og som snart skulde træde aabenlyst frem, om end først da Ibmygselsernes Skaal fast var udtømt til Bunden.

Underledes forholdt det sig rigtignok i Skaane og de tilgrændsende Provindser. Kort efter Krigen Begyndelse sluttede Skaanes, Blekinges og Smaalands Almuer med deres Præster i Spidsen en Bondesfred efter gammel Skik,**) og denne tvetydige Holdning indtog de hele Tiden. Da disse Provindser bleve afstaaede til Sverrig, var Præsten i Malmø, Niels Sørensen, strax tilrede med et latinsk, pralende Versdigt til Carl Gustav for at indsmigre sig hos den nye Konge.***)

*) Fr. Hammerich, Christiern II. i Sverrig og Carl X. Gustav i Danmark. 1847. Side 142. 146. 149.

**) Emsteds-S. 143.

***) Pont. Ann. IV. Side 458.

Da der strax efter tvistedes om Den Hveen hørte til Sjælland eller til Skaane, skal Biskoppen Peder Winstrup have opsogt Documenter af Stifsarchivet for at godtgjøre den sidste Paa- stand til Gunst for Sverrig. Ligeledes skal han først have groet Carl det Raad at oprette et Universitet i Lund, eller vel rettere at omdanne Byens Gymnasium til et Universitet, for at ikke de staaende Studenter ved at gaae til Kjøbenhavn skulde bestyrkes i den gamle Kjærlighed til Danmark*) — en Plan, der dog først senere under Carl XI. kom til Ud- førelse.

Den for Danmark saa ydmygende Fred i Rostilde har ikke blot i den Henseende kirkehistorisk Betydning, at Riget derved blev skilt fra en Provinde, der igjennem hele Mid- delalderen i kirkelig Henseende havde været det ypperste Stift, saa at dets Historie ikke mere henhører under den danske Kirkes; men ogsaa ved den Overenskomst, der her blev truffen med Hertugen i Holsten Gottorp. Denne angik nemlig foruden de politiske Forhold ogsaa det forrige Kirkegods i denne Landsdeel, og blev det da her bestemt, at de Besiddelser, der forhen havde hørt under Bispestolen, Amtet Svabsted, der længe havde været et Tvistsens Æble mellem de regjerende Fyrster, blev ganske overladt Hertugen; medens de Besiddelser, der hidtil havde ligget til Domkapitlet blev ligelig deelt mel- lem begge. Saaledes blev Capitlet i Slesvig det første i Danmark, der blev endelig opløst; vel beholdt de davæ- rende Kanniker deres Indkomster til deres Død, men som Besidderne afgik, bleve de indbragne og anvendte til andre Diemed.**)

*) Zwergius. Sjællands Cleresi S. 569.

***) Michelsen u. Asmusen, Archiv für Staats- und Kirchen- geschichte. 2 Th. S. 483.

Selv medens man underhandlede om Freden med den overmodige Fjende et Par Mil udenfor Kjøbenhavns Porte, havde Kongen dog intet Dieblif ladet Modet falde, og aldrig opgivet Haabet om at han i Kjøbenhavns Borgerstand skulde finde en Støtte for sin vaklende Throne. Hans Haab var heller ikke forgjæves; Studentere og Borgere kappedes om at give det Tilsagn at forsvare sig til det Yderste. Dengang bleve disse Kræfter ikke benyttede; men snart blev der Feilighed til at indløse det givne Løfte. Carl Gustavs Hærskesygge kunde ikke mættes uden ved Danmarks Erobring; og da han atter med sin seiervante Hær nærmede sig Kjøbenhavn, fornæbde Byens Borgere med lige Beredvillighed det tidligere Tilsagn. Studenterne væbnede sig, 600 Mand i Tallet, deelte i to Compagnier, der anførtes af Kiølb Lange og Mogens Krag. Syv af Biskop Svanes Søstersønner, alle theologiske Kandidater, vilde reise bort; „Hvad? vil I hjem, Karle? sagde Biskoppen til dem, her er Andet at tage vare; den sidste danske By maa forsvares, saalænge der er nogen ærlig dansk Mand ilive“, og de bleve i Kjøbenhavn.*) Alle vare rede til Byens Forsvar, men først samledes de til Kirkerne, hvor Præsterne formæned den tallose Forsamling til alvorlig Bøn og Bod for at afvende Guds truende Vrede. Nøden havde vakt de slumrende Kræfter i Folkets Bryst, og Hærskarernes Gud hørte de Betrængtes Bønner. Medens Alle vare ved Arbeidet, færdedes Præsterne paa Voldene tiligemed deres usorfærdede Biskop for ved kraftig Tiltale at styrke de Redbøiede. Dog nævnes der een Student, der blev anklaget og overbevist om Forræderi; en anden, Jesper Baltasar Könichen, var saaledes hildet i de quækeriske Anstuelser, Niels Svendsen havde prædiket, at han opfordrede Borgerne

*) Fr. Hammerich, Christiern II osv. S. 173.

til at nedlægge Vaabnene for ikke at besmitte sig med Fjendes blod; men hans Røst forstummede i den almindelige Nidsfjærhed.*) Under Jubelen ved Esterretningen om den hollandske Flaades Seier i Dresundet, der dermed havde banet sig en blodig Wei til de Betrængtes Undsætning, samlede man atter i Kirkerne for at istemme Takkepsalmer; men dog kunde Professorerne og Præsterne, selv ikke i disse stærkt bevægede Dage, fornægte den strænge orthodoxe Iver, der er Tiden eiendommelig. De calvinistiske Hollændere forlangte det nederste Auditorium i Universitetet til Gudstjeneste, men Professorerne svarede: „at *heterodoxi ei sine scandalo* kunde prædike, hvor *orthodoxi* holdt *sacra academica*“, og Hollænderne maatte nøies med Raadstuen til Kirke.**) Mellem de Rjæpende yttrede sig dog stundum ogsaa det vilde Rrigerfind, der ret med Lyst bevæger sig i Kampens Bulder uden at ændse noget evigt Liv hiinsides Graven, et Sindelag, der under Tredivaarskrigens Udelæggelser havde fundet saa rigelig Næring. Der fortælles om Gyldenløve, en naturlig Son af Christian IV, og en af de Beleiredes dygtigste Fø-
rere, at, da han laa paa sin Sotteseng, stræmmede han med vilde Trubler alle Kongens Hofpræster fra sig og talte kun om Kamp og Slag. Da kom Studenternes Præst, den alvorlige og strænge Jens Justesen til ham, uden at ændse den Syges høie Stand, talte han til ham om Dommen, der kommer efter Døden, og som haardt vil ramme alle dem, der fremture i deres Synder. Til alles Forbauselse lod den Dø-
ente siden Justesen atter kalde, og skiltes fra Verden som en angrende Synder.***) Gyldenløve var død, førend det afgjørende Slag, men der var ingen Mangel paa dygtige Fø-

*) Zvergius, Sjæll. Clereff S. 264.

***) J. Bircherods Dagbøger, ved Molbeck S. 17.

***) Pent. Ann. IV. Side 625.

rere og de Kjømpendes Mod var ubetvingeligere end nogen-
 finde. Natten mellem den 10 og 11. Februar strekes paa
 Kjøbenhavns Volde den uforglemmelige Kamp, da Carl Gustavs
 i den tydske og i den polske Krig øvede og seiervante Soldater
 maatte vige for nylig væbnede Borgere og Studenter, der
 kæmpede for Fædreland og Arne. Den 11. Februar var
 derfor i meer end eet Aarhundrede en Festsdag i den danske
 Kirke, indstiftet til Taksigelse for den vundne Seier, der blev
 Fædrelandets Frelse. *) Til Belønning for udviist Mod med-
 deelte Kongen de enkelte Stænder Privilegier og Gudsbe-
 viisninger; mellem disse var ogsaa Foundationen af Sjællands
 Stifts geistlige Enkelsæde af 28 Juli d. A., hvorved Kongen
 altsaa viste, at han hufkede Standens tidligere Begjæring,
 skjøndt denne Foranstaltning først senere kunde træde i Kraft.

Udenfor Kjøbenhavn var Landet for største Delen i Hjen-
 devold. Præsten i Birkerød, saa Mile fra Byen, Henrik
 Gerner, har, som Medvider i Lurens, Rossgaards og
 Ole Steenvinkels Plan at overrumple og gjenvinde Kronborg,
 vundet et uødeligt Navn, men han købte det ved svare
 Pjinsler. Han blev lagt paa Pinebænken til Blodet sprang
 ham ud af Neglene, uden at man dog afpreskede ham nogen
 Bekjendelse om sine Medskyldige, og blev tilsidst benaadet af Carl
 Gustav. Overalt hvor Svensterne havde Magten opførte de
 sig i det Hele som temmelig milde Herrer; der blev holdt
 streng Mandstugt, og alt gik saameget som mueligt sin vante
 Gang, da det var Carl om at gjøre at vinde Befolkningen.
 Hans Hofpræst Dr. Zacharias Klinge varetog de bispelige
 Forretninger for Sjællands Stift, og overalt hvor der var le-
 dige geistlige Embeder, eller hvor man havde fortrængt de
 retmæssige Præster, bleve nye bestfittede, der ikke sjelden med

*) Reskr. af 9 Jan. 1661.

Soldater maatte paatvinges Menighederne. Derved opstod efter Fredens Slutning stor Forvirring, da mange af de bestfittede vare ukyndige og uduelige Folk, eller dog saadanne, om hvis rette Ordination man havde Grund til at tvivle. Endnu værre gif det i de Provindsfer, hvor de Allieredes Hjælpehær trængte frem. Brandenborgerne og især Polakkerne huserede frygteligt, og Beretninger om de gruelige Bolds-handlinger, de udøvede, fortælles endnu i flere Egne som Følkesagn. Bønderne i Sarild, Aarhus Stift, sammenskjøde efter Freden et Legat til deres Sognkirke, for at der aarlig i den stulde holdes en Fest til Tak for Befrielsen fra Polakernes Udsjøgelse*). Efterhaanden som Svenskerne tabte Magten, som Almuen overalt begyndte at reise sig til Kamp mod Undertrykkerne, tiltog Forvirringen, og Tilstanden var som man kunde vente sig i et Land, hvor al borgerlig Retsorden er ørbort.

I det Slesvigste reiste der sig midt under Krigens Lummel ogsaa en kirkelig Bevægelse af en ganske lignende Art, som den, Niels Svendsen fremkaldte i Kjøbenhavn. Frederik Brekling, Præst i Handevad i Nærheden af Flensborg, der var Ophavsmand til denne, havde i sin Ungdom studeret paa de tydske Universiteter, og var der kommen i Berøring med religiøse Sværmerpartier, som dengang under forskjellige Navne yttrede sig allevegne. Han kom tilbage til sit Hædreland dengang det var hjemløst af fiendtlige Tropper, og traf i Flensborg Hovedsognet forladt af sin Sjælesørger, da Klog havde været mellem de første, der var flygtet ved Svenskernes Fremrykning. Brekling overtog nu i denne Tid hans Forretninger, og da Klog efter Freden i Roskilde vendte tilbage, formaaede han Brekling til at gaae som Feltpræst til Armeen, endskjøndt det var ham meget imod. Derfor kunde han ikke holde det længe ud i denue Stilling;

*) Pont. Ann. IV. S. 461.

overalt mødte ham kun Egennytte og Kovbegjerlighed; Officerene, klagede han, tilbageholdt Soldaterne deres Lønning, og derfor vare disse uagtet alle hans Formaninger nødte til at leve af Selvtægt og Ran. Især vendte hans Brede sig mod Klog, som han beskyldte for at være Medaarfsag til Krigen. Da Kongen nemlig 1656 raadslag i Odense med Rigets Stænder, om man skulde begynde Krigen, var Klog tilstede og holdt der en Prædiken over 1 Kong. 22, hvori han opmuntrede til den; lad os drage ud, sagte han, vi ville tilbagevinde Ramoth i Gilead (Halland, Bremen o. a.). Kjæd af Feltlivet, gif han til sin Fader, der var Præst i Handevad, og blev, da denne var en gammel Mand, indsat i hans Sted i August 1659. Men heller ikke her kunde han længe holde sig rolig. De Ulykker, der med Krigen brød ind over Folk og Rige, ansaae han som Himlens Straf over Geistlighedens Gribstthed og Usædelighed. Den korte Fredsstid benyttede Klog til en Visitation, hvor han med Strængbed udpiinte af Bønderne alle Afgifter til Kirkerne, for at han selv kunde nyde sine rige Indkomster. Saaledes havde Præsterne ogsaa kun Tanke for at leve godt; de spurgte kun efter deres Indtægter uden at bekymre sig om Sjælesorgen, og det selv i disse Aar, hvor det arme Folk var plaget nok af Krigenes Tryk. Disse sine Tanker om Præstestabet udviklede Brekling i et særskilt Skrift, som han indsendte til Consistoriet i Glensborg; men her lod man det henligge uden at gjøre videre ved det. Da det atter kom Forfatteren til Hænde, lod han det trykke i Amsterdam 1660 under Navn af *Speculum seu lapis lydius Pastorum*, der var forsynet med en Tilskrift til Kongen. Nu kunde Klog ikke tie længere, og han indstævnedes ham da for Consistoriet som Bagvæster af den geistlige Stand, medens han lod enkelte Stykker af den udkomne Bog i Afskrift circulere mellem Præsterne.

Der blev holdt to Forhør, hvori man forlangte, at Brekling skulde navngive de Enkelte hvem hans Beskyldninger sigtede til, og da han vægrede sig herved, blev han i Marts d. A. dømt fra Embedet og overgivet til den verdslige Dyrighed. Dog havde han selv mellem Præsterne flere Venner, og de tilbød at gaae i Borgen for ham, naar det maatte tilstedes ham at forfølge sin Sag i Kjøbenhavn, men denne hans Begjæring blev afflaaet, og da man truede med at føre ham som livsvarig Fange til Rendsborg, benyttede han Leiligheden og flygtede. Han tyede til Holland, hvor han et Par Aar efter blev Præst i Zwoll og tilbragte her Resten af sine Dage. Alt hvad der angaaer Sagens Forhandling imod ham har han fra sit Stade udførligt fortalt i sit Skrift: *„Veritatis Triumphus pro veris contra Pseudo-Apostolos, Evangelicos et Lutheranos, et eorum antesignanum Stephanum Klotsium von Fried. Brekling, weiland Pastore zu Handevitt, nun aber verfolgten Zeugen Jesu“* *).

Dog disse sværmeriske Røster bleve kun lidet paaagtede paa en Tid, der var saa udelukkende beskæftiget med at bringe Orden i de forviklede borgerlige Forhold. Til den Rigsdag, der i dette Tiemed blev udstreven til Kjøbenhavn den 8 Sept., blev tilligemed Rigens Raad og Adelen, ogsaa denne Gang Geistligheden og Borgerstanden indbudne. Kongen skrev d. 5. Aug. til alle Bisperne, „at I rette Eders Leilighed efter til fornævnte Tid og Sted at møde tilstede, som og at I tilholde menige Præster og Provster i Eders Stift, at være betænkt paa, nogle af deres Fuldmægtige af Provsterne i det ringeste Tal ssee kan, for at det kan ssee dem til mindste Beføstning mueligt er, useilbarligen at fremskikke“. Hans Svane mødte her ikke blot for Sjælland men ogsaa

*) Joh. Nollers *Cimbria litterata* III. S. 72—89.

for Aarhus, da dette Stifts Biskop Jacob Madsen dengang laae paa sit Yderste; fremdeles mødte Laurids Jakobsen Hindsholm for Fyen, Anders Andersen for Aalborg, Johan Didriksen Bartskjær for Viborg og Peder Krangelund for Ribe. Det anordnede Valg af Præsternes Fuldmægtige var i Roskilde ikke ganske falden ud til Svanes Tilfredshed, da mellem disse ogsaa var Provst Erik Duffen Torm ved Frue Kirke i Kjøbenhavn, hvem Svane søgte at fjerne og derfor overdrog at møde paa Biskoppens Begne ved Dionysi Landemøde i Roskilde. I hans Sted anbefalede Svane Christen Madsen i Rjøge og Peder Villadsen Slange i Slagelse, der ogsaa begge bleve valgte, og i denne sidste erholdt han sin virksomste og dueligste Medhjælper. Fremdeles mødte to eller tre Provster fra de andre Stifter; Affendinge fra Capitelne i Roskilde, Aarhus og Viborg, hvor dog Bispen ogsaa havde Capitlets Stemme, samt fra Universitetet; dog vare ikke alle tilstede ved Mødets Begyndelse, og da der ingen bestemt Plan var for Repræsentationsmaaden, angives saavel de Mødendes Antal som deres Navne noget forskjelligt i de forskjellige Optegnelser. — Selve Forhandlingerne paa denne for Danmarks Fremtid saa mærkelige Rigsdag ere ikke af kirkehistorisk Interesse, omendstjondt den geistlige Stands Fuldmægtige og navnlig Svane og Peder Villadsen hørte til dens virksomste Medlemmer. Som bekendt begyndte man med at drøfte et Forslag om Consumtions Afgiften, „at noget lideligt maatte gives og bevilges af alle Barer, som Enhver bruger og fortærer“, og sluttede med, at tilintetgjøre Kongens Haandsæstning og overdrage ham arveligt Regimente, fordi Fædrelandet under den truende Fare næst Guds Hjælp skyldte hans Mod og Uforsagthed sin Redning*).

*) J. Møller, Svanes Levnet. Historisk Calendar I. S. 233—73.

Vel søgte Adelen at splitte den geistlige Stands Sammenhold ved at udsprede det Rygte, at naar Adelen mistede Lenene, skulde Præsterne ogsaa miste Tienden; men Svane blev itide underrettet om disse Rygter og overdrog Peder Villadsen at berolige Præsterne desangaaende, hvilket ogsaa lykkedes. Styrkede ved Standens Enighed fortsatte dens Fuldmægtige den eengang betraadte Bane; Kongens særdeles Bevaagenhed bestjærmede dem, Svanes beregnende Klogskab og kraftige Veltalenhed vidste at overvinde enhver Hindring. Ved Rigsdagens Slutning var det neppe klart for ret mange, hvori den foregaaende Forandring egentlig bestod. „Min Morfader, som var tilstede derved — fortæller Jens Birchero^d *) — fortalte ofte for sine Venner, hvorledes den ene af *Fionensibus nostris* spurgte den anden paa Slotspladsen ad: hvad monne denne vor Sammenkomst betyde? Da kom Hr. Hannibal Sehested løbende hen til dem, og hvidskede ham disse Ord halvhoit i Dret: „Det betyder, at vil du ikke saa skal du“. Velbemeldte min Morfader kunde da ikke forstaae hvad Randens Mening hermed skulde være; men de efterfølgende Livets Forsarenhed lærer nok omsider baade hannem og hans Descendenter at forstaae det“.

Endskjøndt Enevoldsmagtens Indførelse neppe kan siges at betegne et Stadium i den aandelige Udvikling, saa var den dog for hele Riget af en saa gjenneingribende Betydning, at den ogsaa i kirkelig Henseende gav Folks Tanker og Forhaabninger en anden Retning. Det længe gjærende Misnoie med den adelige Stand var under Krigen voret til Had og Foragt, og man saae ingen anden Løsning paa Forviklingen

*) Jens Birchero^d's Dagbøger ved Nulbeck. S. 60.

end at stille Kongen frit over Partiernes for at han kunde stifte og dele dem imellem. Vel faldt der paa selve Rigsdagen enkelte Ytringer, der røbede Ønsket om at alle Stænder maatte faa ligelig Deel i Rigets Styrelse, ligesom der i de anførte Ord af J. Bircherod hemmelig ankes over, at „vi, der skal have vort Brød og Bopæl i dette Rige, maa aldrig vente saadanne Møder flere, i hvilke Stændernes Vota skulle faae noget at sige“. Men denne Betragtning var ikke den gjængse; det var ikke almindelige Rigsdage efter en anden Valglov man begjærede, men derimod, at ogsaa de andre Stænder maatte faa Deel i den hele administrative Forvaltning, der hidtil udelukkende havde været overdraget Adelsmænd. Dette var ogsaa Tilfældet i kirkelig Henseende, og det ikke blot den overordnede Forvaltning, men selv i de mere underordnede Forhold var Bispernes Myndighed altid mere bleven trængt tilbage af Leensmænd og Herremænd, der just ikke øvede det lemsældigste Tilsyn med Kirker og Skoler. Hvorledes Adelsstanden havde vidst at benytte disse Forhold til sin private Fordeel ved at tilegne sig det værgeløse Kirkegods, hvorledes Herremændene ofte tillod sig at behandle Præsterne, har der i det Foregaaende flere Gange været Leilighed til at omtale, saa at man ikke kan undre sig over, Ønsket var almindeligt at frigjøre sig for denne Tvang. Det var idetmindste ad denne Vej den geistlige Stands virksomste Talsmand vilde høre Frugterne af den vundne Seier.

Hans Svane blev, til Tak for den under Rigsdagen udviste Iver og personlige Hengivenhed for det kongelige Huns, overvældet af Gunstbevisninger; han blev Medlem af Statscollegiet, af Høiesteret, og erholdt dertil Navn af Erkebiskop. Der kan neppe være nogen Tvivl om, at der med dette Navn var tilfjort noget mere end en tom Titel, men alt hvad der angik Ordningen af den indre Forvaltning flode

først modtage en bestemt Form, og derfor var det heller neppe Regjeringen klart, hvorledes Erkebispens fremtidige Stilling skulde blive. Svanes Tanke derved er derimod tydelig nok, at han nemlig tænkte at samle Kirke- og Skolevæsenet under sin Overbestyrelse, og han kunde saameget mere vente at sætte denne Plan igjennem som Cancelliet efter Christen Thomesen Sehesteds Død (1656) under Krigen havde befundet sig i en Oplosnings-Tilstand. Han indgav til Kongen et detailleret Forslag om Oprettelsen af et saadant *Collegium consistoriale*, i hvilket Erkebispens skulde præsidere; det skulde være det øverste geistlige Regjeringscollegium, og derfor „deliberere om alt det, som kan komme til Guds Æres Forfremmelse, Akademiers, Kirkers, Skolers og Hospitalers Befordring; Gudsfrugtigheds Dvælse, samt forargelige og grove Synders Affjæffelse. I Særdeleshed skal det have god og flittig Indseende med, at ikke nogen vrang Værdom eller nogen forargelig Skisma sig i disse Riger indsniger, hvorved Evangeliets Sandhed og den christne Forsamlings Enighed kunde forhindres“. Fremdeles skulde dette Collegium efter Svane's Forslag være en geistlig Høiesteret, og modtage alle Sager til endelig Afgjørelse, der vare behandlede i Universitetets-Consistoriet, i Capitelne og paa Landemoderne; „desligeste hvis Tvistigheder, som indfalder belagende Præster og Degnekald, samt *jus patronatus* og deslige Sager, hvori hidtil Commissioner have været tagne“. Endvidere skulde Collegiet have Tilsynet med Kirkegodset for at forebygge den Vilkaarlighed hvormed man tidligere havde behandlet det. „I hvert Stift skal en Stifts skriver forordnes, som aarlig til Philip-Jakobi enhver Kirkes Regnskab i Provstens og Præstens Nærværelse hos Bissen skal gjøre og Gjenpart af samme Regnskab til dette Collegium fremskikke, at derom kan forfares om Kirkerne's Beholdning og Bestaffens-

hed samt hvorledes med Indkommen og Udgiften omgaaes^{*)}. Forslaget opstiller i det Hele 16 Punkter, hvis væsentlige Indhold er angivet i de trende her anførte, og det behøver vel neppe at tilføies, at „flittig Indseende med Bogtrykkerne“ ogsaa var mellem disse, da Censuren altid havde været Bisperne og Professorene paalagt, og altsaa hørt med under Geistlighedens Forum. Den ledende Tanke i det hele Forslag er ogsaa simpel nok, nemlig at udelukke Adelige fra al Indblanding i Bestyrelsen af de geistlige Sager, iffe at tale om, hvormeget det kunde smigre Svanes Forfængelighed, saaledes som Erkebiskop at styre den danske Kirke og Skole. Men Planens Udførelse mødte mange Hindringer, og, skjøndt flere af dens enkelte Forslag senere komme igjen under andre Skikkelser, blev den dog aldrig fuldstændig gennemført.

Hvad man nærmest ventede af den nye Enevoldskonge var, at alle Stænder erholdt Forsikkring om deres Rettigheder og Privilegier, for at gjøre en Ende paa den gjensidige Misnøie, og disse bekjendtgjordes ved Rescript af 24 Juni 1661. Den ledende Tanke i disse Privilegier for Geistlighedens Bedkommende er den samme som den, der gaaer igjennem Svanes Forslag, nemlig at sikke Geistlighedens Selvfændighed, men saaledes at der her er Talen om de mere underordnede forhold. Dog opnaaede Geistligheden heller iffe her fuldstændigt sine Ønsker. Adelens Patronatsret blev vel noget indskrænket, men den vedblev dog, om den end erholdt en anden Retsgrund. Det hedder nemlig i Adelenes Privilegier § 5: „*Jura patronatus*, hvilken Adelen sig fra Arilds Tid med Rette forhvervet, og hidiindtil ukært og upaaanket nydt haver, skal endnu fremdeles være dem undt og tilladt . . .“;

*) Dette Svanes Forslag er utrykt, men er mig i Udtag velvillig meddeelt af Hr. Prof. Dr. Engelstoft.

dermed bortfalddt altsaa Patronatsretten overalt, hvor den var omtvistet, og det har neppe været saa Steder. Tilsvarende hertil hedder det i Geistlighedens Privilegier § 3: *Jus Patronatus* til nogen Kirke skal efter denne Dag Ingen tilstedes uden dem, som Kongen dertil naadigst privilegeret haver eller i Fremtiden privilegerendes vorder.“ Dermed fik Retten en anden Grund at støtte sig til, nemlig et kongeligt Privilegium og ikke nogen tvivlsom historisk Undersøgelse, som tidligere var nok til at begrunde et Krav. Iøvrigt maa det her ogsaa foreløbig bemærkes, at Kapitlernes Patronatsret, der tidligere blev udøvet af den, der var forlenet med et Præbende, herefter maatte bortfalde, da disse ingenstunde erholdt noget saadant Privilegium. — Den samme Stræben efter at indstrænke Adelsens Overgreb finde vi ogsaa i § 1: „hvad Kongen herefter hos Geistligheden vil have udrettet, skal ved Bisperne og ikke ved Leensmændene eller deres Fuldmægtige forrettes“ — en Bestemmelse, der altsaa atter hævdede Bispemyndigheden, og satte en Grændse for de adelige Leensmænds Indblanding i geistlige Sager; i nær Sammenhæng hermed staaer § 12, der bestemmer, at Provsten og to af Herredets Præster skal forestaae Stiftet efter en afdød Præst, hvormed altsaa de Geistliges Stervboer undroges Leensmændenes Fogeder; endvidere § 2, der bestemmer, at der for Fremtiden skal svares fuld Tiende af Bøndergaardene, der nedbrydes og lægges ind under adelige Sædegaardene, medens det lades uafgjort, om denne Bestemmelse skal have tilbagevirkende Kraft. Fremdeles kunne vi hertil regne § 9, forsaavidt den vil forebygge al Vilkaarlighed i Behandlingen af Kirkerne Eiendomme. Den byder nemlig, at „Kirkerne skulle herefter selv nyde deres Anpart Tiende, og naar den vorder ledig, skal den bortfæstes til den, som meest vil give, dog saaledes at Sognemændene vorder nærmest til den, om

de ville give saa meget som nogen anden". Derhos blev Tilsynet med dette Gods, skøndt det ikke nævnes i Privilegierne, ganske unddraget Leensmændene, og, saaledes som Svane i sin Plan havde foreslaaet, bleve for hvert Stift Stiftsfrivere bestiftede; men naar Svane endvidere foreslog, at disse skulde aflægge Regnskab for Consistorial-Collegiet, da blev dette forandret saaledes, at en vis Johannes Plum blev udnævnt til Commissarius over Kirkerne i Danmark, til hvem Stiftsfriverne skulde afgive deres Indberetning. Hvorvidt denne Forandring virkelig bidrog til at bringe Orden i det gamle Virvar, vil der senere blive Leilighed til at omtale; her bemærkes det kun som en yderligere Indstrænkning i Leensmændenes Myndighed.

Foruden de nævnte indeholdt Privilegierne adskillige andre Bestemmelser, der senere Leilighedsviis ville blive omtalte, og som alle sigtede til at fremme Standens Interesse. Derfor, dengang dette Rescript først blev bekendtgjort paa Landemødet i Roskilde, indlede Erkebispens disse Standens Privilegier med et kort Foredrag, hvori han formanede til at vise sin Tak i Lydighed mod den naadige Arvefonge. Efterat have forelæst dem, indsvøbte han dem i rødt Taft, bandt et hvidt Baand om og sagde: „dette Baand bandt Hendes dronninglige Majestæt selv om disse Privilegier med det Ord, at det skulde være Samdrægtigheds og Enigheds Baand.“*) Vel havde de forsamlede Provster vistnok i det Hele al Grund til at være tilfredse saavel med Kongens Naade som med Svanes Iver for at benytte den til Standens Fordeel, men dog gik der sig en eller anden lille Betænkelighed. Saaledes meente man, det vilde være vanskeligt uden Fogedens Hjælp at forestaae Skiftet i Præsternes Sterboer; men Svane var ikke

*) Zwergius, Sjæll. Clericæ S. 273.

ant til at høre Modsigelser, hvorfor han fortrædelig udbød, i dette Privilegium skulde blive saasnart kasseret som det var hvervet, og Forsamlingen havde Noie med atter at stille ham i freds. *)

Et andet Punkt i Privilegierne blev for Diebliffet slet ikke videre omtalt, skøndt det senere vakte megen Misfornoielse, og det i Birkeligheden blev en fuldkommen vilkaarlig Skatteordre, der dermed paalagdes Præstestanden, om det end havde form af et Privilegium. § 4 lyder nemlig saaledes: „Af underlig Raade bevilges og tillades hermed, at enhver Præst saa tilforhandle sig sin Præstegaards-Bygning, . . . og skal hans Successor i Kalbet betale hans Arvinger samme Bygning og dens Forbedringer efter Burdering.“ Naar denne Bevilling og Tilladelse nævnes som et Privilegium, da forudretter dette, at Præstegaardenes Vedligeholdelse og Istandsættelse tidligere havde voldet Beboerne mange Bryderier, rimeligviis fordi Tilsynet havde paaligget dem, der vare Geistlighedens effikkede Børgere, nemlig Leensmænd og Herremænd; men i Birkeligheden blev det et besværligt Paalæg, da Kongen senere paa Erkebispens Raad forklarede Bevillingen saaledes, at alle Landets Præster eengang for alle skulde betale 100 Daler for deres Gaarde mod at erholde Erstatning af deres Eftermænd. Grunden hertil var denne, at Kongen under Krigen havde brugt 50000 Rdl. af de Fattiges Midler i Kjøbenhavn, som han ikke saa nogen Udvei til at betale; men Erkebissen, der gjerne for enhver Priis vilde sætte sig fast i Kongens Gunst, gav ham da det Raad, at benytte Privilegiet paa den omtalte Raade, hvilket ogsaa blev taget til Følge. **) Ved et åbent Brev af 18 Martz 1662 blev nemlig den indkomne

*) Sjæll. Synodal-Forhandlinger. Hudsft. Kgl. Bibl. Kall'fte Sml. 489

**) Zwergius, Sjæll. Clereste S. 281.

Sum overladt til Kjøbenhavns Fattigvæsen, „paa det at al Trygleri for Dorene paany kan blive afflaffet, fattige Skolebørn igjen med nødtorftig Underholdning kan blive forsynet, Spindeværket igjen optages, og andre tjenlige Manufacturer igjen oprettes.“ For at opkræve disse Penge reiste Affendinge af Fattigdirektionen omkring i Landet og lode ved Stiftsfriverne alle Præstegaarde tarere for en vis Sum, som Præsterne enten strax maatte betale, eller indtil videre svare Renter af. *) Det varede dog henved halvhundrede Aar, førend denne Sag blev bragt i Rigtighed, og det siete ikke uden gjentagne kongelige Befalinger og idelige Klager fra Præsternes Side, som dog altid bleve afviste.

En anden Vilkaarlighed, Præstestanden til samme Tid havde maattet erfare, medførte vel ikke noget Pengetab, men var dog af den Art, at den ligesom var beregnet paa at sætte Standens ubetingede Hengivenhed for det suveræne Arvehuus paa Prove. Ved et Kongebrev af 24 April 1681 blev det nemlig paalagt Præsterne hver i sit Sogn at forestaae Opkrævningen af Consumtions-Afgiften, der var bleven vedtaget paa Rigsdagen. Vel var det kun foreløbig og med Tiden skulde Sagen ordnes paa en anden Maade, men dermed var dog en Dei betraadt, som senere kun altfor meget er fulgt, at bruge Præsterne i reent verdslige Sager, hvilket tidligere aldrig havde været Tilfældet. „Efter som vi ikke paatvovler, — skriver Kongen til Erkebispen i det nævnte Brev **) — at de ubi den geistlige Stand sig deres Embeds Pligt og Skyldighed

*) Jfr. Hndkt paa Kg. Bibl. Kall'ste Eml. 4. 489. Ennetal Forhandlinger i dette Aar.

**) Zvergius, Sjæll. Cleresie S. 274—79. Her tales kun om Sjællands Stift; men af Hybergh, Aftstykker til Aarhus 11 S. 154. seer man, at det ogsaa gjaldt Aarhus og Ribe, og følgende ubestridt hele Riget.

jo stedse erindrer, saa vi os paa deres Trostaaelse desbedre kan forsikre saa bede vi Eder og naadigst ville, at I Præsterne ubi Sjællands Stift, som boer uti de Sogne, hvor Band-Bind- og Heste-Møller findes, dertil disponerer, at de paa nogen kort Tid Consumtionens Forvaltning samt Græsgang-Penges Oppebørsel enhver uti sine Sogne sig paatager.“ Erkebiskopen opmuntrede paa det kraftigste sit Stifts Præster til Eyrighed mod den kongelige Anordning, og ledsagede den med en Formaningskrivelse; „Hs. Majestæt tvivlede ikke paa, at de jo villig vilde paatage sig denne lille Byrde, skøndt den var noget fremmed for deres Kald, deels for derved yderligere at forbinde sig den høie Dyrighed, deels for at stoppe Munden paa dem, der ere Standen mindre gunstige, ved et saadant Mønster paa Lybighed.“ Dette skulde kun gjælde til en Tid, og efterhaanden blev denne Skatte-Opkrævning ordnet paa en anden Maade, saa at det eneste, der i lang Tid blev tilbage deraf, var de Mandtalslister, som Præsterne skulde indgive to Gange om Aaret, saalænge Folke- og Familie-Ratten endnu blev ydet.

I alt hvad der hidtil har været omtalt som Gjenstand for Forhandling efter Enevoldsmagtens Indførelse, er der talt, der tyder paa, at en Forandring i den statskirkelige Synstelse var paatænkt. Det var den geistlige Stands Interesser og nærmest dens materielle Interesser, der var Gjenstand for Regjeringens Opmærksomhed, og selv naar man gik videre, naar der ved Reskr. af 15 Juli 1861 anordnedes en Revision af den hele ældre kirkelige Lovgivning, Revisions-Raadet og de 21 Riber Artikler, da skete dette for at forandre hvad der i den kirkelige som i den borgerlige Lovgivning kunde indses stridende mod Kongens Suverænitæt og Arverettighed, isaa for at fremme det kongelige Arvehuus's Interesse og se fra noget kirkeligt Synspunkt. Erkebiskoppens Forslag

om Oprettelsen af et Consistorial-Collegium synes ganske at være blevet lagt til Side, da han selv ved Refsr. 13 Nov. s. A. fik Sæde i den Commission, som skulde give Betænkning om Cancelliets Istandsættelse, og skjøndt der hengik nogle Aar før end dette Collegium ret blev sat istand, saa skete det dog, dengang Peter Schumacher fik Sæde i det, og erholdt da som tidligere alle Kirke- og Skolesager. Naar desuagtet Svane vedblev at føre Titel af Præsident i Consistoriet, saa blev det i Birkeligheden kun ligesom hans Navn af Erkebiskopen tom Titel, eller tydede paa at han var Præsident i Universitets-Consistoriet, som dog aldrig var og heller ikke blev noget Regjerings-Collegium. Skjøndt saaledes Geistligheden ikke opnaaede sit Ønske om et særskilt kirkeligt Collegium, saa viste Urvefongen sig dog beredvillig til at høre dens Stemme ved kirkelige Sagers Afgjørelse, hvorfor han i det nævnte Brev forlangte at høre de meest erfarne Provsters Mening i hvert Stift angaaende Revisionen af Lovgivningen. Naar det derfor ofte er sagt, at de ældre Bispemøder som en Art National-Concilier forsvinde under Enevoldsfongerne, saa beroer dette væsentlig paa en Mis kjendelse af disse ældre Bispemøders Charakter, og den hele Forskel bliver derfor kun den, at Enevoldsfongerne mindre holdt sig til Bisperne, der ligesom udgjorde det geistlige Aristokrati, men enten som i dette Tilfælde ogsaa vilde høre den ringere Geistlighed, eller efter eget Godtbefindende forlangte de Mænds Betænkning i den geistlige Stand, som Kongen havde meest Tillid til uden at spørge om hvad Embede de beklædte. De fra alle Rigets Stifter indkrævede Betænkninger skulde afgives til Erkebiskopen, og det er et af de saa Træk, der synes at tyde paa, at der var tiltænkt Erkebiskopen en overordnet Stilling over hele den danske Clerus, men som alle bleve uden Betydning, da Op-

givelsen af Consistorial-Collegiet ogsaa var en Opgivelse af den erkebispepelige Myndighed.

At disse Betænkninger virkelig ere indkomne fra Rigets forskjellige Stifter, er en rimelig Formodning, men besynderligt nok er det, at ifkun een af dem endnu forefindes, nemlig den, der indsendtes fra Ribe Stift, fra Biskop Peder Krageslund og otte Provster. *) Det er derfor til denne man maa holde sig, for at lære Geistlighedens Duster og Forhaabninger at kjende. At man skulde attraa nogen Formildelse i den statskirkelige Lyang, var ikke at vente, tværtimod gjentages her Geistlighedens tidligere i Valgbrevet udtalte Begjæring, at det strænge Forbud mod Papister, Jesuiter og Munke maatte udstrækkes til alle Dissenterende, saa at Ingen taaltes, der afveg fra den augsborgske Beseendelse. Iøvrigt holder Betænkningen sig til, saaledes som den kongelige Ordre lod, at gjennemgaae de enkelte Punkter i Recessen og Ordinantzen. Til Recessens 1—1—20 bemærkes der: „hvortledes der for Fremtiden skal forholdes med Udvalgelsen til Præste-Embedet, henstilles til Kgl. M., hvem dette Regale tilkommer. Skal Valg endnu finde Sted, saa beder man, at det maa blive paalagt de syv Valgmænd i hver Menighed at overlægge Sagen alvorligere end hidtil med Provsten, eftersom de næsten alene raadføre sig med Enken, og spørge, om hun vil være tilfreds med Candidaten, hvilket medfører paa mange Steder Uorden.“ Angaaende Ordinantzens Bestemmelser for Provstevalget bedes der, at „Biskoppen maatte have noget at sige derved, samt at de vælgende Præster bleve tilholdte, ikke blot at tage Hensyn til Alderen men ogsaa til Duelligheden.“ Endelig henstilles det til Hs. Majestæt om Bispevalget fremdeles skal vedblive.

*) Fuldstændig findes den i Håndst. paa Kgl. Bibl. Ny Kgl. Sml. 4. 1147. Kall'ske Sml. 4. 475. I Udtog hos Pont. Ann IV. S. 470—74.

Fremdeles begjæres der, at Forbudet mod Adelsens Huns-Præster paa ny maatte indskærpes, at der maatte paalægges dem en vis aarlig Afgift til Vederlag for Tienden osv. Til Slutning var der til Betænkningen søiet nogle Forespørgsler, mellem hvilke ogsaa denne: om en Præst, naar en Verdslig vilde sagsøge ham for Gjæld, ikke skulde sagsøges for Provste- og Bisperetten, for at Clerus ikke skulde drages ind under de verdslige Domstole; hvormed der altsaa tilsigtedes en Udvikelse af de geistlige Domstoles Bemyndigelse, og dermed af den geistlige Stands Ukrænkelighed, men denne Forespørgsel er i den senere Lovgivning besvaret benægtende.

Enkelte af de Begjæringer, der her fremsattes vare dels allerede opfyldte ved Privilegiernes. Naar en Præst af Uagtsomhed uddeelte Vinen forend Brødet i Nadværen, da var Fortabelse af Embedet efter den ældre Lovgivning hans Straf (Rec. 1—1—27); men denne Straf ruffede den Ribes Geistlighed fornilbet til en Pengebøde, hvilket allerede var tilfaldt i Privilegiernes, hvor det hedder § 6: „Efter som Præsterne i Reccesen, endskjøndt Forsælsen er heelt ringe, trues med haarde Straffe, da ville vi efter Circumstantiernes Beskaffenhed og enhver forrige Levnet og Skikkeligheit mitigere og forlindre.“ Tilseendes naar fattige Præstenters Understøttelse anbefalede Kongens Omfarg, da bestemmer Privilegiernes § 7, at alle Bøder, som Præster idømmes, skulde tilfalde Enkerne. For Sjællands Stift blev der gjort noget mere, da der en Enkekasse blev oprettet, hvortil Kongen stænkede 1500 Rdl. som han havde lovet under Beleiringen, og Erkebispens desuden 500 Rdl. Den erholdt sin Fundats d. 24 Sept. 1662, saaledes at de Enker skulde nyde 20 flette Daler aarlig, hvis Mænd havde indbetalt 50 fl. Daler i Kassen. Denne Foranstaltning efterlignedes ogsaa i de andre Stifter, men dog kun i mindre Foreninger og først under Frederik IV erholdt

hvert Stift sin egen kongelig funderede Entekasse. Det var at vente, at Hensynet til Entens Forsørgelse, der hidtil næsten havde været det afgjørende ved et Præstefalds Besættelse, nu maatte tabe sin Betydning, men dog varede det længe inden dette skete. I selve Fundatsen fra 1662 hedder det § 14: „Derksom nogen Enke efter sin salige Husbondes dødelige Afgang for vigtige Aarsagers Skyld ikke skulde forblive i Kalde“ . . . hvilket viser, at man endnu holdt paa den sædvanlige Praxis som det normale, hvorfra der kun „for vigtige Aarsagers Skyld“ kunde ske Afvigelser.

Hvad der fremfor alt laae Præsterne paa Hjerte, eller hvad der idetmindste ved enhver given Keilighed laae dem paa Tungen, var den Begjæring, at Uniformiteten i kirkelig Henseende strængt maatte overholdes, og ingen fremmede Religionspartier tilstedes Adgang til Riget. Muligvis kan ogsaa Kongens personlige Tilbøielighed have forøget Frygten i den Henseende. Hans bekjendte Interesse for den Tids Videnskabelighed samlede endeel literære Lykkeriddere ved hans Hof, hvoraf enkelte forstode til en Tid ganske at vinde hans Gunst. Den mærkeligste mellem disse var en polsk Adelsmand Stanislaus Lubienitsky, en af Socinianernes bekjendteste Præster, der maatte forlade sit Fædreland, da Freden til Oliva udelukkede Unitarierne fra den almindelige Religionsfrihed i Polen. Han ankom til Kjøbenhavn i Nov. 1660, og den udbredte Forbindelse, hvori han stod med alle den Tids lærde Mænd, vakte først Kongens Opmærksomhed for ham. Han erholdt en lille Ansættelse ved Hoffet, og Kongen underholdt sig ofte med ham angaaende theologiske Materier; da han nu dertil søgte at udbrede sine Meninger mellem Folk i Byen, begyndte Theologer og Præster at blive ængstelige ved dette Forhold. Kongen lod foranstalte en Disputation angaaende de Socinianste Værdomme mellem ham og sin Hofpræst Eric Grawe,

der fik den tydske Præst ved Petri Kirke, Daniel Pfeiff, til sin Medhjælper. Samtalen kom især til at dreie sig om Christi Guddom, som Socinianerne benægtede, og for at godtgjøre den, beraabte Græve sig paa Drt.spr. 30, 4: Hvad er hans Navn? og hvad er hans Sønns Navn? Lubienitsky svarede hertil, at Stedet var meget usikkert, og at det derfor var udeladt i den sidste danske Bibel. Nu blev der efterseet, og det forholdt sig rigtigt, at Ordene ikke fandtes der; Kongen forhørte sig nærmere om Sagen, og det viste sig da, at Svane, som havde besørget den sidste Udgave fra 1647, af Skjæbelseshed havde glemt disse Ord, hvorover Kongen blev meget fortrydelig. Længe kunde imidlertid Lubienitsky ikke holde sig i Byen, hans Begjæring om fri Religionsøvelse for sine Troesfæller mødte altfor mange Hindringer, og skjøndt Kongen altid viste ham særdeles Dymærksomhed, maatte han dog atter reise med usorrettet Sag. Han gik til Frederiksstad, hvor Dyrigheden tog med Belvillie imod ham og gjerne vilde indrømme ham og hans Venner Dphold i Byen; men saasnart den holsteen-gottorpste Hertug fik det at vide, befalede han siebliffelig, tilskyndet af sin Hofpræst Superintendent Johan Reinboth, at alle Socinianer usortøvet skulde rømme hans Lande.*)

Saalænge den Grundsætning kun blev opretholdt, at alle dissenterende Partier holdtes udenfor Rigets Grændser, var Geistligheden i det Hele vist tilfreds med den indtraadte Regjeringsforandring. Standen havde allerede opnaaet flere af sine Ønsker, og den havde Haab om altid at kunne erholde mere, naar Regjeringen fortsatte den Bane, den nu var slaaet ind paa. Rigtignok blev selv en af Kongens Hofpræster Ma-

*) Pont. Ann. IV. S. 482-86. Bayles Wörterbuch von Joh. Gwiff. Gottsched III. S. 197-200.

thias Fosf beskylt for at have behandlet Statsfager paa Prædikestolen, hvormed der uidentvivel maa være meent, at han havde yttret Utilfredshed med Enevoldsmagten; men denne Beskyldning viste sig fuldkommen ugrundet. Fosf afgav skriftlig den ydmygeligste Erklæring, hvori han forsikrede: „Jeg skulde holde mig for Jordens uværdigste Byrde, om jeg vidste nogen Underfaat i Rigerne at drage et undertanigere og bedre Hjerte mod Eders kgl. Majestæt og det kgl. Arvehuus's Velstand end jeg drager; Gud er mit Vidne, jeg lyver ikke“ — dermed faldt Sagen hen, og han forblev uanfægtet i Kongens Naade*). — Større Opmærksomhed kunde det synes at fortjene, naar Corfis Ulfeld i sin Landflygtighed forsikrede, at navnlig den hele geistlige Stand deelte hans Uvillie mod Arveregjeringen og Enevoldsmagten. Denne Beskyldning fremkaldte tvende Erklæringer, fra Universitetets Professorer og fra Sjællands Stifts Præster, hvori de paany forsikrede om deres ustrømte og ubetingede Hengivenhed for Kongens Huus, og mindede tillige om Ulfelds gamle Hab til de theologiske Professorer og den geistlige Stand, for at gjøre det sandsynligt, at han af den Grund var fremkommen med hine Beskyldninger.**)

Migtignok var det Svane, hvis Mening i den Henseende er vel bekjendt, der fik disse Erklæringer istand, og hans Navn staaer øverst paa dem begge; men heller ikke i Historien kan man tillægge Ulfelds Ord nogen Vægt, da han dengang var i en saadan Stilling, at han ved lignende Beskyldninger maatte see at tilbæffe sin egen Brode, og derfor ikke kan gjælde for noget ubildet Vidne.

Hadde Sjællands Biskop været den virksomste Befordrer af Kongens Enevoldsmagt, saa var det den ælteste theologiske

*) Pont. Ann. IV. S. 491—93.

***) Pont. Ann. IV. S. 497—504.

Professor, der leverede det første videnskabelige Forsvar for denne Regjeringsform. Johan Wandals udførlige og lærde Bærf *Juris Regii ἀντιπαραγωγῶν et solutissimi Libri VI*, hvoraf den første Bog udkom 1663 og som sluttedes ni Aar derefter 1672, fortjener en ganske særlig Opmærksomhed, ikke blot som Beviis paa dets Forfatters omfattende Værdom, men som Vidnesbyrd om Tidens politiske og statskirkelige Betragtningssmaaede. Efterat han nemlig først har hævdet Kongemagten som en guddommelig Naadegave, der ikke berøer paa Folkets Valg men paa Salvessen, og godtgjort dette ved Citater saavel af den hellige Skrift som af hedenske Statsmænd og Digtere, gaaer han over til som den første af Majestædens Rettigheder at udvise hans kirkelige Myndighed. (*Inter jura majestatis primum est, quod circa religionem et sacra versatur Libr. IV. Cap. II*). Han opfatter altsaa dennis som en Majestæteret; Kongen har som Konge Ret til at udøve denne Myndighed; men paa den anden Side indskrænker han den til en Styrelse af Kirkens ytre Anliggender og til en Forvaltning af Kirkens Eiendomme, idet han støtter sig til Keiser Constantins bekjendte Udsagn. Den indre aandelige Myndighed udøves af Præstestanden, og med Hensyn hertil paaligger det Kongen at sammenkalde Synoder af geistlige Mænd, naar fornødent gjøres, føre Forsædet paa diøse, samt bekræfte og haandhæve deres Bestemmelser. Grundtanken er altsaa her væsentlig den samme som i Brochmands System, ja som i hele den protestantiske Kirkeret; men Birkeligheden svarede aldrig ganske til Systemet, da Synoderne aldrig besad og heller ikke kom til at besidde den Myndighed, man theoretisk tillagde dem. Vigtigere er det med Hensyn til de praktiske Folger, naar Wandal hævder Kaldøret til alle geistlige Embeder som Majestædens Ret, hvis Udøvelse vel kan overdrages til Andre, men Kongen staaer

dog til Ansvar for Maaten, hvorpaa den udsøes, og maa altsaa have Tilfyn dermed. Dermed vilde han dog ikke nægte Menighedens Ret til at have en Stemme med ved Valget, men man seer ikke ret, hvorledes han tænker sig dette Forhold nøiere bestemt, da han fortrinsviis dvæler ved at godtgjøre Landsherrens Rettigheder i Modsatning til de papistiske Paaastaande. — Fremdeles hører det til Kongens kirkelige Myndighed at bestyre Kirkegodset, men med Hensyn hertil, lægger Bandal megen Vægt paa, at han ved Anvendelsen af Kirkerne's Indkomster og Capitlernes Godser er bunden til den oprindelige Bestemmelse saaledes at det anvendes til gudeligt Brug. Derfor omtaler han med megen Berømmelse et Kongebrev fra Frederik II's Tid, der udtryffeligt giver Tilfagn om Kirkegodsets Ufrænkkelighed til evige Tider, uden at omtale hvorledes dette Løfte senere var overholdt. Det er den geistlige Stants Fordring og Krav, Bandal dermed udtaler, maastee i det Haab under Enevoldskongen at forstaae denne Fordring, den faktiske Aerkjendelse, hvilket som tidligere bemærket ogsaa tildeels var opnaaet, forsaavidt Kirkerne's Tiende og Indkomster havde faaet en særegen Administration. — Hvad der giver den kirkeretlige Deel i Bandals Værk (*Lib. IV. Cap. 2—6*) forøget Interesse, er det, at han leilighetsviis oplyser adskillige Punkter i de ældre kirkelige Tilstande ogsaa fra Pavedømmets Tider, hvis praktiske Anvendelighed for Datiden Geistligheden paaflod, da Ordinantsen jo tilfikkrede Præsterne de Rettigheder, de havde havt i Bispernes Tid.

Det første Grundlag for Ordningen af Rigets fremtidige Forfatning blev givet i Kongeloven, understreven den 14 Nov. 1665, men først senere offentliggjort, og mellem dens faa Bestemmelser indtager den om Religionens Haandhævelse den første Plads, omtrent paa samme Maade som tidligere i

Haandfæstningerne, men i endnu stærkere Udtryk. Den første § lyder nemlig saaledes: „Den bedste Begyndelse til alting er at begynde med Gud. Det første derfor, som vi for alting ville udi denne Kongelov alvorligen have befalet, er: at vore Efterkommere, Børn og Børnebørn i tusinde Led paa Fædrene og Mødrene, Enevolds-Arve-Konger over Danmark og Norge, ære, tjene og dyrke den ene rette og sande Gud paa den Maade og Maneer, som han sig i det hellige og salige Ord aabenbaret haver, og vores christelige Tro og Befjendelse klarligen derom formelder efter den Form og Maade, som den reent og uforsalfset er bleven foresat og fremstillet i den augsb. Conf. Aar 1530, og ved samme rene og uforsalfsete Tro holde Landsens Indbyggere, og den vældelig haandhæve og bestærme i disse Lande og Riger mod alle Rætttere, Sværmere og Gudsbespottere“. Endvidere bestemmer Kongeloven i § 6 Kongens kirkelige Myndighed paa følgende Maade: „Skal og Kongen ene have høieste Magt over al Cleresiet fra den Høieste til den Laveste; at bestikke og anordne al Kirke- og Gudsstjeneste; Møder, Sammentømster og Forsamlinger om Religions Sager, naar han det raadelig eragter, byde og forbyde; og i Almindelighed, kortelig at sige, skal Kongen ene have Magt at bruge alle Regalier og *jura majestatis* hvad Navn de og have kunne“. Her er altsaa ikke udtrykkeligt sagt noget om Kongens Ret til at bestikke geistlige Embedsmænd, medmindre man vil indbefatte den under de *jura majestatis*, hvormed S'en „kortelig at sige“ slutter. Vel hedder det tidligere § 4: „Skal og Kongen ene have Magt og Myndighed at isætte og afsætte alle Betjente, høie og lave“; men dermed kan neppe være tænkt paa Geistligheden, dels fordi denne senere særskilt bliver nævnet, dels fordi S'en slutter med: „at alle Embeder og Bestillinger, i hvad Myndighed de end have i Kongens Enevoldsmagt, saa

som af en Kilde, have deres første Oprindelse“. Dette vilde man nemlig neppe sige om Præsteembedet, da man ogsaa dengang erkjendte, at dette havde sin første Oprindelse ikke i Kongens Enevoldsmagt men i en guddommelig Indstiftelse.

Uagtet der saaledes i Loven intet var fastsat derom, saa var dog det alligevel den mærkeligste Forandring i de kirkelige Forhold, der foregik ved Enevoldsmagten, at en kongelig Bestikkelse lidt efter lidt fortrængte Menighedernes Valgret. Ved Besættelsen af Bispe-Embeder havde Kongerne allerede tidligere, især i Sjællands Stift, paa egen Haand undladt det i Ordinanansen anordnede Valg, saa at det ikke kunde være paa salbende, om det nu under Enevoldskongerne saldt ganske bort, hvilket uden tvivl ogsaa strax skete. En anden Udvidelse af den kongelige Bestikkelse er i det Foregaaende omtalt, nemlig ved Indskrænkning af Patronatsretten; hvor mange Sogne, der paa denne Maade unddroges de adelige Herremænds Patronat, findes intetsteds angivet, men uden tvivl har Tallet paa dem været større, der tidligere havde hørt under Domcapitlernes Præbender. Af en nøiagtig Fortegnelse fra denne Tid over Roskilde-Capitels Prælaturer, Canonikater og Bispariater seer man, at Capitlet havde haft Kaldsret til sytten Kirker i Sjælland, mellem hvilke endog flere Kjøbstedkirker; saaledes kaldte Domprovsten til St. Mikkel's Kirke i Slagelse, en af Cannikerne til Holbek og Meerløse*). Derimod beholdt Universitetet Kaldsret til sine Sogne, omtrent 10 i Tallet, uden at man veed nøiere at angive, naar det erholdt Fornøjelse paa dette sit Privilegium. Overhovedet maatte den Grundsætning, der var udtalt med Hensyn til Patronatet, at dette kun skulde gjælde som kongeligt Privile-

*) Suhm, Samlinger til Danmarkshistorie 1. Hefte 3. S. 106 - 35.

gium, ogsaa kunne anvendes i langt videre Udstrækning, saaledes at Kaldsretten overalt blev et kongeligt Regale. Man seer ogsaa af den Riber Geistlighed's Betænkning, at dette var den almindelige Mening, men desuagtet stætte det ikke paa eengang, og Menighederne vedbleve endnu skøndt under mange Indskrænkninger at udøve deres Valgret. En Naade at indskrænke den paa, var, naar Kongen udnævnte tre til et ledigt Kald og overlod da Menigheden paa sædvanlig Vis at vælge mellem disse trende*); en anden, naar han meddeelte dem, han ønskede befordrede, Expectansbreve enten almindelige eller specielle, lydende paa et bestemt Kald. Denne Form blev efterhaanden den almindelige, og det var en Selvfølge, at naar Nogen meldte sig i rette Tid forsynet med et saadant Brev til et ledigt Embede, saa fandt der slet ingen Valg Sted. Der var saaledes i disse Aar ingen fast Form for geistlige Embeders Besættelse, og man seer af Reskr. af 25 Jan. 1666, at Capitelne endnu af og til som tidligere udøvede Kaldsret. Men dette blev bestemt forbudt ved det nævnte Reskript: „Ingen, som med geistligt Gods er benaadedet enten *pro persona* eller *pro officio*, ei heller *tutores* for Domsirkerne maa tilegne sig *jus patronatus* saalidt som Birketretighed, men begge Rettigheder forbeholdes Kongen“.

Disse gamle geistlige Stiftelser nærmede sig saaledes mere og mere deres fuldkomne Opløsning, endskøndt det er vanskeligt nok noie at forfølge Sporene i denne Proces. Kaldsretten havde de mistet og tillige Tilspynet med Kirkens Regnskaber, som tidligere synes at have udgjort en væsentlig

*) I Sjæll. Tegnelser for disse Aar mellem 1660—70 (Justitsministeriets Archiv) findes mange Exempler herpaa; saaledes et Brev fra 22 Mai 1663 angaaende Sorø.

Deel af deres Forretninger. Man seer saaledes af den Riber Geistligheds ofte omtalte Betænkning, at de fire Prælater i det derværende Capitel havde Tilsynet med næsten alle Kirker i Stiftet, deres Tiender og Jorde, og at det kun var ganske enkelte, der havde henhørt under den kongelige Leensmand paa Koldinghuus. Men efterat der var ansat Stifts skrivere i hvert Stift og en Commissarius for Kirkerne i hele Riget, mistede Capitlernes Prælater, de saakaldte Regnskabsprovster, al Andeel deri, om de endog en Tid beholdt deres Indtægter af Kirkerne *). Den samme Betænkning havde ogsaa yttret det Dnske: at „ledige Præbender herefter ikke maatte tillægges andre end velmeriterede Kirke- og Skolebetjente i deres høie Alderdom, ligesom ogsaa disse Stiftelser fra Begyndelsen af kun vare bestemte for denne Stand“; hvilket Dnske Bandal i sit lærde Værk søgte at vise var et retmæssigt Krav. Men dette Krav var nu temmelig forældet, da lige siden Reformationen de meest indbringende Præbender vare forlenede til Adelsmænd som en personlig Gunstbeviisning. Vel stete der i denne Henseende en Forandring men ikke efter Geistlighedens Dnske, idet disse Præbender efterhaanden som de bleve ledige, bleve inddragne under Kronen og anvendte til andre Statsviemed, for saaledes at hjælpe paa Regjeringens bestandige Pengetrang. Derved kom Capitlerne i Virkeligheden kun til at bestaae af de Embedsmænd, der *pro officio* vare dets Medlemmer, fordi et eller flere Canonikater vare lagte til deres Lønning; det var Tilfældet med Stiftets Biskop, og Provst, den theologiske Lector eller Professor, Skolens Rector, samt en eller flere af Byens Sognepræster; og det var derfor disse Mænd, der udøvede Capitlernes Funktioner, at dømme i Egtestabsager, og at eftersee Domkirkenes Regnskaber. Som

*) J. Bircherods Dagbøger ved Molbeck. S. 317.

et Skridt videre til disse Corporationers Oplosning i deres gamle Form, fortjener det at bemærkes, at, ved Reskr. af 3 April 1667, „alle Residenterne, ligesom de vacerer, Penge og Jordskuld hos Capitlerne, forsaavidt de ikke ere perpetuerede til Præsters, Hospitalers, Skolers, Kirkers eller anden nødvendig Brug, blive forundte den forrige Generalfiskal Søren Kornerup.“ Det angives ikke nærmere, hvad Hensigten var med denne besynderlige Gave af en Mængde gamle forsaldne Huse, spredte omkring i alle Landets Stiftssteder; men saameget fremgaaer deraf, at Regjeringen slet ikke ønskede andre „residentende,“ Kancellier end dem, der paa anden Maade vare forsynede med Embedsboliger.

De ødelæggende Krigsaar, da Landet var i Fjendevold, havde bragt megen Forvirring saavel i offentlige Stiftelser som i Privates Indkomster, og der indkom hyppig Bøgsøring om Erstatning for lidte Tab. Biskoppen i Ribe ansøgte af den Grund om at erholde Cathedralicum eller en aarlig Afgift af alle Stiftets Kirker*), og det synes som om denne Indtægt for Bispestolene fra den Tid af blev almindelig. Ogsaa Skolerne havde lidt meget og navnlig lede de af Christian IV stiftede nye Underviisningsanstalter et føleligt Knæk. Sorø Akademi havde saaledes under Krigen mistet alle sine Indtægter, og Hovmesteren Jørgen Rosenfrands havde i de Aar gaanske maattet underholde det af sine egne Midler; desuagtet meente dog han, at det nok med Tiden vilde komme paa Fode og hjælpe sig uden fremmed Tilflugt, men dets Oplosning var besluttet af mange forskjelligartede Grunde, mellem hvilke uidentivl ogsaa var den, at en saadan, alene for Adelige indrettet, Skole ikke kunde stemme med den i hine Aar her

*) Pont. Ann. IV. S. 473.

stende Lænkemaade.^{*)} Dertil kom, at Interessen for videnskabelig Dannelse var betydelig i Aftagende, saa at det ikke er at undre over, man andensteds kunde finde Brug for Akademiets Midler ligesom for Kapitlernes Præbender.

Det gavnligste Mindesmærke, som Kongens personlige Interesse for boglige Sysler har efterladt sig, og som i Grunden var det bedste man kunne vente af hiin Tids utrættelige Samlerflid, er Grundlæggelsen af Kjøbenhavns Bibliothek. Kort førend Krigen (1656) havde Universitets-Bibliotheket faaet sit Lokale over den nybyggede Trinitatis Kirke, og om end dette ikke kan siges at være grundlagt i Frederik III's Tid, saa blev det dog først ved Jesper Brochmands Testamente saaledes forsynet med Bøger og Pengemidler, at det kunde vinde nogen Betydning. Efter Krigen anvendte Kongen megen Flid paa at forsøge sit eget, det store kongelige Bibliothek, som tidligere kun var til Spot for udenlandske Lærde, der sagde at det ikke gjemte andet end Støv og Smuds, især medens den berømte Peder Schumacher kom til at forestaae dets Bestyrelse (1663—70). Betydelige Bogsamlinger af tvende lærde Adelsmænd, Rigs hovmesteren Joachim Gersdorf, og den lærde Laurids Ulfeld til Harridslevgaard, samt af den juridiske Professor Peter Skavenius, bleve erhvervede, den første som en Gave, de tvende andre ved Kjøb, og dermed var der gjort en Begyndelse, som senere kunde fortsattes. Der blev heller intet sparet paa at forskaffe Bibliotheket et passende Lokale og man begyndte dengang paa Opførelsen af den rummelige, storartede Bygning, hvor det endnu bevares.^{**)} Det smigrede Kongens literære Forsængelighed

^{*)} Tauber, Sors Akademies Forsatning 1623—65. S. 53. 56.

^{**)} Werlauf, Gitterretninger om det kongelige Bibliothek. S.

Nold havde i længere Tid levet i Uenighed med sin Colleger fornemmelig Johan Bandal, og disse indgave til Kongen en skarp og bitter Bedommelse af hans Bog. Man fandt især rigt i denne ogsaa theologiske Bildfarelser, naar han som Exempel paa almindelig antagne Sandheder anforte, at Solen stod stille og Jorden bevægede sig, hvilket var lige imod den hellige Skrift, hvoraf man altsaa seer, at den copernikanste Verdensbetragtning dengang endnu ikke hertillands gjaldt for en almindelig antaget Sandhed. Paa Grund af disse Klagepunkter, som Nold forgjæves søgte at forsvare sig imod*), blev han pludselig uden Lov og Dom removeret fra sin Embede ved et kongeligt Brev af 5 Mai 1667, der tillige bestiftede Nordmanden Maurig K ning til hans Eftermand. Ja Dagen efter udfom der endog i den Anledning en ny Indskr pelse af den gamle Censur-Forordning, at Ingen maatte lade Bøger eller Tractater trykke, førend de i Universitetet af Decanus eller en anden Professor, hvis Fag Indholdet angik, vare reviderede og til Trykken approberede.**)

Den nysnævnte Maurig K ning, der kom i Nolds Sted, havde som Tilhænger af den cartesianiske Philosophie kort is rveien vaft megen Dyrskt ved sine philosophiske Forelæsninger. Det glædede den lærde Konge, at han ogsaa paa sin H istole havde faaet en Repræsentant for hine Nars Mode-Philosophie, og overvældede derfor den unge Nordmand med sin kongelige Gunst. Neppe var han bleven theologisk Professor, før han Naret efter af Kongen blev udnævnt til Doctor i Theologien samt til Biskop i Aalborg; men han nød ikke længe godt deraf, da han allerede døde 1672 ikkun 35 Aar***). Hans Skrifter ere for faa og for ubetydelige til at man af dem kan h nde

*) Pont. Ann. IV. S. 515—36.

***) J. Bircherods Dagbøger ved Holbæk S. 113. 14.

***) Pont. Ann. IV. S. 197.

det filosofihiste Talent og den eiendommelige Retning, som han skyldte sin Fjorremmelse. — Konging var den første, der af Kongen blev udnævnt til Doctor, eller blev, som det hed, *Doctor bullatus* *), men senere blev dette især i Christian V's Tid meget almindeligt, saa at det syntes som om man ogsaa paa de akademiske Værdigheder vilde anvende, hvad Kongeloven sagde om alle Embeder, „at alle i Kongens Enevoldsmagt saasom af en Rilde havde deres første Oprindelse.“

Med Hensyn til Besættelsen af geistlige Embeder da vedblev den Forvirring, som forhen er omtalt, og det kunde ikke være andet, saalænge Biskop og Leensmand i hvert Stift kunde afgjøre alting ved Besættelsen af et ledigt Kald, uden at den øverste Regjering erholdt den ringeste Kundskab derom. Men da Peder Schumacher 1667 kom ind i Cancelliet som Over-Kammer-Secretær, vidste han strax at bringe Orden i Sagerne, og derved at høre saavel Collegiets som sin egen Myndighed. Om den tidligere Forvirring faaer man en tydelig Forestilling ved den Klage, der motiverede Reskr. af 4 Juni 1667, nemlig „at ofte naar nogen med Præstefald af Kongen er benaadet, forinden hans Ankomst dertil en Anden allerede i Kaldet er indsat, hvorfor da enten Kongens Brev maa tabe sin Respekt, eller den Anden med Bemød maa vige“. For at forebygge dette blev det i samme Reskript paalagt Bisperne, strax at indmelde det til Cancelliet, saasnart et Valg var foregaaet i et ledigt Kald, og opsætte Ordinationen, til der var kommen kongelig Resolution; samt at indmelde, naar Rogen var bleven befordret efter et kongeligt Expectancebrev, for at man kunde holde Control med, hvem der endnu havde Expectancen. Ligesaa nødvendig som en

*) J. Blicherods Dagbøger ved Rosbech S. 117.

saadan Indmeldelse var, naar Regjeringen vilde befatte sig med at besætte Embederne, ligesaa vist er det, at Valgretten dermed faktisk blev ophævet. Naar nemlig Biskoppen ikke maatte ordinere nogen af Menigheden valgt Candidat, førend Kongen havde givet sin Resolution, saa var det en Selvfølge, at han altid maatte vige for den, hvem Kongen havde givet Brev, og da nu disse Breve vare udgivne i en saadan Mængde, at der altid var Nogen, der meldte sig til et ledigt Skald, saa maatte naturligviis Valget tabe al Betydning. Dog var der endnu noget i selve disse Breves Form, der kunde afstedkomme Forvirring; nogle lode nemlig paa et bestemt Skald, andre vare almindelige, og maatte altsaa gjælde ved enhver indtrædende Vacance, men dette gav hyppig Leilighed til Sammenstød. Derfor blev det ved Reskr. af 28 Octb. 1669 paalagt alle dem, der vare i Besiddelse af almindelige Expectancebreve, at indsende dem til Cancelliet for at erholde dem ombyttede med specielle, og dermed havde Bestikkelsen af geistlige Embedsmænd erholdt den Form, som den i lang Tid beholdt. Det var altsaa gennem Cancelliet alle sige Breve udsærdigedes, men der var den Forstjæl fra en senere Tid, at de udsærdigedes før og ikke efter indtraadt Vacance, hvilket naturligviis aabnede Døren for mangfoldige Misbrug. Naar der da kort efter Kongens Død ved Reskr. af 20 Mai 1670 bestemtes, at Præsterne herefter skulde indsende Embedseden i Cancelliet og ikke tage Collats af Ambmanden, da var det en ligefrem Følge af de tidligere Foranstaltninger, men tillige disses Afslutning, da Bestikkelsen dermed fuldstændig unddroges Stiftsøvrigheden, for alene at afgjøres af Regjeringen.

Erkebiskop Hans Svane oplevede ikke Gjennemførelsen af denne Forandring, der neppe stemmede med hans Planer, da han døde (1668), to Aar før sin kongelige Herre, meget

pludselig, efterat han Dagen før endnu havde siddet i Høiesteret. Han havde i fuldt Maal nydt al den Glæde og Lykke, som kongelig Huld og Naade kan skjænke, men afholdt og agtet af sin Samtid var han ikke. Han var en kraftig Charakter, der uden at ændse Hindringer og Farer søgte sit Maal; men en saadan Mand kan ved sin Uboielighed let støde andre, især da Lykken havde forøget hans Selvtillid og hans Misunderes Tal. Den berømmende Smiger, der i levende Live omgav den mægtige Mand, kom ogsaa til at lyde ved hans Grav; dog synes det at røbe en oprigtigere Anerkjendelse af Svanes Fortjeneste, naar der blev sjunget:

Saa fsi Evanen hen til Dvale
 Nbl den dødsorte Es,
 Der at drukne al den Dvale
 Som han bar paa vores D;
 Liden kommer, han opbukker
 Fri og frels af al sin Nød,
 Naar den store Gud oplukker
 Graven, og gl'r Liv af Død.
 Des imellem skal hans Vre
 Ufortært af Lidsens Land
 Evlunge sig paa Svane-Hjære
 Til det gyldne Stjerne-Land,
 Hvor det Svane-Legn, som pryder
 Dette synlig Himmel-Huus
 Af hans Vres-Glands udbryder
 Til et større Vres-Luus *).

Men ved Siden af de prunkende Vrevers, hvistede ogsaa andre Stemmer. „Jeg maatte nok tænke, — udbrod Prof. Bircherod i Odense ved Efterretningen om hans Død — at Manden ikke skulde leve længe; thi den sidste Gang jeg for

*) J. Faber, En ypperste Præktig levende Contrafesi ved Svanes Tilbegjængelse. 1678. S. 363.

Fuldkommenhed behøves. Saasom til slikt vdtløstigt Arbejde mangens Hjælp fornøden gjøres, er vores Billie og Befaling, at Du en rigtig Fortegnelse og Designation med det allerførste i vort Cancelli indstikker, hvem udi Stiftet, Præster, Skolebetjente eller andre lærde Personer, kunde findes dygtige og beqvemme til noget herudi tilbørligen at præstere, om saa stete, at bemeldte Bænk mellem dem skulde deles, at det dissnarere til Endelighed kunde befordres“. Ligesom sin Fader og Farfader vilde altsaa Frederik III slutte sit Liv med denne Fromheds-gjerning, men saaledes, ligesom ad administrativt Bei at bringe en Bibelloversættelse istand, kunde vanskeligt have nogen Fremgang. Da Biskoppen i Odense, Niels Bang, meddelte Præsterne Kongens Befaling, svarede En: „den Bibel kommer aldrig ud“, en Anden: „*parturiant montes*“; en Tredie: „den vil ligne den trojanske Krig, fordi Somme mene, den varede i ti Aar, Andre og det med Rette, at den aldrig har været til“ *).

Frederik III døde den 9 Febr. 1670. Vilde vi her forsøge at angive det Eiendommelige ved hans Styrelse af Kirken og Skolen, saa er det vanskeliggere end nogenstunde, og det af den Grund at den egentlig mangler al Eiendommelighed. Frederik III's Regjering deler sig i det Hele i tre skarpt begrænsede Afsnit, saaledes at de ti første Aar fortsætte og afslutte den foregaaende Udvikling, de ti sidste forberede, hvad der under Christian V naaede sin Modenhed, men i de mellem-liggende Aar samler da ogsaa Frederik III's regjerende Virksomhed sig med en saadan Styrke, at den paatrykker hele den følgende Tid sit eiendommelige Præg. Men da i hine Aar Ordningen af de borgerlige Forhold udelukkende optog alles Tanker, saa maatte alt hvad der angik det Kirkelige blive en

*) 3 Virkerods Dagbøger ved Molbeck S. 122.

Bisag, der Ietslighedsviis blev taget med. Mangel paa Eienommelighed i Kirkestyrelsen har derfor sin dybere Grund i Mangel paa levende aandelig Interesse, og under den almindelige Torke bliver det kun Kirkens meest materielle Side, eller den geistlige Stands private Interesser, der sysselsatte Kongen og hans Raadgivere.

En af Christian V's første Regjeringshandling var den at stadfæste hine Geistlighedens Privilegier, og desuden blev ved denne Stadfæstelse af 15 Dec. 1670 fem nye Punkter tilføjet omtrent i samme Retning som de tidligere. De skulde fiftre Stands Interesse ikke blot ligeoverfor Herremændene, men ogsaa mod Menigmand, og i den Henseende er det mærkeligt, at § 5 i disse Tillægs-Artikler maa indskærpe Menighedens Forpligtelse til at betale Præsten Høitidsoffer. „Efter som for os andrages, — hedder det nemlig i denne — at det Offer, som tilkommer Præsterne, dem nu noget skal formindres paa mange Steder, ja snarere overalt, saa at endog befindes, at mange i Menighederne ganske entholde sig fra deres ordinære Offer at erlægge, Præsterne til stor Skade paa deres Indkomst og Underholdning, saa ville Vi hermed anordne, at alle, som lade sig betjene med Skriftemaal og Sacrament, skulle de tre Høitider om Aaret deres Offer fremsille efter Enhvers Evne og Vilkaar, og ville vi have befalet, at Vørighederne herover tilbørligen skulle holde og straffe, de Modvillige og Forsømmelige som vedbør.“ *) Denne Bestemmelse synes nemlig at røbe en Uvillie mod Præsterne fra Almuens Side, hvilket ogsaa bekræftes ved et samtidigt Synodal-Monitum. Ved Privilegierne for 1661 § 12 var det nemlig blevet Præsterne tilladt at tage Betaling for Viigprædikener, hvilket tidligere var forbudt; men nu indskærper

*) Pent Ann. IV S. 546.

det nævnte Monitum ikke at forlange mere end hvad Enhver godvillig vilde give, med Tilføiende, at, „Præsterne maatte tro, de havde desuden Venner nok.“*) Denne Forsikring af Biskoppen viser de sørgelige Følger af Geistlighedens Fremtræden som Corporation, og den finder i de nærmest paa følgende Tid kun altfor meget sin Bekræftigelse.

Dgsaa fremkom paany ved Christian V's Regjeringsstiltredelse et Forflag om en særskilt kirkelig Overbestyrelse, men denne Gang i en anden Form end Svane havde forebragt det, saaledes nemlig at den omfattede hele den evangelist-lutherste Kirke. Det var altsaa en storartet Plan, hvorved man tænkte for bestandig at gjøre en Ende paa alle religiøse Tvistigheder mellem den usforandrede augs. Conf.'s Befjendere, og allerede denne Forflagets Hensigt lader formode, at det ikke var fremkommet her i Landet, hvor man i lang Tid ikke havde været forulæmpet af theologiske Kontroverser, og hvor man desuden ad andre Veie allerede havde opnaaet det tilsigtede Maal, at gvoele enhver Indvending mod den orthodoxe Lære. Men paa den anden Side er det ligesaa rimeligt, at heller ikke Geistligheden hertilands kunde andet end ønske en saadan Plans Fremme, der samlede den hele evangelist-lutherste Kirke til en Heelhed ligeoverfor Pavedømmet under en theologisk Overbestyrelse. Planen var isovrigt dengang allerede ikke nogen Nyhed. Forflaget tilskrev selv en Superintendent Nicolaus Hunnius i Lybek Wren for at have givet Ideen i et lille Skrift, som udkom 1632, men det fik først Betydning, da en tybft Fyrste, Hertug Ernst af Sachsen Gotha, med Tilnavnet „den Fromme“, besluttede at arbeide paa dets Iværksættelse. Det var hans Kantsler Wilhelm Verporten, der tilligemed tvende Theologer bragte det til Kjøbenhavn, og af Høflighed

*) Pent. Ann. IV S. 561.

mod den fyrstelige Proponent kunde man ikke ligefrem afvise det. Et Collegium af ti eller tolv Theologer med ligesaa mange Adjunker skulde for at forhindre nye og skadelige Værdomme have Tilsynet med alle evangelist-lutherste Kirker, Skoler og Univerситeter, samt udøve Censuren over alle theologiske Skrifter; men isørigt ikke krænke Landsherrrens Rettigheder i de enkelte Landstirker. Der blev nedsat en Commission, for i Forening med de gotthafte Theologer at tage Forslaget under Overveielse, bestaaende af tvende Biskopper, Johan Bandal og Niels Bang i Fyen, det theologiske Facultet og Hofpræsten Hans Veth. Commissionen afgav sin Betænkning den 12 Juli 1670, der indeholdt en udførlig Udvikling af Planen, for at godtgjøre et saadant Collegiums Nødvendighed, samt en nøiagtig Angivelse af dets Sammensætning og Virksomhed, og sluttede med: „Vi kunne med god Samvittighed intet andet derom dømme eller referere end at vi jo eragte denne fyrstelige Proposition og det Værk, som derved søges, at være meget ønskelig for Guds Væres Befordring, synderlig nyttig og tjenlig for hans rette Kirke; hvorfor Vi ei kunne efterlade, dets Befordring til Eders kgl M.'s høie Raade i al Underdanighed flittigst at recommandere.“ Denne Anbefaling vilde ubentvivl ikke blot Commissionen, men den hele Geistlighed understrive; men paa den anden Side er det ligesaa utvivlsomt, at Regjeringen aldrig for Alvor kunde gaae ind paa en saadan tydflyvegrille, der atter vilde opføre en St. Peters Stol, støttet til Ideen og omstraalet af dens Glands, og ikke som den romerste af en gammel Traditions forklarende Glorie. Selv om Regjeringsmændene ikke af kirkelige Grunde havde Betænkneligheder ved et saadant protestantisk Favedom, saa maatte det politiske Hensyn, at Bestyrelsen af Landskirken dermed blev underlagt et udenlandst Collegium, være nok til at stemme

dem imod det. Desuden kom Forslaget nu for silde, og passede ikke mere til den herskende Tænkemaade; den Begeistring for kirkelig Eenshed og Eensformighed, hvoraf det var fremgaaet og som det forudsatte hos alle, bevarede egentlig endnu kun hos den geistlige Stand, der var opdragen i denne Tankegang; medens de Mænd, der ad andre Veie havde modtaget deres Dannelse, snarere følte sig trykkede af den herskende Evang end at de skulde arbejde paa at befæste den. Erholdt derfor end de Affendte ikke noget bestemt Afslag, saa erholdt de dog et unvrigende Svar, og man kunde trostigt stole paa, at Forslaget nok vilde falde hen af sig selv, uden at kunne overvinde de Hindringer, der stillede sig i Veien for dets Udførelse. *)

Det er nemlig en Jagttagelse, som man nu mod Aarhundredets Slutning ofte faaer Leilighed at gjøre, at der havde udviklet sig en fra den theologiske forskjellig Dannelse, en Dannelse, som Theologerne gjerne kaldte atheistisk, og som kunde kaldes den juridiske, forsaavidt den fornemmelig mellem Tidens Statsmænd fandt sine Repræsentanter. At Christian V for sin Person ikke havde arvet sin Faders Interesse for Lærd Videnskabelighed, er ofte bemærket, men det gjælder ogsaa hans i Statsstyrelsen høit betroede Mænd. Bar end den første mellem disse, Peder Schumacher, Greve af Griffensfeld for sin Person vel forfaren i boglige Kunster, saa var dog hans Dannelse overveiende juridisk-politisk, og uden nogen varm Følelse for Religionen betragtede han den i sin Velmagts Dage kun fra et politisk Synspunkt. Den lærde theologiske Videnskabelighed havde vel endnu i Johan Bandal en dygtig Repræsentant, men dog gjælder det om ham som om

*) Pont. Ann. IV. S. 549—60. Ifr. Dänische Bibliothek II. Pag. 254—78.

alle hans Collegaer, at om de end havde samlet det behørigte Fond af Lærdom, saa besad dog ingen af dem nogen fremragende Dygtighed, hvorved de kunde skaffe sig Anerkendelse. Der var heller ikke i Christian V's første Tid Mangel paa anseete Geistlige, mellem hvilke især berømmes Hans Sørensen Leth og Mikkel Henriksen Listorph. Hans Leth havde været Præst i Ringe i Fyen, og havde der lidt meget under den svenske Krig, men da Frederik III havde hørt ham beromme for overordentlige Talegaver, kaldte han ham til sin Hofpræst og Striftesfader. Han besad i høi Grad saavel denne Konges som Christian V's Gunst, og han var saa afholdt som Prædikant, at naar han prædikede, var „Gangen til Kirken saaledes proppet med Folk, at man ikke kunde trænge sig igiennem.“ Dog blev han endnu overgaaet af Præsten ved Nikolai, Mikkel Henriksen, en Søn af den i det Foregaaende nævnte Henrik Mikkelssøn i Haderslev, og alle ere enige i, at nævne ham som „den kosteligste Prædikant“ paa den Tid. Men den theologiske Dannelse formaaede ikke mere at beherske den almindelige Udvikling, tværtimod blev den geistlige Stand jo ivrigere den stræbte at tilegne sig den hele skolastiske Videnskabslighed, altid mere fremmed for de andre Stænder, og fordybede sig i sin egen skarpt afsluttede Lærteviis. Naar saaledes en Præst i Odense „ved Anledning af de adskillige Tungemaal, med hvilke Apostlerne talte, recenserede vidtløftigen de Lærdes Meninger om, hvad Tungemaal vi skulle bruge i det evige Ry,“ da er det kun eet Exempel mellem mange, der viser hvorledes Tidens Theologie gienløb paa Prædikestolene.*)

Det kunde derfor heller ikke være andet, at Standen maatte komme til at føle sin isolerede Stilling, om den end bestræmedes for en Tid af den nedarvede Uerfrygt; især da den

*) Smlgn. 3 Bircherods Dagbøger ved Mølbech S. 159. 152. 134.

i de juridiske Regeringsmænd, der nu træde i Adelen's Sted, havde mægtige Modstandere.

I materiel Henseende — for at begynde med det, der i det Foregaaende meest har beskæftiget os — kunde Geistligheden dog neppe med Grund anke over Indstrænkning i sine nylig vundne Friheder, saalænge Griffensfeld stod for Styret, om den end senere kunde det med desto større Føie. Tillob end Griffensfeld sig selv endeel Billaarlighed i Behandlingen af de kirkelige Sager, saa vidste han dog at sætte en Grændse for Andres Havesyge og at holde alt i sømmelig Orden. Ved Resk. af 23 Aug. 1672 blev „Stiftsbefalingsmanden og Superintendenten alene beskikkede til at være Kirkerne's Forsvar, saavidt Leensmanden efter Necessen pleiede at vedkomme, samt til at sætte Kapitelstarten for hvert Stift saaledes at Kapitelstjebet ikke blev høiere end Landstjebet.“ Dermed maatte altsaa den i Frederik III's Tid beskikkede Kirke-Kommissarius for hele Riget blive overflødig, men det var dog udentvivel netop i Geistlighedens Interesse, at Biskoppen nævnedes ved Siden af Stiftsamtmanden som Kirkerne's Forsvar, om end dette fremkaldte senere flere Misligheder, da Stiftsamtmanden gjerne vilde anmasse sig at være den ene raadende. — Rigtignof var Standen ikke tilfreds med at Capitlernes Oplosning fremstynnedes mere og mere, da den gjerne endnu vilde gjøre den gamle Betragtningssaaede af disse Stiftelser gjældende; men det var af de Ønster, som ogsaa tidligere vare blevne uopsyldte. Saaledes kan Viborgs Capitel betragtes som fuldkommen opløst, naar Resk. 20 Nov. 1672 nævner dem af Byens geistlige Embedsmænd, der for Fremtiden skulde domme i Egtstabsager, og altsaa overtage den sidste af Capitlens Functioner. Vel fremkom Roskilde-Capitel endnu ved samme Tid med Begjæring om Confirmation paa sine Statuter og Privilegier, og der blev i den

Anledning nedsat en Commission for at eftersee „hvad derudi kunde befindes, som vor Soveranitet og Arveregjæring kunde komme til Præjudits“*), men en saadan Confirmation er neppe paafulgt, da ved Refsr. 21 Juni 1681 Stiftets Regtsskabsfager henlagdes til Universitetets Consistorium. Hvertill man anvendte mange af de ledige Præbender, derom indeholder følgende Stropher af den bekjendte Satiriser Jakob Worms Smæbevers en vistnok fuldkommen paalidelig Oplysning:

Hvor mangt et Provesti, hvor mangt et Kanniksbømme,
 Hvor mangt Kapitel maa til Ryttergods heursømme.
 Du Djævels Procurør, Professor i Uret,
 Du Skalkhebs Doktor har svigagtig voldet det.
 Guds Klæder plyndrer du, og Kjortel hans afdrager,
 Om den saa kastes Lob som Stridsmand det behager,
 Det som til Alterbog og Bibel forðum laae,
 Til Sabel og Pistol, til Rytterhest maa gaae.**)

Den Mand, hvem Skylden her tilskrives, er General-Procuroer, Professor *Dr. juris* Peter Stavenius, og er end Bedømmelsen af hans Færd aabenbar uretfærdig, Tonen i det Hele saa bitter som nogenfinde i Worms Satirer, saa udtales disse Stropher dog, hvad mange Præster tænkte ved at see det, Fortidens Fromhed havde samlet, saaledes anvendt.

Klarere viser sig den juridisk-politiske Betragtningssmaade, naar Talen er om, hvad der udgjør Grundvolden for det borgerlige Samsundsliiv, eller hvorvidt Censur i Religionen er nødvendig til en Stats Bestaaen og Velvære. Dette sidste var Theologernes ufravigelige Paastrand, medens Statsmændenes

*) Kongebrev af 11 Marts 1673 i Sjæll. Legn. Justitsministeriets Archiv.

***) Jacob Worms Levnet i Odin Wolf's Journal for Politif 1812 II. S. 5.

materialistiske Betragtning syndigt og uforbeholdent er udtalt i et Kongebrev*) med disse Ord: „Det fornemste og fast eneste Fundament til et Riges timelige Flor og Velstand bestaaer i Mængden af Mennesker, og det kan ikke med god Raason nægtes, at Religionens frie Dvelser jo er et kraftigt Middel til slikt at tilveiebringe.“ Her bliver altsaa Religionsfrihed netop sat som Betingelse for det borgerlige Samfund's Velvære, saa at Modsætningen til den theologiske Betragtning ikke kan være skarpere, og Brydningen mellem disse tvende ytrer sig bestandig gennem hele Christian V's Regjering. Naar saaledes et Reskr. af 14 Dec. 1670 tilstede Jøder af portugisisk Nation frit at drive Hæring i Landet, hvorved dog kun et ældre Kongebrev bekræftedes; naar et andet af 26 Sept. 1671 efter den franske Gesandt Terlons formaaende Begjæring tilstede Dpførelsen af en katolsk Kirke i Kjøbenhavn**), da var det vistnok i og for sig kun Smaaating, men robede dog Regjeringens større Frisindethed i religiøs Henseende. Af større Betydning var det, da det nylig oprettede Commercescollegium, for efter sin Bestemmelse at fremme Commerciens Flor, indgav til Kongen et Forslag om fri Religionsøvelse her i Landet saavel for Christne af alle Confessioner som for Jøder, og flere Medlemmer af Statsraadet gav i denne Sag Collegiet Ret hold. Et saadant Forslag afgiver et mærkeligt Vidnesbyrd om Tidens politiske Synsmaade; men om det end viser hvorledes Statsmændene havde forandret deres Tanker, saa skulde det snart vise sig, at den geistlige Stand endnu ubrødelig holdt ved Christian IV's Valgsprog, at Guds frygt er Rigets Fundament, da Sjællands Biskop Johan Bandal

*) Reskript af 19 April 1684. Sjæll. Tegn. Justitsministeriets Archiv.

**) Rothe, Christian V's Reskripter S. 124.

fandt sig besøiet til uden Dpfortring at fremkomme med en
 alvorlig Protest derimod. Denne sin Remonstracion af 16
 Aug. 1672*) indleder Bistoppen paa følgende Maade: „Jeg
 beder underdanigst for Guds Gres og Christi Kirkes Skyld,
 at Ed. M. ubi sædvanlig Raade og Mildhed vil optage og
 ansee denne min velmeente Erklæring, som mit anbetroede
 Embede og en retfindig Omhyggelighed for Guds sande Dyr-
 felses stedsevarende Conservation i disse Riger og Lande, samt
 Ed. M.'s og det ganske egl. Huus's bestandige Securitet og
 Velstand af mig fordrer og udfræver.“ For at godtgjøre det
 Forkastelige i den foreslaede Religionsfrihed, støtter han sig
 fornemmelig til den Grundsætning, at den sande Religions
 Dyrtholdelse er Landsherrens første Pligt. „En christelig
 Konges og Potentats Pligt imod Gud sin Overherre ud-
 træver, at han intet i sine Riger og Lande, hvilke til-
 høre Gud selv som den allerhøieste Konge, tillader, hvorved
 Guds Kirke med Tiden kunde lide nogen Skade og Afbræk, . . .
 thi som christen Konge bør han være Guds Kirkes Foster-
 fader efter Herrens Anordning hos Es. 49, og som *custos*
atriusque tabulæ er han af Gud selv tilstiftet at holde sær-
 deles over hans rette Dyrkelse“. Uagtet nu denne Grund,
 naar Religionens Haandhævelse saaledes opfattes som Kongens
 ubetingede Pligt, maatte synes tilstrækkelig, saa undlader Ban-
 dal dog ikke at gjøre andre Hensyn gjældende ved Siden deraf,
 og det saadanne som han maatte vente vilde finde lettest Ind-
 gang. Han fremhævede de i politisk Henseende betænkelige
 Principer, som Jesuiter og Calvinister havde fremsat, Prin-
 ciper, der maatte gjøre deres Tilhængere farlige for den suve-

*) Denne Baudals Remonstracion er, forunderligt nok, slet ikke
 tidligere bleven paaagtet, skjøndt den findes paa Kg. Bibl. i mange
 Afskrifter. Ole Rgl. Eml. 4. 1481 og 1482. Ny Rgl. Eml. 4. 1149. A.
 28*

ræne Kongemagt, og henviste saaledes til de senere Tiders politiske Erfaring, til Frankrigs og Englands Exempel, hvor religiøs Uenighed havde ledet til blodige Borgerkrige; naar man desuagtet vilde gaae ind paa Forslaget, fandt han det endda meest tilraadeligt, at der indrømmedes den jødiske Synagoge nogen Frihed, „eftersom vi næst Guds Hjælp formode, at de Jøder, som iblandt os at ho tilladt vorder, med Tiden snarere kunde omvendes til vor christelige Religion“. Til Slutningen kommer Bandal atter tilbage til sit Hovedargument; naar man anbefaler Forslaget derved, at Religionsfrihed vilde fremme Indbyggernes Mængde i Riget og Commerciernes Flor; da gjorde han opmærksom paa, den reent materialistiske Anskuelse, der ligger til Grund herfor, og „svarer hertil, at Ingen bør sætte en timelig og en jordist Fordeel for et himmelsk og evigt Gode“. I det Hele er Biskoppen ikke bange for at sige sin Mening reent ud og at stemple sine Modstandere med de stærkeste Navne, naar han mod Slutningen af sin Remonstration skriver: „Det er derfor heilig at ønske, at Eders M. vil efterfølge Eders glørværdige Forsædres christelige Tanker og berømmelige Exempel, og ei for meget herudi høre en Deel, som var at ønske, at de kun vare halve, men maaskee ere hele Atheister, som domme saa ringe om Gud og hans Ord“.

Det var Kongens høit betroede Mænd og mellem disse uden tvivl Griffensfeld, som Bandal omtalte paa denne Maade, men han opnaaede dog tildeels sit Diemed, forsaavidt Commercecollegiets Forslag ikke nød videre Fremme. Men derimod kunde han ikke forhindre at Regjeringen jo i Praxis fulgte de deri udtalte Anskuelser, og saalænge Griffensfeld stod for Styret var Antallet af fremmede Religions-Besændere, der kom til Kjøbenhavn, ikke ringe, især Catholiker. Derved kom ogsaa en navnkundig dansk Apostat, Niels Steno, tilbage

til sit Fødeland, og erholdt her sin Virksomhed anviist som Docent i Anatomien, med Tilladelse til at dyrke Gud i Stilhed efter sin Overbeviisning. Denne Mand, en udmærket Discipel af den berømte Læge Thomas Bartholin, havde under et Ophold i Italien for nogle Aar siden (1668 eller 69) fornægtet den Lærdom, hvori han var opfodt, ja endog ved en gjentaget Daab, som rigtignok blev holdt hemmelig, ladet sig optage i den romerske Kirkes Skjød. Hvad der strax havde tiltalt ham ved Catholicismen, var Præsters og Munkes regelbundne Fromhedsøvelser, som han fandt ganske anderledes end den protestantiske Iver i Hjemmet havde skildret dem, og ved at finde der, hvad han ansaae for det rette christelige Liv, var han strax bleven gunstigere stemt for dens Lærdomme. Da han kom til Italien, blev han ved Samtaler med fromme Nonner og jesuitiske Præster bragt til paany at overveie Tvistepunkterne mellem begge Samsund, og kom snart til den Erkjendelse, at ikkun den romerske, apostoliske Kirke kunde give sine Tilhængere utvivlsom Bished om de aabenbarede Lærdommes Sandhed.*) Den Navufundighed, han som Anatom og Geognost havde vundet i hele Europa, gjorde hans Fræfsald særdeles mærkeligt, og det bliver det endmere derved, at Steno er een af de faa danske Apostater, der af Iver for det Samsund, hvortil han sluttede sig, vilde offre dets Udbredelse alle sine Kræfter. Dog synes det som om han i de faa Aar, han opholdt sig i Hjemmet, udelukkende har sysselsat sig med sine videnskabelige Studier, og han maatte det vel ogsaa, da naturligtviis fornemmelig Præster og Theologer vogtede hvert af hans Skridt med mistæntsomme Blik. — Desto ivrigere var en jesuitisk Pater Henrik Kirker, som til Trods for de strænge

*) J. Møller, Efterretninger om Niels Steno. Theol. Bibl. XX. S. 240—59.

Forbud opholdt sig her i Kjøbenhavn som Præst for den katolske Menighed, og som søgte at benytte sig af Forholdene til den katolske Kirkes Udbredelse. Der udkom et lille anonymt Skrift: „Nordstern, Führer zur Seligkeit“, som Titelen antyder bestemt til Veiledning for Nordboerne; det udkom saaa hemmeligt som mueligt, uden Angivelse af Sted eller Aar, men senere vedkjendte Henrik Kirker sig Forfatterstabet*), og dette lader formode, at han ogsaa i Livet har virket til det samme Maal, uden at man mærker til at Regjeringen lagde ham Hindringer i Veien.

Griffensfelds diplomatiske Betragtning af al Religion viser sig ogsaa ved en theologisk Conferents i Kolding, om end Sammenhængen i denne Sag er fuldkommen ubekjendt, saa at det er vanskeligt at see hvad hans Mening dermed har været. Dengang nemlig Kongen med sit hele Hof havde begivet sig til Kolding for at mynstre Armeen, der snart skulde rykke i Marken, blev der forelagt fire Theologer adskillige Spørgsmaal til Besvarelse. De tvende af disse vare uden tvivl fulgte med Hoffet, nemlig Hans Peth og Christen Vodberg, der skjøndt Domprovst i Roskilde havde fulgt Kongens Broder Prinds Jørgen paa hans Reiser og bestandig var vel seet ved Hove; de tvende andre vare sydske Bisper, Eric Grave i Aarhus og Mathias Fosf i Aalborg, der begge forhen havde været Hofpræster og derfor rimeligviis nu mødte i Kolding for at hilse paa det kongelige Herskab. Dog hvad enten deres Møde i denne By var tilfældigt eller der specielt i dette Tiemed var gaaet Bud efter dem, saa blev der nu, da de vare samlede, forelagt dem følgende trende Spørgsmaal: „1) Om det er mueligt uden Saligheds Spilde at bekjende den romerske katolske Religion? 2) Hvad Enormiteter i den romerske

*) Worm, Lexicon over lærde Mænd 1. S. 528.

Religion sig monne befinde, som ei kan tillade, at et Guds Barn, oplyst i den rene og saliggjørende Kundskab, ikke kan gjøre en offentlig Bekjendelse af den? 3) Om da aldeles ingen Moderation i dette Fald kan bruges? — Den Naade, hvorpaa disse Spørgsmaal her ere fremsatte, tilstede neppe nogen anden Formodning, end at der var paatænkt en Forbindelse mellem en af det kongelige Hus og en Katholik, der gjorde det nødvendig, at hiin maatte „gjøre en offentlig Bekjendelse“ af Katholicismen; men en saadan Overgang paa Strømt fra eet Kirkesamfund til et andet, ledet af politiske Hensyn, kan naturligviis kun forsvares af Diplomater, og da Spørgsmaaet her uden videre Dmsvøb blev forelagt Theologer, er det ikke vanskeligt at slutte sig til hvad Svaret maatte blive. Til det første Spørgsmaal svarede der: „at et Guds Barn, som ved Guds Naade og Mandens kraftige Beviisning er i sit Hjerte og i sin Samvittighed overvunden og fuldkommen forsikret om den Religions Reenhed og Sandhed, som han hidtil har bekjendt, kan aldeles ikke uden sin Saligheds Spilde aftræde fra den“. Paa Spørgsmaalet om hvilke Enormiteter, der fandtes i den romerske Religion, var Svaret: „Efterdi den romerske Kirke holder vor Kirke for hætterst, saa kjendes jo deraf, vor Kirke at være skilt fra den romerske *in fundamento fidei*; vel foregives der, at vi begge har det samme hellige og salige Guds Ord; . . . men det er derhos at betænke, at om end de romerske Lærere i nogle Artikler beholde lige Ord lydende med os, saa er dog deres Mening med os ikke lige“. Paa det tredje Spørgsmaal om der ikke i noget Fald kunde bruges Moderation, svarede der endelig: „at efter som Differensen rører vor Troes Fundament og Grundvold, saa kan et Guds Barn, oplyst i den rene salige Guds Kundskab, aldrig halte paa begge

Been.*) Om denne Erklæring eller andre Grunde have hindret Griffensfeld i at forfølge sin Plan videre, lader sig ikke afgjøre, da den hele Forhandling ikke kendes fra andre Sider end af selve Erklæringen.

Dgsaa i Kjøbenhavn søgte Theologerne omhyggelig at modarbejde enhver Bevægelse af de Romersk-Katholske. Niels Steno blev indviklet i en literær Fejde, der rigtignok blev ført privat, og først offentliggjort flere Aar efterat han havde forladt sit Fædreland. Johan Brunsmænd, dengang Rector i Herlufsholm, udgav 1673 paa Dansk „Franz Spira's Historie“ hvori han efter forskellige Rilder skildrede denne berømte venetianske Retslærde fra det firtende Aarhundrede, der efterat han først var bleven Lutheraner siden for Inquisitionen fornægtede sin Overbeviisning, og hvis Navn derfor gennem de følgende Tider blev nævnet med en særegen Gru som en Mand, der havde med sin Meeneed begaaet en Synd mod den Hellig-Aand. Steno erholdt Bogen tilsendt fra Forfatteren, og troede deri at see en Hentydning til sit eget Farsald. Han svarede Brunsmænd kort efter Modtagelsen i et vidtløftigt Brev, og paaatod, at Historien var aldeles urigtigt fortalt, da de Sætninger, hvoraf man vilde godtgjøre at Spira havde været Lutheraner, netop vare ægte katholske. Derved kom han ind paa sit Indlingssthem, at de protestantiske Theologer og navnlig Brunsmænd slet ikke kendte eller aldeles misforstod de romersk-katholske Lærdomme, hvilket han vilde godtgjøre ved at sammenstille hvad Brunsmænd her havde sagt med Tridentiner-Conciliet's Udsagn. Brunsmænd blev ham ikke Svar skyldig og gjennemgif da meget vidtløftig

*) Denne Erklæring af de fire Theologer findes paa Kgl. Bibl. i mange Afskrifter; saal. Gl. Kgl. Sml. 4. 1484, men er her urigtig henført til 1679, da den blev afgiven d 26 Mai 1674.

Controverspunkterne i Læren om Forholdet mellem Troen og Gjærninger, hvorved han beviste, at Stenos Iver var større end hans Indsigt i den theologiske Dialektik. Hermed standse des Striden *), da Steno kort efter reiste, men den var kun en lille Begyndelse til den bestandige Polemik, som Steno hele sit følgende Liv førte med protestantiske Theologer. Ogsaa bragte Biskop Bandal eet af Controverspunkterne mod de Romersk-Katholiske paa Bane i en akademisk Disputation: *De antistitum Ecclesie evangelicæ orthodoxæ legitima vocatione et ordinatione* 1675, nærmest stilet imod Jesuiten Henrik Kirkers Bog. Denne havde nemlig paastaet, at intet kirkeligt Samsund udenfor det romerske, havde rigtige Præster, eftersom de, der bære Navnet, ikke havde modtaget den rette Kalbelse, da de vare beskaffede af den verdslige Dyrighed; heller ikke den rette Ordination, da de vare viede af Mænd, der selv manglede den kirkelige Bemyndigelse. Bandal svarede hertil, hvad Kalbsretten angaaer, at denne hørte med til Kongens Majestætsrettigheder, og da Kongen her i Landet ved Enevoldsmagtens Indførelse havde gjenvundet alle sine Rettigheder, var det fuldkommen i sin Orden, at han kaldede Kirkens Tjenere. Med Hensyn til Ordinationen da indrømmede han Haandspaalæggelsens store Betydning som en apostolisk Skik; men gjorde tillige opmærksom paa, at denne altid blev iagttaget i de danske Kirker; og naar man paastod en Forskiel mellem Bispe- og Præsteordinationen, samt for den forstes Retnæssighed krævede *successio personalis*, saa holdt Bandal sig til, at Skriften ikke kjendte denne Forskiel mellem Biskop og Præst, samt at det ogsaa for den romerske Stol

*) Joh. Brunsmann, *Epistolæ duæ adversariæ Nic. Stenonii et Joh. Brunsmanni*. 8. 1680.

var meget vanskeligt at godtgjøre den uafbrudte Følgerække, hvad man kunde see af Cæsar Baronius's Annaler.

Strax efter Griffensfelds Fald lyffedes det Theologerne paa andre Maader at sætte en Grændse for de jesuitiske Bestræbelser, der efter Forbudet at dømmes synes at have været temmeligt betydelige. Der klages saaledes over, at „Vi ugjerne fornemme, hvorledes Tid efter anden hemmelige og skadelige Samqvem af adskillige fremmede Religioner skal lade sig finde, og derved dem, som ikke bedre forstaae, efterhaanden fra vore Kirker og den derudi brugelige Gudstjeneste at forlede og forføre“; fremdeles: „at endeel skal findes, som holde Skole, undervise og opdrage Børnene i fremmede Religioner“. Paa Grund heraf gjentog Forordn. af 6 April 1676 det tidligere strænge Forbud, „at ingen særlig Samqvem i vore Riger og Lande til nogen Religions-Dwelse maa tilstedes og holdes videre end af fremmede Herrers Gesandter“*). Vel siges det ikke udtrykkelig, at hine Forsørere, der forledede de Enfoldige og de Unge, vare Munk og Jesuiter, men det er dog den rimeligste Formodning. Steno havde imidlertid allerede forladt Byen; Henrik Kirker rimeligviis ogsaa, og den jesuitiske Mission maatte atter holde sig udenfor Rigets Grændser.

Griffensfelds Bælde havde kun været af kort Varighed, uden at de reformatoriske Planer, han havde udkastet, bleve gennemførte. Mellem de Beskyldninger, der bleve fremførte imod ham, var ogsaa den, at han havde beriget sig selv ved at tage Skjænk og Gaver for Bortgivelsen af Embeder. Det er ovenfor bemærket, at Griffensfeld strax fra sin Jubtrædelse i Cancelliet med Kraft havde arbejdet paa at Bestikkelsen til alle geistlige Embeder med Undtagelse af Patronatskaldene bleve underlagt dette Collegium. Igjennem mange Tider

*) Dvart-Udgaven af fgl. Forordninger.

var der ført Klager over Misbrug af Menighedernes Valgret, og neppe er Forandringen skeet, førend Klagerne begyndte igjen over Misbrug ved den kongelige Bestikkelse. Neppe kan heller Griffensfeld fritjendes for denne Sigtelse, og uden tvivl har dette været een Grund mere til, at Geistligheden i det Hele var utilfreds med hans Styrelse. Hofpræsten Hans Leth skal derfor meget have ønsket Dyprettelsen af et *Seminarium candidatorum*, efter hvis Forslag Embeder skulde besættes; men Griffensfeld afviste det med den spydige Bemærkning, at Leth selv vilde være Patriark og ene raade for Præstefaldene*). Hvad der kan siges til hans Undskyldning, er, at hverken var han den eneste, Beskyldningen ramte, og heller ikke blev det efter hans Afgang i mindste Maade bedre, men snarere langt værre. „I Almindelighed Præstefald angaaende — skriver Griffensfeld i sit Forsvarsskrift**) — har det været min Maneer, at de, som af mig ere blevne recommendeerte, har jeg enten selv hørt, og efter Professors og Dygtigheds Maade hos Hs. M. befordret; eller ogsaa efter deres fremviste Testimonier, Bispernes og fornemme Personers Recommendationer, tidt ogsaa efter Sognepræsters Anmodning, som Kapellaner begjært haver, promoveret“. At Griffensfeld saaledes jævnlig selv hørte de Candidater prædike, han vilde befordre, beviser de Antegnelser, man fandt efter ham i hans Kirkestol; han giver i disse en kort og syndig Dom over Prædikantens Værd og Talegaver, om han skal ansættes i en Kjøbstad eller paa Landet; stundum ogsaa, at han ikke skal ansættes, førend han har gjort bedre Fremgang i sine Studier***). Men dette udelukker ikke, at han jo nok kunde

*) Zwergius, Sjæll. Cleresse S. 662.

**) Odin Wolf, Griffensfelds Levnet. S. 349.

***) En Prøve af disse Antegnelser meddeles Pont. Ann. IV. S.

have modtaget Bestikkelser. Dengang under Forhøret det Spørgsmaal blev forelagt ham „om der ikke var aabenbart *crimen Simonie* i det Geistlige?“ svarede han: „med Kjøb og Salg havde han ikke havt at gjøre, men Regalering havde han ikke forsmaaet men modtaget“*). Strax efter Storkantslerens Fængsling udtalte derfor Kongen i et Reskr. af 20 Martis 1676**), sin Beklagelse over, at „hidtil stor Misbrug skal være steet med Skjænk og Gavers Annammelse til vore kjære tro Underfaatters største Besvær“. For at forekomme dette „ere vi hellig foraaasagede at forbyde og affkaffe al Skjænk og Gave til Rettens Forfræntelse eller Bestillinger at erlange; saaledes at hvo, som understaaer sig at tilbyde noget, skal have forbrudt dobbelt saa meget som Gaven kan være værd, og den, som modtager det Tilbudne, skal uden Naade have forbrudt Tre, Fiv og Guds“. — Brevet udtalte altsaa en svar Anke mod den fangne Mand, og det endog førend Retten havde erkjendt Bestyldningen for grundet; men desværre gaar det med dette som med saamange af Christian V's Breve at de afgive et sikkere Vidnesbyrd om den tidligere Misbrug end de borge for den paaankede Misbrugs fremtidige Døphor.

Mellem de Mænd, der skyldte Griffenfelds Gunst deres Døphøielse, er den bekjendteste Sjællands nye Biskop Hans Bagger, der efter Johan Vandals Død (1675) ifkun 29 Aar gammel blev forfremmet til denne Værdighed. Han var en Skaaning af Fødsel og blev Student ved Lunds Gymnasium, hvor hans Fader var theologisk Professor; men Familieforbindinger førte ham over til Kjøbenhavn, og han erholdt her ved sin Slægtning, Biskop Vandals, Hjælp et betydeligt Reifestipendium, der satte ham istand til at besøge de sachske

*) Wolf, Griffenfelds Levnet S. 331.

**) Emsids S. 320.

Universiteter, Wittenberg og Leipzig, endnu Hovedsæderne for den lærde lutheriske Orthodori. Da det nye caroliniske Universitet blev oprettet i Lund (1668), formaaede hans Fader ham til at vende hjem for at han der kunde faae en Ansættelse, hvilket ogsaa lykkedes; men neppe var det opnaaet, før han atter begav sig paa Reise nemlig til England, for i Oxford og Cambridge at høre de berømteste Sproggranskere. Som han kom tilbage fra denne Reise, og havde opholdt sig nogle Maaneder i Lund, blev han af Christian V i April 1674 kaldet til Kjøbenhavn som Stiftsprovst og Præst ved Frue Kirke. Hvad der har bevæget Kongen til at kalde den ganske unge Mand, som desuden var i svensk Tjeneste, til et saa anseeligt Embede, angives ikke noiere; men Grunden kan neppe være nogen anden, end at Bagger maa have forstaaet under sit Ophold i Kjøbenhavn at vinde Griffensfeldts Gunst. Et halvt Aar efter ægtede han dennes Søster, sin Formands Enke, Margrethe Schumacher, og som den altformaaende Ministers Svoger er det let forklarligt, at han i en saa ung Alder ved Wandals Død kunde blive hans Eftermand*). Den overordentlige Forekommenhed, han mødte hos alle dem han paa sin Bane kom i Berøring med, lader formode, at han i sit Væsen maa have havt noget ualmindeligt tiltrækkende og vindende. Ualmindelig begavet var han ikke; i Lærdom stod han ikke blot tilbage for sin Formand Johan Bandal, men der var vist mange Præster, som i den Henseende godt kunde maale sig med ham; heller ikke nævnes han nogenstunde som Prædikant med særdeles Berømmelse. I smigrende Underdanighed mod Enevoldskongen fulgte han Strømmen, uden dog at opgive sin egen Værdighed, og han forstod at bevare dennes Gunst selv esierat hans mægtige Frænde var styrtet fra sin

*) Zwergius, Sjæll. Hist. S. 308—14.

svimlende Hoide. Ogsaa af Stiftets Præster vidste han snart at gjøre sig afholdt, saa at de glemte Misundelsen over den uventede Lykke, han havde gjort, og han besad Dygtighed nok til at forstaae sig Agtelse i sin Embedsførelse.

En langt betydeligere Personlighed end Bagger var Fyens unge Biskop, Thomas Ringo, der imod Alles Forventning fra Præst i Slangerup ved Kongens personlige Gunst (1677) blev udnævnt ved Niels Bangs Død til den ledige Bispestol. I denne saa slappe, og i det Hele saa aandløse Tid rager Ringo frem som en overordentlig Character, der med Kraft og Selvstændighed udviklede sin aandelige Eiendommelighed. Vel var han langt fra saa almindelig afholdt som Bagger, tværtimod mødte han overalt Modstand og var idelig indviklet i Processer; men han streed ikke blot for sine private Interesser, ogsaa for at fremme sit Fys bedste Gjerning havde han en vedholdende Modstand at bekæmpe. Som Prædikan nævnes Ringo med stor Berømmelse, men fornemmelig var det dog ved sin Digtergave han vandt den almindelige Opmærksomhed. Den første Part af hans aandelige Sjunge-Chor, der udkom 1674, indeholdt hans Morgen- og Aftensange tilligemed de syv Poenitenspsalmer, og skøndt selv de ubetydeligste Producter paa den Tid altid vare ledsagede af de meest smigrende Lovtaler, mærker man dog nok paa den Maade, denne Forstegrode af Ringo's Psalmefang blev modtaget, at Samtiden vidste at statte den, baade Høie og Lave. Kongen havde givet ham et Beviis herpaa ved at kalde ham til Fyens Bispestol, dog ikke blot herved, men han vedblev bestandig at være Ringo særdeles bevaagen. Denne undlod heller ikke at benytte sin Digtergave til at offere Smigerens Rogelse for Kongen og de Mægtige, hvilket naturligviis har bidraget til at sætte ham fastere i Hoffets Gunst. Deelte han end i denne som i andre Henseender

Lidens Skjodespynder, saa er dog Kingos danske Hjerte og kristelige Sange den glædeligste Sæd, der spirer under Sneedækket i denne aandelige Vintertid.

Hvad den administrative Forvaltning af de kirkelige Sager angaaer efter Griffenfelds Fald, saa blev det som ovenfor bemærket snarere langt værre end bedre. Landet var indviklet i en vidtudseende Krig, der altid gjorde nye Paalæg nødvendige, Hoffets Odselshed var vanskelig at tilfredsstille, og egenyttige Embedsmænd benyttede sig af Kongens Sorgløshed til deres egen Berigelse. Præstekaldene vedbleve at være til Fals, og mange uærdige Personer kom paa den Maade ind i geistlige Embeder; dertil begyndte Kongen at bortgive Patronatsretten isfæng for Gunst eller Gave, Kirkebygningerne forfaldt rundt omkring i Landet, da deres Pengebeholdning enten blev brugt af Regjeringen til andre Diemed, eller listet tilside af svigagtige Embedsmænd. Stiftsfrivernes Embeder, som vare oprettede i Frederik III's Tid ophorte atter (Nest. af 19 Febr. 1677 for Fyen), og Regjeringen foretrak at sælge Kirkerne, hvilket naturligviis bitrog til at forøge Forvirringen, da Kjøberne enten ligefrem derved erholdt Kalbsretten eller dog vidste at tilvende sig den. Det er derfor naturligt, at den geistlige Stand ikke kunde være tilfreds med en saadan Forvaltning, der saalidet svarede til de Forventninger, denne Stand fremsfor nogen anden havde knyttet til Enevoldsmagten, og at derfor Duffet om at erholde en særlig kirkelig Overbestyrelse atter vaagnede paany. Der blev indgivet til Regjeringen et Forslag desangaaende, hvis Forfatter nævnes *Dr. J. Bircherod*, men da der dengang var tvende *Doctores theologiæ* af dette Navn, nemlig Jens Bircherod (den Ældre) og Jacob Bircherod begge theologiske Professorer, den ene ved Universitetet, den anden ved Gymnasiet i Odense, bliver det tvivlsomt, hvilken af disse det har været.

Dette Bircherods Memoriale udvifter under trende Rubriker et geistligt Collegiums store Fornødenhed, dets Brug og Nytte, samt dets Naade og Skik, og indleder Forslaget paa følgende Naade: „Gud haver selv gjort Skjel mellem sin Kirkes Sager og andre verdslige Sager, og vil have god Orden og Skik holden i dem begge, saa at ligesom de verdslige Sager betjenes ved visse Personer, som dertil af den høieste Dyrighed forordnes efter Enhvers Capacitet og Dygtighed særdeles, saa skulle og Kirkens Sager især betragtes og betjenes ved dem, som dertil særdeles ved Guds Naade findes dygtige og bequemme Vel har de forrige Konger brugt Universitetets Theologer med Biskoppen af Sjælland som deres geistlige Raad ubi adskillige Samvittigheds-sager; men det bliver herefter neppelig holdt Sandelig her i disse Riger foresalde vel saa mangfoldige geistlige og Kirkes Sager, som et saadant Collegium nok kunde udtræve, thi monne der være nogen Christen Nation, hvor 1) Sabbatens Helligholdelse mindre iagt er tagen? 2) hvor det er gaaet slettere til med deres Kald og Bestikkelse, som tjene Gud? 3) hvor Guds Huse og Kirkerne ere i en ringere og besværlige Tilstand end her i disse Riger? Efter disse Motiver er det vel ogsaa at betænke, at, saasom alle andre Stænder og Ordener her i Riget ere derved encouragerede og fornøiede, at en stor Deel af dem nu virkelig employeres og bruges til Hs. Kgl. M.'s Tjeneste; at da den geistlige Orden ei alene fra saadan Naade maatte excluderes; efter som den ei saa ilde haver meriteret af Hs. M. og det kgl. Huus, at den alene skulde sættes tilbage, medens den nok saa vel som nogen anden Stand haver bevist sin Trostaa, Iver og Velvillighed“. I disse sidste Ord udtaler sig Fortrydelse over Standens stufede Forventninger, men dog var det ikke

den alene, der havde indgivet Forslaget, hvad Forfatteren ogsaa til Slutning forsikrer, at han ikke levedes af personlig Forsængelighed men af oprigtig Iver for Menighedernes Bedste. Derpaa angives noiere de Punkter, der tænkes underlagt Collegiets Styrelse, af hvilke følgende tjene til at oplyse Tidens Forhold: „Af dette Collegio kunde Hs. M. præsenteres og foruden al Interesse og Paaskjon recommanderes de lærdeste og skikkeligste Personer, som efter foregaaende Examen og fremviste *testimonia* til Præstekald dygtigt eragtes kunde, og som udi Skolebestillinger eller i anden Tjeneste havde fremfor andre ubekjendte meriteret Forfremmelse, somme til Kjøbstedkald somme til Landsbykald, eftersom de vare kvalificerede til; saaledes kunde Hs. M. herefter som hidindtil bruge sin Ret til at kalde Præster, og det kunde dog gaae bedre til dermed. — Den øverste Inspection og Direktion over Kirkerne i begge Riger kunde høre dette Collegium til, hvorved Kirkerne kunde bringes udi en bedre Stand end de nu ere, og reddes fra den nu siensynlig overhængende, og ofte allerund. remonstrerede Ruin og Udelæggelse, naar deres Bedste med større Flid og Iver blev søgt, og deres Indtægter og Udgifter med bedre Samvittighed og Forsynlighed bleve menagerede. — De besværligste Ægteskabsager kunde og her paa fjendes, fornemmelig efterdi Capitterne her i Rigerne overalt nu ikke ere i den Stand, at de herefter som hidindtil i flige Sager kunde dømme.“ — Forslagets Forfatter tænkte sig dette Collegium bestaaende af Rigets samtlige sex danske og fire norske Biskopper, Kongens Striftefader, Universitetets tre theologiske Professorer, nogle Jurister samt Stiftspropsten i Kjøbenhavn. Disse Medlemmer skulde skifteviis efter en bestemt Orden aarlig holde eet Møde, hvor alle Kirke- og Skolesager bleve afhandlede, og derpaa forebragte Kongen, hvor-

for dette Collegium og dets *membra* ogsaa skulde have Rang og Sæde mellem andre kongelige Collegier*).

Endstjøndt Regjeringen i disse Krigsjaar var alt for be-
 skjæftiget til at gaae alvorligt ind paa Sagen, vilde den dog
 ikke ganske lade den falde, da det, der handlede om, saa at sige
 var hele Geistlighedens Ønske. Der blev ifølge Kongebrev af
 13 Mai 1677**) beskiftet en Commission for at gjenneengaae
 og prøve Dr. Bircherods Forslag, bestaaende af Sjællands
 Biskop Hans Bagger, Hofpræst Hans Leth og de theologiske
 Professorer: Christian Nold, der ligesaa pludselig som han
 1667 var bleven affat atter var bleven gjenindsat 1676, den
 ældre Jens Bircherod og Christopher Sletter. Commissionen
 satte sig strax i Forbindelse med de forskjellige Stifters Bi-
 stopper, meddeelte dem i Udtog Bircherods Memoriale, og
 udbad sig deres Svar paa følgende Spørgsmaal: 1) „hvore-
 ledes samme Forslag i hvert Stift mueligt kunde iværksættes;
 2) hvorledes *abusus circa vocationem ad ministerium
 eccles.* bedst kunde forekommes; 3) hvorledes Latinstolerne
 kunde fremhjælpes og navnlig Børnestoler paa Landet oprettes;
 4) hvad der ellers kunde behøves til Kirke- og Skolesejneres
 bedre Fremkomst?“***) Det var Spørgsmaal, som Geistlig-
 heden ret *con amore* kunde drøfte, og Bagger undlod ikke
 at bringe dem frem paa Roskilde-Landemøde, idet han for-
 langte en Betænkning over: „hvilke Midler man ansaae for
 tjenlige og tilstrættelige til Kirkesjægernes Forbedring, hvorved

*) Forslaget findes i Pakken Ole Rgl. Sml. fol. 123, uden An-
 givelse af Navn eller Aar. Et saadant Forslag indgivet af Dr. J.
 Bircherod omtales flere Steder, og jeg har derfor antaget ham som
 Forfatter til det; men muelligvis hidrører det fra en anden, og er da
 fremkaldt ved Bircherods.

**) Sjæll. Tegn. Justitsministeriets Archiv.

***) Brevet findes i Pakken Ole Rgl. Sml. fol. 123.

det af Bircherod indgivne Forslag blev lagt til Grund^{*)}. Udentviøl fulgte de andre Bisper den samme Fremgangsmaade, men høist sandsynlig er det da gaaet her som ved mange andre lignende Leiligheder, naar man ret grundig vilde drøfte en Sag ved at høre Alles Mening, at det oprindelige Forslag er druknet i Betænkningernes chaotiske Mæsse. Vist er det, at Forhandlingernes videre Gang er ubekjendt, men mueligviis bærer Regjeringens Rigegyldighed ved Sagen Skylden for, at den ikke kom til noget Resultat.

Derimod indløb der i Breve adskillige Betænkninger fra forskjellige Sider, af hvilke en er ganske mærkelig. Tonen i dette Brev forraader den gamle Landsbypræst, der ærgrer sig over de nye franske Moder, der fra Hoffet smittede alle Samsundsclasser; men alt hvad han siger er grebet ud af Livet og giver derved adskillige Oplysninger, rigtignok kun lidet glædelige, om den almindelige sædelige Tilstand paa den Tid. Brevet er stilet til Hans Keth, »efterdi Kongens Sjæl er Eders Excellence betroet, kan derfor bedst med Eders høifornuftige og hjertetræffende Formaninger virkes noget i denne Sag«. Angaaende Kaldsretten hedder det her: »Søger at befri Kongens Sjæl fra den Byrde, -at ikke mere af Hs. M.'s naadigste Billie alene (*exclusis cæteris ordinibus ecclesiæ*) alle Menigheder skal forsynes med Prædikanter; det er uidentviøl et optænkt Middel af hine Kirkefræmmere til deres Berigelse, at alle Præstefald saaledes skulde gaae igjennem deres Fænder, og føder af sig mange skadelige *absurda* Saasnart en Præstemand ved Døden afgaaer, have disse Kirkefræmmere deres Kreaturer bosiddende i Landet allevegne, og ved dennem negotieres dette Værk; bringes saa strax tilveie et Kaldsbrev fra Hove for den Person, som kan

*) Pont. Ann. IV. S. 589.

bestittede Reformatorer. Dette vilde han godtgjøre ved at vise hen til Frugterne af de forskjellige Reformatorers Virksomhed; medens Mænd som Francesco de Paula, Ignatius Loyola, Frants Xaver i Indien, Frants af Sales i Frankrig o. fl. havde bragt mange til ikke blot at holde Guds Lov, men til at følge de evangeliske Raad; saa havde Lærdommens Reformatorer som Luther, Zwingli, Calvin o. a. kun fremkaldt Adspjittelse og Forvirring. Et saadant aabent Angreb paa Reformationen i sin Heelhed, der viser hvor fuldstændigt Steno havde tilegnet sig sine jesuitiske Læremestres Tankegang, fremkaldte naturligviis Indsigelse fra mange Sider, ved hvilken Leilighed ogsaa den theologiske Professor Chr. Nold optraadte som hans Modstander i sine *Disputationes contra N. Stenonis Scrutinium*, 1678—79. Imod Steno's fundamentale Paastand gjorde Nold her den Indvending, at Kristus selv var optraadt som *reformator doctrinæ* nemlig af Phariseernes falske Lærdomme, og hans guddommelige Kald vilde Steno dog heller ikke drage i Tvivl; og naar denne fremdeles meente af Frugterne at kunde sælde en sikker Dom, saa kom det først an paa, noiere at prøve disse, om denne Lovens Opfyldelse, denne Jagttagelse af Faste o. a. ikke beroede paa en Støffelse, et Selvbedrag, og dermed levedes man atter ind paa det gamle Tvistepunkt om Forholdet mellem Tro og gode Gjæringer. Med lignende Controverser var Steno uafslædelig sysselsat, uden at disse naturligviis kunde lede til noget Resultat. Mere direkte virkedes der til Missionens Fremme, naar der paa forskjellige Steder navnlig i Paris, blev holdt stadige Controversprædikener til de nordiske Rjætters Omvendelse; men om end derved en eller anden kunde lade sig bedaare, saa vare disse derved for bestandig udelukkede fra Fædrelandet, og deres Frasald bleve derfor uden Betydning. Under Krigen kom der mellem de

hvervede Tropper endeel Catholiker ind i Landet, der stundum havde deres Præster med *), og man mærker nok at disse paa enkelte Steder kunde volde Statskirkens Præster Bryderier; men Folk af Soldatesten vare neppe synderlig ivrige i Troen, saa at man behøvede at frygte for deres Profelytmageri.

Saa snart Krigen var endt, og Regjeringen kunde henvende mere Opmærksomhed paa den indre Forvaltning, da yttrede sig ogsaa strax Ønstet om at formilde den statskirkelige Evang. Denne Gang kom Anmodningen fra de reformeerte Flygtninger, der ved det nantiste Edikts Ophævelse i Frankrig vare blevne huusvilde, og maatte søge sig en anden Hjemstavn. De havde ved Hoffet en varm Talsmand i Dronningen, Charlotte Amalie, der selv opdragen i den reformeerte Bekjendelse, anvendte al sin Indflydelse hos sin kongelige Ægteherre for at fremme deres Sag. Anmodningen gik kun ud paa, at Kongen vilde indrømme de Landflygtige fri Religionsøvelse paa enkelte Steder i Riget; men førend han tog nogen Bestemmelse vilde han høre Theologernes Mening, og sendte derfor Ansøgningen med et Brev af 4 Sept. 1680 til adskillige Biskopper, nemlig Hans Bagger i Kjøbenhavn, Søren Glud i Viborg, Erik Grave i Aarhus, samt Hans Rosing i Christiania, hvilke ogsaa alle efter Forlangende afgave deres Erklæring **). Af disse er hidtil kun een bleven trykt og det langt senere, nemlig Hans Baggers ***); den er udførligere end de andre og affattet i et mere jivligt Sprog, men især rigt er Tankegangen væsentlig eens i dem alle. Alle gaae de nemlig ud fra den Betragtning, at, ligesom Israels fromme Konger i den gamle Pagt roses, fordi de haandhævede Jehovas

*) Kallefen, Theologisk Maanedsskrift 1804. I. S. 5.

***) Disse fire Erklæringer findes paa Kg. Bibl. Thott'ske Sml. 4. 1589.

***) Kallefen, Theol. Maanedsskrift 1808 II. S. 269—351.

underfundig Moraliseren manglede naturligviis al moralisk Kraft og Kjærne. Det viste sig, at en Præst i Viborg Mag. Jakob Worm, en Stedson af Biskop Ringo, havde været meget virksom i den Retning; han var en Mand, der besad ualmindelige Evner, og hans efterladte Vers fortjene i Litterærhistorien særdeles Dmærksomhed; men desuagtet kan man ikke føle synderlig Medlidenshed for ham, da han for sine Smædeskrifter blev dømt fra Embede, ja endog fra Livet, (1681) og blev kun paa Ringo's Forbøn benaadet, hvorpaa han gif til Trankebar, og blev, besynderligt nok, den første Missionær, der udgif fra Danmark*). Maa det end siges til hans Roes, at hans bedste Digt „Lyffens Ubestandighed“ er en Lovtale over Griffensfeld, streven dengang mangfoldige Penne vare i Bevægelse for at sværte den salbne Mand, saa høere dog hans fleste Satirer ganske Pastvillens Character, og en saadan Moraliseren giver kun eet Træk mere til Skildringen af Tidens slappe Usædelighed.

Derfom Forordninger kunde raade Bob paa Under af en saadan Art, saa maatte det nu have hjulpet, da det følgende Marti af Christian den V's Regjering vare overordentligt frugtbart paa nye Love eller nye Forslag til Love i kirkelige Sager. Det første af disse angaaer netop det forargeligste Uvæsen, nemlig Salget af geistlige Embeder, og tjener idetmindste til Dplysning om i hvilket Omfang det blev drevet. „Saasom vi meget ugjerne have fornummet, — skrev Kongen til hvert Stifts Biskop den 16 Juli 1681 — hvorledes at en Deel af dem, som *jura patronatus* haver, dermed paa en heel forargelig Maade skal vngaaes, idet de ei skal undsee sig for, Kaldene for Penge saagodtsom paa offentlig Auction til den meestbydende at sælge, da, som vi saadant, om den

*) Jacob Worms Levnet i Odin Wolfs Journal for Politif 1812.

Skyldige kan udfindes, ingenlunde vil lade ustraffet hengaae, er vores Billie og Befaling, at Du i tvende Provsters Overværelse lader for Dig forbre alle de Præster, som siden vor Regjerings Indtrædelse af nogen Proprietario kan være kaldet, og dem paa vore Begne alvorligen tilholder, at de, saa fjær dem vor Raade er, for Eder aflægger deres høieste Saligheds Eed, om de enten selv, deres Forældre, Slægt eller Venner have udgivet Obligation, Penge eller Penges Værd til Patronerne«. Der skulde altsaa i hvert Stift anstilles en skarp Inquisition, men af Iver for at komme efter Sandheden var man næved at friste Folk til, selv om de vare uden Skyld at erklære sig for skyldige, naar det fremdeles hedder: „Paa det de, som slikt kunde have udgivet, ei skulle frygte for, deres Kalb derover at forbryde, haver Du dem, som saadant godvillig vedstaae, paa vores Begne at forsikre, at dem ei alene skal være tilgivet og efterladt, hvis Forseelse de i saadan Raade kan have begangen, men dem endog desforuden igjengives, hvis de i saa Raade kan have udgivet«. Kun i det Tilfælde, at Nogen senere blev overbeviist om at have fordulgt Sandheden, blev der truet med streng Straf, ellers skulde Enhvers Udsagn fuldkommen forties og ikke komme Nogen til Skade paa gode Navn og Rygte*) — Den anordnede Undersøgelse blev ogsaa anstillet. I Ribe havde Biskop Rødborg mange Præster mistænkt, men det var kun saa, der vilde tilstaae Forseelsen. Pastor Kragelund i Engberg tilstod saaledes, at, da han forlangte Kaldbrevet af Herremandens Forvalter, „kunde det ei erlanges paa andre Maaner, end ham af mig Spot at undfly maatte tilfiges 400 Daler, hvoraf enbeel strax blev betalt, endeel siden klareret

*) Sjæll. Tegn. Justitsministeriets Archiv. Jfr. Rothe, Udtog og Samlinger af Reskripter III. S. 289—91.

og Obligationen hjemløst"; Christopher Rihme til Hjaltring erklærede, at Baron Reuz havde tareret Kaldet til 300 Daler, men han fik det dog for 200, hvorfor han udstedte og siden indfrieede en Obligation*). Resultatet af Undersøgelsen er ellers ubekjendt; men det er sandsynligt nok, hvad der fortælles fra en senere Tid**), at Kongen ved denne Leilighed fik mere at vide end han enten ventede eller ønskede, og at formaaende Folk ved Hove derfor fik udvirket, at Undersøgelsen atter blev stillet i Bero. Bist er det, at dette Uvæsen bestandig var i Tiltagende, uden at Regeringen gjorde noget alvorligt for at forebygge det; dog falder Skylden herfor ikke blot paa Regeringsmænd og Herremænd men ligesaameget paa den Tids Præster, der indlob sig paa en saadan Handel. Man kan derfor ikke undre sig over, at de endog selv paa egen Haand søgte at fortsætte den. Det var nemlig ganske almindeligt, at en gammel Præst for gode Ord og Betaling blev bevæget til at „oplade“ o: afftaae sit Kald til en yngre Mand, og et Exempel paa, hvordan det kunde gaae til ved en saadan Opladelse, afgiver følgende lille Curiosum. To Præster havde været i Beerst, Ribe Stift, med en Student for at bevæge Stedets Præst Hr. Søren til at oplade Kaldet for denne. Da Hr. Søren undskyldte sig med, at han først maatte tale med Biskop og Provst, tog den ene af de ankomne Præster først en Slump Penge og lagde paa den ene Ende af Bordet med de Ord: „der staaer Bispen“; satte saa en Flaske Brændeviin paa den anden Ende, med de Ord: „der staaer Provsten; lad os nu først tale med Provsten, saa skal vi nok siden see at komme tilrette med Bispen“***).

*) Hist. statist. Maanedstidende for Ribe ved P. Abler. S. 13.

**) Udsug, Kirkeforfatningen i de danske Stater III. 4. S. 85 fgd.

***) Hist. stat. Maanedstidende for Ribe. S. 13.

En anden Anordning, der ligeledes tegnede til at skulle begynde en gennemgribende Reform, men som dog i Virkeligheden kun førte til et meget ubetydeligt Resultat, var den Commission, der blev nedsat for at undersøge det lærde Skolevæsens Tilstand. At man søgte dette kunde trænge til nogen Forandring, viste sig allerede ved Forhandlingerne om Birkherods Forslag, og den samme Anse, som dengang blev berørt, gjentages ogsaa nu som Motiv, nemlig at „en stor Deel unyttige latinske Skoler findes her i Riget i de mindre Kjøbstæder, som ikke kunne naae de foresatte *metas* og dog ere afslagne med store og anseelige Beneficiis, hvorved de rette store Skoler forringes og Landet opfyldes med mange unyttige Ingeniis“. Angaaende Anvendelsen, der for Fremtiden skulde gjøres af disse unyttige Skolers Capitaler, hedder det i Reskr. af 2 Dec. 1682 „at i deres Sted visse danske Skoler bestikkes og indrettes, hvor Ungdommen i deres Catechismo og Børnelærdom, samt Regnen, Striven, Bogholderi og Søfarten kan undervises“. Men foruden dette nævner Reskriptet ogsaa et andet Formaal, nemlig Oprettelsen af et kongeligt Akademi i Kjøbenhavn „med alle fornødne og tjenlige Exercitiis samt adskillige fremmede Sprog, hvorpaa en stor Deel udenlands bortfattes og Manges Midler i saa Maade af Landet udtrages“*). Desto værre blev kun dette sidste langt om længe det tarvelige Resultat af Commissionens Forhandlinger; men til Iværksættelsen af det første Punkt i Planen mærker man aldeles Intet — ifkun en Navigationsstole paa Møen omtales senere som oprettet i Christian V's Tid, og maaskee har det staaet i Sammenhæng dermed. — Heller ikke blev der foretaget nogen Reduction af de smaa Latinske Skoler, hvilket fornemmelig tilskrives Hofpræsten Dr. Hans Leth, der selv var Med-

*) Rothe, Christian V's Reskripter. S. 406—410.

lem af Commissionen. Der fortælles, at da Folk ved Hove havde foreslaaet Kongen, at ophæve Frederiksborgs Skole, da der for dens Capital kunde holdes et heelt Compagni Ryttere, gjorde Leth Kongen opmærksom paa de mange berømmelige Mænd, der vare udgaaede fra denne Skole, og nævne mellem disse Biskop Ringo, hvortil Kongen skal have svaret: er der kommen saadanne Mænd derfra, hvorledes tør vi saa ruinere den. Med Hensyn til de andre Smaaaskoler beraabte Leth sig paa sit eget Exempel; han havde besøgt den lille Skole i Greenaa, og havde dog opnaaet den Bærdighed, han nu beklædte, hvilket bevægede Kongen til at opgive Planen *). Dersom denne Fortælling er rigtig i sine Enkeltheder, maatte man formode, at Regjeringsmændene nærmest havde til Hensigt ved Reductionen at anvende den vundne Capital til Ryttergods, ligesom man allerede havde anvendt Capitalerne; men maastee var det kun Geistlighedens Mening om dem, som da har gjort denne end mere uvillig til at gaae ind paa Planen. Især udtaler Reskriptet en haard Dom over Gymnasierne, at "de ere i en saa slet Tilstand, at de Discipler, som derfra dimitteres, altid ere grovere end de, som kommer fra Skolerne". Dette gjaaldt især Roskilde Gymnasium, som var sin fuldkændige Opløsning nær, da der kun var een Professor tilbage, der forestod baade det theologiske og det philosophiske Fag; ved hans Død (1688) bleve hans Forretninger overdragne til Skolens Rector og Conrector, hvormed altsaa dets sidste Spor forsvandt **). Gymnasiet i Odense havde fra først af været bedre funderet end noget af de andre; men ogsaa paa dets Opøsning blev der arbejdet fra mange Sider, og Gymnasiets Professorer maatte søge Hjælp hos alle for-

*) Zwergius, Sjæll. Clereff. S. 661.

**) Nyerup, De latinske Skolers Historie. S. 110

maaende Svogre og Venner for at forebygge dets Undergang, hvilket ogsaa lyffedes, saa at „alting blev *in statu quo* som der gemeenligen pleier at staae i Fredstractater“*)

Af langt mindre Betydning end de tvende nylig omtalte Forsøg er den Bestemmelse, som Restr. af 23 Nov. 1682. giver for Stiftsbefalingsmandens geistlige Myndighed i Forhold til Biskoppen. Anledningen hertil var en Trætte, hvori Fyens myndige Biskop Ringo var bleven indviklet med den derværende Stiftsamtmand, og for at stifte denne blev der nedsat en Commission, bestaaende af tre Jurister og tre Theologer under Rigsmarskalk Corbig's Forsæde, der tillige skulde afgive sin Betænkning om Forholdets fremtidige Ordning. Det var en praktisk Anvendelse af § 1. i Geistlighedens Privilegier, der her maatte blive Talen om, og det Tilsagn, der deri var givet Standen, blev ogsaa opretholdt. Stiftsamtmandens Myndighed indskrænktes til en blot Control med Kirkers og Hospitalers Regnskaber, uden at han havde noget at gjøre med selve Bestyrelsen; og med Hensyn til Landmoderne, da skulde han være tilstede, saalænge de geistlige Retsfager forhandlede, for at paasee at alt gik ordentlig til og for selv at afgive sin Stemme; men ellers maatte han ikke blande sig i hvad Biskoppen havde at forhandle med Provster og Præster**). Det var ikke blot Ringo men ogsaa andre Bisper som Henrik Bornemann i Aalborg, der saaledes nøie vogtede over, at den bispelige Myndighed blev bevaret ukrænket, saa at det tidligere Forhold fra Christian IV's Tid ikke meer vendte tilbage.

Imidlertid sysselsatte man sig med den endelig Redaction

*) J. Bircherods Dagbøger ved Rosbeck. S. 249. 50.

***) Pont. Ann. IV. S. 615 fgd. Jfr. Restr. af 20 Juni 1681 i Sjæll. Tegn. (Justitsminist. Archlv.)

af den længe paatænkte Lovbog for hele Riget, et Arbeide, der havde været saa godt som færdigt i Frederik III's Tid, men som havde ligget hen under Krigen og først efter dennes Slutning blev optaget igjen. Gennemsynet af den Deel, der angik den kirkelige Lovgivning, var tidligere blevet overdraget Johan Bandal; men da Sagen atter blev optaget paany, overdroges det til en Commission bestaaende af Hans Bagger, Hans Veth og Christ. Nold. Det kunde synes, som om en aandelig og moralsk saa slap Tid som Slutningen af det syttende Aarhundrede kun lidet egnede sig til at udføre et saadant Arbeide som at udarbeide en fuldstændig ny Lovbog; men ved nærmere Droveielse turde det vise sig, at ingen Tid var gunstigere for det. Om ogsaa Folk havde forskjellige Anskuelser om et eller anden, saa var Tiden i det Hele for characterløs til at udtale nogen kraftig Indsigelse, og man fandt sig villig i alt hvad der blev anordnet, eller havde i det høieste kun Mod til at hvieste i Krogene om sin Misfornoielse. Paa den anden Side med Hensyn til Udarbeidelsen af Lovbogen, da kom det ikke an paa at gennemføre noget nyt Princip i Forvaltningen, men kun paa at samle og ordne efter en bestemt Plan hvad der tidligere havde ligget som en chaotisk Masse, og det var netop et Arbeide, der passede sig for hvin Tids systematiserende Samlerflid.

Kort før denne Lovbog fremkom blev der tillige lagt Plan til Udførelsen af trende i kirkelig Henseende vigtige Arbeider, nemlig et nyt Ritual, en ny Psalmebog og en ny Bibeloversættelse. Det første af disse blev ved Igl. Reskr. af 9 Sept. 1682 overdraget Hans Bagger, Hans Veth, Thomas Ringo og Henrik Bornemann, dengang endnu Stiftsprovst i Kjøbenhavn*), og dette Arbeide var det letteste at fuldbringe, da

*) Zwerelius, Sjæll. Cl. ref. S. 314.

det ved Rituallet ligesom ved den hele Lovbog kun gjaldt at samle de gamle Kirkeskifte i en bekvemmere Orden, og det var kun i mindre væsentlige Enkeltheder, der kunde være Tale om Ændringer. — Vanskeligere var det allerede at faae en ny Psalmebog istand, da det her ikke blot kom an paa at ordne og rette det Gamle men ogsaa at medoptage Nyt, navnlig Kingos Psalmer. Det var ham, hvem dette Arbeide blev overdraget, og ved Reskr. af 27 Martis 1683 blev det ham paalagt, „at Du, det snarest muligt er, est betænk paa en ret Psalmebog af de gamle sædvanlige og bedste Kirkesange og Psalmer at sammestrive og indrette, saa og dem med endeel af Dine egne forbedre, paa det vi engang kunde have Balg ubi vore Kirker paa gode og gudelige Psalmer til Guds Ære og hans Menigheds Opbyggelse“^{*)}. Imidlertid gif dette Arbeide ikke saa raft fra Haanden som man først synes at have tænkt sig det, og det blev først efter mange Vanskeligheder fuldført ad en anden Vej end den i Reskriptet anviste. — Med Hensyn til den nye Bibeloversættelse, da var det just ikke nogen ny Plan, da den allerede var udfastet i Frederik III's sidste Leveaar, men den blev nu atter optaget. Hvad man tilsigtede derved var deels „at Meningen klarlig udsættes“, deels „at den danske Idiotismus iagttages“; af hvilke Sætninger den første indeholdt en Anke over den gjængse, Christian III's Bibel, den anden over Christian IV's eller den seneste Oversættelse, at nemlig hiin ikke noiagtigt giengav Tertens Mening, og at denne ikke iagttog det danske Sprogs Eiendommelighed. Ved et Kongebrev af 19 Juni 1683^{**)} blev det overdraget Hans Bagger og de theologiske Professorer, Nold og Jens Bircherod at besørge denne Oversættelse,

*) Dansk Kirketidende I. S. 796.

***) Sjæll. Legu Justitsmin. Archiv.

og disse henvendte sig atter til forskellige Værde omkring i Landet for at erholde Understøttelse *). Men dette Værk kom aldrig istand; der blev trykt forskellige Prover paa, hvorledes man vilde gjøre det, og af disse enkelte Blade seer man, at der fra Udstyrelsens Side var lagt an paa at giue en Pragt-udgave med vidtloftige forklarende Anmærkninger. Nold, der ved sin *Concordantia particularum V. T.* (1679) havde erhvervet sig et betydeligt Navn som Orientalist, skulde være Hovedmanden, men han døde 1683, og da den ældre Jens Bircherod fulgte ham tre Aar efter i Graven, blev denne Oversættelse fuldkommen opgivet **).

Christian V's Danske Lov udfom d. 23 Juni 1683, hvoraf Anden Bog „Om Religion og Geistlighed“ afhandler alt hvad der horer til Geistlighedens Pligter og Rettigheder, Skolers og Hospitalers Indretning, samt Forvaltningen af Kirkerens Eiendomme. Den er samlet deels af Christian III's Ordinants, deels af Christian IV's Reces, men dog fornemmelig af denne sidste, da den med Forbigaaelse af det Rituelle, der heller ikke her blev medoptaget, gjennemgaaer næsten alle Dominantsens kirkeretlige Bestemmelser, forsaavidt de havde erholdt særegne Modifikationer i Christian IV's Tid, og hvad der dengang var anordnet, beholdt i Almindelighed ogsaa fremdeles sin Gylbighed. Den væsentligste Forandring, der imidlertid var foregaaet, angik Kaldsretten, og derom indeholder Loven (2—3—2 og 3) følgende Bestemmelser: „Naar noget Kald ledigt vorder, da skal Provsten strax sig derhen begive og af Prædikestolen med Menigheden gjøre sluttig Bøn til Gud, at han Kirken med en god Præst og Tjener vil forsyne . . . Derefter kalder den, som Rettighed dertil haver, saadan en Person som han agter beqvem, og lader ham høre af Menigheden i

J. Bircherods Dagbøger ved Noldbeck S. 226. 27.

***) Cataloget til Hjelmskjernes Bogsamling I. S. 3.

Provstens Nærværelse, saafremt Tiden og Stedet det i nogen Maade tilstøder. Og hvis Menigheden da imod ham haver noget billigen at sige, maa de det paa behørigte Steder anbringe, og deres Beviislighed derpaa tillige at lade følge". Her blev det altsaa i Loven dog indrømmet Menigheden nogen Ret til at afgive sin Stemme, men det paa en saadan Maade, at den vanskelig kunde vinde nogen Betydning. Hvad enten derfor denne Ret maa betragtes som formelig ophævet ved senere Reskripter (af 20 Mai og 1 Juli 1690*), eller ikke, saa er det vist, der ikke findes Spor til, at den nogenstinde har været faktisk anvendt. — Ifkun Provstevalget vedblev fremdeles paa den tidligere Maade, saaledes at „Præsterne i hvert Herred — D. L. 2—16—2 maatte med deres Superintendent udvælge sig en Provst blandt sig selv, hvilken de agte duelig dertil enten han boer i Kjøbstæderne eller paa Landsbyen“. Dog gjorde Provster i Stiftstæderne, hvor der havde været Capitel herfra en Undtagelse, da disse Stiftsprovster, der tillige vare Sognepræster ved Stiftets Hovedkirke, beskiftedes umiddelbart af Kongen. — Saaledes erholdt den allereste faktisk indtraadte Forandring, her i Danske Lov sin bestemte Form.

Om end selve Loven ikke forandrede det Bestaaende, saa foregik der dog samtidig med den og i de følgende Aar en ikke uvæsentlig Forandring i de kirkelige Forhold, og det en saadan, der saavidt man kan skønne vakte almindelig Misbilligelse hos den geistlige Stand. En samtidig jydsk Præst skriver nemlig i sin Dagbog ved Aaret 1684: „Landsdommer Peder Perche haver i dette Aar kjøbt af Kongen *jus patronatus* til fire Kirker i Rinds og Gislum Herreder i Jylland; og det var det første, at Kirkerne bleve saaledes bortsolgte, men

*) Rosenvinge, Den danske Kirkeret. S. 90.

siden blev det mere gemeent". Fremdeles bemærker samme Mand ved Aaret 1686: "I dette Aar ere Kirkerne bortsolgte, til hvem der vilde købe. Maren Christens-Datter, sal. Hr. Niels Guldagers Enke til Dls, kjøbte Dls, Hørby og Daasstrup Kirker; og var hun af privat Stand den første, der mig vitterligt er, der sig saadant Gods tilforhandlet havere. Endelig ved Aaret 1687 hedder det: "Placater publiceredes, at hvem der vilde købe *jura patronatus* af hvad Stand de endog vare, skulde melde sig paa Amtstuen".*) Foruden denne formelige Handel med Patronatsretten, der altsaa blev breven i sin videste Udstrækning, afhændede Kongen den ogsaa paa andre Maader. Saaledes erholdt Cancellieraad Schøller ved Reskr. af 6 Mai 1684 *jus patronatus* til fire Kirker "i Henseende til det store Forlag og Beføstning, Skid og Omhu han havde anvendt paa Danske Lovs Trykning" og lignende Benaadninger skete ofte. Vel forekommer der nok fra en tidligere Tid enkelte saadanne Exempler, især fra Christian IV's sidste Aar; men dog var det først under Christian V, at Regeringen til Trods for al Sømmelighed og Belansthændighed formelig salbød Kirkerne, og Patronatsretten blev derved overalt i Landet saa almindelig som den aldrig tidligere havde været. Der er bleven sagt til Undskyldning for denne Fremgangsmaade, at Tilsynet med Kirkerne's Indkomster ligesiden Reformationen bestandig havde været meget mangelfuldt, saa at Enhver omtrent kunde raade dermed som ham lystede; heller ikke horer man fra de senere Tider saa stærke Klager over Kirkebygningernes Forfald som netop fra disse Aar**); men des-

*) Mads Jarstrups og Laurids Arelsens Dagbøger, ved Imm. Becher. Aalborg 1813. S. 95. 99. 100.

**) Jfr. Zwergius, Sjæll. Cler. S. 746, hvor Talen er om Salget af de norske Kirker, som skete under Frederik IV. altsaa vel omtrent da man var færdig med at sælge de danske.

uagtet bliver det lige vist, at disse Mangler kunde have været afhjulpne paa en anden baade gavnligere og sømmeligere Maade, dersom ikke Hovedsiemebedet for Regjeringen kun var at skaffe Penge. Med Salget af Præstegaardene havde Enevoldskongerne gjort Begyndelsen; Capitlernes Præbender vare dernæst forbrugte; Reductionen af de smaa Latinskoler havde viist sig uhensigtsmæssig, „formedelst der ikke er bleven befunden saa store Intrader ved de smaa Skoler, som man formodebe“*); nu maatte Kirkerne og deres Rente gjøres frugtbringende. Hvad der i høi Grad forøger det Forargelige ved denne Handel, var, at Kaldsretten dermed tillige blev bortsolgt; vel kunde denne kun faktisk udøves, naar Kjøberen var en Rangsperson, men da det sædvanlig var Herremændene, der meldte sig som Kjøbere til de Kirker, der laae paa deres Godser, var det en Selvsølge, at denne Rettighed sædvanlig gik med i Kjøbet. Derved kunde det endog ske, at Reformeerte og Katholiker tilkjøbte sig Kaldsret, hvorfor et Reskr. af 6 Juli 1695 maatte bestemme, at saadanne Herremænd kun maatte have *jus proponendi* til deres Kirker, hvilket Reskrift var foranlediget ved, at en Major Lüttichau, der var Katholik, havde tilkjøbt sig tvende Gaarde i Jylland, hvorved han var bleven Eier af fire Kirker.**) Med hvilken ubunden Vilkaarlighed Herremændene i disse Aar kunde udøve denne Ret, seer man ogsaa af et senere Forbud; naar nemlig Reskr. 1 Juli 1690 paalægger de Præster, som kaldes af Proprietærer at søge kongelig Confirmation, saa seer man deraf, at de tidligere har undladt at gjøre det, og altsaa vare ligestrem beskaffede af Herremændene. Naar man nu sammenholder denne Bortøstlen af den private Kaldsret med de bittere Anker over

*) J. Bircherods Dagbøger ved Molbeck S. 222.

**) Rothe, Udtog og Samling af Reskripter I. S. 233.

dennes Udøvelse, som Reskr. af 16 Juli 1684 usorbeholdent udtaler, saa faaer man ikke de bedste Tanker om den Tid's Styrelse af Kirken; og det eneste, der her kunde anføres til Undskyldning, er, at alle de Misbrug, hiint Brev anfer over med Hensyn til de private Kalb, ogsaa gif i Svang ved de kongelige; men det er en Undskyldning, som Christian V's Regjering neppe vil tage til Indtægt.

Var den geistlige Stand utilfreds med Anvendelsen af Kirkegodset og med de mange skadelige Følger, denne medførte, saa var den det ikke mindre med den Redebonhed, hvormed Regjeringen tilstedede Udlændinger Afgang og Ophold i Riget. Vel havde Theologerne hidtil med Held modsat sig enhver Bestræbelse for at staffe en fremmed Religions Bekjendere lovlige Rettigheder i Riget; men den modsatte Ansuffelses Talsmænd vare ogsaa vedholdende, og uden at trættes ved de feilslagne Forsøg, lyffedes dem dog tilsidst at bevæge Kongen til at nedslaae alle Indvendinger ved et kongeligt Magtsprog. „Som Gud haver givet os — hedder det i et Brev af 19 April 1684 — den Magt, at vi efter eget Lykke kan ordinere og befale alt hvis vi eragte christeligt og billigt at være, og vi klarlig kan see for Dine, at Vi ved disse Conjunctioner og Tidens Tilstand, da de Reformeerte paa en Deel Steder lider stor Forsølgning, ei lidet kunde profitere, have vi for godt befundet, at tage de Reformeerte, som sig i vore Riger og Lande nedfætte ville, under vores kgl. Protection, og forunde dem alene og ingen af nogen anden Religion paa visse Vilkaar Frihed i deres Gudsfrygtigheds Øvelse.“ *) Brevet er stilet til sex Herrer, der i Forening nærmere skulde tage under Overveielse, paa hvilken Maade disse Friheder kunde indrømmes dem; og mellem disse sex vare tre Theos

*) Sjæll. Legn. Justitsminst. Archiv.

loger, Hans Bagger, Hans Reth og Thomas Kingo, og tre Jurister, Rasmus Binding, Peder Slavenius og Cosmus Bornemann. Commissionens Forhandlinger ere ubekjendte; men der kan neppe være nogen Tvivl om, at Theologerne jo have anbefalet alle de Indskrænkninger, der paa nogen Maade lod sig forlige med Kongens Beslutning. Ved denne Tid holdt Biskop Bagger en Bebedagsprædiken (d. 18 Apr. 1684) for det kongelige Hershaf, der i den Grad fortørnede Majestæten, at Bagger blev suspenderet fra sit Embede, og han maatte selv anvende al sin Beltalenhed for atter at forsone sin kongelige Herre.*) Skjøndt det ikke siges, hvad der bragte den ellers saa fredelige og besindige Hans Bagger saaledes i Afsekt, saa ligger det dog nær, at sætte denne Prædiken i Forbindelse med disse Forhandlinger, da det var det eneste Punkt, hvori man mærker hiin Tids Theologer aabent modsatte sig Regjeringens Hensigter. Der opholdt sig ogsaa netop i disse Aar en Mand i Kjøbenhavn, der var en af de ivrigste Polemikere, de theologiske Fægterskoler paa tydske Univerситeter havde opfostreret, nemlig *Dr. Josva Schwarz*. Sit Fødeland Pommern have han maattet forlade, fordi han ivrede mod de reformeerte Lærdomme, som han meente utilbørlig begunstigedes af det reformeerte Hof i Berlin og den Hoffet hengivne Geistlighed. Senere kom han til Sverrig, hvor han blev ansat som Professor ved Univerситetet i Lund, og her indvilledes han i en hæftig Trætte med sin Collega, den berømte Samuel Puffendorph, hvis nye Anskuelse om Natur og Folketretten han fandt stridende mod den rette Lære. Politiske Forviklinger under Krigen med Danmark nødte ham til at forlade Lund og tage sit Tilflugt til Kjøbenhavn, hvor han kom netop paa den Tid, da der forhandlede om at tilstede de

*) Zwergius, Sjæll. Cler. S. 339 fgb.

Reformeerte fri Religionsøvelse. Her blev han altsaa atter ført ind i Polemiken, og da han 1680 var bleven kongelig Hofprædikanant, undlod han ikke med sin vante Iver at bekjempe de Reformeerte, hvorfor man ved Hove helst onskede at blive ham qvit, og benyttede Leiligheden, da Generalsuperintendenturet i Flensborg blev ledigt (1684), at udnævne ham til denne Værdighed og derved fjerne ham fra Kjøbenhavn. *) Denne Theologernes Modstand kunde vel ikke forhindre, at de Reformeertes Privilegier offentliggjordes ved Forord. af 11 April 1685, men den bidrog dog til at forsinke Sagen, hvorved dens nærmeste Niemed forseiledes, da største Delen af de franske Flygtninge imidlertid havde faaet Hjemstavn andensteds. Til Gjengæld var Forordningen affattet saaledes, at den ligesom vilde lokke dem ind i Landet, da der blev tilstaaet dem Frihed for alle personlige Afgifter i tyve Aar, samt Frihed for Grundstat af de Huse, de byggede; ogsaa Dronningen, Charlotte Amalie, viste sig sine forrige Trovesceller særdeles bevaagen; hun lagde med egen Haand Grundstenen til den reformeerte Kirke og stænkede en betydelig Kapital til Præsternes Lønning. **) — Ogsaa de Romersk-Katholske erholdt til samme Tid (Reskr. af 17 Nov. 1685 ***) vel ikke saa loffende Forrettigheder, men dog Tilladelse til at holde Guds-tjeneste paa visse Steder i Riget; en Tilladelse, som jesuittiske Præster gjerne vilde benytte som en Leilighed til at gjøre Proselyter. Denne Bestræbelse laae altfor meget i Romærmens hele Character til at den ganske kunde forebygges, og der førtes i den Henseende ikke sjælden Klager saavel over

*) Zwergius, Sjæll. Cler. S. 675—83.

**) Pont. Ann. IV. S. 628. 29. 637.

***) Farstrups og Axelsens Dagbøger ved Imm. Becker. S. 96.

den katolske Præst i Frederiks som i Kjøbenhavn; men paa den anden Side var denne Bestræbelse for stridende mod Tidens og Folkets Character, til at den kunde blive af nogen Betydning, og hidrog kun til at nære Theologers og Præsters Frygt for Troeseenhedens Forstyrrelse.

Med denne Frygt for Papisternes Rænker og for Calvinisternes Indtrængen, forenede sig tillige i hine Aar en anden, nemlig Frygten for at der skulde foretages Ændringer i de tilvante Kirkeskikke. Men denne Frygt viste sig fuldkommen ugrundet. Det nye Kirke Ritual, som allerede Danstev Lov havde henviist til, udkom forsynet med kongelig Approbation dat. d. 25 Juli 1685, og Biskop Bagger, der havde haft væsentlig Andeel i Arbeidet, indledede det med en latinsk Tale *De ceremoniis, earumque vel mutatione vel abrogatione* ved St. Hans Landemøde i Roskilde. I denne Tale reoiser han i haarde Ord hine Rygter om, at der var tilstigtet nogen Forandring i Kirkeskikkene, paa en Maade, der tillige er mærkelig ved den frybende Undertanighed mod Gnevoldskongen, der heller aldrig er udtalt i stærkere Ord: „Det er billigt at ihufomme, hvorledes den guddommelige Majestæts allerhelligste Vicarius (*sacratissimus vicarius*) vor fromme Konge har sørget for vore Kirker, da han ikke alene har ladet de hellige Skikke særskilt udgive i en passende Orden; men ogsaa har villet bevare dem, vi havde fra Begyndelsen, rene og uforfalskede. Intet er her forandret i det Gamle, intet nyt er soiet til, uden hvad der enten allerede forhen har været i Brug, eller bedre kunde tjene til at fremme god Orden... Derfor maa de stamme sig over deres taabelige Ubesindighed, som enten have sat hiint Rygte i Omlob om Forandring i Ceremonier, der nu i et Par Aar har været vidt og bredt udspreidt, eller som dog have fremmet det ved at laane Dre

til saadan Vogn". *) — Som et Tillæg til den rituelle Lovgivning kan det betragtes, naar Forord. af 27 Marts 1686 eensgang for alle fastsatte en almindelig Faste-Voks- og Bededag for hele Riget, nemlig Fredagen i den fjerde Uge efter Paasken, hvilken Forordning Bagger ogsaa ledsagede med et Brev dat. d. 2 April s. A. til Stiftets Præster.**) Som Anledning til denne Anordning omtaler han vidtløst de svære Trængsler, hvorunder Guds Menighed i den Tid sukkede ved de Paveliges Mænker og falske Læreres Underfundighed, uden dog at angive nogen Grund, hvorfor netop den Dag var bleven valgt. Det var tidligere almindeligt, at der aarlig anordnedes saadanne overordentlige Faste- og Bededage, foruden de ugentlige i Kjøbstederne, Onsdag og Fredag, og de maanedlige paa Landet, den første Onsdag eller Torsdag i hver Maaned, der vedligeholdt sig bestandig siden Christian IV's Tid. Den anordnede Faste blev især paa de aarlige Bededage overholdt saa strængt, at Folk undertiden fik ondt i Kirkerne fordi de ikke kunde taale den lange Faste***); derfor blev hine Dages Tal indskrænket til een, og Bagger haaber, at Præsterne ville vide nu at concentrere Bønnens Kraft paa denne ene Dag, til at afvende de truende Farer. Det var ikke blot en almindelig Talemaade, naar han saaledes idelig talte om truende Farer; han meente virkelig at sine saadanne saavel i Papisternes Missionsiver som i den Frihed, der var indbrømt de Reformeerte. „Dersom ikke en høiere Magt kommer os til Hjælp, maa vi i Sandhed frygte for, at dette Ufrugt skal tage Overhaand i Landet og forstyrre

*) Ivergius, Sjæll. Cler. S. 315, hvor der dog kun meddeles et Brudstykke af hin Tale.

**) Brevet findes fuldstændig, Ivergius Sjæll. Cleresk. S. 320—21.

***) J. Bircherods Dagbøger ved Nolsbæh S. 146.

saavel Religionens Reenhed som Statens Holighed“. Hvor stærkt altsaa Biskoppen end dablede Præsternes Frygt for at der skulde foretages Ændringer i de kirkelige Skikke, saa deelte han den ganske, naar Taler var om de Friheder, der vare indrømmede de Reformeerte.

Hvad nu de enkelte Bestemmelser angaaer, som Ritualet indeholdt, da vil en nøiere Prøvelse af disse stadfæste Baggens Ord, at der ikke er foretaget nogen væsentlig Forandring i Kirkestikkene, og selv det, der synes Forandring, er rimeligviis kun en mere eller mindre udbredt Vedtægt, der her bliver til Lov. Saaledes er det her vi ved Forvaltningen af Sacramentet først finde Uddelingsordene forestrevne: „Det er Jesu sande Legeme“ og „det er Jesu sande Blod“; uden at dog dette fra nogen Side omtales som noget dengang nyt eller paafaldende, ligesaa lidt som der fra en tidligere Tid foresindes nogen sikker Oplysning om, naar det er kommet i Brug. Det samme gjælder om Ordinationen saavel Præsternes som Bispernes, at den Maade, hvorpaa den her forestrives, afviser fra den, der findes i Ordinantsen, og den afviser saaledes, at den atter betydelig har nærmet sig den gamle fastholste Ritus. Vel forestriver Ordinantsen ogsaa Haandspaalæggelse men saaledes at denne foregaaer under Bøn om Aandens Bistand for Ordinandens fremtidige Virksomhed; her derimod forestrives det Ordinator at overantvorde Ordinanden det hellige Embede i den treenige Guds Navn, saavel det biskoppelige som Præste-Embedet.*) Det synes ogsaa som om man i disse Aar har lagt mere Vægt paa Ordinationen og navnlig paa Haandspaalæggelsen end tidligere; det er ovenfor bemærket, at Johan Bandal i sin Polemik mod Jesuiten Henrik Kirker indrømmede at den var en apostolisk Skik;

*) Kirke-Ritualet. S. 346 og 370.

men vaastod tillige, at den blev rigtig overholdt i den danske Kirke. Da Josva Schwarz blev beskiftet til Generalsuperintendent 1681, blev han først ottineret i Kjøbenhavn og da det er det eneste Exempel paa at en sleevigst Superintendent erholdt den danske Bispe Ordination, synes det ogsaa at tyde paa, at man tillagde denne Ritus nogen særegen Betydning. Det stemmer ogsaa godt med Geistlighedens hele Optræden som afflutet Stand at lægge Vægt paa Ordinationen; men iøvrigt mangler alle factiske Oplysninger om, hvorvidt Forandringen hidrører fra Bagger eller om han kun har fulgt den gjængse Bedragt. — Det var ikke ved de foretagne Endringer men ved den benfigtomæssigere Anordning af de gamle Lovbestemmelser, Ritualet skulde søge sin Fortjeneste, saaledes at de rituelle Forskrifter for Cultus udsøndredes fra de øvrige kirkeretlige Bestemmelser. Fuldstændigt blev imidlertid dette Niemod ikke opnaact; thi paa den ene Side optog Ritualet meget, som allerede var sagt i Danske Lovs anden Bog, og paa den anden Side manglede der dog et og andet af det, der horte til det Lovbestemte ved hver Gudstjeneste. Derved blev det nødvendigt at foranstaltte endnu en særskilt Haandbog for Præsten, som Hans Bagger alene besørgede, og saaledes fremkom „Alterbogen“, der fik kongelig Confirmation ved Forordn. af 7 April 1688. Den indeholdt imidlertid aldeles intet nyt; foruden Evangelie- og Evangelie-Raffen tilligemed de gjængse Sættelser der ikke var optaget i Ritualet, indeholdt den kun et Udtræk af hiint, nemlig alt hvad Præsten skulde sige ved Udveelien af de hirkelige Handlinger, med Forbigaaelse af de mange irracielle Bestemmelser, Ritualet indeholdt.

For at fuldføre den saakaldte Kirkeordning, skulde Bagger ogsaa paa at forfatte en Brevsats Catechismus. — Det fandtes af de fornemste Mænd i Landet, men dog først

Luthers egne Ord". Han var nemlig ikke tilfreds med den Vilkaarlighed, der herskede ved Ungdommens Underviisning, „da Enhver fast *pro arbitrio* forandrer Methoden, saa at naar enten Præsten eller Degnen nogen andensteds forandres, saa bliver og Bornenes Underviisning forandret, og maa da de, som tilforn have lært noget, nu begynde at lære paany, hvoraf det kommer, at *ingenia* som kun ere *tenuia*, omsider intet vide.*) I denne Henseende havde Superintendenten i Slesvig viist Weien, da Bonaventura Keefeld i Haderslev ligesom den holsteenske Superintendent Christian v. Støcken havde udgivet saadanne Catechismus-Forklaringer, der bleve brugte af Præster og Degne i deres Stifter. Keefelds *qvæstiones Catechismi* udkom haade paa Tydsk og paa Dansk, trykt i Glykstad 1650 og senere i mangfoldige Dplag, hvilket vidner om, at den har været overordentlig meget brugt ikke blot i Slesvig men ogsaa i det øvrige Danmark. Om Bagger fik sin Bisitats-Catechismus istand, er tvivlsomt; trykt er den ikke bleven og er derfor neppe kommen udenfor Stiftet, men at man der havde Dpstrifter paa de Spørgsmaal, Bisoppen pleiede at gjøre ved Bisitats, er rimeligt nok, da man ogsaa i andre Stifter pleiede at sammenstrive sig saadanne Catechismer.

Alt hvad der hidtil var anordnet af Enevoldsfongerne med Hensyn til Bestyrelsen af Kirke- og Skolesager, gjaldt som deres hele øvrige Røvgivning, kun til Kongeaen; medens i Slesvig alting blev uforandret. Først dengang Josfa Schwarz

1689 kom i rolig Besiddelse af Generalsuperintendenturet i den Kongerige, og at der ogsaa i denne Tid blev udfærdiget en Catechismus-Instræetie (1706-1711) i vore Stæder. I 1686.

holsteenske snart forbundet med denne, men hvad enten den var sondret eller forbundet, saa vedblev Fortrydningen i Slesvig at gaae ustandselig frem. Den Selvstændighed og Uafhængighed af Kronen som Hertugerne af Holsteen-Gottorp havde vundet for deres Anpart ved den ulykkelige svenske Krig, hidrog ikke lidet til ogsaa at sjerne den kongelige Andeel ved at besmitte dens Embedsmænd og øvrige Befolkning med den Foragt og det Had til alt dansk, der var Tonen ved det hertugelige Hof og dets Omgivelser. Netop i den Tid da Spændingen var stærkest oprettede Christian Albert i Holsten-Gottorp Universitetet i Kiel (1665), der blev Skolen for de vordende Embedsmænd ikke blot i den fyrstelige men ogsaa i den kongelige Andeel. Vel kan man ikke sige, at dets Professorer vare i Reglen fjendtlig stemte mod Danmark; ikke sjelden benyttede de deres Stilling til at gjøre Tydskland lidt bekendt med dansk Bidsættelighed, men Virkningen blev dog alligevel den samme, at Slesvigs Embedsmænd bleve fremmede for Danmark som for Landets danske Befolkning. Rigstignok blev i dette Tidsrum den fyrstelige Andeel af Slesvig nogle Aar inddraget under Kronen nemlig fra 1684 til 1689, men desuagtet stete Intet for at knytte Slesvig fastere til Moderlandet. Den stridbare tydske Hofprædikant i Kjøbenhavn Josva Schwarz blev bestiftet og ordineret til Superintendent over hele Slesvig, med Undtagelse af 7 Kirker i Tønder Amt, der ligesom Kirkerne i Haderslevhuus lagdes under Ribe Bispestol. *) Schwarz benyttede imidlertid kun sin Stilling til at faae Concordieformlen indført i den hertugelige Deel, ligesom den tidligere ved Klog's Bestræbelser var bleven det i den kongelige; og da der 1689 blev sluttet et Forlig med Hertugen, vendte atter de gamle Forhold tilbage,

*) Reskr. af 23 Juli 1684. Rothe, Christian V's Reskripter S. 485.

hvorved Schwarz blev General-Superintendent i den kongelige Andeel saavel af Slesvig som af Holsten.

Den Reorganisation af Kirkestyrelsen i den ham underlagte Landsdeel, som Schwarz tilsigtede, er derved mærkelig, at han, efter Stephan Klog's Anviisning, arbejdede paa, her at gjennemføre en Synodal-Forfatning, og det lykkedes ham virkelig for en Række af Aar at sætte Planen i Værk. Efterat han nemlig havde foretaget en Visitation, indsendte han til Kongen en Beretning om de mangfoldige Misbrug og Uordener, han havde forefundet, og vidste intet andet Middel til at afhjælpe dem end ved atter at begynde de gamle Synoder. Kongen gik ind paa Forslaget, og ved Forordningen af 15 Aug. 1691 blev der taget følgende Bestemmelser: „Ifølge Constitutionen *de anno 1646*, som herved fornyes, saavelsom ifølge den paa andre Steder brugelige Observants, skal der aarlig i Rendsborg holdes en Synode af Provsterne i begge Hertugdømmer med Generalsuperintendenten. Ved et saadant Convent skal der aflægges Beretning om Kirkerne og Skolernes Tilstand paa ethvert Sted, og vel overlægges hvad der desangaaende i den ene eller anden Henseende maatte være at anordne til hans kgl. M.'s Approbation. Fremdeles skulle Præster og Skolelærere her indstævnes, som enten blive befundne suspecte i Religionen eller strafværdige i deres Embede, Levnet og Vandel, naar de ikke have forbedret sig efter Provsternes private Formaning, og de kunne efter Godtbefindende idømmes Straf enten Suspension eller Remotion *ab officio*, dog ligeledes paa Kongens Approbation.“ *) Den rendsborger Synode erholdt altsaa omtrent alle de Rettigheder, man i Kongeriget ønskede

*) Brevet findes hos Burchardi, Ueber die Synoden in Schleswig und Holstein. S. 28—30.

overdragne Kirkecollegiet; kun var der ikke Talen om Besættelsen af geistlige Embeder, men dertil var der heller ingen Anledning. Overalt eller idetmindste de fleste Steder i Slesvig vare Menighederne endnu i Besiddelse af Valgretten saavel ved Patronatskirker som ved dem, hvor Amtmand og Provst vare Visitatorer, og der yttrede sig fra ingen Side noget Ønske om at foretage Forandring i denne Henseende. Naar det hedder i Forordningen, at man ved Synodens Indretning fulgte den paa andre Steder gjængse Observants, da maa det bemærkes, at slige Synoder sædvanlig afholdtes i den hertugelige Andeel, fordi Ønsket om at bevare Censformigheden med denne vist ikke hidrog lidet til at Kongen indrømmede Hertugdømmernes Geistlighed hvad der blev nægtet Kongeriget. Schwarz var heller ikke seen med at sætte Forordningen i Værk, og allerede d. 28 Octb. f. A. samledes den første Synode i Rendsborg, der bestod af to slesvigiske Provster, Johannes Pysius i Flensborg og Michael Stichelius i Haderslev, samt tre holstenske under Schwarz's Forjæde. Hvad der her blev drøftet og besluttet, blev derpaa bragt i Lovform, erholdt ogsaa kongelig Approbation og blev derpaa publiceret som Lov dat. Flensborg d. 28 Febr. 1692 af Synodens Medlemmer.*) Dog var det ikke i alle Punkter dens Beslutninger erholdt Approbation. Der var nemlig ogsaa foreslaaet nogle Ændringer i det gamle Ritual og gjort Udkast til nye Indledningsord saavel ved Gudstjenestens Begyndelse som ved Nadveren: disse bleve for at bevare Censformigheden med Kongeriget først forelagte det theologiske Facultet, der havde adskillige Indvendinger at gjøre, men Synodens Medlemmer erklærede sig eenstemmig herimod. Schwarz fore-

*) Burchardi, Ueber die Synoden etc. S. 40 - 47 Pont. Ann. IV. S. 650 - 59.

stillede Kongen under et Ophold i Glückstadt, at det var vigtigere at bevare eensformigheden med den hertugelige Deel, hvilket Kongen ogsaa gif ind paa. Der blev nu afholdt Conferenser med den hertugelige Superintendent Sandhagen og Professor Kortholt i Kiel, og ad denne Bei fik Synoden dog sin Billie sat igjennem.*)

Jovrigt indeholder Synodens *Consulta* en Række Bestemmelser angaaende Kære, Cultus og det sædelige Liv, hvorved Forordningen af 27 Marts 1629 angaaende Udøvelsen af Kirketugten paany indskræpedes, tilligemed flere lignende, der dog ligesom denne mere udtale Theologers og Præsters Theori end at de nogenstunde praktisk gjennemførtes. Blandt andet formanedes Præsterne til aldrig at undlade Ungdommens Confirmation førend de første Gang stede des til Nærværen, paa følgende Maade: „Den fra den gamle Kirke overleverede og i „Kirkebogen“ anordnede Confirmation maa aldrig undlades hverken i Byerne eller paa Landet. Examinationen foretages, hvor der er flere Præster, i Ugen førend Confirmationsøndagen af den Præst, som Enhver vælger til sin Skriftefader, naar han holder Ugeprædiken; men selve Confirmationen foretages efter gammel Skik af Hovedpræsten“. Troels Arnkiel, Provst i Aabenraa altsaa i den hertugelige Deel, var meget virksom for at opretholde denne Skik, og man seer af hans Beretning, at den har været langt almindeligere i Slesvig end i de andre danske Stifter.***) I den slesvigiske Kirkebog var der foreskrevet en bestemt Ritus for denne Handling; det var ikke Tilfældet i det øvrige Danmark, og det har der ganske beroet paa den enkelte Præstes Godtbefindende hvorvidt han vilde foretage den.

*) Burchardi, Ueber die Synoden etc. S. 47. 48. 50.

***) Lachmann, *Historia ordinationis ecclesiasticæ*. Kilæ 1737. S. 185.

Mærkeligt er det, at der her atter føres stærke Klager over seperatistiske Branglærdomme, hvilket vel tildeels maa tilskrives Josva Schwarz's bekfendte polemiske Iver, men havde dog ogsaa sin rimelige Grund deri, at den pietistiske Opvækkelse, som dengang allerede stærkt rørte sig i Tydskland, baade fandt en modtageligere Jordbund i Slesvig, og ved Landets nærmere Forbindelse med Tydskland, tidligere maatte vinde Indgang der end i det øvrige Danmark. Dertil sigter nemlig følgende Vasfus i Synodens Consulta: „Fordi Kirken i disse Fyrstendømmer mere og mere bliver besmittet med christelige Meninger om Hellige og Fromme, som nu snart skulde komme til Ære i Verden, og mange andre deraf opstaaede Bildfarelser; saa at de Fuldkomne ville lære uden nogen ubvortes Kalbelse og holde særskilte Forsamlinger, som om det var en papistisk Bildfarelse, at Lærerne i Kirken udgjøre en særskilt Stand og Orden, og andet lignende, hvorved god Kirkeorden bliver forstyrret og det ordentlige Ministerium foragtet: saa skal Gen. Sup. og Provsterne have flittig Tilsyn dermed og indstævne dem, som ved Kygget ere beskylde og mistænkte“. Det var et Hverv, som Ingen heller end Schwarz overtog, og saalænge den rendsborger Synode blev aarlig afholdt, især saalænge Schwarz var den raadende i den, sysselsatte den sig uafsladelig med at opspore og søge Pietister, hvor de fandtes. Allerede strax da den første Synode sammenkaldtes, havde tvende Præster, Frederik Petersen, Kapellan i Fjælde ved Husum, og Peter Goldschmidt, Præst i Starup i Angel, indgivet skriftlig deres Klage til Schwarz over Præsternes Verdslighed og Menighedernes Ugudelighed, omtrent i samme Tone som Frederik Brekling tredive Aar tidligere. Begge bleve strax indstævneede for Synoden; men Petersen døde under Sagens Forhandling, og Goldschmidt, som søgte at undskylde sig paa bedste Maade, tilbage-

kaldte de omstridte Lærdomme, hvormed Sagen blev bilagt.*) Men det var kun den første Begyndelse. Sin betydeligste Støtte havde Pietismen i den bekjendte tydske Sværmer. Dr. Johan Wilhelm Petersen, der var Superintendent i Eutin 1678—88, og skjøndt det først var, efterat han var kaldet til Pyneborg, han forfægtede paa Prænt sine Meninger om den overordentlige Opvækkelse, der nu skulde times Guds Menighed paa Jorden, saa nærede han dog allerede tidligere de samme Anstuelser, og bidrog vist ikke lidet til at udbrede dem mellem Holsteens og Slesvigs Geistlighed. Især blev Flensborg Hjemstavn for den pietistiske Bevægelse, hvor en theologisk Candidat Henrik Brafer, en Discipel af Spener, var meget virksom for dens Befordring;**) vel slog han sig siden som Præst til den modsatte Side, men Andre traadte i hans Sted, og uagtet alle den rendsborger Synodes ivrige Bestræbelser for at dæmpe og nekvæ den, yttrede Bevægelsen sig saavel der som andensteds altid stærkere og stærkere.

I Kjøbenhavn fortsatte Theologerne uafslædig deres Polemik mod de Reformeerte og navnlig blev der i disse Aar (1687—92) ført en Controvers, der vakte betydelig Opsigt udenfor Fædrelandets Grændser, i hvilken Kongens tydske Hofprædikant, theologisk Professor Hector Godofried Masius var Hovedmanden. Denne Mand nød baade som Præst og som Theolog overordentlig Anseelse i sin Tid, og han er deri forskjellig fra den almindelige theologiske Skole, at han skjøndt Tydske af Slægt og af Fødsel dog havde tilegnet sig den franske Dannelselse og den franske Tone. Førend han nemlig 1686 var bleven ansat i Kjøbenhavn, havde han opholdt sig

*) Burchardi, Ueber die Synoden S. 28. 50. Pont Ann. IV. S. 702.

**) Burchardi, Ueber die Synoden, etc. S. 51.

Reformeerte fri Religionsøvelse. Her blev han altsaa atter ført ind i Polemiken, og da han 1680 var bleven kongelig Hofprædikanant, undlod han ikke med sin vænte Zver at bekjæmpe de Reformeerte, hvorfor man ved Hove helst ønskede at blive ham qvit, og benyttede Veiligheden, da Generallsuperintendenturen i Flensborg blev ledigt (1684), at udnævne ham til denne Værdighed og derved fjerne ham fra Kjøbenhavn.*) Denne Theologernes Modstand kunde vel ikke forhindre, at de Reformeertes Privilegier offentliggjordes ved Forord. af 11 April 1685, men den bidrog dog til at forsinke Sagen, hvorved dens nærmeste Viemød forseiledes, da største Delen af de franske Flygtninge imidlertid havde faaet Hjemstavn andersheds. Til Gjengæld var Forordningen affattet saaledes, at den ligesom vilde lokke dem ind i Landet, da der blev tilstaaet dem Frihed for alle personlige Afgifter i tyve Aar, samt Frihed for Grundstat af de Huse, de byggede; ogsaa Dronningen, Charlotte Analle, viste sig sine forrige Troesfæller særdeles bevaagen; hun lagde med egen Haand Grundstenen til den reformeerte Kirke og skænkede en betydelig Kapital til Præsternes Lønning.**) — Ogsaa de Romersk-Katholske erholdt til samme Tid (Reskr. af 17 Nov. 1685***) vel ikke saa loffende Forrettigheder, men dog Tilladelse til at holde Guds-tjeneste paa visse Steder i Riget; en Tilladelse, som jesuittiske Præster gjerne vilde benytte som en Veilighed til at gjøre Profelyter. Denne Bestræbelse laae altfor meget i Romas nismens hele Character til at den ganske kunde forebygges, og der førtes i den Henseende ikke sjælden Klager saavel over

*) Zwergius, Sjæll. Cler. S. 675—83.

**) Pont. Ann. IV. S. 628. 29. 637.

***) Farstrups og Arelsens Dagbøger ved Imm. Becher. S. 96.

den katholicke Præst i Frederiks som i Kjøbenhavn; men paa den anden Side var denne Bestræbelse for stridende mod Tidens og Folkets Character, til at den kunde blive af nogen Betydning, og bidrog kun til at nære Theologers og Præsters Frygt for Troesæenhedens Forskyrrelse.

Med denne Frygt for Papisternes Rænker og for Calvinisternes Indtrængen, forenede sig tillige i hine Aar en anden, nemlig Frygten for at der skulde foretages Ændringer i de tilvante Kirkestikke. Men denne Frygt viste sig fuldkommen ugrundet. Det nye Kirke Ritual, som allerede Danske Lov havde henviist til, udkom forsynet med kongelig Approbation dat. d. 25 Juli 1685, og Biskop Bagger, der havde haft væsentlig Andeel i Arbeidet, indledede det med en latinist Tale *De ceremoniis, earumque vel mutatione vel abrogatione* ved St. Hans Landemøde i Roskilde. I denne Tale reofter han i haarde Ord hine Rygter om, at der var tilfigtet nogen Forandring i Kirkestikkene, paa en Maade, der tillige er mærkelig ved den frybende Undertanighed mod Gnevoldsskongen, der heller aldrig er udtalt i stærkere Ord: „Det er billigt at ihufomme, hvorledes den guddommelige Majestæts allerhelligste Vicarius (*sacratissimus vicarius*) vor fromme Konge har sørget for vore Kirker, da han ikke alene har ladet de hellige Stikke særskilt udgive i en passende Orden; men ogsaa har villet bevare dem, vi havde fra Begyndelsen, rene og uforsalskede. Intet er her forandret i det Gamle, intet nyt er søiet til, uden hvad der enten allerede forhen har været i Brug, eller bedre kunde tjene til at fremme god Orden... Derfor maa de stamme sig over deres taabelige Ubefindighed, som enten have sat hiint Rygte i Omløb om Forandring i Ceremonier, der nu i et Par Aar har været vidt og bredt udspreidt, eller som dog have fremmet det ved at laane Dre

til saadan Vogn". *) — Som et Tillæg til den rituelle Lovgivning kan det betragtes, naar Forord. af 27 Marts 1686 eensgang for alle fastsatte en almindelig Faste-Bods- og Bededag for hele Riget, nemlig Fredagen i den fjerde Uge efter Paasken, hvilken Forordning Bagger ogsaa ledsagede med et Brev dat. d. 2 April s. A. til Stiftets Præster.**) Som Anledning til denne Anordning omtaler han vidtløst de svære Trængsler, hvorunder Guds Menighed i den Tid sukkede ved de Paveliges Mænker og falske Læreres Underfundighed, uden dog at angive nogen Grund, hvorfor netop den Dag var bleven valgt. Det var tidligere almindeligt, at der aarlig anordnedes saadanne overordentlige Faste- og Bededage, foruden de ugentlige i Kjøbstederne, Onsdag og Fredag, og de maanedlige paa Landet, den første Onsdag eller Torsdag i hver Maaned, der vedligeholdt sig bestandig siden Christian IV's Tid. Den anordnede Faste blev især paa de aarlige Bededage overholdt saa strængt, at Folk undertiden fik ondt i Kirkerne fordi de ikke kunde taale den lange Faste***); derfor blev hine Dages Tal indskrænket til een, og Bagger haaber, at Præsterne ville vide nu at concentrere Bønnens Kraft paa denne ene Dag, til at afvende de truende Farer. Det var ikke blot en almindelig Talemaade, naar han saaledes idelig talte om truende Farer; han meente virkelig at sine saadanne saavel i Papisternes Missionsiver som i den Frihed, der var indbrømt de Reformeerte. „Dersom ikke en høiere Magt kommer os til Hjælp, maa vi i Sandhed frygte for, at dette Ufrugt skal tage Overhaand i Landet og forstyrre

*) Jørgius, Sjæll. Cler. S. 315, hvor der dog kun meddeles et Brudstykke af hiin Tale.

**) Brevet findes fuldstændig, Jørgius Sjæll. Cleresk. S. 320—21.

***) J. Bircherods Dagbøger ved Nolsbæ S. 146.

saavel Religionens Reenhed som Statens Holighed". Hvor stærkt altsaa Biskoppen end dablede Præsternes Frygt for at der skulde foretages Ændringer i de kirkelige Skikke, saa deelte han den ganske, naar Talen var om de Friheder, der vare indrømmede de Reformeerte.

Hvad nu de enkelte Bestemmelser angaaer, som Ritualet indeholdt, da vil en nøiere Prøvelse af disse stadfæste Baggens Ord, at der ikke er foretaget nogen væsentlig Forandring i Kirkestikkene, og selv det, der synes Forandring, er rimeligviis kun en mere eller mindre udbredt Vedtægt, der her bliver til Lov. Saaledes er det her vi ved Forvaltningen af Sacramentet først finde Uddelingsordene forefrevne: „Det er Jesu sande Legeme“ og „det er Jesu sande Blod“; uden at dog dette fra nogen Side omtales som noget dengang nyt eller paafaldende, ligesaa lidt som der fra en tidligere Tid forefindes nogen siffer Oplysning om, naar det er kommet i Brug. Det samme gjælder om Ordinationen saavel Præsternes som Bispernes, at den Naade, hvorpaa den her foreskrives, afviger fra den, der findes i Ordinantsen, og den afviger saaledes, at den atter betydelig har nærmet sig den gamle katolske Ritus. Vel foreskriver Ordinantsen ogsaa Haandspaalæggelse men saaledes at denne foregaaer under Bøn om Aandens Bistand for Ordinandens fremtidige Virksomhed; her derimod foreskrives det Ordinator at overantvorte Ordinanden det hellige Embede i den treenige Guds Navn, saavel det biskoppelige som Præste-Embedet.*) Det synes ogsaa som om man i disse Aar har lagt mere Vægt paa Ordinationen og navnlig paa Haandspaalæggelsen end tidligere; det er ovenfor bemærket, at Johan Bandal i sin Polemik mod Jesuiten Henrik Kirker indrømmede at den var en apostolisk Skik;

*) Kirke-Ritual. S. 346 og 370.

men paaftod tillige, at den blev rigtig overholdt i den danske Kirke. Da Josva Schwarz blev beskikket til Generalsuperintendent 1684, blev han først otdineret i Kjøbenhavn og da det er det eneste Exempel paa at en slesvigsk Superintendent erholdt den danske Bispe Ordination, synes det ogsaa at tyde paa, at man tillagde denne Ritus nogen særegen Betydning. Det stemmer ogsaa godt med Geistlighedens hele Optræden som afluttet Stand at lægge Vægt paa Ordinationen; men iøvrigt mangler alle factiske Oplysninger om, hvorvidt Forandringen hidrører fra Bagger eller om han kun har fulgt den gjængse Bedtægt. — Det var ikke ved de foretagne Ændringer men ved den hensigtsmæssigere Anordning af de gamle Lovbestemmelser, Ritualet skulde søge sin Fortjeneste, saaledes at de rituelle For- skrifter for Cultus udsøndredes fra de øvrige kirkeretlige Bestemmelser. Fuldstændigt blev imidlertid dette Niemed ikke opnaaet; thi paa den ene Side optog Ritualet meget, som allerede var sagt i Danske Lovs anden Bog, og paa den anden Side manglede der dog et og andet af det, der hørte til det Lovbestemte ved hver Gudstjeneste. Derved blev det nødvendigt at foranstalte endnu en særskilt Haandbog for Præster, som Hans Bagger alene besørgede, og saaledes fremkom „Alterbogen“, der fik kongelig Confirmation ved Forordn. af 7 April 1688. Den indeholdt imidlertid aldeles intet nyt; foruden Epistel- og Evangelie-Rækken tilligemed de gjængse Kollektor der ikke var optaget i Ritualet, indeholdt den kun et Uddrag af hiint, nemlig alt hvad Præsten skulde sige ved Udøvelsen af de kirkelige Handlinger, med Forbigaaelse af de mange specielle Bestemmelser, Ritualet indeholdt.

For at fuldføre den statskirkelige Lovgivning tænkte Bagger ogsaa paa at forfatte en Visitation Catechismus, „saa fuldkommen at der intet skulde fattes af de fornemste Punkter til Salighed, men dog kort og let at forståes, altsammen med

Luthers egne Ord". Han var nemlig ikke tilfreds med den Vilkaarlighed, der herskede ved Ungdommens Underviisning, „da Enhver fast *pro arbitrio* forandrer Methoden, saa at naar enten Præsten eller Degnen nogen andensteds forandres, saa bliver og Bornenes Underviisning forandret, og maa da de, som tilforn have lært noget, nu begynde at lære paany, hvoraf det kommer, at *ingenia* som kun ere *tenuia*, omsider intet vide".*) I denne Henseende havde Superintendenten i Slesvig viist Beien, da Bonaventura Keesfeld i Haderslev ligesom den hollsteenske Superintendent Christian v. Stöcken havde udgivet saadanne Catechismus-Forklaringer, der bleve brugte af Præster og Degne i deres Stifter. Keesfelds *quæstiones Catechismi* udkom baade paa Tydsk og paa Dansk, trykt i Glykstad 1650 og senere i mangfoldige Dplag, hvilket vidner om, at den har været overordentlig meget brugt ikke blot i Slesvig men ogsaa i det øvrige Danmark. Om Bagger fik sin Visitats-Catechismus istand, er tvivlsomt; trykt er den ikke bleven og er derfor neppe kommen udenfor Stiftet, men at man der havde Dpfrister paa de Spørgsmaal, Biskoppen pleiede at gjøre ved Visitats, er rimeligt nok, da man ogsaa i andre Stifter pleiede at sammenstrive sig saadanne Catechismer.

Alt hvad der hidtil var anordnet af Enevoldsfongerne med Hensyn til Bestyrelsen af Kirke- og Skolesager, gjaldt som deres hele øvrige Lovgivning, kun til Kongeaen; medens i Slesvig alting blev uforandret. Først dengang Josva Schwarz 1689 kom i rolig Besiddelse af Generalsuperintendenturet i den kongelige Andeel, gav han Stødet til at der ogsaa i denne blev foretaget adskillige Forandringer. I Mellemtiden siden Klog's Død og indtil Schwarz's Tiltrædelse (1668-89) havde den kirkelige Overbestyrelse snart været sondret fra den

*) Bagger's Brev til Provsterne af 4 Nov. 1688. Zvergius, Sjæll. Cler. S. 317 fg.

holsteenske snart forbundet med denne, men hvad enten den var sondret eller forbundet, saa vedblev Fortrydningen i Slesvig at gaae ustandselig frem. Den Selvstændighed og Uafhængighed af Kronen som Hertugerne af Holsteen-Gottorp havde vundet for deres Anpart ved den ulykkelige svenske Krig, hidrog ikke lidet til ogsaa at fjerne den kongelige Andeel ved at besmitte dens Embedsmænd og øvrige Befolkning med den Foragt og det Had til alt dansk, der var Tonen ved det hertugelige Hof og dets Omgivelser. Netop i den Tid da Spændingen var stærkest oprettede Christian Albert i Holsten-Gottorp Universtitet i Kiel (1665), der blev Skolen for de vordende Embedsmænd ikke blot i den fyrstelige men ogsaa i den kongelige Andeel. Vel kan man ikke sige, at dets Professorer vare i Reglen fjendtlig stemte mod Danmark; ikke sjelden benyttede de deres Stilling til at gjøre Tydsland lidt bekiendt med dansk Bidsnabelighed, men Virkningen blev dog alligevel den samme, at Slesvigs Embedsmænd bleve fremmede for Danmark som for Landets danske Befolkning. Rigstignok blev i dette Tidsrum den fyrstelige Andeel af Slesvig nogle Aar inddraget under Kronen nemlig fra 1684 til 1689, men desuagtet stete Intet for at knytte Slesvig fastere til Moderlandet. Den stridbare tydske Hofprædikant i Kjøbenhavn Josva Schwarz blev bestiftet og ordineret til Superintendent over hele Slesvig, med Undtagelse af 7 Kirker i Tønder Amt, der ligesom Kirkerne i Haderslevhuus lagdes under Ribe Bispestol. *) Schwarz benyttede imidlertid kun sin Stilling til at faae Concordieformlen indført i den hertugelige Deel, ligesom den tidligere ved Klog's Bestræbelser var bleven det i den kongelige; og da der 1689 blev sluttet et Forlig med Hertugen, vendte atter de gamle Forhold tilbage,

*) Reskr. af 23 Juli 1684. Rothe, Christian V's Reskripter S. 485.

hvorved Schwarz blev General-Superintendent i den kongelige Andeel saavel af Slesvig som af Holsten.

Den Reorganisation af Kirkestyrelsen i den ham underlagte Landsdeel, som Schwarz tilsigtede, er derved mærkelig, at han, efter Stephan Klog's Anviisning, arbejdede paa, her at gennemføre en Synodal-Forfatning, og det lykkedes ham virkelig for en Række af Aar at sætte Planen i Værk. Efterat han nemlig havde foretaget en Visitation, indsendte han til Kongen en Beretning om de mangfoldige Misbrug og Uordener, han havde forefundet, og vidste intet andet Middel til at afhjælpe dem end ved atter at begynde de gamle Synoder. Kongen gik ind paa Forslaget, og ved Forordningen af 15 Aug. 1691 blev der taget følgende Bestemmelser: „Ifølge Constitutionen *de anno 1646*, som herved fornyes, saavel som ifølge den paa andre Steder brugelige Observants, skal der aarlig i Rendsborg holdes en Synode af Provsterne i begge Hertugdømmer med Generalsuperintendenten. Ved et saadant Convent skal der aflægges Beretning om Kirkerne og Skolernes Tilstand paa ethvert Sted, og vel overlægges hvad der desangaaende i den ene eller anden Henseende maatte være at anordne til hans kgl. M.'s Approbation. Fremdeles skulle Præster og Skolelærere her indstævnes, som enten blive befundne suspecte i Religionen eller strafværdige i deres Embede, Levnet og Wandel, naar de ikke have forbedret sig efter Provsternes private Formaning, og de kunne efter Godtbefindende idømmes Straf enten Suspension eller Remotion *ab officio*, dog ligeledes paa Kongens Approbation.“ *) Den rendsborger Synode erholdt altsaa omtrent alle de Rettigheder, man i Kongeriget ønskede

*) Brevet findes hos Burchardi, Ueber die Synoden in Schleswig und Holstein. S. 28—30.

overdragne Kirkecollegiet; kun var der ikke Talen om Besættelsen af geistlige Embeder, men dertil var der heller ingen Anledning. Overalt eller idetmindste de fleste Steder i Slesvig vare Menighederne endnu i Besiddelse af Valgretten saavel ved Patronatskirker som ved dem, hvor Amtmand og Provst vare Visitatorer, og der yttrede sig fra ingen Side noget Ønske om at foretage Forandring i denne Henseende. Naar det hedder i Forordningen, at man ved Synodens Indretning fulgte den paa andre Steder gjængse Observants, da maa det bemærkes, at slige Synoder sædvanlig afholdtes i den hertugelige Andeel, fordi Ønsket om at bevare Censformigheden med denne vist ikke bidrog lidet til at Kongen indrømmede Hertugdømmernes Geistlighed hvad der blev nægtet Kongeriget. Schwarz var heller ikke seen med at sætte Forordningen i Værk, og allerede d. 28 Oct. s. A. samledes den første Synode i Rendsborg, der bestod af to slesvigiske Provster, Johannes Lysius i Flensborg og Michael Stichelius i Haderslev, samt tre holstenske under Schwarz's Forjæde. Hvad der her blev drøftet og besluttet, blev derpaa bragt i Lovform, erholdt ogsaa kongelig Approbation og blev derpaa publiceret som Lov dat. Flensborg d. 28 Febr. 1692 af Synodens Medlemmer.*) Dog var det ikke i alle Punkter dens Beslutninger erholdt Approbation. Der var nemlig ogsaa foreslaaet nogle Ændringer i det gamle Ritual og gjort Udkast til nye Indledningsord saavel ved Gudstjenestens Begyndelse som ved Nadveren: disse bleve for at bevare Censformigheden med Kongeriget først forelagte det theologiske Facultet, der havde adskillige Indvendinger at gjøre, men Synodens Medlemmer erklærede sig eenstemmig herimod. Schwarz fore-

*) Burchardi, Ueber die Synoden etc. S. 40 - 47 Pont. Ann. IV. S. 650 - 59.

stillede Kongen under et Ophold i Glückstadt, at det var vigtigere at bevare eensformigheden med den hertugelige Deel, hvilket Kongen ogsaa gif ind paa. Der blev nu afholdt Conferenser med den hertugelige Superintendent Sandhagen og Professor Kortholt i Kiel, og ad denne Vej fik Synoden dog sin Billie sat igjennem.*)

Jovrigt indeholder Synodens *Consulta* en Række Bestemmelser angaaende Kære, Cultus og det sædelige Liv, hvorved Forordningen af 27 Marts 1629 angaaende Udøvelsen af Kirketugten paany indstærpedes, tilligemed flere lignende, der dog ligesom denne mere udtale Theologers og Præsters Theori end at de nogenstunde praktisk gjennemførtes. Blandt andet formanedes Præsterne til aldrig at undlade Ungdommens Confirmation førend de første Gang stedeedes til Naderen, paa følgende Maade: „Den fra den gamle Kirke overleverede og i „Kirkebogen“ anordnede Confirmation maa aldrig undlades hverken i Byerne eller paa Landet. Examinationen foretages, hvor der er flere Præster, i Ugen førend Confirmationsføndagen af den Præst, som Enhver vælger til sin Skriftefader, naar han holder Ugeprædiken; men selve Confirmationen foretages efter gammel Skik af Hovedpræsten“. Troels Arntiel, Provst i Aabenraa altsaa i den hertugelige Deel, var meget virksom for at opretholde denne Skik, og man seer af hans Beretning, at den har været langt almindeligere i Slesvig end i de andre danske Stifter.***) I den slesvigiske Kirkebog var der forestreven en bestemt Ritus for denne Handling; det var ikke Tilfældet i det øvrige Danmark, og det har der ganske beroet paa den enkelte Præstes Godtbefindende hvorvidt han vilde foretage den.

*) Burchardi, Ueber die Synoden etc. S. 47. 48. 50.

***) Lachmann, *Historia ordinationis ecclesiasticæ*. Kilix 1737. S. 185.

Mærkeligt er det, at der her atter føres stærke Klager over seperatistiske Branglærdomme, hvilket vel tildeels maa tilskrives Josva Schwarz's be kendte polemiske Iver, men havde dog ogsaa sin rimelige Grund deri, at den pietistiske Opvækkelse, som dengang allerede stærkt rørte sig i Tydskland, baade fandt en modtageligere Jordbund i Slesvig, og ved Landets nærmere Forbindelse med Tydskland, tidligere maatte vinde Indgang der end i det øvrige Danmark. Dertil sigter nemlig følgende Passus i Synodens Consulta: „Fordi Kirken i disse Fyrstendømmer mere og mere bliver besmittet med chikastiske Meninger om Hellige og Fromme, som nu snart skulde komme til Ære i Verden, og mange andre deraf opstaaede Bildfarelser; saa at de Fuldkomne ville lære uden nogen ubvortes Kalbelse og holde særskilte Forsamlinger, som om det var en papistisk Bildfarelse, at Lærerne i Kirken udgjøre en særskilt Stand og Orden, og andet lignende, hvorved god Kirkeorden bliver forstyrret og det ordentlige Ministerium foragtet: saa skal Gen. Sup. og Provsterne have flittig Tilsyn dermed og indstævne dem, som ved Skygten ere beskylde og mistænkte“. Det var et Hverv, som Ingen heller end Schwarz overtog, og saalænge den rendsborger Synode blev aarlig afholdt, især saalænge Schwarz var den raadende i den, sysselsatte den sig uafsladelig med at opspore og søge Pietister, hvor de fandtes. Allerede strax da den første Synode sammenkaldtes, havde tvende Præster, Frederik Petersen, Kapellan i Fjølde ved Husum, og Peter Goldschmidt, Præst i Starup i Angel, indgivet skriftlig deres Klage til Schwarz over Præsternes Verdslighed og Menighedernes Ugudelighed, omtrent i samme Tone som Frederik Brekling tredive Aar tidligere. Begge bleve strax indstævne de for Synoden; men Petersen døde under Sagens Forhandling, og Goldschmidt, som søgte at undskylde sig paa bedste Maade, tilbage

kaldte de omstridte Tærdomme, hvormed Sagen blev bilagt.*) Men det var kun den første Begyndelse. Sin betydeligste Støtte havde Pietismen i den bekjendte tydske Sværmer. Dr. Johan Wilhelm Petersen, der var Superintendent i Eutin 1678—88, og skjøndt det først var, efterat han var kaldet til Lyneborg, han forsægtede paa Prænt sine Meninger om den overordentlige Opvækkelse, der nu skulde times Guds Menighed paa Jorden, saa nærede han dog allerede tidligere de samme Anskuelse, og bidrog vist ikke lidet til at udbrede dem mellem Holsteens og Slesvigs Geistlighed. Især blev Flensborg Hjemstavn for den pietistiske Bevægelse, hvor en theologisk Candidat Henrik Brafer, en Discipel af Spener, var meget virksom for dens Befordring;***) vel slog han sig siden som Præst til den modsatte Side, men Andre traadte i hans Sted, og uagtet alle den rensborger Synodes ivrige Bestræbelser for at dæmpe og nedkue den, yttrede Bevægelsen sig saavel der som andensteds altid stærkere og stærkere.

I Kjøbenhavn fortsatte Theologerne uafslædig deres Polemik mod de Reformeerte og navnlig blev der i disse Aar (1687—92) ført en Controvers, der vakte betydelig Opsigt udenfor Fædrelandets Grændser, i hvilken Kongens tydske Hofprædikanter, theologisk Professor Hector Godofried Masius var Hovedmanden. Denne Mand nød baade som Præst og som Theolog overordentlig Anseelse i sin Tid, og han er deri forskjellig fra den almindelige theologiske Skole, at han skjøndt Tydske af Slægt og af Fødsel dog havde tilegnet sig den franske Dannelse og den franske Tone. Førend han nemlig 1686 var bleven ansat i Kjøbenhavn, havde han opholdt sig

*) Burchardi, Ueber die Synoden S. 28. 50. Pont Ann. IV. S. 702.

***) Burchardi, Ueber die Synoden, etc. S. 51.

fire Aar i Paris som Præst ved den danske Legation, netop i den Tid da Forfølgelserne mod Hugenoetterne var paa det høieste. Han var derved ikke blot kommen ind i de confessionelle Controverser, man havde ogsaa af de franske Theologer og Præster lært at tale og skrive paa en saadan Maade, at han blev forstaaelig for Folk i Almindelighed, hvad den gjængse theologiske Skole, som tidligere bemærket, med sin kunstige dogmatiske Terminologi og sine brogede Citater, saa vanskeligt kunde blive. Derimod deelte Masius ganske dennes Afky for den blandede Religion, og saasnart han var kommen tilbage til Kjøbenhavn, optog han derfor atter Polemiken mod de Reformeerte og de Friheder, der var indrommet dem. Begyndelsen blev gjort med et lille Skrift, betitlet *Interesse principum circa Religionem evangelicam* 1687, som indledes med den lille træffende Bemærkning, der tillige forklarer Bogens Titel: „Da vor Tidsalder altid fører Interesse i Munden, saa at man maa lade fremkomme af den Kilde, hvad der skal agtes, derfor vil jeg her afhandle Fyrsternes Interesse angaaende den evangeliske Religion“. De Tanker, der her udvikledes, vare allerede fremførte af Vandal og Bagger i deres ovenfor omtalte Protester, men de bleve her først fremsatte paa Prent. Masius's Paastand gif nemlig ud paa, at skjøndt man ikke med Føie kunde paabyrde Calvinismen alt, hvad en eller anden enkelt Reformeert kunde have yttret, saa hyldede den dog i sin Heelhed Folkesuveræniteten som sit Princip, og var derfor farlig for den suveræne Kongemagt. Ved denne Paastand følte alle reformeerte Theologer, der levede under suveræne Fyrster sig høilig fornærmede, og der udviklede sig en vidtloftig Polemik, i hvilken Samuel Andrea Professor i Marburg og Johan Bekman i Frankfurt under Navn af Hubert Mosanus optraadte som Masius' heftigste Modstandere. Striden var heelt igjennem af en politisk

Character, og derfor vedkommer det os ikke her at følge den i dens Enkeltheder; kun maa det bemærkes, at man ved denne ogsaa blev ledet ind paa en Undersøgelse angaaende Danmarks ældre Kirkehistorie. Der blev nemlig paastaet fra reformeert Side, at de danske Konger tidligere havde dømt mildere om Calvinismen og man paaberaabte sig i den Henseende Frederik II's og Hemmingsens Forhold. Dette gav Masius Anledning til i sit Skrift *Dania orthodoxa fidelis & pacifica* (1689) at fremdrage adskillige Documenter desangaaende, for at rense saavel Kongen som Hemmingsen mod Beskyldningen for Calvinisme, og derved kom man til at drøfte denne Sag paa tydske Univeriteter, om Frederik II virkelig havde brændt Concordieformlen, og i hvad Mening han havde gjort det. Under Stridens Hebe blandede ogsaa den bekjendte Christian Thomasius sig i den, en Mand, der ligesom Masius havde tilegnet sig den franske Tone, og søgte sin Ære i en let og vittig Behandling af Tidens Spørgsmaal. I sine „Monathliche Unterredungen“, det første tydske periodiske Tidsskrift, kommer han ogsaa til at omtale denne Strid, og gjør sig lystig over Masius's Argument imod at betragte Kongemagten som overdraget af Folket, nemlig at Jagen kan give hvad han ikke har, og derfor kan Folket heller ikke give Nogen Kongemagt. Mod dette Argument gjorde Thomasius den Indvending: „Jeg har ingen Drefigen, men derfor kan jeg nok give Hr. Masius en, fordi jeg har, hvad der hører dertil osv. Disse og lignende Ytringer opbragte den kjøbenhavnske Hofprædikanter og Profesør i den Grad, at han bevægede Kongen til ikke blot at lade Thomasius's Skandstift offentlig brænde af Boddelen, men endog i en egenhændig Skrivelse til Churfyrsten at forlange hans Afstraffelse. Dermed ophørte Striden at være en blot literær Polemik og kom nu ogsaa til at sydselsætte Hofferne; som Svar paa Christian V's Stri-

velse til Churfachsen, indløb der nemlig fra Churfyrst Frederik Wilhelm i Brandenburg en lignende Fordring angaaende Masius, da man paastod, at denne især ved sit Skrift „Das treue Luthertum“ havde fornærmet alle Reformeerte. „Her er ikke Spørgsmaalet om en theologisk Controvers, men om alle vore evangeliske Troesfællers Ære og Redelighed, som vi vel maa hævde mod denne Mand, og kunne ikke tilstede, at den af ham bliver angreben og haanet i offentlige Skrifter.“*) I Kjøbenhavn stod Masius ikke ene med sin Polemik, og mærkeligt er det, at Frygten for de calvinistiske Lærdommes Udbredelse, gav Anledning til at der udkom en theologisk Bog paa Dansk, hvilket ikke var seet i mange Læder. Johan Bandal, en Søn af Biskoppen af samme Navn, dengang theologisk Professor, var nemlig kommen til Erkjendelse om, at „det ikke er nok alene med de Lærdes Tungemaal, som paa vores høie Skole brugelig er, at oplære og bestyrke dem, som i Fremtiden skulde lære andre; men at man maatte møde Faren, hvor den synes størst, og derfor paa vort eget Tungemaal tale og stride om disse Ting for de Uærde og Gensfoldige“; og udgav derfor en „Underretning om den Calviniske Lærdoms Urigtighed“ 1690, der i et temmelig flydende Sprog gennemgaaer den sædvanlige Beviisførelse. Disse bestandige Dpraab fra Theologernes Side imod de Reformeerte, blev ikke uden Indflydelse paa Regjeringen. Ved Reskr. 6 Sept. 1690 bleve de Privilegier, der vare indrømmede dem, atter noget indskrænkede; mellem andre mindre betydelige Bestemmelser, var ogsaa den, at blandede Ægteskaber skulde vies i lutheriske Kirker, og Børn af disse Ægteskaber opdrages i den lutheriske Lærdom. De Reformeerte tilskrev selv Masius

*) Pont. Ann. IV. S. 643—48.

Skylden for disse Indstrænkninger, *) og dette har uden tvivl bidraget til at forøge den Hæftighed, hvormed han blev angreben af deres udenlandske Troesfæller.

Det blev ovenfor bemærket, at man under den omtalte Controvers var bleven ledet ind paa en Undersøgelse af et enkelt Punkt i Danmarks Kirkehistorie. Dog var det ikke blot Leilighedsviis, man streifede ind paa dette Gebeet, da disse Studier dengang sysselsatte forskellige Videnskabsmænd og det efter et meget omfattende Maal. Den nylig fuldførte Revision af den ældre Lovgivning maatte naturligviis have henledet den lærde Samlersids Opmærksomhed paa alt, hvad der kunde give sikker Oplysning om Fortidens Tilstande, og Sjælen i denne Undersøgelse var den yngre Thomas Bartholin, en Søn af den berømte Læge af samme Navn, der som kongelig Antiquar havde bedst Leilighed til at besatte sig med disse Studier. Ved Reskr. af 19 Febr. 1687 blev det paalagt alle Bisperne at afgive af Stiftets Archiv alle gamle Brevsfaber og Documenter til Bartholin for at han kunde tage Afskrifter af dem, hvorved han kom i Besiddelse af en betydelig Masse Aftstykker foruden dem i det kongelige Archiv. Han tog med usfortroden Glid fat paa Arbeidet, og blev trolig understøttet af Arne Magnussen en ung Islænder, der i sex Aar gik Bartholin til Haande; men dog lykkedes det ham ikke at fuldføre Værket, da han døde endnu i en ung Alder 1690. Hans efterladte Samlinger, der udgjorde ikke mindre end 24 Foliobind ere siden komne til Universitets Bibliotheket, hvor de paa enkelte Bind nær endnu foresindes, og bestaae deels af Uddrag og Afskrifter af Aftstykker, deels af en udarbejdet Fremstilling af Danmarks Kirkehistorie i annalistisk Form paa Latin, der igjennem 9 Bind naaer til Reformationen. Saavel

*) Zwergius Sjæll. Cler. S. 709.

Pontoppidan som alle, der have befattet sig med Studiet af vor ældre Kirkehistorie, have benyttet de bartholin'ske Samlinger, hvis Værd ogsaa forhoies derved, at mangfoldige af de Documenter, der her ere affrevne, senere ere forgaæde, men dog kan det langtsaa siges, at de ere fuldstændig udtømte, og der vil endnu i disse være meget at finde for en tilkommende Forfatter. Arne Magnussen fortsatte Bartholin's Bestræbelser, især efterat han 1694 var bleven Professor i de danske Oldsager; men havde dog fornemmelig sin Opmærksomhed henvendt paa de island'ske Haandskrifter, og han har ved sin overordentlige Samlerflid vundet udsødelig Fortjeneste af den oldnordiske Litteratur. Denne Oldgransfernes Iver for at samle Materiale vakte ogsaa Theologernes Interesse for Danmarks Kirkehistorie. De tvende Lybtere, som dengang vare ansatte som Professorer ved Universitetet, Johan Lassenius og Masius skulle ogsaa begge have begyndt paa Udarbejdelsen af en samlet Fremstilling, og efterladt sig Brudstykker deraf i Haandskrift, men ingen af dem ere komne til vore Dage.*) Skjøndt man altsaa ingen Mening kan have om, hvilket Værd deres Arbejder har havt, saa var det dog noget usædvanligt at Theologerne befattede sig med Kirkehistorien, og neppe tilfældigt, at det var disse tvende Mænd, hvis hele Dannelse var forskjellig fra den almindelige. Dette er ovenfor bemærket om Masius, men gjælder ogsaa hans ældre Collega og Landesmand Johan Lassenius.

Mellem de Geistlige, der havde størst Indflydelse paa Regjeringens Foranstaltninger, er i det Foregaaende oftere nævnet Hans Leth og Hans Bagger. Hans Leth døde 1688, efterat han var bleven syg midt under en Prædiken, saa at han maatte standse, og sluttede med de Ord: „Befliguet være

*) Pont Ann. I. Bertalen. S. 5 7.

Kirken, velsignet være Kongen, velsignet være Fædrelandet"; han erholdt den kjærve og ærlige Nordmand Peter Jespersen til sin Efterfølger. Hans Bagger døde fem Aar efter (1693) og blev efterfulgt af Henrik Bornemand, der tidligere havde været Biskop i Aalborg, en Mand, der ganske tilhørte den gamle stive Skole, og hvis Virksomhed i det Hele er af underordnet Betydning. Samtidig med Keth og Bagger var der Ingen mellem Kjøbenhavns Geistlige, der som Prædikant og Theolog nød større Anseelse end den tydske Præst ved Petri Kirke Johan Lassenius. I sin Ungdom havde han ført et omskaffende og temmelig eventyrligt Liv, indtil han 1678 blev kaldet til Petri Kirke, og to Aar senere tillige blev Professor i Theologien. Hans theatraliske Betsalenhed samlede Folk i Hovetal til hans Prædikener, og Antallet af dem, der i hans Tid sluttede sig til Petri Menighed var saa stort, at man maatte udvide Kirken for at skaffe Plads. Som Exempel paa hans Sindrigheid fortælles der blandt andet, at engang, da hans Tilhørere paa en heed Sommerdag sadt i Søvn under Prædikenen, holdt han paa eengang inde og begyndte at spille Volt med sit Pommelorklæde. Nu stod Folk Dinene op; "ja, sagde han da, tænkte jeg det ikke, hvis jeg var en Gøgler, der gjorde Narrestreger for Eder, vilde Enhver nok give Agt"; men beviste rigtignok derved, at han selv ikke forsmaaede Gøglerens Narrestreger paa Prædikestolen. Ogsaa de Prædikener, Bønner og andre Smaastryfter, han udgav paa Prent, gjorde overordentlig Lykke saavel i Originalen som i dansk Oversættelse; og man gjenfinder i flere af disse — f. Ex. *Arcana politico-atheistica* oder politiske Geheimnisse vieler Atheisten — den samme Lust til at oplive de alvorlige Formaninger ved allehaande Wittigheder, der robe den franske Tone. Smidlertid tjener det ikke til Anbefaling for hans præstelige Iver, at han, ligesom efter hans Død Ma-

sius, var udseet til at være Skriftefader for Kongens bekjendte Frille Sophie Moth. Rigtignok forsikres der, at han ofte havde foreholdt hende det Strafværdige i hendes Forhold, ja han skal engang have gjort det saa stærkt at han tiltrak sig Kongens Brede, hvorpaa han tog sin Viigskjorte frem for at vise sin Villighed til at følge Døberen Johannes, hvilket godt ligner hans Iagen efter theatralst Effekt; men man mærker slet ikke noget til Følgerne af disse hans Bodsprædikener. Rimeligere er det, at han ogsaa i dette Stykke har fulgt sine franske Forbilleder, der med al deres effektfulde geistlige Betsalenhed, dog vidste at lempe deres Christendom efter Tare og Keilighed. Lassenius Talent vandt overordentlig Anerkjendelse saavel hos Høie som hos Lave, saa at der endog blev præget tvende Medailler i Guld til hans Ære; *) men han døde allerede 1692. Hans Landsfrænde Masius vedblev derimod endnu en Række af Aar at være Universitetets navnkundigste Theolog, og han danne de en Skole af yngre Mænd omkring sig, der er kjendelig ved en noget større Livlighed, noget større Beredvillighed til at gaae af fra de vante Veie, end man sædvanlig finder.

Det eneste, der fra Regjeringens Side stete for at fremme Videnskabelighed, var Oprettelsen af et ridderligt Akademi i Kjøbenhavn, der længe havde været under Forhandling, men først blev bestemt ved Forord. af 26 Sept. 1691. **) Man kunde deri see et Forsøg paa at grundlægge en Skole for den franske Dannelse, men dog var det neppe paatænkt, saalidt som der overhoved var nogen bestemt Tante ved dets Oprettelse. Rangspersonernes Lyst til at have et Akademi for sig selv som den ældre Tids Adels havde havt det i Sorø, var

*) Pont. Ann. IV. S. 662—68. Worm, Lexikon. I. S. 578.

**) Dpart-Udgaven af Kgl. Forordninger.

udentviol den vigtigste Bevæggrund, medens selve Underviisningsplanen ganske var efter Universitetets Mønster, kun med den Forskjæl, at Staldmestere, Dandsmestere osv. her spillede en vigtigere Rolle. Skjøndt det indvietes med megen Høitidelighed paa Kongens Fødselsdag 1692 og erholdt sine Statuter, saa kunde det dog kun med Nød og Neppe holdes i Gang i Christian V's Tid, og dets Ophævelse af Frederik IV er derfor ligesaa betydningsløs som dets Oprettelse.

Den franske Oplysning, der udbredte sig over det hele dannede Europa ved den Glands, der omgav Ludvig XIV's Hof, er især kjendelig i Tydskland, hvorfor det ogsaa var tvende Tydskere, Lasenius og Masius, der her maa nævnes som dens Repræsentanter. Turde de end ikke aabent bryde med den latinske Skoledannelse, saa betjente de sig dog helst af deres tydske Modersmaal; men da de gjorde det her i Landet uden at ændse det Folks Eiendommelighed, som de dog nærmest vare kaldede til at virke for, bliver den Roes, der i den Henseende maa tillægges dem, af en noget tvetydig Art. Desto glædeligere er det, at der uden fremmed Indvirkning, fremstode Mænd, der drevne af deres eget folkelige Sind, hist og her i Landet, turde vove at kæmpe for Modersmaalets Ret og Ære. Vel havde der gjennem hele den latinske Tid altid været Enkelte, der sukkede i Stilhed, men mod Slutningen af Aarhundredet blev ikke blot Tallet men ogsaa Dygtigheden større, hvormed de vidste at føre deres Sag. Som de ypperste og djærveste mellem disse maa Peder Syv og Thomas Ringo nævnes. Allerede som ung Mand udgav Peder Syv 1663 sine „Betænkninger over det cimbriske Sprog“, hvor han mødte den Indvending, han tænkte sig Folk vilde gjøre ham, og udentviol ofte gjorde, at han heller maatte have anvendt sin Tid paa Latin og Græsk, med de Ord: „mig bør jo først at vide mit Fødeland og dets Sprog nogen

Ver“, der udgjorde den faste Grundtanke i hans hele Liv. Hans Iver blev heller ikke uden Virkning, saa at Folk blev mere opmærksomme paa Modersmaalets Behandling; og Syvs Undersøgelse om Sproget blev efterfulgt af flere lignende grammatiske Arbejder, af den ældre Erik Pontoppidan, dengang Præst i Rjøge, og Henrik Thomesen Gerner, den fra den svenske Krig bekendte Præst i Birkerød. Ogsaa i Affattelsen af Lovene er en stor Omhu for Sprogets Reenhed kjendelig, og bliver her desto mere paafaldende ved den Stjorsløshed, hvormed det blev behandlet i Christian IV's Tid. Men fornemmelig var det ved Rimekunsten Modersmaalet maatte pleies og udvisses, og det er ikke sjelden man paa den Tid talte i dristige Ord om det mægtige Fremskridt, som Kunsten, allerede havde gjort. Desuagtet var tydsk eller fransk at være de Fornemmes Sprog, og de mange tydske Hofprædikanter vidne noksom om, hvor ofte der blev holdt tydsk Gudstjeneste i Hovedstaden. Det samme var Tilfældet paa andre Steder, enten for den tydske Garnisons Skyld eller af andre Grunde; saaledes i Nykjøbing paa Falster, hvor et Reskr. af 27 Febr 1692 maatte befale Præsten Mag. Zimmer at holde op med denne Skik, *) der rimelignvis var indført af hans Formand, den tydsk dannede Frederik Brandt, for Enkedronning Sovbie Amalies Skyld, som opholdt sig der. Dog gjorde Christian V's Dronning Charlotte Amalie i denne Henseende en hæderlig Undtagelse; skjøndt tydsk af Fødsel, berømmer Kingo i Tilgivelsen af Sjungechorets anden Part hende for, „at hun vilde vænne sig til at tale med vort Land, for hun tog Kronen i vort Land; at hun ofte i vore danske Menigheder lod sig af Ordets Prædiken forlyste og fornøie“, og han seier til, at „hun ved denne sin Kjærlighed til vort Sprog paa en sær heroisk Maade gjorde mange stamrøde,

*) Rothe, Samling af Christian V's Reskripter. S. 901 fgb.

der maaskee i tredive Aar have ædt Landets Brød i Kongens Tjeneste og dog ikke have lært tredive danske Ord, som om de ikke vilde tage et saadant Badmøls Sprog paa deres Silketunge". Et uforgjængeligt Vidnesbyrd om Peder Syvs klare Syn for det ægte Folkelige i hans modnere Alder, er Samlingen af danske Ordspog, der udkom i to Dele 1682 og 1688, Samlingen af Kjæmpeviser, der udkom 1693, hvorved han tillige lægger for Dagen et saadant fortroligt Kjendskab til Fædrelandets Fortids Minder, en saadan Sikkerhed i at bruge Sprogets ægte Malm, at man lærer at staae Peder Syv, om ikke som nogen riigt begavet Mand, saa dog som et friskt Hjertesud af den danske Stamme. Vidste man end ved Hove ikke anden Raade at vise ham sin Anerkjendelse paa end at give ham en latinist Titel af Philologus Regius, saa fortjener det dog at bemærkes som et Vidnesbyrd om, at man paaflønnede hans Bestræbelser. — Thomas Ringos Betydning som Psalmedigter er ofte omtalt og almindelig erkjendt. Med Kraft og Høihed, med Fylde og Inderlighed udfoldede han i sine Psalmer den christelige Livsbetragtning, og godtgjorde derved, hvad han skriver i Fortællingen til Sjungechores første Part, „de Danstes Land er ikke saa fattig og forknytt, at den jo kan stige ligesaa høit til Himlen som Andres, alligevel at den ikke bliver fort af fremmede og udlændigste Vinger“. Omkring Peder Syv og Ringo samlede sig alle dem, der med Flid og Omhu pleiede Mødermaalet og navnlig er hos den Tids Psalmedigtere den samme Stræben efter Selvstændighed kjendelig, og Oversættelsernes Tal fra den Tid saa lidet som ellers nogenfinde. Dog gjælder det ikke den betydeligste af Ringos Samtidige, Dompropsten i Roskilde Søren Jonassen. Men er han end forskjellig fra de andre derved, at han altid valgte sig tydske Forbilleder, saa ere dog hans Oversættelser snarere Omdigt-

ninger, der under hans Hænder have erholdt langt mere Fynd og Hjertelighed end Forbillederne besad, saa at man neppe vilde ansee dem for Oversættelser, dersom han ikke selv erklærede dem derfor.

Den nye Kirkesalmebog fra 1699 blev Frugten af dette Opsving i Psalmedigtningen, men det var først efter flere feilslagne Forsøg og vidtløftige Forhandlinger, at den endelig kom istand. Det blev ovenfor fortalt, at Kingo fik kongelig Befaling til at udarbejde en ny Psalmebog til samme Tid som der anordnedes et nyt Ritual og en ny Bibeloversættelse. Han tog ogsaa strax fat paa Arbeidet men efter en saa vidtløftig Plan, at den første Halvdeel, som han var færdig med 1689, „Winterparten“, allerede havde det Omfang, man omtrent havde tænkt sig for hele Psalmebogen. Desuagtet erholdt han dog strax kongelig Autorisation for sin Samling ved et Kongebrev af 22 Febr. 1690, hvori det hedder, „at Kingo til vores store Fornøielse havde forfærdiget den første Part af en Psalmebog, som vi ville skal bruges i Kirkerne i vore Riger“. Men neppe var dette udfærdiget, førend Binden ved Hove blæste fra en anden Kant, og knap en Maaned efter blev ved et andet Kongebrev af 22 Febr. s. A. det forrige tilbagekaldt og Sagen indtil videre stillet i Bero. Det er ubekendt, hvad der foranledigede denne pludselige Forandring; men det synes endog som om man var bleven i den Grad misfornøiet med Kingos Arbejde, at man ganske vilde fratage ham al Andeel i Psalmebogens Afvæltelse. Aaret efter (1691) blev nemlig dette Hverv overdraget Søren Jonæsen, som ogsaa villig paatog sig det, og allerede 1693 kunde han indsende sin Samling, der indeholdt næsten lutter gamle Psalmer, som han havde rettet og gjort istand, foruden omtrent en Snees nye, som han selv havde skrevet efter tydske Forbilleder; men ikke een eneste af Kingo. Dersom det virkelig var al

vorlig meent at udelukke Samtidens største Psalmedigter fra den nye Psalmebog, saa afgiver det et mærkeligt Vidnesbyrd om Partisygens Forblindelse; men Uretfærdigheden, ikke blot mod Ringo men mod den danske Menighed, var altfor stor til at den skulde lykkes. Efterat man nemlig endnu et Par Aar havde sysselsat sig med Søren Jonæsens Udkast, blev der slaaet ind paa en tredje Vej, der omsider førte til Maalet. Ringo følte sig naturligvis dybt krænket over den Ringeagt, der blev vist ham og hans Arbeide; han lod det ikke blive ved at give sin Græmmelse Lufst i Vers, men stræbte af al Magt at vinde de formaande Geistlige i Kjøbenhavn, og indgav en allerunderdanigst Supplik til Kongen om at det theologiske Facultet maatte faae Befaling til paany at gjenneagaa hans Arbeide. Der var allerede dengang nedsat en Commission bestaaende af Biskop Bornemann, Hofpræsten Peder Jespersen, det theologiske Facultet og alle Kjøbenhavns Sognepræster; og skøndt det ikke ganske stemmede med Ringos Ønske, at Commissionen ikke lagde hans Samling til Grund, men begyndte Arbeidet for fra, saa fandt han sig dog deri, og var villig til at virke sammen med den. Paa denne Maaade kom den nye Kirkepsalmebog istand, der i hundrede Aar blev almindelig brugt i Danmark og Norge, og som bærer Ringos Navn deels fordi hans Psalmer udgjorde Samlingens væsentligste Deel, deels fordi han erholdt Forlaget og besørgebe den trykt. De mange Aar, der vare hengaaede, og de feilslagne Forsøg havde ikke været til Skade for Bogen. Derved havde Søren Jonæsen faaet Veilighed til at digte sine Psalmer, hvoraf flere ere medoptagne; og Ringos egne Psalmer vare derved iforveien blevene bekjendte i Menighederne, og Veien saaledes banet for den nye Psalmebog.*)

*) Den Danske Psalmedigtning I. Levnetsløbene S. 54. II. S. XXXVII. Dansk Kirketidende I. Nr. 49—52.

For at fuldstændiggjøre Skildringen af hiin Tids aandelige Charakteristik, maa de mange Historier om Djælebesættelser og af anden Art Hereri ikke lades uomtalte, da de aldrig vare stærkere i Dm̄løb end netop mod Aarhundredets Slutning. Det er saameget mærkeligere, som de Fleste af den Tids Dannede havde tabt Troen paa Mueligheden af en saadan Indvirkning af Mørkets Magter; Juristerne behandlede flige Tilfælde som vitterlige Bedragerier, Lægerne som sjælelige Sygdomme, Krampe eller andet deslige. Kirkeritualet indlader sig ogsaa paa denne Sag, og i Cap. 6 Art. 3 gives der Præsten Forstrifter, hvorledes han har at forholde sig med „Besatte og dem, som plages af Djævelen“; men der føies den Formaning til: „han maa ikke være for hastig til at dømme derom, at han enten gjør for lidet deraf eller for meget; thi omendstjøndt flige Exempler, derfor være Gud æret, ere nu omstunder rare i Christenheden, siden den Stærke har overvundet den Stærke . . . saa bør man dog ikke holde det for Fabel Drømme, melankolske Grillen eller anden Sindsens Urolighed, naar saadant høres iblandt os, og ikke tænke, at vi nu ere aldeles fri for flige Satans Ansægtninger“. Imidlertid var det vanskeligt at holde denne Grændse; Almuen var dengang selv i den ubetydeligste Hændelse strax rede til at spore Hereri, og Præster gave ikke sjelden Anledning til det. Præsten ved Bartou Johan Brunsmann, der isøvrigt var en lærd og meget anseet Mand, har i sin Bog „Om Kjøge Huusfors“, der udkom 1674, med en fast utrolig Nærvitet fortalt de suurrigste Historier om hvad der skal have tildraget sig i denne By ved Aarene 1607 og 8, og denne Bog vakte overordentlig Opsigt. Den blev hertillands en yndet Folselæsning og udkom baade i latinsk og tydsk Oversættelse. Man kunde fristes til at antage det Hele for en Ironi, men idetmindst forstod Folk i Almindelighed det ikke paa den Maade,

og vidste snart at oplyse Historien med mange lignende Tilfælde. *) Et snurrigt Exempel paa den Tids Overtro afgiver følgende lille Træk: En Mand ved Navn *de Clerque* havde, paa Bjerreby Kirkegaard i Sjælland ladet et Liig opgrave for at see om det var lagt rigtig i Jorden „saasom Byen var paa de Tider med stor Svagthed anfægtet, det da kunde foraudres og den græsferende Sygdom stilles“. Dette blev forbudt ved Reskr. 28 Marts 1696, og tillige paalagt Præsten at undervise Menigheden om denne Superstition og advare den mod „deslige galne Kunster“. **) — Mest bekjendt af alle slige Historier er den om Befættelsen i Thisted bleven, der syfselsatte Domstolene i Aarene 1696—98, Folkesnakken i en endnu længere Tid og det endog udenfor Landets Grændser. Af de umaadelige vidtløftige Forhandlinger om denne Sag maa vi her indskrænke os til en ganske kort Beretning, da Tildragelsen i og for sig ikke har noget, der gjør den mærkelig fremfor saameget andet, der fortælles af den Art. Mag. Oluf Bjørn, Sognepræst i Thisted, blev kaldet til et Fruentimmer i Sognet, Maren Spillemands, for at berette hende, og efterat have talt med hende nogle Gange, tog han ikke i Betænkning, da han næste Gang stod paa Prædikestolen, at erklære hende offentlig for besat, idet han søiede til, man skulde see, det vilde snart blive værre i Thisted end med Rjøge Huusfors. Det varede ikke længe inden lignende Tilfælde indtraadte med Andre, og inden kort Tid havde han et heelt Lazareth, bestaaende af fjorten Fruentimmer, som han alle erklærede for Besatte, og som han vilde helbrede ved at uddrive Djævelen med Bøn og Sang. Dette vakte naturligviis

*) En Samling af saadanne Syner og Befættelser fra den Tid findes paa Univ. Bibl. Købg. Enl. 4. Nr. 3.

**) Rothe, Christian V's Reskripter S. 1014.

Dybsigt i hele Egnen, og snart sit Biskoppen i Aalborg, Jens Bircherod, Nys derom. Paa Bjørn henvendte sig selv til ham med den Annodning, at alle Herredets Præster maatte beordres til at yde ham Bistand ved disse ulykkelige Menneffers aandelige Behandling, og Biskoppen, der endnu havde de bedste Tanker om Mag. Bjørn, tilstod ham denne Begjæring. Nogle af de tilfaldte Præster gjorde ogsaa hvad man forlangte af dem; men de fleste begyndte at fatte Misstankte om, at Sagen ikke hang saaledes sammen som det blev foregivet. De underrettede Biskoppen om deres Betænkninger og denne vilde derfor selv prøve de Paagældende. Han begav sig hen til et Sted i Nærheden af Thisted, hvor nogle af de foregivne Besatte førtes hen; men ved dette Forhør bestyrkedes hans Misstankte, og han indberettede derfor Sagen paa høiere Steder. Der blev affordret det medicinske Fakultet en Betænkning, og dette erklærede, at da de Tilfælde, hvorom der fortaltes, vare usædvanlige for saadanne Sygdomme, der nærmest kunde tænkes paa, maatte det Hele være „noget op-tænkt, med Forsæt begaaet Bedrageri“. Der blev derpaa nedsat en overordentlig Commission for at undersøge Sagen, bestaaende af de fem Landsdommere i Jylland samt tre geistlige Medlemmer. Efter mangfoldige Forhører og vidtløstige Forhandlinger kom Commissionen til samme Resultat som Rægerne: Mag. Bjørn skulde miste sit Embede, have sit Gods forbrudt og forvises Landet, efterat have staaet aabenbar Strifte; tre af de besatte Qvinder bleve endog dømt fra Livet; og næsten Ingen, som havde havt at gøre med de Besatte, undgik Straf. Bjørn indankede naturligtvis Sagen for Høiesteret, og i flere Maanedes var Retten utelukkende sysselsat med at forhøre Vidnerne i denne vidtløstige Process. Dommen faldt d. 28 Febr. 1698, og blev for Bjørns Bedkommende om-trent den samme, dog traadte Fængsel paa Livstid istedenfor

Landsforvildning, og de dødsdomte Dvinder benaandedes med Slaveriet. Mellem de Mange, der bleve indviklede i Sagen, var ogsaa Biskop Bircherod, der maatte betale en Bøde, fordi han i Begyndelsen havde fæstet Lid til Bjørns Udsagn.*) Imidlertid betragtede Folk Sagen i Almindelighed paa en anden Maade, og det var ikke blot i Arnolds bekjendte „Kirchen- und Rezergegeschichte“, at Bjørns Navn ved Siden af Satiriferen Jacob Borms kom til at prange som Sandhedens forfulgte Vidner i Danmark. Selv i Høiesteret og i de fornemmere Kredse havde han ikke faa Venner, hvorfor han ogsaa, inden eet Aar var omme, atter blev løsladt af sit Fængsel imod at forlade Landet.

Hvad der gjør denne Sag mærkelig er netop den Udførlighed, hvormed den blev behandlet, og det Resultat, man kom til, at erklære alt for Bedrageri. Det er i den Henseende mindre vigtigt, om Bjørn og hele hans Lazareth virkelig vare større Bedragerere end de mange Lufinde, der før dem havde øvet lignende Kunster, hvad det kommer an paa, er, at Tidens meest oplyste og dannede Mænd gave sig til ret omstændeligt at behandle en Trolddoms-Sag og erklære det altsammen for Bedrageri. „Til Slutning er det ikke uærdigt at observere, — bemærker en samtidig Præst — at udi disse Tider findes mange ei alene blandt Statister, men endog iblandt andre og studerede Folk, Geistlige og Verdslige, som statuere, at der er ingen Trolddoms Kunst, Troldfolk, legemlig Besættelse til. Andre gjøre det grovere og sige, at Christus ifkun curerede naturlige Sygdomme, naar der

*) Den Ihistedste Besættelsesag er foruden i et særskilt lille Skrift fra 1699, udførligt behandlet hos Pont. Ann. IV. S. 703—14. Mads Farstrup og Lars Arellens Dagbøger ved Bøker. S. 128. 132. 138—48. o. fl. Et. Kommissionens Forhandlings Protokol findes paa Univ. Bibl.; Jfr. fremdeles Kg. Bibl. Thottske Saml. 4. 1588.

flaæer at han uddrev Dævle. Noget sige, at det er intet andet end Indbildninger, Tungstindighed og melancholisk Blod og mere saadant. Endstjøndt de ikke alle ere lige grove i deres Ord og Tale, saa troer jeg dog som en fattig simpel Idiot, at deres Mening, saa mange som de ere, er bygt paa eet Fundament, som er Atheismus og Sadducæismus.*)

— Om end derfor alle de gamle strænge Lovbestemmelser om Heresi og Trolddom fremdeles vedbleve at gjælde (D. L. 6—1—8-13), saa var det ved den thistedste Besættelsesag indført en anden Praxis i Behandlingen af slige Sager, idet den skarpe juridiske Inquisition søgte at gennemtrænge det mystiske Slør, der tilhyllede saavel Sagerne som de paagjældende Forbrydere, og disse døntes ikke som Troldmænd men som Bedragerere i Forhold til Bedrageriets Strafverdighed. Det var en Seier, som den juridiske, eller for at tale med den Tids Præster, den atheistiske Dannelses vandt over den almindelige Betragtningssmaade, og det en Seier, som var af de vigtigste praktiske Følger.

Christian V's Regjering fører os til Slutningen af det syttende Aarhundrede, da han døde d. 25 Aug. 1699. Er end ikke hans Regjering mærkelig ved nogen stærk aandelig Bevægelse, saa er den dog en Overgangstid, der i det skjulte forbereder det Kommende. Allerede hans Valgsprog „Guds frygt og Retfærdighed“ kan i den Hensende kaldes karakteristisk, dersom man vil tilstede den praktiske Fortolkning af hiin Sætning, at det er ved Theologer og Jurister, han vilde styre, da det er kjendeligt nok at Statsmændenes, om man vil,

*) Mads Garstrup og Laurids Arelsens Dagbøger, ved Becker. S. 148.

atheistiske Tankegang altid gjorde sig stærkere gjælden i Modsetning til den gjængse theologiske, medens Kongen søgte at gaae en Middevei mellem begge, saaledes at han snart blev ledet fra hiin snart fra denne Side. Det er det attende Aarhundredes eiendommelige Tænkeviis, som paa denne Maade forbereder sig i det skjulte og lidt efter lidt undergraver det Statspævedom, som navnlig Christian IV havde søgt at opføre.

Dette minder os om den stærke Indflydelse udenfra, der kjentelig ytrer sig mod Aarhundredets Slutning, hvorfor den hele Aandsudvikling maa betragtes i nøie Sammenhæng med den almindelig europæiske, skjøndt der her kun kan gives enkelte Bink til denne Betragtning. Det var som bekendt fornemmelig engelske Statsmænd, saavel de ældre Eduard Herbert, Lord af Cherbury, og Thomas Hobbes, som de yngre Aishley Cooper, Lord af Shaftesbury, o. a., der for at gjenneføre det borgerlige Samfunds Tanke, med en uhort Dristighed angreb alle eiendommelige christelige Læresætninger. Det var en Naturreligion, de vilde sætte isteden, der uafhængig af al positiv Aabenbaring var begrundet i Menneskes Naturen, og som derfor Staten maatte opretholde, da den deraf udspringende Moralitet var et nødvendigt Grundlag for al borgerlig Samfundsorden. Disse engelske Naturalisters Tanker om end ikke udtalte med den samme Dristighed, gik dog efterhaanden over i Tydsfernes juridiske Systemer. Naar vi her skulle nævne en enkelt Mand af europæisk Navkundighed som Bannerfører i den Retning, da maatte det være Samuel Pufendorf, der som Professor i Naturretten ved Lunds Universitet 1670—86, ogsaa var nærmest til at vinde Indflydelse hertilands. Især er hans Bær *De jure naturæ et gentium* 1672 i den Henseende mærkeligt, fordi det er her, han først vandt den almindelige Mening for den An-

stuelte, i Naturretten at søge Grundlaget og Forudsætningen for den hele borgerlige Lovgivning. Ved at forfølge den samme Tankegang kom han ogsaa i sit Skrift *De habitu religionis ad vitam civilem* 1687 til at forsvare theoretisk den Religionsfrihed, som Statsmændene praktisk havde erkjendt var nødvendig til Statens Liv; en saadan Frihed nemlig, hvorved Staten indskrænkede sig til at haandhæve den naturlige Religions Lærdomme uden at ændse Forskjællighederne mellem de enkelte christelige Confessioner. *) — Et væsentlig Fremskridt paa den samme Bane, at hævde det Naturlige, var det ogsaa, at fornemmelig Franskmænd lærte Folk at agte og bruge Modersmaalet, og i den Henseende indtager Christian Thomafius en ganske mærkelig Stilling, der fordreven fra Leipzig i Halle op slog sin Lærestol. Var han end ikke nogen stor skabende Aand, saa bliver han dog mærkelig derved, at han forsvarede Pufendorfs Theorier paa Modersmaalet og med franske Bittigheder. Derved blev hans Polemik mod de gjængse bibelske juridiske Forestillinger tillige en Indsigelse mod den lærte Skoledannelse, eller den gjængse Betragtning af de gamle Sprog og Sprogkundskab i Almindelighed som nødvendige Dannelsesmidler; en Indsigelse, der om den end endnu var enkeltstaaende, dog efterhaanden vandt i Styrke. Kommer nu hertil, at Naturvidenskaberne, Astronomi og Physik, udviklede en større Selvstændighed, hvorved de ligesom Rettsvidenskaben frigjorde sig fra Bibelens theologiske Autoritet, saa er derved antydet det betydeligste Gjæringsstof i den almindelige Videnskabelighed, hvis videre Conseqvencer nærmere ville komme under Omtale, naar vi møde dem indenfor Fædrelandets Grænser.

*) Jfr. Kubelbach. Den evangelliske Kirkeforfatnings Oprindelse og Princip. S. 90—95.

Allerede i længere Tid havde Høistolen i Kjøbenhavn og den hele hjemlige Videnskabelighed indtaget en temmelig mislig Stilling. Det var ikke blot Christian V, der forstumlet af et ødselt Hof's bedøvende Forlystelser ringeagtede Lærdom og boglig Kunst, men den samme Klage gjentages endnu stærkere fra Frederik IV's Tid. „Du veed, — skriver Otto Sperling, en dengang meget anseet Videnskabsmand — hvor ussel deres Stilling er, som dyrke Videnskaberne, saa at de neppe ved dem ere istand til at erhverve sig det tarveligste Udfomme Der ere Folk, som helst vilde, at der slet ingen Videnskaber var til, og helst ønskede, at Aarhundreder hengil ganske stumme; med et saa usforsonligt Had forfølge og undertrykke de dem.“ *) Sperling var bleven kaldet til Kjøbenhavn som Professor i Historien ved det nylig oprettede ridderlige Akademi, men da denne Anstalt fra sin Begyndelse var en Bantrevling, er det intet Under, at de snart maatte lide Havnød, der ulykkeligviis vare komne ombord paa en saa synkefærdig Skude. For Universitetets Ungdom var der bleven rigelig sørget i Christian V's Tid, om end ikke af Regjeringen saa dog af Private. Borchs Collegium eller *Collegium medicum* var bleven oprettet af den berømte Læge Ole Borch ved et Gavebrev af 29 Juli 1689, og saa Aar efter stiftede Etatsraad Jørgen Elers ved sit Testament af 29 Nov. 1694 foruden det Collegium, der bærer hans Navn, et betydeligt Stipendium. **) Efter saadanne Gaver i Forening med hvad der tidligere var skjænket, maatte det vel antages, at den danske Høistole var i materiel Henseende saa rigelig udstyret som nogen; og dog lyde bestandig de samme Klager. „Aldrig

*) Verlauf, Gisterretninger om det store kongelige Bibliothek S. 62.

**) Pont. Ann. IV. S. 641 og 660.

haver den danske studerende Ungdom 'vaaren ubi lettere Tilstand end nu, da den dog ved adskillige høilovlige Kongers og andre gode Mænds Gavnildhed findes saa understøttet, at den med alle andre Akademier om Fortrinet kan disputere. Stolerne ere vel indrettede, Professores rigeligen belønnede, Studiosis Stipendia tillagde, alting vel indstiftet; kortelig intet fattes, uden dette Ønstes Fuldbyrkelse, at alting saa vel blev dispenseret, som det af vore Forsædre saa viselig er disponeret". Med disse Ord begynder en Skildring af Universitetets daværende Tilstand, skreven omtrent 1707 maaskee af Thomas v. Westen, der siden blev bekendt som Nordlandenes Apostel. Hvad der her anses over, er fornemmelig tvende Punkter: 1) at „Bibliothekernes Brug forbydes Studiosis, og Professores ei heller antage sig den studerende Ungdom saaledes som de burde; 2) at Stipendia anvendes ei til deres rette Brug, men ved adskillige Konster fravendes dem, som dem skulde nyde". Ved denne sidste Anse dvæler Forfatteren udførligt, og efterat have gennemgaaet forskjellige akademiske Beneficier, bliver det hans Paastand, at „Professores og in specie Bartholinerne, som iblandt alle ere de stærkeste, ved utallige Intriguer have tilbendt deres Familier ligesom ved en Arv, af de bedste Stipendiiis ved Akademiet.“*) Meget muligt, at den unge Forfatter selv har følt sig krænket og tilfidesat af de privilegerede Professor-Familier, og at hans Skildring derved er bleven bittere end den ellers vilde være, men isvrigt samstemmer den ganske med mangfoldige andre Bidnesbyrd fra den Tid, der idetmindste godtgjøre en almindelig Utilfredshed hos de Lærde med deres Wilkaar og Stilling.

Sperger man om Grunden til denne Stemning, da maa

*) Nyerup, Universitets-Annaler. S. 213—38.

den ubetydelig søges i den fuldkomne Mangel paa levende beaandende Lærere i al deres Videnskabelighed, hvilket havde til Følge at Studiet selv ikke kunde give dem nogen Tilfredsstillelse, ligesom og at de ikke hos Andre kunde vække nogen Interesse for deres lærde Sager; ja Folk bekymrede sig i Almindelighed saa lidt derom, at end ikke Erhvervelsen af akademiske Væresgrader længer kunde pirre den literære Forsængelighed. Desuagtet kan man neppe med Røje bestykte de Studerende for Lædighed; med en beundringsværdig Iver vedblev de at øse Vand i Danaidernes Sold selv om de kun mellem sig selv indbyrdes havde Glæde af deres Triumpher. En tydsk Professor, der noie kjendte Forholdene, giver deraf følgende Skildring: „Sjælden seer man der Noget offentlig disputere under Professorers Præsidium (for de akademiske Grader); men det troer jeg kommer deraf, at alle Alumner paa Collegierne, alle som have Stipendier eller nyde Regentens ere ifølge Foundationerne og Statutterne forpligtede til at holde aarlige Disputationer for Beneficierne. Jeg vover derfor at paastaae, at neppe noget tydsk Universitet aarlig lader trykke saa mange Disputationer i enhver Lærdoms Green som det Kjøbenhavnske.“ *) Denne Roes er rigtignok noget tvetydig, forsaavidt man seer, at Stipendierne vare den virksomste Driveffær i Studenternes Iver; men man kunde vel heller neppe vente andet. De akademiske Disputationer, hvorefter Studentens Flid og Dygtighed bedømtes, vare rene Spilfagterier, hvor der slet ikke var Tale om at udvikle og klare en personlig Overbeviisning, men hvor Rollerne ligefrem bleve fordeelte, saaledes at naar Præsæs paatog sig at forsvare een Mening, maatte en Anden overtage Opponentens Stolle, og nu gjenneingit man de forskjellige Argumenter, der foresandtes

*) Raupach, de rei sacræ et litterariæ in Dania statu. Hafniae 1718.

i de gjængse Compendier. Sjældent var det Tilfælde, der hændtes tvende danske Studenter i Paris, at den ene under Disputationerne saaledes blev personlig greben af sit Emne, at det blev Alvor hvad der fra først af kun var sædvanlig Spilfægteri. „For at øve sig i Fædrelandets Religion og styrke sig imod dens Bederparter“ pleiede nemlig en ung dansk Læge Jacob Winsløw under sit Ophold i Paris hver Aften at holde theologiske Disputationer med en anden dansk Student. „Saasom han meente, — vedbliver Winsløw — at jeg endnu ikke havde forglemt, hvad jeg tilforn havde studeret ubi Controversier, bad han mig exercere som Bederpart med Objectioner, imidlertid at han vilde lægge sig efter at refutere dem, og derved anvende alt hvad som kunde gøre os faste uti vores Religion.“*) For ret grundigt at udføre sin Rolle, begyndte Winsløw at studere Bossuets Skrifter, og kom derved til saaledes at læse og disputere sig fast i den romersk-katholske Tankegang, at Bossuets veltalende Iver snart bevægede ham til fuldkommen at slutte sig til dette Samfund.

Overhovedet maatte det nu være Tider for den romersk-katholske Mission at skaffe sig Indgang, dersom den havde bevaret en større aandelig Friskhed end de protestantiske Høiskoler; men det var i det Hele ikke Tilfældet, og derfor er den nysnævnte Jacob Winsløw den eneste navnkundige Apostat fra denne Tid. Bossuets Talent til at behandle de romerske Lærdomme med fransk Smagsfuldhed havde blændet og henrevet Winsløw, men efter sin Overgang (1699) tog han for Fremtiden sit Ophold i Paris og vandt der som Læge europæisk Navnkundighed, men indlod sig aldeles ikke som Steno paa nogen Missionsforsøg. I Smug fortsatte derimod

*) Winsløws Beretning om sin Omvendelse findes paa Kgl. Bib. i Bækkes Gl. Kgl. Emf. fol. 123. Jfr. Scandinavisk Litteraturselskabs Skrifter 1815. 1ste Aargang.

not Propaganden sine Bestræbelser, og Regjeringen maatte ogsaa hertillands nøie vogte paa dens Skridt. I en Forordning af 29 April 1699 fra Christian V's sidste Tid gjentages atter de gamle Klager, „at katholske Præster og Jesuiter indsnige sig her og der i Menighederne, og døbe fattige Folks Børn, besynderlig Soldateffens, saavel som forrette andre præstelige Bestillinger.“ Ogsaa nævnes der en Student Mathias Olaf Bagger, som omtrent 1702 blev Katholik hos Jesuiterne i Strasborg; han vendte Fiden tilbage til Kjøbenhavn, hvor hans Overgang endnu ikke var bekendt, og søgte her at forløfte Andre til Frafsald. Imidlertid blev Byens Geistlighed snart opmærksom paa ham, og Politiet lod anstille en Undersøgelse desangaaende, hvorved et Par Studenter bleve fængslede, men atter frigitte efter at have udstedt en Revers.*) Egnende Tildragelser gjentage sig ikke sjælden, men alle vise de tydeligt nok, at det ikke var fra den Side, man maatte vente nogen aandelig Bækkelse.

Imidlertid vilde heller neppe Statsmændenes naturalistiske Betragtning have være istand til saa let at ryste de theologiske Høiskoler, dersom ikke forinden ved et Angreb fra en anden Side, disses Forstandninger vare blevne kuldkastede. Modsætningen mellem begge Retninger var altfor skarp, og Theologerne kunde endnu sikkert vente at have den almindelige Mening for sig, naar de godtgjorde, hvad der ikke var vanskeligt, at Juristernes Protest mod Kirkens hele daværende Vilkaar, tillige var en Protest mod al Christendom overhovedet. Betænkligere maatte det derimod blive, da der udaf selve den religiøse, den christelige Iver fremgik en Indsigelse mod Skoletheologien og Statskirken, og det er det, der giver

*) Månter, den Danske Reformationshistorie II. Rettelser og Tillæg.

den spenerſke Pietisme ſin Eiendommelighed. Vel var Spener og hans Benner ingenlunde de forſte, der i Erkjendelse af hvad Chriſtensamfundet oprindelig havde været, udtalte deres Klager over Chriſtenhedens daværende Billaar, ſamt deres „fromme Onſker“ om hvad den atter ſkulde vorde; men deels fandt deres Klager paa den Tid Gjenklang hos Mange ſelv hos dem, der ſlet ikke deelte deres Forhaabninger, navnlig alle Naturaliſter, deels udviſte de dengang en særdeles Iver og Dygtighed i den Raade, hvorpaa de vilde arbejde den kommende Tid imøde. Speners Raad til ſine Benner var i den Henſeende følgende, at alle niſkjære og gudfrygtige Præſter ſkulde ſtræbe i deres Kreds at vække Enſelte og ſaaledes danne *ecclesiolam in ecclesia*, for at diſſe atter ſom Gjæringsſtof kunde gjennemfyre den hele Maſſe. Han gif nemlig ud fra den Forudſætning, at der paa diſſe Tider, hvor en forfærdelig Gudſdom truede Kirken, ikke var meget at gjøre i det Hele og Store, og meente derfor, man maatte indſtrænke ſig til, ved at vække Enſelte, at forberede bedre Tider. I denne Fremgangsmaade ligger ſaavel den spenerſke Retnings Styrke ſom dens Miſviſning; dens Styrke, forſaavidt den derved virkelig vandt en betydelig Indflydelse paa den hele aandelige Udvikling; dens Miſviſning, forſaavidt den ved at opgive Samfundet i ſin Heelhed ogſaa ledede bort fra Herrens Indſtiſtelse, der ſammenknyttede det hele Samfund. Det er her af mindre Betydning, om denne Bebreidelse rammer perſonlig Spener og hans Benner i Halle; men viſt er det at mange af de Mænd, der middelbart eller umiddelbart vare vakte af dem, gjerne ſtiltrede den Dpvækkelse, der tilſigtede ved de gudelige Forſamlinger, ſom den rette Chriſtelige Gjenfødeſe. Hvor denne Tanke blev klart gjennemført, maatte den naturligviis lede til et Brud med den hele Statskirke og navnlig til en Forkaſtelse af Barnedaaden, idet de Dpvakte udſon-

drede som de eneste rette Christne, hvilket heller ikke sjælden var Tilfældet; men om det end sædvanlig blev holdt i en vis svævende Ubestemthed, saa maatte den dog lede de Dyvakte til at dvæle ved hine indre Kærliser, gennem hvilke Dyvælselsen foregik, baade for deres egen Skyld, som ogsaa for at vise andre Veien. Pietismen bliver derved i sit Væsen en religiøs Sentimentalitet, og hvad en af vore Tænkere har sagt, at „den Følelse, Eiermanden selv har Glæde af, er en forfjættet og besingret Blomst“, finder ogsaa her fuldkommen sin Anvendelse. En vis forftruet Affectation saavel i de mange indre Sjælehistorier som i Pietisternes hele Leveviis er nemlig heraf en uundgaaelig Følge. Men umiskjendeligt er det ogsaa, at Pietismen netop i den Henseende har stor Betydning, da den har udvillet den Svælgen i Følelsernes indre Liv, der er Særkjendte for den moderne Poesi ja for den moderne navnlig tydske Poesi i Almindelighed. Derved røber Pietismen netop sin tydske Herkomst, da Tydskere altid have en stor Tilboielighed til at have Hjertet paa Tungen, medens det ligger i den danske Folkarakter mere undselig at skjule end at bramme med sine Følelser; derfor blev den hertilands en fremmed Plantning, hvor stærkt den end til en Tid vandt Indgang, og hvorlænge den end paa enkelte Steder bevarede sig. Imidlertid er dermed ikke angivet, hvad Spener og hans mange Venner nærmest tilsigtede, og dette kunde maaskee kortest udtrykkes ved, at de vilde indføre Christendom igjen i Christenheden. Enhver pietistisk Tale kom til at lyde som en Missionsprædiken, der ud af den vantro Verdens Masse først skulde sanule enkelte Jesu Christi Bekjendere, og det maatte derfor ligge Pietismen nær, at gaae udenfor den saakaldte Christenheds ganske tilfældige Grændser, da den ved at færdes mellem reent hedenske Folk kun fortsatte den samme Virksomhed. Denne praktiske Iver for Menigmants Omvendelse,

denne praktiske Stræben efter at føre de kristelige Lærdomme ind i Livet, er det, der giver Pietismen sin største Betydning saavel for den theologiske Skole som for det kirkelige Liv. Medens man paa Høiskolerne havde disputeret sig fast i, at Enhver, der afveeg fra den rette Lærdoms Bekjendelse, gif en evig Fordømmelse imøde, saa faldt den pietistiske Dyrækkelsesprædiken de Disputerende ligesom i Flanken, ved at spørge, om de selv havde holdt fast ved Raadens Stand, om de selv følte Raadens saliggjørende Samfund. Det var den theologiske Skoles sørgelige Særkjende, at den havde tabt den egentlig religiøse Interesse, og syslede med en Mængde af Enkeltheder, der ligge ligesom i Videnskabens yderste Peripheri uden at spørge om deres Sammenhæng med Midpunktet, som netop er det religiøse Livsspørgsmaal. Pietismen derimod holdt sig netop til dette og vilde ogsaa i videnskabelig Hensende gjøre den Sætning gjældende, at alt skal tjene til Opbyggelse, hvorfor den lod haant om enhver Bidden, der ikke tjente til at fremme Sjælens evige Vel. — Ligesaa let kjendelig som i Skolen er den ogsaa i det kirkelige Liv, og fornemmelig i dens første Fremtræden var det gjerne fra orthodox, fra statskirkelig Side den gjængse Indvending imod den, at den nærrede chiliastiske Bildfarelser. Saavel de pietistiske Prædikanters Klager over Menighedernes Bantro og Præsters Usædelighed som deres Forhaabninger om den kraftige Dyrækkelse, der snart atter skulde times Jesu Bekjendere paa Jorden, ansaae man fra den modsatte Side som et tomt Sværmeri, der med utaalmodig Higen vilde drage Himmelen ned paa Jorden, nyde det evige Liv allerede her i Tiden, uden at erkjende at det først var hiinsides Graven den fuldkomne Tilstand kunde indtræde, medens man for Tiden maatte nøies med Verden og Kirken som den var.

Frederik IV, der kort før Aarhundredets Begyndelse i

August 1699 afløste sin Fader paa Thronen, var en Mand, der havde et varmt Hjerte for sit Folks Vel, og besad han end ikke nogen lærd Dannelse, saa forstod han dog med ubilbe Blik som oftest at ramme det Rette. Han var en forstandig og virksom Konge, og skjøndt han paa ingen Maade var tilbøielig til religiøse Sværmerier, havde dog een Tanke, der uden tvivl først var vakt ved den pietistiske Opvækkelse, tidlig grebet ham med en forunderlig Styrke, det var Tanken om Hedningernes Omvendelse. Allerede som Kronprinds havde Hedningernes Bankundighed ligget ham paa Sinde, og Dnsket om at bringe dem Evangeliets Lys vakte under hans Regjering en Virksomhed for Missionen, der var noget aldeles nyt og uvant i de lutherste Samfund. Dog var det ikke i sin reent phantastiske Almindelighed, at denne Tanke tiltalte ham, som om han troede sig kaldet til at omvende al Verden, nei det var de Hedninger, der adløde hans Scepter, som han vilde skaffe Afgang til Evangeliets Velsignelser, og nærmest var det i Trankebar han tænkte paa at grunde et Stæde for Missionen. Saaledes maatte denne Stræben lettest sammensmelte med de tilsvante Forestillinger, herved det paalaae ham som Konge at sørge for alle Undersaatters kristelige Oplysning. Først henvendte han sig til sin danske Hofpræst Dr. Peder Jespersen, der var en Nordmand af Fødsel, og ventede af ham at kunne erholde Folk til de norske Laplænderes Omvendelse; siden henvendte han sig til sin tydske Hofpræst, Professor Masius; men hos ingen af disse mødte han nogen virksom Deeltagelse. Først dengang hans anden tydske Hofpræst Rudolph Møller var bleven Biskop i Jyen efter Thomas Kingos Død (1703), fandt han i Franss Julius Lytkens en Mand, som alvorlig vilde tage sig af Sagen, en Mand, som for at bruge hans eget Udtryk, „med Glæde bar Brænde til, da

han faae denne Ild opblusse".*) Lyttens, en Møllersøn fra Rauenborg, var ikke nogen ung Mand mere, da Kongen 1704 kaldte ham til Kjøbenhavn, og havde allerede dengang betædt flere betydelige geistlige Embeder i Brandenborg. Selv tilskrev han Superintendent Sandhagen den væsentligste Andeel i sin theologiske Dannelse, og denne Mand, først Superintendent i Lyneborg, siden i den hertugelige Deel af Slesvig, var en personlig Ven af Spener. Lyttens pleiede derfor at sige paa sin Lydst: "Jeg er en Bibelmand, det har Sandhagen lært mig", hvormed han idetviøl vilde betegne sit Forhold til de strengt symboliske Theologer af den sædvanlige Skole. Endstjøndt han derfor vel ingenlunde kan kaldes Pietist, saa indtog han dog en friere Stilling, der maatte gjøre ham tilbøieligere til at gaae ind paa meget af det, man i Halle ivrede for. Saasnart han havde faaet Kongens Befaling at see sig om efter Missionærer til Trankebar, gif han hen til Biskop Bornemann, men denne havde ingen Lyst til at indlade sig paa saadanne nye Foretagender. Lyttens skrev derfor til sine Venner i Berlin, og disse henvendte sig atter til Franke i Halle, som anbefalede dem tvende unge Mænd, der vare villige til at gaae til Hedningerne. Disse tvende, Henrik Plütschau fra Mecklenborg og Bartholomæus Ziegenbalg fra Ower-Lausitz, vare begge unge Mænd, dannede i Frankes Skole og opfyldte af sværmerisk Begjæring for det Evangeliums Udbredelse, hvis Betsignelser de under deres indre Livs Kampe dybt havde følt. De kom i October 1705 til Kjøbenhavn, hvor de fandt den bedste Modtagelse hos Kongen og Lyttens; men hos Andre kunde de neppe vente synderlig Opmuntring for deres Foretagende,

*) J. F. Fenger. Den trankebarste Missions Historie 1843. S. 16 fgb.

da Geiſtligheden i det Hele var uwillig ſtemt mod ſaadanne pietiſtiſke Ryheder, og Folk i Almindelighed vare enten ligegyldige derved eller ſpottede de unge Mænd ſom godmodige Sværmere, der vilde begynde et i deres Dine ſaa eventyrligt og henſigtsløſt Forſøg. Efterat være blevene ortinerede af Biſkop Bornemann, afgik de til deres Beſtemmelsesſted, hvor det fornemmelig ſtyldeſ Ziegenbalg's utrættelige Standhaftighed under alle Gjenvordigheder og nidjære Iver i Herrens Tjeneste, at en Mission blev grundet, der er bleven forſat under verlende Vilkaar indtil vore Dage, men ingenſinde med den opoffrende Begeiſtring ſom i den Tid da Ziegenbalg virkede.*) Hermed var der alſaa indtraadt en Samvirksomhed med Halle, da man beſtändig derfra maatte hente nye Arbeidere, en Samvirksomhed, der ikke blev uden giennemgribende Indflydelse paa alle Kongens kirkelige Foranſtaltninger.

Interesse for Missionen var nemlig ikke det eneſte, der karakteriſerer Frederik IV's Styrelſe af Kirken; man maatte da tage dette Ord i en mere udvidet Betydning end ſædvanlig, ſaaledes at det omfattede hvad man kunde kalde den indre Mission, eller en Beſtræbſe for at Almuen og navnlig Ungdommen maatte blive rigtig oplært i ſin Chriſtendoms Kundskab. Tidligere var Drettelſen af danſke Skoler i Kiøſtederne til Almuebørns Underviſning ganſte overladt til Private og det kunde derfor kun være meget mangelfuldt, hvad der var ſteet i den Retning. Naar vi nu gjenſem hele Frederik IV's Regjering finde en ganſte uſædvanlig Interesse for Almueſkolen, da ſkal hans og hans Samtid'ges perſonlige Fortjenester i den Henſeende ſlet ikke forringes, naar vi ogſaa deri ſee en Virkning af den pietiſtiſke Opvækkelſe. — Vi-

*) Zenger, Den Trankebarſte Miſſionshiſtorie.

stoppen i Fyen, Rudolph Møller, der skøndt født i Kjøbenhavn var opdragen af tyske Forældre og havde i Tydskland modtaget sin Dannelse, begyndte allerede dengang at yttre Ønsket, om at de Unge's Confirmation i deres Børnelærdom maatte blive en almindelig anordnet Kirkeskik. Ved et Landemøde d. 15 April 1706 forelagde han nemlig følgende Resoluition: „Aulagende Confirmation for de Unge efter *primitive Ecclesie ritum*, da haver *Clariss: Dni Præpositi* med Patronis og Præsterne sig derom stittig at erkynde, om samme Ritus sig allevegne vil lade introducere, og om nogen Obstacles derimod foreventes, og mig saa derom Relation at give, at jeg siden, efterat jeg har communiceret med de andre Biskopper derom, med dem kan søge Hs. Kgl. M. Bevilling dertil.“ *) Fra alle Sider indkom ogsaa Præsternes Betænkning desangaaende; somme fandt Planen god og hensigtsmæssig, de fleste misbilligede den af en eller anden Grund; men paafaldende er det, at den af alle omtales som noget aldeles nyt og uvant, da man efter det, der tidligere var forhandlet om at prøve Ungdommens Christendomskundskab før end de stedtes til den første Nadver, slutte formode, at det ikke var saa ganske usædvanligt, men denne Skik maa da enten atter være gaact af Brug eller have været indskrænket til enkelte Stifter. Da Biskop Møller saaledes hos sine Præster ikke fandt den Deeltagelse som han rimeligviis havde ventet, synes det, som Sagen indtil videre blev stillet i Bero. — Kongens Bestræbelser for Almueunderviisningen indskrænkede sig for det første til Kjøbstæderne og navnlig til Kjøbenhavn, hvor han i Lyfens havde en virkelig Medhjælper. I for-

*) Bloch, Fyens Geskftlghed. S. 133—40, hvor disse Forhandlinger urigtigt ere henførte til 1670, hvilken Feiltagelse er rettet af Næraae S. 144—150.

skellige Sogne bleve Fattigskoler oprettede ved Kirkerne, og Bæftener udstillede ved Kirkedørene for at tilveiebringe de fornødne Pengemidler. Paa denne Maade kom en Fattigskole istand først i Nikolai-Sogn (Reskr. af 26 Octb. 1708), hvor Christen Willumsen Worm dengang var Sognepræst; og Lyttens oprettede paa egen Haand af de Tavlepenge, der tilfaldt ham i Slotskirken, tvende Skoler, een dansk og een tydsk, der senere, da man fandt det for kostbart at holde to, indskrænkedes til een (Reskr. af 2 Jan. 1711). Længe varede det ikke, førend lignende kom i Gang i alle Kjøbenhavns Sogne; i Frus, Helliggeist og Trinitatis Sogne allerede Aaret efter (Reskr. af 4 Juli 1707) senere ved Hølmens, ved den nylig opbyggede Herren Zebaoths eller Garnisons-Kirke og ved Kastellet's Kirke (Reskr. af 28 Sept. 1714.)

Mellem den Tid's anseete Skolemænd var en Nordmand, Hans Whitte, der først i sin Fødeby Thronhjem siden i Kjøbenhavn holdt Skole i fjorten Aar, indtil han 1714 blev Præst i Bergens Stift. Han har forfattet adskillige pædagogiske Smaafrister, deels paa Latin som Disputationer, deels paa Modersmaalet, hvoraf man seer, at han med Flid og Tænksomhed havde lagt sig en Plan tilrette for Ungdommens Underviisning. Vil man end forgjæves søge noget nyt og originalt i hans Methode, saa fortjene dog hans „Ser Observationer om Lærefonstens rigtige og frugtbare Dvælse“ 1707; „Forberedelse og Underretning om en sikker Orden og Maade til det latinske Sprog at lære“ 1708 og 9; nogen Dymærksomhed som Prøver paa, hvorledes man søgte at gjøre sig rede for Dannelsens Formaal som for Veien til dens Ervervelse.

Endvidere gjorde Frederik IV flere Forsøg paa at afværge de forargelige Misbrug, der gik i Svang ved Kaldelsen til præstelige Embeder. I Begyndelsen af sin Regjering udstedte han en Forordn. af 23 Octb. 1700, der nærmest angik Pa-

tronatskald; ifølge denne skulde enhver Candidat forend Ordinationen for Bistoppen aflægge Eed paa, at han ikke havde givet, ladet give, eller for Fremtiden utlovet det ringeste i Penge eller Penges Værd for sit Kald; samt at han ikke havde forstaaet sig det ved Giftermaal eller ved andre forbudne Veie.*) Endstjondt denne Eed neppe kunde hindre de paaankede Misbrug, saa er det dog mærkeligt, at det regnes mellem de forbudne Veie ved Giftermaal at forstaae sig et Kald, da som bekjendt Hensynet til hvem Enken eller Datteren kunde ønske, tidligere næsten havde været det afgjørende. Udeniivl staaer det i Forbindelse hermed, at alle danske Stifter i de nærmest paafølgende Aar fik kongelig funderede Enkekasser (Aarhus 1703, Viborg 1703, Aalborg 1707, Ribe 1716, Fyen 1722), hvilket Sjælland allerede længe havde havt, og om end hiin Ustil heller ikke ved Forbudet blev fuldkommen hævet, saa viser det dog en mere stærket Sammelighedsfølelse, naar Loven regnebe det mellem de forbudne Veie. — Til det samme Maal at forebygge Misbrug ved Udøvelse af Kaldsretten, sigtede ogsaa Forordn. af 1 Aug. 1707, naar der ved denne skulde dannes og ordnes et Slags Seminarium af vordente Præster. Et lignende Forslag var Hofpræsten Hans Leth fremkommen med i Griffenfeldts Tid, og udeniivl havde Lyffens væsentlig Andeel i, at det atter blev optaget og vandt Kongens Bifald.***) Hvad man her ved vilde forebygge, var, at alle Studenter iflæng skulde kunne kaldes til Præster, og da først, efterat have modtaget en Kaldelse, aflægge Proven; i Fremtiden skulde Proven aflægges i forinden, og det offentlig for alle theologiske Professorer og ikke som hidtil privat for en enkelt Professor. Derved erholdt den

*) J. S. Schous Samling af Kgl. Forordninger II. S. 10.

**) Zwergius, Sjæll. Clerik S. 758.

theologiske Embedsexamen omtrent den Form, som den senere beholdt. „Professores skulle een Gang hver Maaned i det ringeste saadan Examen *in theologicis* publice anstille paa Consistorio for saamange Studenter, som sig dertil angive, dog ikke flere end otte; naar de ere examinerede *in theologicis* skulle de strax give en Prøve om deres Gaver paa Prædikestolen ved en offentlig Prædiken over en forelagt Text i Trefoldigheds-Kirke paa de ordinære Prædikentider om Ugen, naar Menigheden er forsamlet, og skulle Professores Theol. efter gammel Skik stiftes til i egen Person at anhøre saadanne Prøveprædikener. Af de saaledes Prøvede samles et Seminarium, hvoraf efterhaanden de kan tages, som til Prædike-Embeder skal voceres; deres Navne skulle opskrives i en Distinctions-Protokol i tre Columner efter deres forskjellige Charakterer (*land, hand, non*); og naar de derpaa forlade Universitetet for at begive sig til deres Hjem, skulle vedkommende Præst og Provst indgive aarlig en nøiagtig Beretning om deres Flid i Studeringer og deres hele sædelige Forhold“.

— Imidlertid kunde selv den skarpe Examination og Controlleren umueligt bøde paa Mangelen af sædelig Alvor og ægte Religiositet, og det kan derfor ikke undre os, endnu bestandig at høre Klage over, at Kongens priselige Bestræbelser ingenlunde i Livet bare den Frugt, som man maatte vente sig deraf*).

Vellem de Foranstaltninger, som af Frederik IV bleve iværksatte til Almuens Læve, hørte ogsaa Anordningen for Fattigpleien af 24 Sept. 1703. Den christelige Kjærligheds Forpligtelser mod Trængende og Nødlidende, havde de halvlige Professorer navnlig Franke varmt indskærpet; men allerede her maatte det vise sig, hvor misligt Forholdet blev,

*) Pont. Ann. IV S. 27.

naar Staten ved sin tvingende Myndighed vilde udøve Kjærlighedens Gjerning, og den politimæssige Fremgangsmaade mod de Fattige, hvorved de behandlede som halve Forbrydere, vakte strax megen Anstød. Det blev nemlig ved hin Anordning forbudt Folk at give Bettlere Almisse; alt hvad Enhver vilde give mere end Fattigskatten, skulde lægges i dertil hensatte Fattigbøsser og fordeles af Direktionen. Der bleve bestiftede særskilte Fogeder, som skulde optage Tiggere paa Gaden; men dette gav ofte Anledning til Oplob, da den tilstrømmende Almue holdt med Tiggerne og overfaldt Fogederne. Flere Forbud søgte forgæves at forhindre dette, ja det blev endog ved Reskr. af 28 Sept. 1715 paalagt Præsterne at formane Folk til at holde op med disse Optøier, som de øvede „under Skin af Medlidenhed“. Men alle Præster dømte ikke om den Sag som Direktionen. Stiftsprovst Vodberg i Kjøbenhavn udtalte sig engang derom i en Prædiken over de Ord. „Bærer Barmhjertige osv“ paa følgende Maade: „Mange lade sig ugjerne bede for at give Almisse; det er tungt for endeel af vore Fornemme at see de Fattige; derfor maa de forfølges ja jages fra Gader og Stræder, hvillet er ikke Ret, naar det steer uden Forskjæl . . . Andre sige: det staaer jo opslaget paa Gadehjørnerne, det er iendti Husene, og forbudet, at vi ikke maa give de Fattige noget ved Dorene; men siden Christus siger: giv den som heder, og viis den ikke bort, som begjærer at laane af dig — kan da nogen Forordning fri Dig fra at gjøre det? Christi Regel kan ikke af nogen verdslig Dyrighed gjøres til Intet; Gud skal adlydes meer end Menneffene; saadan Ordre er ubetænkt“. Disse skarpe Ytringer bleve ikke upaatalte; Fattigdirektionen opsatte strax en heftig Klage over Stiftsprovsten, og Biskoppen Christian Worm, der tillige paa Embeds Begne var Medlem af Direktionen, afsæfede ham som Biskop en nærmere Forklaring.

Men Lødberg henvendte sig strax umiddelbart til Kongen, fordi, som han sagde, Biskoppen selv var Part i Sagen, og derfor ikke i dette Tilfælde kunde forlange hans Forklaring. Han forelagte Kongen en Afskrift af de omtvistede Ord med den Undskyldning, at han kun havde talt imod Direktionens Ordre. iffe mod Forordn. af 21 Sept. 1708; den havde han vel i sin Tid modtaget, men siden af Biskop Bornemann faaet mundtlig den Bessed, at den ikke skulde publiceres, hvilket han havde forstaaet som om Loven var taget tilbage, og glædet sig derover, da han ikke kunde indsee andet, end at dens tredie Artikel stred mod Christi Bud og Aandens Drift i ethvert Menneſtes Hjerter; iffe desmindre havde Direktionen siden publiceret den ved Dyrslag paa Gaderne, og ved at sende den omkring i Husene, og det var herimod, han havde gjort Indsigelse. Kongen optog Lødbergs Skrivelse meget naadigt, og tillod ham at fremkomme med en udførligere Forklaring. Dette undlod han heller ikke at gjøre, men gjentog her kun hvad han omtrent tidligere havde sagt og sluttede sit Indlæg med følgende Ord: „I mine Tanker kan ingen større Synd være end at sætte Anstød for saa mange Sjæle, da man dog kunde gjøre det anderledes. Jeg kan ikke andet end raabe og prædike derimod; Gud boie min Herres og Konges Hjerter til en naadig Forandring af disse Artikler“. Denne Erklæring opnaaede imidlertid kun halvt hvad den tilsigtede; med den omtvistede Lov blev der iffe foretaget nogen Forandring, og efterhaanden gjorde Banen den mindre anstødelig; men Lødberg erholdt derimod for sin Person Lov til fremdeles at tale om den Sag som tidligere, uden at Nogen maatte drage ham til Ansvar derfor;*) ja han blev endog Aaret efter (1717)

*) Afstykker i Sagen mellem Fattigdirektionen og Stiftsprovst Lødberg. Kall'ste Sml. 4. 480.

af Kongen udnævnt til den ledige fynske Bispestol. Der fortælles, at den myndige Biskop Worm ærgrede sig over denne Afgjørelse, og derfor yttrede engang i en Samtale med Kongen, at paa den Raade kunde han ikke regiere sine Præster, hvortil Kongen svarede: „Regiere dem! det skal, vi nok selv.“*)

Imidlertid begyndte ogsaa den religiøse Folkebevægelse, Pietismen vakte overalt, hvor den fandt Indgang, mere og mere kjendelig at yttre sig her i Landet. I nær Sammenhæng hermed stod den bekjendte Holger Pauli's sælsomme Forvildelser, om han end af sin Samtid idetmindste hertilands med Foie blev betragtet som Forrykt. Han var en Søn af Simon Pauli, en meget anseet Læge i Kjøbenhavn, og havde som Handelsmand samlet sig en temmelig betydelig Formue. Paa sine Reiser havde han havt Leilighed til at blive bekjendt med de nye Meninger, og navnlig havde Tanken om, at Christenheden ved Jødefolkets kraftige Dyrkelse skulde gaae en ny og herlig Fremtid imøde, grebet ham meget stærkt. Ved personligt Bekjendtskab med flere Jøder havde han lært at agte dette Folk, og uden tvivl har den Haan og Foragt, det sædvanlig maatte taale, bidraget sit til at udvikle den Grille hos ham, at han af Gud var kaldet til at vække Israels Folk af dets aandelige Søvn og bringe en Forligelse tilveie mellem det og Christenheden. Da denne Grille ganske havde betaget ham, forlod han sit Fædreland, Hustru og Børn (omt. 1696), og gik til Holland, for her under friere Forhold at kunne virke til Iværksættelsen af sin Plan. Han udgav her en Mæsse smaa og store Bøger paa Hollandsk eller Tydsk; alle oplygte af de snurrigste Skriftfortolkninger eller rettere phantastiske Spil med enkelte hebraiske Ord, som han

*) Pontoppidan's haandskrevne Fortællelser. Ny Kgl. Embl. fol. 737.

i Grunden slet ikke forstod. Mellem disse var der fornemmelig en, som han lagde megen Vægt paa; det var en ny Oversættelse af Herrens Ord paa Korset: *Eli eli lama sabaktani*, som han fortolkede: „min Gud, min Gud, hvor overvætted har du forherliget mig!“ ved at læse עלי for עזב , uden at ændse Sammenhængen med Ps. 22 eller Evangelistens vedseiede Forflaring, som han afviste med den Bemærkning, at den tilhørte Evangelistens græske Oversætter. Efter hans Mening var det denne Lære om Jesu Gudsforladthed, som Theologerne nu i 1600 Aar havde foredraget, der aabnede Kløften mellem Christne og Jøder, medens Ordene forstaaede paa hans Maade netop indeholdt en Hentydning til det Gl. T.s Prophetier. Dersom man derfor kun kunde faae alle Potentater i Europa til at hylde hans Fortolkning, og Ordene rettede i alle Bibler, saa vilde ikke blot alle Partier mellem de Christne indbyrdes udjævne sig, men ogsaa Jøderne slutte sig til dem. Hvor forvirret han end fremsatte sine Paastaaende, saa fandt han dog i Holland lærde Venner, saaledes en *Dr. Johan Elias Müller*, og i Lydskland literære Modstandere, en *Mag. Feyding* i Hamborg, der indlob sig i Penneseide med ham. Omfærd kom han tilbage til sin Fødeby, og indgav en Begjæring til Kongen 1706, om at Kjøbenhavns Theologer maatte hver for sig afgive deres Betænkning over de gaadesfulde Ord: *Eli eli lama sabaktani*; rimeligviis for dermed at gjøre en Begyndelse til at udvikle sine store Planer. Men her var der Ingen, der tog videre Notice af ham, og dermed synes det som om Skrivelysten er forgaaet ham, og at han henlevede sine Aar i Rolighed til sin Død (1714)*. Skjendtlig man i Holger Pauli's vilde Phans

*) Bidrag til Holger Pauli's Charakteristik findes især i hans Skrift: „Bericht an alle Mächten in Europa, in deren Gebiet Ju-

tafier nok kan gjenkende Indvirkningen af Tidens Meninger, saa var han dog altfor forvirret til egentlig at kunne udrette noget. Men til samme Tid var der Andre, der virkede med større Besindighed. Tvende tydske Studenter, Glyfing og Eberhard, der vare komne herind som Huuslærere hos adelige Familier, begyndte hos Borgere i Byen, Peder Svane og Morids Samsøe, at holde Forsamlinger til Opbyggelse efter Speners Anviisning, og virke til Udbredelsen af forskellige pietistiske Skrifter. Mellem disse vakte især een Bog Opsigt betitlet *Lutherus ante Lutheranismum*, et Udtog af en i Lydskland udkommen *Lutherus redivivus*, der blev trykt i Kjøbenhavn uden Angivelse af Forfatter; man paastod, at Bogen paa det skammeligste forraadte den Mand's Navn, som den bar, ved at forfalste Læren om Næsfærdiggjørelsen af Troen, saavel som Læren om Sacramenterne og den kristelige Kirke. Biskop-Bornemann, der afstøede alt hvad der blot lignede Pietisme, henvendte sig strax til Kongen desangaaende og fik udvirket, at det blev overdraget ham, at anstille i Byen en skarp Inquisition angaaende alle nye Lærdomme og private Sammenkomster. De halliste Professorers praktiske Bestræbelser for at fremme og vække et kristeligt Liv, maatte hos deres iværmeriske Tilhængere let blive til en Ringegagt mod Naademidlerne og det hele kirkelige Samfund, hvis Verdslighed og Fordærvelse var det stadige Thema for deres Prædikener. De drømte om, at de kunde ved særskilte Forsamlinger danne et Samfund, hvis Medlemmer allerede her i Livet havde opnaaet den fuldkomne Ustraffelighed og Hellighed, og det var fra denne Side, de bleve angrebne som fanatiste Sværmere, hvis affondrede Sammenkomster søgte at bringe den

den sind, wo seht von Ulger Paull geredet wird, betreffend seinen Beruf zur Vereinigung der Juden und Christen."

offentlige Gudstjeneste i Foragt. Hvad der tidligere gjentagne Gange havde rørt sig under Navn af Weigelianisme, det kom nu igjen som Pietisme med fordoblet Styrke, og derfor bleve Niels Svendsen Kronike's næsten forglemte' Skrifter atter opsogte og læste paany. Imidlertid turde end ikke Hofpræst Pylfens tage de sværmeriske Bodsprædikanter i Forsvar, og da han forenede sin Stemme med Biskop Bornemann, udkom der en Forordning af 2 Oct. 1706, der tørt og skarpt forbød „alle Forsamlinger i Husene af særfindede Personer, som føre en egen Lærdom om egne Kræfter til at opnaae den fuldkomne Hellighed, der ikke kommer overeens med Striften og den rene augsb. Conf. De, som saadanne Forsamlinger i deres Huse eller Bærelser i Kjøbenhavn tilstede, eller sig der indfinde, skulle straffes som fgl. Mandats modvillige Overtrædere og være Generalskiftalens Tiltale undergivne.“ Denne Forordning blev gjentagne Gange trykt i Tydskland, for at vise hvorledes Nordens „rene og corbate Biskopper“ havde det rette Greb paa at styre det pietistiske Uvæsen, og dens nærmeste Virkning var, at Bevægelsen for Diebliffet standse-des i Kjøbenhavn, da begge Ophavsmændene bleve bortførte ned. Glysing gif til Christiania og var en Tidlang vel anseet som Huuslærer i et fornemt Huus, hvor han anvendte sin Fritid til at undervise fattige Born. Men da han engang i et Selskab, hvor Huusherren selv spillede, udtalte sig meget stærkt mod Kortspil, fik han sin Afsted, og flattede nu ligesom Eberhard længe ustadigt omkring. til begge endte deres Dage i Altona, hvor Glysing testamenterede sit Bibliothek, bestaaende af 2000 Bind, til den derværende Skole*).

Langt stærkere end i det øvrige Danmark, rørte sig den

*) Zwergius, Sjæll Clerike S. 350 fgd. og 756 fgd. Pontevibans haandfr. Fortsættelser. Ny Kgl. Saml. fol. 737.

gang Striden mellem Slesvigs tydske Præster. Den gamle General-Superintendent, Josva Schwarz, trolig understøttet af den rendsborger Synode, kæmpede uafslædig med ungdommelig Eidsnstabelighed mod alle Ytringer af Pietismen, i hvilke Stridigheder ogsaa Kjøbenhavns Theologer bleve indviklede. Den hertugelig-gottorpste Superintendent, Caspar Herman Sandhagen, Pystens Ven og Lærer, havde i en Forklaring af Micha 6 og 7 Cap., som han udgav til Veiledning for Præsterne ved anordnede Bededage, udtalt sig for Speners Forventning, at der vilde oprinde bedre Tider for Christi Kirke, og navnlig ved Fortolkningen af Micha 7, 18. 19 peget hen paa en Tid, da det romerske Babylon skulde omstyrtes, Evangeliet prædiktes for al Verden og Jødefolkets Omvendelse atter vække de slumrende Hednings-Menigheder. I dette Iphere Haab for Kirkens Fremtid saae Schwarz en Ojensagelse af de chiliafiske Sværmerier, og han var netop isærd med at udgive et hæftigt Feidestrift i den Anledning mod sin hertugelige Collega, da Sandhagen døde 1697; men dennes Efterfølger Henrik Muble, tidligere theologisk Professor i Kiel, paatog sig Forsvaret, og denne Polemik mellem begge Superintendenter varede i ti Aar, indtil den i Schwartz's sidste Leveaar blev afløst af en anden af en lignende Tendens*). En holstenst Præst i Glückstadt Nic. Sibbern havde i en Prædiken lært, at den sande Troende allerede her i Livet nød den evige Salighed, og blev derfor hæftigt angreben af sin Collega Wildhagen, der henvendte sig til Schwartz med Klager over Sibberns Branglærdom og fandt ogsaa virksomt Medhold hos denne. Hvor vanskeligt det end kan være ved alle disse Controverser skarpt og bestemt at angive de enkelte

*) Møller, Cimbria literata II. S 754. Jværglæs, Sjællandst. Clerici E. 626 199.

modsatte Meninger, saa er dog i Almindelighed Modsetningen let at fatte. Enhver Betragtning nemlig, der erkjendte det Kolde og Døde i det statskirkelige Samsundsliv, og som derfor haabede en Opvækkelse og Fornyelse saavel for Samfundet i det Hele, som for den enkelte Troende, en Opvækkelse, der allerede her i Livet gav de Troende en Forsmag paa Nydelsen af den evige Salighed, afviste Schwartzs betinget som Sværmeri, og holdt sig til, at saaledes som Statskirken i det Hele som i det Enkelte var, saaledes maatte den vedblive, uden at der kunde være Tale om nogen væsentlig Forandring. Hvad nu denne Strid isærdeleshed angaaer, da henvendte begge Parter sig til Kjøbenhavn for at finde Forsvarere. Sibbern skrev til Lytkens, og denne svarede, at han aldrig havde troet og lært andet, end at ethvert Menneſte, som er retfærdiggjort i Troen og er blevet et Guds Barn, virkelig har det evige Liv, om han end kun lever i Haabet og maa hiſſet vente et høiere Trin, en rigere Fylde. Schwartz derimod fandt hos Professorerne Masius og Bothsaf Medhold for sin Mening, at den Troende vel har Betingelsen, til engang at erhverve sig det evige Liv og den evige Salighed, men at han først efter Døden, virkelig kommer til Nydelsen deraf. Da Lytkens altsaa have taget Parti for Sibberu, angreb han ogsaa denne i et Brev til Wilsbhagen i Glückstadt, hvilket atter fremkaldte et uførligt Forsvarsſkrift fra Lytkens Side betitlet: „*Rechtung, darin Schwarzens Brief an Wilsbhagen nach Wahrheit geprüft wird 1708,*“ der var tilegnet Kongen. Hertil kunde den gamle Polemiker ikke tie, og kjendte han laa paa sin Sotteseng, dicerede han dog hver Dag sin Skrifer en „*Erweiterte Wiederlegung der pietistischen Lehre,*“ der blev trykt i Hamborg i Forfatterens Dødsaar 1709, og dermed stant ſete Striden; Masius og Bothsaf vare vel traatte over til hans Side, men saaledes at de erklærede den hele

Trætte for en Ordstrid, der ikke kunde føre til noget Resultat^{*)}. Schwartz's hele Liv var hængaaet i en uafslædig Polemik mod Pufendorf og Spener, der i hans Dine vare Tidens to store Branglærere, og han erholdt i Theodor Dassow, der tidligere havde været Professor i Kiel, en Efterfølger, der efter bedste Lyne stræbte at følge hans Spor.

I Flensborg antog den pietistiske Bevægelse frem for noget andet Sted en afgjort sværmerisk Character, ledet af en affat Præst, Otto Lorenzen Strandiger, hvis Voren imod Statskirkens bundløse Fordærvelse tilsidst førte ham over til Gjendøberne. I 22 Aar havde han været Præst paa Nordstrand, og havde her bestandig havt Bryderier med de romerske Catholiker, der siden Antoinette Bourignons Dage havde Dophold paa Den; men da han bestræbte sig for overalt i Menighederne at gjennemføre en strengere Kirketugt, forsøgedes hans Fjenders Tal saaledes, at han maatte forlade Den med Haab om andetseds at erholde Befordring. Han begav sig til sin Fødeby, Flensborg, og traf her (1698) flere ligesindede Bemær. Strandigers Virksomhed især for de Fattiges Lær, vandt ham almindelig Agtelse; flere af Byens Geistlige interesserede sig for ham, navnlig Johannes Dren, Præst ved Marie-Kirken, og Magistraten bestiftede ham til at holde en extraordinær Gudstjeneste ugentlig, meest for Byens Fattige. Men længe varede det ikke, førend det kom til et Sammenstød. Henrik Brafer, der var Diacon siden Præst ved Nikolai Kirke i Byen, havde vel i sine Studenterdage selv holdt separatistiske Forsamlinger efter Speners Exempel; men senere forandrede han sig ganske, og han tilligemed Thomas Clausen, der var Lærer ved Latinskolen, blev Strandigers hæftigste Modstandere. Han blev indstævnet for Byens

*) Zwerglus, Sjællandske Clerike. S. 687—88; 758—59.

Consistorium, og theologiske Facultet i Kjøbenhavn afgav en Betænkning i denne Sag, hvori det ikke blot erklærede sig imod ham, men endog i Almindelighed badlede de flensborgske Præsters Forhold. „Iøvrigt ønske vi — hedder det i en Skrivelse af 3 Dec. 1703 — at det bliver alvorlig antyndet det flensborger Ministerium, isærdeleshed Hr. Dren, i Kongens Navn, at de blive ved Guds Ord og vore symboliske Bøger, afholde sig fra alle upassende Talemaader, baade offentlig og privat, ikke anbefale deres Menigheder vildfarende og af rene Lærere forkastede pietistiske Bøger.“*) Strandiger maatte (1704) ophøre med sin Virksomhed som Fripræst i Byen, men privat vedblev han at samle sine Venner omkring sig, og levede saaledes uanfægtet, indtil det rygtedes, at han havde Betæneligheder ved Barnebaaben og begyndte at give Gjendsørerne Medhold. Nu blev han atter indstævnet for Byens Consistorium, hvor Provsten, dengang Andreas Højer, førte Forsædet, og her blev der forelagt ham tvende Spørgsmaal: 1) om han forkastede Barnebaaben som stridende imod Guds Ord, og 2) om han ansaae Fordærvelsen i Kirkesamfundet for saa stor, at det var alle sande Guds Børns Pligt at udtræde af samme. Dette foranledigede ham til 1708 at offentliggjøre sin „Bekjendelse,“ hvori han selv udførligt fortæller om sit foregaaende Liv, og svarende her paa det første Spørgsmaal: at saavidt han kunde forstaae Skriften, var det bedre, Børnene først vorede til og bleve underviste i Christendommen, førend de lod sig døbe; paa det andet: at Fordærvelsen i den offentlige Gudstjeneste var

*) Denne Pæsfue af Facultetets Erklæring findes i G. Wolfburg's Skrift *Veritas suimet ipsius vindex*, Amsterdam 1718 S. 11.; Erklæringen selv er ikke bekjendt; den har maaskee været paa Kgl. Bibl. Gl. Kgl. Sml. 4 1491, men dette Nummer mangler nu.

meget stor; men derfor kunde Mennesker, der endnu ikke havde lært de nødvendige Stykker af Christendommen, gjerne indfinde sig, hvor der var en rebelig Præst; ifkun de fuldkomne oplyste Christne gjorde bedst i reent at affondre sig. Mellem disse sidste regnede naturligviis Strandiger sig selv, og han forlod derfor kort efter Flensborg, for i Frederiksstad at slutte sig til de mennonitiste Gjendøbere; derved faldt Sagen imod ham bort; ifkun Præsten ved Hellig-Aands Kirken N. Fischer optraadte 1712 med et Forsvar for Barnedaaben som en Gjendrivelse af Strandigers Beskjendelse. Men denne forblev ikke længe rolig i sit Fristed; og da han hyppig kom tilbage til sin Fødeby for der at fortsætte sin tidligere Virksomhed, reistes Anklagen imod ham paany. Ved et kongeligt Reskript af 29 Febr. 1716 blev han som Skjætter og Apostat forviist Kongens Riger og Lande med Trudsel om at komme paa Bremerholm, hvis han vovede sig tilbage. For at imidlertid hans Angreb paa den bestaaende Kirke ikke skulde hengaae ubesvaret, blev det overtraget den theologiske Professor Johannes Trelund at gjendrive hans Paastande, i hvilken Anledning denne udgav i Kjøbenhavn 1716: „Schriftmäßige Wiederlegung des so genannten Bekenntniß Herrn Otto Strandigers, betreffend die Kindertaufe und den öffentlichen Gottesdienst“. Strandiger undlod ikke at svare derpaa, hvilket atter fremkaldte et Modskrift fra Trelunds Side; men selv kom han aldrig mere tilbage og døde i Hamborg 1724*).

Under alle disse Forhandlinger havde Kjøbenhavns Theologer altid skarpt og ubetinget mod alt, hvad der kun havde fjærneste Sammenhæng med Pietismen. Lyfkens stod saaledes i disse Aar endnu temmelig ene, men han

*) Jfr. Möller, Cimbria litterata. I S. 336—37.

besad stor Indflydelse, hvilket uden tvivl ogsaa viste sig derved, at Johannes Dren, den imellem Flensborgs Præster, som Facultetet navnlig havde badlet, saa Aar efter (1707) blev kaldet som Hofpræst til Kjøbenhavn. Mellem de theologiske Professorer vare Johan Bandal og Johan Bartholin ivrige Tilhængere af det syttende Aarhundredes Orthodoxi, og Bandal havde endog længe før de pietistiske Anskuelse vare komne ham saa nær, stræbt at bekæmpe alle chiliastiske Forventninger, og mellem disse Forventningen om en overordentlig Opvækkelse blandt Jødefolket. *) Vel var Facultetets meest anseete Theolog, Hector Masius, som tidligere bemærket, noget anderledes stillet, og han var derfor ogsaa i det Hele mindre skarp i sin Polemik; men dog er det fornemmelig hos de Yngre, der ere dannede i hans Skole, der ytrer sig en større Forsonlighed mod den halliste Mening. Til disse Masius's Disciple horte foruden den nysnævnte Dren, der dog i Lydssland var bleven mere direkte paavirket af Pietismen, fornemmelig Hans Trelund, Søren Vintrup og Jakob Lødberg, der alle kom til at indtage saadanne Stillinger, at deres Mening blev af Betydning for Samfundet. Efterhaanden derfor som den ældre Slægt bøde bort, og yngre Mænd kom isteden, forandrede Meningen i den lærde Verden, og denne Forandring skete endda temmelig pludselig. Masius døde nemlig i Sept. 1709; Bandal i Marts 1710 og Sjællands Biskop Henrik Bornemann, der ligeledes holdt fast paa den gamle Dogmatik og den gamle Tænkemaade, i Dec. s. A. Ifkun hans Bartholin blev tilbage, som derfor ogsaa med desto større Iver søgte at forsvare sin Stilling. Hans bekendteste videnskabelige Arbejde er *Elementa theologica*, der udkom 1710 og senere oftere er

*) *Chiliasmus veteris et novi orthodoxa Consideratio 1692. Discussio spei speciosæ de conversione Iudæorum. 1702.*

oplagt, en dogmatisk Haandbog, der i Korthed udvikler det theologiske System med alle dets skarpe Begrebsbestemmelser og kunstige Terminologi; til dette Bærk sluttede sig som dets negativt polemiske Deel *Positiones antijudaicae, anticalvinianae, et antipapisticae*, der udkom 1716, saa at begge tilsammen svare til Brochmands Theses og Antitheses; det var en letfattelig Veiledning til Forstaaelse af dennes System og blev derfor brugt jævnsides med dette. Men Bartholin kom snart til at staae temmelig ene i sin Polemik, og det var kun Entelte, der hiit eller her sluttede sig til ham. — Bornemanns Efterfølger paa Sjællands Bispestol blev Christen Worm, en Ætling af en berømt og formaende Familie, der derfor maaskee ogsaa mere havde Fædre end egne Fortjenester at takke for sin Forfremmelse. Han var i en ung Alder allerede bleven designeret til Professor, og søgte derfor paa sin Udenlandsreise ved kirkehistoriske Arbejder at staae sig et Navn i den lærde Verden; store blev imidlertid hans Anseelse som Prædikanter og praktisk Geistlig, medens han var Præst ved Nikolai og siden Stiftsprovst ved Fruekirke i Kjøbenhavn. Efterat han i eet Aar havde været theologisk Professor blev han (1711) Sjællands Biskop, og forstod i denne Stilling med sin Kløgt at føie sig efter Omstændighederne, uden at han i nogen Henseende træder stærkt frem. I Masius Sted var Hans Steenbuch bleven theologisk Professor, en Mand, der uden at være særdeles begavet havde arbejdet sig op, og som siden med redelig Iver tog virksom Deel i alle kirkelige Forhandlinger. Worms Efterfølger som Stiftsprovst blev Jakob Rødborg, som theologisk Professor Hans Trelund, der begge saavel som Søren Pinstrup fra dets tidligere Aar havde været designerede Professorer. Især berømmes Pinstrup af hele sin Samtid for sin grundige Lærdom, og da han 1716 blev ansat som extraordinær Professor i Theologien, samlede han ved sine Forelæsninger

et saa stort Antal Tilhørere som ingen anden. For at vække nogen videnskabelig Interesse hos de Studerende, dannede han engang et Selskab, hvor der skulde samtales paa Modersmaalet om lærde Sager, hvilket dengang var noget ganske nyt; men denne Forening blev kun af kort Varighed. I Breve til sine lærde Venner i Udlandet klager han hyppig over sin Tid, „der bryder sig kun lidt om Christendom, aldeles intet om Theologi“, *) og tildeels maa det vel tilskrives disse ugunstige Forhold, at han selv aldrig i Litteraturen kom til at præstere betydeligt. Dog gjælder det ikke blot ham, men ligesaa meget alle de nysnævnte Theologer, saa at akademiske Leilighedsrifter, foruden polemiske Smaarifter var næsten det eneste, der blev trykt, og maa man end tildeels med Rette give Tidsforholdene Skylden herfor, saa havde disse selv deres dybere Grund i Forfatterne, der ikke formaaede at vække Tidens Interesse.

Mellem Præsterne omkring i Landet var der navnlig toende, der berømmes for en forbausende Lærdom, nemlig Jørgen Ursin og Morten Casper Wolfsborg. Den første af disse Ursin var først Præst ved den dansk-lutheriske Menighed i London (1702—13), og fik her Tilbud om at blive Hofpræst hos den danske Prinds Jørgen, Dronning Annas Gemal; men han foretrak at vende tilbage til Fædrelandet, hvor han var Præst i Raskov paa Holland til sin Død (1727). Han besad saa overordentlige Sprogkundskaber, at han kunde gjøre Bæb i 18 Sprog; han talte Hebraisk, Græsk, Latin, Engelsk, Fransk, Tydsk, Italiensk, Spansk siden ogsaa Polsk, og var dertil et saadant Universal-Geni, at han med Flid og Grun-

*) Ego in ordinem Theologorum ... extra ordinem cooptatus ... inter perpetuas seculi, exiguum sacris nullum litteris pretium statuentis, injurias ... ægro animum traho. Jfr. Berlauf Om det store gl. Bibl. S. 61.

dighed havde lagt sig efter næsten alle Videnskaber, Theologi, Philosphi, Medicin, Astronomi og Historie. Hvor meget end denne Leibniz's værdige Samtidige og Medbeiler forbausede Alle, som han traadte i Berøring med, saa kom han dog aldrig i nogen Stilling, hvor han ret kunde vise sin Lærdom. I sin lille Præstegaard arbejdede han paa en Paraphrase til hele Bibelen; men de kjøbenhavnske Professorers mageløse Skjædesløshed i at besørge Gjennemsynet, var den første Forhindring, der mødte Værkets Udgivelse. Han døde førend han kunde faae Sagen bragt i Orden, og kun enkelte Brudstykker af dette vidtløftige Værk som af hans andre Samlinger bleve, først længe efter hans Død, udgivne af hans Søn under Lidsforhold, der vare langt gunstigere for videnskabelige Sysler.*)

— Urfin henlevede sit Liv i Ro og Stilhed, men den anden nybnaevnte lærde Præst, Wolfsborg, blandede sig med Hæftighed i Tidens kirkelige Stridsspørgsmaal, og ved den Naade, han optraadte her, vakte han den almindelige Uvillie imod sig. Allerede som Barn havde han aflagt Prover paa en forbausende Lærdom. Hans Fader, der var Præst i Fyen, undersøgte ham selv hjemme, og der fortælles, at da Biskoppen engang kom til Bispestads, vilde han overhøre Drengen hjemme; men han begyndte da at tale Græst, endog i den æoliske og andre Dialekter, saa at Faderen maatte sige til ham: *Simpli-citer mi fili, ut intelligat episcopus.***)

I sit tiende Aar (1695) blev dette lille Vidunder Student, og forsvarede kortefter en af Jørgen Urfins sprænglærde Disputatser med en saadan Færdighed, at hans Navn blev nævnet med Betsømmelse i lærde Tidender. Men i senere Aar nød han desuagtet kun liden Anerkjendelse, hvad enten Grunden hertil laae i hans

*) Worm, Lexikon over lærde Mænd II. S. 530.

**) Worm, Lexikon over lærte Mænd II. S. 620.

eget stridige Sind eller deri, at han manglede formaaende Patroner, og først 1712 lyffedes det ham at faae en lille Ansættelse som Præst paa Avernaks under Fyens Stift. Krænkelse og Modgang har uden tvivl bidraget til at forøge Bredden og Bitterheden i hans literære Angreb, især mod Prof. Trelund, i hvilke han gjerne havde Hans Bartholin paa sin Side, hvorfor han til Giengæld atter stod denne bi i hans Kamp mod Pietismen.

Imidlertid var Iveren for Missionen i Landets forskjellige Egne bestandig tiltagende, og alle Bestræbelser i den Retning mødte nu ikke blot hos Regjeringen men hos alle formaaende Mænd i Kjøbenhavn en velvillig Opmærksomhed. Ziegenbalg og Plütschau havde under mange Gjenvordigheder begyndt at grundlægge en tamulisk Mission i Trankebar; de havde tilegnet sig Sproget, faaet en Kirke bygget og begyndt at prædike. De Gjenvordigheder, som de maatte døie, beredtes dem meest af de kongelige Embedsmænd i Kolonien, der ikke kunde forstaae, hvad det hele Foretagende skulde betyde; men Ziegenbalg og hans Medarbejdere kunde altid være visse paa at finde Medhold hos Kongen, hvorved deres Stilling fra den Side snart maatte blive sikret. Der blev bestemt 2000 Rdl. aarlig til Missionens Fremme i Trankebar, og skøndt den ved Hofpræst Lysens Død (1712), der hidtil i Forening med den anden Hofpræst Dren, havde varetaget Tilsynet, mistede sin første Støtte, saa var der strax andre Mænd, der med Glæde overtog dette Hverv. Da Dren til samme Tid blev Biskop i Ribe, blev det midlertidig overdraget til Professor Trelund og Stiftsprovst Lødberg.*) — Dog var det ikke Hensigten at indstrænke denne Birkfømhed alene til Trankebar. Uigefra først af havde Kongen havt sin Opmærksomhed

*) Fenger, Den trankebarste Missions Historie S. 94—98.

henvendt paa det nordlige Norge, hvor Finnerne og Lapperne boede i en halv vild Naturtilstand, der i høi Grad vansteliggjorde Christendommens Forkyndelse imellem dem. Dog havde Arbeidet her en noget forskjellig Charakter, forsaavidt der allerede fra gammel Tid vare Kirker og bestiftede Præster i hine Egne, om end disse kun med stor Besværlighed kunde varetage deres Kald, og derfor ogsaa hidtil sædvanlig kun havde varetaget det meget slet. Naar derfor en ivrigere og livligere Forkyndelse af Christendommen mellem de forsømte Finner, betragtedes og benævnedes som en Mission, da brugtes Ordet i en saa ubdvidet Betydning, at det omtrent paa samme Maade kunde finde Anvendelse om mange andre Egne. Dette viste sig ogsaa i de Mænds hele Optræden, der først paa talte denne Sag, at de betragtede deres Missionskald ikke blot som gjældende Finmarken, men i Grunden hele Norge ja den hele Christenhed, og derved bliver deres Bestræbelser ogsaa af væsentlig Interesse for Danmarks Kirkehistorie ved de Forslag og Betænkninger, der sædvanlig gjaldt den hele Kirke, som de forebragte i Kjøbenhavn. Disse Mænd vare syv nordlandste Præster, af hvilke Jens Juel, Provst paa Nordmør og Præst i Tingvold, paa Grund af sin Embedsstilling gjerne nævnes først, medens Thomas v. Westen i alle Maader var den virksomste, hvorfor den hele Bevægelse med Rette knytter sig til hans Navn. Hensigten med denne Forening var at vække en større Nidkjærlighed i Udvælsen af den præstelige Gjerning, og derved at fremme en alvorligere Christendom i Menighederne; men i Begyndelsen mødte de kun Brantenhed og Kulde hos deres nærmeste Foresatte, Nag og Harmen for deres Embedsbrødre, Haan og Forsmædelser hos Massen af Befolkningen. Snart antog deres reformatoriske Bestræbelser en mere omfattende Charakter, og de henvendte sig derfor umiddelbart til Kongen i en vidtløftig

Strivelse af 17 April 1715 med deres Klagemaal. „Zions Veie ligge ganske øde i deres Kongerige Norge; — hedder det i denne — der er ingen Kirke-disciplin mere i deres Lande; Kirkens Binde-Nøgle er ganske nedgraven, den løsende Nøgle ganske misbrugt; Prædikestolen mestendeels desværre frugtesløs; Striftestolen mere til Satans Riges Befordring end til Syndens Affjæffelse. Hverer har saa taget overhaand, at Herrens Propheter med Graad hvert Dieblif maa frygte for Jld i dette Sodoma; Druftenstab er ikke Synd mere; Trætte og Avind bleven en Mode; falsk Vægt og Maal anseet for en lovlig Profit; Bankundighed i Saligheds Sag holdes for god Tro; Bander og Eder et almindeligt Tungemaal, Sabbathens skændige Brydelse et Adiaphorum;“ osv. Sluttelig gif deres Begjæring ud paa, at Kongen „vil bestikke os trende Commissarier, Profesores Theologiae Hr. Steenbuch, Hr. Trelund og Hr. (Stiftsprovst) Jakob Lodberg, at anhøre vores Besværelse og Forslag til den nedfaldne Christendoms Oprettelse.“*) Dette Klagemaal fandt hos Kongen villigere Øren end Affsenderne maafee selv havde ventet, og kort efter Modtagelsen blev der meddeelt de nævnte Herrer kongelig Ordre af 23 Juni s. A. til nærmere at undersøge Sagen,**) ligesom det blev de syv Præster tilladt at fremkomme med et specificeret Forslag. Tvende af Commissionens Medlemmer, Trelund og Lodberg var allerede Tilsynet med den østindiske Mission forelsbig overdraget, og dette Hverv erholdt saaledes en mere udvidet Charakter, nemlig at paasee hvad der kunde foretages til en christelig Opvækkelse overalt i Riget. — Uden at træde i nærmere Forbindelse med hine Mænd, der almindelig benævnedes den nordlandske Syvstjerne, levede der endnu i hine Egne en anden Præst, der ganske var oplydt af Tanken om en Missionsvirksomhed,

*) Hammond, Den nordiske Missions Historie; 1787. S. 108—10.

***) Brevet findes i Sjæll Tegnelser Justitsministeriets Archiv.

og det var Hans Egede, Præst i Baagen i Nordlandene. Der kan neppe være nogen Tvivl om, at jo den megen Tale om Kirkens Forpligtelse til at bringe Hedninger Evangeliet, ogsaa først har vaakt Tanken hos ham, men han greb den med en saa stille Underlighed og christelig Enfoldighed, at han derved bliver et Gærnsyn midt i Pietismens larmende Christelighed og Naturalismens vantro Forstandighed. Han tog ingen Deel i sine Embedsbrødres reformatoriske Planer, men indskrænkede sig til at vise sin Zver i sin Kaldsvirksomhed, og med Hensyn til Planen for sin Fremtid stræbte han kun ved Betragtning og Bøn at forstærke sig om sin Kaldelse. Uagtet derfor hans tidligere Virksomhed og hele Udvikling tilhører Norge, kunne vi dog heller ikke her lade ham uomtalt, da han hører væsentlig med til at forstaae Tidens aandelige Bevægelse. 21 Aar gammel blev Egede kaldet til Præst, og han havde ikke været der længe, førend han ved at læse i gamle Krøniker kom til at tænke paa Grønlandernes aandelige Nød. Denne Tanke fulgte ham aarle og silde; han overveiede den i sit Studerekammer og frembar den for Gud i sine Bønner, indtil den saa at sige sammensmæltede med hans hele Livværelse. Det forekom ham, at det særligt paalaae Nordmændene at bringe Grønlanderne Evangeliet, da disse efter hans Formening vare af samme Art og Byrd som de selv, og med Glæde vilde han indløse denne sine Landsmænds Forpligtelse, ja „han vilde ansee det for sin største Lyksalighed, om han maatte prædike Christum for Grønlanderne“. I sit Hjem var han en hødet og anseet Præst, og hver Søndag flokkedes Folk i Hobetal fra de omliggende Sogne for at opbygges ved hans Prædikener; men Tanken om Grønlanderne forlod ham ingenstunde. Vel søgte Slægtninge og Venner fra alle Sider at bringe ham fra et saa urimeligt Forsæt, og selv hans Hustru Gertrud Rasch forenede sine Bønner med dem, da hun meente,

Gud kunde ikke kræve Umuligheder af dem. Men under alle disse Modsigelser blev han daglig visere i sin Raadelse, og hans Fasthed gjorde et stærkt Indtryk paa Hustruen. „Hun frembar ofte — skriver Egede — med mange Taarer sin Sag for Gud, indtil Gud boiede hendes Villie, saa at hun omsider med ligesaa stor Begjærlighed som hendes Mand, ønskede at see Grønland og Christi Rige plantet der“. Imidlertid havde han endnu ikke foretaget sig noget Skridt til at iværksætte sin Plan; han ventede paa en ydre Dpfordring, hvori han ligesom kunde fornemme Guds Røst, og en saadan udeblev ikke, da det nylig oprettede Missions-Collegium begyndte sin Virksomhed. *)

Kongens nærmeste Omgivelse var der ikke faa, som vare stærkt berorte af den pietistiske Bevægelse, og som med varm Deeltagelse fulgte ethvert Forsøg paa at fremme en kristelig Dpvaeltelse i Statskirken. Dette turde af den kongelige Familie navnlig gjælde om Dronningen Louise, Kongens Broder, Prinds Carl og Kronprindsen, hvilken Stemning bestyrkedes ved flere tydske Herrer, der befandt sig ved Hoffet. Det var derfor ikke vanskeligt at finde Mænd, der med Iver vilde paatage sig Tilsynet med Missionen, da Kongen havde besluttet at oprette et *Collegium de cursu Evangelii promovendo*, hvilket stete ved Reskr. af 10 Dec. 1710, nærmest for at fremme den ydre Mission, men dog tillige for at forberede hvad der kunde gøres til en indre Dpvaeltelse. Collegiet kom til at bestaae af tvende tydske Herrer: Johan Georg Holstein, Geheimeraad og Amtmand i Lønder, Collegiets Præsæs; Wilhelm Moriz v. Münich, Dronningens Overhofmester; samt Professor Hans Steenbuch og Stiftsprovst Lødborg; desuden blev Prinds Carls Page-Hovmester,

*) Rubelbach, Christelig Biographi I. S. 299 - 303.

Lydskeren E. Wendt, Collegiets Sekretær, og Johannes Dren, der var forflyttet til Aarhus Bispestol, corresponderende Medlem. Da Missionen i Trankebar var den eneste, der allerede var i Gang, maatte Tilsynet med denne først og fremmest høre til Collegiets Nigter. Ziegenbalg befandt sig netop dengang paa en Reise til Hjemmet, hvorved han og havde Leilighed til at blive bekendt med sine nye Foresatte, og vendte Aaret efter tilbage forvisset om deres varmeste Deeltagelse. Collegiet begyndte sin Virksomhed med at lade udgaae „Kort Efterretning om nærværende Anstalt i Danmark til Hedningers Omvendelse“ trykt i Kjøbenhavn 1715. *) for at lægge alle Christne Missionsagen paa Hjerte, og fornemmelig opfordre Geistligheden til at fremkomme med Forslag og Betænkninger desangaaende. Slige Opfordringer hengaae sjelden ubesvarede, og der indkom fra forskjellige Sider en stor Mængde af Betænkninger affattede i den forskjelligste Tone. Ved denne Leilighed traadte ogsaa den stilsfærdige Egede frem, og udgav „En skrift og fornuftbegrundet Erklæring over de formeentlige Forhindringer og Indvendinger mod Forsættet til de hedenste Grønlanders Omvendelse“; men denne Plan fandt ingen villig Modtagelse. Dersom det kun havde været Egedes Dnske at prædike for Hedninger, ligegyldigt hvor, saa vilde Veien have været banet for ham; men hans Dnske at begynde en Mission i Grønland, foretom Alle at frembyde uovervindelige Bansteligheder, hvorfor Planen blev henlagt mellem den iøvrigt Mængde af Forslag. **) Derimod var Høflappernes Omvendelse en Sag, der laae Collegiets Medlemmer meget paa Sinde, og alle Forslag desangaaende bleve

*) Fuldstændig meddeelt i Hammonds nordiske Missionshistorie. S. 148 - 57.

**) Kugelbach, Christelig Biographi. S. 313.

meget ubforligt drøftede og prøvede, saameget mere som man her i Thomas v. Westen havde en Mand, der egnede sig til at sætte dette Foretagende i Værk. Han blev den 28 Febr. 1716 beskiftet til Rector ved Skolen i Thronhjem, eller rettere han skulde nyde Rectoratets Indkomster, mod at anvende sin øvrige Livstid til Christendommens Udbredelse i Finmarken, hvilken Beskiftelse netop stemmede med hans længe nærede Ønske.

For at gjøre Missionens Sag til hele den danske Menigheds blev der anordnet en Forbøn for dens heldige Fremgang saavel i Ostindien som i Finmarken, som skulde indflettes i den almindelige Kirkebøn; *) men derved maatte Sagens Modstandere saameget mere føle sig opfordrede til at fremkomme med deres Indvendinger. Mellem disse var den ældste theologiske Professor: Hans Bartholin, og hans yngre Ven, Morten Wolfborg, Præst paa Avernaks, som dengang opholdt sig i Lybfland for at besørge en kritisk Udgave af R. L., hvorpaa han gav en Prøve ved Udgivelsen af Judæ Brev. (1716). Fra disse hidrørte uden tvivl tvende Modskrifter mod Missionen, der aldrig bleve trykte, men udbredtes i mange Afskrifter, nemlig: *Anonymi Sententia de hodierna conversione Indorum A. 1715**)* og „Kurze und wahrhafte Relation von dem Ursprung und Fortgang der Dänisch-Malabarischen Missionariorum von Christiano Alethophilo A. 1715.***) Det første af disse, der hidrørte fra Hans Bartholin, indholdte 11 Theses, alle stillede imod de gjængse pietetistiske Forhaabninger om den store Opvækkelsestid, der nu skulde forestaae. I Modsetning hertil paastod

*) Pont. Haandskrevne Fortsættelse A. 1715. Ny Kgl. Saml. fol. 737.

**) Håndst paa Kgl. Bibl. Ny Kgl. Saml. 4. 1151.

***) Meddeelt som Bilag hos Bengt Den Traufæbarste Missionshistorie S. 329—58.

mange vildfarende Lærdomme, og indgave besangaaende en Klage til Kongen; medens Hans Bartholin tog ham paa det tvrigste i Forsvar, og bad kun om, at der maatte blive anstillet en Disputats, hvorved Wolfsborg kunde faae Veilighed til nærmere at udtale sig*). Udfaldet af Sagen er ikke bekendt; men dersom det var Anledning til, at Wolfsborg mistede sit Embede paa Avernaks, saa erholdt han dog snart efter anden Befordring**). Derimod fortsatte han i flere Aar en hæftig Polemik mod Prof. Trelmand, men denne drejede sig om Fortolkningen af 2 Cor. 5, 19, uden at staae i videre Sammenhæng med Missionen og Collegiets Virksomhed.

Det var naturligt, at Opmærksomheden ogsaa snart maatte blive henvendt paa Jødernes Omvendelse, deels fordi man havde dem daglig omkring sig og derfor langt lettere kunde missionere mellem dem end i fjærne Egne, deels fordi som oftere bemærket, Pietismen gjerne satte Jødefolkets Omvendelse i Forbindelse med dens Haab om Christenhedens almindelige Opvækkelse. Denne Forventning havde ogsaa hertillands fundet Venner; saaledes havde en Præst i Jylland, Hans Guldbager til Ramme ved Lemvig, skrevet et lille Skrift, der var meget udbredt, hvori han paastod, at Jødernes Omvendelse, Havens Fald og Tyrkernes Undergang skulde indtræde Aar 1733. En anden jydsk Præst, Rasmus Tychonius, der var ansat i Skive, da Byen blev hjemsogt af en Ildbrand, og derfor opholdt sig i Kjøbenhavn, var af en modsat

*) Bvergius, Sjæll. Cler. S. 372. Jfr. et Kongebrev af 28 Oct 1718 i Sjæll. Regn. Juktminist. Archlv.

***) Worm (Verikon II S. 620) siger, han forlod Avernaks Kalb 1714; men 1719 omtales han endnu som Præst der (Vlech, Byens Geistlighed S. 191); det maa altsaa være feet efter den Tid, dersom Bvergius (anf. St.) har Ret i, at han blev skilt fra sit Kalb.

Mening, og udtalte sig derom engang i en Samtale med v. Plessen paa en saadan Maade, at Kongens Broder Prinds Carl yttrede Lyst til at kjende hans Betænkning. Tychoenius opsatte da sine Tanker skriftlig, men Prinds Carl fraraadede Skriftets Trykning, da han var bange for, det kunde fremkalde Modsigelse og Tvist. Tychoenius indrømmede, at baade Præster og Dyrighed kunde gjøre langt mere for at omvende Jøder end hidtil var steet, skjøndt man ikke ved Penge skulde løfte dem, hvad man paastrød Clemens XI havde gjort, da vi derved „kun vilde faae Dalers-Christne i Europa som man siger vi har faaet Fanos-Christne i Indien“; men Hovedspørgsmaalet, om Jøderne „ved en extraordinær, solenne og fast mirakuløs Revolution af Guds Kirke paa en Maade og Tid som Gud alene kjendte, fort før Dommhedag skulde omvendes og blive Christne“ — maatte han bestemt benægte som Sværmeri. Han gennemgik alle de Steder, som man havde anført for dette Haab — 5 Mos. 30, 1. 1 Jer. 18, 15. Ezech. 36, 22 fgg. 39, 27 fgg.; Hof. 3, 4. Es. 44, 11 fg. — for at vise, at den Forjættelse, de indeholdt allerede var opfyldt, endskjøndt han derhos indrømmede, at Luthers bekjendte haarde Dom over Jøderne var noget overilet. Denne Betænkning, der er affattet 1715, blev henliggende utrykt til længe efter dens Forfatters Død *).

Endskjøndt det laae udenfor Missionscollegiets nærmeste Kald, blev det dog overdraget dette Collegium at forestaae Trykningen af Bibler og andre saavel offentlige som private Opbyggelseskrifter. Der blev nemlig ikke sjelden klaget over, at saadanne Skrifter, som dog skulde være i Menigmands Hænder,

*) Betænkning om Jødernes Omvendelse af Laesen Tychoenius 1715; udgivet af Giesking, Cantor i Roskilde 1770.

foreløbig saavel ham som hans høie Belynder Rostgaard at kjende som Holbergs literære Modstander. Mellem de Mænd, der forstod at gribe den folkelige Tone, fortjener Præsten Jørgen Sorterup især for sine Heltesange fra 1716 altid en hæderlig Dmtale, og Rectoren ved Ribe Skole Christen Falster kunde ved sine Satirer, naar der var Tale om den Dymærksomhed, de siebliffelig vidste at vække, næsten kappes med Holberg. Men dog er der Ingen, der har havt en saa gennemgribende Indflydelse paa sin Samtid, og det ikke blot ved at daane dens Smag og udvifle dens Sands for det ægte Comiske; men fornemmelig derved, at han førte Ordet for en fuldstændig gennemført Livsanskuelse, der stillede sig i en bestemt og bevidst Modsætning til den foregaaende Mands udvikling. Holberg var paa ingen Maade tilbøielig til religiøst Sværmeri, og havde derfor ikke meget tilovers fra Pietismen; men desuagtet kom han i flere Henseender til at gjøre fælles Sag med denne, navnlig i sin Polemik mod den lærde theologiske Skoledannelse. Han erholdt efter sin Hjemkomst fra Udlandet en Ansættelse som Professor ved Universitetet, foreløbig uden Løn, og skriver selv nogle Aar senere følgende om denne sin Ansættelse: „De fleste syntes, det var latterligt at see mig være Professor, der aldrig havde disputeret, og følgelig med ingen Skin af Ret kunde faae Sted mellem de Mennesker, der i Skolerne kaldes Academici. Hvis disse Skolastikere vare lovlige Burderingsmænd til at tarere Studeringer, saa man er forpligtet til at holde sig til deres Kjendelse, i at sætte Lærdommens Priis op og ned, maa jeg tilstaae, jeg er meget ulærd, thi hvis jeg skulde gaae op til Philosophicum, var jeg uden tvivl bleven reject. Vel kunde jeg gjøre en Syllogismus, men paa Slump og uden at vide, om den var i Barbara eller Elisabetha. Vel havde jeg hørt, at der var en Ting til i Verden, de kaldte

Philosophia instrumentalis, hvor *Logica* og *Metaphysica*, Skolaſtiferneſ Skrytſgubinder, regjerede, men med dem havde jeg intet at ſtaffe. Thi jeg tilſtaaer reent ud, at jeg den Dag i Dag er, endnu ikke veed, hvor mange Prædicamenter eller Prædicabilia Logiſen i Krigſtid kan ſtille i Marken, ved hvad Kunſter og Maſtiner man beſtormer Cathedrer, og med hvad Artilleri man fælder en Præſes. Tit er det ſaldet mig ind at anvende nogle Dage til diſſe Studier; men Himlen har aldrig forundt mig Tid dertil. Dette være ſagt under Læuſheds Segl, at jeg ikke, hvis dette kom ud, for denne min tykke Uvidenhed ſkal blive Skolaſtikerne til Patter. Thi i *Philosophia Instrumentalis* er jeg endnu aldeles fremmed, naar man ikke vil regne min Kyndighed i *Instrumentalmuſik*, ſom paa en Maade regnes til *Philosophie*... For mig maa det gjerne blive en Gaade, om de, der ei ere hjemme i diſſe Studier, bør beklæde en offentlig Læreſtol, eller ikke. Men derom er ikke to Meninger, at jeg er Profeſſor, og at de, der have en anden Maaleſtof til Studeringer end Skolemænd, ſom blot ſyſle med Ord og holde af tomme Lyd, anſee mig for at være mit Embede ganſte voren^{*)}. Imidlertid traf det ſig ſaa, at det førſte Profeſſorat, der efter fire Aars Forløb blev ledigt, var det i *Metaphyſiken*. „Da man ikke kunde ſaae det præktet paa nogen Anden, ſom man til mig. De, der kjendte noget til mig, ſtraalte ſtrar, at det var ude med Vidensſkabernes Dronning, og det ikke uden Grund; thi jeg tilſtaaer oprigtig, at jeg ikke vandrede i mine Forgjængeres Spor, og at denne Poſt aldrig kunde komme i større Fare, end under mit Proconſulat. Imidlertid dugte jeg ſnil-

*) Holbergs Levnet, forfattet af ham ſelv i tre Breve til en fornem Herre. Ny overfatte af Kalluſen med Anmærkninger ved R. L. Noſtoſk. 1814. S. 51—53.

delig mine Tanker, ja jeg holdt endog fort efter en Tale til Metaphysikens Prins, men den var saadan, at Philosophiens ypperste Forsægttere hørte den med Harm, og sagde, at det var ikke en Lovtale men en Piigtale. Men efter to Aars Trældom slap den igjen fri^{*)}; da Holberg ved den Tid blev *prof. eloquentiæ*.

Disse og lignende Ytringer vare ikke et sieblikkeligt Lønes flygtige Bittigheds spil; derom bliver man noksom overtydet ved alle hans komiske Digte, i hvilke han altid er udtømmelig med sin Spot over Datidens lærde Bæsen, og selv paa sine gamle Dage skriver han: „Det havde været at ønske, at i Videnskabernes Gjenfødselstid tilligemed den theologiske Luther var opstaaet en politisk og litterarisk, der i det Verdslige havde udrettet det samme som han i det geistlige ved tilfunde at udrydde Middelalderens Suurdei . . . thi der er endnu meget tilbage at reformere, og de Universiteter, der stamme ned fra Middelalderen, kræve Midler, at Videnskaberne kunde læres der med mindre Larm og mere Nytte^{**}). For sin egen Person havde han derfor søgt saa hurtigt som mueligt at blive færdig med den sorte Skole. I sit attende Aar (1702) blev han, som han selv siger, fluppen ud af Skolestøvet af Søren Pinstrup, dengang Rector i Bergen, da Skolen tilligemed Kirkerne efter en ødelæggende Jdsvaade laae i Aske; men han maatte af Mangel paa Penge strax tage tilbage til Norge, og opholdt sig siden kun en Vinter i Kjøbenhavn for at tage sin Attestats. Derpaa tumlede han sig i mange Aar fri og ubunden om i Verden, kun plaget af to Under, Mangel paa Penge og paa Sundhed; men hans aldrig svækkede Løne og ubetingelige Livslyst vidste at over-

*) Holbergs Levnet ved Rahbek. S. 123 fgd.

***) Holbergs Levnet ved Rahbek. S. 323.

vinde alle Hindringer. Den hele Verden laae aaben for ham, og nu da han frit kunde bevæge sig i alle Livsforhold uden at skyldte noget Menneſte Regnskab for sin Tid, nu havde han fundet den Skole, hans Sjæl bigede efter, og hvor han kunde finde Næring for sin Aand. I Orford opholdt han sig flere Aar, og det engelske Liv tiltalte ham meget. „I at disputere, skriver han, have de Engelse ingen synderlig Færdighed; men de ere Mestere i den hellige Philologie, Eregeſis, Kirkehistorien og Kirkefædrenes Læsning. Nogle Studeringer ere grundige, andre glimrende; nogle synes lærde, andre ere det. Kæftlandsnationerne ere aldeles henfaldne til Polemik og Litteræthistorie, og pidste paa Systemer og Journaler, hvorved de i kort Tid synes Polyhiſtores. Men de Engelse, der randſage Tingene til Bunds, gaae langſomt tilbærks, og ere lærde, uden at synes det.“*) Længe opholdt han sig ogsaa i Holland, Frankrig og Italien, medens han kun følte sig lidt tilfredsſtillet ved Lybſkerne og deres Lærdom. „Har jeg nogen Fortjeneste af Videnskaberne — skriver han i sin Alderdom — er det, at jeg har stræbt at overvinde den gemene og pedantiſke Smag; thi da jeg tidlig blev fortrolig med den franſke og engelske Litteratur, har jeg ikke ſaameget stræbt at ſtrive lærdt ſom at udtrykke mine Tanker net.“**) Hvorledes han paa ſin Maade havde forſtaaet at benytte ſin Tid, det viſte han, da han efter ſin lange Omflakken atter slog ſig til No i Fædrelandet, og udfoldede igjennem en næſten mageløs frugtbar Forfatter-Virksomhed en ſaadan Rigtigdom paa Aand og Lune, at den har gjort Ludvig Holbergs Navn uforglemmeligt for alle Tider.

Allerede de tvende Skrifter, hvormed han begyndte ſin

*) Holbergs Levnet ved Rahbek. S. 36.

**) Holbergs Levnet ved Rahbek. S. 325.

Forfatterbane, nemlig „Introduction til de europæiske Rigers Historie“ 1711 og „Natur- og Folkerettens Kundskab“ 1716, af hvilke især den sidste gjorde megen Lykke og udkom snart i flere Dplag, vise os umistfendeligt Holbergs Sammenhæng med Tidens Udvikling, da man af dem seer, hvor noie han sluttede sig til Pufendorf, hvilket han ogsaa selv siger, at denne Lærde samt dennes Mester Hollænderen Hugo Grotius og hans Lærling Chr. Thomaskus vare hans bestandige Mønstere.*) Ja man vilde endog bestynde ham for, ligesom at have udstreven Pufendorf, men det afsøgte han som usandsfærdigt, da han havde opfattet og gennemført dennes Anskuelser paa sin eiendommelige Maade. I „Fortale til Læseren“ kommer han her til nærmere at udtale sig over, hvad han anseer for de nyttige og zjrlige Videnskaber, og ligesom det ovenfor blev bemærket, at han uden at tilfigte det, kom til at gjøre fælles Sag med Pietisterne i at vrage det Gamle, saa gjorde han det ogsaa i hvad han vilde sætte isteden, forsaavidt Lærdommens praktiske Anvendelighed ogsaa for ham var Hovedsagen. Mellem de forskjellige Videnskabsfag lægger han fornemmelig Bøgt paa Moralphilosophi og Historie; den første, „fordi Sindet ved den styrkes og et Menneſte ligesom dannes; thi den lærer os ikke allene hvad Ret og Uret, Sømmeligt og Usømmeligt er, men den giver ogsaa naturlige Aarsager dertil“; „Historien vil vel endel ikke regne mellem de nyttige Videnskaber, holdende fore, at den allene tjener til at fornøie Sindet, men de fare grovelig vild, thi af Historiens sunde Læsning lærer man foruden Geographi og Sprog ogsaa *ius Publicum* og Politika“. Fremdeles nævner han i den samme Række Medicin og Mathematik, og kommer derpaa til at omtale Sprogkundskaben

*) Holbergs Levnet ved Rahbek. S. 121.

„Hvad Philologi er angaaende, da kan det ikke nægtes, at den jo er af stor Ornament og Ziirlighed; dog kan den ikke sættes i Comparasjon med de første. Vel er det sandt, at den bliver paa Akademierne mere øvet end de nyttigere Studia, men deraf følger ikke at disse jo ere bedre, og at de jo med Billighed maa lastes, der sætte alting tilside for den og besidde sig allene derpaa.“*) — I hvilket Forhold denne Bedømmelse af Videnskabernes Værd staaer til den gjængse, vil der senere blive Leilighed til at omtale, og vi indstrænke os her til at prøve, i hvilken Forstand den kan hjemle Ret til at betragte Holberg som Naturalismens Talsmand. Vel indrommer han paa det omtalte Sted Theologien den første Plads; men det er mere en tom Hæderstitel, da den hele Tankegang, Holberg paa dette som paa mange andre Steder følger, leder til, i Moralphilosophien at see al Videnskabeligheds Blomst og Krone. Med Hensyn til den Maade, hvorpaa Holberg ellers omtaler Religion og Christendom, saa er hans ivrige Anbefaling af Tolerance i alle Troessager det meest paafaldende. „Fra mine første Sjælsaar, skriver han, har jeg anseet Tolerance for en sand christelig Dyd, overensstemmende med Christi Lære og den evangeliske Religions Grundsætninger; at afvige fra denne er ikke andet end at undergrave Protestantismens Grundvolde, og udsætte os for de samme Pile, som vi forhen have affudt paa de Katholiske.“**) Og ved en anden Leilighed yttre han: „Saa vidt jeg har kunnet mærke ere hos os endnu Levninger tilbage af den gamle Suurdeig, hvorudover jeg holder for, at de Prædikener om christelig Tolerance og Sagtmodighed ikke kunne for ofte gjentages. Gud give, at det maatte blive en

*) Natur- og Folkereettens Kundskab. Udg. 1734. Fortale S. 4-6.

**) Holbergs Levnet ved Rahbek. S. 320.

Hoved-Troes-Artikel hos os, at de fornemmelig maatte blive anseete for Kjættere, hos hvilke var ingen Conformitet med andre Guds Børn udi Sæder og christelige Dyder, og at man vilde dømmes mildere om visse brave Mænd, der have søgt at opmuntre de Christne til Fred og Samdrægtighed, og viist, hvor forargeligt det er at separere sig fra hinanden for visse smaa stridige og undertiden ligegyldige Meninger.*) Den samme Betragtning ledede ham ogsaa til at fordomme Censuren, og han bemærker derom paa sin sædvanlige lunefulde Maade, at „Det Imprimatur, der pleier at sættes for paa Bogen er det samme, som Censur sagde: „See her en Bog, som ikke indeholder andet end Bagateller, forslidte og af Andre til Væmmelse opfogte Ting“. „Jeg anseer vel den Regel fornøden, vedbliver han, at intet maa skrives mod Religion og gode Sæder, men Censorene udstrække den til det uendelige, idet de søge Knuder, hvor ingen er.“**) — Endvidere er det karakteristisk for Holberg, at han meget skarpt skjelner mellem den naturlige Religions Sætninger og de særlig christelige Lærdomme, og uden tvivl vil han ved denne Afskillelse tillige bestemme Grændsen for den religiøse Frihed, han anbefaler. Naar han nemlig lader Niels Kliim paa sin underjordiske Rejse gjøre følgende Erfaring: „Skjøndt Statens Love ere ypperlige og Forbrydelser straffes meget strængt, er og kan der dog ikke være nogen Sikkerhed hos et Folk, som ingen Gud troer og ingen Religion har; da Ingen her undseer sig for at begaae Misgjerninger, naar de kun kunne blive skjulte“;***) da kan der neppe være nogen Tvivl om, at Holberg dermed udtaler sin egen Overbeviisning. Denne Afskillelse mellem Naturreligion og Christendom vil han ogsaa

*) A. G. Bone, Holbergiana I. S. 38 fgb.

**) Holbergs Levnet ved Rahbek. S. 291—93.

***) Niels Kliims underjordiske Rejse, ved Dorph. S. 117.

have gjort gjældende med Hensyn til Ungdommens Dannelselse, og kommer derved tillige til nærmere at bestemme Forholdet mellem begge. „Børn maa gjøres til Mennesker, førend de blive Christne, ligesom Materien maa tillaves og jævnes, førend Skikkelsen bliver gjort, og Papiret maa planeres, førend der kan skrives. Det var derfor at ønske, at Børne-Examina bleve af Eet gjorte til tvende, og at de i den første bleve forhørte og confirmerede som Mennesker, og i den sidste som Christne.“*) Som Grund hertil anfører han ved samme Leilighed den cartesianske Sætning, at man først maa lære at tvivle, førend man lærer at troe, og forstod denne saaledes, at den Uge først maatte have den Prøvesteen, hvorefter den positive Religion skulde bevise sin Sandhed, og netop den naturlige Religion var denne Prøvesteen, thi kun i samme Grad som den positive Aabenbaring bekræftede denne ved at fremme en dydig Wandel, kunde den antages for sand. I Misfjendelsen af dette Forhold saae Holberg en Hovedgrund til alle Livets Forkeerthed; thi deraf vare de mange Religionstvistigheder og gjensidige Forkjætringer udsprungne. Holdt man kun fast ved de almindelige Sandheder, saa vilde snart al Disputeren om Religion saae en Ende, da den sande Philosoph da vilde anvende al sin Flid, ikke paa at forklare den ufattelige Guddom, men paa at bringe Menneskene til i Livet at opfylde hans Villie. — Sammensatte vi nu disse enkelte Sætninger i et kort Resultat, da ligger dette ikke fjernt. Holberg var ikke i den Forstand Naturalist, at han vilde fornægte de Christelige Lærdomme eller bestemme den Kirkes Lærdom, som han tilhørte; vel tilstaaer han, at der var nogle Aar, hvori han tvivlede om al positiv Aabenbaring, men Tvivlen havde for ham kun været et Gjenneangspunkt;**) man kunde mene

*) Holberg, Moraliske Tanker. I. S. 47 fgd.

**) Holbergs Levnet ved Rahbek. S. 223.

at dette var en Indrømmelse, Tidsforholdene afsnødte ham, men han forskifter selv det modsatte, og hans Ord maa staae til Troende. Det var hans Overbeviisning, at de evangeliske Lærdomme vare de nyttigste og gavnligste Befordringsmidler til en dydig Wandel, og derfor antog han dem for sande; men netop deri ligger hans Naturalisme, da en saadan Beregning, hvorved Troen skal bruges til at give Moralloven det religiøse Estertryk, røber en religiøs Kulde, der godtgjør tilfulde, at egentlig kun Moralloven for ham har ubetinget Gyldighed.

Besad Holberg end ikke, hvad man nu vilde kalde, aandrig Dybsindighed, saa besad han dog en skarp og klar Forstand, og han var lige fra den Tid han offentlig traadte frem, fuldkommen paa det Nene med sig selv, saa at han altid siden, i hvad han end talte og skrev, fuldkommen blev sig selv liig. Igjennem en lang Redealder og en mangesidig Forfatter-Virksomhed er han kommen til at øve en Indflydelse paa sine Landsmænds hele Tænkemaade som ingen anden; men derved maa det dog ikke oversees, hvor forberedt Tiden var paa den hele Livsbetragtning, han førte Ordet for, ja at den navnlig mellem Statsmændene og de Fornemme længe havde gjæret i det Skjulte, ifkun ventende paa den Mand, der saaledes som Holberg kunde forfægte dens Sag med Lunets og Bittighedens glimrende Vaaben. Han vilde bekjæmpe det syttende Aarhundredes Unatur i alle Retninger, og da han talte den naturlige Forstands Sag paa Modersmaalet, kunde han være vis paa, at have Mængden paa sin Side; medens de orthodoxe statskirkelige Theologer af en Forblindelse, som de dyrt maatte bøde for, bestandig holdt sig bag Pattens Forstandsning, som de ansaae for et Irværk, der ikke maatte opgives uden den høieste Nød. Dog maa dette ikke misforstaaes som om Theologerne i Virkeligheden vare

Holbergs hæftigste Modstandere; han var for flog til at indlade sig paa nogen theologisk Polemik, og hvad der nylig blev sagt om hans religiøse Betragtning forklarer tillige, hvorledes han kunde afvise ethvert Andreb fra den Side. I det Hele undgik han altid enhver direkte Polemik, og med en beundringsværdig Kunst forstod han, paa en Tid da den stærke Aandstræng omhyggelig vaagede over, at der ingen Nyheder kom frem, at udvikle en heel ny Livsanskuelse, dækket bag Satirens skjærmende Skjold uden nogensinde at fanges i Censurens eller Processernes Klemme.

Imidlertid kunde det dog ikke undgaaes, at det Uvante i Holbergs hele Optræden jo vakte Alarm i den lærde Verden. Da han 1719 begyndte Rækken af sine satiriske Skrifter med sin uforglemmelige Peder Vaars, i hvilket det holbergiske Lune sprudler i sin fuldeste ungdommelige Friskhed, reiste der sig strax en Storm imod ham. Frederik Rostgaard, dengang en meget formaaende Mand, indgav en Klage til Cancelliet, ikke blot paa Anholt Lands Vegne, som dog Kong Frederik III havde kaldt en heel Provinds, og som altid havde svaret sine Skatter og Afgifter, men fordi Digtet indeholdt „ufømmelige og spottelige Udtryk imod Universitetet, dets Rector, Biskoppen nogle Professorer ja imod Religionen selv“. Heller ikke kunde Hans Gram nogensinde tilgive Holberg, at han paa den Maade havde spottet med Universitetets lærde Disputationer, hvilket forekom ham saameget mere stødende som det var fremført af en Mand, der selv tilhørte de Lærdes Orden. Vaars's Skjæbne blev som bekjendt afgjort i Kongens Raad, der afgav følgende lakoniske Erklæring: „Conseilet finder ikke, at dette Skrift bestaaer af andet end lutter fingeret Skjæmt, som heller kunde bleven udeladt end streven; men som ikke fornemmes, at Professorene besvære sig“... saa sandt man sig ikke for-

anlediget til at gjøre videre ved Sagen. *) Da det kort efter faldt i Holbergs Lod at skrive et Uuiversitets-Program, gif det ham ikke bedre end da han skulde holde en Lovtale over Metaphysiken; Consistoriet fandt, at det lod som en Satire, hvorfor det blev undertrykt og Gram maatte i en Hast skrive et isteden. **) Imidlertid vandt han ogsaa mange Venner, og disses Opmuntring formaaede ham til at fortsætte den eengang betraadte Bane. Han begyndte 1722 at arbejde for den danske Stueplads og vandt her snart stormende Bisald til Trods for de Lærdes Harmes, der fandt det høist uanstændigt, at en Professor besatte sig med slige Gjøglerier, og til Trods for de Mangfoldiges Knurren, der sølte sig personligt trufne af hans Satirer.

Til samme Tid yttrede sig ogsaa paa det religiøs-kirkelige Gebeet reformatioriske Onsker og Forslag, men dog endnu kun saa svagt og spredt, at det er vanskeligt at efterspore dem. Vi maa derfor indskrænke os til i Almindelighed at angive disse Onstners Retning, og finde dertil uidentivl den sikreste Veiledning i hvad der blev forebragt af hün Forening blandt Nordlandenes Præster, af hvilken v. Westen fremgik. I en af deres Erklæringer, som tilstilledes Kongen, af 3die Aug. 1714, klagede de nemlig ikke blot over Geistlighedens Vantro og Usædelighed og ønskede, at den af Kongen d. 1 Aug. 1707 anordnede skarpe Prøve og Tilsyn med vordende Præster for Fremtiden noiere maatte iagttages end hidindtil, men fremkom tillige med flere bestemte Forslag. Angaaende Studenternes Dannelse ved Uuiversitetet var det deres Onste, at denne maatte antage en mere praktisk Charakter, saa at de erholdt Veiledning i den theologiske Moral saavelsom i den

*) Peter Baars, udgivet ved A. G. Boye. 4de Dvsag. S VI IX.

**) Holbergs Levnet ved Rahbek. - S. 136-143.

præstelige Sjælesorg; angaaente Kirkestyrelsen, at der maatte anordnes „en reguleret Kirkeret, under hvilken alt hvad Kirken immediate vedkommer, burde henhøre.“ *) Dette Forslag blev ganske billiget af de tre Professorer, Steenbuch, Trelund og Vodberg, der udgjorde den Commission, som skulde tage det under Overveielse, og i deres Indberetning til Kongen tilføiede de Ønstet om adskillige Ændringer i Kirkeritualer. Saaledes klagede de over, at det aabenbare Skriftemaal blev sammelig misbrugt, da Dommerne ofte dømte Folk til at staae Strifte for Forseelser, for hvilke Loven bestemte andre Straffe; endvidere ønskede de Djævelbesværgelsen ved Daaben affattet, et Ønste, der ikke var bleven hørt siden den strengt lutherste Orthodoxi havde vundet Magten, men som nu altsaa atter begynder at ytre sig. **) Kongen fulgte med Opmærksomhed disse Forhandlinger, og i et Brev af 29 April 1716, frævede han, „hvad den ommeldte vigtige Post angaaer om den af Præsterne forlangte Kirkeret“ et fuldstændigt Projekt indgivet. ***) Men desværre standser Beretningen her, og der tilføies kun, at Sagens videre Fremme blev overdraget Missionscollegiets Præsæs J. G. Holstein, der raadede Kongen til 1) at affordre alle Præster en Erklæring om hvorledes Vanfundighed og Ufki iblandt os kan affattes og de kirkelige Tilstande forbedres; 2) at danne en ny Commission bestaaende af tvende Geistlige, Biskop Worm og Stiftsprovst Vodberg, tvende Professorer, Steenbuch og Trelund, samt tvende Jurister, der skulde modtage og ordne alle de indkomne Betænkninger; 3) at paalægge de nordlandste Præster at indgive et bestemt Forslag angaaende den paatænkte kirkelige Domstols Organisation, der

*) Hammond, Den nordiske Missions Historie. S. 115—17.

**) Hammond, Den nordiske Missions Historie. S. 122—23.

***) Brevet findes i Sjæll. Regn. (Justitsminist. Archiv.)

atter kunde omsendes til Bispenses Betænkning. *) Det er ikke bekendt, om Kongen har fulgt dette Raad, men det er en rimelig Formodning, at lignende Forslag stadig har selskats især Missionscollegiets Medlemmer i de første Aar. Ved Roskilde Landemøde 1720 forhandlede der saaledes om Ændringer i Ritualet, **) og denne Sag blev drøftet fra forskjellige Sider; ***) men da Efterretningerne ere saa sparsomme om disse Forhandlinger, har det næppe været ret Alvor med at sætte Noget i Værk.

Den mærkeligste Yttring af den Tids Religiositet er unægtelig Iveren for Hedningers Omvendelse, og skjøndt det vilde føre for vidt, at følge Missionærene paa deres fjerne Veie, saa maa vi dog lægge Mærke til i hvad Forhold deres Virksomhed staaer til Moderlandet. Stationerne i Ostindien og Finmarken, der begge stode under Missionscollegiet, bleve begge pleiede med al mulig Omhu, men desuagtet synes det, som om den første allerede havde havt sin bedste Tid. Ved Ziegenbalgs (1718) og hans tro Medhjælper Mag. Gryndlers (1720) Død, havde Missionen mistet sine dygtigste Arbeidere, efterat der kun var gjort en lille Begyndelse med Stiftelsen af den nye Menighed. Collegiet havde sørget for, at der vare Mænd tilstede, som kunde træde i de Hedenganges Sted, mellem hvilke Benjamin Schulze var den virksomste; men allerede hos disse var Iveren betydelig skjolnet og maaskee Dygtigheden mindre. Det var altid fra Halle, at Missionen erholdt sine Arbeidere, og om dette hidrog til at udbrede dens Berømmelse i en videre Kreds gennem halliske Missions-

*) Hammond, Den nordiske Missions Historie. S. 123.

**) N. G. Balle, Veie til Hæderlighed. S. 110.

*) *) I Kataloget over Thotts Samling paa Kg. Bibl. anføres under 4. 350. Steenbuchs Bemærkninger om et nyt Ritual; men dette Hudsft findes ikke mere i Pakken.

beretninger, saa svækkedes derved betydelig Interessen for den her i Landet. *) — Til samme Tid stod den sunste Mission sin fulbeste Flor; men en Skildring af dens Virksomhed tilhører mere den norske Kirkehistorie, da det var mellem Nordmænd den fandt saavel sine dygtigste Arbeidere som sine ivrigste Modstandere. Pector v. Westen havde paa sine Reiser faaet Kirker og Kapeller anlagt, Missionærer og Skolelærere indsat overalt hvor han fandt det fornødent; og sin øvrige Tid benyttede han til, i Thronhjem at danne Lærere, der kunde tale til Finner og Lapper paa deres Modersmaal. Hans ivrigste Modstander var Biskop Krog i Thronhjem, der paa stod, at Westen og hans Venner stildrede Finneres og Lappers Hedenkab med altsfor stærke Farver, at de ansatte Præster godt kunde overkomme at bibringe dem deres Christendom uden at der behøvedes overordentlige Forholdsregler. Men uagtet alle hans Indsigelser havde v. Westen ganste vundet Collegiets Tillid, og ved et Ophold i Kjøbenhavn fik han udvirket at Collegiet fik Kaldsret til alle Præstekald i Nordlandene og Finmarken, samt at Overskuddet af Kirkerne's Indtægter i hine Provindser anvendtes til Missionen. Da nu han alene varetog Collegiets Forreminger for denne Mission, saa kunde han med en meget udstrakt Fuldmagt arbejde paa Ordningen af Kirke- og Skolesager. **) — Derimod var Collegiet langt fra saa villigt til at gaae ind paa Hans Egedes Planer med Grønland. Alle hans skriftlige Forestillinger vare forblevne uden Virkning, eller havde kun forskaffet ham et tvivlsomt Haab om mulig Understøttelse i kommende Tider. Fast besluttet som han var paa at ofre sit Liv til Grønlandernes Vel, vovde han det afgjørende Skridt, nedlagde sit Præsteembede (1718) og flyttede med sin Familie først til Bergen siden til Kjøben-

*) Fenger, Den trankebarste Missions Historie. S. 139 fgd.

**) Hammond, Den nordiske Missions Historie S. 367—76.

havn, for at forsøge hvad der lod sig gøre til Udførelsen af det Bærl, hvori han erkjendte sit Kivs Opgave. Men det ene Aar gif hen efter det andet; haanlig Spot eller kold Ligegyldighed mødte ham allevegne, og ingenfinde vilde det lykkes ham at vinde nogen formaaiende Mand for sine Planer. Han tænkte nemlig ikke blot paa at prædike Christendom mellem Grønlanderne, men derved tillige at bringe dem, der nu igjennem Aarhundreder havde levet affondrede og forglemte, i en nærmere Forbindelse med den øvrige Verden. Det var derfor hans Haab at bevæge Kjøbmænd til at forsøge dette Foretagende for at oplive den gamle Handel; men først efter mange frugtesløse Bestræbelser lykkedes det ham endelig ved en Collekt at bringe den fornødne Sum tilveie til Skibenes Udrustning. Nu besluttede ogsaa Regjeringen sig til at understøtte ham ved at beskikke og lønne ham som Missionær, og han naaede endelig i Sommeren 1721 det Land, der igjennem saa mange Aar havde været hans Duffers Maal. Uagtet Vanstielighederne ved Evangeliets Forkyndelse mellem Grønlanderne vist vare langt større end Egede havde tænkt, da han foresandt et Folk, der i Sprog og Sæder var aldeles forskjelligt fra Nordmændene; uagtet Handelen ikke vilde give det Udbytte, man havde lovet sig, saa blev dog Egedes faste Fortrøstning til Guds Bistand ikke bestjæmmet. Medens han i Landet selv havde at kæmpe med utallige Møisommeligheder, var hans Forhold til Moderlandet bestandig meget usikkert. Det var ikke Missionscollegiet men en Forening af, meest bergenske, Kjøbmænd, der havde begyndt dette Foretagende og af hvem derfor Egede var afhængig; men nu da han ved sin uroffelige Fasthed havde overvundet de første Hindringer, synes det, som der paa mange Steder vaagnede Deeltagelse for hans og for Grønlanderne Sag. Der blev ved Reskr. af 14 Nov. 1721 anordnet Kirkebøn for denne Mission; der blev

lovet (6 April 1725) grønlandste Præster fortrinlig Afgang til Befordring, naar de medbragte Egedes Anbefaling; men ligesom det var ved forenede Kræfter af dem, hvis Interesse var vaft for Sagen, og ikke ved Regjeringens Foranstaltning, at Missionen først blev begyndt, saaledes var det ad samme Wei den skulde vinde Fodestætte. Da nemlig Bergens Kjøbmænd valkede, og Regjeringen ingen Udvei vidste til at understøtte dem, da det saae ud som om det næppe begyndte atter skulde standse, maatte man som den sidste Udvei atter tage sin Tilflugt til Folks frivillige Gaver. Det lyffedes over al Forventning; inden kort Tid var der samlet en Sum af 50000 Rdl., hvorved Missionens nærmeste Fremtid var sikret.*) So sjældnere det er i hine Tider at see Folket handle, desto mere maa man sjonne paa slige Træk, og ingen paastjønede det inderligere end Egede, som derved blev istand til at fortsætte sin Virksomhed.

Medens Missionen saaledes var i fuld Gang, havde Regjeringen stadig sin Opmærksomhed henvendt paa Almuens kristelige Oplysning. I alle Kjøbenhavns Sogne vare fattigstoler bleven oprettede, der stode under Præsternes Tilsyn. Ved Forordn. af 12 Juni 1716 erholdt ikke blot disse Stoler deres nærmere Instrur; men denne gjaldt alle danske Stoler i Kjøbenhavn. „Hver Sognepræst maa i sit Sogn drage Omfarg for at faae dygtige og bekvemme Personer, Studenter eller andre, som til slige Embeder ere stiftede, hvilke han da, naar de ere overhorte, forsender til Dyrigheden, som bestifter dem til Embedet“; . . . og „Jungen maa herefter holde Skrive- eller Regnestoler, eller oplære de Unge i deres Børnelærdom, medmindre han tilforn af Sognepræsten er overhørt og af Dyrigheden forordnet“. Efterhaanden blev det Exempel, der

*) Rubelbach, Christelig Biographi. I. S. 323.

var givet i Hovedstaden, med Oprettelsen af Fattigskoler, efterfulgt i Provindsernes Kjøbstæder, og da maatte ogsaa der den omtalte Instrux komme til Anvendelse. — Desuden var der megen Tale om at gjøre noget for de Børn, der vare berøvede deres Forældre, eller paa andre Maader vare fuldkommen hjælpeløse, og i den Henseende stod Frankes berømte Stiftelse, det halliske Baisenhuss, som lysende Forbillede. Dog var der Ingen, der tænkte paa at følge Frankes Exempel med Hensyn til Maaden at bringe det istand, nemlig ved frivillige Kjærligheds-gaver; man ventede, at Regjeringen skulde sætte det i Værk. Saalænge Krigen varede, lod dette sig ikke godt gjøre, men neppe var den endt, før der ved Kongebrev af 8 April 1720 blev bestemt 2000 Rdl. af Postkassen, „saavel til Baisenhusets Oprettelse som til Pitteborns Antagelse og Opsøstring“ og der blev nu strax med Iver taget fat paa Sagen. *) En Gaard paa Nytorvet, der tidligere havde hørt til det af Christian V stiftede ridderlige Akademi, blev, efterat denne Anstalt under Krigen havde endt sin korte Tilværelse, overladt Baisenhuset, og Bestyrelsen af denne Stiftelse overdraget ikke Fattigdirektionen men Missionscollegiet, saaledes at dets Secretær, dengang C. Wendt, skulde være Stiftelsens Inspector under Collegiets Tilsyn, rimeligviis fordi den i sit hele Anlæg og Virksomhed skulde holdes saa nær som muligt ved det halliske Forbillede. Det var derfor heller ikke uden Grund, at Baisenhuset blev betragtet som en pietistisk Missionsanstalt i Kjøbenhavn, der skulde virke til christelig Opvæltelse efter Speners Maade saavel ved de talrige Opbyggelseskrifter, der her bleve trykte, som ved de Mænd, der her erholdt Ansættelse. Derved bleve de gudelige Forsamlinger i Husene, der tidligere vare forbudte, atter almindelige, men før

*) Brevet findes Sjæll. Tegn. (Justitsmin. Arch. v.)

nemmelig havde Omvendelses-Iveren Jøderne til Formaal. Disse Bestræbelser erholdt endog kongelig Sanction, da der, efterat Vaisenhuset var kommet ret i Gang og havde faaet sin Instrux af 24 Juli 1727, blev i Anstaltens Kirke i dette Hiem med anordnet Prædikener og Samtaler, hvor alle Jøder, der opholdt sig her i Staden, skulde indfinde sig.

Bekjendtest af alle Frederik IV's Foranstaltninger til Almuens Oplysning, er Oprettelsen af 240 Landsbystoler paa det kongelige Ryttergods. Havde Lyttens havt væsentlig Andeel i Fattigskolernes Oprettelse i Kjøbenhavn, saa erhvervede en anden Hofpræst sig den samme Fortjeneste med Hensyn til Landsbystolerne. Nordmanden Peter Hersleb, der 1719 var bleven Slotspræst paa Frederiksborg samt Sognepræst til Hillerød og Herløv, indgav nemlig et Forslag om Indretningen af en Bondeskole i sit Annersogn Herløv; og dette Forslag vandt i den Grad Kongens Bisald, at han besluttede at anvende det i en videre Kreds. *) For at skaffe de fornødne Penge tilveie blev der bestemt, at Overskuddet fra de kongelige Kirker paa Rytterdistrikterne herefter skulde anvendes til Skolerne, og for at holde en usigtigere Control med disse Indkomsters Anvendelse, blev der atter foretaget en Forandring med Kirkerne Tilsyn. Istedetfor at dette fra Christian V's Tid af, havde været overladt Stiftamtmand og Biskop i Forening, blev der nu som i Frederik III's bestiftet egne Kirkeskrivere eller Inspektører, een Inspektør for tre Rytterdistrikter, som efter deres Instrux af 28 Marts 1728 skulde drage Omforg for, at Skolerne erholdt hvad der tilkom dem, naar alt var fradraget, hvad der udkrævedes til Kirkebygningens Bedligholdelse. Paa denne Maade bleve Midler skaffede tilveie ikke blot til Opførelsen af solide grundmurede Bygninger efter

*) Zvergius, Sjæll. Cleresi. S. 385.

et forestrevet Mønster, men ogsaa til Skolemesterens fremtidige Lønning, foruden hvad han kunde have i Brændsel, Græsning el. desl. af Sognets Bønder, og dette Kongens priselige Exempel fandt hist og her Efterligning blandt enkelte adelige Herremænd. *) Instruxen for disse Skoler af 28 Marts 1721 er i sine Grundtræk væsentlig den samme som for de danske Skoler i Byerne, dog med den ikke ubetydelige Forskjæl, at Skolebeseget paa Landet ikke blev nogen fri Sag. Alle Sognets Børn, der havde fyldt det femte Aar, vare pligtige til at møde; i Tilfælde af Forsømmelse, paalaae det Præsten først at advare Forældrene, og, hvis det ikke frugtede, at henvende sig til Ammanden, som da skulde straffe Ulydigheden enten med Pengemulkt eller med Fængsel paa Band og Brød. Denne Tvang bidrog ikke litet ligesom det tvungne Fattighuset til at vække Folks Misnoie, og det gif sædvanlig ud over Præsten, naar han efter Embeds Pligt maatte nøde Bønderne til, at lade Børn og Tyende komme til Skole og Læsning.

Med Hensyn til Religionsunderviisningen bestemmer Skoleloven, at „Børnene skulle lære Luthers lille Catechismus Ord for Ord udenad, siden den i Stiftet brugelige Forklaring“, og disse sidste Ord bekræfte, hvad der tidligere er bemærket, at der i hvert Stift foresaandtes saadanne Forklaringer. Da imidlertid Skolernes Dyrettelse foranledigede, at flere af disse bleve trykte, turde det her være Stedet at nævne dem, der synes at have vundet meest Udbredelse. Fra Aalborg Stift kom saaledes - „De fire Biskoppers Catechismus“ besørget 1721 af Provst Christopher Munne, Præst i Aasted og Skjærum, der har sit Navn af fire aalborgske Bisper, M. Foss, Bornemann, J. Bircherod og Thestrup, der alle nævnes paa Titelsbladet, fordi Udgiveren havde benyttet deres Anviisninger. — Den fyenste Biskop Jacob Eobberg udgav 1720 „Korte

*) Pont. Ann. IV. S. 38.

Spørgsmaal over Katechismus, som, skøndt den blev brugt i flere af Stiftets Skoler, dog ikke kunde fortrænge den ældre, der efter Dplagens Antal at dømmes hørte mellem de meest udbredte, nemlig „Den ensfoldige Børnelærdoms usvigelige Mælk“ 1692, af Mads Rostof, Sognepræst i Middelfart, der anbefalede sig ved Simpelt og Tydelighed. — Saavel Mummes som Lødbergs bleve meget skarpt bedømte, da de udfom;*) men fornemmelig var dette Tilfældet med en lille Forklaring, der udfom anonymt i Kjøbenhavn 1723 baade paa Tydsk og Dansk, forsynet med Biskop Worms Approbation. Professor Hans Bartholin indgav nemlig til Storkantsleren Grev U. S. Holstein en vidtløstlig Klage, hvori han søgte at vise, at Bogen var overfyldt af pietistiske Bildfarelser, hvorfor han ønskede den strengelig forbuden;**) men Bartholin bestræbte sig ogsaa i denne Henseende forglæves for at stemme den pietistiske Strømning, og Bogen holdt sig længe i Brug paa flere Steder.

Uagtet alt, hvad Frederik IV saaledes gjorde for at fremme Almuens Lærd, saa yttrede der sig dog fra flere Steder bittere Klager, vel ikke saameget over Regjeringen som over de underordnede Embedsmænds Færd, de geistlige ingenlunde undtagne. Fra Odense indkom der 1717 en anonym Klage over Biskoppen Christian Muus, der var Lødbergs Formand, dog ikke over ham alene, men ogsaa over Stiftamtmanden og næsten alle Byens geistlige og verdslige Embedsmænd. Der blev nedsat en Commission desangaaende, i hvilken Hans Bartholin havde Sæde, der glædede sig til, at han nu skulde

*) Kritik over de fire Biskoppers Katechismus i Håndst. Ny fgl. Eml. fol. 732. Om Lødbergs Katechismus see Blech, Byens Geistlighed S. 210.

**) Klagen findes blandt Pentecostians Collectanea ad hist. Dan. Thottke Eml. 4. 1578.

„første Støvet af Bispens Høiels Hjortel“; men Sagens Udfald er ikke bekendt, og der fortælles kun, at Kongen leilighedsviis gav Biskop Ruus en mundtlig Trettesættelse.*) — Nogle Aar senere 1722 indkom der fra Standerborg Rytterdistrikt en lignende Klage, der ligeledes var uden Ravn's Underskrift. Klagen dreier sig fornemmelig om, at „Bønderne nuomstunder ikke kunne fornoie deres Sognepræster for disses Korn-tiende i Afgift som i forrige Aaringer, eller som de havde givet Formændene“; men den indskrænkede sig dog ikke ene til Tienden; ogsaa med Hensyn til de andre Afgifter klagede Bønderne over Præsternes Unoisomhed, og over de mange Kunstgreb, hvorved de vidste at forhøie deres Indtægter. Da Kongen havde modtaget Klagen, affordrede han strax Geistligheden en Erklæring, og Lassen Tychoenius, dengang Stiftsprovst i Viborg, gav Svaret paa Standens Vegne. Først gjorde han opmærksom paa, at Klagen var uden Underskrift, hvorfor den mere maatte behandles som et anonymt Smædeskrift end som en retslig Anklage. Hvad Hovedsagen angik, indrømmede han imidlertid, at Præsterne nu vare mere noies regnede med Bønderne end tilforn, men fremhævede tillige, at de maatte være det, da de store Skatter og Afgifter, der altid mere og mere paalagdes Præsterne, nødte dem dertil. „Den fornemste Aarsag — hedder det i Forsvaret — til Tiendeaccordens høiere Opdrivelse nu end tilforn, bestaaer derudi, at tidligere da Bønderne i Sogne med Leensmænd eller Husbonde kaldte selv deres Præst, forsømtes ikke, at man jo formaade ham (for den Gudhed de gjorde ham ved at vocere og vælge ham) til den Erkjendtlighed, at unde dem Tienden for en taalelig Afgift langt under dens Merite: da vi nu kun dependerer af Kongen, da vore Udgifter idelig vore — saa

*) Bloch, Hvens Geistlighed. S. 192.

som Skatters Udredelse i den sidste Tid — saa tvinges vi til at regne noiere“. For at vise at Præsterne desuagtet ikke ere urimelige og ubillige ved disse Accorder anføres følgende: „Der kommer en fattig Student, der aldrig veed hvad Plov og Avl er, der mener, man kan avle Malt som Byg; han seer vel ud til at trække en gammel, klog Bonde op ved Accord helst om Korntienden. Den unge Præst er glad, han har faaet alt sit Dnske, og naaet et fattigt Levebrød, og den gamle Bonde veed saaledes at frympe sig over et Hjerdingkar, at Præsten mener, han har trukket ham op, naar han har faaet det til en arm Skjæppes Forbedring“. Som det sidste Argument anfører Forsvaret til Slutning: „Vi ere 500 Geistlige, høie og lave i Jylland; naar ti Mand fradrages, eier vi allesammen i holdne Midler vel ei en Lønde-Guld, hvilket er den Summa, som jeg har seet een Kjøbmand eller Landsmand ved 30 Aars Lykke erhverve sig“.*) Det synes som Kongen har følt sig tilfredsillet ved dette Forsvar for Geistligheden, og at der ikke blev foretaget videre i den Sag.

Men det var ikke blot mod de underordnede Embedsmænd, det var selv mod dem, der stode Kronen nærmest, at der i Smug reiste sig Beskyldninger om de groveste Underflaab. Bartholomæus Deichmand, en klog og smidig Hofmand, var i sit tredivte Aar bleven Biskop i Viborg og derfra 1712 kaldet til Christiania, men han var gjerne saaledes optaget af forskjellige verdslige Forretninger, at han ikke fik synderlig Tid til at passe sit geistlige Embede. Han skal under et Ophold i Kjøbenhavn først være fremkommen med hine Beskyldninger, og derved givet Anledning til at der 1724 blev nedfat en hemmelig Commission for at undersøge Embedsmændenes Forhold. Ved disse inquisitoriske Undersøgelser,

*) Niegel, Frederik IV. Historie II. Bilag C. 938—89. Jfr. Indst paa Kgs Bibl. Thottske Emf. 4. 1593—94.

der afholdtes saavel i Hovedstaden som i Provindserne, kom man under Beit med meget, der altsammen blev opstrevet og henlagt i Commissionens Archiv. Flere hoitstaaende, forhen meget anseete Mænd bleve derved pludselig affatte fra deres Embeder; saaledes Sekretæren i det danske Cancelli Frederik Rostgaard, Justitiarius i Høiesteret Skavenius, Admiral Jybskær ofl. Den hele Fremgangsmaade i denne Sag er saa gaadefulds, at den alene synes at kunne finde sin Forklaring i Hoffcabalernes mystiske Regioner, hvilket ogsaa vinder Bestyrkelse derved, at Christian VI, saasnart han kom paa Thronen, lod alle Commissionens Protokoller og Akter tilintetgjøre, og til samme Tid Biskop Deichmand sætte under Tiltale for den samme Forbrydelse, han nylig havde anlagt Andre for. Sagen faaer derved det Udseende, som om den hele Undersøgelse var en Kabale af den rænkefulde Dronning Anna Sophie og hendes Venner, og neppe kan man anføre det som Beviis herimod, at Rostgaard, der horte til Dronningens Parti, ogsaa blev indviklet i Sagen, da det er aabenbart, at han kun dreven af sin egen onde Samvittighed forplumrede sig sin Stilling, uden at man ellers i Grunden vilde fortrædige ham. Saasnart han nemlig fik Nyse om, at en saadan hemmelig Commission var nedsat, indgav han et Memorial til Kongen, hvori han uden Opfordring tilstod alle sine Forseelser, og Angsten havde i den Grad berøvet ham al Samling, at han, da han ikke strax fik Svar, flygtede hemmelig til Skaane, for saaledes at unddrage sig Kongens Magt; nu blev man nødt til at dømme ham; han mistede sit Embede og skulde tilbagebetale den Sum, han ad ulovlig Bei havde erhvervet, som han selv havde anslaaet til 3 à 6000 Rdl. Skjøndt Dommen allerede i sig selv var paafaldende mild, saa var det end ikke Alvor med dens Fuldbrydelse, da han aldrig kom til at betale den itømte Bøde og kort efter blev

ansat i et andet Embede. Dersom denne Opfattelse af Forholdet er rigtig, saa forklarer det sig maaskee, hvorledes tvende Mænd, af hvilke den ene var en Præst paa Christianshavn, Hans Trojel, Aaret efterat Commissionen var nedsat 1725, kunde fremkomme med Bestyldninger om, at Dronningens Slægt og Venner arbejdede paa at indskrænke Kongens Enevoldsmagt. Dersom dette var et masseret Angreb fra Modpartiet, beregnet paa at røre Kongen ved den ømmeste Side, saa mislykkedes det rigtignok aldeles. De tvende Angivere, hvad enten de lebedes af privat Fevngjerrighed eller bleve brugte som Redstaber af Andre, bleve af en dertil bestiftet Commission domte som Bagvaskere fra Ære og Guds, Præsten Hans Trojel tillige fra Livet; men begge benaadedes paa Dronningens Forbøn, og bleve hensatte paa Munkholm.*)

— Kongens Forhold til Anna Sophia som hendes senere Færd hører i det Hele til de mørkeste Partier i Frederik IV's Historie, og skjøndt det ikke vedkommer os her at oprede Hofkabalernes indviklede Væv, saa turde Sagen dog ikke ganske forbigaaes; hvorledes den nemlig end forholder sig i det Enkelte, i hvilket Diemed end Commissionens Undersøgelse blev foretagne, saa afgiver dens Resultater et sørgeligt Beviis paa, at Bestikkelser og Underslæb blandt Embedsmænd, de geistlige saavelsom de verdslige, ligesom i Christian V's Tid, endnu hørte til Dagens Orden, hvilket naturligviis maatte bidrage overordenlig meget til at svække Embedsstandens og især Præsternes Anseelse hos Menigmand.

Et mærkeligt Exempel paa, hvorledes de pietistiske Sværmerier havde vundet Indgang blandt Folk, frembyder den Proces, der blev anlagt mod en Degn paa Folland, Christian

*) Andreas Sojer, König Friedrich der Vierte. Tondern 1829 II. S. 166 fgg. Akterne i Hans Trojels Sag findes Thottske Eml. fol. 1153.

Mundt, for fanatiske Grillen. Ved Rækning af forskellige Opbyggelseskrifter, ved Samtaler med pietistiske Udsendinge, var han bleven vakt til Erkjendelsen om Statskirken grundløse Fordærvelse; og Forventningen om, at det var ved Tøberne som Guds udvalgte Folk man alene kunde vente den i Synd og Last hensunkne Christendoms Fornælse, havde ogsaa saaledes forvirret hans Hjerne, at han troede sig kaldet til at optræde som dette Folks Prophet. Under Navn af Eliezar fra Naffov lod han udgaae et Brev til Tøberne, hvori han vilde vise „at det, som er spaaet og som tilforn er fuldkommet i de jødiske Landes Odelæggelse, skal nu altsammen fuldkomnes paa de Christnes Lande, og den hellige Stad skal atter bebygges i Ederes Fædres Land igjen, som Gud har lovet Eder inden en stakket Tid efter 50 Aar ere fuldkomne fra dette Aar“. — Især var han misfornøiet med Præstens Kapellan Rasmus Raahauge, da han paastod, at denne i sine Prædikener kun formanede Tilhørerne til at komme i Kirke, gaae til Skrifte og til Alters som, om alting dermed var gjort; at han altid talte om den Frimodighed, enhver Christen burde have, til stor Forargelse for de ængstede og bedrøvede Sjæle, som Præsten slet ikke brød sig om, skjøndt Evangeliet netop hørte dem til. Derfor meente Mundt, at han heller ikke efter en saadan Prædiken kunde læse andet i Chorsbøgen end Fædervor, da han umuligt kunde takke for den Trost og Oplysning, han af Prædiken havde faaet. — Naar Folk kom til Skrifte sagde han til dem, at de gjorde bedre i at blive hjemme og bede til Gud i Rødom af et oprigtigt Hjerter, end her komme til Præsten. Da han siden blev draget til Ansvar derfor, svarede han: „Om den Magt, som I kalder *potestas clavium* og have af Dyret, nemlig af Jordens Konger, ligesom hine andre af Paven, derom har jeg sagt, at det er Ederes Kjendemerke, ligesom naar en Tyv gribes og der

findes falske Nøgler hos ham til at oplade alle Laase med uden Forskjæl; . . . thi viser mig af den hellige Skrift, at Himmeriges Nøgler forklares ved nogen Magt, som I kalde det, mens jeg siger, at det er sagt om at bekfende Synderne for hinanden og bede for hverandre Men om I blive ved at modsætte Eder med Eders Dyrigheds-Anstalter, og ellers med Kirkens Værdom og Symboler formene mig at lære Guds Ord og Sandhed, skal dog ikke derfor dette Ord blive til Intet, omendstjondt det endnu maatte opholdes lidet for deres Skyld, som have Lyst til Uretfærdighed". — Mundts nærmeste Foresatte var Nicolai Edinger, Provst i Sønderherred og Sognepræst i Bestenstov og Kappel, hvor Mundt var Degn. Denne gjorde mange Forsøg paa at bringe Degnen fra de fanatiske Griller, men da dette ikke frugtede, lod han ham indstævne for en Provsteret. Men Mundt lod sig ikke stræmme; han udlob sig med, at han meget vel vidste, det var ikke Præsten, der havde fundet paa de Branglærdomme, der hørtes i Kirken, men den egentlige Dphavsmand var Professor Hans Bartholin og hans *Elementa theologica*, hvilkens Bog han ofte tilbød sig at ville gjendrive, uden at man dog vilde inblade sig med ham derom. „I denne Bog, sagde han, er ikke een Troesartikel ret lært efter Troens Maade i Propheternes og Apostlernes Skrift; uden den ene Artikel om den hellige Skrift, men den forstaaer hverken Bartholin eller Præsten". Rigtignok havde Bartholin erklæret ham for en *fanaticus* for hans Paastand, men han declarerede til Gjengjæld Bartholin for en Vøgner, og vilde man lade ham komme til Orde, skulde han snart bevise, at Bartholin ikke forstod „Begyndelsens Elementer i Guds synderlige Ord eller den almindelige Katechismus". — Ved Provsterettens Kjendelse d. 5 Febr. 1725 blev han dømt til at miste sit Embede, men Edinger syntes, at denne Dom var

altfor lemfældig, da Mundt, som havde bespottet Dyrighedens kristelige Anstalter, maatte hensættes i en Straffeanstalt for at gjøres uskadelig. Han blev derfor indstævnet for Landesmodsrätten, der bestod af Stiftsamtmand Reichov og Biskop Kobberg, men endssjondt han her udtalte sig med samme hensynsløse Dristighed, opnaaede Edinger dog ikke nogen Skjærpelse i Dommen, der blev affaqt d. 14 Juni s. A., og Mundt forblev uanfægtet i Sognet. *) Hans senere Skjæbne er ubekjendt; kun kan det her leilighedsviis bemærkes, at en af hans Eftersølgere i Degnekaldet om ikke hans nærmeste var Søren Valle gift med Margarethe Dorothea Mundt, ubentviol en Datter af den her nævnte; deres Søn blev opkaldt efter Præsten Nicolai Edinger, saa at altsaa Sjællands berømte Biskop Valle rimeligviis var en Dattersøn af den fanatiste Sværmer Christian Mundt.

Ligesom i Holger Pauli's Sværmerier saaledes var ogsaa hos Mundt Tanken om Jødefolkets Omvendelse som Forbud paa de sidste Tiders Dyræffelse stærkt fremherskende, og dette minder os om de Forsøg i den Retning, hvormed man søgte sig i Hovedstaden. Kongens Broder Prinds Carl fulgte med megen Opmærksomhed disse Bestræbelser, og hans Protection har neppe bidraget lidet til at skaffe Missionen den smule Fremgang, den vandt. En døbt Jøde, Frederik Petersen Bessel udgav 1724 et lille Skrift: „Die giftige Duelle des Talmuds“, som han tilegnede Prindsen til Tak „for den særdeles Naade, han af ham havde nydt siden sin Omvendelse“; et lille Skrift, hvorved han som ved flere lignende søgte at oplyse sine forblindede Landsmænd om deres Bildfarelser. Neppe har denne Bessel været den eneste, der paa den Tid

*) Alle Aftter i denne Sag med Bilag af alle Mundts fanatiste Skrifter findes fuldstændig i Penttyydans Collectanea ad hist. Dan. Thottse Eml. 4. 1578. S. 181—398.

Jød sig døbe; men snurrligt nok er det, at der netop som Modstykke hertil fra samme Tid fortælles om en Omvendelse i modsat Retning, hvilket maaskee turde være det eneste Exempel herpaa. En Procurator i Kjøbenhavn Jens Petersen Gedeløkke sluttede sig nemlig til Jøderne, forsaavidt han overholdt de jødiske Ceremoniallove, helligholdt Sabbaten istedenfor Søndagen, og tog ikke Deel i nogen christelig Gudstjeneste; men det var først efter hans Død, at hans Dvergang kom for en Dag, og det voldte da mange Bryderier, om han skulde begraves som Christen eller som Jøde. *) Skjøndt der ligeledes efter hans Død blev trykt Skrifter af ham, seer man dog ikke, hvad der havde bevæget ham til dette Skridt; det var et Indfald, som nok kunde være foranlediget ved den Opmærksomhed, der netop ved Omvendelsesforsøgene vakte for Jøderne. I Forbindelse med disse Forsøg staaer det uden tvivl, naar det ved et Reskript blev forbudt Jøderne at holde christne Folk, hvilken Foranstaltning Biskop Worm gav sit udeelte Bisald, da han kort efter sit Veilighed til at erklære sig derom. Mellem Indvendingerne omtalte han: „at Jøderne ei kunne holde deres Sabbat, uden at have Christne i deres Tjeneste, for at tænde deres udgangne Lamper og Lys, sætte det til Sabbaten kogte Mad paa Jlden og siden paa Bordet . . . Men bevare mig Gud, at jeg skulde raade dertil; thi de Christne, der skulle gjøre Jøderne saadan Tjeneste, maatte tænke, at bemeldte Jøder havde enten Ret eller Uret; tænkte de, at de havde Ret, vare de ikke Christne; tænkte de, at de havde Uret, hvorfor skulle de ved deres Tjeneste styrke dem i deres Uret“. **) — Det

*) Danst Kirkehidende. VI. S. 363—78. Kirkehistoriske Samlinger I. S. 117—22.

**) Fallesen, Theologisk Maanedsskrift. 1808. XII. S. 443—57. Denne Biskop Worms Skrivelse til Frederik IV. er foranlediget ved en Forespørgsel fra Altona, men den finder ogsaa her Anvendelse.

blev ovenfor bemærket, at der blev anordnet en Gudssteneſte ved Baisenhuset, hvor Ioderne kunde høre Evangeliets Forkyndelse og fremkomme med deres Indvendinger. Den blev anordnet efter Miſſionscollegiets Indstilling ved Reſtr. af 7 Juni 1728: „Skjendt vi intet høiere ønske, end at Vi kunde see ſamtlige vore Underſaatter alle paa den Maade frygte Gud, ſom han i ſit Ord, ſaavel det nye ſom det gamle Testamente, ſelv har budet og beſalet: ere vi dog ikke ſindet ved nogen Tvang at bringe Ioderne til Omvendelse, men ville alene, af Chriſtelig Omſorg for dem ſom en Deel af vore Underſaatter, lade forſøge, om det ikke maatte behage Gud ved Aandens Kraft i Ordet at lede dem til ſand alvorlig Omvendelse.“*)

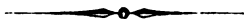
Dog bleve diſſe Forſøg ſom ſaameget andet pludſelig ſtandsede, da den frygtelige Ildbrand d. 20—23 Octb. 1728 lagde Baisenhuset tilligemed den betydeligſte Deel af Hovedſtaden i Aſke. Vel havde Landet for ikke længe ſiden været hjemſøgt af en haard Landeplage, da Peſten raſede i Kiøbenhavn i Sommeren 1711, men end ikke denne formaade ſaaledes at lamme det hele Folk ſom hiin ødelæggende Brand. Det Pludſelige og Uventede i denne Ulykke, der i ſaa Dage bragte mangfoldige af de rigeste og driſtigſte Folk til Bettelſtaven, rystede Alle, ikke blot Hovedſtadens Befolkning, der var Vidne til al den Jammer og Elendighed, men det hele Lands, der med ængſtelig Begjærlighed lyttede til de gruelige Skildringer af Slægtningers og Venners Nød. Alle følte det, at der var overgaaet dem en ſvær Gudsdom, og overalt hvor der var dygtige Præſter, untlod de ikke i alvorlige Bødsprædiferener at lægge deres Menigheder det paa Hjerte. Der vaktis derved en langt mere modtagelig Stemning for den pietetiſtiſte Bevægelse, og i alle Kredſe mellem de Fornemme

*) Kirkehiſtoriſke Samlinger I. S. 123.

saavel som mellem de Ringe fandt straffende Dypvækkelsestaler villige Øren. — Foruden de vigtigste af Hovedstadens Kirker, Frue, Helliggeist, Petri, Trinitatis, blev det hele Universitet med alle dens Bygninger og værdifulde Samlinger et Klov for Luerne; det var det syttende Aarhundredes Videnskabelighed, som dermed laae i Afse. Længe havde der hersket en almindelig Utilfredsøhed mellem de Studerende, og fra de Lærde hørte man næsten intet andet end Klager over deres Kaar og over Videnskabelighedens hele Tilstand. Holberg og de der tænkte som han, alle de Præster og Videnskabsmænd, der vare berørte af den halliste Dypvækkelse, krævede en fuldkommen Forandring i den hele Dannelsesmaade, hvorved man opgav den tomme Formalisme, den latinste Sophistik og Disputereskunst for at tilegne sig de Kundskaber og Færdigheder, Livet krævede. Endskjøndt der ikke var Mangel paa dygtige Mænd i forskjellige Retninger, saa var dog hidtil alting blevet ved det Gamle; men nu maatte der begyntes noget nyt. Der fremkom en Mængde Forslag og Betænkninger; Enhver meente, at Diebliffet var kommet til at faae sine Indlingstanker satte i Værk; men det var ikke Frederik IV bestiftet at gjennemføre Forandringer, da han døde to Aar efter Branden paa Odense Slot d. 12 Octb. 1730.

Det er ofte bemærket, at Frederik IV og hans høitbetroede Mænd ingen Sands havde for boglige Syssler og lærd Videnskabelighed; det er ogsaa tidligere bemærket, at hans Sands for praktisk Virksomhed gjorde ham villig til at gaae ind paa meget af det, Statskirkens Orthodore fordømte som pietistiske Sværmerier. Men betragte vi nu hans Regjering i dens Heelhed, saa er det umiskjendeligt, at netop den Maade han sluttede sig til den, bidrog til at lede den religiøse Gjæring bort fra det Maal, den egentlig tilsigtede. Naar denne talte om, at der raadede fortærveligt Hedenskab midt i Christen-

heden, havde Kongen tildeels billiget denne Tale, forsaavidt der i Trankebar, i Finmarken, i Grønland levede Hedninger under en kristelig Konges Scepter, som det maatte være hans Pligt at lede til Christendommen. Blev Talen dristigere, idet der blev paastaet, man kunde finde Hedninger midt iblandt os; da var Svaret: her ere umyndige Børn, der kun slet blive oplyste i deres Christendom, derfor maa der sørges for, at de ved stadig Skolegang oprette det Forsømte; her leve forhærdede uomvendte Jøder, der spotte Evangeliet, ogsaa for dem maa der sørges. Men der var endnu eet Skridt tilbage at gjøre: det var ikke blot umyndige Børn og forhærdede Jøder, det var selve de Børne, der gjaldt for Christne, forsaavidt de vare døpte, gif til Alters, hørte Prædikener i Kirken; det var dem, der levede i hedenst Forblindelse og aandelig Død; denne Erkiendelse, at den hele Statskirke trængte til en aandelig Opvækkelse og Fornyelse, var det Pietismen egentlig vilde vække. Hvergang denne Betragtning havde gjort sig gjældende, og der yttrede sig Ønster om gjenneingribende Forandringer saavel i Kirke som i Skole, vare de, om end ikke blevne afviste, saa dog henholdte, og Alles Forhaabninger knyttede sig derfor til ham, der nu ved sin Faders Død besteg den ledige Throne, Christian VI.

E.

7

dl

